

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF FURYBORN

CLAIRE
LEGRAND

A CROWN OF
IVY AND GLASS

THE MIDDLEMIST TRILOGY • BOOK ONE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CLAIRE LEGRAND TARAFINDAN DA

Empirium Üçlemesi

Furyborn

Kingsbane

Lightbringer

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ACROWH veya /yy D G\A33

THE MIDDIE MISTRİİOGŸ- BOOt0£

C \ A I R E
\ I G R A H D

J@ kaynak kitaplar
casablanca

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık ...

- Yazarlarla ilgili gelişmeleri ilk duyan olmak
 - VIP fırsatlar ve
 - indirimler Özel
 - hediyeler Ücretsiz
 - bonus içerik
 - İnteraktif etkinliklere erken erişim
- En yeni oyunlarımıza kısa bakışlar

İyi okumalar!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Claire Legrand Kapak
ve iç tasarım © Sourcebooks
Ceket tasarımı Stephanie Gafron/Sourcebooks Kapak
illüstrasyonu © Nekro
Ashley Holstrom/Sourcebooks tarafından iç tasarım
Travis Hasenour tarafından harita illüstrasyonu

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ön Kapak

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Teşekkür Yazar

Hakkında Arka Kapak

OceanofPDF.com

*Ken'e,
Işığım söndüğünde bile -özellikle- beni sevdiğin için*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZARIN NOTU

Bu bir fantastik roman olmasına rağmen, karakterleri çok gerçek zorluklarla karşı karşıyadır. Lütfen bu hikayenin kendine zarar verme ve intihar düşüncesi ile ilgili tartışmalar içerdiğini unutmayın.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Kız kardeşim Mara'yı ziyaret etmekten hiç hoşlanmıyordum, onu o kadar çaresizce seviyordum ki bazen kendimi bu duygunun sevgi değil, çok daha iğrenç bir şey olduğuna ikna ederken buluyordum: suçluluk, kemik kıran utanç, kafası karışık, savunmacı bir tiksinti.

Her ayın üçüncü çarşambası onu ziyaret ederdik -Farrin, babam ve ben. Geleneksel yöntemlerle, Sis'in kaynayan gümüş bir nehir gibi kıyıdan kıyıya uzandığı kıtanın merkezine dört günlük dayanılmaz derecede sıkıcı bir yolculuk olurdu.

Neyse ki -ya da Farrin'e göre ne yazık ki- Ashbourne ailesindeki hiç kimse geleneksel olarak tanımlanamazdı. Yüzyıllar önce, Unmaking zamanında, yüzlerce aile tanrılar tarafından güçlerinin çekirdeklerini almak ve Edyn'in, yani insan aleminin koruyucuları olarak hizmet etmek üzere seçilmişti. Bizim ailemiz de onların arasındaydı - büyük Meshedilmiş klanlardan biri. Yine de Kutsanmış akranlarımız arasında bile biz farklıydık. Seçkin büyücü nesilleri, kurnaz yatırımlar ve daha da kurnaz siyasi manevralar bunu yapacaktır - Farrin'in küçümsediği bir gerçek.

Ben sevmiyordum ama bunu ona asla itiraf etmeyecektim. Sadece Meshedilmiş bir aile değil, dünyanın en saygın ailelerinden biri olmaktan hoşlandığımı itiraf etmek, Farrin'e korkunç gerçeği itiraf etmek anlamına gelecekti: Evet, Müdür on iki yıl önce evimize geldiğinde götürmek istediği kişi bendim. Evet, aslında Middlemist'te hizmet etmesi gereken kişi bendim.

-Farrin, varis; Mara, yedek; ve ben, Imogen, en küçük, gereksiz. Ve evet, Mara benim yerimi aldı çünkü babam son anda benim, kırılgan bir kedi yavrusu olarak, böyle bir hayat için uygun olmadığımı düşünerek endişelendi.

Ve evet Farrin, elbette Mara'nın Sis'e götürülmesinden kısa bir süre sonra annemin bizi terk ettiğini biliyorum, çünkü keder zehirden daha öldürücüdür, diyor babam ve güzelliği, kurnazlığı ya da ne kadar tutkuyla sevildiği fark etmeksizin herkesi çaresizce dizlerinin üstüne çöktürecektir.

Fısıltılar ülkenin dört bir yanında fırtına gibi esiyordu. Kimse buna inanamıyordu; küçük Mara Ashbourne, tarihte ilk kez bir ailenin en küçük kızının Gül Tarikatı'nda hizmet etmesi geleneğini bozması için Middlemist'in Müdürünü ikna etmişti. Mara Ashbourne küçük kız kardeşinin yerini almakta ısrar etmiş ve Müdür de bunu *kabul etmişti*. Çoğu Kutsanmış ailenin sadece bir ya da iki kızı varken Ashbourne'ların üç kızının olması bile dikkate değer değil miydi?

Farrin'e asla söyleyemediğim şey buydu; komşularımız kederimizin parçalarını havadan daha hafif ve kolayca unutulabilen bonbonlarmış çiğnediklerinde bile tüm dedikoduları *seviyordum*. O zaman bile, gittiğimiz her yerde insanların fısıldamalarını, eğilmelerini ve bizi hülyalı bir hayranlıkla izlemelerini seviyordum. Servetimizin ve statümüzün bize sağladığı elbiseleri seviyordum. Başkentteki herhangi bir restorana girebilir ve hemen en iyi masaya oturabilirdim. Lüks partilerimizde, boncuklu yelpazemi belli bir şekilde tutabilir, bakışlarımı balo salonunda öylece gezdirebilir ve iki dakikadan kısa bir süre içinde odanın en seçkin yirmi insanını, her biri benim iyiliğim için çaresizce çırpınan, geniş brokarlı paltoları ve dalan yakalarıyla etrafımda toplayabilirdim.

Hayatımın bu yönünü seviyordum. Bundan zevk alıyordum. Hangi kız sevmez ki? Nefes kesici, zengin ve sevilen biriydim ve bunların hiçbirinden vazgeçmezdim, Annem ve Mara'yı geri getirmek anlamına gelse bile. Eski Ülke'den elmas gözlü bir zanaatkâr Ivyhill'e gelip

Bana hastalıktan, korkudan ya da gariplikten arınmış yeni ve güçlü bir beden verecekler, karşılığında da bir çiftlikte mütevazı ama huzurlu bir yaşam süreceğim - o zaman bile yüzlerine güler ve babamın onları araziden kovmasını sağlarım.

Birden aklıma evcil hayvan isimimle ilgili aile hikâyesi geldi. Mümkün olduğunca sık ve etkileyici konuşmakta ısrarcı olan üç yaşındaki Mara, bir gece isimimle öyle bir mücadele etmişti ki Imogen kısa sürede Immie'ye, sonra Genna'ya, sonra da Gemma'ya . Kelimeyi bulduğunda zafer kazanmış olan küçük Mara yumruğunu masaya vurarak bir kaşık dolusu sebze püresini babasının yelegeğine fırlatmış ve sevinçle "Gemma!" diye bağırmıştı.

Bunu hayal ettiğimde kalbim binlerce parçaya bölündü ve yine de fırsat verilse, güzel hayatımı Mara'nın özgürlüğüne değişmezdim.

Bu bencil korkaklık benim en derin, en korkunç sırrımdı. Bunu kimseye paylaşmadım, en yakın arkadaşım Illaria'yla bile. Farrin böyle düşüncelerim yüzünden beni hor görürdü. Muhtemelen gerçeklerden şüphelenir ve yine de beni hor görürdü.

Çoğu şeyden nefret ederdi Farrin, ama her zaman böyle değildi.

Bu bahar sabahı, güneş doğmadan hemen önce üçümüz çiy serpilmiş çit labirentinden geçerken, Farrin'e yan gözle baktım, solgun yüzünde bir zamanlar olduğu gülen kızın yankısını bulmaya çalıştım. Keskin çene ve elmacık kemikleri, çoğu zaman hoşnutsuzluk çizgisinde tutulan nazlı küçük bir ağız. Bal sarısı saçları, gösterişsiz ve benimkinden biraz daha koyu, acımasız bir örgüyle yüzünden geriye doğru bağlanmış. Kahverengi gözler, tıpkı babam ve Mara gibi. Ciddi bir kaş, artık asla rahatlamış görünmüyordu. Dikkatli olmazsa ve bir cazibe merkezi için uygun olmayı reddetmeye devam ederse bir yıl içinde kırılganlıkları . Çocukken Farrin her zaman ciddiye, ama asla acımasız ve zalim değildi. Şimdi, yirmi dört yaşındayken, Farrin dikenlerden yapılmıştı.

Yeşil yoldan geçmeden hemen önce onu izlediğimi fark etti. Ağzı inceldi.

"Bu sabah senin standartlarını karşılayacak kadar bakımlı değil miyim?" diye tersledi.

Cevap olarak ona toplayabildiğim en tatlı gülümsemeyi gösterdim, ancak göğsüm öfkeyle gerildi. Sıradan bir sabah olsa Farrin'in sivri dilinin kırbağı karşısında irkilmezdim ama Mara'yı ziyaret etmek beni her zaman eski bir cam gibi kırılgan hissettirirdi.

Bir kız kardeşini kölelik hayatına mahkûm etmişse, o kız kardeşinin gözlerinin içine bakmak zorunda kaldığı zamanlardan pek hoşlanmaz. "Her gibi büyüleyici görünüyorsun, sevgili kız kardeşim," dedim. Farrin'in yanağı. "Modaya uygun zevkin ve zarif davranışların bir örneği."

Sonra dikkatle elbisesine baktım; kayrak grisi, yüksek yakalı, bileklerinde ve boğazında minik düğmeleri olan, dantel ya da kurdeleyle süslenmemiş, oldukça ağır bir elbise. On yıldır kimse böyle bir elbise giymemişti. Çok iyi hatırlıyordum: Gallinor kıtasının tamamı birdenbire Gül Tarikatı'na hayran olmuş ve münzevi, ağırbaşlı Gülleri taklit etmeye başlamıştı. O birkaç aydan nefret etmiştim. On yaşındayken iki yıl boyunca kız kardeşimden yoksun kalmıştım ve ne zaman sade Middlemist grisine bürünmüş kıkırdayan bir sosyete kızını görsem nefesim boğazımda düğümleniyordu. Stilistim Kerrish - çelikten gözleri ve elleri olan yaşlı bir engerek- o zamanlar bana Gallinor'da Düzen'le ilgili bu tür takıntıların oldukça düzenli bir şekilde yayıldığını söylemişti. Kolektif saplantı, kıyafetten mutfağa kadar her sanat dalında su yüzüne çıkıyordu.

Farrin böyle şeyleri umursamayı uzun zaman önce bırakmıştı. *Şıklık ve moda senin uzmanlık alanın Gemma*, derdi, benimki sahte bir gülümsemeyle.

Ama o cevap vermek için nefes alamadan, babam onu kışkırttığım için beni azarlamadan, hafif bir kahkaha atarak arkamı döndüm ve gözlerimi kapadım. Omurgamda hissettiğim acıyı görmezden gelerek

deneyim beni yaralayabilirdi, yakındaki kalın ve parlak sarmaşıklarla kaplı çitlere uzandım.

Dokunduğumda, yeşillik yerini elimi saran soğuk bir hava ağzına bıraktı. Aç çekiciliğinin içine girdiğimde, bu sefer farklı olacağını umdum. Tanrılara umutsuzca dua ettim, bu sefer içimde bir şeyler değişecekti. Artık bu büyüün dokunuşuyla hastalanmayacaktım. Yeşil yoldan tıpkı Farrin ve Babam gibi emin adımlarla ve rahatsız edilmeden çıkacaktım, ikisi de hemen peşimdeydi.

Babamın sert azarı beni karanlığa doğru kovaladı. Greenway'in büyüü sesini бүktü, önce derinleştirdi, sonra bulandırdı, sonra da kızgın bir alakarganinki gibi tiz ve keskin hale getirdi. Sözlerini anlamasam bile ne diyeceğini biliyordum.

Gemma, yeşil yola asla önce girmemen gerektiğini biliyorsun. Her zaman beni ya da Farrin'i takip etmelisin.

Gemma, hastalanıp Mara'yı üzmeyi nasıl göze alacak kadar aptal olabilirsin?

Gemma, bu kuralların bir sebebi olduğunu biliyorsun. Seni korumak için.

Yeşil yol beni haince bir itişle serbest bıraktı ve Rosewarren'ın bahçesinin arka tarafındaki sık yeşil yonca parçasına doğru yere düştüm. Burası evden taş bir duvar ve demir bir kapıyla gizlenmişti, ikincisi kar çiçeklerinden oluşan ağır sarmaşıklarla örtölüydü.

Yıllar önce, Müdür Mara'yı aldığıında, babam bir elemental kiralamış ve bu kalın çiçek yumağını, gelişlerimizi maskelemek için sonsuza dek küçük kış çanları gibi çınlaması ve şingırdaması için büyülemişti. Ailem burada görünmeden ve duyulmadan yeşil yoldan çıkabilirdi. İnsanlar, aşağıdaki ana caddeden dağa çıkan uzun ve dolambaçlı toprak yoldan yukarı doğru yürüdüğümüzü düşüneceklerdi. Aile mülkümüz olan Ivyhill'den Rosewarren manastırına anında seyahat etmemizi sağlayan yeşillendirme büyüünü -nadir ve şaşırtıcı derecede pahalı- asla bilmeyeceklerdi. Bilmeyeceklerdi.

Bilirler ama şüphelenirler, merak ederler ve gözleri parlayan arkadaşlarına .

Ne de Ashbournes'luyduk.

Parmaklarımı serin yonca kümelerinin etrafında kıvırdım, hasta olma dürtüsüne karşı sertçe yutkundum. Buna izin vermeyecektim, bu sefer olmazdı. Neşeli ve gülümseyerek ayağa kalkacaktım ve Farrin kuralların saçma olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklardı. Artık korunmaya ihtiyacım yoktu. Vücudum kendini iyileştirmişti. Artık sihre yakın olabilir, sihir yapabilir, sihirli *olabilirdim* - ailemdeki diğer herkes gibi her zaman sorunsuzca sihir yapabilirdim.

Kendimi yukarı ittim. Gülümseyerek Farrin ve babamın çıkışını izlemek için döndüm. Midem çalkalanıyor ve göğsüm yanıyor olsa da acıyı yenmeye kararlıyım.

Ama sonra Babam ve Farrin yeşil yolun ağzından çıktılar ve büyüleri, suyun içinde hızla ilerleyen bir teknenin dümeni gibi bana doğru dalgalandı. Dalga karnıma yumruk gibi sert bir darbe indirdi; biri Babam'a, ikisi Farrin'e.

Dizlerimde ve omuzlarımda, kaburgalarımda, gözlerimin arkasında acı yıldızları patladı. Bacaklarım büküldü ve her tarafım titreyerek yoncanın içine düştüm ve hemen babamın ayaklarının dibinde hastalandım.

Ben bitirene kadar orada durdu. Sonra, sadece hafif bir tereddütten sonra, sessiz bir şekilde üzerime yürüdü, hayal kırıklığının çekiciliği ağzımda bir kanca gibiydi. Oturmama yardım eden, yüzümü temizleyen, sakinleşene kadar sırtımı ovuşturan eller Farrin'in elleriydi. Her zaman, ne kadar kızgın olursa olsun, sabrını ne kadar zorlarsam zorlayayım, o eller Farrin'indi.

Gözyaşlarımı kırıştırarak omzuna yaslanmama izin verdim. Aldığım her nefes içimdeki hastalıklı duyguyu yeniden canlandırdı. Kirpiklerimin titremesi bile kemiklerimde acıya yol açıyordu.

"Bunu uzun bir süre daha deneyeceğini sanmıyorum, değil mi Gemma?" dedi babam demir kapının yanından, sesinde zerre kadar zafer belirtisi yoktu. Yorulmuştu, bunu biliyordum. Beni seviyordu ve ben onu yoruyordum.

Farrin omzumun üzerinden ona ters ters baktı. Onun gerildiğini, sonsuz gibi görünen öfke depolarını kullandığını hissedebiliyordum ve söylediği her şeyin işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Elini bir kez sıktım, sonra derin bir nefes aldım ve elbisemin ipeksi kıvrımlarını düzelterek ayağa kalktım. İtiraf etmeliyim ki, çamurun içinde hasta olmama rağmen o elbisenin içinde muhteşem göründüğümü bilmek beni neşelendirdi -kabuklu yumurta mavisi, bedeni boyunca minik işlemeli çiçekler; kusursuz, krem rengi dekoltemi sergileyen bir yaka; minik belimi vurgulayan geniş bir dantel kuşak. Altın sarısı buklelerim, soluk pembe saten kurdelelerle gevşek bir şekilde arkadan bağlanmıştı.

Çiçek açmış bir baharın resmiydim ve bunu biliyordum. Hain bedenimi kasıp kavuran hastalık bile bunu benden alamazdı.

"Beklediğiniz için teşekkür ederim, sevgili babacığım," dedim hafifçe. Kapıdan geçip Rosewarren'e giden patıkaya doğru süzülürken, arkamdaki çalılıkta gizlenen yeşil yolun soğuk ve öfkeli çekimini görmezden gelmeye çalıştım. Benden aldığı her şeyi kemirdiğini hissedebiliyordum - kötü niyetli değil, sadece canavarca. Bugünün acısı geçene ve ben bir kez daha babamın kurallarını çiğneyene kadar, o yeşil yumak sabırla ve uyuklayarak başka bir tat için beklemekten memnun olacaktı.

Mara hâlâ Sis'te devriye gezdiği için Müdür'le öğle yemeğini onun özel salonunda yemek zorunda kaldık; Rosewarren'deki her şey gibi bu da yeterince güzel bir yerdi. Müdür'ün katı olduğu biliniyordu, emri altındaki Güller sadece belirli yiyeceklere, kıyafetlere ve eğlenceye izin veriyordu. Ancak manastırın kendisi iğrenç derecede zengindi, etkilemek ve alçakgönüllü olmak için tasarlanmıştı.

Müdür'ün özel salonu, her bir tahtası sarmaşıklar, kuşlar ve güllerle özenle oyulmuş, zengin bir kırmızı kahverengiye boyanmış kemerli ahşap kirişlere sahipti. Vitray pencereler geçmiş nesillerin önemli kalkan kızlarını tasvir ediyordu, bazıları savaştaydı, diğerleri ise dua ediyordu. Mobilyalar ağır ve eskimişti,

Zümrüt, kızıl, kehribar ve menekşe tonlarında püsküllü kadife minderlerle dolu, devasa büyüklükte ve şatafatlı bir süsleme. Tabandan tavana kadar binlerce kitapla dolu raflar her duvarı kaplıyordu. Bu manzara benim hikâye sevgime hitap etmeliydi ama bunun yerine her zaman biraz midemi bulandırırđı. Hayal gücüm duvarların gittikçe uzadığını, genişlediğini, kitapların çoğaldığını, binlercesinin milyonlarcasına dönüştüğünü ve sonra bir kâğıt ve mürekkep seliyle koridorlardan aşağı yuvarlandığını çağrıştıırıyordu. Sonunda manastırı ve onu çevreleyen tuhaf, kadim ormanlık alanı tüketecek, burada yaşayacak kadar şanssız olan herkesi -Mara da dahil- karanlık toprağa iteceklerdi.

Mis kokulu bitki çayıyla yumuşatılmış tereyağı kurabiye bisküvisini zorla mideye indirdim. Sadece Güller böyle küçük inceliklerden mahrumdu; misafirleri için, kalkan kızlarının ziyaretçi aileleri için Müdür hiçbir masraftan kaçınmazdı.

Şimdi bir yanında Farrin, diğeri yanında babamla birlikte masanın üzerinde durmuş, öğle yemeğimize arta kalanlarla düz tutulan Sis'in yeni çizilmiş haritalarını hevesle inceliyorlardı.

"Gördüğünüz gibi," diyordu Müdür soğuk, kırılmış sesiyle, "buradaki ve buradaki bu yeni devriye rotaları Sis'i güneydoğu genişliği boyunca güçlendirecek."

Babam söz konusu geniş alanı işaret etti. "Peki herhangi bir anda orada kaç tane Gül bulunuyor?"

"Bir düzine. Her zamanki birliğimizden daha fazla, ama bildiğiniz gibi son altı hafta içinde Marrowgate'ten Cawder'a kadar davetsiz misafirlerle ilgili daha fazla olay oldu."

"Davetsiz misafirler mi?" Farrin başını kaldırarak sordu. "Tam olarak ne tür davetsiz misafirler?"

Müdür, Farrin'in sesindeki gerginlikten rahatsız olmamış görünüyordu. "Son zamanlarda kırsal kesimde dolaşıp sivilleri kaçırarak bir grup canavar kadınla ilgili tekrarlanan raporlar duyduk. Ama insanların ne kadar histerik olabileceğini bilirsiniz." Müdür küçümseyen tek bir kaşını kaldırdı. "Middlemist'in elli mil yakınında herhangi bir gölge olması

Eski çağlardan kalma bir canavar. İnsanların her zaman daha az kötü nedenlerle ortadan kaybolduğunu boş verin."

Farrin masayı kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Mara'nın bir sonraki sevkியatta gideceğı yer burası mı?"

"Tabii ki. Mara en iyi kızlarımdan biridir. İhtiyacın en büyük olduğı yere gider."

Babam kollarını kavuşturdu ve şaşkınlıkla başını salladı. "Kimin aklına gelirdi ki? Küçük Mara'mız, Güllerin Kraliçesi."

Kendini beğenmiş gülümsemesi, bitkin yüzüne biraz canlılık getirmiş olsa da beni hasta ediyordu. Aklımdan dikkatimi dağıtan bir düşünce geçti: Kerrish bir dahaki sefere Ivyhill'i ziyaret ettiğinde, Babamın yüzünü pürüzsüzleştirmek ve cildini parlatmak için bir cazibe yaptıracaktım. Lord Gideon Ashbourne, Ivyhill'in efendisi ve müthiş bir Kutsanmış nöbetçi, gerçekten de bu kadar pürüzlü görünmemeliydi.

Düşüncelerimin hemen ardından iğrenme geldi. O anda kendimden Gardiyan'dan, hatta hapsedilen kızının görevlerini çok iyi yerine getirdiğini duymaktan son derece memnun görünen Babam'dan bile daha fazla nefret ettim. Ben de ondan daha iyi değildim, Mara'yı düşünmem gerekirken büyülerle ilgili düşüncelerle dikkatim dağılmıştı. Sadece orada, Sis'in yakınında, kim olduğumdan, sevdiğim şeylerin değerinden şüphe etmeme izin verdim.

Sis'ten nefret ettim. Müdür'den nefret ettim. Bazen Mara'dan bile nefret ettim.

Eğer yıllar önce, o on yaşındayken ve ben sadece sekiz yaşındayken Müdür için bu kadar güçlü, bu kadar kıvrak, hızlı ve karşı konulmaz olmasaydı, onun yerine Tarikat'ta olurdum. Ama Mara her zaman iyi bir atletti, baştan çıkarıcı bir şekilde nazikti ve ben de acınacak derecede hastaydım. İkimizle karşı karşıya geldiğinde Müdür bile geleneklere karşı çıkamazdı. Küçük Mara'nın kendisinden otuz yaş büyük bir nöbetçiye karşı koyarak babamızla dövüşmesini izlerken ağzı sulanmıştı.

Ve Şimdi, on iki yıl sonra, zavallı Şanssız Mara Rosewarren'de kendi asaletinin bilincinde güven içinde dinlenirken, ben pırıl pırıl bir hayatı olan, üzerine titrenen ve Őımartılan, sessizce suçluluktan ölen kız .

Bu düşüncelerin beni tüketmesine izin verdiğim gecelerde, bedenim Mara'nın hak etmediği bir kızgınlıkla dolup taŐarken, uyku beni ele geçiriyordu.

Müdür, gergin solgun yüzü neredeyse hiç kıpırdamadan babama en ufak bir gülümseme verdi. Kadının bir kez bile gerçekten mutlu göründüğünü gördüğümü sanmıyordum, onu suladığımdan değil. Dünyada kendimden ve Mara'dan daha çok acıdığım tek kişi, hayatını çalkalanan gümüş siste canavar arayarak ve iyi, güçlü Gallinoran kızlarını lme göndererek geçirmekle lanetlenmiŐ Sis'in Gardiyanı'ydı.

Kendime acıma, nefret ve utancın acı ısırığı; en yakından tanıdığım duygular bunlardı. Ne kadar acınası bir yaratıktım.

"Mara bir kraliçe sayılmaz Lord Ashbourne," dedi Gardiyan, "ama gerçekten de etkileyici bir savaşı."

Babamın glmsemeŐi genişledi. Farrin ve ben birbirimize keskin bir bakış attık. Ne düşündüğünü biliyorduk.

Bask ailesinin vnemeyeceği bir Şey vardı: Gl Tarikatı'nda yüksek rütbeli bir kızları olması.

Birdenbire o odada daha fazla kalmaya dayanamadım. Hepimiz orada, pelüş bir salonda çay ve kurabiyeler eŐliĐinde haritaları inceliyorduk, babam kızlarını değil de lanet olası *Bask*'ları düşündüğünden Şüphesiz memnun bir havadaydı - *tüm* bunlar olurken Mara Sis'te dolaŐıyor, her biri bir öncekinden daha tehlikeli olan Eski lke kaçaklarını avlıyordu.

Boğazım düğüm düğüm ve sıcak, masadan kalktım ve reverans yaptım. "İzninizle," diye mırıldandım. Özellikle de bu elbisenin içindeyken, ilkel sesim ve vücudumdaki mkemmел görüntünün birleşimi, cinsiyeti ya da mevkisi ne olursa olsun herkesi bylerdi.

Ama Müdür başını kaldırıp bakmadı bile. Sırtını bana dönerek masanın üzerine eğildi, uzun ve ince vücudu o sert siyah elbisenin içindeydi, koyu renk saçları

ensesinde sert bir topuz haline getirmişti. Farrin ve babama bir şeyler söyledi ama kulaklarımda uğuldayan kan, tıpkı yeşil yolun yapacağı gibi onun sesini de bozdu. Tenim karıncalanmaya ve ısınmaya başlamıştı, odanın durgun, parfümlü havası bana çok yakın geliyordu. Tüllü baharlık elbisem aniden beni boğacak kadar dar gelmeye başladı.

Odadan aceleyle çıktım, kapının çarpmasını engelleme zahmetine bile girmedim ve kendimi toparlayabileceğim sessiz bir köşe bulma umuduyla koridordan geçip bir köşeyi döndüm ve Mara olduğunu hemen anladığım bir renk ve koku bulanıklığıyla karşılaştım. Annemin soluk teni ve kahverengi saçları, dikkatli bir dişi geyiğinki gibi kocaman ve karanlık gözleri, toprağın ve eski kitapların zengin kokusu.

Mara düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı, elleri nasırlı ve sıcaktı. Onun güçlü ve kararlı dokunuşu, yükselen tedirginliğime bir iğne gibi saplandı. Nefesim kesildi, dizlerim titredi ve ne olduğunu anlamadan onun kollarındaydım.

-Ben, doğduğum günkü gibi pürüzsüz ve yumuşak bir cilde sahip olmamı sağlayan rahat yaşamın tadını çıkaran şımarık en küçük çocuğum. On iki yıl boyunca bir tutsaktan daha fazlası olmayan sessiz, şikayet etmeyen kız kardeşimin kollarında ağladım.

Bu benim için haksızlıktı, hatta iğrençti. Ama Mara beni hiç azarlamadı, buna herkesten çok hakkı olmasına rağmen. Beni sadece evden dışarı, araziye geçmeye ve duyuların tanrıçası Kerezen'e adanmış sarmaşıklarla kaplı taş şapele götürdü - tanrıçamız, atalarımızı güçle meshetmiş olan. Burada hava serindi, mütevazı dairesel bina şişman meşe ağaçlarıyla çevriliydi. Mara beni taştan bir banka götürdü ve ben nefesimi bulana kadar rahat bir sessizlik içinde yanımda oturdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sonunda.

"Bana ne anlat," dedi. "Panik yüzünden mi?"

Sesini duyduğumda yeniden ağlayabilirdim - tatlı ve alçak, bir kedi yavrusu kadar nazik. O sesi nasıl da özlemiştim. Çaresizce başımı salladım ve sık sık yaşadığım açıklanamaz, nefessiz korku nöbetleri için kullandığımız eski isme biraz gülümsedim. *Bu*

Panik. Dalgalı şifon kolumla yüzümü ovarak temizledim. Hizmetçim Jessyl, kumaşa ruj sürdüğüm için beni öldürürdü ama o anda bunu pek umursamadım.

"Sana nasıl olduğunu sormam gerekirdi," dedim, "hüngür hüngür ağlamam değil. Tanrım, seni son gördüğümüzden bu yana tam bir ay geçtiğine inanamıyorum."

Mara omuz silkti. "Ben her zamanki gibiyim. Seni neyin rahatsız ettiğini duymayı tercih ederim. Farrin zalimce bir şey mi söyledi? Babamın aklı yine başından mı gitti?"

Bu kez gülüşüm biraz daha güçlüydü. Başımı kaldırdım, sıkıntımı zekice bir hikayeye, Mara'nın o çok sevdiğim gırtlaktan gelen kahkahasını atmasını sağlayacak bir şeye dönüştürmeye hazırdım ama gözlerimi onunkilere çevirdiğimde gördüğüm şey beni şok ederek susturdu.

Şimdi biraz olsun kendime geldiğimde, kızgın kırmızı çizgilerin kız kardeşimin kaymaktaşıdan yanaklarını çürüttüğünü ve boynundan aşağıya, toprak rengi tuniğinin yakasının altına doğru kıvrıldığını gördüm. Saçlarını sallayarak en kötü izleri kapattı ama Mara'nın kalın kahverengi dalgaları bile gördüklerimi gizleyemedi.

"Mara..." Fısıldadım.

Bana bakmadı. Ürkütücü bir sakinlikle şapelin zeminine baktı. "Göründüğü kadar kötü değil."

Keskin bir kahkaha attım. "Oh, hayır. Beni caydıramazsın, bu sefer olmaz. Gelin, Müdür Bey'le bu konuyu konuşacağız."

Elini tuttum ve onu banktan kaldırmaya çalıştım. Ama uzun yıllar hizmet etmek Mara'yı güçlü, zayıf ve demir gibi bir iradeye sahip yapmıştı. Bir dağı yerinden oynatmaya çalışmış olabilirdim.

"Çabucak iyileşecek," dedi beni dikkatle izleyerek. "İyileşeceğini biliyorsun. Her zaman öyle olur."

"Ama bu hiç görmediğim kadar kötü!"

"Buradaki hayatımın çok azını gördünüz."

Kaba bir şekilde söylememişti ama yine de bu sözler beni iliklerime kadar yaraladı. Kendimi toparladım ve buyurgan görünmeye çalıştım. "Sözleşmenizde Müdür'ün bakımı altındaki kadınlara yeterli koruma sağlamasını gerektiren bir madde yok mu? Belli ki ihmalkâr davranmış ve sözleşmeyi ihlal etmiş. Seni eve götürüyoruz. Gelin, hemen gidip babama söyleyelim."

Mara bana sevgiyle gülümsedi. "Az Farrin gibi konuştun."

Bunun hiçbir yere varmayacağını anlamaya başlamıştım. Bir balo salonunu hayranlarımla doldurabilirdim ama kız kardeşlerimin hiçbirini.

Önünde diz çöktüm, ellerini sıktım. Farklı, daha tatlı bir yol. "Mara, lütfen bana neler olduğunu anlat. Bunu sana ne yaptı? Bu tür yaralanmalar yaygın mı? Ne sıklıkla olur? Şifacıları görmeye gittin mi?"

Mara ellerinden birini serbest bırakıp yanağımı okşadı, hâlâ o çıldırtıcı yumuşak gülümsemesini takınıyordu. "Bana soracağın o kadar çok soru var ki. Nereden başlasam ki?"

"Acıyor mu?"

Bu onu şaşırttı. Bunu yüzünde gördüm - yakalayamadan kaçan büyük bir üzüntünün küçük bir titreşimi.

"Evet," diye fısıldadı. "Hem de çok."

Sözcükler onun içinde bir şeyleri uçurdu. Biraz sarktı ve gözlerinin ve ağzının etrafında daha önce görmediğim belli belirsiz çizgiler fark ettim. Bunlar beni yaralarından daha çok korkutuyor, onu bir anda yaşlandırıyor. Gözlerimin önünde, yirmi iki yaşındaki kız kardeşimin kırılgan ve yaşlı hale geldiğini görebiliyordum, bu sefil yer onun içindeki tüm yaşamı alıp götürmüştü.

Sonra konuşmaya başladı ve sesi değişti -dikkatli, kısık. Kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmiş, beni sımsıkı tutuyordu.

"Sana bir şey söylemek zorundayım," diye yavaşça başladı. "Babama söyleyemeyeceğin bir şey. Henüz söyleyemezsin. Ama Farrin'e söyle. Ondan üniversiteden Gareth'ı çağırmasını ve ikisine de aynı anda söylemesini iste; bu konuda ne postaya de bir yabancıнын habercisine güveniyorum. Etrafta kimsenin olmadığından emin ol.

duymak için. Belki üçünüz birlikte çok geç olmadan bir şeyler yapabilirsiniz."

Mara biraz güldü, sessizce, kesik kesik bir nefes gibi. "En azından sen ve Farrin bu yükü paylaştığınızda sakladığım sırlar bana daha az yük olacak." Sonra kaşlarını çattı, bakışları başka yöne kaydı. "Tüm silahlar parmaklarımın ucunda ama ellerim uzun zamandır bağlı..."

İfadesi o kadar uzak ve tuhaftı ki, korkudan üzüntüye ve öfkeye geçişler yapıyordu ki, korkudan kanım dondu.

"Anlamıyorum," dedim. "Çok geç olmadan mı? Ne için çok geç olmadan?" Sessizleşti, gözlerini yere dikti.

Çenesine dokundum ve bana bakmasını sağladım. "Mara, bana hemen şimdi ne söylemen gerektiğini söyle."

Ama o bunu yapamadan, manastırdan öyle ani ve kakofonik bir çan sesi yükseldi ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Mara hemen ayağa kalktı, yorgunluğu gitmişti. Üzerimde belirdi, gergin ve kıvrılmıştı, avuçları belindeki hançerin üzerindeydi. Bir şahinin çılgılığı havayı deldi ve Mara "*Freyda*" diye fısıldadı. Sonra bana bakmadan havladı: "Manastıra gir Gemma. *Hemen.*"

Bununla birlikte, tapınaktan çıkıp dağdan aşağı koştu, adımları sıvı ve uzun, ayak sesleri neredeyse sessizdi. İtaat etmeliydim - ah, itaat etmeliydim - ama yüzündeki korkunç ifadeyi ya da sesindeki tekinsizliği unutamadım. Ve o çanların ne anlama geldiğini biliyordum.

Müdür onlara davetsiz misafir diyordu. Eski Ülke'den bir yaratık ya da varlık, bin millik uzunluğu boyunca bir yerlerde Middlemist'ten geçerek, o diyar ile bizimkisi arasındaki yarığı kazara ya da kasıtlı olarak ihlal etmişti.

Gül Tarikatı için sebebin bir önemi yoktu. Davetsiz misafirler ait oldukları yere geri götürülür ya da öldürülürdü. İstisna yok. Gecikme yok. Çanlar çaldığında, Güller saldırırdı.

Ve eğer hemen harekete geçmezsem, Mara'nın söyleyeceklerini asla duyamayabilirdim. O an kaybolurdu - cahil numarası yapar ve bir daha asla bundan bahsetmezdi ya da başına korkunç bir şey gelirdi ve bu fırsatı tamamen kaybederdi.

Çok geç olmadan, demişti. Bana neye mal olursa olsun ciddiye almam gerektiğini bildiğim sözler.

Kız kardeşimin peşinden dağdan aşağı koştum, botlarımın ve elbisemin içinde beceriksizce, ince bacaklarımı olabildiğince hızlı pompalayarak. "Mara! Bekle! Bana ne söylemen gerekiyordu?"

Mara kafasını çevirdi ve "İçeri gir Gemma!" diye kükredi.

Manastırdan başka kadınlar da akın ediyordu; bazıları Mara'dan daha genç, bazıları daha yaşlı, hepsi de ağaçların arasından geçerek araziye çevreleyen kalın gümüş nehre doğru akarken inanılmaz derecede zarifti.

Middlemist.

Onları izlerken kanım dondu; yüzleri donuk, elleri ok, kılıç, arbalet sadaklarını kavriyordu. Durmam gerektiğini, bundan sonra olacakları görmemem gerektiğini biliyordum ama Mara'nın bana ne söylemesi gerektiğini bilmek zorundaydım. On iki yıl önceki o güne geri dönemez ve Müdür'ün onu almasını engelleyemezdim ama bunu yapabilirdim.

Sis artık çok uzakta değildi. Pırıltılı perdesine yaklaşırken vücudum korkuyla sarsıldı ama Farrin ve babamın bağırışlarını duymazdan gelerek ilerlemeye devam ettim. Çılgınca sesleri bana durmamı emrediyor, durmam için yalvarıyordu.

Düzinelerce Gül kendilerini havaya fırlattı ya da ağaçların arasından atladı, ben onları izlerken vücutları değişti - uzadı, keskinleşti, şişti. Çıplak ayaklar sertleşerek pullu pençelere dönüştü. Silah tutan eller kötü pençelere dönüştü. Her kadının kürek kemiklerinden siyah, gri ve benekli kahverengiden büyük kanatlar fişkırdı. Dönüşen bedenleri üzerlerindeki giysileri parçaladı, kumaş parçaları tüyleri dökülmüş gibi yere döküldü ve o anda aklıma geldi, soluk soluğa kaldım

Güllerin neden bu kadar sade ve yırtık pırtık giysiler giydiklerini düşünüp gülüyordum. Her çan çaldığında yok olacaklarsa güzel kıyafetler giymenin ne anlamı vardı?

Aptal bir kız olduğum için, giysilerinin pratikliğini hiç düşünmemiştim, sadece kasvetini.

Sisin içine dalmadan hemen önce nefesimi içime çektim ve tutarak kendimi destekledim.

Hayal kırıklığına uğramadım.

Sis bana çarpıp garip bir serinlikle üzerime çöktüğünde, daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi parçaladı. Greenway'imizin aç çekimi bunun yanında hiçbir şeydi. Sisin binlerce acımasız dişi vardı ve hepsi de derime, kaslarıma, kemiklerime saplanıyordu.

Başım dönerek ve midem bulanarak sendeledim ve kendimi bir ağaca yasladım. Acının şokunu atlatmaya çalışarak çılgınca Mara'yı aradım, görüş alanıma giren karıncalı siyahlık beni tamamen yutmadan önce onu bulmak için çaresizce çabaladım.

Ama ben orada dururken, korkunç bir çığlık korusu kulaklarıma saldırdı - önce sadece birkaç tane, sonra düzinelerce, vahşi ve açıkça bizim dünyamızdan değil. Ses acımı daha da arttırdı. Bir an için bayıldım ve toprakta ellerimin ve dizlerimin üzerinde kendime geldim. Ne duyduğumu anlayamadan nefes nefese kaldım. Mara ve diğerlerinin manastırın yeşil yollarından birinden geçerek Sis'in hangi uzak bölgesine girmişlerse oraya gideceklerini düşünmüştüm ama bu hayvani çığlıklar yakınımdaydı ve giderek yaklaşıyordu. Rosewarren'e bu kadar yakın davetsiz misafirler mi? İmkânsız. Duyulmamış bir şey. Tanrılar ölümlerinden hemen önce, Yaratılış Günü'nde Orta Dünya'yı yarattıklarında, Sis'in manastıra en yakın bölgesinin iki kat daha güçlü olmasını sağlamışlardı. Orada hizmet etmeye mahkum olanlar için son bir acıma hediyesi.

Davetsiz misafirler hiçbir zaman Rosewarren topraklarına, hatta yakındaki kasabaya ya da on mil kare içindeki herhangi bir yerleşim yerine ulaşmayı başaramamıştı. Ama onlar

şimdi buradaydı ve bunun tek bir anlamı olabilirdi:

Tanrıların kendileri tarafından yapılan ve güçlendirilen Orta Dünya zayıflıyordu.

Ama sadece burada, manastırın yakınında mı güç kaybediyordu? Mara'ya yönelik tehlikeye rağmen öyle olmasını umuyordum. Alternatifi hayal bile edilemeyecek kadar korkunçtu.

Etrafımdaki Güller birbirlerine garip dilleriyle sesleniyorlardı; ortak dil ile Müdür'ün onlara öğrettiği şifreli sözcüklerin bir karışımıydı bu. Sadece birkaçını tanıyabildim: *Kızı istiyorlar! Çıkarın onu buradan!*

Midem ayak parmaklarıma kadar indi ve içgüdülerim bana kaçmam için bağırdı. Bahsettikleri kızın ben olduğumu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yapamadım, bacaklarım işe yaramadı. Saklanabileceğim bir ağaç ya da kaya, ateş etmeyi biliyormuşum gibi yapabileceğim bir silah bulmaya çalıştım ama Sis'in içinde kaybolmuşum, etrafımdaki dünya sürünen griyle donuklaşmıştı.

Ve sonra bir öfke çılgılığı duydum, hem insani hem de değil, çaresizlik içinde paramparça ve çarpıtılmış, çoğaltılmış, sanki ses pençelerle ezilmiş ve her kanayan şeridin kendi sesi varmış gibi.

Yine de çılgılığın kime ait olduğunu biliyordum ve göğsüm kalbimin etrafını sertçe sardı.

Ağaçların arasından devasa bir figür fırladı ve kendini önüme atarak beni yaklaşan düşman her neyse o delici çılgılıklardan korudu.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Mara.

Onun dönüştüğünü hiç görmemiştik; hiçbirimiz görmemiştik. Bundan emin olmuştu. Ama şimdi ben Sis'in içindeydim, izinsiz girmiştik ve o kendini benden saklayamazdı - kandil gibi parlayan altın gözlerini, sırtından aşağı dökülen siyah saçlarını ve tüylerini, çıplak, düğümlü kaslarından fışkıran kocaman kahverengi kanatlarını, daha birkaç dakika önce

Şakak. Teni artık tamamen insan değildi; soluk et, pullar ve şık tüylerden oluşan bir mozaikti. Yüzü kendininkiydi ama daha keskin, yabaniydi ve pırıl pırıl kadife kürkle kaplıydı.

"Git, hemen!" Kelimleri kükredi, değişen sesi keder ve utançla kırılıyordu ve ben -Tanrılar bana yardım etsin, bir kâbustaki canavar gibi kaçmak istedim- ama artık uzuvlarım üzerinde kontrolüm yoktu. Acı çok büyük, hastalığım çok fazlaydı. Özür dilemeye çalıştım ama sesim boşuna kısılmıştı.

Güçlü bir el kolumu kavradı, beni yukarı çekti ve koşmama yardım etti. Beni yönlendirmesine izin verdim, ona güvendim, bundan memnun oldum çünkü beni hem kız kardeşim olan hem de olmayan bu yaratıktan uzaklaştırıyordu. Hava temizlendi; Tanrılara şükürler olsun ki el beni Sis' çıkarıyordu ve görüşüm düzeldiğinde elin babama ait olduğunu gördüm. Yüz ifadesi tamamen değişmişti; artık gururlu bir baba değil, vahşi bir avcı, bir nöbetçiydi. Kutsanmış gücü ona daha fazla güç ve çeviklik, eline alabileceği her türlü silahta şaşmaz bir hassasiyet veriyordu.

Ama silaha gerek yoktu. Babamın hızı bizi kurtarmaya yetmişti. Demir kapıdan geçip Farrin'in beklediği çalılığa daldık, solgun ve küçük görünüyorduk -etrafımızdaki kar çiçeği sarmaşıklarının neşeli çınlaması birden komik bir şekilde saçma gelmeye başladı- ve sonra yeşil yolun ağzına daldık. Büyüsü etrafımda dönüyor, tenimdeki Sis'in kokusunu almaya can atıyordu ama o anda ne yeşil yolun açlığı ne de vücudumda hızla yayılan karıncalanma ve taze acı umurumdaydı.

Sadece Mara'yı düşünebiliyordum, çaresizliğinin ulumasını, yüzünü kaplayan gözyaşlarını -dişi ve kuş, hem çarpıcı hem de iğrenç.

Kız kardeşimi ağlarken gördüğümü hatırladığım sadece ikinci seferdi. İlki Müdür'ün onu bizden aldığı gündü ve her iki olayda da Mara'nın gözyaşları - korkusu ve kederi, korkunç kaybı çalkantılı dalgalar gibi ondan yayılıyordu- hep benim yüzümdendi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Yeşil yoldan çıkıp çit labirentimizin özenle hazırlanmış yeşil derinliklerine adım attığımız anda, babam beni kendisinden uzaklaştırdı. Ayağımı kaybedip yere düştüm ve bu sefer Farrin bana yardım etmedi.

Yeşil yolun ağzında, parıldayan sarmaşıkların yerde duruyordu, kolları iki yanında kaskatı kesilmiş ve elleri öfkeli yumruklar halindeydi. O parlayan kahverengi gözlere bir bakış yeter de artardı bile. Onun yerine öfkesi şiddetli ama kısa süreli olan babamı aradım.

Yine de o gün farklıydı. Fırtınalı bir sessizlik içinde birkaç adım öteye yürüdü. Labirentin bu kısmını kaplayan sarmaşıklarla kaplı demir çardak, ceketinin dalgalanan kuyrukları boyunca güneş ve gölge ipleri çiziyordu.

Kurdelelerinden kurtulmuş altın sarısı saçlarımın arasından onu izledim. Her nefes alışımında kaburgalarım alev alıyor gibiydi.

"Özür dilerim-" diye başladım ama babam dönüp öfkeyle beni işaret etti.

"Sakın özür dilemeye kalkma," diye tersledi. "Bu affedilmez davranışına bahane olarak sunacağın her şey beni daha da kızdırmaktan başka işe yaramaz. Aptal, bencil kız!" Arkasını döndü, bir elini Farrin'inkine çok benzeyen açık altın sarısı dalgalı saçlarında gezdirdi ve sonra tekrar döndü. "*Sis*, Imogen? Senin durumunda mı?"

Bu beni ayağa kaldırdı, ne kadar dengesiz olsalar da. "Yaralı değilim baba. Peki ya manastıra saldıran her neyse? Peki ya *Mara*?"

"Mara, Sis, öncelik, bunların hiçbirini seni ilgilendirmez. *Yaralanmadım* mı diyorsun? Sen nereden bileceksin ki? Hiçbirimiz bilmiyoruz!" Kolunu sallayarak kendisini, Farrin'i, beni ve geniş arazimizi kuşattı. "Hiçbir şifacı seni tedavi edemedi. Hiçbir bilgin seninkine benzer bir vaka bulamadı. Üzerinden hangi büyüünün zararsız geçeceğini ve neyin seni öldürebileceğini bilmiyoruz. Bunu bile bile, dikkatsizce Middlemist'e, kıtadaki en güçlü büyülü alana doğru koşun."

Sanki küçümsemesinde haklı olduğunu onaylamak istercesine inanmayarak Farrin'e baktı. Ama en büyük kız kardeşim sessiz kaldı.

"Teşekkür ederim, hepinize ne kadar yük olduğumun farkındayım," dedim, sesimin her kelimeye takılmasından nefret ederek. "Ve *dikkatsiz* degildim. Mara'nın bana önemli bir şey söylemesi gerekiyordu ama çanlar çalmaya başlamadan önce buna fırsat bulamadı ve..."

Sesimin ne kadar çocukça çıktığını, ne kadar aceleci davrandığımı çok geç fark ettim.

Babam acımasızca başını salladı. "Evet. Şimdi anlıyorsun, artık çok geç. Umarım Sis'te yaşayan kötü ruhlar şu anda içine girmemiştir, Imogen. Umarım iç organlarını kemiren bir Eski Çağ laneti yüzünden gece çılgılık atarak uyanmazsın, çünkü sana söylemeliyim ki şu anda sana yardım etmek için koşarak geleceğime hiç de emin değilim! *Tanrılar*." Çardaklara acı acı baktı. "Bazen annenin doğru bir fikir olduğunu düşünüyorum, büyüyünce ne kadar anlamsız biri olacağını göremeden çekip gitmekle."

Farrin keskin bir nefes aldı ve "*Baba*," diye fısıldadı.

İkimize de göz kırptı, ilk başta anlamadı. Nöbetçi ateşi hâlâ üzerindeydi, az önce hepimizin içinde bulunduğu tehlike yüzünden iyice yükselmişti. Öfkesine engel olamıyordu, tam olarak değil ve ben bunu biliyordum. Bir kez uyandığında, kanında bulunan ve ona Sentinel yeteneklerini veren Kutsanmış büyü, olduğu diğer her şeyin önüne geçti.

Ama aynı zamanda yetişkin bir adamdı, neredeyse altmış yaşındaydı ve vücudunda şiddetli savaşçı büyüğü varken bile dilini nasıl tutacağını öğrenecek kadar uzun süre gücüyle yaşamıştı.

Ona bakarken zorlukla nefes alabiliyordum. Tenim soğuktan kızarmıştı ve sanki şakağıma sert bir darbe almışım gibi kulaklarımda hafif bir çınlama vardı. Daha önce hiç şakağıma sert bir darbe yememişim, ama birinin darbe aldığı yüzlerce roman okumuştum ve hiçbir yumruğun babamın sözlerinden daha kötü bir darbe indiremeyeceğini hayal ediyordum.

Yüzü düştü, o korkunç bitkinlik geri geldi. İnce yeleğine, paltosuna ve mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonuna rağmen aniden zavallı görünüyordu. Bıyıkları bile sarkmış gibiydi.

"Gemma, demek istemedim," diye başladı ellerini uzatarak.

Ama ben bunu duymayı reddettim. "Söyledin," dedim sıkıca. "Bana söyleyebileceğin en kötü şeydi ve bunu asla unutmayacağım."

Sonra hızla labirentten çıkıp araziye geçerek ahırlara doğru kaçtım. Ne Farrin ne de babam beni durdurmaya çalıştı ve ben buna sevindim. Ne yumuşatılmak ne de yalvarılmak istiyordum.

Ahırlara yaklaştığımda, en yaşlı seyisimiz Byrn'ün, çıraklarından biri bir yıllık tayıyla çalışırken padok çitine yaslandığını gördüm. Byrn düşük büyüğü bir terbiyeciydi ve tüm atlarımızın ve köpeğim Una'nın favorisiydi, ayaklarının dibinde yatan beyaz bir fleethound, püsküllü kulakları yaklaşmamı izlerken dikildi. Byrn beni çok geçmeden fark etti. Saçlarıml gelişigüzel dağılmış, elbisem buruşuk ve lekeli, yüzüm ağlamaktan kıpkırmızı, ne kadar da güzel görünmüş olmalıyım.

Byrn'ın gür beyaz kaşları havaya kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Farrin sürekli malikaneyi yönetmekle meşguldü ve babam da küçük savaşına kafayı takmıştı. Ziyaret ettiğimde Byrn'ün hikayelerini dinledim ve Lumyra'da bıraktığı sevgili torunuyla aynı yaşıydım ve mutfak personelimiz ne zaman işi pişirse, ona dumanı tüten taze bir parti getirdim. Çoğu şeyden kaçındım

Hizmetçiler; beni büyüden hasta olduğumu o kadar çok görmüşlerdi ki, gerekmedikçe onların gözlerine bakmaktan özellikle hoşlanmıyordum.

Ama Byrn'ü sevdim. O temiz hava, rahat sessizlik ve at kokusu ve bana bir kez bile diğerlerinden farklı bakmadı. O gün de hiçbir şey söylemedi, soru sormadı. Sadece atımı hazırladı, Zephyr adında güzel bir dapple-gri kısırak ve sonra geçmeme izin vermek için geri çekildi, endişeli ifadesi o kadar tatlı ve üzgündü ki tekrar tekrar ağlayacağımı hissettim.

Gözlerimi kaçırmadan Zephyr'i önce tırısı, sonra da yumuşak bir dörtnal koşmaya teşvik ettim. Una bizi takip etti, uzun tazi bacakları kolayca ayak uyduruyordu. Babamın sözleri kulaklarımda çınlarken, araziden kaçtım ve ormanlık oyun parkımızın kutsanmış serin sığınağına kaçtım. Geyikler gürleyerek yaklaştığımızda dağıldılar.

Anlamsız. Dikkatsiz. Aptal kız.

Rüzgâra karşı gözlerimi kırptırdım ve kelimeleri kendi kendime tekrar tekrar söyledim. Babamın öfkesini yeniden yaşamak, Mara'nın ondan kaçarken yüzünde beliren ve gizleyemediğim bir dehşetle ağzı açık kalan ifadeyi hatırlamaktan daha iyiydi.

Illaria o öğleden sonra atölyesinin kapısını çaldığımda, gözlerini kocaman açarak bana baktı ve tek kelime etmeden beni evine götürdü.

On dakika içinde sevgili dostum beni bir fincan taze bitki çayı, üzerine pudra şekeri serpilmiş en sevdiğim çikolatalı gofretlerden bir tabak ve omuzlarıma dolanmış yumuşak, eski bir yorganla okuma odasına yerleştirdi. Una ateşin yanında mutlu bir şekilde bir kemiği çiğniyordu ve Zephyr'in Illaria'nın ahırlarında neredeyse evdeki kadar iyi bakılacağını biliyordum - ki bunu Byrn'e asla itiraf edemezdin.

Oturduğum sandalye kocaman ve mavi kadife döşemeliydi. Uzun zaman önce "benim" olduğunu iddia etmişim. Çocukken ve sonra yıllar boyunca

Illaria ve ben o odada roman üstüne roman yuttuktan sonra. Illaria'nın anne ve babası, koku tasarlama konusunda keskin yetenekleri olan ve başarılı bir iş imparatorluğunu yöneten düşük büyü bilginleriydi. Illaria'yı resmi çıraklığa başlayacak yaşta görmeden önce, o ve ben sık sık kendi halimize bırakılırdık - okumak, dedikodu yapmak, dans etmek, öpüşmek için pratik yapmak. Bu oda, bu ev, bazen bana kendi evimden çok bir yuva gibi gelirdi. Yumuşak minderlere yerleştim ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Illaria benimkinin karşısındaki sandalyeye uzandı, iş botlarını çıkardı ve çıplak ayaklarını ayaklarının dibindeki püsküllü tabureye dayadı. Atölyesini denetlediği uzun bir günün sonunda bile, yüzü çıplak ve giysileri sayılamayacak kadar çok baş döndürücü kokuyla -kahve, sandal ağacı, vanilya, gül- kokarken bile kıskanılacak kadar güzeldi. Pürüzsüz bal-kahverengi teni, yumuşak koyu kahverengi lüleleri ve kalın kirpiklerle çerçevelenmiş keskin yeşil gözleri vardı. Sade iş pantolonunu ve ağır deri önlüğünü bile modanın zirvesi gibi gösteriyordu.

"Eee?" dedi sonunda. "Söyle bakalım."

Yüzümü fincanımın içine sakladım ve çayımın çiçek kokulu buharının tadını çıkardım. "Bu karışım harika. Sizin mi?"

"Tabii ki. Bütün iyi çaylar benim. Tüm iyi parfümler benim." Illaria elini salladı. "dikkatimi dağıtamazsın. Bana neler olduğunu anlat. Her gün kapımın önünde, kokuşmuş bir bataklığın yüzeyine çıkmak için savaşmış gibi görünmüyorsun."

Uzun bir yudum aldım ve çıplak ayak parmaklarıma baktım. "Bunun yerine burada bir süre sessizce oturabilir miyiz? Yoruldum."

Illaria zarif bir kaşını kaldırdı. "Nedenini hayal bile edemiyorum." "Lütfen, Lari. Sadece bir süreliğine."

". " Bir an sessiz kaldı. Sonra hızlıca, "Pekâlâ, bu biraz uzun sürdü," dedi.

"Pek sayılmaz."

"Benim hesabıma göre, bir süre oldu."

"Hesaplarınız yanlış."

"Bu çok nadiren doğru olur." Illaria fincanını yanındaki masaya bıraktı ve gülümsemesi yumuşayarak bana baktı. "Ben sadece arkadaşım için endişeleniyorum, hepsi bu."

Bir nefes aldım, sonra yavaşça bıraktım. "Bugün Mara'yı ziyaret ettik." Illaria başını salladı. "Asla iyi bir başlangıç olmadı."

"Biz de onun devriyeden dönmesini bekliyorduk, Müdürle öğle yemeği yiyorduk-"

"Madam Çekilmez," diye araya girdi Illaria yumuşak bir sesle. "Devam edin."

Bu beni biraz gülümsetti. "Mara'yı gönderdikleri o iğrenç yerdeyken o saçma sapan havasız salonda oturmaya dayanamıyordum. Bunu düşünmeden edemiyordum ve düşünceler tırmanmaya devam ediyordu ve..."

Gözlerimi kaçırdım, utanç dalgaları üzerime çöktü ve beni küçülttü. Bu duygudan nefret ediyordum. Ben sinmiş, endişeli biri değildim. Ben Leydi Imogen Ashbourne'dum.

Ama panik geldiğinde, beni başka bir şeye indirgedi, tamamen yabancı hissettiren bir şeye, sanki yabancı bir güç beni ele geçiriyor, beni yeniden şekillendiriyormuş gibi.

"Ve sonra panik geldi," dedi Illaria, sesi yumuşaktı.

Başımı salladım. "Ve sonra panik geldi."

Ona gerisini anlattım; tapınakta Mara ile konuştuklarını, çanların çaldığını. Middlemist, çılgınlık.

Mara, dönüştürülmüş.

Babam çit labirentinde bana bağıyor.

Sözlerimi bitirdikten sonra sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Sonra Illaria ayağa kalktı, önlüğünü silkti ve sandalyeme tırmanarak bana doğru sokuldu. Gözlerimi kapattım, Illaria'nın bedeninin sıcaklığının benimkine işlemesine izin verdim ve çıtırdayan ateşi dinledim. Una, şimdi sırt üstü yatmış, bacakları havada uyuyordu ve bir rüyanın esiri olmuş, sessizce mırıldanıyordu.

Mara ziyaretlerimiz sırasında, programı elverdiğinde bazen bana bu şekilde sarılırdı. O ve Illaria, çoğu zaman en çok ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anlayan tek kişilerdi - sessizlik içinde oturmak, dokunuşlarını hissetmek, kendimi yeniden bulana kadar onlarla birlikte nefes almak. Konuşmak yok, endişeli sorular yok, acıyan bakışlar yok. Hayatım boyunca bunlara fazlasıyla katlanmıştım.

Sonunda Illaria boğazını temizledi ve bana doğru kaydı. Parfümünün kokusu teninden yukarı doğru yayılıyordu.

"Baban," dedi, "tam bir eşek."

Güldüm. Öfkesi içimi baştan aşağı ısıttı. "Her zaman öyle değil."

"Bugün öyleydi."

"Bunu kabul ediyorum."

"Sana öfkelenmemesi gerektiğini daha iyi bilmeli. Tanrı aşkına, o yetişkin bir adam."

Memnun bir şekilde ona sarıldım. "Tam olarak benim düşüncelerim."

Yavaşça rahatlamaya başladığını hissetmeden önce birkaç dakika daha sessizce homurdandı. "Mara konusunda ne yapacaksın? Sana söylemek istediklerini belirtmek için başka bir şey söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Bir yanımda tam o sırada çanların çalmasına sevinmiş olabileceğini düşünüyor. Sanki sırrı hakkında konuşmaya başlamak bile onun için bir ıstıraptı."

"Bana öyle geliyor ki, yapmanız gereken ilk şey mümkün olan en kısa sürede onu bir kez daha ziyaret etmek. Müdüre yaz, izin iste."

Midemde mide bulandırıcı bir yumruk sıkıldı. Mara'nın gözlerinin içine bir daha bakmayı hayal bile edemiyordum, hele de *en kısa zamanda*.

Sonra ilham geldi. "Bir parti," diye mırıldandım. "Ne partisi?"

Günün kederini modası geçmiş bir pelerin gibi üzerimden atarak doğruldum. Her şeyin gözlerimin önünde açıldığını görebiliyordum - altın ışıltı dizileri, tüllü pencere asmaları, buzlu keklerle dolu pırıl pırıl gümüş tabaklar, Mavi Balo Salonu'ndaki pencere duvarının yanında vals çalan yaylı orkestra.

"Benim partim," diye duyurdum. "Yakında herkes Rosewarren yakınlarındaki saldırıyı duyacak - kesinlikle daha önce hiç duymadığım kadar yakın. Korkacaklar ve soruları olacak. Sis histerisi kırsalı kasıp kavuracak."

"Mist-eria," diye araya girdi Illaria, eğlenerek.

"Ve herkesin aklını tehlikeden uzaklaştırmak için büyük, gösterişli, gece boyunca süren bir partiden daha iyi ne olabilir?"

"Ve Ashbournlular için Baskların önünde zenginliklerini ve statülerini göstermenin daha iyi bir yolu var mı?" Illaria alaycı bir ifadeyle ekledi.

El sallayarak onu başından savdım. Babamın Bask ailesiyle olan savaşı onun sorunuydu, benim değil. Eğer partim onu memnun edecek ve bu savaşta bize avantaj sağlayacaksa, öyle olsun. O ve Farrin istedikleri kadar kıkırdayabilir, böbürlenebilir ve entrikalar çevirebilirlerdi. Bask'ları davet edeceğimden emindim ama tek katkım bu olacaktı. Benden ailemizin anlamsız kin savaşında onlara yardım etmemi hiç istememişlerdi ve ben de buna başlamayacaktım.

"Oh, Bask'ı asın," diye mırıldandım. "Bu parti *benim* için olacak."

Illaria'nın sesi tamamen masumdu. "Ve bu belirsiz zamanlarda rahatlatmaya çok niyetli olduğunuz Gallinor'un iyi insanları için."

Dalınca ona tekrar el salladım. "Tabii ki, tabii ki."

Sanki kasvetli bir kış mevsiminde sıkışıp kalmıştım ve aniden tüm bahar bir anda içime doldu. Görüşüm keskinleşti; uzuvlarım güçlü ve yeniden doğmuş gibi hissetti. Sandalyeden kalktım ve yürümeye başladım. Una uyandı ve kuyruğunu halıya vurarak hevesle ilerleyişimi izledi.

"Bayan Rathmont'a yarın ilk iş olarak bir menü hazırlamaya başlamasını söyleyeceğim," dedim parmaklarımla kalemleri işaretleyerek. "Orkestra - hayır, bir şey

Daha küçük, daha basit... Ogwood Octet, sanırım - bir an önce rezervasyon yaptırmaları gerekecek. Umarım müsaitlerdir. Bahar partisi sezonunun tam ortasındayız."

Döndüm, ellerimi çırtım ve Una'ya baktım, gözlerim onunkilere kilitlendiğinde kuyruğu daha da şiddetle sallanmaya başladı.

"Elbisem," diye ilan ettim, "ciddi bir düşünce gerektirecek. Güven, ciddiyet ve minnettar sevinç arasında doğru dengeyi tutturmalı. *Hayır, Rosewarren'daki saldırı için endişelenmemize gerek yok. Sadece bir sapma. Evet, çok cesurca savaşan Gül Tarikatı'na gereken tüm saygıyı göstermeliyiz. Ve evet, hayatta ve güvende olduğumuz ve tanrıların lütfuyla korunduğumuz gerçeğini de dizginlenemez bir neşeye kutlamalıyız.*"

Una'nın yanına çömelip uzun beyaz burnunu ellerimin arasına aldım. "Görme ve ses ve tat ve dokunma için, rüzgârın kokusu ve uzuvlarımın gücü için, bedenimin tanrıçası, kemik ve kanın yaratıcısı Kerezen'e şükürler olsun. Ve her zaman öyle olacak." Duayı mırıldanırken bir yandan da Una'nın püsküllü kulaklarının arkasını kaşıyordum. "Evet, Una, kızım, ona ve diğer tüm o güzel eski tanrılara gerektiği gibi teşekkür etmeliyiz, değil mi?"

Arkamdan Illaria homurdandı. "Daha önce hiç bu kadar inançla dua ettiğini duyduğumu sanmıyorum."

"İnsan ölümle yüz yüze gelince böyle oluyor işte," dedim neşeye. "İnsan tanrılara, hayata ve onun tüm süslemelerine yeniden değer veriyor."

Una saf bir mutluluk içindeydi, beyaz göbeği okşanmak için açıktaydı, ama Illaria'dan gelen ciddi bir söz beni döndürdü.

"Gemma."

Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini kavuşturmuş, öne doğru eğilmiş bir halde bana bakıyordu. "Bir parti iyi ve güzeldir. Ne kadar istesem de mantığınıza karşı çıkamam. Saldırı haberi yayılacak ve Ashbourne partisi sıradan ve tanıdık bir şey olacak. Bir güvence.

Ve dikkat dağıtarak Müdür ve Güllerine işlerini yapmaları için zaman kazandırır."

Muzaffer bir edayla kabul etmek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Ama siz dolabınızı yağmalamaya ve personelinizi toplamaya gitmeden önce iki şey söylemem gerekiyor. Biri soru. Biri değil."

İçimde yarışan baş döndürücü duygular yavaşladı ve küçüldü, korkunç günümün anılarına bir kez daha yer açtı - Mara'nın umutsuzluğu, Mara'nın kanatları, Babamın öfkesi.

Onlara dikkatimi vermeyi reddederek Illaria'ya nazlı bir gülümseme gönderdim. "Birdenbire ne kadar da gizemli oldun. Devam et."

Illaria keskin bir nefes verdi. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Seninle oturup seni dinlemekten ve bin bir panik anında elini tutmaktan mutluluk duyduğumu biliyorsun. Ama bir gün gerçekten de benim dışımda biriyle konuşmalısın. Bir şifacı, bir ebe, bir bilgin - panik seni nefes alamayacak, yemek yiyemeyecek ya da uyuyamayacak kadar sert ve hızlı bir şekilde ele geçirdiğinde bunun ne anlama geldiğini bilebilecek herhangi biri."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni hiç bugünkü gibi görmemiştim Gemma. Çılgına dönmüştün, dağılmıştın. Kapımı açtığımda mantıklı konuşmuyordun. Ağlıyordun ve nefes nefese kalmıştın. Bunu hatırlıyor musun? Ivyhill'den Zephyr'e bindiğini hatırlıyor musun?"

Ona baktım. Gözlerimin arkasında aşağılanma yaşları birikti ama gülümsemem onları engelledi. Omuz silktim. Ona gerçek cevabı, Zephyr'e bindiğim andan çayımın buharını içime çektiğim ana olanları çok az hatırladığımı söyleyemezdim. Bu zaman dilimi keskin renkler ve kaynayan, durdurulamaz bir korkudan oluşan karışık bir uçurumdu.

Illaria yanıma geldi ve elimi tuttu. "En azından bunu düşüneceğine söz ver. Dünyada kontrol edemediği panik yüzünden kendini kaybeden tek kişinin sen olduğuna inanmayı reddediyorum. Dışarıda bir yerlerde senin ne hissettiğini anlayan birileri var. Dışarıdaki biri sana benden çok daha iyi yardım edebilir."

Başımı çevirdim ve görüşüm netleşene kadar ateşe baktım. Onun nazık, ciddi yüzüne bir an daha bakmaya dayanamadım.

"Söz veriyorum," dedim sonunda, yalan bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. İçimde derin bir yanlıklık vardı ve arkadaşşıma ne söz verirsem vereyim bunun gerçek boyutunun bu odanın dışında bilinmesine asla izin vermeyecektim.

Kendimi topladıktan sonra kuru gözlerle ona baktım. "Peki ya ikinci şey? Soru?"

Illaria uzun bir süre beni inceledi. Sonra omuzlarımdan tuttu ve büyük bir ciddiyetle, "Sen, Imogen Ashbourne, efsanevi olacağı kesin olan bu partinin gecesinde bileklerini ve boğazını en yeni formülasyonumla süsleme onurunu bana bahşeder misin?" dedi.

O kadar rahatlamıştım ki bir kakhaha patlattım. "Bana tüm Gallinor sosyetesini usta parfümcü Illaria Farrow'un en yeni kokusuyla tanıştırma şansı mı veriyorsun? Nasıl reddedebilirim ki?"

Şımarık bir kedinin memnuniyetiyle gülümseyerek eridi. "Buna bayılacaksın. Beyaz zambak ve çam notaları, biraz pembe deniz tuzu, taze bir ısırik elma. Taze, boğucu ve şaşırtıcı." Çenesini kaldırdı, buklelerini kabarttı. "Tıpkı benim gibi."

Sonra eğildi ve ben de onu öylesine coşkuyla alkışladım ki Una ayağa fırladı ve bir köpek yavrusu gibi coşkuyla havlamaya başladı. Illaria taze çay getirdi, içtik ve konuştuk, Illaria çıraklarının dramatik hayatlarından en son dedikoduları bana anlatırken gecenin ilerleyen saatlerine kadar güldük.

O zaman bile aklımın bir köşesinde kararlılığımın çelik halatlarını şiddetle kavradım.

Söz vereyim ya da vermeyeyim, ben bir Ashbourne'dum. Hasta bir Ashbourne, evet - kırılabilir ve yorucu ve bir sorumluluk ve bir hayal kırıklığı ve ortanca kız kardeşimin farkında olmadan celladı. Atalarım yüzyıllar önce tanrıça Kerezen tarafından gücünün bir parçasını almak üzere seçildiğinden beri prestijli Kutsanmış soyumda sihirsiz doğan tek kişiydim.

Ama ben yine de bir Ashbourne'dum, zengin ve ayrıcalıklı, kuşacağımın en büyük güzeliydim. Partilerim her zaman olduğu gibi tüm kıtada konuşulacaktı ve içimde yaşadığım utanç verici korku sadece benim yüküm olarak kalacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Sıradan bir günde bile, ailemin Ivyhill'deki malikanesi muhteşem bir yerdi.

-On iki mil karelik parklar ve bahçeler, kiracılarımız tarafından işlenen çiftlikler ve tarlalar, bekçiler için kulübeler ve yüzyıllar önce tanrıları yüceltmek için inşa edilmiş tapınaklar.

Tabii bir de evin kendisi vardı. İki yüz elli oda ve elli kişilik bir personel; tüm hizmetçilerimiz, ziyarete gelen soylular, diplomatlar ve tüccarlar ve geniş ailemiz için barınma yeri - fazla tören yapmadan gelip giden kuzenler, teyzeler ve amcalar. İçlerinden çok azı, hatta makul ölçüde dikkat dağıtıcı sihir yeteneklerine sahip olanlar bile, başka yerlerden getirdikleri dedikoduların ötesinde beni ilgilendiriyordu.

Dedikoduya her şeyden çok açtım. Büyüye karşı zayıflatıcı hassasiyetim nedeniyle, babamın dikkatli gözleri altında sık sık Ivyhill'e hapsedilirdim. Bu dönemlerde, sanki dünyanın geri kalanı artık yokmuş ve ben yalnızmışım, kendi çılgın, hayal kırıklığına uğramış düşüncelerimin yıpratıcı ağına hapsolmuşum gibi hissederdim. Uzun zaman önce, terk edemeyecek kadar güçsüzleştiğimde yüce kule süitimde eriyip gitmeyi kabullenmiştim.

Elbette sonsuza kadar hapsedilmek için daha kötü yerler de vardı. Bunu bilmeyecek kadar dünyanın geri kalanından bihaber değildim. Ancak kişinin kendi çıkarı için düşürüldüğü nefes kesici bir hapisane yine de bir hapisanedir.

Bu nedenle, Mara'nın dönüşümüne tanık olduğum günden iki hafta sonra, partimin olduğu gün - ılıman ve tatlı bir bahar gecesi, hava yumuşak çiçekli ağaçlarla kokuyor, tüm ülke heyecanla kapımızda toplanıyordu - Ivyhill'in daha önce hiç olmadığı kadar parladığından emin oldum.

Konuklarımız geldiğinde, dikkatimin çoğu ipek pencere asmalarına, sekizlinin şarkı seçimlerine, her aplikte titreyen mumlara, büyümlü ışıqla damlayan süslü avizelere, balo salonundan oturma odasına ve kabul salonuna içecek tabaklarıyla ustalıkla süzölen hizmetkârlara odaklanmış olmasına rağmen, uygun selamlama ve tanışma faslını hızlıca geçerek her şeyi değerlendirdim.

Her odada -her kapı girişini süsleyen, her tırabzandan aşağı dökölen, her kırıšten sarkan- annemin babamla evlendikten kısa bir süre sonra tasarladığı parlak, yemyeşil sarmaşıklar vardı.

Oldukça saygın, düşük büyümlü bir aileden gelen bir elemental olan genç Philippa Wren sevimli ve espriliydi ve ailesindeki pek çok kişi gibi bitkileri manipöle edebiliyordu. Wrenler, Yaratılış'tan hemen sonra yeryüzü tanrısı Caiathos'tan büyü alacak kadar şanslıydı. Bu, Caiathos'un ölümünün ardından dünyanın dört bir yanına savrulan, tasarımdan ziyade kazayla bahşedilen başıboş bir büyü parçasından başka bir şey değildi ve bu yüzden Kutsanmış bir aile yerine düşük büyümlü bir aileydiler, güçleri sınırlı ama güvenilirli. Philippa ise büyüsunü ancak büyük bir çabayla ve başkalarının yardımıyla yapabiliyordu.

Kötü bir eşleşme, diye düşünmüştü herkes annemle babam, şüpheli ve eğlenerek; Gideon Ashbourne da kendisinden önceki pek çok erkek gibi güzel bir yüzün kurbanı olmuş ve gerçekten neyin önemli olduğunu unutmuştu. Ama sonra yeni Leydi Ashbourne çalışmaya başlamış, bir dal sarmaşıkla başlayıp birkaç hafta içinde onu büyüterek evimizin ikinci derisi haline getirmişti. Sarmaşıkların uzun ömürlü olmasını sağlamak için bir simyacı ve bir büyücü tutmuştu ve kimse sonuçlara itiraz edemezdi, ne de aylar sonra Anne'nin eserine hayran olmak ve zekâsına hayret etmek için eve akın eden şaşkın ziyaretçilerin telaşına. Neden, sarmaşıkların arsız sanatçılığı

zaten etkileyici olan mülkü daha da güzelleştirdi ve ailenin gizemini artırdı! Ne kadar kurnazca, ne kadar zekice. Philippa Wren. Kim tahmin edebilirdi ki? Ve sonra Farrin'i dünyaya getirmişti, mükemmel bir küçük bülbül gibi bir kız ve en az nöbetçi babası kadar Kerezen'in bir çocuğu. Bundan sonra kimse Philippa Ashbourne'un değerinden şüphe etmeye cesaret edemedi.

Söz konusu sarmaşıklarla örtülü taş bir kemerin altından geçtim ve Leydi Grattery'yi, taktığı göz alıcı zümrüt küpelere hayran bırakarak can düşmanı Leydi Keighline'dan ustaca uzaklaştırdım. Onu, Aşağı Ordu'dan Albay Mettalin'in gürültülü bir iskambil oyununa başladığı Gül Odası'na doğru yönlendirdim ve ancak o zaman Mavi Balo Salonu'nun çevresindeki perdeli oturma odalarından birinde soluklanmak için kendime bir an izin verdim.

Kanlarında büyü olan bu kadar çok misafirin yakınlığı yüzünden zaten tepeden tırnağa hırpalanmış hissediyordum. Ivyhill'de her zaman biraz rahatsızlık hissedirdim; Meshedilmiş babam ve kız kardeşim bunu kaçınılmaz kılıyordu, annemin sarmaşıklarının varlığı da öyle; annemden bana kalan tek şey onlar olduğu için sökülmesini istemeye cesaret edemezdim. Ancak partim Ivyhill'e sadece ailelerin birkaç üyesini değil, aynı zamanda düşük büyüye sahip düzinelerce kişiyi de getirmişti. Her zaman çok sayıda düşük büyülu vatandaşı davet etmeye özen göstermişimdir. Ne de olsa atalarının tanrılar tarafından seçilmemiş olması onların suçu değildi. Tanrılar öldüğü anda -Yapımsızlık olarak bilinen bir olay- büyü binlerce rastgele parça halinde dünyanın dört bir yanına dağılmıştı ve bu parçalardan birini yutacak, soluyacak ya da sadece gözleriyle görecektik kadar şanslı olanlar farkında olmadan seyreltilmiş de olsa gerçek büyüünün bir parçasına sahip olmuşlardı. Ve şimdi onların soyundan gelenler de böyle bir güce ve beraberinde gelen oldukça faydalı yeteneklere sahip olabiliyorlardı -hayvan evcilleştirme, küçük büyü yapma ve element büyü, keskin bir hafıza.

Ivyhill bu gece büyülerle dolup taşıyordu; Kutsanmışların yüksek büyüleri ve şanslıların düşük büyüleri. Bu ses bana bir maymun sürüsünün sesi gibi geldi ve bu kadar çok bireysel büyüün kokusu beni

Sanki dumanı tüten bir serada kapana kısılmıştım, yüzlerce farklı çiçeğin savaşı kokuları rütbeli bir duvar halısı örüyordu. Ama kendimi böyle bir saldırıya teslim edecek kadar acemi bir ev sahibi değildim.

İki parmağımı sol şakağıma götürdüm, çarpan başımın sakinleşmesini diledim ve ağrıyan uzuvlarıma sıcaklık getiren lezzetli meyveli karışım olan köpüklü şarabımı yavaşça yudumladım. Kadehin yarısı boşaldığında, akşamki dans kartımı gözden geçirmeye başladım. Dans isteyen hayranlar sürüsüne neredeyse hiç dikkat etmemiştim, turuma devam etmeden önce çapkın bir kahkahayla her bir ismi karalamakla yetinmiştim.

Listedeki ilk isim Rasia Reest'ti ve bu beni çok sevindirdi. Aidurra kıtasından yetenekli bir düşük büyü zanaatkârı olan ve çarpıcı yağlı boya tablolarıyla tanınan Rasia'nın Şafak Denizi'nden en son kültürel haberlere sahip olacağından emindim.

Onun ardından Teğmen Arkin Martel geliyordu; Gallinor'un güney kıyısındaki Beroges'da, Aşağı Ordu'da görev yapan kötü şöhretli bir çapkındı. Anlatılanlara göre bu oldukça sıkıcı bir görevdi; Beroges'da dünyalar arasındaki sınırın gelgit sırasında biraz inceldiği biliniyordu, ama sadece biraz ve yılda sadece beş kez. Arkin, ailesi Unmaking sırasında ne büyü almış ne de büyüyle karşılaşmış talihsiz insanlardan biriydi, ama Arkin büyü konusundaki eksikliğini el ve dil ustalığıyla telafi ediyordu. On sekiz yaşındaki ilk kısa ilişkimizi hatırlayarak zevkle ürperdim, o sırada iyi teğmen bana bir kızın sevgilisinin onu bacaklarının arasından öpmesinin ne kadar lezzetli bir his olduğunu göstermişti.

Belki de, diye düşündüm, dansımızdan sonra onu üst kata çıkarabilirim. Biraz güldüm ve uzun bir yudum daha almak için kadehimi kaldırdım. Çok iyi bildiğim gibi, baştan çıkarmaya gerek yoktu. Teğmen ne zaman buradan geçse beni ziyaret etmeyi ihmal etmezdi; bu ziyarette ne aşk ilanlarına ne de ikimizin de tutamayacağı sözlere gerek vardı. Sadece bulabildiğimiz karanlık bir köşede hızlı bir takla atma, sevgi dolu bir veda öpücüğü ve bir dahaki sefere yatakta hasta yattığımda teselli için başvuracağım bir başka dikkat dağıtıcı anı.

Memnuniyetle iç geçirdim ve dans kartını incelemeye devam ettim. Varidien Nighy, Erya Remkin, bir kez daha nefis Teğmen Martel, Arden Odair, Talan d'Astier.

Kaşlarımı çatarak durakladım. Talan d'Astier ile tanıştığıma dair hiçbir anım yoktu. Hatta bu ismi bile tanıımıyordum ama yine de gecenin konuk listesini ben hazırlamıştım. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Eğer ben Talan d'Astier'i tanıımıyorsam, geceye katılacak tek bir kişi daha vardı.

Şarabımın geri kalanını, getireceği fokurdayan sıcaklığı umutsuzca içtim ve babamı bulmak için saklandığım yerden çıktım ama çok uzaklaşmadan bir el kolumu tuttu ve beni başka bir perdeli oyuğa sürükledi.

yirmi yılı boyunca, en büyük ablam tarafından sık sık kavranmıştım, genellikle beni özellikle uçucu büyüye sahip birine fazla yaklaşımdan alıkoymak için. Onun mengenesini çok iyi bilirdim. Neyse ki şarabın sıcaklığı demir parmaklarının sıkıcılığını yumuşatmıştı.

"*Basklar* burada," diye tısladı Farrin, perdenin arkasından dışarı bakarak. Bakışlarını balo salonunun uzak tarafına, gevezelik eden küçük bir kalabalığın toplandığı yere kadar takip ettim. Kalabalığın merkezinde iki belirgin figür duruyordu

-Uzun boylu, ince yapılı ve kış gibi solgun olan Alastrina Bask, gece mavisi parlak bir elbise giymiş, omuzlarına kadar uzanan siyah saçları altın ve gümüş tellerle süslenmişti; erkek kardeşi Ciaran'ın üzerinde ise dramatik bir brokar palto, kız kardeşininkine uygun gece mavisi bir yelek ve yüzünü örülmüş deri bir kordonla kapatan siyah saçları vardı. *Ryder*, kendisine *Ryder* denmesini tercih ediyordu, bu da Farrin'i son derece kızdırıyor, dolayısıyla beni de memnun ediyordu. Sakalının sert çizgilerine ve kusursuz bir şekilde dikilmiş pantolonunun kalçalarını ne kadar lezzetli bir şekilde sardığına hayran olmak için kendime bir an izin verdim.

Sonra kendimi Farrin'den kurtardım. "Tabii ki buradalar," dedim. "Onları ben davet ettim. Partilerime herkes katılır ve onlar da hiç şüphesiz *herkes*, sen ve babam ne kadar isterseniz de

Aksi takdirde." Sonra elbisesine baktım, kışın ölüsü gibi düz ve gri, yakası sert, yüksek ve düğmeli giysiyi gördüğümde dehşetimi gizlemeye çalışarak başarısız oldum. Elbisenin tek süslemesi kol ve etek uçlarındaki işlemeli minik gümüş yapraklardı. "Farrin, bu kesinlikle senin için seçtiğim elbise değil."

"Seçtiğin elbise kışın bacaklarımın kaşınmasından daha kaşıntılıydı. Ve sen bana onları davet etmeyeceğini söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

Farrin bana döndü, yanaklarında kızgın renk lekeleri vardı. "Seni yorucu küçük *göt*. Bir gece istedim, sadece bir gece, lanet olası Bask ailesi hakkında ne düşünmek ne de konuşmak."

"Farrin, tanrılar aşkına." Vücuduma dikiğim akıllı cepten bir teneke çıkardım; Illaria'nın karışımlarından biri, ipeksi gül kokulu bir renk. "Sadece yirmi dört yaşındasın ama yine de huysuz, yaşlı bir kız kurusu gibi görünüyorsun."

Dudaklarına renklendirici sürerken Farrin bana ters ters baktı. "Huysuz, *yaşlı bir kız kurusu* diyorsun, sanki kalbime yakın tuttuğum bir özlemden ziyade kötü bir şeymiş gibi."

Gözlerimi devirdim. "Sen bir Ashbourne'sun, değil mi? En azından öyle görünmeye çalışabilirsin. İnsanlar sana örnek olarak bakıyor."

Kadın . "Neyin? Dudak rengi mi?" Sonra perdenin yanında asılı duran küçük yaldızlı aynaya baktı ve yüzünü buruşturdu. "Tamam, güzel görüldüğünü kabul ediyorum. Ve güzel kokuyor."

"O iğrenç elbisenin içinde bile güzel görünüyorsun. Vücudunu kusursuz bir şekilde okşuyor ama yine de Alastrina Bask'ın yanında bu kadar sıkıcı bir şeyle durduğunu düşündükçe utançtan kurumuş bir kabuğa dönüşmemeye çalışıyorum."

"Alastrina için endişelenmenize gerek yok. Onu ve korkunç kardeşini buradan çıkarmanın bir yolunu bulduğum anda gitmiş olacaklar." Burnunu sıktı, köprüyü ovuşturdu. "Babam son zamanlarda bir kavga için kaşınıyor."

Birkaç hafta oldu ve bu gece ihtiyacımız olan son şey, bu kadar insanın ortasında Ciaran Bask ile kılıçları çarpıştırmaya karar vermesi."

"Ryder."

"Ne?"

"Ciaran böyle çağrılmayı tercih ediyor. Bu bir lakap. Görünüşe göre oldukça yetenekli bir binici, hatta tipik bir Meshedilmiş yabaniden bile daha yetenekli."

Farrin gözlerini devirdi. "Onun için ne kadar harika." Sonra durakladı, daha da sinirli görünüyordu. "Ben onun yerine çalmadan önce şu ikinci kemancının sakinleşmesi gerekiyor. Bu gece çaldıkları her parçada ölümüne acele etti."

Saçlarıyla oynadım, yüzünü yumuşatmak için bazı altın rengi tutamları gevşettim. İlk defa kız kardeşim için bir büyü yapabilmeyi ya da büyü yapabilmeyi tutkuyla diliyordum. Büyülü *herhangi bir şey* yapmayı, hatta küçük bir çekici büyü yapmayı. Kendimi hasta hissettiğimde ya da bedenimin tahammül edebileceğinden çok daha güçlü birinin yanında çok uzun süre kaldıktan sonra acı çektiğimde zihnimi meşgul edecek böyle bir şeye sahip olmak ne kadar da oyalayıcı olurdu.

Ne de olsa büyü bedenim için bir zehirse, arada bir bu zehirden biraz tatmam doğru olurdu.

"Bask'ları düşünmek zorunda olmadığın yıllar vardı, biliyorsun," dedim Farrin'e sessizce, karanlık düşüncelerimi bir kenara iterek.

"Bunun pek önemi yok," diye cevap verdi Farrin. "Artık buradalar."

"O zamanlar ne kadar mutluydun. Gerçekten gülümsüyordun.

Gülüyardun." "Hâlâ gülüyorum."

"Bazen sırtıyorsun."

Farrin ellerimi savuşturdu. "Teselli için neden sana geldiğimi bilmiyorum. Bu partiye neden geldiğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü Gareth burada," dedim, "ve onu tek başına bir partide acı çekmesi için terk edersen korkunç bir arkadaş olursun. Ve çünkü babamı hayal kırıklığına uğratmak senin içinde yok."

"Belki bunu en iyi nasıl başarabileceğim konusunda bana ders verebilirsiniz."

Darbe üzerimden sıyrıldı. Onlardan kaçmaya alışmışım. "Belki de *sen* Babama Bask'larla barış yapmasını ve tüm bir son vermesini söylemeliyim."

Yüz ifadesi titredi. "Yapamam. Yapamaz ve bunu sen de biliyorsun."

Bunun üzerine atladım. "Peki bana nedenini söyleyecek misin? Gerçeği, sadece vahşi efsaneleri değil?"

"Hayır."

"Babam yapma dediği için mi? Yoksa gerçeği *bilmediğin* için mi?"

Farrin'in çenesi sıkıştı. "Evet."

"Hangisine evet?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana küçümseyici bir bakış fırlattı.

Ben de bekliyordum. Konu ailemizin Bask'larla olan kan davasına geldiğinde, babam ve Farrin beni bir kez olsun güvenlerine almamışlardı.

-Kendi iyiliğim için, bana güvence verdiler. Çoğu zaman onları kendi hallerine bırakmaktan ve hayatımı olduğu gibi yaşamaktan memnundum.

Ama bu gece sinirlerime hakim olamadım.

"Bunu sana defalarca sordum," dedim, "ama belki de bu gece bu soru sonunda aklını başına getirecek. Ailelerimizin birbirlerinden nefret etmelerinin nedenini biliyor musun?"

Hafif bir vuruş. "Hayır."

Ona inanmadım ama yine de devam ettim. "Kimsenin hatırlayamadığı aptal bir kavgadan kaynaklanan eski bir kin yüzünden mi?"

"Muhtemelen."

"Yıllar boyunca herkese zaman, para ve yaralanmalara mal oldu mu ve birden fazla kez neredeyse hepimizi öldürüyor muydu?"

"Evet."

"Peki annemizi uzaklaştıran şey de bu muydu?" "Annemi birçok şey uzaklaştırdı."

Geçen bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh taze şarap aldım. "Eminim şimdi bunun için tanrılara şükrediyordur."

Farrin hizmetçinin arkasından eğildi, orta yaşlı, kırmızı tenli ve düzgün kumral bukleli bir adamdı. Personelimiz arasında yeniydi ve adı... hatırlayamadığım bir şeydi. Ne zaman işe alındığını ya da bu gecenin hazırlıkları sırasında onunla bir kez bile konuşup konuşmadığımı hatırlayamadığımı fark edince yüzüm kızardı.

Babamın sözlerini hatırlayınca boğazımda tanıdık bir burukluk hissettim.

Aptal, bencil kız!

Farrin hizmetçinin ardından, "Çiçek aranjmanlarıyla harika bir iş çıkardın Carver," diye seslendi ve hizmetçi geri dönüp beni utandıracak bir ciddiyetle teşekkür ederek gülümsedi.

O gittikten sonra Farrin bir süre sessiz kaldı. Sonra hafifçe koluma dokundu. "Babam o gün sana öyle şeyler söylememeliydi. Söylediği için özür dilerim."

"Olma," dedim, içkimin geri kalanını parlak, acı bir gülümsemeyle geri fırlatarak. "Değilim. O haklıydı. Ben bir aptalım ve aynı zamanda bencilim. Dikkatsiz, demişti sanırım? Her neyse, bana Bask'lardan ve tüm o saçmalıklardan bahsetmemekte haklısın. Kuşkusuz her şeyi mahvederdim."

"Gemma-"

"Bana *zavallı Gemma* bakışı *atma*. O gün babamın sözleriyle beni yaraladığı ilk değildi ve eminim ki son da olmayacak."

"Ne yaraladım ben?" diye aniden bir ses geldi.

Farrin sıçradı; ben . Onun geldiğini görmüştüm.

Farrin'e boş bardağımı uzattım, locadan dışarı süzüldüm ve babamın koluna girdim. Dans kartımı kaldırdım. "Talan d'Astier. Biri dans kartıma onun adını yazmış ama ben değilim. Onu tanıyor musun?"

Babam bana baktı, gözlerimizin kilittlendiği ve her birimizin diğerinin ne düşündüğünü bildiği kısa bir an -çit labirentindeki o gün, babamın öfkeli buruklaşan hava, sözlerinin tırpanı. Düşündüm ki

Yüz ifadesinde keder gibi bir şey gördüm ve aptal kalbim bu manzara karşısında yerinden fırladı.

Sonra bakışları dans kartına kayd ı ve bunun her şeyin sonu olduğunu anladım. O gün olanlar hakkında asla konuşmayacaktık. Aramızdaki şeylerin yolu haline gelmişti, ben ona itaatsizlik ettim, o öfkeyle patladı. Ben düşüncesizliğimden pişman oldum, o da öfkesinden. Annemin gidişinin onu sonsuza dek değiştirdiğini bilerek, beni sevdiğini ve bazen benim için duyduğu korkunun, güvenliğim için duyduğu gerçek çaresizliğin çirkin bir şeye dönüştüğünü bilerek onu affettim. O da beni affetti; genç ve güzel bir kadının kendi hatası olmaksızın sık sık babasının evine tıklıp kalmasının, bitmek bilmeyen acılar ve hastalıklarla boğuşmasının haksızlık olduğunu biliyordu; öfkesini bana yöneltmesinin haksızlık olduğunu biliyordu.

En azından onun böyle hissettiğini hayal ediyordum. Bu, onun kalbinin de benimki kadar derinden sızlamasını umduğum çatışmanın çekişmesiydi.

Bu acıya karşı sertçe yutkundum ve her zaman yaptığım gibi düz bir şekilde bastırdım ve odanın etrafında bir gezinti yaparken komplocu bir şekilde daha yakına eğildim.

"Talan d'Astier," dedi babam başını sallayarak. "Hafta sonu için özel konuklarımdan biri. Size ondan bahsetmemiş miydiniz?"

Yüzündeki o mesafeli ifade; dikkati dağılmış ve sıkılmış, sanki başka bir yerde olmayı arzuluyormuş gibi. "Sanırım değil," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Sanırım böyle bir ismi hatırlardım. Vauzanne'dan mı?"

"Gerçekten de öyle. Bir zamanlar büyük bir düşük büyü ailesinin tek varisi, çoğunlukla zanaatkârlar ve âlimler, yüzyılın başında yüksek kraliçenin gözünden düştü."

Tüm çabalar ıma rağmen, içimde bir merak hissettim. Beni başkalarının talihsizlikleri kadar ilgilendiren çok az şey vardı; bunun tek nedeni de bana, ailemde sıkıntılarla boğuşan tek kişinin ben olmadığımı hatırlatmalarıydı.

"Kraliçenin hoşnutsuzluğunu hak edecek ne yaptılar?"

Babam, iki kıtada Aşağı Ordu'ya tedarik sağlayan dökümhanelerin sahibi olan düşük büyü lü bir elemental olan Blighdon'lu Madam Lisabetta'ya başını sallayarak şöyle dedi

Muhtemelen benim bile sahip olduğumdan daha fazla kıyafeti vardı. Köşede kadife bir şezlonga uzanmış, kokulu bir nargile içiyor ve birçok ateşli hayranının arasında kur yapıyordu. Biz yanından geçerken bakışları elbisemden aşağı inip tekrar yüzüme geldi ve dikkatini yanındaki yıldız gözlü genç adama vermeden önce bana yavaşça başıyla onay işareti yaptı.

Zafer kazanmış bir gülümsemeye karşı koydum, bedenimin acısı bir anlığına unutuldu. Bu elbiseyi seçmekle doğru yaptığımı biliyordum: yanardöner renklerden ve sarmaşık desenlerinden oluşan parıldayan bir mozaik, ince fiziğimin hafif kıvrımlarını vurgulamak için kusursuz bir şekilde örtülmüştü. Zevkli ama kışkırtıcı. Kerrish'in kreasyonlarından biri elbette. Ona bahçelerimizden bir buket kamelya aklıma not ettim.

"Anladığım kadarıyla," diyordu babam, "d'Astier ailesi, atalarının şans eseri buldukları büyüü geliştirmek yerine, sahip oldukları büyü Caiathos'un değil Jaetris'in büyüü olmasına rağmen, *üzüm* yetiştirmeye yönelmişler. Neden atalarının büyüünden kaçıp başka bir tanrının uygulamalarına yönelmeyi seçtikleri henüz çözülememiş bir gizem. Talan o zamanlar çocuktu ve bu konuda hiçbir fikri yok."

"Vauzanne'ın ikliminin çoğu üzüm yetiştirmek için mükemmel" diye belirttim.

Babam beni görmezden gelerek devam etti. "Bazıları elementaller tarafından sihirli bir şekilde geliştirilmiş sayısız üzüm bağı edindiler - tahmin edebileceğiniz gibi bu da oldukça pahalıya mal oldu. Kısa süre sonra paraları bitti ve kraliçenin gözünden düştüler, hem yeni başlayan işleri hem de itibarları paramparça oldu. Patrik, sanırım, büyük bir utançla kendi canına kıydı. Zavallı adam. Tanrılar onu bulsun ve korusun."

İçecek masalarından birinin önünden geçerken, babam benim içtiğim şaraptan yeni bir kadeh aldı ve uzun bir yudum aldı. "Gerçekten çok yazık," diye devam etti kadehine takdir dolu bir bakış atarak. "Bir şey vardı

Jaetris'in gücüne rağmen. Bu aslında d'Astier mağazalarından, kalan en iyi mahsullerinden bazıları. Talan'dan bir hediye. Sanırsınız ki Caiathos tarafından kutsanmışlar."

Ah. Her şeyin nedenini anlamaya başlıyordum. "Ve Talan d'Astier bizimle dost olarak ailesinin adını kraliçenin gözünde yeniden yükseltebileceğini düşünüyor."

Babam sonunda bana doğru baktı, gerçekten memnun olmuştu. "Haklısın tatlım. Bakalım onun hakkında ne düşüneceğiz? Bu şarabını Gallinor'daki her iyi işletmeye sokacak ve ailemize oldukça iyi bir para kazandıracak ilginç bir iş teklifi var. Ama Ashbourne'un onayını hak ediyor mu?" Babam kolumu sevgiyle okşadı. "Karar vermemde bana yardımcı olman için senin keskin karakter anlayışına güveneceğim."

Peş peşe içtiğim iki kadeh şarap beni etkisi altına almaya başlamıştı. Babamın sevecenliği karşısında rencide olmak yerine -çalı labirentinde beni kesinlikle *tatlı* bulmamıştı- bundan gurur duydum, onu yuttum. *Benim tatlım*. Çocukluğumda beni böyle sözlere boğmuştu. Ben onun hazinesiydim, neşesiydim. "*Sevgili kalbim*" derdi bana. *Benim parlak küçük güvercinim*. Ama ben büyüdükçe, onun iyilikleri de azaldı. Bu konuyu ne zaman Farrin'e açacak cesareti bulsam, endişelerimi hızla geçiriyor ve babamın davranışlarındaki tuhaflıklardan Bask'ları sorumlu tutuyordu. Hatta bazen ona inanıyordum; Bask'lar bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce yeniden ortaya çıkana kadar babam kendini bu kadar tamamen kapatmamıştı.

Diğer zamanlarda ise babamın içinde filizlenen kötülüğün bir şekilde bana geri döndüğüne inanıyordum - yaptığım cahilce bir şey, annemi korkutup kaçırın her ne olduysa, sabırsızlanıp ev kurallarını çiğnediğim zamanlar. Bir şey babamı benden uzaklaştırıyordu ama bu gece her şey farklıydı. Tanıdık ve bir zamanlar olduğu gibi. Babamın sözleri ve şarap arasında uçmaya başlamıştım.

İşte o zaman babam yürümeyi bıraktı, gülümsemesi beni aşan bir şeye doğru genişledi. "Ah, Talan! İşte buradasın. Gel, Gemma'm seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

İçimi bir heyecan dalgası kapladı. İşte adamın ta kendisiydi, babama bana olan güveninin yersiz olmadığını kanıtlamak için bir şans. Babamın bu ilgisiz yeni misafiri Bask'ları küçük düşürmek için bir tür entrikanın içine çekeceğine dair içimdeki kuşkuyu görmezden gelerek, yüzümde kibar bir ilgi gülümsemesiyle Talan d'Astier'i selamlamak için döndüm ve şokla sustum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Uzun zamandır kendimi güzellik konusunda uzman olarak görüyordum, hem kendi görünüşüm hem de başkalarını değerlendirmem açısından. Ancak giysiler ve mücevherler, bitki örtüsü ve tasarım, saçlar, gözler ve vücutlar üzerine yaptığım tüm çalışmalarda bir kez bile Talan d'Astier kadar güzel bir yaratık görmemiştim.

Mara'dan bile daha solgundu, neredeyse siyaha çalan gevşek koyu kahverengi bukleleri vardı; özenle bakımlı ama sanki o sabah uyandığında da o anki gibi görünüyormuş gibi umursamaz bir rahatlık içindeydi. Bir tutamı, parlayan koyu bir dalga, alnını öptü ve parmaklarımı üzerinde gezdirip yumuşaklığını test etmek için anlamsız bir dürtüye kapıldım. Yüzünde bir tür incelik vardı; ince elmacık kemikleri, belirgin bir çene ve köşeleri hafifçe yukarı kalkmış, adeta öpülmek için yalvaran bir ağız. Ciddi ve çarpıcı kaşlarının altında, sade kahve kadar koyu ve bana ailesinin talihsizliğinin bir kalıntısı gibi görünen sessiz, sabırlı bir hüznle renklenmiş gözler vardı. Geniş omuzlar, ince bir bel, uzun kırmızı kadife bir ceketin altında brokarlı siyah bir yelek. Zayıftı, ama yine de onda bir güç vardı, sessiz bir gücü ima eden sağlam, istikrarlı bir varlık.

Vücuduna doğru eğilip o gücü kendi bedenimde hissetmemek için kendimi zor tuttum.

"Leydi Gemma," dedi Talan, sesi bal dökülmüş gibi yumuşak ve zengin, hafif bir Vauzanya aksanıyla inliyordu. Eğildi, sonra bana utangaç bir selam verdi.

O hüzünlü gözlere ısıltılı bir sıcaklık getiren gülümseme. "Bu gerçekten bir zevk. Gallinor'da tanıştığım herkes sizden övgüyle bahsediyor."

Ona çıplak bir hayranlıkla bakarken ne kadar aptal görüldüğümü düşünmemeye çalıştım ve yüz hatlarımı çabucak cilveli bir gülümsemeye dönüştürdüm. Trajik bir geçmişi olan hiçbir güzel yabancı beni kendi oyunumda yenemezdi.

"Dalkavukluk benim yanımda seni fazla ileri götürmez, korkarım," dedim ona elimi uzatarak. "Ama dans edebilirsin, eğer ayak uydurabilirsen."

Kaşları kalktı. Ne kadar da şaşkın görünüyordu. "Ama Leydi Gemma, dans kartınızda benden önce birkaç kişi daha var sanıyordum. Sizi gücendirmek istemem-"

"Bu benim partim, Bay d'Astier. İstedğim zaman istediğim kişiyle dans edebilirim."

Küçük bir gülümseme ve kalabalık balo salonuna gergin bir bakışla elimi nazikçe tuttu. "O halde, arzu ettiğiniz sıklıkta sizinle dans etmekten onur duyarım. Ve lütfen bana Talan deyin."

"Aslında, yapacağımı sanmıyorum. Henüz değil." Ona bir sırtış attım ve dans pistine doğru ilerlerken omzumun üzerinden babama baktım ama o artık bizi izlemiyordu, Yukarı Ordu'dan bir grup üniformalı subayla sohbete dalmıştı bile.

Çenemi tuttum, yükselen tanıdık hayal kırıklığı hissine karşı kendimi geri çektim. Önemli değildi. Babam fark etse de etmese de ben görevimi yapacaktım.

Sekizli, kraliçenin saray bestecileri tarafından yazılan son zamanların en popüler parçalarından biri olan, tanıdığım, oldukça durgun bir vals çalışıyordu. Talan'ı hazırlıksız yakalamayı ve otoritemi yeniden sağlamlaştırmayı umarak, sırtımın alt kısmındaki acı sancıya aldırmadan onu dansçıların sıkı girdabına doğru döndürdüm. Bütün gece hissettiğim sihir en çok dans pistinde güçlüydü, küçük bir alanda yoğunlaşmış ve dönen düzinelerce vücut tarafından sıcak, terli bir hevese sürüklenmişti. Dişlerimi sıktım.

Dişlerim, üzerimde dolaşan karıncalanma hissine karşı koyuyordu. Bu his bana yüzlerce küçük pençenin etimden küçük hilal ayları oyduğunu hayal ettirdi. Bu üzgün gözlü adamın benden korktuğuna hiç şüphe olmadığını bilerek umutsuzca rahatladım.

Ancak, beni dehşete düşüren bir şekilde, Talan hiç duraksamadan dansın ritmine zarifçe ayak uydurdu, eli belimde sıkıca duruyordu.

"Dansa başlamak için bir sonraki şarkının başlamasını beklemek adetten değil mi?" dedi başımın üstünde bir yerde, "diğer dansçılar rahatsız etmemek ve adımlarını bozmamak için?"

"Bay d'Astier," diye neşeyle karşılık verdim, "yabancı bir ülkedeki bir partiye katılıp ev sahibesini kendi gelenekleri konusunda eğitmeye kalkmanızı tuhaf bulduğumu söylemeliyim."

Ona baktım - benden oldukça yüksekti, uzun boylu, zayıf bir figürdü, dönen kırmızı paltosunun içinde dikkat çekiciydi. Ama yine de utanmış görünüyordu, gözleri mahcubiyetten kocaman olmuştu.

"Beni affedin Leydi Gemma," diye mırıldandı, başını hafifçe eğdi, bu da birkaç yumuşak dalganın öne düşmesine ve sinir bozucu bir şekilde çekici bir şekilde alnını öpmesine izin verdi. "Kırmak istememiştim. Kıtınıza geldiğimden beri... ayak uydurmakta zorlanıyorum. Bu tür toplantılara alışık değilim."

"Partilerden mi bahsediyorsun?"

Başını salladı. "Tüm kurallarıyla birlikte, etkilemek istediğin insanlar tarafından dışlanmamak için uyulması gereken söylenmemiş protokoller." Bana yanaklarımı ısıtan alaycı bir gülümseme verdi. "Korkarım böyle şeyleri anlamakta hiçbir zaman çok iyi olamadım. Bunun için içgüdülerim yok. Ailemde de yoktu."

"Bu beni şaşırttı Bay d'Astier," dedim soğukkanlılıkla, onu bir yalanın içinde yakalamayı umarak. "Bu tür şeylerden bihaber olduğunu iddia eden birine göre, dans pistinde ve sohbette yolunuzu oldukça iyi biliyor gibisiniz."

"Emin adımlar ve keskin bir zeka, yüksek sosyetenin inceliklerini anlamaktan oldukça farklıdır."

Karşı çıkamayacağım adil bir nokta. Çabucak döndüm. "Babam bana ailenizin itibarını Yüce Kraliçe Yvaine'in gözüne girerek geri kazanmaya niyetli olduğunuzu söyledi."

Talan biraz tökezledi ve yanlış adımımızı düzelterek bizi tekrar rotamıza sokarken kendimi beğenmiş bir gülümsemeyi yuttum. Bunun gibi birkaç zafer daha kazanırsam, vücudumda çiçek açan acıyı tamamen unutacaktım.

Bir süre durakladıktan sonra, "Çok açık sözlüsünüz, Leydi Gemma," dedi. Sonra utangaç bir şekilde güldü, alçak ve yumuşak bir sesteki bu, beni rahatlatamayacak kadar baştan çıkarıcıydı. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Gerçek benim tercihim olurdu."

Boğazını temizledi, yanakları çekici bir şekilde kızarmıştı. "O zaman söylediklerinizin doğru olduğunu kabul etmeliyim. Konuştuğum herkes ailenizin kraliçenin gözdesi olduğunu söylüyor."

"En çok Farrin'i seviyor," diye itiraf ettim. "Geri kalanımız da çağrışım yoluyla ve kraliçe Ashbourn'ları her zaman sevdiği için seviliriz. İşler böyle yürüyor."

"Leydi Farrin en büyük kız kardeşiniz mi? Müzisyen olan mı?"

"Evet ama artık pek oynamıyor, tahmin edebileceğiniz gibi bu da akranlarımızı dehşete düşürüyor. Atalarına bizzat Kerezen tarafından bahsedilen yüksek büyüü görmezden gelen bir Meshedilmiş bilgin mi? Eğer kraliçenin bu kadar yakın bir dostu olmasaydı, bundan kurtulabileceğinden emin değilim."

"Çocukken verdiği bir resitalde ortalığın karıştığını duymuştum."

"Araştırmanı , değil mi? Bir isyandan ... ruhani bir coşkunun ifadesi diyebiliriz." Bu güzel adamın ciddi ve karanlık bakışlarının nesnesi olmaktan duyduğum lezzetli ama dikkat dağıtıcı hazzın bir kısmını üzerimden için rahatça güldüm. "Her neyse, Farrin artık malikaneyi yönetmekle çok meşgul ve sanırım bundan memnun, gerçekten. Ne yapacağını bilmiyordu."

tüm o alkışlarla, hayranlarla başa çıkabiliyor. Kiracılarımızın ihtiyaçlarıyla ilgilenmek, personeli yönetmek, tüm hesapları düzgün tutmak; bunları yaparken yüzlerce insanın önünde sahnede olduğundan çok daha rahat."

"Daha mı rahat," diye sessizce düşündü Talan, "yoksa sadece daha mı güvende hissediyor?"

Şaşırarak biraz geri çekildim. Farrin'in en yakın arkadaşı Gareth ile kız kardeşimi müziğe teşvik etmek aklımıza geldiğinde sık sık konuştuğumuz bir konuydu, ama kesinlikle dünyadaki başka hiç kimseyle tartıştığım bir şey değildi.

Talan nazikçe yüzünü buruşturdu. "Bunu söylememeliydim. Beni affedin. Sadece, aslında umutsuzca mutsuzken, yaşadığınız hayatta iyi ve rahat olduğunuza kendinizi inandırmanın ve sadece aksini hayal etmek çok korkutucu geldiği için olduğunuz yerde kalmanın ne kadar kolay olduğunu gayet iyi biliyorum."

Utana sıkıla başını çevirip nefis alt dudağını ısırana kadar taş gibi bir sessizlikle onu süzdüm. Üstünlüğü yeniden ele geçirdiğimden memnun, yumuşak bir sesle, "Vauzanne'lı Talan d'Astier, cesursun, hatta belki de küstahsın ama haksız da sayılmazsın. Belki dansımızdan sonra Farrin'le ateşin başında hüznü hikâyelerinizi paylaşırsınız."

Talan güldü, sonra başını biraz salladı ve boğazını temizledi. "Eh, kendimi iyice aptal durumuna düşürdüğüme göre, belki konuşmamızı düzeltmeye çalışabilirim. Farrin'in mülkü, hesapları ve kiracıları yönettiğinden bahsettiniz. Merak ediyorum, bunlar babanızın görevleri değil mi?"

"Bir zamanlar öyleydi," diye cevap verdim, "ama bugünlerde babam Bask'ların çöküşünü planlamakla o kadar meşgul ki, muhasebe gibi sıradan şeylerle uğraşmak istemiyor."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Beni böylesine dengesizleştirdiği için Talan'a, dilimi gevşettiği için de şaraba lanet okuyarak yanlarından geçerken tepsideki taze kadehlere özlemle baktım.

"Basks mı?" Hafif bir duraksamanın ardından Talan dilini şaklattı. "Ah, evet. Ortadan kaybolan şu kuzeyli aile, değil mi? Ve kısa süre önce yeniden mi ortaya çıktılar?" "Mmm, *ortadan kayboldukları* için değil," diye düzelttim onu, "daha ziyade *tuzağa* düştüler."

"Tuzak mı? Ne tarafından?"

Şaşkınlıkla ona baktım ama yüzünde hiçbir kurnazlık yoktu, sadece saf, sevimli bir şaşkınlık vardı. "Yani bana bir saatten fazladır bu kıtada olduğunu ve hikâyeyi duymadığını mı söylüyorsun?"

Özür dileyerek başını salladı. "Yapmalı mıydım?"

Birden balo salonunun ortasında durduğumuzu fark ettim ve yanımdan geçen dansçıların meraklı bakışlarına maruz kaldık. Sayamayacağım kadar çok nedenden ötürü kendime kızarak Talan'ı zorla valsimize geri ittim.

"Bask'ların hikâyesi geçtiğimiz yıl boyunca tüm kıtada konuşuldu," diye açıkladım, "babam çok üzüldü. Hafta sonu kalman için seni davet etmesine şaşmamalı. Zavallı, acınası Bask ailesinin hikâyesiyle kendinden geçmemiş birinin arkadaşlığına ihtiyacı var." Talan'a daha da yaklaştım, uzun boylu, zayıf vücudunun sıcaklığının, benim çok daha küçük olan vücudumun sıcaklığına bu kadar yakın olmasının tadını çıkarıyordum. "Bir lanetin tuzağına düşmüşler, görüyorsunuz, mülkleri yıllarca geçilmez bir orman tarafından dünyadan gizlenmiş."

Gerçekten de kapana kısılmıştım. Hiç beklenmedik bir anda aklıma bir düşünce geldi: Bir duvarla Talan'ın bedeni arasında sıkışıp kalmak, kalçası bacaklarımın arasına sıkışırken yeleşini çekiştirmek ve dudaklarını kendi dudaklarımla ısırarak nasıl bir his olabilirdi?

Kendimi salladım, neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyordum. Şarabın gücü hafife alınacak gibi değildi.

Farkında olmayan Talan'ın muhteşem koyu renk gözleri irileşti. "Tuzağa mı düştüm? Bütün aile mi? Kim onlara böyle bir şey yapar ki?"

Kıkırdadım, sinirden titriyordum. Sarhoş olsam bile, uzak bir yanımda tehlikeli bir zeminde yürüdüğümü anlıyordu. Ailemizin ve

Bask ailesinin uzun zamandır düşman olduğu herkes tarafından biliniyordu, ancak çok az insan bunun gerçek boyutunu biliyordu, ben bile.

"Biz böyle bir şey yaparız," diye cevap verdim. "Biz Ashbournes'lar. Birkaç yıl önce, kız kardeşlerim ve ben daha küçükken bir yangın çıkmıştı. Ivyhill'in büyük bir kısmı yandı. Koğuşlarımızdan hiçbiri bunu durduramadı. Korkunç bir elemental olan baş bekçimiz bile ona karşı çaresizdi. Neredeyse her şeyi yeniden inşa etmek zorunda kaldık. Annem tüm sarmaşıklarını fidelerden yeniden yetiştirmek zorunda kaldı."

"Meshedilmiş bir ailenin koğuşlarını alt edebilecek bir ateş mi?" Talan kendinden geçmişti, tıpkı şarabın beni esir aldığı gibi hikâyem de onu esir almıştı. "Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmezdim."

"Normalde öyle olmazdı. Ama Bask'lar özeldir, biz de öyleyiz. Gördüğünüz gibi..."

Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım ve Talan'la artık dans fark ettim. Her nasılsa, balo salonunun çevresindeki perdeli oyuklardan birine gitmiş, sırlarını paylaşan aşıklar gibi birbirimize sokulmuştuk.

Öfkeyle onu itmeye çalıştım ama bu çaba beni neredeyse yere düşürüyordu. Talan beni yakaladı ve oyuğun minderli bankına yerleşmeme yardım etti. Etrafıma bakındım, kafa karışıklığıyla sersemlemiştim, tüm yapaylığım yok olmuştu.

"Bana buraya nasıl geldiğimizi hatırlatma nezaketini gösterir misiniz?" Mırıldandım, dik durabilmek için minderin kadife biye kısmını kavradım.

Talan benim adıma çok utanmış görünüyordu. "Şey, dans pistinden uzaklaşıp buraya kadar tökezlediniz. Sana biraz su getireyim mi? Ya da başınız için serin bir bez?"

"Ya da belki," dedim yavaşça, bir parmağımı göğsüne bastırarak, "bir kadeh şarap daha."

Şüpheli bir ses çıkardı, kaşları kalbimi eriten ciddi bir endişeyle çatılmıştı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Aslında, belki de

Personelinizden odalarınıza çıkmanıza yardımcı olacak birini bulabilir misiniz?"

"Hikayemi bitirmeden önce mi?" Dedim, kızgınlıkla. "Sanmıyorum, efendim! Dinlemeli ve iyi dinlemelisiniz, çünkü bu önemli ve Ivyhill'de kalacaksanız bilmeniz gerekiyor. Babam bir amacı olmayan ziyaretçileri davet etmez. Seni bir şekilde küçük planlarından birinde kullanmak isteyecektir. İş girişimleri, ailenizin şarap dükkanları hakkında size söyledikleri, bunlar sadece yüzeysel şeyler. Yani, görüyorsunuz, dinlemeniz gerekiyor. *Anlamalısın.*"

"Pekâlâ," dedi Talan takdire şayan bir sabırla. "Neyi anlamam gerekiyor?"

"Bask'lar ve Ashbourne'lar, biz özeliz," diye tekrarladım. "Nedenini açıklayan her türlü hikâyeyi duyacaksın. Farrin ve babam bana *gerçekleri* anlatmayacaklar -muhtemelen senin gibi birine anlatmamdan korkuyorlar, ki bunun için onları suçlayamam- ama işte insanların anlatmayı sevdiği en popüler hikaye. Saçma ve bu ülkede bir efsane. İnsanların bizi sevmesinin bir nedeni de bu. Biz *gizemliyiz.*"

Talan'a parmaklarımı salladım, sonra yaklaşıp fısıldadım, "Gördüğünüz gibi bir iblis var. Bize sonsuz güç, yaşam ve Kraliçe Yvaine'in sonsuz lütfunu vaat eden bir iblis, eğer Bask'ları yok edersek, bu ister kelimenin tam anlamıyla, ister ruhani olarak, isterse de sadece iyi isimlerini bir daha geri dönemeyecekleri kadar lekeleyerek olsun. Ve birbirimizle savaşmayı asla bırakamayız, aksi takdirde iblis bize ve tanıdığımız herkese akıl almaz zararlar verir. Öyle diyorlar. Detaylar, tüm iyi efsanelerde olduğu gibi, hikayeyi kimin anlattığına bağlı olarak değişir. Üç Gözlü Taçlı Adam - iblisin adı bu, öyle diyorlar, ya da en azından bir tanesinin. Elbette gerçek adı, Eski Ülke'den gelen bir yaratık olduğu için insan diliyle söylenemez. Farrin'in en iyi arkadaşı Gareth bana öyle söyledi. Kendisi bir arcana öğrencisi - bir Meshedilmiş bilge, tuzak gibi bir zihne sahip bir kütüphaneci. Başkentteki üniversitede ders veriyor."

Sanki bir büyücü bana büyü yapmış, her bir kelimeyi bedenimden atmam gereken düğümlü bir iple çekip çıkarıyordu. Hikâyeyi anlatmaktan vazgeçemiyordum ve vazgeçmek de istemiyordum. Tüm bu saçma hikâyeyi yüksek sesle anlatmak *iyi* hissettiriyordu. Hatta perdeli gölgelerin içinde oturup Talan'ın bana dehşetle bakmasını bile komik bulmuştum, gerçi o gecedan önce ailemin durumuyla ilgili hiçbir şey bana komik gelmemişti.

"Ve iblis, Bask'lara da aynı ödölü teklif etti," diye nefes nefese devam ettim, "bu yüzden ben yedi yaşındayken Ivyhill'i yaktılar. Bu gerçekten oldu," diye ekledim, Talan'ın dehşete düşmüş ifadesinden memnun olarak. "O yangın Farrin'i neredeyse öldürüyordu çünkü evin içinde sıkışıp kalmıştı. Sonra intikam almak için annem ve babam bir büyücüyü Ravenswood'u -Baskların atalarının evi- lanetlemesi için görevlendirdiler ve lanet Ravenswood'u kimsenin geçemeyeceği bir ormana çevirdi. Kimse ne içeri girebildi ne de dışarı çıkabildi. *Yıllarca*. Aslında on iki yıl. Ve hepimiz bunun son olduğunu düşündük. Kazanmıştık. Farrin mutluydu, babam da mutluydu, yani annesi ve karısı kaçan bir insan ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluydu, çünkü annem Mara'nın Sis'e götürölmesinden kısa bir süre sonra bizi terk etti."

Anne. Mara. Sis. Kelimeler ağzımdan çıkarken hiçbir i gerçekmiş gibi gelmiyordu. Kıkırdadım, biraz bayıldım, sonra kendimi banka yasladım. Talan'ın güçlü ve sıcak elleri dik durmama yardım etti; bir eli belimde, diğeri sol bileğimin etrafında nazikçe duruyordu. Dokunuşu şefkatli ve saygılıydı. Bu his içimi sızlattı.

"Ama güçlü lanetler bile ancak bir yere kadar dayanabilir," diye devam ettim, "ve bu lanet çöktüğünde, orman ölü ekinler gibi büzölüğünde, Bask'lar hayatta ve sağlıklıydı, açlıktan ölmemiş ya da delirmemişlerdi, en ufak bir şekilde bile. Hatta şatafatlıydılar, o dayanıklı kuzeyli halleriyle dinçtiler. Kapalı kaldıkları süre boyunca kendileri için yaptıkları giysiler o kadar saçma bir şekilde modanın dışındaydı ki, herkese oldukça cüretkâr ve sofistike görünüyorlardı. Sanki lanet hiç var olmamış gibiydi, her ne kadar Bask'lara zarar vermiş olsa da

Gallinor'un gözleri. Ve böylece savaş devam ediyor. Bir *iblis* tarafından başlatılan bir savaş, eğer efsaneye inanıyorsanız, ki ben kesinlikle . İblisler ve sonsuz yaşam vaatleri, tamamen saçmalık. Hayır, bu savaş asırlar önce aptal gururlu adamlar tarafından başlatıldı ve mantıklı olanı yapıp ateşkes ilan etmeye katlanamayan aptal gururlu torunları sayesinde devam ediyor. Her neyse, Basklar bir yıldan biraz fazla bir süre önce geri döndü ve babam o zamandan beri tam bir piç oldu. Ve tüm hatırlanması gereken en önemli şey de bu: Gideon Ashbourne bir piç ve keşke ondan nefret etmeyi kendime yedirebilsem."

Tamamen tükenmiş bir halde duvara yaslandım ve yüzümde aptalca bir sırıtişla Talan'a baktım.

Ama Talan değişmiş görünüyordu, yüz ifadesi adlandıramayacağım kadar karanlık bir şeyle kaskatı kesilmişti. Nefret, belki de korku. Öyle bir ıssızlık ki, bir an için şarapla ıslanmış sersemliğimden sersemlemiştim.

"Ne oldu?" Kelimeleri hafifçe geveleyerek sordum.

"Ailemin utanç hikayesini biliyor musun?"

Sesi ölümcül derecede yumuşaktı, duygularla doluydu. Omurgamdan aşağı sessiz bir ürperti indi.

"Babam kraliçenin gözünden düştüğünü söyledi," diyebildim. "Jaetris tarafından meshedilmişsin ve atalarının büyüünü reddederek üzüm bağları yetiştirmeyi seçmişsin."

Acı acı güldü ve başka tarafa baktı. "Hayır, *seçim* falan yoktu. Annemle babam yaptıkları şeyi yapmaya zorlandılar -zorlandılar, zorlandılar- hem de bunun onları mahvedeceğini, atalarının inşa ettiği her şeyi geri alacağını ve hem yüce kraliçeyi hem de tanrıları aşağılayacağını akıllarının bir köşesinde bildikleri halde." Bir başka kara kahkaha, yumuşak ve merak dolu. "İkimizin ailesinin de bir iblisin dokunuşuyla mahvolmuş olması ne kadar tuhaf, ne kadar yerinde. Seninki aileni sonu gelmeyen, anlamsız, vahşi bir kan davasına hapsetti. Benimki ailemin zihnine girdi, onları değiştirdi, baştan çıkardı, onlara eziyet etti, onları kandırdı. Kendimizi yok edişimizi izlemekten sıkılıp başka bir aileyi avlamak için gittiğinde, hasar tamamlanmıştı. Biz

bitmişti. Annem solup gitti. Babam kendini öldürdü. Mülkümüz harabeye döndü. D'Astier ismi zehir gibiydi. Kimse var olduğumuzu kabul etmek istemedi."

Sesi kesildi ve koluna nazikçe dokundum. "Talan..."

Bana döndü, ellerimi kavradı ve dudaklarına götürdü. Parmaklarıma şiddetli bir öpücük kondurdu, gözleri acı çekiyormuş gibi sımsıkı kapalıydı. Hikâyesinin acımasız umutsuzluğuyla sarsılmış ve şaşkın bir haldeyken gözümü ondan ayıramadım. Aslında, aniden ona sarılmayı, karanlık başını kendime yaslamayı arzuladım ve bunu yapmaktan kendimi zorlukla alıkoydum.

"Birbirimize yardım edebiliriz Gemma," diye fısıldadı, sesi tenime değen ipek gibiydi. "Birbirimize yardım edebileceğimize inanmak zorundayım."

Sonra başını kaldırdı, gözlerimiz kilitlendi ve vücudumdan ılık bir sıvı hissi yayıldı - sanki ayaklarım yaz sıcağıyla ısınmış zeminde sağlam duruyormuşum gibi, dünyanın tüm büyük sıcaklığı ayak parmaklarıma baskı yapıyormuş gibi demir atmış bir his. Bu mutlak bir doğruluk hissiydi ve beni dehşete düşürdü, çünkü uyarı vermeden geldi ve kendi iradesi varmış gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yapabiliriz?" Fısıldadım. Oyuğumuzun gölgeli dünyasının ötesinde, oktet yeni bir vals yapmaya başladı - neşeli ve hızlı, nefes nefese.

"Babamın ölümünden bu yana geçen uzun yıllar boyunca iblisler hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim," dedi Talan. "Kız kardeşinin arkadaşı Gareth gibi arcana bilginlerinden ders aldım ve bu iğrenç yaratıklar tarafından avlanan diğerlerinin sayısız hikâyesini topladım.

"Ailemin adını ve onurunu geri kazanmama yardım edersen," dedi çok alçak sesle, gözleri bana sabitlenmişti, nefesi ağzımda sıcak ve şarap gibi tatlıydı, "ailenin şeytanını avlamana yardım edeceğim ve o yok edilene ve sen ve senin ailen özgür olana kadar dinlenmeyeceğim. Ben kendi ailemi kurtaramadım. Ama belki birlikte çalışırsak seninkini kurtarabilirim."

Ona baktım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki yanaklarımda hissedebiliyordum. hikayesi ailesinin mahvoluşu ortaya çıkarmıştı çok birçok istenmeyen

Kendi anılarım - Farrin'in külle kaplanması ve zorlukla nefes alması, Warden'ın Mara'yı aldığı gün annemin kederli feryadı. Babam ilk kez ona ya da Farrin'e sarılmamam konusunda beni uyarmıştı, çünkü yorgun, hasta ya da dikkatleri dağılmışsa büyüler bana zarar verebilirdi. Ve eğer bir gün kendi ailemin yanında olmam imkânsız hale gelirse, ne yapardım? Nereye gidecektim? Babam en iyisinin tedbirli olmak olduğunu söylemişti.

Düşüncelerim yarışmaya başladı ve o tanıdık, vahşi aşağı doğru dönüşün beni ele geçirdiğini hissettiğimde midem düştü. Panik yaklaşıyordu. Bu konuşmanın şoku, büyüyle paramparça olmuş bedenimin acısı ve Talan'ın kendi sıkıntısı bir araya gelerek beni derimi yüzdü ve tüm zırhları çıkarılmış bir asker gibi savunmasız bıraktı. Onun karşısında kendimi çaresiz hissediyordum, onunla yüzleşemeyecek kadar sarhoş ve bitkin, onunla savaşamayacak kadar bedenen ve zihnen zayıf.

"Ama ailemizin iblis efsanesi sadece bir efsane," dedim zayıf bir sesle. Bir şey söylediğime pişman olmaya başlamıştım. Talan'ın elini tuttuğum, o şarabı içtiğim, hatta en başta partiyi hayal ettiğim için pişman olmaya başlamıştım. "Zengin aileler arasındaki sıkıcı, aptalca bir kan davasını daha ilginç, dedikodusu yapılacak bir şeye dönüştürmek için insanların uydurduğu bir hikaye. Yapım'dan beri Gallinor'da bir iblis bile yok."

Talan başını salladı. "Yine de bir tanesi benim kıtamda, Vauzanne'daydı ve ailemin mahvına neden oldu. Tüm ihtişamlarıyla tanrılar bile mükemmel değildi ve Middlemist'te hizmet eden bir kız kardeşin varsa, dünyalar arasındaki hiçbir mührün aşılmaz olmadığını herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

Hafıza beni bıçakladı, hızlı ama ölümcül-Mara'nın dönüşümü, savaşmakla yükümlü olduğu canavarların çığlıkları. Sis'in gümüş sisi etrafımda sürünüyordu.

"Her efsanede," dedi Talan sessizce, ısrarla, beni kendine çekerek, "bir gerçeklik payı vardır ve *iblis* kelimesi telaffuz edildiğinde çok dikkatli olamazsınız. Eğer aileleriniz arasındaki çatışmanın arkasında gerçekten de o yaratıklardan biri varsa, daha derin ve karanlık bir şeyler dönüyor olabilir. yardım edebilirim. Onu avlamanıza yardım edebilirim.

benim adıma Yüce Kraliçe'ye iyi söz vermeni istiyorum. Bundan da öte Gemma, kendi iblisimi asla öldüremediğim gibi senin iblisinide öldürmem için bir şans olacak."

İnançsızca güldü, güzel beyaz elini saçlarında gezdirdi. "Tanrılar gerçekten de bilinmez yollarla çalışır. Yolum beni buraya, bu geceye ve sana getirdi..."

Ayağa kalktım ve çok hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım, dizlerim titriyordu. Başım döndü ve kendimi sabitlemek için sertçe duvara yaslandım. Şarabın ağrıyan bedenime getirdiği rahatlık, sanki Talan'ın sözleri üzerime yumruk gibi inmiş gibi hızla kaybolmaya başlamıştı. Balo salonundaki çılgın büyü, ulaşabileceğim yerin hemen ötesinde dönüp duruyor, aldığım her kararsız nefeste daha da yaklaşıyordu.

Talan hemen yanımdaydı, güçlü bir kolla belimi sarmış, diğer eliyle de yanağımdaki nemli saçları düzeltiyordu. Bir ateşin pençesine düşmüş gibi terliyor ve titriyordum.

"Gemma, ne oldu?" Sesi uzaklardan geliyordu, endişeyle gerilmişti. "Hasta mısın? Çalışanlarınızdan birini çağıracağım. Burada biraz bekle, yavaş nefes almaya çalış."

Onu yanımda tutmak için kolundan tuttum, başımı salladım, nefesimi toparlamaya çalıştım. "İyiyim," dedim belli belirsiz, dilim şişman ve yavaştı. "Çok fazla şarap içtim. Vücudum böyle insanlarla ve onların ışıltılarıyla dolu odaları sevmiyor."

Başka bir şey daha söyledi, kafamın içinde zonklayan uğultudan duyamadığım bir şey -vücudumun acısı ve zihnimin paniği korkunç bir koroya katılıyordu- ama bulabildiğim güç kırıntıları için derinlere indim ve kolunu sıkıca kavradım ve ona baktım.

"Yarın öğlen buluşalım," dedim hemen. "Yaya köprüsünün yanındaki seraların yanında bir çeşme, Kerezen'in bir heykeli ve onun yanında da yaşlı bir meşe var. Daha sonra konuşuruz. Yapamam..." sıktım ve vücudumun ani isyanının beni nasıl harap görmemesi için başka tarafa baktım.

"Lütfen beni yalnız bırakın. Bir hizmetçi bul, Jessyl'i çağırın. Leydimin hizmetçisi. Benim için gelecektir."

Ondan uzaklaştım, yanan yanağımı ağır kadife perdeye bastırdım. Bir hareket hissettim, sonra altımdaki bank ve ayaklarımın altında zonklayan zemin, ya da belki zonklayan ayaklarımdı, içlerindeki tüm kemikler birbiriyle savaşıyordu. Nemli alnıma yumuşak bir şey sürtündü. Sonra Talan'ın parmakları tatlı tatlı benimkilere dokundu, sonra hızla yanımdan geçip gitti, ben de öyle.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Tanıdık lavanta ve bergamot kokularıyla uyandım ve daha diğer duyularımı tam olarak toparlayamadan güvende olduğumu anladım.

Etrafımdaki yumuşaklığın içinde kıpırdandım ve yavaşça odamda, yatağında, çiçek desenli kalın yastıkların ve çocukluğumdan beri birlikte uyuduğum ikiz yorganların arasında olduğumu fark ettim - biri yumuşak altın rengi, peygamber çiçeği mavisi ve soluk gül, diğeri ise minik beyaz çiçeklerle serpiştirilmiş işlemeli sarmaşıklardan oluşan yeşil bir patchwork. Her ikisi de annem tarafından uzun zaman önce, benim hâlâ onun karnında olduğum ve onun yatağa mahkûm olduğu aylarda yapılmıştı. Zor bir hamilelik ve daha da zor bir doğum olmuştu.

Düşüncesi gözlerimi yaktı ve loş mum ışığında ağrıyan kollarımla el yordamıyla ilerledim.

"Jessyl?" Boğazım acıyarak ve midem bulanarak mırıldandım. Bunun bir rüya olduğuna, zihnimin bir oyunu olduğuna ve aslında orada, o perdeli oyukta, Talan nafile bir şekilde yardım bulmaya giderken bitmek bilmeyen korku dolu düşüncelerim tarafından canlı canlı yenerek öldüğüme dair korkunç bir korku kapladı içimi.

"Buradayım Leydi Gemma, buradayım, her şey yolunda," diye seslendi leydimin hizmetçisinin tanıdık sesi ve ardından ilkel eteğinin rahatlatıcı hışırtısı. Tanıdık çilli yüzünü ve kumral saçlarını, işine odaklandığında her zaman takındığı sert çatık kaşlarını görünce rahatlayarak ağladım. Farrin'in yaşındaydı, benden sadece dört yaş büyüktü, tavırları canlı ama kalbi yumuşaktı ve tanıdığım en becerikli kişiydi.

Elinde bir tepsi çay ve tostla aceleyle geldi. "ok özür dilerim leydim. Uyuduğunuzu sandım ve birkaç Şey almaya gittim - yağlarınız, tarağınız, kendinizi iyi hissettiğinizde okumak için bir roman."

Yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu, komodinden nemli bir bez aldı ve Şakaklarımı ve alnımı sıvazladı. Kendi alnı da düğümlenmişti, dudakları acımasızca büzülmüştü. O çalışırken bile koluna yapıştım, orada olduğu için, odamda güvende olduğum için, bana ne olduğunu açıklamak için aramızda hiçbir söze gerek olmadığı ve ne babamın ne de Farrin'in bunların hiçbirini ğrenmeyeceği için minnettarlıkla aresizdim. Jessyl ağzı sıkı bir ustaydı; benimle ilgilenmek bu özel yeteneğini geliŐtirmesini gerektirmiŐti. Hiç kuşkusuz babamla kız kardeşim hâlâ partideydiler ve olanlardan habersizdiler; biri etrafi kolaçan ediyor, diğeri gölgeler arasında düşüncelere dalmış Ryder Bask'a kaşlarını atıyordu.

"Sana bu gece imemeni söylememiş miydim?" dedi Jessyl, uyarı gibi hissettirmeyecek kadar nazik bir sesle. "Etrafta bu kadar insan varken ve sen o günden beri her Şeyi hazırlamak için neredeyse ölesiye alıŐmıŐken?"

O gün. Mara'nın dönüştüğünü gördüğüm gün; babamın öfkesinden Illaria'nın kollarının güvenliğine kaçtığım ve bir parti vermem gerektiğine karar verdiğim gün. "Yaptın," diye itiraf ettim, "nk sen tepeden tırnağa bilge ve iyisin ve ben seni hak etmiyorum."

Jessyl bana arsızca gülümsedi. "ok haklısınız leydim." "Herkes hâlâ burada mı?"

"Oh, evet. Sabahın dördü ve ev hâlâ dans etmek, iki içmek ve Tanrı bilir ne yapmak için st katlara kaçan konuklarla dolu. Zavallı Gilroy kendini kaybetmiş durumda."

Uzun süredir acı çeken baş kahyamızın yüzlerce kişilik bir evi düzen içinde tutmak için boşuna çabaladığını düşünerek hafıfe güldüm. "Bundan sonra ona uzun ve güzel bir tatil vermemiz gerekecek."

"Bence bu Őart leydim, yoksa isyan edebilir."

Jessyl ayağa kalktı ve odayı toparlayıp yeni mumlar yakarak koşturmaya başladı, bir yandan da bana personelin gece boyunca neler yaptığını anlattı. Yeni hizmetçilerimizden Lilianne, genç Leydi Porsha'yı bulaşıkhanede öperken yakalanmıştı ve Jessyl'in müdahalesi olmasaydı hizmetçimiz Bayan Seffwyck onu kovacaktı. Yardımcı hizmetçilerden Ellys ve Bradeny, nane ve kekik yatakları üzerinde titizlikle yerleştirilmiş pastırmaya sarılı dev bir hurma tepsisini düşürmüş, bu da baş aşçımız Bayan Rathmont'u çılglık çılgınlığa bir çılgınlığa sürüklemişti.

Jessyl'in çalışmasını izledim ve sesinin rahatlatıcı alaycı tınısının beni etkilemesine izin verdim. Çok geçmeden yanan gözlerim kapandı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, ama Jessyl hiçbir şey söylemeden onların düşmesine izin verdi. Bunun beni ne kadar yorduğunu biliyordu - üzerime gelen panik atakları, vücudumun sürekli isyanı - ve bundan bahsetmenin beni sadece daha fazla yorduğunu biliyordu. Gerçi bu, yeterince iyileştiğimde beni pervasızlığım için açıkça azarlamasını engellemeyecekti.

Ama o zamana kadar beni bağışlayacaktı. Bunun yerine sadece çalıştı ve dedikodu yaptı, sesi beni uyuşturdu. Bir noktada Talan'ın adını söylediğini duyduğumu sandım ve ona nasıl olduğunu, çöküşüm hakkında ne düşündüğünü, benim adıma ona bir teşekkür mesajı gönderip göndermeyeceğini sormaya çalıştım. Ama bunu yapamadan yorgunluk beni ele geçirdi ve dudaklarımda onun adıyla uykuya daldım.

Bir sonraki uyandığımda şafak sökmek üzereydi. Dantel perdelerin arasından yumuşak gri bir ışık sızıyordu, çünkü Jessyl kalın kadife kurdelelerle daha ağır işlemeli perdeleri bağlamıştı. Sabahları ne kadar sevdiğimi biliyordu.

Doğrulup odayı gözden geçirdim. Jessyl ocağın yanındaki en sevdiği sandalyede uyuyordu, ayaklarını bir tabureye dayamıştı ve açık bir kitap yatıyordu

yüzüstü yatıyordu. Komodinimin üzerindeki mum dışında tüm mumlar sönmüş, sadece titrek bir iz kalmıştı.

Bir şeyler farklıydı. Son saatlerde uyurken bir şeyler değişmişti ama ne olduğunu söyleyemiyordum. Bu hissi hemen fark ettim, ensemdeki deri sanki izleniyormuşum gibi karıncalanıyordu ama bu his beni korkutmadı. Beni uyandırdı. Her tarafım keskin ve esnekti, saldırmaya hazır sarmal bir canavar gibiydim.

Bir süre yastık yuvamda kaldım, bu hissi inceledim, bedenimi ve etrafındaki sessiz havayı düşündüm. Kollarımı ve bacaklarımı dikkatlice esnettim, bileklerimi her zamanki sertliklerini gidermek için evirip çevirdim ama ne bir sertlik, ne bir ağrı ne de bir patlama *vardı*. Sadece karnımda şiddetli bir açlık ve tüm evi ayağa kaldıran bir huzursuzluk hissettim. Sesi boğazımda hapsettim, bacaklarımı yavaşça yatağın kenarına doğru salladım ve sonra zorlukla nefes alarak ayağa kalktım. Çok ani bir hareket, kesinlikle bir rüya olan şeyin büyüsunü bozabilirdi, çünkü kendimi hiç bu kadar güçlü, bu kadar dinç hissettiğimi hatırlamıyordum. Vücudumdaki sürekli acı çılgılığı, kolayca göz ardı edilebilen uzak bir yankıydı. Düşüncelerim sessizdi, zalimlikten uzaktı. Sadece ihtiyaç ve heves, *hareket etme* arzusu hissediyordum.

Yatak odamda, oturma odamda, kabul odamda, yeşilliklerle dolu küçük ve düzenli avlumda usulca ilerledim. Korkmadan her köşeye baktım, sakince dolabımı aradım, sessizce her perdeyi kenara çektim. Ama odalarımnda davetsiz misafir yoktu, pusuda bekleyen bir kötü adam yoktu.

Yine de Jessyl ve benim yalnız olmadığımızı biliyordum. Başka bir varlık çok yakınımdaydı, dokunacak bir şey olmamasına rağmen sanki uzanıp ona kolayca dokunabilirdim. Bir an için Eski Ülke'den bir şeyin uyurken beni izlemek için buraya gelip gelmediğini merak ettim ama bu düşüncayı hemen aklımdan çıkardım. Bir tabur koğuş Ivyhill'i istilaya karşı koruyordu; yıllar önceki yangından beri o sınırdan hiçbir şey geçememişti. Ve Bask'lar aptal değildi; yeni popülerliklerini riske atmaya cesaret edemezlerdi.

mutlu konuklarla dolu neşeli bir partide değil, düpedüz bir kötülük eylemi sahneliyor.

Ve yine de...

Banyo odama girdim, beyaz fayanslar ayaklarımın altında bir buz tabakası gibi duruyordu. Taze bir mum yaktım ve tuvalet masama oturdum, ellerimi cilalı ahşabın üzerine koydum ve önümde parıldayan krem, mücevher ve saç tokası tepsilerini inceledim, bir süs denizi. Gördüm ama görmedim. Oradaydım ama orada değildim. Hissettiğim varlık beni bir yerlere sürüklüyordu ve henüz onu takip etmemiş olsam da umutsuzca takip etmek istiyordum. Beni ışıltılı bir yere götüreceğini biliyordum. Taze ve aydınlık bir yere, çam, toprak ve çiyin olduğu bir yere. Milyonlarca yıldızla süslenmiş siyah bir gökyüzü, ışıkla titreşen mor çiçekler. Sadece yukarı bakmam yeterliydi ve işte orada, o eşsiz güzellikteki uzak dünyada olacaktım. Sadece yukarı bakmam yeterliydi ve istediğim her şeye sahip olacaktım.

Yukarı baktım.

Aynamın süslü yaldızlı çerçevesiyle çevrelenmiş kendi yansıma bana bakıyordu. Kendime bakarken mavi gözlerim -annemin gözleri- loş mum ışığında parlıyordu. Hafifçe yanaklarıma, çeneme, şakaklarımdaki ince ipek saçlarıma dokundum. Geceliğimin geniş yakasının çıplak bıraktığı solgun köprücük kemiklerimi, şeffaf beyaz kumaşın altındaki göğüslerimin kabarıklığını ve gövdemde ince hatlarını görmeye aç bir şekilde aşağıya baktım.

"Güzel," diye fısıldadım, çünkü öyleydin ve titreyen ellerimle vücudumun hatlarını çizdim çünkü ne kadar güzel olsam da daha da güzel olabileceğimi biliyordum. Büyüleyici olabilirdim. Edyn'in tüm dünyası ayaklarımın altında olabilirdi ve tanrılar tarafından kutsanmış ya da göz ardı edilmiş olsun, hemcinslerimin her biri basit bir dokunuş, sadece bir bakış için yalvarabilirdi.

Keşke deneyecek cesaretim olsaydı.

Hayal ettiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Parmak uçlarımda hafif bir sıcaklık hissettim; karnımdaki gerginlik beni aynaya doğru çekti. Tek yapmam gereken

Belki alt dudağımı biraz daha büzmek ya da kraliçenin şehri Fairhaven'da bale yapan dansçıların görüntüsünü çağrıştırmak için boynumu biraz daha uzatmak gibi küçük bir cazibe yaratabilirdim. Gerçekten parlamak için doğru yönde hafif bir dürtmeden daha fazlasına ihtiyacım olmazdı.

Yıllarca göz kamaştırma sanatı hakkında okumuştum. Edyn'in tarihi boyunca en ünlü sihirli stilistlerin anıları, çok sevdiğim romanlarımı bir kenara bıraktığım tek kitaplardı. Ve ne zaman Kerrish'le bir randevuya otursam - ülkenin en prestijli stilistlerinden biri olan kendi Atanmış stilistim; Babam daha azına razı olmazdı - onu binlerce soruyla doldurur ve en son büyüleri üzerimde denemesini isterdim. Göz rengimi değiştirmesini, saçlarımı gümüş ve altınla doldurmasını, cildimi soluk mavi bir ışıltıyla renklendirmesini. Taleplerime asla boyun eğmedi. Ne de olsa ücretini ödeyen babamdı ve böyle şeyleri yasaklamıştı. Kerrish'in bana yaptığı her şey fırça, pudra, iğne ve iplikle yapılıyordu; tasarım olarak ilahi ama içerik olarak değil.

Yine de her zaman sorularımı sordum ve her hareketini bir şahin gözüyle izledim. Diğer müşterileri için yaptığı sihirlerin açıklamaları için ona yalvardım ve ara sıra merhamet edip beni şımarttığında, her kelimeyi yuttum, asla göremeyeceğim sihir için açlıktan ölüyordum.

Yıllar süren hararetli çalışmalarımı sınamanın zamanı gelmişti ve bedenim bu kadar emin ve sağlamken kendimi hiç bu kadar yetenekli hissetmemiştim. İçimde derinlere gömülü bir parça da olsa sihir olmalıydı. Ben Tanrıça Kerezen tarafından seçilmiş bir Ashbourne'dum. Kutsanmış ailemdeki diğer herkes onun gücünün armağanıyla kutsanmıştı. Babam ve Mara, nöbetçilerin çevik savaşçı gücüne sahipti; Farrin'in yıkıcı kristal sesi ve kraliçenin saray müzisyenlerini bile kıskançlıktan ağlatan hünerli piyanist parmakları vardı. Uzun zamandır onların saflarına katılmak için yanıp tutuşuyordum ama bu sabah açlığım doyumsuz, karşı konulmaz bir hal almıştı.

Gözlerimi kapatarak uzun, yavaş bir nefes aldım. Bazıları sihirlerini uygulamak için kelimeler kullanırdı ama ben bunu kaba, hatta bayağı bulurdum. Kerrish bana uzun zaman önce sessizlik içinde çalıştığını söylemişti ve ben de aynısını yapmaya karar verdim. İşin püf noktasının, yaratmak istediğim şeyi hayal etmek olduğunu okumuştum - sadece geçici bir vizyon değil, belirli, kasıtlı ve küçük bir şey. Arzularımın geniş bir resmi sadece kaosla sonuçlanırdı. Her rengi, zihnimin fırçasının her tekil darbesini düşünmem gerekiyordu.

Ellerimi kaldırdım, parmaklarımı kalın renk havuzlarına daldırdığımı hayal ettim - akuamarin, menekşe, güneşli altın - ve sonra onları saçlarımın arasından geçirdim. Bu tek hareket, sonunda parçalanacak kadar ısınmış donmuş bir gölün yüzeyi gibi beni parçaladı.

Hızla çalıştım, sanki biri beni tutmuş ve akan bir şelaleden aşağıya doğru yönlendiriyormuş gibi zihnimde anlam veremediğim bir dizi görüntü dolaşıyordu. Kükreyen su dünyayı bulanıklaştırıyordu, ama yine de köpüğün ötesinde garip ve çarpık belirsiz şekiller görebiliyordum - çene hatlarım keskinleşiyor; etkileyici olmayan kaslarım kıvrak ve gergin hale geliyordu.

Sonunda gözlerimi açtığımda, yansımam içimdeki rüzgârı dağıttı.

Hâlâ kendimdim, evet, ama aynı zamanda farklıydım, *daha fazlasıydım*. Saçlarım pırıltılı bir çağlayandı, kehribar, leylak ve turkuazın ışıldayan telleri sıradan açık renk buklelerimin arasında parlıyordu. Elmacık kemiklerim bıçak gibi keskindi; göz kırptığımda gözlerim mum ışığında maviden altına parlıyordu; kaymaktaşı tenim dalgalı bir ışıltıyla parıldıyordu. Korkunçtum, muhteşemdim, sanki dünya dışı bir yaratık derimin altına girmiş ve bedenim ona uyum sağlamak için değişmişti.

Zekice yüzüme dokundum. Yaptığım işten dolayı parmak uçlarım karıncalandı ve ne olduğunu gerçekten anlamaya başladım - daha önce içimde bir sihir kırıntısı bile hissetmemiş olmama rağmen, bir şekilde Kerrish'in bile onaylayacağı bir cazibe elde etmiştim. Güldüm,

Nefesim kesilmişti ve korkuyordum. *Daha* çok korkmalıydım ama güzelliğim beni başka bir şey hissedemeyecek kadar şaşkına çevirmişti.

Çenemin hassas çizgisini takip ettim. Bu sadece bir stilistin çalışmasının ötesindeydi. Bu, efsanelere daha yakın bir şeydi, masallara göre Eski Ülke'nin zanaatkârlarının yapabileceği bir işti. Onlarıki zamanla solan cazibeler değildi. Bunlar vücutta yapılan gerçek değişikliklerdi - kalıcı, sadece büyüü yapan kişi tarafından geri döndürülebilir. Kemikler kırılır ve yeniden şekillendirilir, hastalıktan zehirlenmiş iç organlar atılır ve kalıntılardan yenileri yapılırdı. Bir zanaatkârın işi incinmiş olanı iyileştirmek ya da sadece kılık değiştirmek değildi; hikâyelere göre bu gerçek bir dönüşümdü. Etin, kanın ve etin simyası.

Arkamdan gelen bir ses dikkatimi çekti ve taburemde döndüğümde Jessyl'in kapıda durduğunu gördüm, yüzü büyülenmiş bir merakla gevşemiş, yanakları kızarmıştı.

"Leydim?" diye nefes aldı ve sonra bana doğru koştu, hareket edemeyeceğim ya da adını bile söyleyemeyeceğim kadar hızlıydı. Beni yerimden çekip duvara yasladı, elleriyle yüzümü kavradı ve çılgınca dış görünüşümü inceledikten sonra bir kez hıçkırarak beni öptü.

İlk başta onun ateşli öpücüklerine boyun eğmekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. Ama sonra geceliğimin düğmelerini kurcalamaya başladı ve cazibemi hazırlarken üzerime gelen coşku bir anda yok oldu. Jessyl'in boynumdaki hıçkırıklarını duydum ve gözlerindeki dehşeti, yanaklarına süzülen yaşları görecekt kadar onu kendimden uzaklaştırdım.

Bir şeyler çok yanılttı. Bu her kimse, her *neyse*, benim Jessyl'im değildi.

Korkunç bir soğuk bedenimi sardı ve ardından tüm eski acılarım geri gelmeye başladı. Aynada kendimi gördüm; saçlarımdaki yeni renkler, yüzümün yeni şekli ve parlayan gözlerim aynen duruyordu, ama sanki o ve hastalığım aynı anda var olamazmış gibi, cazibenin solmaya başladığını görebiliyordum.

Jessyl beni sertçe kollarına çekmeden önce adımı haykırdı -şaşkın, nefessiz bir yakarış-. Yüzündeki dehşete düşmüş ifade beni şoka uğrattı. Jessyl'in beni affetmesi için tanrılara sessizce dua ederek onu sertçe ittim, sonra tuvalet masamdan ağır bir vazo kaptım, suyu ve çiçekleri yere fırlattım ve vazoyu çarparak omzuna indirdim.

Jessyl bir iniltiyle yere yığıldı ve ölü gibi hareketsiz bir şekilde halının üzerine düştü. Vazoyu düşürdüm. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Ona doğru süründüm, başını yavaşça kucağıma aldım. Tanrılara yemin ederim ki nefes almadığım, var olmadığım birkaç uzun an geçti ve sonra Jessyl'in ela gözleri irkilerek açıldı. Güldüm ve alnını tekrar tekrar öptüm, çünkü bana bakan kendi gerçek benliğiydi. Onu ele geçiren şey yok olmuştu ve devasa bir aynanın duvara yaslandığı odanın diğer ucuna baktığımda *beni* ele geçiren şeyin de *-yaptığım* cazibenin- yok olduğunu fark ettim. Saçlarım sıradan bir insan altınıydı, gözlerim mavi. Yüzümün korkunç keskin hatları bir kez daha yuvarlak ve gençti.

Korku ve hüsrana dolu bir hıçkırığı tutmak için dudaklarımı sıkıca bastırdım. Kendim için yaptığım o gizli şeyi geri istiyordum; ne kadar mükemmel, vahşi ve hayat dolu olduğumu, güneş ve yıldızlar tarafından öpülmüş gibi parladığımı. Yine de bunu tekrar denersem, Jessyl'i neredeyse mahvetmiş olduğu gibi beni de mahvedebileceğini hissediyordum. Daha önce gördüğüm hiçbir cazibe yakındaki birini bu şekilde etkilememiş, onu arzudan çılgına çevirmemişti. Belki Eski Ülke'deki bir zanaatkar böyle şeyler yapabilirdi ama bu sadece bir varsayımdı ve Edyn'de gerçekleştiğini hiç duymadığım bir şeydi.

Bu olayı zihnimin derinliklerindeki bir çekmeceye kapatmaya, bir daha asla düşünmemeye ve dokunmamaya karar verdim.

Bir yalandı ve bunu o zaman bile biliyordum. Ama içimdeki her şeyle buna inanmaya çalıştım.

"Ne oldu leydim?" Jessyl oturmaya çalışırken inleyerek fısıldadı. "Düşüm mü?" Sonra yırtık uyku önlüğümü fark etti ve gözleri büyüdü. "Leydi Gemma! Yaralandınız mı?"

Sessiz bir korku boğazımı kapladı. Hiçbir şey hatırlamıyordu ama yine de dudaklarım vahşi öpücüklerinin gücünden dolayı hala acıyordu.

Ona cevap verirken sesim titredi. "Bir arbede oldu," dedim. "Bazı sarhoş aptallar partiden üst kata çıktılar ve birbirlerini öldürmelerini engellemeye çalıştık ama ikimizi de bayılttılar."

Jessyl tekrar doğrulmaya çalıştı, yüzü öfkeyle sertleşiyordu ama onu hemen susturdum. "Merak etme canım," dedim nazikçe. "Ben gayet iyiyim ve babam her şeyi halletti. O caniler bir daha Ivyhill'e adım atamayacaklar. Şimdi izin ver de bir kez olsun seninle ben ilgileneyim."

Jessyl'in sandalyesine dönmesine yardım ederken, kurduğumu bile hatırlamadığım yatıştırıcı sözler mırıldanırken, omzumun üzerinden tuvalet masamın üzerindeki aynaya bakmamak için kendimi zor tuttum. Aynanın varlığı kürek kemiklerimin arasındaki ağrıyan sıcak yeri çekiştiriyordu, sanki parıldayan gözlerim o cam bölmeye gömülmüş, uzaklaşmamı izliyordu.

BÖLÜM 6

Sadece birkaç saat sonra, öğle vakti, seralarımızdan birinin arkasına saklandım ve Talan d'Astier'i gözetlemek için köşeden baktım.

Söylediğim gibi Kerezen'in çeşmesinin yanında bekledi, ellerini arkasında kavuşturmuş, tanrıçanın heykeline bakıyordu: kraliçe giysileri içinde, uzun saçları dizlerine kadar dökülen bir kadın. Elinde, içinden neşeyle su damlayan bir boynuz tutuyordu. Yüzü yoktu, çünkü tanrıların gerçek ihtişamını herhangi bir sanat formunda yakalamaya çalışmak küfür olarak kabul edilirdi - ama gözleri, burnu veya ağzı olmasa bile zarifti.

Parmak uçlarımı seranın pürüzsüz cam duvarına bastırarak cesaret aradım. Az önce yaşadığım korkunç geceyi düşünmemeye çalıştım -Jessyl'in çılgınca öpücükleri, aynadaki ışıltılı, değişmiş görüntüsü- ve bunun yerine Talan'ın vücudunun uzun, zayıf hatlarına odaklandım. Duygusal sıkıntının canı cehenneme; böyle bir güzelliği vicdanen görmezden gelemedim.

O sabah yumuşak beyaz bir tunik üzerine açık gri bir yelek ve belli belirsiz bir girdap deseniyle süslenmiş rahat bir pantolon giymişti. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve ceketini omzunun üzerinde, içime tarifsiz şeyler yapan erkeksi, kayıtsız bir havayla tutuyordu. Rüzgârda güzelce dalgalanan parlak siyah saçlarına gelince, Kerezen'in kendisinin bile onaylayacağını düşündüm.

Çeşmenin etrafında dolaştı, sonra yakındaki, ağır dalları yere değen meşenin altında bir yer buldu. Yaşlı şeye gülümsedi ve takdirle geniş gövdesini okşadı, garip bir şekilde sevecen bir jestti ve omuzlarındaki sert gerginlik düğümlerini yumuşattı.

Bunu yapabilirdim. Gecenin korkunç anılarından kurtulabilir ve sadece kendim olabilirdim: Babasının hiçbir misafirinden korkmayan Leydi Gemma Ashbourne, ne kadar rahatsız edici muhteşem olursa olsun, anlatacak ne kadar üzücü hikâyesi olursa olsun.

Çenemi kaldırarak gülümsedim ve Talan'ı selamlamak için çimenlikte ilerledim. Geldiğimi gördü ve meşe ağacının altından çıkıp ceketini silkti. Sonra gözlerini kısarak gün ortasındaki parlak gökyüzüne baktı, ceketini çıkardı ve çeşmenin alçak duvarının tepesindeki tüneğinden topaz taşıyla kaplı abanoz bir baston aldı. Ceketini ve bastonunu beceriksizce sallarken, yüzünde gergin bir gülümsemeyle, derslerinin ilk günündeki atılgan ama telaşlı bir üniversite öğrencisine benziyordu.

Kabul etmeliyim ki kötü bir görünüm değildi.

"Leydi Gemma," dedi, hantal bir selamla.

Alaycı yorumlarımı yuttum. "Bay d'Astier, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Eminim ki gecenin şenliği sizi hâlâ uyuyor olmayı dilemek zorunda bırakmıştır."

"Tam tersine, Leydi Gemma, sizi görmek ve iyi olduğunuzdan emin olmak için o kadar sabırsızlanıyordum ki uyuyamadım bile." Başını hafifçe eğip yüzüme baktı, sonra gözlerini kaçırdı ve utangaç bir ifadeyle saçlarını karıştırdı. "Bu kadar cüretkâr, bu kadar müdahaleci olduğum için beni affedin. Ben... Leydi Gemma, sizin için çok endişelendim. Leydinizin hizmetçisini bulduğumda sizi o kadar çabuk yukarı çıkardı ki veda etmeye fırsatım olmadı."

Ona el salladım, elbisemi tam olarak görebilmesi için yanından geçip gittim; yumuşak bir bahar çiçeği gibi pastel pembe, dirseklerime kadar uzanan dantel kollar, dar bir korse, baştan çıkarmak için tasarlanmış bir yaka.

"Zavallı Bay d'Astier." Omzumun üzerinden ona baktım ve küçük bir kahkaha attım. "Benim yüzümden canınızı sıkmanıza gerek yok. Sadece ailenizin köpüklü şarabının beni alt etmesine izin verdim. Çok lezzetli bu arada, etkili olduğundan bahsetmiyorum bile. Gerçekten, köpükler yüzünden kafam hâlâ biraz bulanık."

Talan üzgün görünüyordu. "Keşke tüm mağazalarımızı ateşe verebilseydim ama ne yazık ki beni kabul eden herkese teşekkür olarak sunabileceğim tek şey onlar."

Dağınık düşüncelerimi bir önceki geceki konuşmamızın etrafında toparlayarak çeşmenin etrafında dönmeye başladım - iblisler ve ölü ebeveynler, Bask ailesinin orman hapishanesi.

"Açık sözlülüğüm için beni bağışlarsanız," dedi Talan, sesi ciddi bir şekilde bana katılarak, "dün gece şimdiye kadar karşılaştığım tüm sarhoşlardan çok daha sıkıntılı görünüyordunuz."

"Ah, ama benimle daha önce hiç karşılaşmadınız, değil mi Bay d'Astier?" Dönüp ona baktım, ipek şemsiyemi boş boş çeviriyordum. "Babam size söylemedi mi? Ben *hassas* biriyim."

Talan kaşlarını çattı. "Korkarım anlamıyorum."

"Büyü beni hasta ediyor," dedim açıkça. "Canımı yakıyor. Bazen acı o kadar büyük oluyor ki bayılıyorum."

Talan bakakaldı. "Ama sen bir Ashbourne'sun, bir Kutsanmış. Ataların Kerezen tarafından seçildi."

"Evet ve o zamandan beri her Ashbourne sihirle kutsanmıştır. Ama bana değil." Arkamı döndüm ve yavaşça yürümeye devam ettim. "Bir şeyler gitti. Kanımdaki tüm sihir tersine döndü ve oldu, belki de nasıl kendisi olacağını unuttu. Ve şimdi buradayız - bulunacak en ufak bir güç yok ve onun yerine bir sürü hastalık var."

Kelimeleri söylerken boğazım düğümlendi. Sertçe yutkundum.

Gerçekten de zerre kadar güç yoktu. Gece boyunca yaptığım büyü başka bir yerden, başka *birinden*, bir tür sihirden gelmediyse

aslında içimde yaşıyordu. Korkunç bir tür.

İlk açıklamayı umuyordum. Gece vakti davetsiz bir misafirin bana büyü yapması fikrinden çok daha korkutucu olan şey, kendi başıma büyü yapmam ve bunu nasıl yaptığımı ya da tekrar yapıp yapamayacağımı bilmememdi - ya da tekrar başarırsam, büyüünün zavallı Jessyl'i olduğu gibi başka birini de alt edip etmeyeceğini.

"Gerçekten çok üzgünüm Leydi Gemma," dedi Talan sonunda, sesi ciddiydi. "Böyle bir rahatsızlığınız olduğunu bilmiyordum. Ivyhill'de yaşamak sürekli rahatsızlık içinde olduğunuz anlamına geliyor olmalı."

Günün kendisi kadar güneşli kalma kararlılığıma rağmen, içimden kara bir kahkaha patladı. "Rahatsızlık-evet, buna uygun bir kelime. Yine de burada olmak başka bir yerde olmaktan daha güvenli. Herkes -Baba, Farrin, çalışanlar- mümkün olduğunca sihirlerini benim etrafımda tutuyorlar. Kusurlu bir çözüm ama yapabileceğimizin en iyisi bu."

Bir özür daha dilemesini bekliyordum ama onun yerine sessizlik oldu. Döndüğümde onu derin düşüncelere dalmış gibi fiskiyenin hafifçe dalgalanan suyuna bakarken buldum.

"Sizi sıktım mı, Bay d'Astier?"

Bana ciddiyetle baktı. "Tam tersine, Leydi Gemma. Aslında merak ediyorum... dün gece bahsettiğiniz iblis, Üç Gözlü Taçlı Adam mı?"

Gülümsemem düştü. Konuyu kendi şartlarımla açmayı umuyordum. "Sana söylediğim gibi, o canı sıkılan bir halkın uydurduğu bir hikâyeye ait. Babam ve Farrin onların kaba Eski Çağ takıntılarını eğlendirmekten çok mutlular. Bu bizi insanların zihninde ön planda tutuyor."

"Pekâlâ," diye kabul etti Talan. "Ama *eğer* bu iblis varsa -bir an için beni hoşgörün- aileniz üzerindeki tasarımının bir parçası da hastalığınız olabilir mi? Bu senin üzerine koyduğu bir lanet olabilir. Ailene zarar vermenin ve onları zayıflatmanın, savunmasız hale getirmenin bir yolu daha."

"Hayalperest birisiniz. Ailemin beni tedavi etmesi için dünyadaki tüm şifacıları Ivyhill'e getirdiğini söylediğimde abartmıyorum. Ve hiçbirisi üzerimde bir lanet izi bulamadı."

"Ama iblisler kurnazdır, güçlerinin gerçek sınırı bilinemez. Ve en yetenekli şifacı ya da en bilgili akademisyen bile Eski Ülke'nin her şeyini anlayamaz. Bu mümkün değil. Çok geniş, çok garip."

Biraz midemin bulandığını hissetmeme rağmen sıkılmış bir iç çekişle arkamı döndüm. "Kız kardeşimin arkadaşı Gareth ile tanışmalısın."

"Kütüphaneci mi?" Talan sordu.

İçim burkularak, bir gece önceki dehşet verici söz sağanağım sırasında Talan'a Gareth'ten bahsettiğimi hatırladım. "Gerçekten de öyle. Şu anda Ivyhill'i ziyaret ediyor ama normalde ders verdiği Fairhaven'daki üniversite ile ailesinin Big Deep'teki malikânesi arasında gidip geliyor. O kanyonu biliyor musunuz? Yoksa kıtamızla ilgili çalışmalarınız benim düşünmemi istediğiniz kadar kapsamlı değil mi?"

Ona masumca göz kırptım ve o da ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Kaşlarının arasındaki o sevimli küçük kırışıklığın beni baştan çıkarmasına izin vermeyerek döndüm. "Sen ve Gareth, tüm o ilim ve efsane konuşmalarınızla harika anlaşırdınız."

"Leydi Gemma-"

"Eski Ülke gerçek ve tehlikeli; bu konuda sana katılıyorum. Ama en azından bu kıtada, Aşağı Ordu, Yukarı Ordu ve Gül Tarikatı var; benim kız kardeşim de dahil, istesem seni yere serebilir."

"Ama *Gemma*-"

Üzerine yürüdüm. "Neden ısrar ediyorsun? Acımın pençelerini bana geçirmiş bir iblis yüzünden olduğuna beni ikna etmeye çalışarak ne kazanacaksın? Ben *hastayım*, Talan. Ben lanetli değilim. Ve eğer bu senin için tatsızsa, eğer beni

O zaman hemen bizi terk etmeni ve o korkunç şarabı da yanında götürmeni isteyeceğim."

Talan geri çekildi, iyice utanmış görünüyordu. "Benim için tatsız olmaktan çok uzaksınız Leydi Gemma. Tam tersine. Dün gece sizi balo salonunda ilk gördüğüm andan itibaren büyülendim."

Alay ettim ama o devam etti, yanaklarında utanç verici renk lekeleri açmıştı. "Sadece güzelliğinle değil Gemma, *ışığınla* da. Zekân, gözlerindeki keskin parıltı, o göz kamaştırıcı gülümsemenin altındaki hesaplama. Hayranlarından kaçının sendeki bu ateşi gördüğünü merak ediyorum."

Ona bakarken, içimdeki rüzgârın tamamen kesildiğini hissettim. O derin sesi biraz kısılmıştı, o ateşli gözleri sanki uzak fırtınalarla aydınlanmıştı. Hayatım boyunca, en eğlenceli ilişkilerimde bile hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Ondan etkilenmeme konusundaki kararlılığıma rağmen, vücudumun her yeri yavaşça karıncalanan bir sıcaklıkla kızardı.

"Ve şimdi," dedi Talan, biraz daha yumuşak bir sesle, "sanırım dün gece hissettiklerimin bir kısmının tanrıların hayaletleri tarafından örülen kaderin çekimi olduğunu anlıyorum."

Tereddüt etti, sonra bana doğru uzandı ve elini uzattı, bakışları bir yavru köpeğinki gibi umut doluydu.

Daveti kabul etmek istemedim ama yine de kabul ettim ve elimi usulca onunkinin içine koydum. Hain bir yanımla gözlerimle ilgili tutkulu bir konuşma daha yapmayı umuyordu. Ama bundan da öte, birinden gelecek nazik bir dokunuşa, bir gecede olan biten her şeyden sonra bir güvenceye hasrettim. Sözleri, son birkaç saattir güçlendirmek için çok uğraştığım savunmamı paramparça etmişti.

Titreyen bir nefes aldım. Talan'ın gözleri, dizlerimin titremesine neden olan tek bir odaklanmayla benimkilere kilitlenmişti - dizlerim, bu özel dansa yeni değildi - ve herhangi birinden nazik bir dokunuş istemediğimi fark ettim. Bunu *ondan duymak* için can atıyordum. Birdenbire, olan biten her şeyi ona anlatırsam, gerçekten istediğim gibi ağlarsam ve

Ona değişen dűşüncemden ne kadar korktuğumu ve büyölendiğimi, o hevesli güç hissi beni terk ettiğinde kederden nasıl feryat etmek istediğimi itiraf ettim - beni ne yargılayacak ne de alay edecekti, bunun yerine sadece dinleyecek ve sakinleşene kadar bana sarılacaktı.

Talan düşüncelerimin şeklini biliyormuş gibi, önceki gece yaptığı gibi başını eğdi ve ağzını usulca parmaklarıma bastırdı. Öpücük yumuşak bir sıcaklık dalgasıyla tenime yayıldı. Bana ne kadar nazikçe dokunduğuna, elini ne kadar şefkatle tuttuğuna hayret ettim ve Jessyl'in deli gözlü saldırısının taze anısına rağmen geri çekilmedim. Talan'ın dudaklarını bastırmasıyla birlikte kolay, lüks bir sükûnet, sorgulayamayacak kadar memnun olduğum bir huzur örtüsü geldi.

Doğrulup elimi bıraktığında göğsümde bir pişmanlık sızısı hissettim.

"Sizi korkutmak istemiyorum," dedi ve bunu bir dua ciddiyetiyle ilan etti. "Ama sizinle birlikte çalışmak istiyorum. Dün gece teklif ettiğim gibi bir ittifak, Leydi Gemma."

"Ben senin soyadını geri almana yardım edeceğim, sen de bana var olması mümkün olmayan bir iblisi avlamamda yardım edeceksin," dedim konuşma gücümü yeniden kazandığımda. "Umarım bunun eşit olmayan bir pazarlık gibi göründüğünü söylediğimde beni affedersiniz."

"Sizi etkilemeye yardımcı olacaksa tatlandırabilirim."

Sesi kelimelerin üzerine alçaldı ve içimde küçük bir ürperti yarattı. "Nasıl yani?"

"İblis avcılığı küçük bir görev değildir. Zaman, sabır ve çaba gerektirecek. Bu arada, Bask'ların popülaritesini yardımcı olmak için hizmetimi ailenize sunabilirim."

Ona gülümsedim, gerçekten şaşırmıştım. "Bay d'Astier, ne kadar da şeytani. Zavallı Bask'lar size ne yaptı ki?" Şeytani kelimesine itirazını el sallayarak geçiştirdim ve uzaklaşmaya başladım. "Ayrıca, Peder

buna asla izin vermez. Bu küçük savaş yabancılar için değil. Herhalde bize yardım teklif eden ilk sosyal tırmanıcı olduğunuzu düşünmüyorsunuzdur?"

Sonra sırtım ona dönük olduğu halde olduğum durdum, çünkü Talan elimi öptüğünde içime işleyen huzur hissi aniden geri gelmişti, aramızda birkaç adım mesafe olmasına rağmen mükemmel bir şekilde tekrarlanmıştı. Bunu yanlış anlayamazdım; memnuniyet hissi yumuşak bir yaz yağmuru gibi içimde dalgalandı. Bunun ardından sadece mutlak bir huzur hissettim. Boğucu, uyku, kedi gibi. Kemiklerimdeki acıyı, midemdeki sürekli ağrıyı aradım ve bunun yerine beni sakinleştiren kolay bir sıcaklık buldum. Bu duyguyu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda bana direndi.

Ve bunun ne anlama geldiğini hemen anladım. Babam kız kardeşlerime ve bana bu tür hisleri nasıl tanıyacağımızı çok iyi öğretmişti.

Yavaşça döndüm, Talan'ın yüzünde açıkça yazılı olan hoşnutsuzluğu görünce şaşkınlığımdan bile memnun oldum. Sakinlik hissi bir anda geri çekildi ve gittiğini hissettiğimde neredeyse çaresizlikten ağlayacaktım.

"Babam bana atalarınızın Yapım'dan sonra Jaetris'in büyüünün bir kalıntısını bulduğunu söyledi," dedim yavaşça.

Başını salladı. "Aklın Tanrısı."

"Akademisyenler. Kütüphaneciler. Yazarlar. Aileniz *düşük* büyüye sahip."

"Ailemde yüksek bir büyüye sahip olacak kadar şanslı olan birkaç kişiden biriyim."

Bu tür yanlış hizalanmalar duyulmamış şeyler değildi. Düşük büyülü bir ailede, nadiren de olsa, Meshedilmiş gibi görünecek kadar güçlü bir büyü ortaya çıkabilirdi. Ya da Meshedilmiş bir ailede, talihsiz bir ruh kendi konumuna yakışan etkileyici sihirlerden hiçbirine sahip olmayabilir ve bunun yerine sadece düşük bir sihre sahip olabilir - kırılgan cazibeleri sadece bir portre çizecek kadar uzun süren bir stilist ya da kız kardeşimin aksine, bir barda sarhoş bir dinleyiciyi eğlendirecek kadar iyi piyano çalabilen usta bir müzisyen. Etkili ama hem ilhamdan hem de dehadan yoksun.

Elbette daha da nadir olan benim özel durumumdu - hiçbir sihirli yeteneği olmayan, etrafı Meshedilmiş akrabalarıyla çevrili bir kız.

Kısacası, büyü tahmin edilemezdi.

Ama bu Talan'ın yaptığı şey için bir mazeret olamazdı. "Sen bir empatsın," dedim sıkıca.

Omuzlarını dikleştirdi ve gözlerimin içine baktı. "Öyleyim, Gemma."

Nazik sesini duyunca içimde öfke patladı. "Vauzanne'daki gelenekleri bilmiyorum ama burada, Gallinor'da, bir misafirin ev sahibinden böyle bir gerçeği gizlemesi kaba, hatta affedilmez bir davranış olarak kabul edilir."

Bu bilgiyle doğruca babama gitme niyetiyle hışımla oradan uzaklaştım ama Talan etrafımdan hızla dolanıp yolumun üzerinde durdu ve ciddi, yalvaran bir ifadeyle bana uzandı. Ben geri çekildim, o da hemen durdu ve ellerini saygıyla kaldırdı.

"Özür dilerim Gemma, gerçekten," dedi çabucak. "Elbette sana söylemeliydim ama zaman yoktu. Tanıştık, dans ettik, konuştuk -aslında çok konuştunuz- hastalandınız ve yatağa gittiniz."

Ona ters ters baktım, etkilenmemiştim. "'Leydi Gemma, ben bir empatım.'" Duraksadım, kelimeleri düşündüm, sonra sertçe başımı salladım. "Evet, haklısın, bunu söylemek uzun zaman aldı."

Yine sinsice uzaklaştım. O da bana kolayca ayak uydurdu. "Bunu hak ettim," dedi bir süre sonra. "Ama bir de şunu düşünün: Yıkılmış bir ailenin hayatta kalan tek ferdi olarak, Ivyhill'deki kabulümden zaten emin değildim. Eğer büyüüm hakkındaki gerçeği açıklasaydım, geri çevrilebilirdim."

"Bizim hakkımız olduğu gibi!"

"Empatların Gallinoran yasalarına göre kimliklerini açıklamaları gerekmez-

" "Tabii ki ," dedim bu düşünce karşısında dehşete düşerek ve kısa kestim.

Dört seramızdan en büyüğüne ulaşmıştık; yakında öğle yemeğinden önce gezintiye çıkan konuklarla dolup . Yeşil camdan bir duvarın yanındaki altın bir söğüdün altına eğildim, ötesindeki dünya

renk cümbüşü. Talan söğüdün ince dallarından oluşan özel kabuğun içinde bana katıldığında, her biri parıldayan bal rengi çiçeklerle ağırlaşmıştı, ona doğru döndüm.

"Başka birinin evini ziyaret ederken," dedim öfkeyle, "insanların kendilerini güvende hissettikleri ve bu nedenle gardlarını indirdikleri bir yerde-"

"Biliyorum." Talan'ın omuzları çöktü. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, bir süre sertçe yere baktı ve sonra boyun eğmiş bir kararlılıkla bana baktı. "Size haksızlık ettim leydim. Bunu değiştiremem. Ama eğer teklifimi kabul ederseniz bunu telafi edebilirim -iyi niyetimi binlerce kez kanıtlayabilirim."

Farrin'inkini örnek alarak ona delici bir bakış fırlattım. "Gallinor ve Yüce Kraliçe'nin gözünde Bask'ları yok etmeme yardım et ki savaş bitsin ve ailem sonunda huzur içinde yaşayabilsin-"

"Ve her iki aileyi de esaret altında tutan iblisi avlamana yardım edeceğim."

"Evet, iyi, bana yardım et" -sesime kin kattım- "*ailemin iblislerini avla*, ben de karşılığında ailenin onurunu geri kazanmana yardım edeyim."

"Ve sana ödeme olarak başka bir şey daha sunabilirim," diye hızla ekledi Talan, geri çekilip yumruklarını iki yanında sıkmadan önce bana doğru aceleyle bir adım attı. "Pazarlığımızı tatlandırmaktan bahsetmiştim."

Temkinli bir şekilde kaşlarını kaldırıp ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Gücüm, empatik büyüm, daha birkaç dakika önce sana verdiğim sükûnet hissi. Yapabilirim...Gemma, bunu tekrar yapabilirim. Ve tekrar, ve tekrar. Birlikte çalıştığımız sürece sana bu huzuru verebilirim."

Yaşadığım şok tamdı. Duygularıma karışmasına o kadar kızmıştım ki böyle bir istekte bulunmayı aklıma bile getirememiştim, ama şimdi bunu önerdiğine göre, bu fikir son derece mantıklı görünüyordu. Mantıklı, ilgi çekici, tamamen cazip ve düşünmesi öyle rahatlatıcıydı ki, kendimi sersemlemiş, dengesiz, sanki ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissettim. İçimden kaçan küçük bir istek sesinden utanmayı bile kendime yediremiyordum.

"Seni iyileştiremem," dedi Talan nazikçe, gözleri o kadar yumuşak ve hüzünlüydü ki aynı anda hem ona vurmak hem de onu öpmek istedim - hiç de hoş olmayan bir his. "Ama sana bir erteleme sunabilirim. Acını silemem ama onu gizleyebilirim, dikkatini ondan başka yöne çekebilirim. Ve gücümün çalışması için dokunmaya gerek yok," diye ekledi. "Sadece zihinlerin buluşmasını gerektirir. Bir yakınlık ve bir niyet." Gülümsemesi dikkatle alaycı bir hal aldı. "Başka bir deyişle, sürekli elinizi tutmak zorunda kalmam."

Orada sessiz ve hareketsiz dururken yanaklarımdan ani gözyaşları süzüldü ve Talan sonunda yavaşça bana doğru hareket edip yüzümü avucunun içine aldığı anda, dokunuşuna eğilmekten, gözlerimi kapamaktan ve parmaklarına karşı rızamı onaylamaktan kendimi alamadım.

"Lütfen," diye fısıldadım, yalvardığım için kendimden nefret etmeye çok hevesliydim.

Üzerime bir kez daha ani bir huzur çöktü ve kendimi hava gibi hafif, esnek, gevşek ve *mutlu* hissettim. Bir kez olsun ailemin evinin büyüyle ıslanmış havasını soluyabildim ve kendimi hasta hissetmedim. Eklemlerimde zonklayan uzak ve donuk bir ağrı olmadan bedenimi hareket ettirebiliyordum. Uyanık olduğum her anı renklendiren bir acı sisi yoldaşım olmadan *düşünebiliyordum*.

Tatlı bir içki yudumlar gibi dudaklarımı aralayarak, baş döndürücü düşüncelerimi Talan'ın yakınlığına açtım, sesini kafamda hayal ettim, dudaklarını tenime değdirdiğini hatırladım, bu hissi artıracak her şeyi yaptım. O anda, acı ve hastalığın varlığını ne kadar keskin bir şekilde tanımladığını ve onsuz yaşamının nasıl bir his olduğunu daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlamak ne kadar korkunçtu.

Gözlerim hâlâ kapalı, ondan uzaklaştım ve ellerimi yumruk yaparak başımı salladım. Bu hediye çok zarıftı, çok değerliydi, adil bir alışverişte bir ödeme şekli olmasına rağmen yine de karşı koyamadım.

Ona karşı koyamadım.

Gözlerimi açtığımda Farrin'i ve onun çelik gibi cesaretini, çelik gibi sesini düşündüm ama benimki boğuk çıkmıştı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, "ve bana reddedemeyeceğim bu şeyi teklif ettiğin için hep edeceğim."

Talan uzaklara baktı, çenesi çalışıyordu. "Ailemin intikamını alma ve seninkine de yardım etme şansı için," dedi sessizce, "nefretini kazanmak ödeyeceğim bir bedel. Mutlu olarak değil ama isteyerek."

"Ve yapmak için yola çıktığımız şeyi bitirir bitirmez," diye devam ettim, boğazımda bir yumru oluşuyordu, "pazarlığımızın şartları yerine getirilir getirilmez, benden ayrılacaksın ve bir daha asla bana bakmayacaksın ya da benimle konuşmayacaksın. Çünkü sen yakınımda olduğun sürece teklifini kabul edeceğim. Bu şeyi benim için yapmanı, acımı tekrar tekrar, her zaman ve sonsuza kadar gizlemeni isteyeceğim ve hayatımın geri kalanında sana borçlu olmak istemiyorum. Ve sen buradayken ve biz müttefikken, bu rahatlamayı sadece senden istediğimde sunacaksın." Kesik kesik bir nefes aldım. "Hastalığımın hapishanesini bir başkasının gücünü arzulamanın hapishanesiyle değiştirmeyeceğim."

Talan bir kez başını salladı, yüzü solgun ve gergindi. "Ne istediğinizi anlıyorum ve emrettiğiniz gibi yapacağım."

"O zaman büyüü hemen kaldır." Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Bu hissi benden uzaklaştır."

Huzur hissi yavaş yavaş kaybolurken dişlerimi sıkarak ondan geri çekildim, vücudumu boş ve ağırlı bıraktım, tanıdık hastalık bulutu düşüncelerime mürekkebin suya karışması gibi geri sızdı.

"İşimize hemen başlayacağız," dedim hızlıca, söğüdün dallarını itip eve doğru yürümeye başlamadan önce şemsiyemi bir çırpıda kapattım. "Eğer bu iblis fikrinde gerçekten bir gerçeklik payı varsa, babam bunu biliyor da olabilir, da. Her iki durumda da bana söylemeyecektir ve ona sormak onu sadece şüphelendirecektir."

Talan birkaç uzun adımda bana yetişti. "Kız kardeşinin arkadaşı Gareth, özellikle şeytani ilimler konusunda bilgili mi yoksa Eski Ülke arcana'sı hakkındaki bilgisi sadece genel mi?"

Başımı salladım, konu değiştiği için minnettardım. Bu beni Talan'ın yakınlığından, o güzel vücudun ve içerdği zihnin benim için neler yapabileceği bilgisinden . "gelince Gareth'a yaklaşıcağız. Ama önce kimseye söylemeden neler yapabileceğimizi keşfetmek istiyorum. Eğer öğrenilirsek hayatımdaki herkesin ikimizin de üzerine ne kadar çabuk ve acımasızca geleceğini hafife alıyorsun."

"Doğru bir nokta." Bir süre kaşlarını çatarak düşündükten sonra -ki bunu sık sık yaptığını fark etmeye başlamıştım- Talan, "Bask'ları ziyaret etmeyi öneriyorum, bakalım onlarla bir görüşmeden ne öğrenebiliriz. Malikânelerinin adı ne? Ravenswood mu?"

"Evet, ama onları öylece ziyaret edemeyiz, en azından resmi bir ziyarette bulunamayız. Bir partiye katılmak başka bir şey, ama kan davaları ve iblisler hakkında sivri sorular sormak bambaşka bir şey. Uygun bir bahaneye ihtiyacımız var, ya da..."

Ne yapmamız gerektiğini anladığımda kollarımdan aşağı bir heyecan aktı. Tüylerim diken diken oldu, vücudum Talan'ın gücünün etkisiyle çığ ve hassas kaldı.

"Orman yok olduğundan beri babam Ravenswood'u ayda bir ziyaret ediyor," dedim sessizce. "Farrin bir keresinde ağzından kaçırdı. Ben de duymamış gibi davrandım. Oraya ne zaman gittiğini ve neden gittiğini bilmiyorum. Sanırım onları gözetlemek ya da tuzak kurmak için. Oraya nasıl gidip geldiğini merak ediyorum. Bildiğim bir yol olmasa da bir yeşil yol olduğunu varsayıyorum. Gizli olmalı, iyi korunmalı."

"Greenway mi?" Talan kaşlarını çatarak sordu. Sonra rahatladı. "Yolcuların büyüü. Kökleri Caiathos'un toprak büyüüne dayanan güç yolları."

"Atalarım Ivyhill'in inşası sırasında bunlardan birkaçını yaptırmış." Başımı salladım, hızlıca düşündüm. "Babamın yaptığı gibi yapacağız ve Ravenswood'u gizlice ziyaret edeceğiz. Babamın ofisinde yeşil yolların bir haritası ya da en azından nerede olduklarına dair bir ipucu olmalı. Belki de bir şifre. O ve Farrin hep şifreli konuşurlar. Bu akşam saat sekizde kuzey avluda buluşalım. Partiden kalan bir baş ağrım olduğunu iddia edeceğim ve o aşağıda yemek yerken ofisine gizlice gireceğiz."

Talan başını salladı, dikkatle dinliyordu. "Kuzey atriyum. Ravenswood'u ziyaret et, casusluk yap ve kulak misafiri ol. Hareketlerini inceleyin, alışkanlıklarını öğrenin. Bir iblisin varlığını takip etmek için kullanabileceğim püf noktaları var - eğer bir iblis yakın zamanda öldürdüyse doğal çevredeki değişiklikler, arkalarında bıraktıkları belirli kokular, Baskların sahip olabileceği koruma öğeleri."

"Mükemmel. Bu arada katılman için bir dizi parti ayarlayacağım, sonunda kraliçenin huzuruna çıkmak istiyorsan tanışman gereken insanlarla dolu olacak."

Yüzündeki dehşet ifadesi karşısında güldüm, hızımı yavaşlattım ve kolumu onunkine doladım. Ana evin etrafında dolanan çakıllı bahçe yollarından birine adım attığımızda, söğüdün altındaki sohbetimiz sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Bahçeye bakan biri sadece Leydi Gemma Ashbourne'un babasının yakışıklı yabancı misafiriyle flört ettiğini görecekti. Tanıdık role minnetle eğildim.

"Merak etme, sağlığım elverdiği sürece çoğunda sana eşlik edeceğim," diyerek Talan'ı rahatlattım. "Sadece Dayne Towland'ın ev sahipliği yaptığı hiçbir şeye değil. O kadına katlanamıyorum. Illaria'nın parfümünü kullanmayı reddediyor ve bunun yerine Kuzey Adaları'ndan gelen ucuz iksirlere bulanıyor, hepsi de köhne bir meyhanenin pis kokusunu maskeleyerek için yakılmış kokulu mumlar gibi kokuyor."

Talan başını salladı, gerçekten şaşkın görünüyordu. "Az önce olan onca şeyden sonra konuşmak istediğin konu bu mu?"

Kolunu okşadım ve ışıltılı bir gülümseme sundum. İçimde bir ateş gördüğünü söylemişti. O anda bu ateşin ne kadar şiddetli yandığını görebilmesini umuyordum.

"Bir an için bile sana güvendiğimi düşünme, Talan d'Astier," dedim. "Sezonun en önemli partilerine davet edilmeni nasıl sağlayacağımı, her birinde ne giyeceğini ve hangi parfümlerin paraya değeceğini biliyor olabilirim, ama şunu söyledigimde bana inan: beni hafife akıllıca olur. İlk sorun işaretinde, senden gelen ilk aldatma imasında, buna bir son vereceğim ve babama gideceğim. Bir nöbetçi, eminim duymuşsundur,

savaşçının yüksek büyüü ile. Ona, büyüünün beni nasıl olumsuz etkilediğini bile bile, kendi bencil intikam görevin için beni bir iblis avlamaya zorlamak için empatik gücünü kullandığını söyleyeceğim. Mahvolacaksın ve ailenin kurtuluşu için her türlü şans da yok olacak."

Sonra ona yaklaştım ve korseli göğüslerimi gösterdim; onun da bir bakış atmaktan kendini alamadığını fark etmek beni memnun etti.

"Ve sonra," dedim usulca, onu yatağıma çekmek istercesine, "nereye kaçarsan kaç babam seni avlayacak ve çıplak elleriyle boynunu ikiye ayırana kadar durmayacak."

Bununla birlikte, Bayan Rathmont'un çıraklarının salatalıklı sandviçler, ıspanaklı kişiler ve limonlu buzlardan oluşan bir öğle yemeği hazırladıkları geniş taş merdivenlerden terasa çıktım. Evin içine girdiğimde, gölgelerin içinde güvendeydim, arkama bile bakmadan aceleyle odama çıktım, kapıyı arkamdan kapattım, eldivenlerimi çıkardım ve yere yığıldım, ani hıçkırıklarımı bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım.

Talan'ın gücünün dayanılmaz kaybı beni çökertmişti. Bana verdiği huzurun her zerresi yok olmuştu ve geriye sadece ben kalmıştım - hor görülen bedenim, büyü eksikliğim, tedavi edilemez hastalığım. Umutsuzca istediğim ama asla sahip olamayacağım bir hayatı bana gösterdiği için ondan nefret ediyordum. Bana böyle bir şey yapmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Ve bedenimden öyle ani ve şiddetli bir nefretle nefret ettim ki onu yumruklamaya başladım. Kollarıma ve yüzüme vurdum. Kan akana kadar derimi çimdikledim. Yüzümü eteklerimin arasına sakladım ve boğazım acıyana kadar çığlık attım.

Tanıdık, yorgun düşünce zihnimde yorgun yolunu izledi, sadece *bu* en ıssız anlarda kendini gösteren bir düşünce: *ölmek ne kadar rahatlatıcı olurdu*. Artık acı yok; artık *hiçbir* şey yok. Artık balo salonlarından çıkıp en yakın dolaba gizlice hasta olmak yok. Artık çocuklara düşük sihirli kart numaralarını satan bahtsız bir gezginle yolda karşılaştıktan sonra yatarak ve acı içinde geçirdiğim günler yok. Kafamın içinde bana her şeyin -elbiselerin, seksin, partilerin- ne kadar boş olduğunu söyleyen küçük bir ses yok,

Illaria, Farrin. Sonunda, tüm bunlardan sonra, ben hala bendim, hala acı çekiyordum ve hala mükemmel bir ailede hastalıklı bir sapkınlıktım.

Ağlayamayana kadar, karnım ağrıyana ve başım çatlayana kadar ağladım. Soyunmama yardım etmesi için Jessyl'i çağırdım ve pembe ipekten bir yığının içinde oturup beklemeye başladım. Burnumu çekerek ve gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde duvardaki güneş ışığıyla aydınlanmış uzak bir karaltıya baktım. Yanaklarım kuruduğunda, bu bulanıklığın aslında benim aynam olduğunu anladım, sadece birkaç saat önce değişen yansımamı - fevkalade, yıkıcı, olağanüstü güzel- gösteren aynayı- ve bir plan hazırladım.

Aptal küçük savaşımızda ailemi ve Bask'ları bağlayan iblis hakkındaki hikâyelere inanmayı hiç istememiştim. Ama aynı zamanda büyü yapabileceğime de hiç inanmamıştım -hayatımda bir kez bile bunu başaramamıştım ve tanrılar biliyor ki denemiştim- ve yine de o aynanın önünde *başarmıştım*. Yüzümü değiştirmiştim ve onun güzelliği Jessyl'i çılgına çevirmişti.

Yavaşça ayağa kalktım ve kalbim hızla çarparak aynaya doğru yürüdüm. Parmaklarımı soğuk cama dokundurdum ve kabarık, benekli yansımamı inceledim. Dün gece bu aynanın içinde bir şey vardı, beni bir balığın yem bulması kadar kesin bir şekilde ona doğru çeken bir şey. Yoksa o yem, sonunda gücümün farkına varan benliğim miydi? Beni değiştiren kendi sihrim miydi, yoksa başka birine, gizli birine ait bir sihir miydi?

Bu sorulara cevap veremezdim ama şunu biliyordum: Talan Eski Ülke'nin asla tam olarak anlaşılamayacağını söylemişti. Çok geniş ve tuhaftı. Haksız da sayılmazdı. Gareth'ın söylemeyi çok sevdiği gibi, *Edyn inkar edilemez. Eski Ülke ise tanımlanamaz*. Belki de iblisler artık Gallinor'da yaşıyordu. Belki de onlardan biri aileme ve Bask'lara da sahipti.

Belki sihirsiz doğan bir kadın bunu *hak edebilir*.

Belki de, bir kez elde edildiğinde, bu sihir onu iyi yönde değiştirebilirdi.

Eğer hikâyelerdeki bu iblis, bu Üç Gözlü Taçlı Adam gerçekten var olsaydı ve Talan'la ben onu bulsaydık, onunla savaşmaz ya da ailemin savaşını sona erdirmesi için yalvarmazdım.

Hayır, ona kendime ait bir büyü istediğimi, iliklerime kadar yeniden yaratılmak istediğimi söyledim ve sonra da bunu yapmama yardım etmesi için ona ne kadar ödemem gerektiğini sorardım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

O akşam saat tam sekizde, Talan'ın babamın ofisinin dışındaki kuzey avluya girişini gölgelerden izledim. Elimden gelen her türlü avantajı elde etmeye kararlı bir şekilde beş dakika önce gelmiş ve beyaz mermerden yapılmış zıplayan bir grifon heykelinin arkasına saklanmışım. *Talan*, ay ışığında bir aptal gibi orada durup endişeyle *benim* gelişimi bekleyen savunmasız kişi olacaktı ve ben de hazır olduğumda ona yaklaşacaktım.

Yine de ay ışığında muhteşem görüldüğünü kabul etmek zorundaydım, çıplak bir şaşkınlıkla tavana bakmak için durduktan sonra bile. Kirli binici çizimleri ve pantolonları, kürklü eldivenleri ve yüksek yakalı koyu renkli gece paltosuyla akşamüstü gezintisine hazır görünüyordu. Zekice. Uzun dantel geceliğim ve gece mavisi kadife sabahlığımla baş ağrısından bayılmış, teselli bulmak için evde dolaşırken beni görmeye dayanamayarak koridorda bana rastlayabilir ve sohbet etmek için durabilirdi. Altın bukleler dağılıyor, ayaklar çıplak.

Güzel bir yalandı, en lezzetli romanlarımdan birinden fırlamış gibiydi ve Talan'ın merakla etrafıma bakmasını izlerken gülümsedim, memnuniyet göğsümü ısıtıyordu. Bütün öğleden sonra karanlık kanatlarla kafamın içinde dolaşan düşünceler uçup gitti.

Annem her nerede olursa olsun -ölü, hayatta ama saklanıyor ya da belki yeni bir isimle mutlu bir hayat yaşıyor, çok daha sıradan, çok daha sevimli bir aileye sahip olmaktan memnun- ona sessiz bir şükran duası gönderdim.

Genç Philippa Wren, ben doğmadan altı yıl önce babamla evlenip Ivyhill'in Leydi Ashbourne'u olduğunda, hemen büyük evi kendi zevklerine uygun hale getirmek için çalışmaya başlamıştı - tanrıların ve çeşitli Eski Ülke hayvanlarının özenle yapılmış heykelleri; evin içinde yeşil damarlar gibi dolaşan sayısız sarmaşık; bunun gibi dış unsurları güvenli bir şekilde kabul etmek için tasarlanmış atriyumlar.

Görünüşe göre güzeller güzeli Talan d'Astier bile onun el emeğinin etkilerinden etkilenmemişti.

"Demek buradasın," dedim sonunda Talan'a yaklaşıp. "İki kere düşünüp Vauzanne'a, evine geri kaçacağına yarı yarıya inanmıştım. Avluyu beğendiğinizi gördüğüme sevindim. Bir de kışın görmelisin. Kar yağışı tavandan aşağı süzülüyor ve sonra alt pencerelerin hemen üzerinde kayboluyor, böylece insan kuru ve düzenli kalırken kış atmosferinin tadını çıkarabiliyor."

Talan, sanki göz hizasına kadar çekebileceği somut bir şeymiş gibi parmaklarını ay ışığının alt kısımlarında gezdirdi.

"Bu çok pahalı bir büyü olmalı," diye mırıldandı.

Memnuniyetle, umursamaz bir omuz silkdim. "Korkunç bir şekilde öyle, ama annem bu iş bitene kadar rahat etmeyecekti."

Yüzünü bana döndü, siyah saçları ay gibi parlıyordu. "Ayrıca, daha önce de söylediğim gibi, Vauzanne'da bir evim kalmadı. Pek sayılmaz. Buradan ayrılacak olsam, gidecek başka bir yerim olmaz. Beni korkutup kaçırmak için çok şey gerekir."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama benden önce davrandı.

"Kolay kolay korkmadığımı da söylemeliyim," diye devam etti, neredeyse neşeyle. "Sadece bu ortaklıkta üzerime düşeni yapacağım konusunda endişelerinizi gidermek için." Ellerini arkasında kavuşturdu ve beni araştıran bir bakışla süzdü. "Annen şimdi nerede?" diye sordu kolayca, sanki ikindi çayı içerken sohbet ediyormuşuz gibi. "Henüz onunla tanışacak kadar şanslı değilim."

Bu beni onun ay ışığıyla aydınlanmış yakışıklı yüzüne şaşkın hayranlıktan kurtarmaya yetti de arttı bile.

"En ufak bir fikrim bile yok," dedim yanından geçip giderken. "Eğer öğrenirsen, bana haber ver."

Ciddiyetle başını salladı, kaşları çatılmıştı, sanki hemen annemi görmek için anılarını gözden geçirmeye başlamıştı.

Sinirlenerek babamın kapısının kilidine anahtarının kopyasını sapladım. Bu adamı anlayamıyordum. Samimi miydi yoksa kurnazlık mı yapıyordu? Kolay kolay korkmayacağımı söylemesi beni rahatlatmak için miydi yoksa korkutmak için mi? Bir an kendimi duruma hâkim hissediyordum; sonra Talan beni sinirlendirecek bir şey söylüyor ya da sadece güzelliği bunu yapıyordu.

"Kendine gel," diye mırıldandım, öfkem kilidi beceriksizce kullanmama neden oluyordu.

Talan kadife bir sessizlik içinde yanıma geldi. "Baban sana ofisinin anahtarını veriyor mu?"

"Hem Farrin'de hem de bende var. Bu-" Cümlenin geri kalanını yuttum, Talan'a babamın ofisinin ailemizin güvenli odalarından biri olduğunu, gerektiğinde malikânedden kaçmamızı sağlayacak bir geçit ve tünel ağına bağlı olduğunu söylemeye ne kadar yaklaştığımı düşünerek dehşete kapıldım. Ailem bu işi on üç yıl önce yaptırmıştı, Bask'ların ateşinin hepimizi öldürmeye ne kadar yaklaştığından korkmuşlardı.

Telaşla sonunda kapının kilidini açmayı ve içeri bakmayı başardım, kalbim aniden baş döndürücü bir korkuyla çarpmaya başladı. "Kimse yemek masasından kalkmadan önce belki yarım saatimiz var," dedim, "bu yüzden hızlıca aramamızı öneririm."

Talan cevap vermeyince omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Bir sorun mu var?"

Yüzündeki ifade -üzgün, biraz şok olmuş, biraz kızgın, hepsi hızla bastırılmış- sırtımdan aşağıya doğru bir korku ürpertisi gönderdi. Hızla vücudumu gözden geçirdim ama üzerimde onun gücünün varlığına dair hiçbir şey hissetmedim.

Yine de, odamdan çıkmadan önce aynayı on kez kontrol etmiş olmama rağmen, aniden kollarımda ve yüzümde o gün daha önce vurduğum tüm yerler canlı bir hayata çiçek açmış gibi hissettim. Talan hızla beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları geceliğimin geniş yakasının dantel süslemesinde kaldı ve sonra bir kez daha gözlerimi buldu.

Ağzım kuru bir şekilde ona baktım. Odamda ne yaptığımı bilmesi mümkün değildi. Fiziksel bir iz yoktu. O anda gücünü kullanmıyordu; bilebilirdim. Vücudum normalde gibi ağrıyordu. Midem her zamanki mide bulandırıcı düğümlerinde oturuyordu. Talan'ın gücü rahatlık ve garip, güven verici bir yakınlık getirmişti ama şu anda böyle bir şey hissetmiyordum.

"Ne oldu?" Sanki saçma sapan bir yaratılmış gibi biraz güldüm. "Beni mi inceliyorsun? Tatmin ediyor muyum?" Duraksadım ve ona bir gülümseme gönderdim. "Belki hoşuna giden bir şey görürsün?"

"Gemma..." dedi sessizce, sesi acı verecek kadar şefkatliydi. Ama sonra, bir an daha yüzüme baktıktan sonra, ona ne olduysa kayboldu. Gülümsememe karşılık verdi; dudaklarının küçük bir kıvrımı kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Ay ışığı sana yakışıyor," dedi basitçe. Ağzını tekrar açtı, biraz kıpırdandı. Nefesimi tuttum. Başka bir şey söyleyecek miydi? Ne söylemesini *istiyordum*?

Ama o sadece yanımdan geçip ofise doğru ilerledi, süzülürken eli koluma değdi. "Baban bizi Ravenswood'a kendisi götürene kadar neden onu takip edemediğimizi bana hatırlatır mısın?"

Kendimi silkeledim ve kapıyı aralık bırakarak aceleyle içeri girdim. Biri bizi bulursa, meraklı Bay d'Astier'ye evi gezdirdiğimi söyleyecektik ve bunun baş ağrımı hafifleteceğini umuyordum. "Bu çok büyük bir risk olur," diye cevap verdim. "Babam meshedilmiş bir nöbetçi. Ya takip edemeyeceğimiz kadar hızlı hareket ederdi ya da sürünerek ilerlediğimizi duyardı ve sonra..."

Sertçe yutkundum, kendimden ürktüm.

hayaller. "Beni sonsuza dek odama kilitleyeceğine ve gece gündüz kapıya nöbetçiler koyacağına şüphe yok. Muhtemelen seni de öldürürdü."

"Ah. Gerçekten de iyi bir neden." Talan devasa ofise baktı ve acımasız bir gülümsemeyle başının arkasını kaşıdı. "İzni olmadan ofisini aramak o zaman. Böyle bir suça nereden başlanır ki?"

"Babamın malikânenin yeşil yollarının bir haritasını ortalıkta bırakacağını sanmam," dedim, "ama Farrin'le şifreli konuşurlar, birlikte oyunlar oynarlar. Ya ona bir şey olduysa ve Farrin'in onun özel işlerine erişmesi gerekiyorsa? Ofisin etrafına ona bir şeyleri nerede bulacağını söyleyen ipuçları bırakmış olabilir."

"Nesnelerin ve gizli şakaların haritası," dedi Talan, kitap raflarını incelerken başını sallayarak. "İlginç bir fikir."

Özlem dolu bir sızı göğsüme saplandı. Bunu görmezden geldim ve babamın masasının üzerine dağılmış kâğıtları dikkatle incelemeye başladım. "Evet, her zaman küçük, gizli bir dilleri vardı. Sanırım Farrin bunu annem gittikten sonra babamı eğlendirmek, dikkatini dağıtmak için başlattı."

Durdum ve ağzımı . Ailemin hikayeleri - söylentiler ya da efsaneler değil, gerçek, acı verici olanlar - bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmezdi.

"Onun yokluğunda çok kederlenmiş olmalı," dedi Talan, sırtı bana dönük olarak. "Ve bu da kız kardeşinin yardım etme şekliydi."

"Gerçekten de öyle," dedim hafifçe, "ve işe yaramış gibi görünüyordu. O zamandan beri iyi arkadaş oldular."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bir yığın kâğıdı öyle bir telaşla karıştırdım ki neredeyse bir tanesini yırtacaktım. "Birbirlerine sahip olmalarına sevindim. Farrin'in çok az arkadaşı var, babamın ise daha da az. En azından gerçek olanları. Birbirlerine ihtiyaçları var." Tiksintiyle kâğıtları yere fırlattım. "Bunlar ilginç şeyler değil, sadece finansal hesaplar. I

Sanırım içlerinde bazı kodlar olabilir ama ben alim değilim. Bu konuda Gareth'ın yardımına ihtiyacımız var."

"Sık sık bahsettikleri kitaplar var mı?" Talan sordu. Odayı kaplayan raflardan birinden bir kitap indirdi ve kahverengi dokuma kapağının üzerindeki hafif toz tabakasını üfledi. "Ya da karakterler, yerler, tarihi figürler? Belki de gündelik sohbetlerde konuştukları şeyler, kimsenin çok yakından dinlemeye zahmet etmeyeceği şeyler, ipuçları barındırıyordur."

"Belki," dedim, onu ancak yarı yarıya duyarak. Masanın yanında durmuş, dikkatim dağılmış bir şekilde yere bakıyordum. Gareth'ın adını söylemek bana Mara'yı Rosewarren'de gördüğümü, şifreli sözlerini, Eski Ülke'de Edyn'de olduğundan daha çok evi olan bir yaratığa dönüşmesini hatırlatmıştı.

Mara'nın korkutucu tuhaflığını inatla aklımın bir köşesine ittiğim o günden bu yana çok fazla zaman geçmişti. Gareth ve Farrin'le de konuşmam ve Mara'yı tekrar görmem gerekiyordu. Bask'ların malikânesine giden yeşil yolu bulmalı, onları yerle bir edecek ve babamın övgüsünü kazanmamı sağlayacak bir plan yapmalı, Talan'ı önümüzdeki birkaç hafta sürecek sosyete partilerine, hatta belki bir sonraki ay kraliçenin maskeli balosuna sokmalı, bu iblisi bulmalı ve beni *düzeltilmesi* için ona para ödemeliydim.

İhtiyacım olan-

Yüzümü saklamak için Talan'dan uzaklaştım, neredeyse hayal kırıklığıyla çılgılık atıyordum. Panik gelmişti - aptal ben, gelmesine *izin vermiştim*, yeterince iyi uyumamıştım ve tüm öğleden sonrayı odamda ağlayarak geçirmiştim, sonra da kendimi çılgınca düşünceler sarmalına bırakmıştım - ve şimdi buradaydı ve onu durdurmak için çok geçti. Ani ve şiddetli dümen suyunda çaresizdim, çılgınca akıntıları ve eklemlerimin gümbür gümbür ağrısıyla sürükleniyordum. Ağır döşemeli mobilyalar, parlak ahşap panelli duvarlar ve kitap üzerine kitaplarla dolu oda bana Müdür'ün manastırdaki salonunu hatırlattı. Her biri bir diğerine karışan koyu renklerden oluşan bir deniz. Duvarlar, büyük bir ormanın budaklı dalları gibi başımın üzerinde büyüyor ve yükseliyordu. Açmak için can atıyordum

Pencereyi açıp temiz havayı içime çekmek yerine dilimi ısırdım ve sakinleşmeye çalıştım.

Odanın karşısındaki küçük masanın üzerinde duran kâğıt yığınının doğru ilerledim, ne yaptığımı göremiyordum, Talan'ın eldivenli eli hafifçe dokunup beni sabitleyene kadar tuttuğum gözyaşlarının sıcak sızısını fark etmedim. Sonra çenemi yukarı kaldırdı, böylece onunla göz göze gelmek zorunda kaldım ve yüzündeki ifade o kadar şefkatli, o kadar içten ve açıktı ki -sanki içimin derinliklerini görebiliyordu ve acıma acımakla kalmayıp bunu biliyordu- bir an için nefesim kesildi.

"Gemma," dedi usulca. "Ben buradayım. Yanındayım. Benimle nefes al. Al ve ver. Yanındayım."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Sakın gücünü üzerimde kullanmaya cüret etme, seni korkunç adam."

"Titrediğinizi görmek, nefesinizin kesildiğini duymak ya da yüzünüzdeki kederi fark etmek için empatik güçlere ihtiyacım yok. Gücümü seni etkilemek için kullanmayacağıma ya da rızan olmadan seni okumayacağıma yemin ettim ve bu yemine sadık kalacağım."

"Hiç tanımadığım birinin sözüne güvenmek zorunda kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam," diyebildim nefesimi tutmaya çalışarak.

"Anlıyorum. Bu ideal değil. İsterseniz bu pazarlığı her an sona erdirebileceğimizi hatırlatmama izin verin."

"Evet, o zaman da tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi sıvışmanı izlemek ve seni geri çevirmenin suçluluğuyla sonsuza dek yaşamak zorunda kalırım."

Adam bilgece başını salladı. "Ve ailemin itibarını sonsuza dek paramparça olmaya mahkum ettiğini bilmenin suçluluğu."

"Beni böyle rahatsız etmeye devam edersen, bunu gayet güzel halledeceğim." Ona el salladım ve bir sandalye aramaya başladım. "Oturmam lazım."

"Elbette." Yıpranmış bir okuma koltuğuna oturmama yardım etti ve uzun, güzel vücudunu bir şekilde zarifçe ayaklarımın dibindeki küçük tabureye katladı. "Kız kardeşini sorduğum için özür dilerim. Sadece *bir şey* hakkında konuşmam gerekiyordu."

Biraz gülümsedi ve alnına düşen koyu renk buklelerin arasından bana baktı. "Gerçek şu ki Leydi Gemma, beni sinirlendiriyorsunuz."

Küçük bir hıçkırıkla güldüm. "Oh, tüm tanrılar aşkına..." "Bu doğru. Bu benim siyasi entrikalara ilk girişimim, biliyorsunuz."

Eski aile kan davaları, gizli şifreler ve ortağım gibi zarif, küçük bir vahşi kedi. İnsan böyle bir senaryoda kendisiyle ne yapacağını bilemiyor."

Belki de bu şaşırtıcı sevecenlik karşısında irkilmem gerekirdi, ama aslında gerçekte kim olduğum gerçeğine dönmeden önce tatlı, lezzetli bir an için bundan zevk aldım.

"Ben vahşi bir kedi değilim," dedim acı bir kahkaha atarak. "O Farrin. Ya da Mara, hatta. Ben sadece..." Çaresizce, iki gece üst üste Talan'ın önünde dağıldığım için kendimden nefret ederek omuz silktim. "Ben yavruların en küçüğüyüm. Hiç doğmaması gereken zavallı, topallayan kedi yavrusu. *Tanrım*. Beni bir *dinleyin*. Ne zavallı, terli küçük bir *ot*." Kendimi sandalyeden kaldırdım ve yüzümü kuruladım. "Şu anda o kadar kızgınım ki çığlık atabilirim."

"Belki de henüz değil," dedi Talan taburesinden hoş bir sesle. "Herkes seni kurtarmak için üst kata hücum eder ve işler çok hızlı bir şekilde garipleşebilir."

"Beni neşelendirmeye çalışmayı bırak. Bu şekilde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Ne gibi?"

"*İşte böyle!*" Etrafımda döndüm ve vücudumu işaret ettim. "İçinde her an her şeyin patlayabileceği bu korkunç çığlık paniğiyle! Ve kız kardeşinizi ziyaret gibi basit bir şey yapmaya cüret ederseniz üzerinize bir çekiç gibi gelen hastalık ve doğru türde güçlü bir büyüye sahip biri size çok yaklaşırsa sizi yere kemik kıran acı. Ve-"

Donup kaldım. Talan'ın gözleri büyüdü. O zaman ikimiz de duymuştuk: koridordaki hızlı ayak sesleri.

Başka bir şey yapacak zaman yoktu. Yüzüm lekeli ve şişti, nefesim hâlâ kesikti, vücudum gergindi. Talan'ın beni incittiğini ya da gereksiz bir açıklama gerektirecek korkunç bir tartışma yaşadığımızı düşüneceklerdi. Planımız daha ayakları yere basmadan paramparça olacaktı.

Ben de yapmam gerekeni yaptım. Talan'a doğru koştum, kollarını sertçe çektim ve ayağa kalktığında kendimi ona doğru fırlattım, bir bacağımı onunkinin üzerine geçirdim ve onu öptüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Benim yapım onunkine kıyasla daha hafif olmasına rağmen, Talan hazırlıksız yakalanarak tökezledi. Ama ceketine sıkıca tutunarak onu kendime doğru çektim. Aptal yeterince çabuk anlamıyordu. Hayal kırıklığıyla biraz inledim ve bu ses onun içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Vücudu benimkine karşı sıkılaştı ve öpüşmemizi diliyle derinleştirdi. Eldivenli ellerini bornozumun altından geçirip belimi kavradı ve ben sadece ince gecelikler giyerken onun ne kadar sıkı düğmeli olduğunu hatırlayınca heyecanlandım.

İçimdeki sıcaklık o kadar şiddetli bir şekilde arttı ki bir an için nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı, *neden* yaptığımızı unuttum. Bildiğim tek şey yanaklarımdaki dudakları; beni vücuduna yapıştıran elleri; başını kavradığımda parmaklarımın altındaki saçlarının ipeği, daha fazlası için çaresiz, tadına aç-

"A-hem."

Hassas bir şekilde sinirlenmiş bir ses, şehvetimin bulanıklığını bir bıçak darbesi gibi kesti. Arkamı döndüm, ani ayrılışım Talan'ın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu.

Babamın yanı sıra, Ivyhill'de bizi burada bulmasını en az isteyeceğim kişi de aslında bizi bulmuştu: ailemizin kütüphanecisi, deri ciltli bir paket kağıt taşıyordu ve beni böyle bir durumda bulduğu için hiç şaşırmamış görünüyordu.

"Madam Baines!" Bir elimle ağzımı kapattım ve sakinleşmeye çalışırken sinirli bir şekilde kıkırdadım. Bornozum kollarımdan aşağı kaymıştı ve üzerimi örtmek için aceleyle geri çektim. "Ben... Kapıyı açık bıraktığınızı fark etmemiştim, ne kadar utanç verici." Talan'a baktım ve elini uzattım. "Talan d'Astier, bu Madam Adamantia Baines, ailemizin kütüphanecisi. Madam Baines, Vauzanne'lı Talan d'Astier."

Talan elimi tuttu ve başını eğdi. "Madam Baines, bu ne güzel bir sürpriz," dedi sesi biraz kısık bir şekilde. Boğazını temizledi. "Dün geceki partide adınızdan bahsedildiğini duydum ve yakında sizinle tanışmayı umuyordum."

Madam Baines tek kaşını kaldırdı, bunu görmek sinirden midemi bulandırdı. Dışarıdan bakıldığında son derece hoş görünümlü bir kadındı; hafif tombul, kışkındıracak kadar kusursuz soluk bir teni, parlak kahverengi bukleleri ve gülme çizgileriyle çevrili gerçekten çok güzel ela gözleri vardı. Ama kadının güldüğünü ya da gülümsediğini hiç görmemişim. En azından bana doğru.

Bunun, yerde okurken kaybettiğim ya da farkında olmadan tahrif ettiğim romanların sayısıyla ya da beni kütüphanede biriyle yakaladığı, kesinlikle okumadığım ve bunun yerine rafları *kaldıraç* olarak kullandığım sayılarla bir ilgisi olabilirdi.

"Bay d'Astier," dedi Madam Baines, Talan'a soğukkanlılıkla bakarak, "o partide herhangi birinin benim adımdan bahsetmiş olma ihtimalini son derece düşük buluyorum ve aslında yalanınızın çürüklüğü karşısında oldukça dehşete . Sizinle tanışmak ne güzel." "Üzerinde ve Aksine," Talan devam etti, "Lordum Ashbourne Willem Ashbourne'un günlüklerini çevirme ve kataloglama çalışmalarınızdan bana oldukça hevesle bahsetti." Talan hayranlıkla başını salladı. "Bu görevde sana gıpta etmiyorum. Üçüncü yüzyıl Gallinoran'ı kolay okunmuyor. Bunlar Taşıdığınız orijinal girişler?"

Madam Baines'in ağzının bir köşesi imtiyaz işareti olduğunu umduğum bir şekilde kıvrıldı. "Hayır, bunlar kopya. Lord Ashbourne bunları istedi.

inceleme için. Ve benim gibi bir kütüphaneci için çeviri işi, bu derecede bile olsa, zor bir görev sayılmaz." Elindeki kitapları masanın üzerine bıraktı ve odanın içinde dolaşmaya, aradığımız her yeri incelemeye başladı. Midem endişeyle çalkalandı. Yeterince dikkatli değildik. Kâğıtlar dağılmış, kitaplar yerlerinden oynamıştı-

"Sen bir bilge misin o zaman?" Talan hoş bir şekilde konuştu.

Madam Baines babamın masasından özenle bir kâğıt parçası aldı. "*Kutsanmış* bir bilge," dedi. "Atalarım bizzat Jaetris tarafından kutsanmış."

"Bir kütüphanecinin işine ne kadar uygun olmalısınız," diye devam etti Talan. "Ashbournlular seni istihdam ettikleri için çok şanslılar."

"Gerçekten de öyle." Madam Baines masasından başını kaldırıp bana baktı. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, Leydi Gemma?"

"de değil," dedim Talan'a nazlı bir gülümseme fırlatarak. "Yani, kitap anlamında değil. Sadece Bay d'Astier'e evi gezdirmek istemiştım ve babamın ofisi boştu, o yüzden-"

"Sadece yarım saat önce bir önceki kopya grubunu getirdiğimden beri bu ofiste yer değiştirmiş en az yirmi üç eşya görüyorum. Belli ki bir şey arıyordunuz." Ağzı inceldi. "Yoksa odanın hangi bölümünü faaliyetlerinizle kirleteceğinize karar vermekte zorlandınız mı?"

Madam Baines bana dik dik bakarken yanaklarım ateşten yanıyordu; babamı ya da Farrin'i asla yaramaz çocuklarmış gibi azarlamazdı. Ama sonra aklıma bir fikir geldi, zihnimi farklı bir ateşle aydınlattı ve bir sonraki sözlerimi çabucak buldum, kalbim ani bir heyecanla çarpıyordu.

İşte aile kütüphanecimiz, karşılaştığı her şeyi hafızasında tutan bir hafızaya sahipti.

Ve burada yanımda, dudakları hala öpüşmelerimizden kızarmış, yeteneğine sahip bir empat onu mutlu ve kaygısız hissettiriyordu- bu yüzden aptalca

Belki de istediğimiz her türlü bilgiyi paylaşacağı için gönülsüzdü. "Oh, Madam Baines, eminim siz bir ya da iki ofisi kirletmişsinizdir," dedim. dedi tatlı bir sesle, Talan'a ağırbaşlı bir bakış fırlatarak. "Biri Bay d'Astier kadar gösterişli ve güzel olduğunda, insan kendini oldukça aşmış buluyor."

Talan'ın ifadesi yumuşadı, gözleri o kadar koyu ve yumuşaktı ki onlara gömülebileceğimi ve orada sonsuza kadar güvende, sonsuza kadar sıcak olabileceğimi hissettim. Elimi dudaklarına götürüp öptü, gözleri hâlâ benimkilerle kilitliydi ve bacaklarımın arasındaki sıcak ağrı intikam duygusuyla geri döndü.

"Hımm." Madam Baines, Talan'ın bakmakta olduğu başıboş bir kitabı aldı ve yeniden kaplamak için döndü. "İnsanın yeterince güçlü bir iradeye sahip olması halinde, her durumda temel arzularını kontrol edebileceğini keşfettim."

Arkası dönükken Talan'a *"Gücünü kullan"* diye seslendim, sonra da dikkatle Madam Baines'e baktım.

Kaşları havaya kalktı. Kaşlarını çattı, benden bir adım geri çekildi ve başını salladı.

Anlamıştım. Madam Baines'in haberi olmadan onu etkilemek için gücünü kullanmak, başka herhangi bir durumda beni dehşete düşürecek ahlaki bir ihlaldi.

Ama o iblisi bulmam gerekiyordu, eğer varsa -tanrım, hayatımda ilk kez ailemin işkencecisi hakkındaki saçma hikâyelerin doğru olmasını umuyordum- ve Ravenswood'u ziyaret etmek başlamak için en iyi yerd.

Lütfen, dedim sessizce, Talan'ın elini sıkıp dudağımı ısırarak. Öyle olacağını bildiğim için bakışları ağzıma kaydı ve bu durumdan mutsuz görünse de, "Madam Baines, sanırım bu gece bana kütüphanenizi gezdirmeye vaktiniz olmaz, değil mi?" demeden önce sadece küçük bir iç çekti.

Havadaki değişiklik hafifti; hafif bir ısınma, sanki güneş bir bulutun arkasından çıkmış gibiydi. Talan sihrini kullanırken eklemlerim acıyla sızladı, sanki gücünü bana değil de bana yöneltmeye cüret etmesini protesto eder gibiydi.

ama başka birine. Dişlerimi sıktım ve acıyı görmezden gelerek Madam Baines'i nefesimi tutarak izledim.

Sonra döndü ve yüz ifadesinin değiştiğini görünce neredeyse şoktan nefesim kesilecekti -açık ve yumuşak, tamamen rahatlamış, sanki...sanki yakın zamanda güzel bir kirletmenin tadını çıkarmış gibi.

"Neden, Bay d'Astier," dedi, gözleri hülyalı bir parıltıyla parlayarak, "hiçbir şey beni daha fazla memnun edemezdi. Lütfen beni izleyin. Siz de Leydi Gemma, eğer isterseniz? Daha önce doğru dürüst bir tura katıldığınızı sanmıyorum." Yanıma geldi ve hafif bir anne şefkatiyle kolumu kendi kolunun arasından geçirdi. "Bu romanlarını seviyor," dedi omzunun üzerinden Talan'a, "ama başka pek bir şey değil. Tarihsel bir metin tavsiye etsen birinin kesik başıyla karşılaştığını sanırsın."

Talan hemen arkamızda, kütüphaneye doğru ilerlerken, şaşkınlığının duvarını -ve midemdeki suçluluk duygusunu- aşip dikkatlice, "Madam Baines, hazır sizi bulmuşken, bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz acaba?" dedim.

"Her şeyi yaparım, çocuğum." Mutlulukla içini çekti, öyle saf ve sınırsız bir sevinç sesiydi ki bunu yapabilmesi pek mümkün görünmüyordu. "Size söylemeliyim ki, hayatım boyunca hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Sizin için ne yapabilirim leydim?" "Gördüğünüz gibi, Bay d'Astier'e araziyi gezdirmek istedim. A Sizin deyiminizle uygun bir tur. Sadece evi değil, araziyi de." "Bu son derece mantıklı görünüyor." Madam Baines dönüp Talan'a gülümsedi.

"Leydi Gemma harika bir ev sahibidir. Lord Ashbourne'un konuklarını en iyi nasıl ağırlayacağını her zaman bilir. Sekiz yaşından beri onun partilerini planlıyor! Leydi Philippa gittiğinden beri." Burnunu kırıştırdı. "Korkunç bir kadın. Aileyi öylece terk etmek, hiçbir açıklama yapmadan *ortadan kaybolmak*, sevgili kızları uyandıklarında annelerinin gitmiş olduğunu görmek. Lord Ashbourne *haftalarca* odasından çıkmadı."

"Ve eğer Talan'a malikaneyi gezdireceksem, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak istiyorum," dedim aceleyle, hatırladıkça boğazım düğümleniyordu

O korkunç zaman -annem gitmişti, Mara daha yeni Sis'e götürülmüştü, babam odasına kapanmıştı, Farrin evi çekip çevirmek için elinden geleni yapıyordu ve ben sürekli hıçkırarak, bir bebek gibi onun eteklerine yapışmıştım.

Madam Baines başını sallayarak, "Ah, evet," dedi. "Bay d'Astier tüm bahçeleri, kuşaneyi ve portakalı, dua tapınaklarını, göl kenarındaki yazlık evleri görmeli-"

"Ve tabii ki yeşil yollar."

Madam Baines tökezledi ve aniden sessizliğe gömüldü. Talan'ın gücüne kapılmış olsa da bu onu sarsmıştı. Çılgınca ona baktım, başını hafifçe salladı, bir parmağını dudaklarına götürdü ve gözlerini kapattı.

Hava yeniden ısındı, ince bir güç ve ısı dalgalanması, şakaklarımda ağrı çiçek açarken bir çığlığı neden oldu. Talan güçlü bir elini sırtıma koyarak beni sabitledi.

Madam Baines uzun bir süre sonra neşeli ses tonuyla, "Tabii ki yeşil yollar," diye onayladı. "Bunlar gerçekten etkileyici sihir eserleri. Ashbournes'lar, Yapım'dan sonraki ilk günlerine kadar, Ivyhill'deki hiçbir şey için masraftan kaçınmadılar, ama özellikle de yeşillendirme büyüsü için. Yol göstericiler yaptıkları iş için bana göre suç teşkil eden bir ücret talep ederler ama hiçbir Ashbourne bu konuda gözünü kırpmamıştır. İşte geldik!"

Kütüphanenin kapılarını açtı - devasa ve ahşap oldukları, tepeden tırnağa çiçekli sarmaşıklardan oluşan girift sarmallarla oyuldukları düşünüldüğünde etkileyici bir başarı - ve bizi içeri götürdü. Oda muazzamdı, duvarları dört kat yüksekliğindeydi. Masalar ve okuma sandalyeleriyle donatılmış asma katlar oturmak ve çalışmak için çeşitli yerler sunuyordu; altın tekerlekler üzerindeki cilalı merdivenler sayısız kitap rafına dayanıyordu. Ve her yüzeyde -duvarlar, yer ve tavan karoları- Edyn'in tarihinden sahneler resmedilmişti. Yukarı Ordu'nun Eski Ülke deniz canavarlarının isyanına karşı kazandığı deniz zaferi. Yüce Kraliçe Yvaine Ballantere'nin taç giymesini.

Tanrılar, beşi de öldükleri gün kendinden geçmiş ışık huzmeleriyle patladılar - Yaratılış.

Talan kolumu tutarak beni geri çekti. "Bundan hoşlanmıyorum Gemma," dedi, nefesi kulağıma değiyordu. "Ben gücümü bu şekilde kullanmam. Bu bir ihlal. Bu yanlış."

Biraz ürperdim ve ondan uzaklaştım. "Benim de hoşuma gitmiyor ama planlarımızı hızlandırmak için bu fırsatı heba etmeyeceğiz. Buna ikimizin de ihtiyacı var, Talan. Aynı fikirde olduğunu biliyorum. *Aileni* düşün, acı çektiğin her şeyi düşün. Tüm bunları değiştirmek için bu senin şansın."

Ailesinin anısını kendi çıkarım için kullanmak benim için kötü bir şeydi ama kararlılığım çaresizlik sınırındaydı.

Talan'ın ağzı inceldi. "Peki ya katılmayı reddedersem?"

"O zaman bunu anlaştığımızın sona erdiğine dair bir işaret olarak kabul edeceğim ve babamın muhafızlarının size araziden çıkarken eşlik etmesini sağlayacağım."

Uzaklara baktı, kaşları sıkıntıyla çatılmış, omuzları dikleşmişti. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

"Peki ya şimdilik?"

"Şimdilik devam edeceğim - çok *mutsuz* bir şekilde," diye ekledi.

Boğazımdaki sıcak utanç yumrusunu yuttum, Talan'ın gücü içimde dalgalanırken bedenimde nabız gibi atmaya devam eden acıya karşı kendimi destekledim ve Madam Baines'in peşinden koştum. Kütüphanenin özel koleksiyonları barındıran arka odalarından birine doğru koşturuyordu -Willem Ashbourne'un günlükleri, Unmaking günlerinden titizlikle korunmuş yazılar, Gallinor'un ilk günlerinde Kraliçe Yvaine'den Ashbourne ailesine gelen mektuplar.

"Turumuza buradan başlayacağız," diyordu Madam Baines neşeyle. "Lord Ashbourne ülkedeki en geniş Gallinoran tarihi belge koleksiyonuna sahip olmakla övünür. Tabii ki kraliyet arşivleri hariç."

"Daha önce yeşil yollardan bahsetmişsiniz," diyerek hemen sözünü kestim. "Gördüğünüz gibi hepsini Talan'a göstermeye hevesliyim." Durakladım, sonra gergin bir kahkaha atarak fısıldadım, "Onu etkilemek için gerçekten çaresizim. Sanırım aşık olabilirim."

Madam Baines arka odalardan birine açılan bir kapının önünde durdu ve anahtarlık halkasını karıştırırken hoş bir şekilde mırıldandı.

"Sadece, yeşil yolların pek çoğunun nerede olduğunu bilsem de," diye devam ettim, "bilmediğim birkaç tane olduğunu tahmin ediyorum."

"Oh, bu konuda haklısınız leydim." Madam Baines kapının bir dizi kilidini açmaya başladı. "Bu arazide otuz sekiz tane yeşil yol var."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "O kadar çok mu?"

"Bunlardan on sekizi sadece Lord Ashbourne ve Leydi Farrin tarafından biliniyor."

Bu bilgi beni kadar yaraladı. "Beni cahil bıraktılar
On sekiz farklı yeşil yol mu?"

"Bir de sadece Lord Ashbourne'un bildiği iki kişi var." Madam Baines bilmiş bir ifadeyle bana baktı. "Bu kadar üzülme canım. Leydi Farrin bile *her şeyi* bilmiyor." Kapının kilidini açmayı bitirdi ve bir hamleyle kapıyı açtı. "Belki de babanın bana neden bu kadar iyi para ödediğini anlayabilirsin. Meshedilmiş bir bilge olarak gücüm, bu mülk hakkında bilinmesi gereken her şeyi hatırlamamı sağlıyor; merhum Leydi Ashbourne'un bile bildiğinden daha fazlasını bildiğimi söylemeye cüret edebilirim. Hizmetlerim sağlam bir maaşa değer; sessizliğim daha da değerlidir."

Öfkelenerek tüm incelik girişimlerini bir kenara bıraktım. "Bana bu gizli yeşil yolların nerede olduğunu söyle. *Hemen şimdi.*"

Madam Baines durakladı ve önümüzde uzanan loş odaya gözlerini kırptırdı. Başını salladı ve elini şakağına götürdü. "Gizli yeşil yollar mı?" mırıldandı.

Talan karanlık bir bakışla bana doğru süzüldü ve nazıkçe koluna dokundu. "Madam Baines-"

"Gizli yeşil yollar..."

"Neden hepimiz biraz oturup çay içmiyoruz? Bize tarihçesini anlatabilirsin-"

"Şey," dedi Madam Baines, büyülenmiş gibi sessizce, "başkentin Pazar Bölgesi'ndeki şu tuhafiyeye bağlanan yeşil yol var, Lord Ashbourne'un daha tatsız iş girişimlerinden biri için bir paravan, Aidurra'dan kaçak haşhaş tohumlarıyla ilgili bir şey

-Bunu onaylamadığımı söylemeliyim. Sonra Lord Ashbourne'u kuzeye, Ravenswood'a götüren yeşil yol var, bir de gizli olan, batık olan, doğruca giden yol var-"

"Ravenswood," dedim hemen. "İstediğimiz bu. Bize nerede olduğunu söyler misiniz? Lütfen, Madam Baines."

Dalgin bir şekilde kilitli olmayan odadaki kitap raflarından birine yöneldi ve kendi kendine mırıldanarak, gözleri biraz buğulanmış bir şekilde, tek bir ince cilt aldı.

Ondan aldım, kalbim o kadar çılgınca çarpıyordu ki boğazımın arkasında hissedebiliyordum.

"İşte burada," dedi hülyalı bir şekilde, yumuşak bir kıkırdama ve Talan'a kız gibi bir bakışla. Tek parmağıyla kitabın kapağına dokundu. "Buldum onu."

Talan kaşlarını çattı. "Yeşil yol bir kitabın içinde mi? Yolculuk büyüsü bunu yapabilir mi?"

"Tabii ki hayır," dedim yavaşça gülümseyerek, çünkü kitabın kapağında hemen tanıdığım soluk bir illüstrasyon vardı. "Gölde."

"Ailenin bir gölü mü var?"

Ona bir bakış attım. *Tabii ki bir gölümüz var.*

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederim Madam Baines," dedim kitabı tekrar eline tutuştururken. "Ne yazık ki artık gitmemiz gerekiyor, bu yüzden turumuzu başka bir gün tamamlamamız gerekecek."

Başını sallayan Madam Baines kıkırdayarak iç geçirdi ve bir şekilde hiçbir şeyi devirmeden okuma koltuğuna oturmayı başardı.

"Onunla ne yapacağız?" Talan'a fısıldadım. "O iyi olacak, değil mi?"

Talan bana ters ters baktı. "Bunu şimdi mi düşünüyorsun?"

Utancımdan kızarak çenemi kaldırdım. "Hızlı düşünmem gerekiyordu ve sen de parlak alternatifler sunmuyordun."

"Birkaç dakikalığına onunla ilgilenmem gerekiyor," dedi sinirli bir iç çekişle. "Bu palyatif bir empati uygulaması, rahatladığından ve büyü kaybolduğunda korkmayacağından emin olmak için."

"Mükemmel. Ben kapıda nöbet tutacağım. Sonra da göle gideriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu gece mi?"

"Beklemek için bir neden düşünebiliyor musun?"

"Yani 'Bu akşam hızla rahatsız edici bir kaosa sürüklendi'den başka bir şey mi demek istiyorsun?" Durakladı. "Hayır."

"O zaman ne yapman gerekiyorsa yap da gidelim," diye fısıldadım Madam Baines'in yığılmış figürüne el sallayarak.

Ancak o zaman, onlardan hızla uzaklaşıp kapılara yöneldiğimde, suçluluk duygusu göğsümde zapt edemediğim yakıcı bir dalga gibi yükseldi. Yanlıştı. Yaptığımız şey *yanlıştı* ve ben bunu bildiğim halde yine de zorlamıştım.

Talan yeniden ortaya çıkana kadar kapılarda endişeyle volta attım, kendinden şaşırtıcı derecede memnun görünüyordu.

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım.

Talan, "Neyse ki kütüphanecinin ofisinde yaptığım kısa bir aramada masasında bir şişe şarap buldum," dedi. "Aslında ailemden birinin şarabı. Çoğunu boşalttım ve şişeyi kucağına bıraktım. Uyandığında hatırladığı her şey için şarabı suçlayacak."

"Her ne hatırlıyorsa?" Geri çekildim, dehşete kapılmıştım. "Gücünün insanların *anılarını* değiştirebileceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu bir değişiklik değil. Bu daha çok zamanla kaybolacak bir sersemlik - ama o zamana kadar kendini bunun

Şaraptan kaynaklanan talihsiz bir muhakeme hatasıdır ve başka bir açıklamayı kabul etmeyecektir."

Talan'ın gücü hakkında ne kadar az şey bildiğimi ve buna rağmen onu ne kadar çabuk başka birine yönelttiğimi fark etmek içime bir taş gibi oturdu. Bu duyguyu bir kenara ittim. Olan olmuştu. Farrin, Bask'larla aramızdaki kan davasını sona erdirmeye ihtimali olsa böyle bir şey yapmakta tereddüt eder miydi? Ya babam?

"Umarım haklısındır," diye fısıldadım. "Ve... bunu senden istediğim için özür dilerim. Panikledim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum ve içimde bunun tek şansımız olduğuna dair korkunç bir his vardı. Eğer bu gece harekete geçmezsek, bir daha asla geçemeyecektik."

Talan'ın ifadesi yumuşadı. Elime dokundu. "Özrün için minnettarım. Ve size söz veriyorum, Madam Baines iyi olacak. Ve eninde sonunda bu konuda daha iyi olacağız."

"Bu mu?"

"Bu. Bilirsiniz işte. Entrika, komplo ve hileden oluşan dikkatlice düşünülmüş ortaklığımız."

Hafifçe gülümsedim. Ortamı yumuşatmak için iyi bir girişimdi ama midem hâlâ yakından tanıdığım bir duyguyla çalkalanıyordu. Neyse ki utanç, Gardiyan'ın beni Rosewarren'e getirip yerine Mara'yı götürdüğü günden beri değişmez yoldaşım olmuştu ve bu duyguyla onca yıldan sonra onu nasıl görmezden geleceğimi çok iyi öğrenmiştim. Bunun yerine önemli olana odaklandım: İblisle yaptığım pazarlığa -*Tanrılar*, diye dua ettim, *lütfen gerçekten bir iblis olsun*- ve onun bana vereceği şeye. Yeni bir beden, bütün ve diri. Güçlü, keskin ve ısıltılı. Bir iblisin dokunuşuyla yeniden doğmuştum.

Bu düşünce bana güç verdi. "Göle o zaman?" diye sordum.

Talan bir kez başını salladı. "Göle."

BÖLÜM 9

Üç saat sonra aklım başımdan gitmiş, etek uçlarım mahvolmuş ve ayaklarım buz gibi soğumuştı.

"Bütün gölün etrafını çamurla kapladık," dedim dişlerimi sıkarak, "ve üzerinde yeşillendirme büyüsü olan tek bir lanet *yaprak* bile görmedim ya da hissetmedim." Talan'ın kalın deri botlarına imrenerek baktım ve kendi kıyafet seçimimden derin bir pişmanlık duydum. Kendimi beğenmişliğim, bahçelerde yavaşça gezinmekten daha yorucu bir şey yapmamam için güzel bir yakası olan çiçekli bir elbise ve yumuşak gri botlar seçmeme neden olmuştu. Sırılsıklam olmuşlardı, çoraplarım dizlerime kadar ıslanmıştı. Kıyafetlerimi değiştirmek için odama kaçarak değerli zamanımı harcamak yerine geceliğim, bornozum ve çıplak ayaklarımla da kalabilirdim, bana yaptıkları tüm iyilikler için.

"Büyünüz insanların duyularını köreltiyor mu?" Ben sordum. "Madam Baines bize o kitabı gösterirken aklını kaçırmış olabilir mi?"

"Bir empattan etkilenmek sarhoş olmaya benzemez," dedi Talan çıldırtıcı derecede sabırlı bir ses tonuyla.

"Bana kesinlikle öyle göründü."

"Deneyimsiz gözleriniz için belki. Bazı şeyleri nasıl yanlış yorumlayabildiğinizi anlıyorum."

Öfkeli bir karşılık vermek için ağzımı açtım ama bunu yapamadan Talan yürümeyi bıraktı ve elimi nazıkçe tuttu.

"Gemma, gerçekten eve dönmeliyiz. Titriyorsun."

"Değilim," diye ısrar ettim, tam da uygunsuz bir zamanda gelen bir ürperti beni titretirken.

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "İkna edici bir argüman."

"Madam Baines kendine geldiğinde neler olacağını kim bilebilir? Babam... ne bileyim, ne yaptığımızı anlayıp yeşil yolu tamamen kapatmadan önce gölü keşfetmek için tek şansımız bu olabilir." Etrafımda dönerek gölün parlayan siyah yüzeyini işaret ettim. "Eğer *buradaysa* bile. Tanrılar bizi izlerken gözyaşlarına boğuluyor olmalı."

"Eğer bir tanrı olsaydım, kesinlikle olurum," dedi Talan. "Dinle, yorgunuz, saatlerdir yürüyoruz ve partiniz daha dün geceydi. Eve dönelim, biraz uyuyalım ve bu konuyu yarın öğle yemeğinde konuşalım."

Ama onu neredeyse hiç duymadım. Durgun, sessiz göle bakarken bir fikir oluşmuştu.

"Gölün içinde," diye
fısıldadım. "O da neydi?"

Etrafımda döndüm, ışıldıyordum. "Gölün *içinde*. Öyle olmalı. Ne de olsa burası babamın gizli yeşil yollarından biri. Herkes bulsun diye onu ağaçların arasında bırakmazdı." Sevinçle güldüm ve ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Tanrılar, *elbette*. Bunu neden daha önce düşünemedik?"

Talan büyük bir endişeyle göle bakıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Huysuz yaşlı bir bilge kadar ciddiyim," diye böbürlenerek eteklerimi topladım ve suya daldım. "Babamın bunun için ne kadar ödemek zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum-"

Talan elimi tuttu ve beni tekrar kollarının arasına çekti. Vücudu o kadar sıcaktı ki içine gömülme isteğime zorlukla karşı koydum.

"Gemma, çıldırdın mı sen?" İnanamayarak güldü. "Gölün etrafında yüzerek yeşil yollar arayamayız. Yeşil yollar

göllerde *var*. Onlar *yeşil yollardır*, su yolu değil."

"Ah, ama suda yaşayan bitkiler var. Ve bitkilerin olduğu yerde yeşillendirme büyüğü için potansiyel vardır, öyle değil mi?"

"Ama ben böyle bir şeyi hiç duymadım bile!" Talan öfkeyle bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sen duydun mu?"

"Hayır, ama şimdi düşününce bana çok mantıklı geliyor." Talan'ın kızgın burnunun ucuna hafifçe vurduktan sonra kollarından kurtulup suya doğru döndüm.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Talan, kolumu hem sıkı hem de son derece nazik bir şekilde kavrayarak. "Suya dalıp yıllarca yüzecek değiliz. Eğer bunu yapmakta ısrar edersen, kıyıdan tekrar ararız-"

"Ancak yeşil yolun varlığını daha iyi hissedebilmek için ayaklarımızı suyun içinde tutmalıyız."

Talan sırlıklam botlarıma baktı ve gerçek, şaşkın bir gülümseme yüzünü o kadar güzel aydınlattı ki bir an nefesim kesildi.

"Sen çıldırtıcı bir yaratıksın," dedi başını sallayarak. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerini benimkilere kilitledi. Alınlarımız birbirine değdi, nefesi dudaklarımı okşadı ve sadece birkaç saat önce o ağzın benimkini ne kadar tatlı öptüğünü hatırlayarak neredeyse eriyordum. Aramızdaki hava gerildi ve bir an için bedenim arayışımızı tamamen bırakıp onun yerine ona doğru bastırmak istedi.

"Eğer ayakların donarsa," dedi Talan ciddiyetle, "bunun için beni suçlamasan iyi edersin."

"Söz veriyorum," dedim gülümseyerek ve onu çamurun içinde baştan çıkarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce arkamı döndüm. Ona her baktığımda aklıma gelen çılgınca düşünceler için bir şeyler yapmalıydım, hem de çok yakında. Bunlar *çok* dikkat dağıtıcıydı ve öylesine göz kamaştırıcıydı ki, insan daha önce başka birini öptüğümü bile düşünebilirdi.

Gölün etrafında bir kez daha döndük, dizlerimin yarısına kadar gelen sığıklardan geçtik. İkimiz de konuşmuyorduk, arayışımıza odaklanmıştık. Gece sessiz ve rüzgârsızdı, sadece ara sıra yiyecek arayan bir hayvanın hışırtısıyla bölünüyordu. Bu kez düşüncelerimi gölü çevreleyen sık ağaçlara ve çalılıklara değil, suyun kendisine yönelttim.

Talan'ın eline uzandım ve gözlerimi kapatıp bana rehberlik etmesine izin vererek bacaklarıma değen serin suyun hissine, eteklerimi çekmesine ve botlarımin altındaki çamurun kalın sesine odaklandım. Kendimi bildim bileli ailemle birlikte yeşil yollarda seyahat etmişim ve ne zaman bir yeşil yola yaklaşısam omurgama inip çıkan keskin acıyı çok iyi biliyordum. İçgüdüsel olarak vücudum gerildi, gelmesinden korktuğu acıya karşı kendini destekledi, ama yine de ilerledim, cildim anılarla acı verici bir şekilde karıncalanmaya başlarken bile rahatlamaya çalıştım. En son bir yeşil yoldan geçtiğimde - Mara'nın beni dönüştürdüğü gün

-Yeşeren büyü beni acımadan dövdü, gözlerimin arkasında havai fişekler gibi acı yıldızları patladı.

Birdenbire bir şey beni sarstı; sanki suyun derinliklerinden fırlayan bir ok bileğimi sıyırmış gibi hızlı ama şiddetli bir kırbaç. Talan'ın sert sıcaklığına yaslanarak tökezledim.

"Ne oldu?" Sesi endişeyle gerilmişti. "Yaralandın mı?"

Gözlerim çırpınarak açıldı. Bacaklarıma batan iğnelerin tanıdık hissine karşı çenemi tuttum. "Burada," diye fısıldadım. "Çok yakın. Bunu hissedemiyor musun?"

"Neyi hissetmek?" Talan durdu ve etrafına bakındı. "Hiçbir şey hissetmiyorum." "Canımı yakıyor. Yakınlarda olmalı."

"yakan ne?"

"Yeşil yol." Talan'dan uzaklaştım ve suyun derinliklerine doğru ilerledim. "Sana büyüün yaktığını söylemişim. Büyü ne kadar güçlüyse, o kadar kötü

Acıyor." Gözlerimi göle dikmiş, zorlukla nefes alıyor, acımın nabzını dinliyor ve gidişatını okumaya çalışıyordum.

Sonra onu gördüm.

"Orada," diye fısıldadım, işaret ederek. "Şu lagün."

"Ama... bu daha önce yoktu," dedi Talan yavaşça. "Öyle miydi? Nasıl gözden kaçırmış olabiliriz?"

Titreyerek gözlerimi gölün kenarındaki küçük koya diktim. "Hayır," diye kabul ettim, "daha önce orada değildi."

İkimiz de ayrıntıya girmedik; Edyn'deki herkes gibi biz de büyüünün kararsız, hatta nazlı olabileceğini biliyorduk. Büyü ne kadar pahalıysa, o kadar karmaşık olabilirdi. Bir büyücü müşterisi için yaptığı büyüye farklı bir kişilik bile yükleyebilirdi.

Koyu renkli yosunlarla kaplı meşeler lagünü çevreliyordu ve onları geçip koruluğa girdiğimizde hava küçük bir emme sesiyle daraldı. Ağaç çemberinin ötesindeki dünya kayboldu. Nefes alış verişlerimizden başka ses yoktu - Talan'inkinin benimkinden daha hızlı ve sık olduğunu fark ettim.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

Şimdi onun elini tutan, onu dengeleyen bendim. Ağaçların arasında her nasılsa daha genç görünüyordu, etrafına bakarken gözleri daha da büyümüştü, kaşları şaşkınlık ve korkuyla çatılmıştı. Kendimi onu kollarımın arasında, belki de çıtırdayan bir şöminenin yanında sarmak ve uzun, dolambaçlı öpücüklerle onu yatıştırmak isterken buldum.

Kendimi bir başka dalgın hayalden daha kurtararak lagünün durgun suyuna baktım. "Pek çok şey olabilir. Belki lagün Ashbourne kanını tanımak için büyülenmiştir ya da belki sadece onu arayan birine kendini gösterir. Kim bilir babam ne özenli kılık değiştirmeler yapmıştır? Ya da belki ondan önceki biriydi - Büyükbaba Darrien, ya da babası, ya da-"

Bir acı yumruğu karnıma saplandı ve büküldü.

İki oldum, nefese kaldım.

Talan beni yakaladı ve kaldırdı. "Gemma? Gemma! Ne oldu?"

Bedenimi parçalayan acı onun sesini boğuyordu. Körü körüne ona doğru uzandım, başım dönüyor ve kükrüyordu. Tekrar bıçaklandı, karnıma korkunç bir yumruk gibi indi. İçimi kavradı, sıkıca kenetlendi ve çekti. Hain bedenim yakındaki büyüünün çekişiyle savaştı ve bu büyü, çağrısına direnen garip yaratık tarafından bulunmak için açıkça sabırsızlanıyordu.

Başka bir acı dalgası vücudumu sardı, çatırdıyordu ve bembeyazdı. Aklıma yıldırım çarpmasının böyle bir his olduğu gibi çılgınca bir düşünce geldi. Sonra soğuk bir şeye çarptım, bunun şoku bana bıçak gibi saplandı ve hızla zifiri karanlığa gömüldüm. Hava emmeye çalıştım ama onun yerine suda boğuldum.

Üstümde bir yerden uzak bir şırıltı duydum. Birinin bağırdığını duydum, sesi suyun yoğun bulanıklığı yüzünden bozulmuştu.

Su.

Lagündeydim.

Bir şey bacağıma dokundu; bir el, diye düşündüm, ta ki karanlığın içinden sürüklenen otlar ve eğrelti otlarından oluşan devasa bir yumağı görene kadar. Her şeye rağmen küçük bir heyecan dalgası hissettim. İşte oradaydı. Uzuvlarımı çekiştirmesi ve vücudumu ele geçiren keskin, zonklayıcı zonklamalar açıldı.

Farrin'in bile bilmediği, babamın gizli yeşil yolu.

Talan'ı hatırlayarak, onun daha önce bu kadar güçlü bir yeşil geçitten geçtiğinden şüphe duyarak, ona neler olacağını açıklayabilmeyi diledim. Ama bunun için nefes almam gerekiyordu ve yüzeye dönmek bir seçenek değildi. Yeşil yolun büyüü ısrarcı ve açgözlüydü, sanki dünyanın merkezinde büyük bir çene açılmış ve ben de dahil olmak üzere bulabildiği her şeyi yutmaya kararlıydı.

Ciğerlerim yanıyordu, elimden geldiğince sert bir tekme attım ve dalgalı yeşillığe doğru daldım. Yanımda bir hareket, başka bir ağırlık

su, beni umutla doldurdu. Talan oradaydı, benimle birlikte yüzüyordu. Kollarını çırparak beni arıyordu. Elini tuttum, sıkıca tuttum ve otların arasına daldım, çıktığımızda hala hayatta olmamız için dua ettim.

Yeşil yol bizi dar ve karanlık bir geçide savurdu. Üzerime muazzam bir basınç çöktü, omuzlarımı, kaburgalarımı, kafatasımı sıkan acımasız bir ağırlık. Yeşeren büyü etrafımızda kükredi ve uludu -hayvani değil, sanki dünyanın kendisi bükülüyor, gıcırıyor, kendini yeniden şekillendiriyormuş gibi- ve tam kemiklerimin parçalanacağından ve ezilmiş bir böcek gibi patlayacağımdan korktuğum anda her şey durdu.

Nefes kaldım, boğuldum ve öksürdüm ve birkaç yakıcı dakika sonra soğuk, nemli bir zeminde yattığımı fark ettim, yıldızlarla tozlanmış bir gökyüzüne göz kırpyordum.

İşimiz bitmişti. Yeşil yoldan kurtulmuştuk.

Biraz güldüm, hâlâ öksürüyordum ve boşuna kendimi dik tutmaya çalıştım. Vücudumda seken acı kavurucuydu, acımasız mancınıklar tarafından ileri geri fırlatılan ateş topları.

Talan bir anda yanımdaydı, oturmama yardım ediyordu, sırlıslık olmuştuk ve benim gibi titriyordu ve toz haline gelmiş duyularım yaşadıkları şoku yavaşça atlatmaya çalışırken iki şeyin farkına vardım: Hasta olacaktım ve Talan ağlıyordu.

Tam zamanında ondan uzaklaştım. Ben midemi boşaltırken o omuzlarımın arasındaki ağrıyan yeri ovdu ve sırlıslık saçlarımı tuttu. Titreyerek ıslak kolumla ağzımı sildim ve ona döndüm.

"Sen iyi misin?" Fısıldadım, sesim sadece bir törpü gibiydi.

"İyi miyim?" Talan boğuk bir kahkaha attı. "Gemma, düşündüm de..."

Başını salladı, konuşmadı ve beni kendine çekti. Alnıma ve yanaklarıma soğuk öpücükler kondurdu, ben de başımı göğsünün altına sokmasına izin vererek göğsüne yaslandım. Sırlıslık ve sırlıslık olmasına rağmen, vücudunda bir şekilde bir sıcaklık vardı, sanki vücudunda olmayı reddeden bir iç ateş vardı.

. Gözlerimi kapattım ve paltosunun yakasını kavrayarak çılgınca sarılışının beni ısıtmasına izin verdim.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadım yakasına doğru.

" leceğini sandım," dedi kalın bir sesle, sesi kısıktı. "Boğulacağını sandım. Neler olduğunu bilmiyordum."

"Başta ben de düşünmemiştim. Ama yapılacak tek mantıklı şey bu gibi görünüyordu." "Büyülü bir denizin dibindeki büyük bir ot yığınının içine dalmak

lagün?"

"Kesinlikle." Soğuktan titreyen parmaklarımla yüzünü kavrayacak kadar geri çekildim ve ona titrek bir gülümseme sundum. "Ve düşünsene, iki gün önce beni tanı mıyordun bile ve şimdi buradayız."

Gülümsedi, parmaklarıma iki sert öpücük kondurdu ve koluyla yüzünü sertçe ovaladı. "Evet Leydi Gemma, buradayız." Karanlık ağaçlara doğru baktı. "*Burası* her neresiyse."

Toprakta onun yanına b z ld ğ mde, bir an için etrafıma bakındım ve üzerimizdeki dalları karla buz tutmuş kara çamlardan oluşan sık bir ormanda olduğumuzu gördüm. Ayakta durmak büyük bir çaba gerektiriyordu; dizlerim yeni doğmuş bir tayınki gibi sallanıyor, elbisem nemli, tüyleri dökülmüş bir deri gibi üzerime yapışıyor ve vücuduma yayılan acıyla nefes almak başımı döndürüyordu.

Yine de yakındaki bir  am ağacına yaslanıp ağaçların arasından bakarken sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Ne oldu?" Talan arkamda durarak sordu. "Bir şey mi buldun?"

 n m z  ve yukarıyı işaret ettim. Siluetini zar zor se ebildiğim gölgeli ormanın ötesinde, yükselen bir dağın eteklerine yaslanmış devasa bir ev duruyordu.

Hâlâ titriyordum, yine de "Ravenswood" diye fısıldarken şiddetli bir zafer heyecanı hissettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Talan, Bask ailesinin malikânesinin bitişiğindeki sessiz ormanda yarım saat kadar dolaştıktan sonra yanımda nazıkçe boğazını temizledi.

"Sanırım son derece sabırlı davrandığımı kabul edersiniz," dedi hafifçe.

"Takdire şayan bir şekilde," diye cevap verdim.

"Ve sanırım, inkar etmekte ısrar ettiğin yorgunluğuna ihanet ederek oldukça zor nefes aldığını kabul edeceksin."

saplanan krampı görmezden gelerek kendimi daha hızlı yürümeye zorladım. "Bacaklarım seninkiler kadar uzun değil ve bu kayalık araziye alışık değilim ama seni temin ederim Talan, yapabilirim-"

"Sanırım sen de kabul edersin," diye araya girerek yolumu kesti, "saatin çok geç ve korkunç derecede soğuk olduğunu ve birimiz ya da ikimiz birden ölmeden önce bir an önce Ivyhill'e dönmemiz gerektiğini."

Etrafindan dolandım ve yoluma devam ettim. "Biliyor musun, burası her zaman hayal ettiğim kadar korkunç bir yer değilmiş, bu oldukça hayal kırıklığı yarattı."

"Gemma-"

"Her zaman bu kuzey topraklarının, kıtanın daha kalabalık bölgelerinden kopuk, ıssız ve sıkıcı geleceğini düşünmüşümdür. Kuzey ile güney arasında seyahat etmenin tek yolunun deniz yolu olduğunu biliyor muydunuz? Tabii sizi bir yakadan diğerine götürecek bir yeşil yola sahip olacak kadar zengin değilseniz.

Sis'ten diğetine, yani. Her neyse, aslında kar, soğuk ve dramatik dağlarla ilgili oldukça canlandırıcı bir şey var. Ve yıldızlar eve döndüğümde olduğundan çok daha parlak ve yakın görünüyor."

"*Gemma.*"

Bu kez yolumu kestiğinde ellerimi avuçlarının içine aldı, ovuşturdu, üfledi ve parmaklarıma tereddütlü bir karıncalanma ile sıcaklık geri döndüğünde, aslında uyuşmaya başladığımı biraz şaşkınlıkla fark ettim.

Talan bana acımasız bir gülümseme verdi. Hafif bir buz tozuyla kaplanmış koyu renk bukeler solgun alnını çerçeveliyordu. "Görüyor musun? Çok güzel parmaklar, ayrıca oldukça da kullanışlılar. Onları kaybetmek isteyeceğini sanmıyorum."

Sinirli bir nefes verdim ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Ama buraya kadar geldik-"

"Ve bunu uygun kıyafetlerle, göllerde daha az yürüyerek ve belki de parçalanmayan botlar giyerek tekrar yapabiliriz." Çenemdeki nazik parmaklar gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Bana gülümsüyordu ve sonra parmaklarımı dudaklarına götürdü -her bir parmak eklemi, her bir parmak, tek tek- ta ki her yerim ısınana, ağzı beni yeniden öpüp hayata döndürene kadar.

"Bu gece çok şey oldu," dedi sessizce. "Ama *hepsinin* bu gece olması gerekmiyor."

Surat asmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı hissettim. "Bir dahaki gelişimde araziye inceleyeceğiz, bir harita çizeceğiz."

"Mükemmel bir fikir."

"İblisleri nasıl izleyeceğini, yakın zamanda bulundukları yerleri nasıl tespit edeceğini ve koruyucu koğuşları nasıl tanıyacağını bildiğini söylemiştin."

"Bu doğru."

"Ve bu gece burada hiç iblis belirtisi görmediniz mi?"

Talan iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse Gemma, iblisleri takip etmekle seni omzuma atıp yeşil yola geri taşıyıp taşımayacağıma karar vermek kadar ilgilenmedim."

"İşte sana bir fikir," dedim sinsice, hafif bir öksürüğün ardından gelen tüm vücudu saran bir ürperti etkiyi oldukça azalttı.

Talan bir kaşını kaldırdı, kara gözleri parlıyordu. "Şu anda bir düzine kendini beğenmiş yorum yapmaya direndiğimi bilmenizi isterim."

Ona ters ters baktım, durgun ve bitkin düşüncelerimde son derece esprili bir cevap arıyordum ama sonra iki parmağımı Talan'ın dudaklarına koydum ve donup kaldım.

O da sustu, gözlerinde bir soru vardı.

Omzunun üzerinden, duyduğum sesin geldiği yöne doğru salladım.

Zorlukla nefes alarak bekledik. Bir baykuşun uzaktan gelen çığlığı gökyüzünden uğursuzca düştü.

Sonra ses tekrar geldi, daha yüksek ve daha uzun. Sonunda bunun birçok kanadın çırpınışı olduğunu anladım. Ardından bir atın yüksek, gergin kişnemesini iki ses izledi, bir erkek ve bir kadın sesi.

Gözlerim Talan'ınkilerle kilitlendi. Tek kelime etmeden döndük ve ormanın içinden gelen sesleri takip ettik, yosun ve eğrelti otlarının yoğun çalılıkları arasından dayanılmaz bir yavaşlıkla yolumuzu seçtik. Sonunda, hafif bir kar yağmaya başladığında, ilerideki ağaçların arasından soluk turuncu bir parıltı sızdı. Bedenim ona doğru koşmak için can atıyordu; bu parıltı kesinlikle ateş ve sıcaklık anlamına geliyordu.

Bunun yerine bir açıklıktan birkaç adım ötedeki sık çalılıkların arasına çömeldik. Talan daha iyi bir görüş sağlamak için büyük, buzlu bir yaprağı nazikçe kenara çekti ve kanımı zaten olduğundan daha da soğuk akıtan bir manzarayı ortaya çıkardı.

The Basks.

Alastrina Bask ve kardeşi Ryder, tam olarak, büyük bir meşale çemberinin içinde tek başlarına ve düzinelerce devasa siyah kuşla çevrili.

"Kuzgunlar," diye fısıldadı Talan. "Ne kadar uygun."

Hiçbir şey söylemedim, hafızam çocukluğumdaki o korkunç günü, külün tadını ve dumanın yakıcı acısını canlandırırken safralarım yükseldi. Alevler zemini grotesk, ürpertici bir turuncuya boyadı. Babam ve

Ama beni etkileyen elbisesi değildi. Onun *ışiltısı*, kuzgunlarla çevrili, omuz hizasındaki siyah saçlarını ensesinde küçük bir topuz yaparak orada dururkenki dingin özgüveniydi. Elini uzattı ve bir kuş parmaklarının üzerine kondu. Bu mesafeden bile buz mavisi gözlerinin parıltısını görebiliyordum. Kuşa gülümsedi, göğsünü okşadı ve sonra onu ağzına yaklaştırdı ve

Sanki onunla iç gıcıklayıcı bir sırrını paylaşıyormuş gibi, ellerini kavuşturarak ona fısıldadı. Sonra kuşu serbest bıraktı ve kuş gecenin içinde kanat çırparak uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra ikinci bir kuş onun yerini aldı. Alastrina yine selamlamak için onu okşadı ve parlayan siyah kafasına bir şeyler fısıldadı.

"O ne yapıyor?" Talan fısıldadı, sesi benim hissettiğim dehşet dolu şaşkınlıkla aynı notayı taşıyordu. Sırrını öğrenen ikinci kuş, ilk kuşun aksi yönünde uçarak uzaklaştı. Üçüncü bir kuş Alastrina'nın uzattığı elin üzerine kondu ve bir anda toplanan kuzgun denizi sanki düzenli bir tüy çizgisinde ileriye doğru kaymış gibi dalgalandı.

Dehşet midemi sarmıştı. "O kutsanmış bir vahşi," dedim sessizce. "Ryder da öyle ama o her zaman daha yetenekli olmuştur. Kuşları onun için casusluk yapmaları için gönderiyor olmalı. Onlar onun gözleri ve kulakları olacak. Onları vahşileştirdikten sonra, ülkenin neresinde olurlarsa olsunlar, gerektiğinde bedenlerine girip çıkabilecek."

"Bu," dedi Talan, belli ki etkilenmişti, "son derece kullanışlı bir büyü parçası."

"Onları nereye gönderdiğini merak ediyorum. Belki de bizi gözetlemek için Ivyhill'e ya da Bathyn'deki turnuva alanına. Hileci."

"Ne turnuvası?"

"Gelecek ay bana eşlik edeceksin."

"Ah." Talan bir an sessiz kaldı. "Sanırım bu konuda daha sonra bana daha fazla şey anlatacaksın?"

"Tabii ki. Tanrım, Ivyhill'in on mil yakınında *bir* kuzgun görürsem, o iğrenç yarattığı kendim vuracağım."

"Sen de yetenekli bir okçu musun?" Talan yumuşak bir sesle söyledi. "Vay, vay, Leydi Gemma, yapamayacağınız bir şey var mı?"

Onu görmezden gelerek Ryder'ı inceledim. Kız kardeşinden çok uzakta olmayan bir yere oturmuş, elinde bir kuzgun tutuyordu. Bacaklarına ve omuzlarına birkaç tane daha tünemişti ve acı bir şekilde -ve hiç de azımsanmayacak bir takdirle

-Ne kadar da . Böyle büyük, iri yarı bir adamın

Kuzeyli solgun yüzünden geriye doğru toplanmış uzun siyah saçları ve sakalıyla sanki kendini denizci sanıyordu; ama kuzgunu iri elleriyle yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi nazıkçe kucaklıyordu. Bu, bir kez daha güzelliği seven kalbimin görmezden gelemeyeceği zıtlıklar üzerine şiirsel bir çalışmaydı.

Tuttuğu kuş sessizce öttü ve Ryder da yanıt olarak bir şeyler mırıldanır gibi oldu. Onların ötesinde, Ryder'a ait olduğunu anladığım kocaman, siyah bir at toynaklarını yere vurdu ve kişnedi.

"Onlarla ne hakkında konuştuğunu merak ediyorum," dedi Talan. "Belki de sağlıklarını değerlendiriyordur?"

"Ne de olsa," dedim kuru bir sesle, "insan kuşlarını hile planları ve casusluk işleri için görevlendirmeden önce yapılarını dikkatle değerlendirmeli."

"Yasadışı bir şey yaptıklarından emin olamazsınız."

İnanamayarak ona döndüm. "Onlar *Basks*. Tabii ki yasadışı."

Talan bana acıyan, araştıran bir bakış attı, sanki anılarımı görebiliyordu ve beni en iyi nasıl teselli edeceğine karar veriyordu. Ama ben onu bu düşünceden vazgeçiremeden, sol kulağımın hemen yanındaki dal kaydı ve yaprakları hışırdadı.

Sessiz bir çığlıkla etrafımda döndüm ve kocaman bir kuzgunla yüz yüze geldim.

Korkunç yaratık henüz inmişti, dal hala gelişinin etkisiyle sallanıyordu. Başını önce sola, sonra sağa eğmeden önce boncuk gibi siyah gözlerini bana sessizce birkaç kez kırptırdı ve ardından gagasını açarak tiz, hırıltılı bir ses çıkardı.

Açıklıkta toplanan kuzgunlar hemen kendilerini havaya fırlattılar. Uçuşlarının sesi sağır ediciydi. Binlerce kanat çırpışının fırtınalı kükremesi arasında, panik içindeki kulaklarıma öfkeli uyarı çığlıkları gibi gelen boğuk sesler vardı.

Ryder hızlı bir hareketle ayağa fırladı, sırtına asılı yayı aldı ve siyah yivli kalın bir ok taktı. Alastrina, kuşlarının oluşturduğu hortumun içinde korkunç bir kraliçe gibi durarak

Bana doğru geldi ve bilmediğim bir kelime söyledi. Fakat kullanılan dil yabancı olsa da niyet açıktı: *Saldırı*.

Kuzgunlar sanki çok sayıda değil de tek bir yaratılmış gibi bir araya gelip yeniden biçimlendiler. Açıklığın üzerinde dönen siyah bir bulut havaya yükseldi.

Talan elimi tuttu, yaşadığım şokun etkisinden kurtuldum ve ağaçların arasından geçip eğrelti otlarının sık yumaklarını yırtarak yeşil yola doğru koşmaya başladık. Kendimi beceriksiz, umutsuzca mahkum hissediyordum. Ayaklarım taş gibi ağırdı; birkaç kez takılıp düştüm, bacaklarım ve avuç içlerim sıyrıldı, ancak Talan tarafından ayağa kaldırıldım. Soğuk havayı yutmaktan göğsüm yanıyordu ve yeşil yola yaklaştıkça vücudum isyan etti, tanıdık acı eklemelerimde patladı ve şakaklarıma tokmak gibi vurdu.

Ama koşmayı bırakamıyordum. Arkamızdan peşimizdeki kuzgunların gürültülü şelalesi, kanatların gürültüsü ve sert kuş çığlıkları geliyordu ve emdiğim her acı dolu nefesle bizi yakalamaya daha da yaklaşıyorlardı.

Ayak parmağım budaklı bir köke takıldı ve çenemi soğuk zemine sertçe vurarak düştüm.

Talan benim için geri geldi ve beni kollarının arasına aldı. Paltosunu kavradım, yüzümü boynuna gömdüm ve sanki uğursuz bir haritaymış gibi bedenimi saran acının ritmini okuyarak onu ormana doğru yönlendirdim. Görüşüm birbirinden kopuk kırmızı şekillerden oluşan girdaplı bir denize dönüştü; ağaçlar vardı, yanağıma keskin bir şey çarptı, sonra soğuk su ve korkunç, kafatasımı parçalayan bir basınç. Talan adımı seslendi. Cevap vermeye çalıştım ama onun yerine kalın, kumlu bir siyahlıkta boğuldum ve beni boğmasına izin verdim.

BÖLÜM 11

Uyandığımda yalnız değildim. Yoldaşlarım şiddetli bir baş ağrısı, ocağın yanında sessizce sızlanan Una ve en kötüsü de köşede her zamanki sandalyesinde oturan ve onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünen Jessyl'di.

Çilli yüzündeki ifade beni kör bir panikle ayağa fırlatmaya yetti; ardından inleyerek ve başımı tutarak hemen yastık yuvama geri çöktüm.

"Jessyl," diye mırıldandım, "ne oldu? kaç?" Tek söylediği "*Ne oldu*, gerçekten," oldu.

Ardından gelen ve sadece sessizce yanan ateşin sesiyle bozulan sessizlikte sivri bir soru vardı. Jessyl'in aklından geçenleri açıklamak için bir bahane bulmaya çalıştım ama yeşil yola girmemle yatak odamda uyanmam arasında tam olarak ne geçtiğini bilmiyordum ve bu nedenle ona şaşkın bir balık gibi bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Jessyl sanki sessizliğim onun en kötü şüphelerini doğruluyormuş gibi hızla başını salladı. Sonra sandalyesinden kalkıp yatağımın kenarına tünedi. Ancak o zaman, normalde tertemiz bir düğümle tutturulmuş dalgalı kızıl saçlarının yamuk yumuk döküldüğünü, dağınık tellerin boynundan aşağıya sarktığını fark ettim. Una doğrulup oturdu, kuyruğu belirsiz bir şekilde halıya çarpıyordu.

"Sadece üç şey söyleyeceğim leydim," diye söze başladı Jessyl, bana değil duvara bakarak. "Birincisi, hiç bu kadar korkmamıştım.

Dün gece yatağınızda olmadığınızı ve evin hiçbir yerinde olmadığınızı fark ettiğim andaki kadar rahat değildim. İkincisi, Bay d'Astier'nin bu sabah erkenden odanıza dalıp sizi yarı canlı ve delirmiş halde bana geri getirmesinden daha fazla *rahatlamamıştım*."

Göğsüm kalbimin etrafını sardı ve aklın tanrısı Jaetris'e hızlı bir dua gönderdim, sayıklama halimde bir şekilde Talan ve benim ne yaptığımızı ele vermeyecek kadar akıl bulmuştum.

"Ve üçüncüsü," dedi Jessyl, sonra durakladı ve sonunda bana baktı, alt dudağı titriyordu ve gözleri parlıyordu. "Dün gece Bay d'Astier'le ne yaptığınızı bilmiyorum ama bir dahaki sefere gizli bir maceraya atılıp gecenin karanlığında kaybolmak istersen ve geri döndüğünde çizik içinde, morarmış ve yarı donmuş bir halde gelersen, seni tedavi etmek için mağazalarımın korkunç bir kısmını kullanmak zorunda kalırım... En azından *bana* bundan bahset leydim, böylece biri nerede olduğunu sorarsa seni koruyabilirim. Ve böylece, kendi kalbimin iyiliği için, iyi ve hayatta olduğunuzu ve aslında sizi tekrar göreceğimi bilebilirim, *umarım* tek parça halinde. Ya daha da kötü bir halde ve seni tedavi edemeseydim? Madam Moreen'i çağırmak zorunda kalabilirdim ve o zaman *ikimiz* de bir araya getirmek için rahatsız edici açıklamalar yapmak zorunda kalırdık."

Jessyl bana küçük, sulu bir gülümseme verip ellerimi sıkana ve kabul odama açılan kapıya doğru koşturana kadar utanç içinde parmaklarıma baktım. Eşikte durakladı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Bir saat kadar sonra gelip seni kontrol edeceğim," dedi nazikçe. "Öğle yemeğini ve Bayan Rathmont'un bugün bizim için pişirdiği tatlı şeyi getireceğim. Sen dinlenmelisin. Merak etme, babana kendini iyi hissetmediğini söyledim. Onu görmek zorunda kalmadan önce seni güzelce iyileştireceğiz. Una, ben yokken ona göz kulak ol."

Jessyl bana bir kez daha gülümsedi ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak çıktı. Una yatağın üzerine sıçradı, iki kez döndü ve

Uzun burunlu zarif profiline hiç uymayan bir tavırla başını bacağıma yasladı ve hüzünlü bir iç çekişle bana baktı.

Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim yastıklarımın arasında uzanmak, annemin yeşil yorganına sarılmak ve Una'nın sol kulağının arkasındaki yumuşak noktayı dalgınca kaşımak oldu. Odama geri dönmüş, hayatta ve güvende olmam imkânsız görünüyordu ama küçük avlumu ve onun neşeli çiçek bolluğu vardı, banyo odam ve elbiselerle dolu dolabım vardı...

Ve orada, yatağımın başucundaki su sürahisinin altında, *T* harfiyle imzalanmış küçük bir kağıt parçası vardı.

Kalbim hızla çarparak kâğıdı aldım ve açtım. Talan'ın el yazısı, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mükemmeldi; simetrik çizgiler ve zarif süslemeler vardı.

Leydi Gemma,

Hayatımda hiç birlikte geçirdiğimiz coşkulu bir gece yaşamamıştım. Umarım yarın sabah saat on birde seni tekrar göreceğim kadar şanslı olurum. Seni çeşmemizin başında nefesimi tutarak bekleyeceğim ve o zamana kadar sesini bir kez daha duymak, kokunu içime çekmek ve dokunuşunun kadife öpücüğünü hissetmek için yanıp tutuşacağım. O lezzetli küçük bedenini dinlendir, vahşi kedi ve kalbinin günün sıcaklığıyla yatışmasına izin ver. Hiç bu kadar göz kamaştırıcı mavi bir gökyüzü görmemiştım, ne bulut ne de kuş tarafından rahatsız ediliyor. Belki güneş de sana aşıktır ve özlemle yatağını ararken dikkatini dağıtacak hiçbir şeye tahammül edemez. Bu duyguyu iyi bilirim.

Sevgiler,
er,
Talan

Notun ne olduğunu anlamış olsam da -gecemizi nasıl ve nerede geçirdiğimize dair şüpheleri ortadan kaldırmak için tasarlanmış zekice bir hile, kuzgunların bizi takip etmediğine dair bir güvenceden bahsetmiyorum bile- Talan'ın sözleri yine de beni tepeden tırnağa ısıttı. Birlikte geçirdiğimiz bu icat edilmiş geceyi kısa bir anlığına hayal etmek için kendime izin vererek yastıklarına doğru biraz kıpırdandım. Ne yapmış olabilirdik?

Görüntüler zihnimde pürüzsüzce canlandı. Gerçekten de evi gezecektik, ama gezimiz kısa kesilecekti, çünkü doğu kanadının üçüncü katındaki sanat galerisi civarında bir yerde, pencerelerden süzülen ay ışığında, birbirimizin güzelliğinin dayanılmaz hazzına yenik düşecektik. Talan beni Ashbournes'un geçmişteki yağlıboya portrelerinin çatık kaşları altında öpecek, güzel solgun elleri geceliğimin düğmelerini açarak beni çırlıçıplak bırakacaktı ve belki de odama kadar yolculuk etme düşüncesine *dayanamayacaktık*.

Bunun yerine, belki de beni tam orada, duvarın karşısında, Göklerin Şarkısını Duyan Çoban'ın vakur beyaz heykelinin arkasına götürürdü. Hala koyu renk binici ceketini giyiyor, yanakları arzuyla kızarmış, zevk çılgınlıklarını bastırmak için eldivenli bir elini ağzıma koyardı.

Bana bak Gemma, demiş olabilir, sesi pürüzsüz ve yumuşak, tenime bir şarkı gibi düşüyor. *Benim için gelirken gözlerini açık tut.*

Una havlayarak beni beklenmedik ama hoş olmayan hayallerimden uyandırdı. Yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu, sanki Talan'la beni oyun oynarken yakalamıştı.

"Sen," dedim kendi kendime, notu kararlı bir şekilde katlarken, "birçok açıdan sakinleşmen gerekiyor."

Yarı çıplak Talan'ın görüntülerini zihnimden silkeleyerek komodininin çekmecesinden bir kalem ve yeni bir kâğıt parçası aldım ve sonra

Una'nın kocaman kahverengi gözlerinin arasındaki yumuşak, küçük çukuru öptüm. Zihnim karmakarışık, vücudum sanki bir izdihamın kurbanı olmuş gibiydi ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Hiç tereddüt etmeden, parti akşamından bu yana olan her şeyi kafamdan silmek ve bundan sonra ne yapacağımı belirlemek için yazmaya başladım.

Babamın ofisi

Madam Baines-ne hatırlıyor? Talan'ın empatik güçleri-daha fazlasını öğrenin Babamın göldeki gizli yeşil yolu

Başka gizli yeşil yol - bunu Farrin bile bilmiyor mu? Ryder ve Alastrina-yaban kuzgunları. Casuslar mı? Haberciler mi?

Bathyn turnuvası

Jessyl'i çıldırtan cazibe - nasıl oldu bu?

Buna ne sebep oldu?

Bir suçluluk duygusu göğsümü sıktı. İsteksizce listeme bir madde daha ekledim:

Mara bana ne söylemek istiyordu? Onu ziyaret etmemi mi?

Durakladım, zihnim olası senaryolar arasında koştururken endişeyle dudağımı çiğnedim. Rosewarren'e giden yeşil yoldan gizlice geçip Mara'yı tek başıma ziyaret edebilirdim ama Talan'ın ve benim Ravenswood ziyaretlerim için gücümü korumam gerekiyordu. Rosewarren'e arabayla gidebilirdim ama bu çok uzun sürerdi ve benim kaybedecek zamanım yoktu. Babamın merhametine sığınabilir ve bana düzgün bir şekilde eşlik etmesi için yalvarabilirdim ama bunun için Müdür'den resmi bir izin talebinde bulunmam gerekecekti ve belki de bu durum dikkatleri üzerime çekecekti ki bu da şu anda isteyeceğim son şeydi. Bunun yerine Farrin'i bana eşlik etmesi için ikna etmeye çalışabilirdim ama bu pek olası . Kız kardeşim düzene çok düşkündü; kuralların çiğnenmesinden nefret ederdi ve böyle bir şeyi aklıma getirdiğim için bile üzerime saldırırdı.

Ve bir şekilde Rosewarren'e ulaşısam bile, sonra ne olacaktı? Mara benden isteğini dile getirdiğinde ya da ona bu kadar eziyet eden bilgi her neyse onu açıkladığında, artık onun perili yüzünün anısını ve daha da kötüsü, dönüşümüne tanık olduğumda yaşadığı apaçık aşağılanmanın anısını görmezden gelemesdim. Benim gibi birinin nasıl bir yardımda bulunabileceğini hayal bile edemesem de ona yardım etmekten başka çarem yoktu. Ayrıca, sınırlı gücümü Talan'ın ve benim planlarımdan başka bir şeye adama düşüncesi beni korkunç bir panikle gerdi. Üç Gözlü Taçlı Adam'ın var olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyordu ve eğer varsa, herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin beni ondan isteğimi yerine getirmekten alıkoyması düşüncesine katlanamazdım:

İyileştir beni. Beni yeniden yarat. Gerekirse bağla beni. Karşılığında ne istersen veririm: servetimi, sadakatimi, bedenimi.

Hayır. Hiçbir şey beni bu sondan alıkoyamaz. Mara bile.

Una havlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Beni izlerken kuyruğunu salladı. Talan'ın ballandıra ballandıra anlattığı kuşsuz mavi gökyüzünün altında uzun bir yürüyüşe çıkmak için can attığına şüphe yoktu.

"Bugün olmaz, tatlı kızım," diye mırıldandım ve Una'yı bir dizi karın kaşmasıyla yatıştırdım. Dilimdeki utancın ekşi tadını görmezden gelmeye kararlı bir şekilde biraz gülümsedim ve yazmaya devam ettim.

Farrin, planımız konusunda ona güvenebilir miyim? Gareth, onu benim Rosewarren'e gönderir misin?

Illaria - ona Talan Talan ile geçirdiğiniz "coşkulu geceyi" anlatın

Talan

Talan

Madam Baines ve *Mara* kelimelerinden kaçınarak uzun süre listeme baktım. Bu belki de benim en büyük yeteneğimdi: beni korkutan ya da bunaltan şeylere sırt çevirmek ve onlar yokmuş gibi davranmak. Onun yerine *Talan* kelimesine odaklandım. Onun adını tekrar tekrar yazdım, ama bir türlü

Onunla ilgili tutarlı bir düşünce oluşturdum ama yine de adını zihnimde duydum -neredeyse *hissediordum*, sanki kanımın ta kendisiymiş gibi.

Kafamın biraz daha netleştiğini, endişelerimi zihnimin en karanlık köşelerine başarıyla kapattığımı hissederek listeme son bir kez baktım ve yatağımdan kalktım, yumuşak ayaklarımın üzerinde topallayarak sessizleşen ateşe doğru yürüdüm, kâğıdı parçalara ayırdım ve alevlere verdim.

Günün geri kalanında sadece Una bana eşlik ettiği için yatakta kaldım.

Sadece birkaç saat sonra, Jessyl'in nadir ve dolayısıyla pahalı tıbbi malzemelerden oluşan etkileyici koleksiyonu sayesinde ayaklarım neredeyse iyileşmişti -tuzlar ve tentürler, titizlikle etiketlenmiş kökler ve bitkilerle dolu küçük çekmecelerden oluşan bir duvar ve hatta Pallas Dehlizleri'ndeki Kerezen'in münzevi Meshedilmiş Kardeşleri tarafından hazırlanan bazı deneysel iksirler. Jessyl'i maaşını bu tür şeylere harcamaktan birçok kez vazgeçirmeye çalıştım ama itirazlarımın hiçbirini dinlemedi. *Felakete karşı asla çok hazırlıklı olunamayacağı* onun değişmez görüşüydü.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Jessyl tüm hayatı boyunca Ivyhill'de yaşamış, nesillerdir malikânemizin güneydoğu kısmında çalışan kiracı çiftçilerimizden ikisinin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Bask'ların yangını malikâneyi neredeyse yok ettiğinde Jessyl on bir yaşındaydı. Benim gibi çalışanlarımızın çoğu yanıklara maruz kalmıştı ama Jessyl evden yara almadan kurtulacak kadar şanslıydı ve o zamandan beri takıntılı bir şekilde ilaç topluyor, gelecekteki feci bir saldırıya hazırlanıyordu.

Elbette bu alışkanlığının başka bir nedeni daha vardı: Topladığı ilaçlardan biri bir gün vücudumun tüm hastalıklarını iyileştirecek şey olabilirdi.

Öğleden sonra güneşinin altında bu konuyu düşündüm ve bir gün Jessyl'in benimle yürüdüğünde nasıl tepki vereceğini hayal ederek sapkınca eğlendim.

ön kapılar, sadece iyileşmekle kalmayıp *yeniden yaratıldı*, tıbbın değil bir iblisin izniyle.

Tabii Talan ve ben onu bulabilirsek.

Ve eğer teklifimi kabul ederse.

Ve eğer beni bir şekilde kandırıp Gallinor'un etrafında bir pelerin gibi giymeye devam etmeseydi.

Una başını yastığımdan kaldırarak sızlandı.

Ona ters ters baktım. "Ne? Bir yolunu . Daha zaman var. Hala yapmamız gereken onu *bulacağız*."

Yine mızımızlandı, görünüşe göre ikna olmamıştı. Sonra bir an durgunlaştı, sonra başını çevirip yatak odamın kapısına baktı, kulaklarını dikti ve kuyruğunu umutla salladı.

Oturup dinledim. Önce hiçbir şey duymadım -yaklaşan ayak sesleri, menteşe gıcırtiları- ama sonra, çok belli belirsiz, uzaktan gelen bir müzik tınısı kulaklarımı doldurdu. İnanılmaz bir şekilde, sanki biri piyano çalıyormuş gibi geliyordu. Yükselen bir melodi evin içinde süzülüyordu, akorlar trajik ama kararlıydı ve tek bir nota bile yersiz değildi.

Küçük bir sevinç ürpertisi kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve bir anda gülümsemeye başladım ve üzerinde düşündüğüm her şey aklımdan uçup gitti. Yataktan fırladım, iyileşmekte olan yaralarımı örtmek için en uzun sabahlığımı ve ayaklarımı saracak bir çift yumuşak deri çizme aldım. Hâlâ ağrıyan bedenimin beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde, ailemin odalarının bulunduğu uzun pencereci koridordan, görkemli beyaz sütunların arasına serpiştirilmiş yemyeşil eğrelti otları ve güney palmyelerinin bulunduğu kış bahçesinden geçtim ve diğer şeylerin yanı sıra Yeşil Balo Salonu'nu da barındıran orta kanattaki merdivenlerden yavaşça indim.

Girişte küçük bir kalabalık toplanmıştı; hizmetçiler, kuzenler, partide kalan misafirler. Bazıları çocuklar gibi sırtıyor, ellerini ağızlarına götürerek sevinçlerini zorlukla bastırıyorlardı. Diğerleri kulaklarını çift kapıya dayamış, yüzleri sessiz bir çaresizlikle buruşmuştu. Baş uşağımız Gilroy

-Kırmızı teni ve babamı bile durdurabilecek korkunç siyah kaşlarıyla sert ve şaşırtıcı derecede yetkin bir adam, pırıl pırıl parke zemine uzanmış, gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akıyordu.

Başka bir bağlamda utanç verici bir gösteriydi ama balo salonunda olanları düşününce hiçbirini suçlayamazdım.

"Eminim hepinizin gidecek daha iyi bir yeri vardır," dedim hızlıca, yaklaşırken kendi duygularıma karşı büyük bir savaş veriyordum. Una yararsız bir şekilde etrafımda çılgınca daireler çizdi. "Bu sizin aval aval bakacağınız bir sirk değil. Derhal hepiniz defolun."

Çoğu çabucak dağıldı, ama Gilroy da dahil olmak üzere bazıları oyalandı; Gilroy kendini yerden kaldırdı ve orada durup çıplak bir özlemle balo salonunun kapısına baktı.

Kendimi tam karşısına koydum ve "*Gilroy*. Kendine hakim ol, olur mu? Ve şu anda bu katta bulunan herkesi başka bir yere yönlendir.

-"Dışarıda, mutfaklarda, umurumda değil."

Çaresiz ve şaşkın bir şekilde bana göz kırptı, ta ki ben farklı bir deneyip koluna nazikçe dokunana kadar.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Gilroy?" Sessizce söyledim. "Ailemiz için ne anlama geldiğini. *Onun* için ne anlama geldiğini."

Bu onu sersemlikten kurtarmış gibi görünüyordu. Öksürdü, aceleyle gözlerini sildi, birkaç kez kükredi ve sonra ağzı açık kalanlara döndü.

"Sanırım hepiniz Leydi Gemma'yı duydunuz," dedi Gilroy, derin bariton sesi duygusallıktan kabarmıştı. "Hepimiz güneydeki çimenlik alana bakan verandaya geçelim, Bayan Rathmont'a içecek bir şeyler göndermesini söyleyeceğim."

Gilroy hepsini uzaklaştırmayı başarana kadar balo salonunun kapısında sert bir şekilde bekledim. Sonuncusu - babamın ikinci dereceden kuzeni, kum gibi kuru ve sıkıcı bir adam - fuaye kapısının çerçevesine yapışmış, kalmak için izin istiyordu, bu da zavallı Gilroy'u onu fiziksel olarak çıkarmaya zorladı.

Fuaye boşaldığında derin bir nefes aldım, Una'nın ipeksi başını güven vermek için kısa bir süre kalçama bastırdım ve balo salonuna girdim.

Odanın kalbinde, piyanonun başında Farrin oturuyordu.

Bir an için kapalı kapılara yaslanıp manzarayı seyrettim, kalbim küt küt atıyordu. Piyano, zengin kiraz ağacından yapılmış, ince oyma sarmaşıklarla özenle süslenmiş ve Farrin henüz yürüyecek yaştayken ailemiz tarafından onun için yaptırılmış görkemli bir enstrümandı. Onun Kutsanmış gücünün ne olduğu daha o zamandan belliydi ve dinleyicileri neredeyse kendinden geçiren o felaket final performansının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, Farrin tanrı vergisi dokunuşundan hiçbir şey kaybetmemişti.

En büyük kız kardeşim hiçbir zaman müzik çaldığı zamanki kadar güzel değildi; çaldığı enstrüman ister piyano, ister yıllardır kadife kaplı kılıfından çıkmayan sevgili kemanı ya da sadece kendi sesi olsun. Yüzündeki sert çizgiler yumuşar, omuzlarındaki gerginlik erir ve vücudu ona daha kolay *uyum* sağlardı; sanki yapması gereken tek şey buymuş ve geri kalan her şey bıkkın ve küskün bir ordu askeri gibi zamanı işaretlemekten ibaretmiş gibi.

Farrin'in elleri tuşların üzerinde dans ediyor, her birine güç ve imkânsız bir incelik kombinasyonuyla vuruyor ve yüzü öyle bir mutlulukla parlıyordu ki onu izlemek içimi acıtıyordu. Altın sarısı saç telleri her zamanki sert örgüsünden kurtulmuştu. Batıya bakan pencerelerden altın sarısı akıntılar halinde süzülen öğleden sonra güneşiyle yıkanırken yeniden bir çocuk gibi görünüyordu. Balo salonunun kendisi bile yeni bir hayatla dolmuş gibiydi. Piyano dışında boş olan yeşil duvarları sıcak ışıktaki kadife görünüyordu, her biri sadece uzun beyaz perdeler ve annemin her yerde bulunan sarmaşık sarmaşıklarıyla süslenmişti. Yıldızlı pervazlar parıldıyordu ve zemini süsleyen boyalı beyaz çiçekler bile sanki yeni açmış gibi daha canlı görünüyordu.

Sonunda Farrin, alt perdelerden yukarı doğru süzülen ve en yüksek tuşlarda şefkatli bir yağmur serpintisi gibi biten yavaş, bir nota dalgasıyla bitirdi. Elleri tuşların üzerinde gezinirken durakladı ve sonra içini çekip rahatladı, yüzünde küçük, gizli bir gülümsemeyle minderli bankta arkasına yaslandı.

Onu öyle görünce göğsüm acıyla sıkıştı. Böyle nadir bir huzur anını bozmaktan nefret ediyordum ama Farrin dönüp beni casusluk yaparken bulursa daha da kötü olurdu.

Boğazımı elimden geldiğince nazikçe temizledim. "Farrin, seni o kadar çok seviyorum ki zor nefes alıyorum."

Kız kardeşim kaskatı kesildi ve omzunun üzerinden ters ters baktı. Osmund, uzun tüylü siyah kedisi -yüzündeki sürekli küçümseyen ifade dışında muhteşem bir yaratık- Farrin'in yanındaki tüneğinden aşağı atladı ve patilerini temizlemeye başladı. Belki başka bir kedi için yeterince zararsız bir hareketti, ama uyarı açıktı: Eğer yaklaşacaksam, yavaşça ve büyük bir dikkatle yaklaşmalıyım.

İtaat ettim, Una bir kez olsun sessizce yanımda yürüdü. Çaresizce Farrin'i kollarımın arasına alıp ona sarılmayı diledim, ama bunun yerine piyanonun ayaklarının dibinde yere oturdum ve başımı kaldırıp ona bakarak bekledim. Una tereddütle uzun bedenini yerde, onu izlemek için temizlenmeyi bırakmış olan Osmund'dan güvenli mesafede garip bir top haline getirdi.

Farrin tuşlara baktı, vücudu sanki bir darbe bekliyormuş gibi biraz kamburlaşmıştı. Birkaç dakika önce yüzündeki yumuşak açıklık kaybolmuştu.

Uzun bir süre sonra sessizce, "Babam turnuvada gösteri yapmamı istiyor," dedi.

Ani öfke göğsümde ve yanaklarımda alevlendi, ama patlamamı bastırdım. "Ve *dilek* dediğinde, *talepleri* kastediyorsun."

Farrin sessiz bir kahkaha attı. "Şok edici, değil mi?"

Dilimde binlerce öfkeli sözcük toplandı -yani babamın son gösteriden sonra onun ne kadar korktuğunu çok iyi bildiği halde bunu ondan istemesinin ne kadar haksızlık olduğunu- ama sessiz kaldım. Farrin'in sessizliğe ve durgunluğa büyük bir saygısı vardı; bunlar ona düşünme fırsatı veriyordu.

"O günden beri tek bir nota bile çalmadım," dedi yavaşça, hâlâ piyanonun parıldayan tuşlarına bakarak. "On yıl oldu."

Biraz gülümsedim. "Bunu parmaklarına söyle. Hiç zaman geçmediğini düşünüyorlar."

"Şimdi oynuyorum..." Farrin sessizliğe gömüldü, ağzı buruştu. Bana baktığında gözleri parlıyordu ve ona uzanmamak için ellerimin üzerine oturmak zorunda kaldım.

"Sanki bunca yıldır ölüymüşüm gibi hissediyorum," diye fısıldadı, "ve bugün o beni hayata döndürdü." Farrin saygıyla, bir kelebeğin öpücüğü kadar hafif bir şekilde tuşlara dokundu ve yumuşak bir nota çaldı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı. "Ama buna dayanamıyorum Gemma. Adımı haykırmalarını, beni çiçek yağmuruna tutmalarını, onlarla evlenmem için yalvarmalarını, onlara sadece *bakmam* için bile yalvarmalarını, reddettiğimde bana kükremelerini ve küfretmelerini duyma düşüncesine dayanamıyorum. Tanrıların amacı bu değil. Benim *istediğim* bu değil."

Farrin titrek bir nefes aldı ve gözlerini açtığında yüzü acımasız bir kararlılık içindeydi. "Turnuvada gösteri yapacağım. Bu babamı mutlu edecek ve artık çok az şey mutlu ediyor. Ama ondan sonra bir daha yapmayacağım, burada evde bile. Bu çok tehlikeli. Dışarıda beni dinlediklerini biliyorum. Kapıları açmak için can atan terli kalabalıklarını hissedebiliyordum." Acı acı güldü, koluyla burnunu sildi, tavana baktı ve gözlerini kırptırdı. "Biliyorum. Ne yalan ama. Eğer babam bunu tekrar yapmamı isterse, elbette yaparım. Ne kadar korkunç hissettirirse hissettirsin, her seferinde yapacağım. Onun emriyle öleceğim, yaşayacağım ve tekrar öleceğim."

Sesinin ıssız tonundan etkilenerek güçlkle hareket ettim, güçlkle nefes alabildim. Aklıma gelen her cevap gülünç derecede yetersiz görünüyordu

Böyle çıplak bir keder için merhem. Yanmış listemi hatırladım. *Farrin, planımız konusunda ona güvenebilir miyim?*

Belki bir gün, turnuva uzak bir anı olarak kaldığında bunu yapabilirdim. O zamana kadar Farrin'e Talan'ın ve benim sırlarımı yükleyemeyeceğimi biliyordum, özellikle de sadece bana ait olanları. İblisler, yeşil yollar ve yaptığım garip anormal sihir o anda aptalca, hatta çocukça görünüyordu.

Sonunda aklıma gelen en güvenli şeyi söyledim.

"Bana ne hakkında olduğunu söyle," dedim. "Şu bitirdiğin parça. Onu sen yazdın, değil mi?"

Farrin ellerini kucağında kavuşturdu ve başını salladı. "Parlayan çocuğu hatırlıyor musun?"

Elbette biliyordum - Farrin'in onu Bask'ların ateşinden kurtardığına yemin ettiği çocuk. Babam uzun zaman önce onu, gördüğü şeyin ölmekte olan, dumanla tıkanmış zihninin yarattığı bir hayal olduğuna ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

"Bana geldiğinde," dedi Farrin yavaşça, tanıdık bir ezberle, "beyaz bir ışıkla yıkanmış gibi parlıyordu ve gözleri kararmış tuhaf bir kumaş maske takmıştı. Bana doğru uzandı ve '*Korkma*' dedi. *Çıkış yolunu biliyorum.*" Yavaşça nefes alıp verdi. "Ve o yaptı."

Bu hikâye hakkında neye inanacağımı hiç bilememiştim ama yine de hikâyenin romantizmini, gizemini sevmiştim. Gerçek ya da değil, parlayan çocuk kız kardeşimi korkunç, ateşli bir ölümden kurtarmıştı.

"Parça onun hakkında o zaman?" Ben sordum.

"Evet. O gece ve şimdi nerede olabileceği hakkında. *Kim* olabileceği. Artık büyüdüğümüz için karşılaşsak nasıl hissederdik. Ve tüm hayatımı onu merak ederek geçirsem ve asla bir cevap bulamasam ne hissederdim."

Bunu izleyen sessizlikte Osmund -hepimizi şoke ederek- Una'ya doğru koştu ve annesine sarılan bir kedi yavrusu gibi onun yanına kıvrıldı. Onun sinsi

Sanki ondan şüphe ettiğimiz için aptalmışız gibi sarı gözleri memnuniyetle kısıldı. Sevgili Una'm kıpırdamaya cesaret edemedi. Kuyruğunu temkinli bir şekilde salladı.

Farrin ve ben güldük ve Farrin başını alaycı bir şekilde sallayarak gözlerini sildi ve bir anlığına -kısacık ve bu yüzden daha da değerli- Mara gitmeden, annem gitmeden önce, oyun odamızın tavan arasında birbirimize sokulmuş, Eski Ülke hayvanlarıymışız gibi davranan ve tanrıların bildiği şeylere çılgınca gülen çocuklardık.

Farrin'in eline dokundum. "Benim için tekrar çalar mısın?"

Kız kardeşimin normalde çok keskin ve sert olan kahverengi gözleri bana bakarken yumuşadı. Başımın tepesini öptü ve sonra cesur bir iç çekişle çalmaya başladı.

Bestesinin notaları üzerimde gezinirken ve öğleden sonra ışığı bizi ısıtırken, sadece kız kardeşlerimi düşündüm - biri yakın, biri uzak - ve küçükken sık sık olduğu gibi bir kez daha onların arasına sokulmanın nasıl bir his olacağını. Mara elinde bir kitap tutuyor, Farrin yüksek sesle okuyor ve ben mutlu bir şekilde ortada sıkışmış, gözlerim mürekkepli sayfalara yapışmış, ellerim Farrin'in kolunu kavramış, hikayenin sonsuza dek sürmesi için tanrılara sessizce yalvarıyordum.

BÖLÜM 12

İki gün sonra, Kerrish ile haftalık stil randevumun dörtte üçünde, ellerini havaya kaldırdı, benden uzaklaştı ve aynadaki yansımama ters ters baktı.

"Çıkar ağzındaki baklayı, her neyse," dedi sertçe. "İçeri girdiğimden beri garip davranıyorsun ve şimdi o kadar gerginsin ki, fırçamı yanlış bir şekilde çekersem ikiye ayrılacağından korkuyorum. O zaman babana diz çökmüş, vücudunun parçalanmış yarısını kollarımda tutarak yaklaşmak ve af dilemek zorunda kalacağım."

Önemli bir duraklama. Sonra Kerrish mükemmel manikürlü bir kaşını kaldırdı. "Bunun pek iyi gideceğini sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Sertçe yutkundum ve utanarak ellerime baktım, Talan'la bir gün önce konuştuğumuz her şeyi hızla aklımdan geçirdim. Kerrish'ten ilk kez bir şeyler koparmaya çalışmıyordum ama ilk kez onun işbirliği gerçekten önemliydi.

"Özür dilerim, Kerrish," diye sessizce başladım, ama küçümseyici bir dil tıkırtısıyla sözümü kesti, sandalyemi ona bakacak şekilde çekti ve karşımdaki tabureye oturdu.

"Vaktimi boşa harcama Gemma," dedi. "Benden bir şey istiyorsan, sor. Ya öyle yap ya da kıpırdanmayı kes. Beni geriyorsun."

Gözlerimi Kerrish'in yüzüne kaldırdım. Meshedilmiş stilistim, iri yapılı, kısa boylu, keskin, boncuk gibi kahverengi gözleri ve pürüzsüz

Bir çocuğun altın-kahverengi teni, gerçek yaşını tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu. Kalın gümüş rengi saçları yıldız ışığı gibi parlıyordu; bugün saçlarını özenle örülmüş bir taç şeklinde takmıştı. Kırpikleri uzun ve gürdü, tırnakları parlak pastel bir pembeye boyanmıştı ve kulakları mücevherlerle parlıyordu. Yüksek fırfırlı yakası, daldırma yakası, şehvetli kıvrımlarını pohpohlayan korseli bedeni ve yürürken çok hoş bir şekilde salınan dantel ve satenden oluşan devasa bir büstülü olan Cezayir menekşesi rengine çirkin bir elbise giymişti.

Doğal olarak elbise kendi tasarımıydı, bu da kısa süre içinde modaya önem veren herkes tarafından yüzlerce kez kopyalanacağı anlamına geliyordu - ancak Bathyn'deki turnuvadan önce değil, Kerrish'in orijinalinden daha güzel olacağına söz verdiği kendi özel versiyonumu tanıtacağım zaman.

Ashbourne olmanın -ve ayrıca Kerrish'in en sevdiği evcil hayvanı olmanın- avantajları vardı.

"Görüyorsunuz ya," diye başladım, sonra duraksadım, dudağımı ısırdım ve nazlı nazlı gülümsedim, "Biriyle tanıştım."

"Şok edici," dedi Kerrish, gözleri parlayarak. "Peki bu sefer şanslı aşık kim?"

"Adı Talan d'Astier." "Bir Vauzanian mı?"

Hevesle başımı salladım ve Kerrish'in yeni kıvrıp boyadığı kırpiklerimi okşadım. "Onunla partimizde tanıştım. Çok üzücü bir hikayesi ve çok yetenekli bir ağzı var. Biz..."

Tekrar dudağımı ısırdım, sonra cebimden Talan'ın notunu çıkardım ve Kerrish'e uzattım. Hızlıca okudu ve gözlerini devirdi.

"Tanrılar yaratılmamış," diye yemin etti, hınçla gülümseyerek. "Dokunuşunuzun kadife öpücüğü' mü? Sizi tebrik mi etmeliyim yoksa zevkinizi mi sorgulamalıyım bilemiyorum."

"Oh, tebrikler *kesinlikle* sırayla." Sırıtarak öne doğru eğildim. "Adam hiç yorulmuyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece boyunca beni en az dört kez orgazm etti. Ve..." Boş evime baktım.

sanki duyulacağımızdan endişeleniyormuş gibi. "Dün gece beni, yıldızların altında akşam yemeğinin tadını çıkaran misafirlerle *dolu* olan güney çim verandaya bakan pencerenin önüne götürdü. Eğer biri yukarı bakmış olsaydı... Tanrılar, belki bazıları *bakmıştır*. Eğer öyleyse, iyi bir gösteri izlediler."

Duygusal bir iç çekişle tabureme geri oturdum, kendi uydurduğum hikayemle her tarafım ısınmıştı. "O çok... *eğlenceli*. Ve özgürleştirici. Onunlayken..." Başımı salladım, biraz güldüm ve sonra ciddiyetle, "Kerrish, onunla birlikteyken ağrılarımın farkına varmıyorum. Ne baş ağrılarımın, ne zonklayan eklemlerimin, ne de havadaki büyüün acısının. Sadece beni ne kadar *iyi* hissettirdiğini fark ediyorum."

Kerrish'in bilmiş küçük gülümsemesi yumuşadı. Ellerimi nazikçe kendi ellerinin arasına aldı ve dokumakta olduğum yalanlardan dolayı bir suçluluk hissettim.

"Peki insanlar arasındaki bu tanrı Ivyhill'de ne kadar kalacak?" Kerrish sordu.

"Bildiğim kadarıyla süresiz olarak. Babamın bir arkadaşı. Talan'a miras kalan şarap dükkanlarını satmak için bir plan üzerinde çalışıyorlar." Bir elimle ağzımı kapatarak kıkırdadım. "Bay d'Astier'in kızının ırzına geçeceğini bilseydi, babamın onun malikânenin yirmi mil yakınına gelmesine izin vereceğinden emin değilim."

"Tut, tut. Yaramaz kız." Kerrish elime vurdu, sonra ayağa kalkıp buklelerimi yumuşatıcı bir yağla taramaya devam etti. "Peki ne istiyorsun o zaman? Yeni bir elbise daha, belki de hızlıca gözden düşürmek için tasarlanmış?"

Sinirlerim karnımda titreyen kanatlarla çırpındı. Havalı bir kahkaha attım. "Pek sayılmaz. Görüyorsunuz, Talan ve ben Derryndell'i ziyaret etmek istiyoruz ama *kendimiz* olarak gitmek istemiyoruz *ki*," -boğazımı nazikçe temizledim- "riskli bir durumda yakalanmayalım. Talan'ın ailesinin adını geri kazanmasına *yardım* etmek istiyorum, şansını tek seferde mahvetmek değil."

Kerrish'in tarağı saçlarımda durdu. "İkiniz için büyü yapmamı istiyorsun," dedi aynada sert bir yüz ifadesiyle, "böylece babanın neredeyse sahibi olduğu kasabaya gezmeye gidebilirsin - orada Tanrı bilir *hangi* garip gezginlerin başıboş büyüleriyle karşılaşabilirsin - ve sadece birkaç gündür tanıdığın bir adamla bir gece çılgınca halka açık seksin tadını çıkarabilirsin?"

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum, artan suçluluk duygum o kadar yoğunlu ki, ama yine de Kerrish'in gözlerini daha önce aynada çalıştığım ifadeyle, ciddi ama kararlı bir teslimiyet ifadesiyle karşıladım.

"Kimse benim neyim olduğunu bilmiyor, Kerrish," dedim sessizce. "Yarın uyanıp sıradan bir gün mü geçireceğim yoksa Jessyl bana kahvaltımı getirdiğinde beni ölü mü bulacak, taşıdığım Tanrı'nın unuttuğu hastalık yüzünden gece boyunca şok geçirip cansız mı kalacağım kimse bilmiyor." Derin bir nefes aldım ve ikiz gözyaşı kuyularını bu kadar kolay ortaya çıkarabildiğim için kendimi bile şaşırttım. "Tanrıların bana verdiği bu işkence dolu varoluşun tadını sonuna kadar çıkarmak istediğim için beni suçlayabilir misiniz? Ne kadar uzun süre yaşarsam yaşayayım."

Performansımın çok ileri gittiğinden endişelenerek durakladım. O günün erken saatlerinde küçük konuşmamı sorunsuz bir şekilde prova etmişim ama bunu Kerrish'e dile getirmek yalan olmaktan çok gerçekmiş gibi hissettirdi. Yatağa girip uyanamamanın, daha önce hiç karşılaşmadığım bir büyüünün bir gün kırılğan bedenim için şok edici bir şekilde ölümcül *olabileceğinin* gerçekten mümkün olduğunu hatırladığımda üzerime bir tür sıcak-soğuk sakinlik çöktü.

Tanıdık korkunç düşünceler yavaş yavaş zihnimin ön saflarına doğru ilerlemeye başladı.

Ölebilirdim ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Kimse benim sorunumun ne olduğunu bilmiyordu. Kimse beni nasıl iyileştireceğini bilmiyordu.

Ölebilirim ve belki de bu o kadar korkunç bir şey olmaz.

Bir iblisin yardımıyla bile ölebilirim-ya da bir iblisin yardımı yüzünden.

Ama denemek zorundaydım, değil mi? Ve eğer bu bile başarısız olursa, bir iblis bile beni iyileştiremezse, o zaman belki de bu, tanrılardan en başta asla var olmamam gerektiğine, içimde derinlerde bir yanlışlık olduğuna ve sonunda vazgeçmem gerektiğine dair bir işaret olurdu.

Kerrish'in burnunu çekme sesi beni hastalıklı sersemliğimden kurtardı. Daha da şaşırtıcı olanı, beni sert bir kucaklamanın içine çekti - ilk kucaklaşmamız.

"Peki," dedi, sesi kalındı. "Seni korkunç kız, bunu yapacağım. Ama bu Talan denen adam yapacağınız seks sırasında sana iyi baksa iyi olur, çünkü onunla birlikteyken başına bir şey gelirse, yemin ederim o günden sonra her sabah Zelphenia'nın Yeniden Doğuş'a kadar ikinizin de ruhuna eziyet etmesi için dua edeceğim."

Bir rahatlama dalgası kalan karanlık düşüncelerimi serbest bıraktı. Parlak, fokurdayan bir kahkaha attım.

"Oh, Kerrish, *teşekkür ederim*," diye bağırarak ellerini tuttum. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin!"

Kerrish sırtarak beni başından savdı. "Bir gecede dört kez mi dedin? Canım, sürekli olarak aşırı paylaşma eğilimin sayesinde, aslında bunun senin için ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum."

Bununla birlikte işine geri döndü - yüzümü ışıltılı pudrayla pudraladı, göz kapaklarıma koyu gölgeler sürdü. Son olarak, sessiz bir onaylamazlıkla dudaklarını büzerek, küçük bir cazibe isteğini kabul etti. Parmaklarının hafif bir okşayışıyla ve büyüğü bana çarptığında hissettiğim acı şokuyla, kollarımdaki kendi kendine oluşan morlukların sonuncusunu da düzeltti.

Aşk izleri, demiştim ona sinsice. *Talan'a istediği kadar sert olmasını söyledim.*

Ve bir an için, gülümseyen güzel yansımam bana bakarken, kendi yalanıma inanmama izin verdim.

Talan ve ben sıırıslıkla ve nefes nefese yeşil yoldan çıktıığımızda, Ravenswood ormanının soğuk çalılıkalarında ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Bask malikânesine yapacağımız yolculuk öncesinde o gün fazla bir şey yemeyecek kadar akıllıydım ama yine de midem iki hafta içinde beşinci kez yeşil yoldan geçmemizi protesto etti ve başım beni ezmeye kararlı kocaman kavurucu ellerin arasında sıkılmış gibi hissetti.

Hayal kırıklığı ve heyecanın eşit olduğu bir sarsıntıyla ne yapmam gerektiğini anladım. Ravenswood'a yaptığımız ilk dört yolculuk boyunca, çok kötü bir durum olmadıkça Talan'dan bunu istememeye inatla karar vermiştim ama Bask'ların ormanında gizlice dolaşırken başımın dönmesinden dolayı acıdan aklımı kaçırmış olmamın da buna dahil olduğuna karar verdim.

"Talan," diye fısıldadım, "yardımına ihtiyacım var."

Hemen yanıma geldi ve gövdesine astığı, Kerrish'in işlenmiş deriden yaptığı su geçirmez bir yapı olan küçük malzeme çantasını açtı. Talan'la şehirde geçireceğim akşamlar için yaptırdığım *çantam*.

"Ne yapabilirim?" diye sordu sessizce, çantayı açarak. "Baş ağrınız için bir tonik ister misiniz?"

"Hayır," dedim, "*yardıminıza* ihtiyacım var."

Bana bakmak için eğildi. Ravenswood'a beşinci yolculuğumuzdu ve ben hâlâ Talan'ın göz alıcı yüzüne alışamamıştım - kesinlikle çirkin değildi ama onunkinden daha yuvarlaktı, yumuşak kahverengi gözleri ve dağınık kahverengi saçları vardı. Yine de o öpülesi ağız, dolgun ve köşeleri hafifçe , sanki az önce aklına nefis bir yaramazlık gelmiş gibi - en azından onun olarak kalmıştı. Talan'la ilk kez karşılaştığında uzun bir süre ağzı açık bir şekilde şok geçirdikten sonra bana dönüp içten bir onaylamayla "*Tanrılar yeniden yarattı, kızım*" diye yemin eden Kerrish'ten bir hediye.

"Ne güzel bir ağzın var, kocacığım," diye mırıldandım. Baş ağrım ve Talan'ın ağzı düşünmemi zorlaştırıyordu ama kurguladığımız küçük, eğlenceli sahte geçmişî hatırlıyordum. Göz kamaştırıcı benliklerimiz bir karı kocaydı, bir ayakkabıcı ve bir demirciydi, Gallinor'daki teşhirci gezintileri sayesinde yıllarca mutlu bir evlilik sürdürmüşlerdi.

Talan biraz beceriksizce, "Bana açıkça söylemelisin, karıcığım," dedi. "Empatik gücümle acını dindirmemi ister misin?"

Onun ciddi resmiyetiyle eğlenerek güldüm, bu da tabii ki acıyı daha da kötüleştirdi. Kamburlaştım, ağzım açık bir şekilde sessizce acı içinde ağladım.

"*Gemma*," diye ısrar etti Talan.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Gücünü kullan ve onu durdur, ya da her ne saçmalık söylediyse."

Rahatlama anında oldu - tüm vücuduma hızla yayılan yumuşatıcı bir sıcaklık. Sakin memnuniyet hissi o kadar hızlı, o kadar rahatlatıcı ve eksiksizdi ki, ormanın zemininde buruşuk bir yığın haline yığıldım.

Talan göğsüne yaslanmama yardım etti. "Çok bunaltıcı olduysa özür dilerim," dedi sessizce. "Çok perişan görünüyordun, hızlı çalışmak istedim."

Titreyerek ona sarıldım, siyah saçlarımdan damlayan telleri nazıkçe göz alıcı yüzümden uzaklaştırdı - benimkinden daha kaba, kare çeneli ve inanılmaz şahin kaşlı. Gözlerimi kapattım ve bedenimin yeni gücünün tadını çıkarmasına izin verdim. Sahte bir güçtü ama umurumda değildi. Anlaşmamızın başlangıcından beri ilk kez Talan'dan gücünün armağanını istemiştim ve o anda neden bu kadar uzun süre beklediğimi anlayamadım. Gözlerim, başım, eklemlerim, hepsi silinip temizlenmiş ve güçlendirilmiş gibi hissediyordu, sanki o yüce sıcaklık acılarını gizlemek yerine her kemiğimi gerçekten yeniden yaratmıştı.

Gözyaşlarım kirpiklerimde haince toplandı, ama onları geri kııptım ve gözlerim güvenli bir şekilde kuruyana kadar hiçbir şey söylemedim.

"Bunun için teşekkür ederim," dedim sessizce.

"ederim," diye yanıtladı Talan, "ve Tanrılar aşkına *Gemma*, umarım bundan sonra gereksiz yere acı çekmek yerine benden daha sık yardım istersin."

Sessizlik. Senin bariz bir acıyla dişlerini sıktığını her gördüğümde içim parçalanıyor."

Ayağa kalktım, görüşümün keskinliği ve uzuvlarımın sabitliği beni canlandırdı. "İnsanın sürekli acı çekmeden yaşayabilecekleri hayret verici," dedim hafifçe, ama Talan'ın buna aldanmadığını sanmıyorum. Acıyan ifadesini görmezden geldim ve içinde Jessyl'in dükkânlarından birkaç tıpalı ilaç şişesi, kurulanmak için bezler ve en önemlisi küçük bir günlük ve kalem bulunan çantayı hızlıca ondan aldım.

Görünüşümüzü elimizden geldiğince düzelttikten sonra günlüğü açtım, bir önceki ziyaretimizde nerede kaldığımızı değerlendirdim ve Talan arkamda olmak üzere ağaçların arasından batıya doğru ilerledim. Sessizlik içinde çalıştık; bu Ravenswood'u çevreleyen ormanlık araziye dördüncü kez düzgün bir şekilde gözetlememizdi ve ilk felaket girişimimizden sonra sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşmaya karar vermiştik. Kaba el işaretleri, yüz ifadeleri ve günlüğümüze ara sıra yazdığımız kısaltılmış karalamalar şaşırtıcı derecede etkili olmuştu, sanki yıllardır düşman topraklarında gizli görevlere çıkıyormuşuz gibi.

Çalışırken kendi kendime gülümsedim, önemli yer işaretlerinin, topraktaki tehlikeli eğimlerin, ormanın içinde antik yılanlar gibi kıvrılan alçak taş duvarların yerlerini not ettim. Galvanize olmuş bedenimin yanılsaması beni neşeye mutlu ediyor ve Talan'a kasabada *gerçek* bir gece geçirmeyi nasıl teklif , sonra da bu geceyi nasıl geçirmemiz gerektiğini önerdiğimde yüzündeki ifadenin tadını nasıl çıkaracağım gibi başka şeyler düşünmeme izin veriyordu.

Bu kadar gizlice dolaştıktan sonra biraz eğlenmeyi hak ediyoruz, derdim ona, belki de o anda üzerimde hangi giysi varsa yavaşça düğmelerini açarken - tamamen ortaya çıkarmak değil, sadece kışkırtmaya yetecek kadar-. Beni istemiyor musun, Talan?

Talan aniden durdu ve beni durdurmak için kolunu uzattı. Donup kaldım, dinliyordum. Önceki ziyaretlerimizde kimseyle karşılaşmadığımız için şanslıydık, tek bir kuzgunla bile ama o gece, yarım ay çalılıkları loş bir şekilde aydınlatırken ve soğuk bir esinti saçlarımın uçlarını karıştırırken, bir şey aniden farklı hissettirdi. Gergin ve tetikte. İçgüdülerim bir uyarı çılgılığı atıyordu: yalnız değildik.

"Kokuyu alıyor musun?" Talan fısıldadı. "Ekşi bir tat, kan ya da metal gibi."

Burnumu çektim. "Aslında evet. Hafif tatlı bir kokusu da var. Bana bir vazoda çürümüş ölü çiçekleri hatırlatıyor." Talan'a baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Talan gözlerini kısarak çam denizini inceledi. "Sanırım bu yakınlarda bir koruma taşı olduğu anlamına geliyor."

"Wardstone-şeytanlara karşı bir koruma. Öyle değil mi?" Ağzı buruştu. "Demek sana bir şeyler söylediğimde dinliyorsun."

"Mmm. Sadece ara sıra."

"Eğer koruma taşını bulabilir ve Ivyhill'e geri götürebilsek, ondan bir şeyler öğrenebiliriz - genel şeytani savunma için mi yoksa Üç Gözlü Taçlı Adam gibi özel bir şey için mi tasarlandığını. Ve eğer ona karşı savunma için tasarlanmışsa ve büyülerini deşifre edebilirsek, neye benzediğini ve kaç kez koruma taşının menziline girdiğini öğrenebiliriz."

"Eğer gerçekten varsa," dedim düz bir sesle, içim heyecanla dolup taşsa da ısrarla tekrarladığım tanıdık bir nakarattı bu. Sonunda işe yarar bir şey bulmuştuk.

Talan içini çekti. "Sanırım bu noktaya kadar, evet, bu iblisin gerçekten var olmaması durumunda tüm bunların tartışmalı hale geleceğini tespit ettik."

Sonra vücudu gerildi, tüm neşesi kayboldu. Bakışlarını takip ettim ve kendi gözlerimle gördüm - hemen önümüzdeki hafif kayalık sırtın tepesinde, yamaçtan aşağıya doğru eğilmiş üç çam ağacının altında bir

Çocuk. Belki on yaşlarında bir kız çocuğu, çamlardan birinin arkasına sinmişti. Çamurlu paçavralar giymiş, iri gözlü ve solgun, saçları keçeleşmiş sarı bir dağınıklık içinde sessizce ağlıyordu.

"Bana yardım edebilir misin?" diye inledi çocuk, sesi kedi yavrusu tatlılığındaydı. Işığa doğru bir adım daha yaklaştı. Yüzünde kanlı çizgiler vardı. "Lütfen bana yardım edin. Bana zarar veriyorlar. Gitmeme izin vermiyorlar."

Onun tepeden aşağı tökezlediğini görmek kalbimi kırdı. Hemen ona doğru yürümeye başladım ama Talan kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Ona gitme," dedi gergin bir şekilde. "Ona bakma bile. *O* bir koku. *O* bir wardwraith."

"Bir *ne*?" Fısıldadım.

"Onlar hakkında okumuştum. Wardstone'lar davetsiz misafirlerin dikkatini dağıtmak ve onları engellemek, iblisleri avlarından uzaklaştırmak için çeşitli hileler yaratırlar. Wardwraithler de böyle bir savunmadır."

Kolumda küçük bir dokunuş hissettim. "Beni dinliyor musun?" diye mırıldandı ağlamaklı bir ses. "Çok üşüyorum. Bana zarar veriyorlar. Beni buradan götürebilir misin?"

Bir ürperti kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti. *O* topallayan çocuk bize bu kadar çabuk ulaşmamalıydı.

"Ona bakma," diye uyardı Talan. "Bana bak. Seni esir alacak ve çaresiz kalacaksın, kapana kısılacaksın."

"*Dinlemiyorsun*," dedi çocuk, sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Bana yardım etmek istemiyor musun?"

Bir fikir oluşmaya başladı. "Ama o sadece bir çocuk ve yardımımıza ihtiyacı var." "O bir illüzyon," diye tısladı. "Bizi öldürmek için tasarlanmış bir büyü parçası, eğer söz konusu olduğunda."

Küçük, kirli bir el Talan'ın kolunu çekiştirdi. "Beni dinle!" diye bağırdı çocuk, şimdi yanımdaydı.

"Yardımaımıza ihtiyaçı var." Gözlerimi dikerek ormana baktım. "Sen yardım etmezsen ben ona yardım edebilirim, sevgili kocacığım."

Talan'ın ifadesi netleşti. İki kez göz kırptı. "Ah. Anlıyorum."

Çocuğun önünde diz çökmek için döndüğümde ve yüzüme nazik bir gülümseme yerleştirmeye zorladığımda kalbim korkuyla çarpıyordu. Tanrılara bunun işe yaraması için umutsuzca dua ettim, Talan'ın koruma taşı bulmasına yetecek kadar uzun süre kızın dikkatini dağıtabilirdim. O taş ve içerdiği bilgiye ihtiyacımız vardı; ona ihtiyacım vardı.

"Merhaba ufaklık," dedim sessizce. "Şimdi yavaşla. Bana neler olduğunu anlat. Bana her şeyi en başından anlat, o zaman sana en iyi nasıl yardım edebileceğimi bileceğim."

Çocuk öfkeli ağlamasını kesti ve burnunu çekerek sustu. Kirli kolunu yüzüne sildi ve tuhaf, meraklı bir ifadeyle bana baktı.

"İlginç birisin," dedi kaşlarını çatarak. Başını yana doğru eğdi. "Senden hoşlandım. Hakkınızda daha fazla şey öğrenmek isterim." Utangaç bir gülümsemeye sol elini uzattı. "Benimle gelir misin?"

İçimde yükselen korku dalgasına karşı ısırđım ve ormanda yavaşça uzaklaşan Talan'a dönüp bakmayı reddettim.

"Sana ne olduğunu bana anlatmak istemiyor musun?" Nazikçe sordum. "Tam burada, bu güzel ağaçların altında oturabiliriz-"

"Oh, anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım. Ama önce Willow'u getirmeliyiz. O benim yavru kedim. Onu bırakamayız."

Tereddüt ettim. "Willow nerede?"

Çocuk sırtın yukarısını, uzaktaki Ravenswood malikanesinin genel yönünü işaret etti.

"Çok uzak değil," dedi neşeyle, elimi tutarak. "Gel, sana göstereyim!"

Bir kez daha tereddüt ettim, ama kızın tutuşu demir gibiydi ve o gülümseyen kanlı yüzüyle bana bakarken, onun bir kez bile göz kırptığını görmediğimi fark ettim.

Hızlıca iki dua gönderdim; biri Talan'ın hızlı hareket etmesine ve keskin bir şekilde araştırmasına yardım etmesi için Kerezen'e, diğeri de beni ormanda yönlendiren bu garip varlıktan koruması için bilinmeyenin tanrıçası Zelphenia'ya. Çocuk kendi kendine mırıldanmaya başladı, her mutlu küçük nota midemdeki korku düğümünü daha da sıkılaştırıyordu.

"Adın ne senin çocuk?" Onun ürkütücü şarkısından başka bir şey duymak için çaresizce sordum. "Bana hiç söylemedin."

"Benim bir adım yok, aptal. Bak!" Çocuk seyrelen ağaçları işaret etti. "Burası Willow'un yaşadığı yer."

Sertçe yutkunarak, omzumun üzerinden Talan'a bakma isteğime zorlukla direnerek, çocuğun beni düzenli bir açıklıktan büyük bir taş binaya doğru götürmesine izin verdim. Meşaleler yapının her köşesindeki konsollarda neşeyle çıtırdıyordu. Ağaçlarla kaplı bir yamaçtan Bask'ların dağ yamacındaki malikânesine giden, yakındaki pürüzsüz taştan bir yolun girişini işaret eden iki tane daha vardı.

Binaya yaklaştığımızda, çocuk kolumu şiddetle çekiştirdi ve daha hızlı, daha hızlı yürümeye başladı, ta ki ben ona zar zor yetişene kadar. Taze acı, yağmurun sert selleri gibi vücuduma geri döndü. Telaşla, Talan'ın gücünün bana yardım edemeyeceği kadar uzakta olması gerektiğini fark ettim. Ya da daha kötüsü, başına korkunç bir şey gelmişti.

"Oh!" diye sevinçle ciyakladı çocuk. "En sevdiğim köpek yavrusu!"

Nefes nefese, aniden sallanan görüşümü düzeltmek için mücadele ettim. Bir atın hafifçe kişnediğini duydum, yem ve gübre kokusu aldım ve hafifçe rahatladım. O halde bina bir ahırdı ve muhtemelen hain bir işkence yuvası değildi.

Çocuk beni ahırın köşesinden sürükleyip Ryder Bask'in üzerine doğru tökezletmeden hemen önce, "Willow'u kedi yavrusu sanıyordum," demeyi başardım.

Bir an sadece birbirimize baktık, hızla atan kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Ryder yeni yağlanmış bir eyer taşıyor ve bir omzuna bir kangal ip asıyordu. Gömleği ve pantolonu kirliydi, binici çizmeleri aşınmıştı ve saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde duruyordu. Saçma bir şekilde, zihnim koyu renk sakalına yapışmış küçük saman parçasını fark etmenin önemli olduğunu düşündü.

Ryder keskin bakışlarını çocuğa doğru çevirdi. "Kim bu?"

Çocuk bir o yana bir bu yana sallanıyordu, elleri arkasındaydı ve yüzünde hayranlık dolu, neredeyse baygın bir ifade vardı. "Davetsiz bir misafir, Lord Bask. Ama bunu sevdim. Lütfen onu öldürmeyin?"

Öldürmek kelimesi beni hayvani bir paniğe sürükledi. Döndüm ve ağaçlara doğru koştum, Wardwraith'in kıkırdamaları peşimden koşuyordu.

Ryder beni kolayca yakaladı. Beni etrafında döndürdü ve kolumu arkamdan çekti.

"Yalnız mısın?" diye hırladı, ağzı kulağıma sıcak bir şekilde değiyordu. Gübre ve yağ gibi kokuyordu ve nasırlı iri ellerindeki güç, isterse beni iki saniye içinde öldürebileceğini gösteriyordu.

Dehşet beni dilsiz bıraktı.

Kolumu daha da kötü bir pozisyona çekti, o kadar sertti ki omzumun bedenimden ayrılabilceğini düşündüm. Çığlık attım ve bir an için dünya karardı. Suyun içinde yüzmek gibi garip bir his üzerimde titreşti. Sanki dalgalı bir camdan bakıyormuşum gibi dünya kısa bir süreliğine parıldadı ve dehşetle büyümenin kaybolmakta olduğunu fark ettim.

Ryder da gördü. Gözleri kısıldı ve yüzümü tamamen ona dönmem için beni çevirdi.

"Kimsin sen?" dedi, ölümcül bir sessizlikle. "Kolunu kırmadan önce bana işe yarar bir şey söylemek için beş saniyen var."

"Lordum Bask, lütfen gitmeme izin verin!" Nefes nefese kaldım, düşüncelerim çılgınca ve karmakarışık. "Benim koruma taşımın peşindeler, o çocuğun ve onun koruyucusunun! Onun ne olduğunu bilmiyorum, belki de Eski Ülke'den bir şekil değiştiren, ama yüzümü çaldı ve rol yapıyor-"

"Acınası," diye araya girdi Ryder gülerek. Mavi gözleri zalim bir ışıkla parlıyordu. "Sen wardwraith değilsin kızım, Olden da değilsin. Ne o zaman? Hırsız mı? Kaçak avcı mı? Yoksa Ashbourne'ler için çalışan değersiz bir pislik misin?"

Ben herhangi bir yanıt veremeden, sanki rüzgâr aniden yön değiştirmiş gibi etrafımızdaki hava değişti. Sırtımın alt kısmına tanıdık bir sıcaklık dokundu.

Rahatlamaktan ağlayabilirdim. Talan yakınlardaydı.

Ryder küle döndü, yüzü mutlak bir dehşet ifadesine büründü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Sonra aniden beni bıraktı ve ters yöne, konağa giden yola doğru koşmaya başladı.

Şaşkınlıkla kaçışını izledim.

"Trina!" diye , sesi çatallaşarak. "*Trina!*"

Kız kardeşinin adını öylesine çıplak bir kederle söyledi ki kollarımda tüylerim diken oldu.

"Ciaran Bask'ın en büyük korkusu," diye yumuşak, yorgun bir ses geldi arkamdan. "Kız kardeşi acı çekiyor, kız kardeşi öldü. Resmen kokusunu alıyor. Bulması da istismar etmesi de zor olmadı."

Tüm nefesim kesildi. *Talan.*

Döndüm ve kollarına atıldım, çığlık atan omzumu umursamadan ve onun büyüleyici yüzünü gördüğüme o kadar sevindim ki boğuk bir hıçkırık çıkardım.

Alnımdan öptü, sonra bir tıslamayla geri çekildi. "Yaralanmışsın. Acı senden dalga dalga geliyor. Omzundaki bir kas yırtılmış."

Ona el salladım. Eve sağ salım dönene kadar onun ilgisinin şefkatine katlanamazdım. "Gözcü taşını buldun mu?"

Talan çantasına baktı. "Gördüm. Bu... hakkında okuduklarımdan çok daha gelişmiş bir şey. Ayrıntılı bir mekanizma-" Sesi

düştü. Birden gerildi, bir şeye baktı. "Koşabilir misin?"

Cevap olarak, ne kadar uzakta olduğunu düşünmemeye çalışarak yeşil yola doğru ağaçların arasına daldım - en azından uzakta olduğunu sanıyordum. Wardwraith'in elini tutmadan önceki her şey karmakarışık bir bulanıklıktı.

Talan koşarak yanıma geldi. O omzunun üzerinden arkasına bakarken ben de ona baktım.

"Acınızı hafifletmek için enerji harcayamadığım için üzgünüm," dedi.

"Ne ?" Alçak bir dalın altına eğilerek nefes nefese kaldım. "Wardwraith mi?" "Kafasını karıştırmaya çalışıyorum ama çok hızlı ve zeki."

Arkamızdan anlamadığım bir dilde insanlık dışı bir çığlık yükseldi - Eski Ülke dillerinden biri mi? Her neyse, kanımı dondurdu. Daha fazla çığlık gece gökyüzünü yardı, büyük bir yırtıcı kuşun ölüm çanları gibi, ama her biri gittikçe daha uzak geliyordu. Yeşil yola girmeden hemen önce, hevesli büyüğü uzuvlarımı çekiyordu, ormanda öfkeli bir çığlık çınladı ve sonra aniden sessizleşti.

Yeşil yolun diğer tarafında, babamın gizli lagününün siyah ağzının yanında, geride bıraktığımız kuru giysileri bulduk.

Omzumdaki ağrı ateş gibiydi. Talan sırtımızı birbirimize dönerek giyinmeme yetecek kadar hafifletti. Arkamızı döndüğümüzde büyülerimiz kaybolmuş, yeşil yolda iki vahşi yolculuğun gücüyle paramparça olmuştu.

Talan yine kendisiydi; solgun ve kara gözlü, beyaz bir tunik ve kahverengi bir pantolon giymiş, nemli siyah saçları dağınıktı. Lagünün kenarında oturmuş, avucunun üzerinde bir küp taş duruyordu. Yüzeyinde özenle yapılmış oymalar vardı: bakan bir göz, yedi noktalı şişman bir yıldız, bir düşmanı savuşturmak istercesine havaya kaldırılmış düz bir el.

"Gözetleme taşından çok uzağa koştu," diye mırıldandı. "Mesafe onu söndürdü."

Üzerinde, gri ipekten pırıltılı, tül gibi bir elbisenin içinde titreyerek duruyordum. Eğer biri bizi gecenin bir yarısı arazide gizlice dolaşırken görseydi, tamamen başka bir şeyin peşinde olduğumuzu düşünürdü.

"Wardwraithler mi?" Ben sordum.

Olumlu anlamda mırıldandı. "Bu taş Ravenswood'a her ne savunma sağladıysa, artık yoklar." Küpü göz hizasına kadar kaldırdı ve yakından baktı. "Ama bundan öğrenecek daha çok şey olduğuna bahse girerim."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Bundan ders mi çıkaracaksın yani?" Talan başını salladı. "Pek sayılmaz. Koğuştan taşlarını sökme *teorisine* aşınayım ama bunu daha önce hiç yapmadım ve her taşın hem içi hem de dışı benzersiz bir tasarıma sahip. İçinde bozulmadan kalan büyü kalıntılarının ikimizin de bilmediği bir dilde yapılmış olabileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Gareth bize yardım edebilir."

Bana baktı. "Kız kardeşinin arkadaşı mı?"

"Eski Ülke arcana'sı hakkında tanıdığım herkesten daha fazla şey biliyor ve üniversitede ve başkentte çok sayıda bağlantısı var. Bunu ona yarın gönderebiliriz."

"Hayır, bu konuda bir haberciye güvenmemiz mümkün değil."

Bir an düşündüm, o kadar yorgundum ve hem omzumdan hem de yeşil yolun kalıcı dişlerinden kaynaklanan öyle bir acının pençesindeydim ki zihnim halsiz, inatçı hissediyordu.

"Gareth Bathyn'deki turnuvada olacak," dedim bitkin bir şekilde. "O zaman ona sorabiliriz."

"Mükemmel bir fikir." Talan yenilenmiş bir enerjiyle ayağa fırladı, gözleri parlıyordu. "O zamana kadar onu saklamanız gerekecek."

"Ben mi?"

"Ve kimseye söyleme." Talan küçük çantamızı aldı ve koruma taşını dikkatlice içine yerleştirdi. "Ya Bask'lar -ya da daha kötü biri- onu geri çalmaya kalkarsa? Ciddi bir risk olmadan sana doğrudan saldırmaya cesaret edemezler. Ama ben, sadece Ivyhill'de bir misafir olarak? Yakalanmaya, saldırıya, sorgulanmaya karşı daha savunmasızım. Nerede olduğunu bilemem. Böylesi daha güvenli olur."

Zayıfça güldüm, biraz sallandım. Acı omzumdan orman yangını gibi yayılıyor, sıcak kırmızı dalgalar halinde görüş alanıma giriyordu.

"Sorgulama mı?" Mırıldandım. "Ben de kendimi dramatik sanırdım."

Talan sessizce küfretti ve yanıma koştu. "Tanrım, Gemma, özür dilerim. Ben burada gevezelik ediyorum ve sen zar zor ayakta durabiliyorsun." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla şefkatle yanaklarımı okşadı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Bana ne istediğini söyle."

Başımı kaldırıp ona baktım; o muhteşem koyu renk gözleri yüzümü incelerken yumuşak ve sıcaktı, o sevgili kaşları ciddi bir endişeyle çatılmıştı.

"Senden istediğim onca şeyi duymayı kaldırabileceğinden emin değilim," dedim, kelimelerim hafifçe bulanıklaşmıştı.

Sırıttı ve başını salladı. "Gel Gemma, yapmamı söyle. Kelimeleri söyle, aşkım."

Gözlerimi kapattım ve alnımı yanağına yasladım.

"Ne kadar sadık bir koca," diye fısıldadım. "Evet, Talan. Lütfen bana yardım et. Acıyı dindir."

Gülümsediğini hissettim. Şakaklarımı, ağzımın kenarlarını, çenemin kıvrımlarını öptü. Beni kollarının arasına aldığı anda dünya yerinden oynadı. Yüzümü boynuna yasladım, öpücüklerinin sıcaklığının -ve bedenimde dolaşan gücünün yatıştırıcı dalgasının- beni kutsanmış bir unutuşa sürüklemesine izin verdim.

BÖLÜM 13

Bir hafta sonra, Bathyn turnuvası için güneye doğru yola çıkacağımız sabah, gökyüzü pırıl pırıl masmaviydi ve görünürde tek bir bulut zerresi bile yoktu. Gözlerimi gökyüzüne diktim, az önce yediğim lezzetli kahvaltıya rağmen ağzım kurumuştı. Kalbim sanki çimlerde piknik yapmıyormuşum da Ivyhill'in bir ucundan diğerine koşuyormuşum gibi çarpıyordu.

Kendimi içinde bulduğum durum tamamen Talan'ın suçuydu. Tam yanımda, sırt üstü uzanmış, kömür grisi muhteşem bir sabah kıyafeti içinde yatıyordu. Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, ceketini düzgünce yanına sermişti. Beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı ve ön kollarının ince kaslarına, bileklerinin narin kıvrımlarına, uzun parmaklarının uzun ot saplarını boş boş örmesine bakmaktan kendimi alamadım. Becerikli, çevik.

O parmakların çok farklı koşullar altında nasıl bir performans sergileyebileceğini merak ederken, aklımdan gerçekten müstehcen görüntüler geçiyordu - dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Ravenswood'a tehlikeli bir yolculuktan sonra Talan'ın bana sarılmasına izin vermek bir şeydi, ama gün ışığında, ortaklığımızın temelde bir plan olduğu gerçeğini görmezden gelemezdim. Daha fazlası değil.

Sağıma, şemsiyemin kenarını geçip yanımdaki beyaz ve pembe açelyalardan oluşan perdenin arkasına baktığımda, sabah güneşinin altında verandada kahvaltılarını yapan konukları gördüm - Babamın arkadaşları, birkaç tanıdığım ve birkaç kuzenim.

Bathyn bizimle. Uzaktan gelen kadeh tokuşturma ve kibar sohbet sesleri kulaklarımı doldurdu. Aelyalar bizi biraz koruyordu ama meraklı herhangi bir izleyici bizi yeterince iyi gorebiliyordu.

Bunu yapsalardı, sırtüstü bir ceset gibi kaskatı yattığımı, ellerimi karnımda sıkıca kavuşturduğumu gormeleri tuhaflarına giderdi. Talan ve ben, günlük seyahatlerden önce piknik kahvaltısının tadını çıkaran apkın yeni bir çiftin resmi gibi görünmeliydik.

Uzun, yavaş bir nefes daha aldım, yüzümü Talan'a döndüm, bedenimi gevşemeye zorladım ve koluna dokundum - yeterince güvenli görünen bir hareketti ama yine de parmaklarımın bileğinin hemen üzerindeki sıcak tene yumuşak bir şekilde dokunması kalbimin boğazımda çarpmasına neden oldu.

"Büyü sende mi?" Sessizce sordum, cilveli bir gülümseme takınmaya çalıştım ve sesimin alakgönüllölük sınırının biraz ötesine, daha müstehcen bir şeye kaymasına izin verdim.

Talan dönüp bana baktı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Sana zaten bende olduğunu söylediğime yemin edebilirim," dedi, kaşları sahte bir endişeyle çatılmıştı. "Ceketimin içine sakladım" -yanındaki yarısı yenmiş salkımdan bir üzüm kopardı- "gizli bir iç cepte" -üzümü ağzına attı ve arsız bir sırtışla ısırđı- "rahat ve güvende" -bana doğru eğildi, sesi benimkine uyacak şekilde alçaldı- "küçük pirinç kutusunda."

Biraz ürperdim ve gülerek başka tarafa baktım. "Adil oyun, efendim."

"Neden, madam," diye cevap verdi, ağzına bir üzüm daha atarken tüm masumiyetiyle, "Ne demek istediğınız hakkında hiçbir fikrim yok."

Bakışlarımın bir kez daha o güzel ağza düşmesine izin verdim, köşede küçük bir meyve suyu parıltısı fark ettim ve sonra gözleriyle buluşmak için tekrar yukarı bakma hatasını yaptım. Neşeyle parıldıyorlardı ama yine de o karanlık derinliklerde daha az eğlenceli bir şey okuduğumu düşündüm - daha sıcak bir şey, belki de benimkiyle eşleşen bir ihtiyaç.

Dili ağzının kenarını temizlemek için dışarı fırladı, dudakları muzip bir gülümsemeye dönüştü ve ben kendime rağmen eğlenerek ve her tarafım kızarak hızla başka tarafa baktım.

"Turnuvayla ilgili planlarımızı bir kez daha konuşmalıyız," dedim hızlıca. Kendimi kontrol edebilecek ve elimdeki göreve odaklanabilecek durumdaydım. "Bu gece ailemin çadırında Gareth'a wardstone'u göstereceğiz ve onun yardımıyla sökme işlemine başlayacağız. Sonra yarın, Alastrina Bask'ın vahşi gösterisinde-"

"Leydi Gemma," diye araya girdi Talan, o gülümseme hâlâ yüzünü aydınlatıyordu, "planımızı en az bir düzine kez konuştuk."

Gözlerimi ona diktim, sabah güneşinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü görmezden gelmeye kararlıyım -soluk teni pürüzsüz ve kremi, ışık saçlarının yumuşak koyu dalgalarını yaldızlıyordu. Sertçe yutkundum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu öpmek için kendime doğru çekmemek için sahip olduğum tüm öz kontrolü kullandım.

"*Yarın*," diye ısrar ettim, "Alastrina Bask'ın vahşi gösterisinde..."

İçini çekti ve gerindi, korkunç adam, vücudunun uzun hatlarının hoş görüntüsünü bana sundu. "Alastrina'nın performansının doruk noktasına ulaşmasını bekleyeceğiz," diye okudu, "seyircinin en coşkulu olduğu zamanı, sonra büyüü serbest bırakacağız."

Başımı salladım, doğruldum ve eteklerimi özenle düzelttim. "Bu da söz konusu performansı mahvedecek ve onu binlerce insanın önünde küçük düşürecek." Ellerimi elbisemin korsajında gezdirdim, olmayan ot parçalarını temizledim.

Talan'ın gözleri bir anda parmaklarıma kaydı ve onları gittikleri her yerde takip etti -yakam, göğüslerimin hafif kabarıklığı, belimin eğimi.

Gülümsememi bastırdım. Bu oyundaki tek oyuncu o değildi. Bir kaşımı kaldırarak soğukkanlılıkla ona baktım. "Peki ya sonra?"

"Ertesi gün, savaş çukurlarında, Ryder Bask'ı şiddete teşvik etmek için gücümü kullanacağım. Onu nöbetçilerin arasına göndereceğim.

ne de mantıklı. Turnuva yetkililerini onu diskalifiye etmeye ve gelecekteki yarışmalardan men etmeye zorlayın. Tekrar"-Talan bana bakmak için yan döndü

-"tam bir aşağılanma."

Ryder ve Alastrina'nın herkesin önünde rezil olduklarını düşünmek beni gülümsetti. "Ölçülemeyecek kadar öfkelenecekler."

"Evet, yapacaklar." Talan ciddileşti, sesi ağırlaştı. "Buna hazır mısın Gemma? Eğer bunu onlara yapanın biz olduğumuzu anlarsa _."

El sallayarak onu kovdum. "Yapmazlar. Nasıl yapsınlar ki? Seyahat ederken çok dikkatliydin ve Kerrish'in büyüünü takıyordun."

Talan başını ama ikna olmuş görünmüyordu. Geçen hafta boyunca, Jessyl Ravenswood'daki korkunç geceden kalan yaralarımın acımasızca ilgilenirken ve babamla Farrin turnuvaya hazırlanmak için koşuştururken, Talan kuzeybatıya, şirin küçük Tullacross köyüne gitmişti. Orada Serra Breen adında düşük büyü bir kandırıcı yaşıyordu, eski bir sevgilim olan bu kadın sadece hünerli bir dile ve küçük büyü yapımında kurnaz bir beceriye değil, aynı zamanda muhteşem bir sağduyu duygusuna da sahipti. Ondan bir büyü sipariş etmiştik, o da bunu kolayca ve hiç soru sormadan yapmıştı; Talan'ın bildirdiğine göre, tek merak belirtisi, kurbağa şeklindeki kadife kaplı küçük pirinç bir kutuda bulunan bitmiş büyüü ona verdiğinde ağzının hafifçe titremesiydi.

"Büyü tanımlayıcı hiçbir işaret taşıyor," diye devam ettim. "Serra'ya güveniyorum, sana da güveniyorum." Sustum ve ona ters ters baktım. "Güvenmemem gerektiğini mi ima ediyorsun?"

Talan başını yavaşça salladı. "Hayır, Gemma. Bana güvenebilirsin ve güvenmelisin de." Doğrulup bana doğru yaklaştı. Vücudunun sıcaklığı birdenbire benimkine o kadar yaklaştı ki kelimenin tam anlamıyla bayılacak gibi oldum ve kendimi en yakın katı şeye, yani onun kalçasına yaslamak zorunda kaldım.

Açelyaların arasından yanıma baktı ve bana doğru eğildi, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. "Bir masa dolusu misafir bizi izliyor ve dedikodu yapıyor," dedi.

mırıldandı. "Onlara bu kadar çaresizce istedikleri şeyden biraz vermenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Ona baktım, gözlerinde kayboldum ve kendimi elimi olduğu yerde tutmaya, kalçasının sert kasını kavramaya ve ne kadar istesem de bir santim bile yukarı hareket ettirmemeye zorladım.

Ama kontrolüm mükemmel olmaktan çok uzaktı. Ne yaptığımı tam olarak bilmeden dudaklarımı ıslattım ve "Ne istiyorlar?" diye fısıldadım.

Talan'ın gözlerinde bir şey parladı - beni kıvrandıran karanlık bir sıcaklık. "Gemma," dedi sessizce. Yutkunuşunu izledim, telaşla ağzımla meşgul olduğu her halinden belliydi.

Tepeden tırnağa ısınmışım, tenim karıncalanıyordu, ona yaklaştım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Hafif bir öpücüktü, babamın ofisinde paylaştığımız sahte öpücüğe kıyasla iffetliydi ama yine de şimdiye kadar yaşadığım en samimi öpücüktü - elim kalçasında, karanlık başı benimkinin üzerine eğilmiş, planlarımızın yasadışı heyecanı, karanlık Ravenswood ormanından gizlice geçme anısı. Bunun tehlikesi, yaptığımız ve yapacağımız şeyin cesareti.

Küçük oyunumuzu başlatan ben olmama rağmen, kısa sürede kendimi üstesinden gelmiş buldum. Talan'ın ağzına karşı yumuşak bir nefes verdim ve öpücüğü derinleştirmek için ona doğru ittim. Elim kalçasını bıraktı, körü körüne yokluyordu. Gömleğinin önünü buldum ve tuttum, eli belime dolandı, hem beni sabit tuttu hem de beni ona doğru sertçe çekti. Battaniyenin üzerinde, yarısı onun kollarında, şemsiyemi unutmuş bir halde otururken, birkaç dakika önce söylediklerini hayal meyal hatırladım ve ağzının kenarına fısıldayacak kadar uzaklaştım: "O halde söyle bana Talan d'Astier, sana neden güvenmem gerekiyor?"

Bir anda sustu ve ben de gözlerimi açıp onunla buluştum. İkimiz de biraz nefes nefese kalmıştık, içimiz dışımız yanıyordu. Arzusunun sıcaklığı beni bile kızartacak kadar açıktı ve bedenlerimiz arasındaki hava o kadar gerilmişti ki, kopup alev almasını bekler gibiydim.

Talan yüzüme baktı, ifadesi aniden beni endişkadar ciddileşti, ama sonra gözlerini kapadı, avucumu dudaklarına götürdü ve öptü. Elimi ağzına götürüp nefesi benimde titrerken, evin ön kapısı yönünde bir zil sesi duyulana kadar orada kaldı. Bu, uşakların çantalarımızı yüklemeye başladığını ve kafilenin yarım saat içinde Bathyn'e doğru yola çıkacağını bildiren araba çanıydı.

Talan elimi nazıkçe indirerek geri çekti. "Doğrusu," dedi sonunda, sesi nefis bir şekilde kısıktı, "bana güvenmen için iyi bir neden yok Gemma. Benim için senin ve benim yapmaya çalıştığımız şeyden daha önemli bir şey olmadığını söylediğimde -benim ailem ve seninki için- ya sözüme inanacaksın ya da inanmamayı seçeceksin."

Yüz ifadesi öylesine hüznü, öylesine ölümcül bir ciddiyete bürünmüştü ki, elimi uzatıp kızarmış alnına düşen karmakarışık siyah dalgaları düzeltmekten kendimi alamadım.

"Bu kadar dramatik olmaya gerek yok," dedim ona nazıkçe. Açıklayamadığım bir nedenden ötürü aramız birdenbire gerilmişti. Bu duyguyu ortadan kaldırmak, öpüşmemize geri dönmek ve sonra bu öpücüğü daha fazlasına, yüzünü gölgelerden arındıracak kolay ve neşeli bir şeye dönüştürmek için çaresiz hissediyordum. "Sana güvenmek için hiçbir nedenim olmadığını çok iyi biliyorum ama yine de güvenmeyi seçtim." Şakacı bir kaşımı kaldırdım. "Şimdilik öyle. Sağduyumun hırsımı yakalayacağı ve seni sonsuza dek geri çevireceğim günden korkmalısın."

Talan başını sevgiyle salladı, yüz ifadesi dayanılmaz derecede şefkatliydi - sözlerimin hak ettiğini düşündüğümünden daha fazla- ve sanki bana hayret ediyormuş, beni ilk kez görüyormuş gibi o kadar tatlı ve meraklıydı ki göğsüm ağrıdı.

"Tanrım, bana neler yapıyorsun," diye fısıldadı. "Ben hiç..."

Sonra beni tamamen serbest bırakarak uzaklaştı. Onun yokluğunda dünya daha soğuk, daha yalnız hissettirdi. Özlemini duyduğum gibi ona ulaşmak yerine yumruklarımı eteklerimde sıktım.

"Hiç ne yapmadın?" Sesimi bulduğumda ona sordum. Eğimli çimenlikten aşağıya, fiskiye ve komşusu yaşlı meşeye doğru bakmak için bana arkasını dönmüştü.

"Hiç böyle hissetmemiştim," diye cevap verdi, sesi dikkatle eşitlenmişti. "Hiçbir zaman. Yapabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ona tekrar uzandım ama sanki dokunuşum acı veriyormuş gibi irkilerek uzaklaştı. "Lütfen git Gemma. Eşyalarını topla ve koruma taşını getir. Kervan birazdan yola çıkacak ve kendimi saygın bir hale getirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Sesi nazikti, ama yine de içinde sessiz bir umutsuzluk notası duydum, hayal kırıklığına uğramış arzunun basit hayal kırıklığı için çok büyük görünen bir umutsuzluk. Bu beni tedirgin etti ve trajik geçmişinin onu ne kadar derinden yaraladığını merak etmeme neden oldu. Öptüğüm bu adam hakkında, bu kadar çok şey emanet ettiğim bu adam hakkında hâlâ ne kadar az şey biliyordum.

Tuhaf konuşmamızın ardından kendimi aptal ve savunmasız hissederek hızla oradan ayrıldım. Bir kez bile arkama bakmadan güvenli odama ve içinde tuttuğum koruma taşına doğru yola koyuldum. Büyük eve girdiğimde acım hızla geri döndü, artık Talan'ın varlığıyla boğulmuyor ve rahatsızlığımla alevleniyordu. Her adımda kemiklerime yeni bir acı saplanıyordu ama yavaşlamayı reddediyordum. Doğu kanadının üçüncü katına ulaştığımda, tempolu yürüyüş beni nefessiz bırakmıştı ve midem ağrının ve sinirlerin, şüphenin ve süregelen arzunun güçlü bir kombinasyonuyla bulanıyordu.

O kadar meşguldüm ki, etrafıma çok az dikkat ediyordum ve neredeyse Madam Baines'e çarpıyordum.

"Oh, Leydi Gemma, tanrılara şükürler olsun," dedi. "Bir süredir sizinle konuşmak istiyordum. Ama bir türlü cesaret edemiyordum, görüyorsunuz."

Ona bakakaldım, bastırılmış suçluluk duygumun acımasızca geri dönüşü karşısında nutkum tutuldu.

Ravenswood yeşil yolunun yerini bize açıkladığı geceden beri ne Talan ne de ben Madam Baines'i görmemiştik ve bazen bunu itiraf etmek beni utandırır, tercih ettiğim yol buydu. Madam Baines

O gece olanları fark edip babama anlatmamıştı, Talan'ın büyüüne ters tepki verip ölmemişti ve biz de yeşil yolumuzu bulmuştuk. Bana göre Madam Baines hakkında şimdiye kadar düşündüğümde daha fazla düşünmem için hiçbir neden yoktu - ya da ben kendime öyle söyledim, yaptığımız şeyi haklı çıkarmak için çaresizce.

"Madam Baines," dedim kıbarca gülümseyerek. "Bu sabah sizi görmek ne güzel bir sürpriz. Sizin için ne yapabilirim?"

Önce hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini sıktı ve sanki sarmaşıkların kendisini dinlediğinden endişeleniyormuş gibi koridora kaçamak bakışlar attı. Madam Baines'in onu son gördüğümde beri ne kadar değiştiğini fark ettiğimde vücudum endişeyle gerildi. Her zamanki gibi tertemiz olan kahverengi bukleleri kıvrırcık bir dağınıklık içindeydi ve her zamanki parlaklığından eser yoktu. Uykusuz geceleri ve kötü beslenmeyi çağrıştıracak şekilde zayıflamış, yanakları çekilmiş ve buruşuk kıyafetleri üzerine tam oturmamıştı. Dudakları çatlamış ve ısırılmış görünüyordu, normalde kusursuz olan cildi yağlıydı ve küçük sivilcelerle doluydu ve sanki bir rüzgâr gelip onu bir dal demeti gibi dağıtabilirmiş gibi kırılgan bir his vardı.

"Madam Baines," diye fısıldadım. Ona doğru uzandım, sonra duraksadım, elim garip bir şekilde havada asılı kaldı. "Ne oldu?"

"Bu konuda açıkça konuşmaktan utanç duyuyorum," diye zoraki bir fısıltıyla cevap verdi, bakışları çılgınca ve fırl fırlı. "Size daha önce gelmediğim için özür dilerim, ama ben... leydim, çok korktum. Kovulmak istemiyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Bir iş bulabilirim, tabii ki bulabilirim, meshedilmiş bir bilgeyim ama Lord Ashbourne'un kimsenin bilmesini istemediği her türlü bilgiyle ağzına kadar dolu olduğumu düşünürsek, bunun nasıl işe yarayacağını pek bilmiyorum. Bu da beni sana söylemem gereken şeye getiriyor."

Çatlamış ve kirli olduğunu fark ettiğim tırnaklarını karıştırmaya başladı. "O gece siz ve Bay d'Astier kütüphane tesislerini gezmek istediniz..."

Sessizliğe gömüldü, gözleri parlıyordu. Dayanabildiğim kadar uzun süre bekledim, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kendimi yeni hastalanmış gibi hissettim.

"Evet?" Ben sordum.

"Küçük düşürücü davranışımın hiçbir mazereti yok," dedi sonunda, "ama bunun için özür dilemeliyim. Ben dikkatsiz bir sersem değilim, size söz veriyorum ve o akşam *neden* bir şişe şarap içtiğimi bilmiyorum ama içtim ve kendimde değilken yaptığım her şeyi tam olarak hatırlayamıyorum ama bazı şeyleri hatırlıyorum, bulanık şeyler. Hatırlıyorum..."

Madam Baines gözlerini sıkıca kapattı. "Size ve Bay d'Astier'ye Lord Ashbourne'un yeşil yollarından bahsettiğimi hatırlıyorum. Siz beni durdurmaya çalışsanız da gevezeliğimi sürdürdüğümü hatırlıyorum."

Şimdi gerçekten midem bulanıyordu, utancım o kadar büyüktü ki patlayacağımı hissediyordum. Böyle bir itirafın ne gibi sonuçlar doğurabileceğine aldırmadan onu yola getirmek için ağzımı açtım ama Madam Baines ben daha konuşmadan sözlerine devam etti. "Lütfen, sahip olduğum tüm güçle size yalvarıyorum, o gece size anlattıklarımı kimseye - yeşil yollar hakkında ya da aptalca ifşa etmiş olabileceğim başka herhangi bir şey hakkında. Ve lütfen Bay d'Astier'den de aynısını yapmasını isteyin. Ona kendim sormaya dayanamıyorum. Seni hayatın boyunca tanıdım. Tüm bunları size söylemek korkunç olsa da, bir şekilde katlanabiliyorum."

Sonra ellerimi tuttu ve canımı acıtacak kadar sert sıktı. Gözleri vahşiydi, kan çanağı gibiydi. "Kimseye söylemedin, değil mi? Babana gitmedin mi? Çok mu geç kaldım?"

En azından bunu, içimdeki çalkantılara rağmen bir şekilde başardığım sakın bir yüce gönüllülük havasıyla doğru bir şekilde cevaplayabilirdim. "Hayır, Madam Baines, ne Talan ne ben o gece olanları kimseye anlatmadık, anlatmayacağız da. Size söz veriyorum. Endişelenecek bir şey yok ve tüm bu talihsiz olayı geride bırakmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa-" "Ah, Leydi Gemma!" Ellerimi bıraktı ve beni dehşete düşürerek Beni kemik kıran bir sarılmayla kucakladı. "Teşekkür , teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim."

defalarca. Bunun nasıl bir rahatlama olduğunu kelimelere nasıl d keceğimi bilemiyorum. Bir aydır işkence çekiyorum, gerçekten, aklımdan neler geçtiğini tahmin bile edemezsiniz-"

 rkildi ve aniden sessizliğe gömüldü. Tüm vücudu sanki korkunç bir dehşete kapılmış gibi aniden gerildi. Dönüp koridora, renkli camlarla işlenmiş kavisli kirişlere, ahşap panelli duvarları kaplayan özenli duvar halılarına baktı.

"Bunu gördün mü?" diye mırıldandı.

Birinin konuşmamızı duymuş olmasından endişelenerek hemen bakındım ama herkes Bathyn'e doğru yola çıkmaya hazırlandığı için tüm kanat boş görünüyordu. Madam Baines'in panikle nefes alış verişi ve uzaktan gelen araba hazırlık sesleri dışında hiçbir şey duymadım. ", " diye fısıldadı Madam Baines. "gördüm ve duydum. Her gün duyuyorum. Dikkatli olun. Bugünlerde gölgelerin bile gözleri var. Ve onlar asla kapatmazlar ve asla uyumazlar."

Onun gidişini izlerken kanım dondu, hâlâ kimseye bir şey söylemiyordu, hâlâ bir tavşan gibi çılgınca etrafına bakıyor, her sestten  rk yordu.

O gittikten sonra bir an durup kendime sarıldım, dağınık düşüncelerimi topladım ve sakinleşmeye çalıştım. Kadın sadece benim ara sıra geçirdiğim nöbetlere benzer bir paniğe kapılmıştı, hepsi bu. Son derece düzenli olan hayatı, beni ve Talan'ı babamın ofisinde yakaladığı o gece son derece düzensiz bir hal almıştı ve o zamandan beri baş k t phanecimiz olarak pozisyonu hakkında endişeleniyordu. Tüm bu olanlar yüzünden böyle bir çılgınlığa kapılmış olması benim suçum değildi, ne de onun peşinden koşup yıpranmış zihnini yatıştırmakla y k ml yd m.

Koridorda aceleyle ilerlerken kendime söylediğim yalanlar .

Kuzeydeki  imenliğe bakan küçük ve boş bir oturma odasının içinde, yıpranmış bir duvar halısı, yüzü olmayan tanrıça Neave'yi  i ekli bir çayırda, elinde yeni doğmuş bir buzağı tutarken tasvir ediyordu. Goblenin arkasında masif ahşaptan yapılmış, dikkat çekmeyen bir duvar vardı; tabii hangi tahtaya basılacağı bilinmiyorsa... Bu durumda küçük bir kapı açılarak erzakla dolu küçük bir kasa odası ortaya çıkıyordu.  zerinde

uzak duvarda, sadece elimle dokunduğumda açılan kilitli bir kapı duruyordu. Bunun ötesinde bir geçit evin içinden geçerek yeraltına iniyor, oyun parkının yanından geçerek diğer ucu karışık bir çalılıkla gizleniyordu.

Ve odanın ortasında, su geçirmez çantamızın içinde saklı duran koğuş taşının gereken yerde hiçbir şey yoktu.

Bir an şok içinde çıplak zemine baktım ve bir şekilde yanıldığımı umdum. Ama üst üste yığılmış erzakların arasında çılgınca yaptığım bir arama gerçeği doğruladı:

Koruma taşı gitmişti. Birisi, bir şekilde onu çalmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Arabamız Bathyn turnuva alanına varır varmaz, tekerlekler daha tam olarak durmadan, kapıdan fırladım ve arkamdan babamın öfkeli bağırışlarını duymazdan gelerek ailem için ayrılmış renkli, hareketli çadır çemberine doğru aceleyle ilerledim.

Çılgınca korkumu gizlemek ve son sürat koşmamak için tüm itidalimi kullanmama rağmen, şüphesiz deli bir kadın gibi görünüyordum -şapkamın kurdeleleri uçuşuyor, dirseklerim her yerde, eteklerim dizlerime kadar yükseliyordu.

Sekiz saatlik araba yolculuğunun tamamını, Farrin ve babam çıldırtıcı gizli konferanslarından biriyle meşgul olurken (Bask'larla ilgili olduğuna şüphe yoktu) ve en sinir bozucu uzak kuzenlerimden biri olan Leydi Delia Ashbourne beni fena halde cinayete teşvik ederken, kendi yıpranmış sınırlarımın içinde sessizce kaynayarak geçirmiştım. Dil yeteneği sayesinde, hiç ilgi duymadığı eski Eski Ülke dilleri de dahil olmak üzere bilinen tüm dilleri akıcı bir şekilde konuşabilen meshedilmiş bir gümüşdil olan yirmi altı yaşındaki Delia, aynı zamanda durdurulamaz bir gevezeydi ve sesinin sonsuza dek rüyalarımın gireceğine ikna olmuştu. Ama *sonunda* Bathyn'e varmıştık, Delia'nın gevezeliğinden kurtulmuştu ve şimdi *Talan*'ı bulmam gerekiyordu, hem de hemen.

Ne yazık ki turnuva alanı, partimin olduğu geceden beri etrafımda görmediğim kadar çok sihirle doluydu ve Jessyl'in bana verdiği akıllıca küçük çiğneme - tadı ölüm gibi olan kireçli beyaz bir damla - sadece

Eklemlerimdeki zonklayan ağrıyı biraz hafifletti. Dik durmak zordu, başım dönüp duran bir bataklık gibiydi.

Görüş alanıma giren siyah noktalara karşı gözlerimi kırıştırdım ve ailemizin ana çadırına, çiçeklerle ve tabii ki sarmaşıklarla süslenmiş açık yeşil brandadan yapılmış devasa bir yapıya daldım. İçeride cilalı meşe masalar, pırıl pırıl gümüş yer takımları, dantel süslemeli peçeteler ve kristal kadehlerle doluydu. Bizden birkaç saat önce araziye varmış olan personelimiz akşam yemeğini servis etmeye başlamıştı - kekik ve adaçayı yatakları üzerinde dinlenen altın rengi kızarmış av tavukları; biberiye dallarıyla süslenmiş hafif bir sebze çorbası; sarımsak sosuyla parıldayan taze pişmiş sıcak ekmek somunları.

Açlıktan midem gurulduyordu ama yine de somon füme, dereotu ve limon kabuğu rendesiyle dolu tereyağlı, lapa lapa kanepelerin yanından aceleyle geçtim, masalar, hizmetçiler ve dumanı tüten tabaklardan oluşan labirentte bir köşeyi döndüm, neşeli mavi-sarı bir flamanın altına daldım ve neredeyse rahatlayarak haykıracaktım. Talan tam karşımdaydı, bana doğru geliyordu ve onu çimenlikte bıraktığım zamankinden çok daha az sıkıntılı görünüyordu.

Ona söylemek zorunda olduğum şeyden nefret ederek kolundan tuttum ve onu çadırın ahşap destek kirişlerinden birinin yanında sarmaşıklarla süslü küçük bir köşenin bulunduğu çadırın çevresine doğru çektim.

"Ne oldu?" Talan'ın endişeyle karışık yumuşak sesi beni serin bir esinti gibi öptü. "Seni odanın diğer ucundan gördüm. Ay kadar beyazsın Gemma. Vahşi görünüyorsun."

Başımı salladım, yükselen mide bulantıma karşı sertçe yutkundum. "Önce lütfen bana yardım edin. Burada çok büyük bir acı var."

Sorgusuz sualsiz itaat etti. Hava ılık ve esnek bir hal aldı ve birden kendimi sanki kollarını bana dolamış, beni dünyadan koruyormuş gibi rahat ve güvende hissettim.

Ani rahatlama dolaylı biraz sallandım, hülyalı bir şekilde gülümsedim ve bir an için ona yaslanmama izin verdim. Yanağıma yapışan nemli bir bukleyi düzeltti ve nazik bir parmağıyla çenemi kaldırdı.

"Korkmuşsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ne oldu?"

Nefesimi tutmaya çalıştım, kalbim hâlâ çarpıyordu. "Koruma taşı... gitmiş."

Talan kıpırdamadan durdu. "Ne?"

"Kahvaltıdan sonra onu almak için güvenli odama gittim ve *gitmişti*. Rahatsız edici bir şey yok, izinsiz girenlere dair belirgin bir işaret yok ama biri onu çalmış, Talan. Birileri peşimizde."

"Ama bu imkânsız. Güvenli odanızın sizden başka kimse tarafından bilinmediğini söylemişsiniz."

Bu doğrudu. Biz Ashbourne kızlarının her birine ailelerimiz tarafından beş güvenli oda verilmişti ve onlar bile odaların evdeki yerlerini bilmiyorlardı.

"Sadece odaları tasarlayan ve koruyan ekipler nerede olduklarını biliyor," dedim. "Ve onların işi seçkin, prestijli. İğrenç paralar kazanıyorlar ve gizlilikleriyle gurur duyuyorlar. Bunun arkasında onlar olamaz. Odalar inşa edildiğinden beri hiç hırsızlık olmamış, tek bir izinsiz giriş vakası bile yaşanmamış. Farrin bana söylerdi." Bunun doğru olup olmadığını merak ederek durakladım, sonra kuşkularımı bastırdım. Aynı anda ancak bu kadar çok endişeyle başa çıkabilirdim. "Her neyse, koruma taşının orada olduğunu kim nereden bilebilirdi ki?"

Talan uzun bir nefes verdi ve dalgın bir şekilde akşam yemeği için gelen misafirlerimizi izleyerek başka tarafa baktı. "Onu oraya sakladığın gün biri seni takip etmiş olmalı," diye mırıldandı sertçe. "Bu hiç iyi *değil*."

"Kimse beni takip etmedi," diye ısrar ettim, sinirlenerek. "Çok dikkatliydim ve ayrıca o kanattaki odalar şu anda kullanılmıyor. Hizmetçiler bile her gün ziyaret etmiyor."

Sonra sustum, Madam Baines ile daha önce yaptığım konuşmayı hatırlayınca kalbim sıkıştı.

Talan hemen anladı. "Ne oldu? Aklına bir şey gelmiş."

"I..." Başımı salladım, hayal kırıklığı göğsümü bir düğüm haline getirmişti. "Bu sabah koruma taşını almaya gittiğimde Madam Baines'le karşılaştım. Berbat görünüyordu, Talan. Onu kandırdığımız o geceden beri suçluluk duygusuyla kıvranıyor. Hiç iyi değil. Korku içinde etrafına bakıp duruyordu ve dedi ki..."

"Anlat bana," dedi Talan, sesi yumuşayarak.

"Dikkatli olun, Leydi Gemma" dedi. Bugünlerde gölgelerin bile gözleri var. Ve onları asla kapatmıyorlar ve asla uyumuyorlar."

Talan bana baktı, yüzü kül rengiydi.

"Büyün onu bir şekilde hasta etmiş olabilir mi?" Fısıldadım. "İyi olacağını söylemiştin ama bugün kesinlikle iyi değildi."

"Empatik güç insanlara bu şekilde zarar veremez, eğer uygun önlemler alınırsa. Ve şarap şişesiyle ilgili hileyi kurduğumda bu önlemleri aldım. Jaetris'in Merhemi olarak bilinen bir dua ilahisiyle zihnini yatıştırdım - bahsettiğim palyatif ilaç buydu. Hatırladınız mı?"

"Ama en dikkatlice çalışılmış empatik büyüün bile zararlı olduğu bazı insanlar olabilir mi?" Bunu düşünürken midem bulandı. "Büyünüzü hiç Madam Baines gibi Kutsanmış bir bilge üzerinde kullandınız mı? Bu kadar karmaşık ve yoğun bir zihne sahip biri üzerinde?"

Tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi ve parıldayan siyah dalgalarını karıştırdı. "Meshedilmiş bir bilgeye asla, hayır, ama ilkeler aynı, zihin ne olursa olsun. Yaptığım şey ona zarar vermemeliydi."

Dudağımı ısırdım, düşünmemek için kendimi zor tuttuğum o geceyi hatırladım. "Yine de agresif davrandın," dedim, sesim çok kısıktı, "ve bunu seni zorladığım için yaptın. Aslında seni tehdit ettim."

Talan bir kaşını kaldırdı ve telaşlı bir eğlenceyle bana baktı. "Benim yarı boyumdasın Gemma. Benim için bir tehdit değildin."

"Ama seni Ivyhill'den göndereceğimi söylemiştim-"

"Konuyla alakasız. Madam Baines üzerinde gücümü kullanmayı reddedebilirdim ama yapmadım. Bu benim hatam, sizin değil."

Aynı fikirde değildim ama kendimi o kadar hasta ve gergin hissediyordum ki bir an konuşamadım. Hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmek ve paniğe kapılmamak için tüm gücümü harcadım.

"Gölgelerin gözleri olduğuna dair bir şey söylediğini söylemiştin," dedi Talan yavaşça, elleri arkasında yere bakarken derin düşüncelere dalmıştı. "Belki de bu önemlidir ve sadece yorgun bir zihnin rastgele bir düşüncesi değildir."

Bir anım alev alev yanan, mide bulandırıcı bir netlikle geri döndü; partimin olduğu gece, tuvalet masamda oturmuş, görünmeyen bir varlık tarafından masaya çekilmiş ve hayatımda ilk kez bir sihirbazlık gösterisi yapmışım: Jessyl'i geçici olarak aklını kaçırmaya neden olan cazibe.

"Bunu daha önce de hissetmiştim," diye mırıldandım. "Gölgelerdeki gözleri kastediyorum. Partimin olduğu gece ben de buna benzer bir şey hissetmiştim. Ama Madam Baines için olduğu gibi korkutucu değildi. Daha doğrusu, o kadar da korkutucu değildi. I..." Aynadaki değişen yansımaı hatırlayarak kızardım: keskin, nefes kesici ve korkusuz, ışıkla dolup taşan. Gerçekte olduğumdan daha fazlası. Olduğumdan *daha iyiydim*. Bu anı boğazıma bir ağrı sapladı.

Talan bana sertçe baktı. "Hissettiğin şeyi tarif et. Olay gerçekleştiğinde havada belirgin bir koku var mıydı? Bir şekilde değiştiğini hissettin mi, sanki yabancı bir etki seni alışılmışın dışında bir şey yapmaya itiyormuş gibi?"

Çadır sıcak ve kalabalıktı, yemek kokuları ve kahkaha sesleriyle doluydu ama yine de sorduğu soru karşısında içimde küçük bir tedirginlik hissettim.

"Bir koku hatırlamıyorum," dedim, "ama kesinlikle değişmiş hissettim, gözlerim daha açıktı, sanki dünya keskinleşmişti ve ben de keskinleşmişim. Kendimi güçlü hissettim, hatta... güçlü. Bir şey beni çağırıyordu ve onu takip etmeliydim."

Talan nazikçe elimi tuttu ve yüzümü ona çevirdi. "Bu çok önemli Gemma. O gece şeytani bir büyü söz konusu olabilir - tek başına çalışan bir şeytan ya da belki de Baskların emriyle seni baştan çıkarmaya gelen Üç Gözlü Taçlı Adam'ın ta kendisi. Bana *tam olarak* ne olduğunu anlat, en başından."

Ama o korkunç geceyi kelimelere dökmeyle başlayamadan, arkamdan tanıdık bir kahkaha patladı ve bir çift kaslı bronzlaşmış kol beni havaya kaldırıp vahşi bir kucaklamanın içinde döndürdü.

"Gemmy-Gem, seni kusursuz mücevher," dedi bana sarılan adam. "Kıyafetlerimin durumu için beni azarlamamaya çalış. Uzakta olduğumda, senin kıyafet bilgeliğinin her bir parçasını çabucak unutuyorum ve bir kez daha dalgın bir bilgene dönüşüyorum. Bunun için özür diliyor ve merhametinize sığınıyorum."

"Bunu düşüneneğim," dedim gülerek, korkunç ruh halim her şeye rağmen düzeldi, çünkü bana sırttan Gareth Fontaine'di - parlak kütüphaneci, hayran olunan profesör, bir adamın uslanmaz yavrusu ve Farrin'in en sevgili arkadaşı.

Kız kardeşim arkasından geldi, kollarını kavuşturmuştu. "Hak ettiğinden fazlası olur," dedi alaycı bir tavırla, ama ben buna kanmadım. Ağzını çekiştiren küçük gülümsemeyi ve omuzlarının her zamanki gerginliğini nasıl kaybettiğini gördüm.

Gareth kolunu Farrin'in omzuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Çürümüşüm, değil mi?"

"Bir inek gübresi yığını gibi."

Dilini şaklattı, gözleri parlıyordu. "Bu seferkinin ağzı ne kadar da bozuk."

Gareth ancak o zaman şaşkınlıkla kendisini izleyen Talan'ı fark eder gibi oldu.

Gareth elini uzattı. "Gareth Fontaine. Ve sen de Talan d'Astier olmalısın, küçük Gemmy'mizi büyüleyen, yıkıcı yakışıklılığa sahip gizemli Vauzanian."

Talan küçük bir gülümsemeyle Gareth'in elini sıktı. "Memnun oldum Profesör Fontaine. Sizin ve başarılarınız hakkında çok şey duydum."

"Benimle övünüyorsun, öyle mi Gem? Seni sevgilim." Gareth bana göz kırptı, sonra iri bir elini Talan'ın sırtına vurdu. "Gel benim iyi dostum," dedi.

"Oturup yemek yiyelim ve bu gece bu muhteşem Ashbourne kadınlarının bize eşlik edecek olması gibi mükemmel bir talihimizin tadını çıkaralım."

Talan bana baktı, kaşlarını kaldırdı, sanki şöyle der gibiydi: *"Bu mu sözde parlak wardstones sökücüğü?"*

Yine de Gareth'ın onu odanın ortasındaki masalardan birine doğru götürmesine izin verdi, Gareth çoktan tanrıların bildiği şeyler hakkında konuşmaya başlamıştı - büyük olasılıkla her şey ve her şey. Birbirlerinden daha farklı olamazlardı: Gareth, zayıf ve bronz tenli, kırılgan sarı saçlı, kahverengi çerçeveli gözlüklerinin ardında parlayan yeşil gözleriyle her santiminden neşe fişkırıyordu. Ve Talan, siyah saçlı ve solgun, vücudu belki de kimsenin göremediği bir endişeyle gergin... ama ben görebiliyordum. Farrin'i koltuklarımıza kadar takip ederken bunu ben de hissettim.

Gölgelerin bile gözleri vardır, demişti Madam Baines. Elim titreyerek punç kadehimi alırken, bunun doğru olup olmadığını, o gözlerin iblis ya da Bask'a ait olup olmadığını ve şimdi bile orada, ışıltılı çadırımızın köşelerinde gizlenmiş, beni izleyip beklediklerini merak ettim.

Saatler sonra Farrin'le paylaşmam gereken uyku çadırına girdim ama kız kardeşim orada değildi.

Illaria onun yerine, küçük kristal bir bardaktan içtiği konyağı sakın sakın yudumluyordu. Üzerinde koyu menekşe rengi şifon bir elbise ve çıplak omuzlarını saran altın işlemeli saçaklı bir şal vardı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldadım. Akşamın gerginliği bir anda üzerimden akıp gitti. Aceleyle Illaria'ya gittim, onu sertçe kucakladım ve yüzümü buklelerinin yumuşak siyah kütlesine gömdüm. Günlük kokusu olan sandal ağacı ve portakal çiçeği kokuyordu ve bu tanıdık koku beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı. "Seni görmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam, Lari. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki."

"Eğer konu Talan d'Astier ise," diye söze başladı, sesi soğuktu, "o zaman onun hakkında zaten yeterince şey biliyorum, senin sayende değil."

Ancak o zaman Illaria'nın kollarımda kaskatı durduğunu ve kucaklamama karşılık vermeyi reddettiğini fark ettim.

Onu düşünmek için geri adım attım. "Sorun nedir? Bana kızgınsın."

Illaria bir süre bana eşit bir şekilde baktıktan sonra içini çekti ve ifadesi yumuşadı. Boş bardağını benim yatağımla Farrin'inkinin arasındaki küçük masanın üzerine koydu.

"Sana kızgın değilim," diye cevap verdi. "Pek sayılmaz. Sadece seni neden bir aydır görmediğimi, mektuplarıma neden cevap vermediğini ve en önemlisi de aşık olduğun bu gizemli yabancından bana neden bahsetmediğini merak ediyorum."

"Aşık mı?" Güldüm. "Lari, ben buna *aşk* demezdim. Onu sadece partiden beri tanıyorum."

"Beni görmezden geldiğin parti," diye ekledi Illaria beni dikkatle izleyerek. "Yani bu *aşk* değil. Bunu şimdilik kabul ediyorum. Nedir o zaman?"

Cevap vermekte tereddüt ettim. Talan tüm sırlarımızı ifşa etmemi istemezdi ama Illaria'ya her şeyi anlatmaya alışmışım -hayatımın her ayrıntısını, her gizli umut ve korkumu- ve birdenbire, orada durmuş beni bu kadar yakından izlerken, partiden bu yana geçen haftalar şaşırtıcı bir netlik kazandı. Bir *ay*. Talan'la tanıştığımdan beri tam bir *ay* geçmişti ve bu süre zarfında dünyadaki en yakın arkadaşımı ne görmüş ne de onunla konuşmuştum.

Farkına vardığım şey buz gibi bir dalga halinde vücuduma yayıldı.

"Mektupların," diye fısıldadım. Yavaşça yatağımın başucundaki sandalyeye çöktüm. "Onları bir çekmeceye koydum ve sana yazmak istedim. Yazdım, Lari. Sadece... unutmuşum." Şakağıma dokundum, su yüzüne çıkan anılardan rahatsız olmuşum -Illaria'nın her hafta Jessyl tarafından odama getirilen mektupları, mühürlenmiş ve katlanmış, kendi ellerimle komodininin içine yerleştirilmiş, açılmamıştı.

"Aslında geldiklerini bile unutmuşum," diye devam ettim, şaşkın ve titrek bir sesle. "Ne kadar tuhaf. Sanırım dikkatim dağılmıştı."

Illaria bir süre sessizce durduktan sonra yatağımın kenarına oturdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Gemma, beni dinle. Dinliyor musun? Bana bak. Beni duyduğunu göster."

Onun endişeli kahverengi gözlerine bakarak itaat ettim.

"Bu adam, Talan," diye başladı Illaria. "Ona güvenmiyorum ve senin de güvenmemen gerektiğini düşünüyorum."

şaşkınlığım tamdı, kızgınlığım aniydi. Ellerimi ondan çektim, sanki beni korkunç bir şey yaparken yakalamış gibi aniden açığa çıkmış hissettim. "Ne söylemeni bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi."

Illaria kaşlarını çattı. "Gördün mü? şimdi de ondan şüphe ettiğim için bana kıızıyorsun." "Kızgın değilim." Açıklanamaz bir şekilde kızgındım.

"Seni çok uzun zamandır tanıyorum Gemma. Bunu yüzünde görebiliyorum."

Yüzünde gördüğu ifadeyi yumuşatmaya çalıştım ve sesimi yumuşattım. "Mesafeli davrandığım için özür dilerim, Lari. Gerçekten öyleyim. Sadece..." Kerrish'i cazibelerimizi hazırlamaya ikna ettiğimde ona söylediğim sözleri bulmakta zorlandım. "Onun yanındayken kendimi farklı hissediyorum. Kendimi daha özgür, daha az yük altında hissediyorum." Ellerimi tiksintiyle vücuduma doğru salladım. "O bana yardım ediyor. O... o beni *canlandırıyor*, beni paniğimden, acımdan, umutsuzluğumdan kurtarıyor. Onunlayken kendimi unutuyorum. Nefret ettiğim her şey, düşüncelerimi karartan her şey yok olup gidiyor. Ve," diye ekledim küçük bir gülümsemeyle, "o yatağımdayken aldığım zevki hiç almadım."

Küçük bir yalan, ama affedilmez bir yalan değil. Ne de olsa geçen ay boyunca birçok gecemi onu düşünerek geçirmiştim - nasıl bir sevgili olabileceğini, kendi dokunuşumun tatmin edemediği yerleri öperken dudaklarının nasıl bir his vereceğini.

Ancak Illaria hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Leş gibi kokuyor, Gemma."

Ona baktım. "Pardon?"

"Leş gibi kokuyor. Kokusu berbat. Görünüşte güzel -çam, gül ağacı ve anason, biraz da limon otu. Çoğu insan sadece bu kokuyu alır. Ama ben çoğu insan değilim. Altındaki koku, Gemma, kokuşmuş. Kokuyu kendime tarif etmeye çalışıyorum ve bulabildiğim en iyi şey, bir şeyin öldüğü ve havanın çürümeyle misk gibi koktuğu ormanın derin, nemli bir kısmı gibi olduğu."

"Ne kadar şiirsel," dedim düz bir sesle. "Onunla tanışmadın bile. Kokusunu nereden biliyorsun?"

Illaria'nın yüzü biraz düştü. "Partindeydim, biliyorsun, seninle hiç konuşmamış olsak da. Bu gece de çadırınızdaydım, masanızda yemek yiyordum. Beni orada görmedin mi?"

Tenim karıncalandı. O geceye dair anılarımı gözden geçirdim ve Illaria'yı hiçbir yerde bulamadım. "Ben... Sanırım ben-"

"Dikkatin mi dağıldı?" Illaria'nın ifadesi acımasızdı. "Pek çok sevgilin oldu ama hiçbirinden dostluğumuz pahasına zevk almadın. Talan'a kadar."

Yükselen şaşkın paniğim kendimi vahşi hissetmeme neden oldu. "Ah, demek mesele buymuş. Kıskanıyorsun."

"Hayır, Gemma, *endişeliyim*. Kendinde değilsin."

"Neden daha iyi hissetmemi istemiyorsun? O beni daha iyi hissettiriyor. *Kendimi iyi hissetmemi* sağlıyor, kötü değil."

"Ve bu size olağandışı gelmiyor mu? Hayatta her zaman iyi olan çok az şey vardır."

"Ve belki de o nadir şeylerden biridir, en azından benim için." Ayağa kalktım, kulaklarımda kan uğulduyor, göğsüm öfke ve dehşetle karışık bir karmaşa içindeydi. "Uyumam gerek," dedim buyurgan bir tavırla. "Babam sabah dövüş çukurlarında olacak ve Farrin öğleden sonra gösteri yapacak. Onları desteklemek için formumun zirvesinde olmalıyım. İyi geceler, Lari."

Illaria uzun bir süre beni izledi, yatağımın kenarında üzgün ve küçük görünüyordu. Sonra ayağa kalktı ve beni kucakladı, nazik ama sert bir şekilde.

"Seni her zaman seveceğim," dedi sessizce yanağıma doğru, "beni kıskançlıkla suçladığında bile, içtenlikle hoşlanmadığım bir adamla yatıyor olsan bile. Bunu unutma. Yarın Farrin'in gösterisi için orada olacağım. Turnuva biter bitmez, ziyaret için evime gel. Sandalyen de ben de seni özledik."

Sonra ellerimi sıktı ve beni terk etti. Boğazımda sıcak bir yumru ve midemde hastalıklı bir kıpırtı ile onun çadırdan çıkışını izledim, uyurken her ikisi de kayboldu, Talan'ın içimde hareket ettiği, adımı fısıldadığı rüyalar tarafından yumuşatıldı. Altımızda nemli toprak, üstümüzde yıldızlar. Vücutlarımız çıplak ve parlıyordu, çamurla beneklenmişti. Bacaklarım ona dolanmış, onu içimde daha derinlere itiyordu. Koyu hüzünlü gözleri yüzüme sabitlenmiş, anlayamadığım bir şey için sessizce, umutsuzca yalvarıyordu.

BÖLÜM 15

Ertesi sabah, merkezdeki dövüş çukurunun kenarında durmuş, yukarıdan Babamın rakibini neredeyse can evinden vuruşunu izliyordum. Adamın adı Lord Grey Runnemead'di; Summer's Amble köyünden, kır çiçekleri, inişli çıkışlı tepeleri ve meşhur iç çeken rüzgârlarının sözde tahrik edici nitelikleriyle ünlü popüler bir tatil beldesi olan zorlu bir Kutsanmış nöbetçiydi.

Ama görünüşe göre hiçbir uyarıcı rüzgâr zavallı Lord Runnemead'i bu özel maça hazırlamamıştı.

Babam olağanüstü bir hızla çukurun zemininden fırladı, duvara sıçradı, becerikli bir örümcek gibi bir an yatay olarak koştu ve sonra duvardan fırladı, havada Lord Runnemead'e doğru döndü ve mide bulandırıcı bir çatırtı ile çenesine yankılanan bir yumruk indirdi - hepsi üç göz kırpma süresinde.

Lord Runnemead yere yığıldı, çıplak göğüslü babam terli bir zaferle kollarını havaya kaldırırken kalabalık kükredi, bir grup şifacı Lord Runnemead'in paramparça olmuş çenesini tedavi etmek için çukurun merdivenlerinden aşağı koştu ve ben, ellerim cilalı ahşap korkulukta sıkıca kenetlenmiş, titredim. Önümdeki şiddetten, kalabalığın gürültüsünden ya da havada yaz sıcağı gibi şiddetle parıldayan büyüden değil, Talan'ın yakınlığının baş döndürücü tınısından.

Çukurun kenarında bana katılmak için kalabalığın arasından yeni çıkmıştı ve alçak, etkilenmiş bir ıslıkla sahneyi inceledi.

"Acımasız," diye yorumladı, "ve etkili. Dövüşün bir süre daha edeceğini düşünmüştüm ama işte şimdiden kaçırdım."

Bir turnuva hakemi babama bu ilk raunt için ödülünü takdim ediyordu - kraliyet armasıyla işaretlenmiş ve içinde kraliçenin maskeli balosuna on davetiye için bir kupon bulunan, ebrulu altın kâğıttan mühürlü bir zarf.

Babama hürmetkâr bir gülümsemeyle el sallamam, onun adını tezahüratla anan herkese nezaketle başımı sallamam gerekirken, tüm bu gürültüye sırtımı döndüm. "Babamın gücünden bahsederken," dedim, "abartmıyorum."

Talan hafifçe, "Belli ki öyle değil," diye cevap verdi. "Kuzeye yaptığımız gizli gezileri öğrenirse beni nasıl parçalara ayıracağını merak ediyorum."

"Senin için en acı verici olacağını düşündüğü şekilde." "Doğal olarak."

"Ya da istediğim yöntemi kullanarak."

Gergin sesimi duyan Talan bana baktı ama onu görmezden geldim, çenem sıkıca kenetlenmiş bir halde geniş turnuva alanından geçip vahşi otlaklara doğru ilerliyorduk. Etrafımızdaki kalabalık hayranlıklarını mırıldanarak dağıldı. Çarpıcı bir çifttik, Talan ince siyah yeleği ve uzun ceketıyla, her ikisi de ev sahiplerinin onuruna işlenmişti, saçlarının koyu dalgaları güneş ışığında neredeyse yanardönerdi, yürüyüşü pürüzsüz ve kendinden emindi.

Ben de onun yanında, Kerrish'in benim için diktiği ve o sabah bana sunduğunda nefesimi kesen elbisenin içindeydim. Onun giydiğine benziyordu; yüksek fırfırlı bir yaka, göbeğime kadar inen bir yaka, bileklerimde bir sıra narin sedef düğmeyle toplanan şeffaf kollar, gözü kalçalarımın çekmek için tasarlanmış bir büstiyer. Ama kendi elbisesinin canlı deniz mavisinin aksine, Kerrish benimkini tenime mükemmel uyum sağlayan krem rengi, dantel süslemeli bir şifondan yapmıştı. Uzaktan bakıldığında, sanki üzerimde sadece

İşlemeli zümrüt sarmaşıklar ve minik altın çiçeklerden oluşan bir ağ. Elbise yakından incelenmek için yalvarıyordu: Bu nazlı, ipliksi kumaş nerede bitiyor ve benim solgun tenim nerede başlıyordu?

Yürürken eteklerim bacaklarımda uçuşuyor, çıplak boynumda kuşluk güneşiyle ilgisi olmayan ısrarcı bir sıcaklık geziniyordu. Ne rüyalarım ne de Illaria'nın rahatsız edici sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Ormanın derin, nemli bir yerinde bir şey ölmüş.

Talan bana bakmaya devam etti, her adım aramızdaki havayı daha da sıkılaştırıyordu. İtişip kakışan kalabalık bizi hafifçe birbirimize çarptığında, sorunlu zihnim ondan geri çekilmemi isterken bile bedenim temasla şarkı söyledi.

"Sessizliğimi bağışlayın," dedi Talan bir süre sonra. Kalabalıktan kaçmak için kestirme bir yol olan, minik kurdeleli çanlarla süslü bir meşe ağacının uzun dalının altına eğildi. "Sadece bugün ne kadar güzel olduğunu anlatacak kelime bulmakta zorlanıyorum Gemma."

Bana bu kadar yakın olan yumuşak sesi, geceki rüyalarımı canlı dalgalar halinde geri getirdi. Kendimi biraz histerik hissederek, Farrin'in gösterisinden önce çadırıma dönüp iç çamaşırlarımı değiştirmeyi aklıma not ettim; düşüncelerimi kontrol etmeyi başaramazsam, zavallı ipekli şeyler öğle yemeğine kadar mahvolacaktı.

Şehvet dalgaları Illaria'nın uyarısının anısına çarptı ve aniden meşenin altında durup ellerimi sinirli yumruklar haline getirdim. Talan da durdu, üzerimde yükseliyordu. Yüzüne bakmadan bile endişesini hissedebiliyordum. Onun yanından geçip budaklı ağaca baktım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yanlış bir şeyler var. Varlığın yüklü ve karanlık. Fırtınalı. Bir şey mi oldu?" Etrafına bakındı, sonra eğilip daha sessiz konuştu. "Ashbourne'un çevresindeki şüpheli kişileri arıyordum ama hiçbir şey bulamadım - ne şiddet içeren düşünceler, ne hilekârlık, ne de bir hırsız işaret edebilecek tek bir sinsi kötülük izi."

Yüzünün güzelliğine karşı kendimi hazırladım ve ona ters bir bakış fırlattım. "Bunu belirlemek için gücünü mü kullandın?"

"Çok ince davranıyorum," diye beni temin etti. "İnsanların duygularını işgal etmiyorum, sadece havayı test ediyorum. Rüzgârın hangi yönden estiğini görmek için parmağımı ıslatıp havaya kaldırmak gibi."

"Bir parmağı ıslatmak," diye tekrarladım, bu ifade bir dizi yararsız imgeyi çağrıştırdı. Hayatımda ilk kez kendimi, Farrin gibi sekse karşı kayıtsız olmayı ya da sadece kendi hayal gücümle yetinmeyi dilerken buldum. Böyle bir varoluş bana sıkıcı geliyordu, ama kesinlikle daha az sinir bozucu olurdu.

Talan kaşlarını çattı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Eldivenlerin icadı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eğer ellerim çıplak olsaydı, onun tenine dokunurken kendimi kaybedebilirdim.

"Gemma, bana olduğunu anlat," dedi. "İyi görünmüyorsun."

Düşünmeden ağızımdan kaçırdım: "Illaria sana güvenmemem gerektiğini söylüyor."

Talan bana göz kırptı, gerçekten şaşkın görünüyordu. "Illaria. Parfümcü arkadaşın, öyle değil mi?"

"*En iyi* arkadaşım. Senin ölü ve çürümüş bir şey koktuğunu söylüyor. Burnu eşsizdir. O bir bilge, bilirsin, düşük sihirli ama yine de eşsiz. Soyunda bir yerlerde Kutsanmış kanı olduğuna eminim. Bu konularda onun içgüdülerine güveniyorum."

"Sence ben... *kokuyor* muyum?"

"Illaria'nın var. Senin teninden ve sürdüğün kolonyadan başka bir şey koklamadım." Söz konusu kolonyanın kokusunu ne kadar lezzetli bulduğumu

ve son zamanlarda rüyalarımına nasıl girdiğini açıklayamadan kendimi durdurdum. "Ama sonra, ben bir alim değilim. Neden senin hakkında böyle düşünsün ki? Bu ne anlama geliyor?" "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Belki de Vauzanian kanımdan, kokumdan bir şey." Yüzü ani bir ilhamla aydınlandı. "Ya da belki empatik gücümle bağlantılı bir yayılımdır. Daha önce hiç duymamıştım.

ama daha önce hiç parfümcü bir bilginle de tanışmadım. Bu fikir kesinlikle tuhaf ama sanırım mümkün."

O konuştuğça vücudumdaki gerginlik azalmaya başladı. Yüzünü incelediğimde ciddi bir şaşkınlıktan başka bir şey göremedim.

"Belki benim doğal kokuma karşı koyacak bir koku bulabilir," diye devam etti. "Kesinlikle kimseyi itmek istemiyorum. İhtiyacım olan son şey maskeli baloya katılıp da kraliçenin beni kokum yüzünden sürgün etmesidir."

Bunu o kadar ciddi söyledi ki gülmek zorunda kaldım. "Ne güzel bir resim olurdu."

Talan biraz gülümsedi ama bu gülümseme çabucak kayboldu. "Sebebi ne olursa olsun, bu çok talihsiz bir durum. En iyi arkadaşın bana güvenmiyor."

"Aslında, bence sizi küçümsüyor."

Kaşlarını . "Kokuma engel olamıyorum."

"Sadece o değil." Gözlerimi kaçırdım, Kerrish'in saçlarını örgülerin tepesinden kopan bir tutam bebek nefesiyle oynuyordum. "O... kıskanç. Sen geldiğinden beri onu görmezden geliyorum. Senden başka pek çok şeyi görmezden geliyorum. Bu bana göre değil."

"Kıskandığı için onu suçlamıyorum," dedi Talan yumuşak bir sesle. Çiçekleri tekrar saçlarımin arasına sıkıştırdı. "Birinin seni benden çalmaya çalıştığını düşünseydim ben de kıskanırdım."

Ona baktım, çenesinin keskin çizgisine hayran kaldım. "Sanki en başta ben seninmişim gibi."

Bana küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Elbette. Kötü bir kelime seçimi. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, vahşi kedi. Seni tanıyalı sadece bir ay oldu ama şimdiden sanki benim bir parçammışsın gibi hissediyorum." Elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü, bu sırada gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Seni kaybetmek kendi derimi yüzmek gibi hissettirir."

"Bu iğrenç bir şey," diye fısıldadım, bana karşı kullandığı sevgi sözcüğünden oldukça rahatsız olmuştum, "ve yine de tuhaf bir şekilde romantik."

Sertçe yutkundu; yakasının yarısını gizlediği boğazı beni şaşkına çevirdi. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım ve beyaz tenine iffetli bir öpücük bıraktım. Nabızı ağzımın altında sıcak bir davul gibi çarpıyordu.

"Gemma," diye fısıldadı, dudakları saçlarımdaydı. "Gemma, Gemma..."

Kımıldadı, elleri korsajımdan yukarı kaydı. Kumaş o kadar inceydi ki sanki çıplak tenimi okşuyormuş gibi hissediyordum.

Geri çekildim, soğukkanlılığımyı korumaya çalışıyordum. "Illaria'yı bu akşam yemeğe davet edeceğim. Ona iyi davranacaksın. Kendini sevmesini sağlayacaksın. Senin için bir koku hazırlamayı kabul edene kadar onu pohpohlayacaksın."

Talan başını salladı, bakışları sıcak ve karanlıktı. "Benden ne istersen yaparım. Bana ne istediğini söyle, ben de itaat edeyim."

Sözleri beni yakaladı, kendimden geçirdi. *Al beni.* Cevabım içimde kaynadı, derimin altındaki ateşi görmezden gelemedim, Illaria'nın endişesi lanetlensin. *Beni senin yap. Önümü göremeyinceye kadar ırzıma geç.*

Meşe ağacının gölgesiğinin dışından gelen büyük bir kanat çırpıntısı o anı parçaladı ve ikimizi de kendimize getirdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Talan, bir elini saçlarında gezdirerek, "geç kaldık."

Dalların arkasından, parıldayan siyah bir tüy bulutunun havada spiral çizdiği vahşi otlaklara doğru baktım. Bir şekilde sesimi buldum. "Büyü mü?"

Talan acımasızca gülümseyerek ceketinin cebinden küçük pirinç kurbağayı çıkardı. İçimi bir heyecan kapladı; o an gelmişti ve aniden şüpheyeye kapıldım.

Ama Talan çoktan meşenin altından aceleyle çıkmıştı. Çabucak onu takip ettim ve kolumu onunkine geçirerek hızını yavaşlatmaya zorladım. Bana minnettar bir bakış fırlattı ve padoka vardığımızda, kalabalık yıldızlı gözlerle bize yol açarken, adımlarımız durgun ve kendinden emindi. Ben Leydi Gemma Ashbourne'dum, muhteşemdim ve kıskanıliyordum.

zarif elmacık kemikleri olan gösterişli bir yabancının kolundaydı. Illaria'nın şüpheleri ve çalınan koğuş taşı geçmişte kalmıştı.

Aval aval bakan bir çift kadın ön sıradaki imrenilen yerlerini bize bıraktı ve ben aniden Alastrina Bask'ın kuzgunlarının gölgesinde oturdum.

Çimenli otlığın ortasında kollarını iki yana açmış duruyordu. Elbisesi elbette kuzgunlarına uygun olarak siyahtı ve güneşte parlayan opalin bir parlaklığa sahipti; yeşim, akuamarin, çivit mavisi. Tüyler yakasını ve kollarını süslüyordu ve kısa siyah saçlarını topuz yapmıştı. Parlak kuşluk güneşinde solgun, kuzeyli ve keskin gözlü, heybetli duruşu ve kışa daha uygun elbisesiyle yersiz görünmesi gerekirdi. Ama aslında orada durması, kuzgunları etrafında dönerken sert bir kuzey diliyle emirler yağdırması son derece doğaldı. İzleyicilerini kendine hayran bırakmıştı; Talan'ın ve benim hayranlarımız orada olduğumuzu çabucak unutmuş, onun yerine önlerindeki muhteşem gösteriye bakakalmışlardı.

Şanslıyız. Gölgelelerin arasında sinsice dolaşırken görülemezdik; olacaklar göz önüne alındığında, bu şüpheli görünebilirdi. Gelişimizin alamet gibi görünmesini de istemiyorduk.

Gösteri devam ederken, Alastrina'nın kuzgunları kara su gibi akıcı bir şekilde çeşitli oluşumlara girip çıkarken, sıkılmış bir halde etrafıma bakındım. Hiçbir Ashbourne, yetenekleri ne olursa olsun, bir Bask'tan dış görünüşüyle etkilenmezdi. Ama aslında ben etkilenmiştim ve huzursuzdum, midem sıkışıyor ve çalkalanıyordu. Haftalar önce orman açıklığındaki kuzgunların parıldayan halısını ve Talan'la beni çalıların arasında saklanırken bulan kuşun boncuk gibi siyah gözlerini çok iyi hatırlıyordum.

Sonra elimin arkasından esnediğimde onu gördüm.

Ryder Bask, kız kardeşine uygun olarak tüylü siyahlar giymişti - dramatik kare omuzlu uzun bir palto, obsidyen taşıyla kaplı koyu renkli bir baston, sürmeyle çevrelenmiş buz mavisi gözler ve doğrudan bana bakıyordu.

Bir anda Ravenswood'daki son gecemizle ilgili her şeyi hatırladım: ürkütücü wardwraithler, Ryder'ın kolumu arkamdan çekiştirirken hissettiğim yakıcı acı, gübre ve yağ kokusu.

Talan'ın yanına büzülme dürtüsüne direnerek esnememi bitirdim ve Ryder'ın soğuk bakışları uzaklaşıp kız kardeşine dönene kadar bir kaşımı kaldırdım.

Talan korkumu hissetmiş olmalıydı ya da bir an için bildiğim tek ses olan kalp atışlarımın gürültüsünü duymuştu. Ellerime uzandı ve sıkıca kenetlenmiş parmaklarımı kendi parmaklarıyla sardı. Minnetle teninin sıcaklığına odaklandım, sanki bir uçurumun kenarından sarkıyordum ve onun dokunuşu benim tek kurtuluş şansımdı. Omzum acının hatırasıyla zonkluyordu. Başım dönüyordu; kuzeydeki ahırın gölgelerinde kapana kısılmıştım. Ryder her an kolumu bedenimden koparabilirdi.

"Talan," diye fısıldadım, kuzgun kanatlarının sağır edici gürültüsü altında sesim ince çıkıyordu. "Lütfen."

Daha fazlasını söylemeye cesaret edemedim ama Talan anladı. Beni bir güvenlik hissi sardı, sanki kollarını etrafıma dolamış ve beni kimsenin bulamayacağı ve hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği paltosunun karanlık sığınağına sokmuş gibi sıcak ve sağlamdı. Kalbim onun kalbine, yumuşaklığım onun sert ve zayıf gücüne karşı korunaklıydı.

İşte o anda, bedenim Talan'ın gücünün kucağında gevşerken, gerçek bana bir yumruk gibi çarptı. Kıpırdamadan durdum, içimdeki şok sessizce sarsıldı ve tüm dünyam bu küçük alana, kuşlarla dolu bulutsuz bir gökyüzünün altındaki bir bankta yanımda oturan Talan'a daraldı.

Onu çok kolay sevebileceğimi biliyordum.

Talan'ı sevebilirdim ve belki de çoktan sevdim.

Sol tarafımda küçük bir tıkırtı duyuldu. Şöyle bir baktım ve Talan'ın avucunda yarı saklı duran pirinç kurbağayı gördüm.

İçindeki boşluğu.

Serra Breen'den sipariş ettiğimiz büyüyü, Alastrina Bask'ın etkileyici gösterisini mahvedecek büyüyü serbest bırakmıştı.

Talan'ın elini sertçe sıktım, aklım başımdan gitmişti. Onu sevebilirdim, *onu sevebilirdim*.

"Talan, *bekle*," diye fısıldadım, "hazır değilim-"

Beni bir sakinlik hissiyle susturdu. İpeksi ve yavaş, sanki ılık, yumuşak bir şelaleden geçmişim gibi vücudumdan aşağı kaydı. Ona yaslandım, esnek ve akışkandım. Tek koluyla gövdeyi sardı ve adım fısıldadı, dudakları kulağımın dibinde olmasına rağmen sesi zayıftı. Tekrar tekrar adım söyledi, *endişelenme dedi, bunu biz istedik dedi, seni yakaladım vahşi kedi dedi*.

Ve sonra, padok yönünden Alastrina'nın sesi komutun ortasında kesildi ve korkunç, gırtlaktan gelen bir vıraklamaya dönüştü.

Bu gariplik tekinsizdi. İlk başta kimse nasıl tepki vereceğini bilemedi. Alastrina orada öylece durdu, ağzı sımsıkı bir çizgi halindeydi ve eliyle boğazını . Onun ötesinde Ryder ters ters baktı ve gergin bir şekilde kıpırdandı. Kulaklarının dikildiğini görmeyi bekliyordum.

Tepelerindeki kuzgunlar, dağınık birkaç sert çığlık atarak düzenli düzenlerini bozdular ve şaşkınlıkla kanat çırpmaya başladılar.

Alastrina boğazını temizledi ve kararlı bir bakışla çenesini kaldırdı. Her şey sessizliğe bürünmüştü, seyirciler şakayı bekliyordu.

Tekrar denedi, bir sonraki emrini söylemek için ağzını açtı ama çıkan şey onun sesi değildi ve kesinlikle bir kelime değildi.

Her biri bir öncekinden daha çirkin ve sert olan bir dizi vıraklamaydı. Ve durmadı. Gökyüzüne, kafası karışmış zavallı kuzgun bulutuna bağırdı, tekrar tekrar uygun komutları vermeye çalıştı. Ama nafileydi. Ağzından çıkan tek ses büyüyle yaratılmıştı: Serra Breen'in söz verdiği gibi, çiftleşme mevsimindeki erkek bir kurbağanın çığlıkları.

Gösteri kaosa dönüştü. Kuzgunlar dağıldı; bazıları uçarak uzaklaştı, sarhoşça yere düştü; diğerleri birbirlerine çarptı, öfkeli, acılı çığlıkları Alastrina'nın vıraklamalarının sapkın bir yankısı gibi havada çağladı.

Seyircilerden bazıları başlarını kapatarak kaçtı. Diğerleri dehşet içinde durdu, başka tarafa bakamadı. Diğerleri ise Alastrina'nın öfkesi düpedüz hiddete dönüşürken kahkahalarla güldü. Alabaster rengi teninde kırmızı lekeler oluştu. Kendisine koşan şifacılar ve hakemlere saldırdı ve sanki bu onları anlayamadıkları emirlere itaat etmeye sevk edecekmiş gibi ayaklarının dibinde sendeleyerek kuzgunlara bağırdı. Ryder kalabalığın arasından ona doğru itti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve kuzeyli bir dilde ona bağırdı. Kızın vıraklamaları hayvani ve korkunç bir şeye dönüştü. Onun obsidyen esasını kaptı ve bir mızrak gibi fırlattı, ona doğru çığlık attı.

Kalabalık dağıldı ve asanın kara bir şimşek gibi yere çakıldığı yerden uzaklaştı. Bedenlerin akımı Talan ve beni oturduğumuz yerden kaldırdı ve diğerleriyle birlikte hızla uzaklaştık, Alastrina'nın öfkesinin kakofonisi turnuva alanında hepimizi takip ediyordu. Talan beni kızarmış et şişlerinin dumanlı havada cızırdadığı yemek tezgâhlarının bulunduğu orta meydandan geçirdi. Alandaki diğer arenalarda yarışmacılar durmuş, bu kaosa hastalıklı bir hayranlıkla bakıyorlardı.

Sonunda boş uyku çadırının kutsanmış sığınağına girdiğimizde Talan gülüyordu.

"Yüzünü gördün mü?" dedi gözlerini silerek. "Tanrım, bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Serra'ya bir prim ödemesi göndermemiz gerekecek. Kendini aştı."

Zayıfça güldüm. Kalbim yerinde değildi. Olan biten her şey, Talan'ın güldüğü zamanki yüzünün ışıltılı, parlak güzelliği başımı döndürüyordu.

"Çok kızacaklar," diye mırıldandım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Elbette olacaklar. Bütün mesele bu, değil mi? Onları aşağılamak ve sosyal konumlarını düşürmek? Kraliçenin gözünde onları zayıflatmak? Her türlü tepkiye hazırlıklı olduğuna, olası misillemenin bu riske degeceğine yemin etmiştin."

"Evet, biliyorum ama... Ryder." Kendime sarıldım ve omzumun üzerinden çadırın kanatlarına baktım. Dışarıda, uzaktan gelen kargaşa sesleri devam ediyordu. "Beni otlağın karşısında gördü. Sanki her şeyi biliyormuş gibi bana bakıyordu -büyü, büyülerimiz..."

"Saçmalık. Senin Ashbourne'lu olduğun ve dünyanın en güzel kadını olduğun dışında bir şey bilmiyor, eminim bu da onu kızdırıyordur. Korkunç bir kocakarı olmanızı tercih ederdi."

Talan ellerimi tuttu ve beni küçük bir zafer dansıyla döndürdü, Ashbourne'un en asil ve sinsi Hanesi hakkında kısa sürede beni sersemleten ve kendime rağmen kıkırdamama neden olan aptalca bir şarkı söyledi. Elleri her yerdeydi -yüzümü kavırıyor, dudaklarımı dudaklarına götürüyordu- ve ben kaçmak ve güvende olmak için can atarak onun dokunuşuna gömüldüm. Çılgın padoktan kaçarken Ryder'ın gözlerinin turnuva alanında beni takip ettiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Kuşkusuz tamamen kız kardeşine yardım etmeye odaklanmıştı ama yine de bu hissi kendimden uzaklaştıramıyordum.

Dikkatimi dağıtacak, zihnimi tüm endişelerden arındıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Bask'ları, Illaria'yı ya da çalınan wardstone'u düşünmek istemiyordum. Tatlı bir unutuş istiyordum. Bunu *arzuluyordum*. Talan'ın başını kavradığımda, parmaklarım saçlarına dolanıp onu gözlerimle buluşmaya zorladığında, içimdeki baş döndürücü korku patladı ve alev alev, çaresizce yanmaya başladı.

"Öp beni," diye fısıldadım Talan'ın ağzına karşı şiddetle. "Devam et, Talan, lütfen."

Gülüşü soldu. Gözleri yıldızlarla doluyken biraz geri çekildi. "Korkuyorsun."

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Neyin?"

Başımı salladım, açıklayamayacak kadar bunalmıştım. Talan'ın garip kokusu. Babamın gizli yeşil yolu. Madam Baines'in şifreli uyarısı. Alastrina'nın öfkesi. Ryder'ın gözleri buz mavisi bir öfkeyle beni bıçaklıyordu. Mara, zihnimin kabul etmeyi reddettiğim suçlu bir köşesine itilmişti.

Paniğim, acım, her zaman var olan, hiç bitmeyen.

Üç Gözlü Taçlı Adam'ı bulursak beni bekleyen kurtuluş. Kurtuluş ya da kıyamet, belki de ikisi aynıydı. Belki *de* kıyamet benim kurtuluşumdu. Bir kaçış. Bir son. Hiç bilmediğim bir huzur.

"Her şey," diye cevap verdim Talan'a bakarak. Sinirden titreyerek, kendimi bir anda yıllardır olmadığım bakire kız gibi hissederek, ellerinden birini buldum ve göğsümü avuçlamak için vücudumda kaydırdım. "Dokun bana, Talan. Korkmak istemiyorum. Sadece kısa bir süre için. Her şeyi unutmak istiyorum. Tüm bunları unutmak istiyorum."

Yüzü yumuşadı. Alnını benimkine dokundurdu. "Yapamam..." Başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "*Tanrım*, istiyorum, ne kadar istediğimi bilemezsin ama... burada olmaz. Herkesin girip bizi bulabileceği bir çadırda aceleyle ve özensizce olmaz."

"O zaman onun yerine beni öp," diye emrettim. "Öp beni, sertçe."

Gözleri parlayarak bir an daha yüzümü inceledi ve sonra çadırın orta direğiyle karşılaşana kadar beni yavaşça geri çekti. Ellerimi nazıkçe direğin arkasına götürdü, kendi elleriyle sabitledi ve sonra üzerime eğilip beni öpücük yağmuruna tuttu -boynumu, çenemi, kaşlarımı, saçlarımı. Bu yeterli değildi; daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ellerimi serbest bıraktım, kollarını çekiştirdim, sözsüz bir yakarıшта bulundum.

İtaat ederek, elbisemin yakasının açıkta bıraktığı tenin uzun yolunu takip etti, dudaklarını boğazımdan göğüslerime ve göbeğime doğru tüylendirdi. Önümde diz çöktü ve kalçalarımı kavradı, yüzünü bastırdı, derin bir nefes aldı ve

yumuşak bir özlem iniltisi. Beni bacaklarımın arasından bir kez öptü, nefesi yakıcıydı ve dudakları tam istediğim yerdeydi.

Haykırdım, parmaklarımı saçlarında dolaştırdım ve yüzünü bana doğru sertçe ittim, ahlaksızca ve düşünmeden. Geçen ay boyunca ona duyduğum tüm arzu, şefkat, vahşi planımızın gizli hazzı - hepsi içimde patladı ve beni çözdü. Ateşler içinde bir kadındım, onun yakınlığıyla sarhoş olmuş, kokusuyla başım dönmüştü. Kalçalarımı ona doğru çevirdim, nefesim kesilmişti ve sonra ayağa kalktı, ağzımı kendi ağzıyla yakaladı, diliyle dudaklarımı araladı. Boğazımı hafifçe ısırды, elbisemin şeffaf kumaşı arasından meme uçlarımı nazikçe çimdikledi. Sonra parmaklarını tekrar tekrar ağrıyan ateşime hafifçe vurdu, beni öperken yüzü boynuma gömüldü, becerikli parmakları bacaklarımın arasında yorulmadan çalıştı, eteklerimin arasından beni kızdırdı, daha sert, daha sert, yukarı ve yukarı bastırdı.

"Talan," diye hıçkırdım, başım dönüyordu, ağırlıksızdım. Çaresizlik içinde elini yere bastırdım. "Lütfen, *tanrılar...*"

"Evet, işte bu Gemma," diye fısıldadı dudaklarıma. Gözlerim beni izlediğini görece kadar açıldı, hevesli bakışları o kadar karanlıktı ki vahşi bir an için gözlerinde beyaz göremedim, sadece kalın, sıvı bir siyahlık vardı. "Benim için gel, benim güzel kızım," diye homurdandı. "Seni güzel yaratık." Eteklerimi yukarı kaldırdı ve elini kalçamdan yukarı kaydırды, parmaklarını iç çamaşırlarımın dantelli sateninin altına sıkıştırdı.

Bana dokunmadan hemen önce durakladı. Avuçları üzerimde gezindi; nefesi yanağımda titredi. Altında inledim, yalvardım, acı çektim.

Yakınıma eğildi, dudaklarını kulağımın altındaki yumuşak tene bastırdı. "Hayatım boyunca," diye mırıldandı, "senin mükemmel, tatlı küçük amını sikmek istediğim kadar hiçbir şey istemedim."

Sözlerindeki lezzetli müstehcenlik beni hiç bilmediğim bir zevke sürükledi. Haykırdım, omuzlarını kavradım ve ona doğru yükseldim. Bacağıma karşı sıcak ve sert arzusunu hissettim ve akkor haline geldim, vücudum ihtiyaçla sıkıca çekildi. Sersemlemiş bir halde, onun karanlık

Gözleri, kalın kirpikleri, şakaklarındaki hafif ter parıltısı - ve sonra iki parmağını içime kaydırđı, tekrar tekrar içime soktu, başparmağını bir, iki, üç kez içime bastırđı.

Bedenim tamamlandığında, bu öyle ani bir güçle oldu ki görüşüm karardı. Talan'ın vücudu ve arkamdaki sert direk arasında sıkışıp ürperdim ve ağzına doğru haykırdım, vücudumu onun etrafında kıvırdım, öpücüklerine karşı inledim. Nefesim kesildi, vücudumda dalgalanan her zevk şokunu yakaladım. Talan'ın adını mırıldandım, yüzümü göğsüne sakladım, titreyen kalçalarımı onun etrafında sıktım ve kendimi daha fazla tutamayacak kadar hassas ve bitkin olana kadar elini sürdüm.

Ondan sonra dünya durgun ve loş, zihnim ise kutsanmış bir şekilde sessizdi. Talan'ın ıslak parmaklarını dudaklarıma götürdüğünü, birlikte emdiğimizi ve öperek temizlediğimizi hatırlıyorum. Beni yatağıma taşıdığını, öğle yemeğı için üstümü değıştirmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını hatırlıyorum. Her bir gözümün altına yumuşak bir öpücük kondurduğunu, başımın kendi keskin-tatlı kokumla dolduğunu ve minnettarlıkla rüya gibi, memnun bir uykuya dalarken dünyanın etrafında altın bir pus olduğunu hatırlıyorum.

BÖLÜM 16

O öğleden sonra, güneş batı gökyüzünden aşağıya doğru süzülürken ılık şişmanlıyor ve altın rengine dönüyordu, aceleyle turnuvarın en görkemli çadırına, binlerce gümüş yıldızla süslenmiş gece mavisi kanvastan oluşan devasa bir yapı olan sahne arkasına gittim.

Burası, turnuvarın zanaatkârlarının ve ustalarının performanslarını sergileyecekleri bir sahneydi: soluksuz seyircilerin gözleri önünde yeni şaheserler yaratan ressamıar; en son yürek burkan dramalarının prömiyerini yapan dahi oyun yazarları; perdeden perdeye zahmetsizce dönen dansçılar.

Ve tabii ki müzisyenler ya da daha doğrusu bir müzisyen.

Sahne arkasındaki gölgeli alan sessizdi, boşluğu Baba'nın katı muhafızlarından oluşan bir çember tarafından korunuyordu. Diğer tek yoldaşım Gareth'ti. Yeleği ve kravatı çözülmüş, kolları gelişigüzel dirseklerine kadar kıvrılmış bir şekilde kanatlarda telaşla volta atıyordu.

"Onu sinirlendireceksin," diye azarladım onu, hafifçe elini tutarak. "Daha da kötüsü, *beni* geriyorsun."

Gareth gönülsüz bir kahkaha attı. Elimi bir kez sıktı, sonra çekip avuçlarını saçlarında ve yüzünde gezdirdi, sonra tekrar elimi buldu ve parmaklarımı sıkıca kavradı.

Yabani sarı saçlarına, şimdi hafifçe yamuk duran gözlüklerine baktım ve bir gülümsemeye karşı koydum.

"Deli gibi görünüyorum, değil mi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Saçlarınız gerçekten de oldukça... şey, *dağınık* yeterince vurgulu bir kelime gibi görünmüyor."

Gareth belli belirsiz gülümseyerek sahnenin karşısındaki kız kardeşime baktı. Farrin piyanonun başına oturmuş, gözlerini kapatmış, ellerini cilalı beyaz ve altın rengi tuşların üzerinde hafifçe gezdiriyordu. Gri elbiselerinden birini giymişti; bu elbisenin uzun düğmeli kolları, yüksek yakası ve Aşağı Ordu askerlerinin giyebileceği zırhlı bir göğüs zırhını andıran sert yapılı bir korsajı vardı. Ağzını sert bir şekilde kapatmıştı ve altın sarısı saçlarından tek bir tutam örgüsünden ayrılmıştı.

Bu manzara kalbimi kırdı. Bir an önce oraya gidip, serseri kilidi saklamak için can atıyordum. En büyük kız kardeşimi çok genç, çok küçük, yüksek kadife perdelerin altında cüce gibi gösteriyordu. Sahnenin karanlık sığınağının ötesinde, bekleyen seyircilerin alçak mırıltısı yükseliyor, dişleri büyüyordu.

"Turnuvaya katılan diğer tüm müzisyenlerin onun sahne alacağını duyunca çekildiğini biliyor muydun?" diye sordu Gareth sessizce.

Başımı salladım, kalbim gururla kabardı. "Babam hiçbirinin kraliçenin balosuna olası davetiyelerini kaybetmeyi umursamadığını söyledi. Tek umursadıkları şey-"

"Farrin'i çalarken dinlemek," diye bitirdi Gareth, biraz hüzünlü, biraz da acımasızca. On yıl önce on dört yaşındaki Farrin'i dünyada en çok sevdiği şeyden, müzikten uzaklaştıran o korkunç, isyankâr gösteride elbette o da vardı.

"O korkunç günü hatırlıyor musun?" dedi bir süre sonra, sesi kısık ve saygılıydı, sanki olanlardan yüksek sesle bahsetmek, eski çağlardan kalma bir büyücülük eylemi gibi onu yeniden hayata döndürecekmiş gibi. "Tüm o insanlar onun adına tezahürat yapıyordu. Yeteneğiyle sarhoş olmuş, bis üstüne bis istiyorlardı. *Onu* hiç görmüyorlardı, sadece onlara hissettirdiklerini görüyorlardı."

"Eğer babam seni zapt etmeseydi, eminim ki birini öldürecektin."

"Ya da birkaç kişi."

"Tanrı kimseyi Farrin'e hayranlıkla bakmaktan korusun."

Gareth alay etti. "Kendileriyle evlenmesi için ona yalvaran o salyalı aptalların hiçbirisi onun on mil yakınında olmaya layık değildi. Hatta dürüst olmak gerekirse, aynı kıtada bile."

Sevecen bir gülümsemeyle ona baktım. "Bunu söylemekten bıktığını biliyorum ama..."

Yüzünü buruşturdu. "Bu saplantın hiç yakışık almıyor."

"Ama ikiniz için de *daha kolay* olmaz mıydı?"

"Birbirimize aşık olsaydık? Sevişmek ve bebek sahibi olmak isteseydik ve... Bilmiyorum, aşık insanlar başka ne yapar? Birbirlerinin sırtını mı yıkarlar?"

Kahkahalarımı zorlukla bastırdım. "Ve birbirimizin ayak parmaklarının arasını fırçalıyoruz."

Ürperdi. "Romantik hayat gerçekten iğrenç. Ama eminim sen bunu biliyorsundur."

"Ben...ne?"

"Oh, ama, Gemmy-Gem. . Rüya gibi ve doygun görünüyorsun ve seks gibi kokuyorsun."

Mahecup bir şekilde ondan uzaklaştım. "Kesinlikle *istemiyorum*."

"Oh, tamam o zaman," dedi omuz silkerek. "Başka biri olmalı." Etrafımızdaki boş alana dikkatle baktı. "Hmm. İşte bu çok garip."

Koluna vurdum. "Pekala, seni korkunç adam. Talan ve ben, öğle yemeğinden hemen önce...şey. Düşündüğün gibi değil."

"En azından *kısmen* benim düşündüğüm gibi, değil mi?" Yanaklarım kızardı. "Kısmen, evet. Belki de."

Gareth sırtarak bana bakmak için eğildi. "Bu da ne? Gemma Ashbourne kızarıyor mu? Senin bu konularda utangaç olduğunu hiç bilmezdim. Seni gerçekten de *parmağında* oynatıyor olmalı... peki, biraz itidal gösterip *parmağında* diyelim, olur mu?"

Sertçe yutkundum ve Illaria'nın sözleri bir kez daha kulaklarımda çınlarken başka tarafa baktım.

Alttaki, Gemma, kokuşmuş.

"Eğer gerçekten bir sarıldıysam," dedim sıkıca, "bunu kendi başıma ve kendi isteğimle yaptım, çok teşekkür ederim."

Saklayamadan önce yüzümden bir şey geçmiş olmalıydı. Gareth yanıma geldi ve nazikçe omuzlarımı tuttu.

"Oh, Gem. Özür dilerim, çok ileri gittim. Sinirlerimi suçluyorum sanırım, yine de bu bir mazeret değil." Bana bakmak için eğildi, şimdi sessiz ve ciddiye. "Ne oldu? Çok mutsuz görünüyorsun."

Kendimi toparlayarak ona değil, buruşuk yakasından sarkan kravatına odaklandım: Kraliçenin şehri Fairhaven'daki üniversiteden alınmış, kütüphaneci renkleri olan altın, mavi ve siyah çizgili bir profesör kravatı. Başka birinin üniversite dışında kravat takma ısrarını gösterişçi ve iğrenç bulurdum. Ama Gareth'ın bunu tek bir nedenle taktığını biliyordum: meraklı bir amatör filozof ya da mütevazı bir taşra öğretmeni bunu görsün ve Gareth'ın sevdiği her şey hakkında sohbet etmek için ona yaklaşsın diye. Her kıtadan derlediği yeni ve kapsamlı bir halk hikâyeleri koleksiyonu üzerinde çalışıyordu. Küçük fae klanlarının karmaşık soyları gibi, Eski Ülke'nin gizemli bir konusu. Middlemist.

Midem bulandı.

Sis.

Birdenbire, başarıyla kilitlediğim ve düşünmekten kaçındığım pek çok cevapsız sorudan biri intikam duygusuyla geri döndü. Hafızam beni Mara'nın dönüştüğü gün Rosewarren'e götürdü; taş ve yeşilliklerden oluşan o sessiz tapınakta onunla nasıl bir araya geldiğimi, garip sözlerini boşuna çözmeye çalıştığımı hatırladım.

Tüm silahlar parmaklarımda ucunda ama yine de ellerim uzun zamandır bağlı... Belki üçünüz birlikte çok geç olmadan bir şeyler yapabilirsiniz.

Üçümüz. Farrin, Gareth, ben.

Utanç yüzümü ısıttı. Mara şüphesiz haftalardır bizden bir mektup, hatta bir ziyaret bekliyordu. Ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamış, söylediklerini kimseye söylememiştim. Bunun yerine Madam Baines'i kandırılmış, babamın gizli yeşil yoluna gizlice girmiş, bir koğuş taşını kaybetmiş ve babamın kurallarının her birini çiğneyerek Talan hakkında durmaksızın hayaller kurmuştum; belki de, eğer varsa, bana her zaman istediğim şeyi verebilecek bir iblisi bulmak için. Bu arada Mara Tarikat'a hizmet ediyordu ve Müdür'ün onu bizden aldığı günden beri Ivyhill'deki evine gitmemişti. Mara Gareth'la hiç *tanışmamıştı* bile. O ve Farrin, Mara on üç, Farrin on beş yaşındayken, Mara'nın yıllardır ziyaret etme fırsatı bulamadığı Kraliçe'nin şehrine yaptığımız aile tatillerinden birinde arkadaş olmuşlardı.

Şöminemde yaktığım listeyi midem bulanıyor, kendimden nefret ettiğim için zehirleniyordum: *Gareth - onu benim yerime Rosewarren'e göndermek mi?* Kolay bir kaçış ve ben kız kardeşim için o kadarını bile yapamamıştım.

"Gareth," diye fısıldadım, kolunu tutarak, "sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu açıklamak zor olacak."

Ama tam o sırada, acil bir sessizlik çöktü. Sahnenin büyüğü perdeleri aralandı ve Farrin'in piyanonun başında tek başına, sessiz ve hareketsiz oturduğu ortaya çıktı. Onun ötesinde, binlerce insan ona bakıyor, bekliyor olmalıydı - aynı sessizlikte, aynı hareketsizlikte. Kavisli koltuk sıralarını doldurmuşlar, sahnenin kenarında kümelenmişler, daha iyi görebilmek için ağaç dallarına tutunmuşlardı.

"*Kahretsin*," diye tısladı Gareth, elimi tutarak. "Hadi, geç kaldık."

İlk sıradaki iki boş sandalyeye doğru aceleyle ilerledik; babamın dört muhafızı bu sandalyeleri hevesli kalabalığa karşı koruyordu. Muhafızlara mırıldanarak teşekkür ettikten sonra Illaria ve Talan'ın arasındaki yerime geçtim, ikisine de bakmaya cesaret edemiyor ve çadırımdan çıkmadan önce parfüm sürmeyi unutmamış olmayı diliyordum.

Neyse ki ikisi de çenelerini kapalı tuttular. Olmak üzere olan şey daha önemliydi ve bunu biliyorlardı ve için onları seviyordum. Onları yakaladım.

Illaria'nın yzklerinin baskısı ve Talan'ın avucunun pürüzsüz sıcaklığıyla rahatlayarak ellerini sıktılar.

Sonra kız kardeşimin gözlerini buldum.

Farrin piyanonun başında oturuyordu, hâlâ kıpırdamıyordu ama başı hafifçe seyirciye doğru eğilmişti ve bana doğru baktı, bakışları o inatçı sa tutamıyla gizlenmişti. Yüzünde yle bir ifade vardı ki; korku, heyecan, sessiz, çocuksu bir yalvarış.

Göğsüm sıkı bir düğüme dnşti. Yanına oturup performansı boyunca elini tutabilmeyi, bedenimle onu seyircilerden koruyabilmeyi ya da daha da iyisi, onu sinsi Eski Rüzgarlar'dan biri gibi sahneden alıp sağ salim evine geri getirebilmeyi diledim. Mara bizden alındıktan sonraki uzun, korkunç aylarda ve annem gittikten sonra her gece yaptığımız gibi, onun yatağında saklanabilirdik, kaş kaşaydık, parmaklarımız aramızda kırılmaz bir düğümle i içe geçmişti. O gecelerde kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim, Mara'nın yokluğunun acısından Farrin'in sıcak kucaklaması ve kahverengi gözlerindeki şiddetli ışıkla korunmuştum. Onun zengin büyülü kanının yakınlığı dayanılmaz derecede acı vericiydi ama yine de bundan zevk almıştım.

Kederim beni bunalttığında, bedenim acıdan titrediğinde ve garip ateşler beni odanın gölgelerinin kokumu arayan canavarlar olduğuna ikna ettiğinde, Farrin'den gece boyunca uyanık kalmasını ve ikimizi de hayali dehşetlerime karşı korumasını isterdim. O da her seferinde ne soru sorar ne de alay ederdi. Onun varlığına rağmen o geceler hiç rahat uyuyamadım ve uyandığında da kıpırdamadan uyudum. Nefesimi yavaş ve uykuda sabit tuttum ve gözlerimi her açtığında Farrin'in gözlerinin ardına kadar açık, yorulmak bilmeyen ve korkusuz olduğunu gördüm. Saçlarımı okşadı ve yorganlarımızı sıkıca üzerime sardı, sanki bir şeyler denemeye cesaret ediyormuş gibi gölgelere baktı.

Ama bu uzun zaman önceydi, biz büyümeden ve sonra sessizce ayrılmadan önce; lanet kalkmadan ve Bask'lar geri dönüp ailelerimizin kanını yeniden alevlendirmeden önce

Kan davası; dikkatimi partilere, elbiselere, sevgililere, beni inciten şeyleri - vücudumu, kaybolan annemi, hapsedilen kız kardeşimi, uzaktaki babamı-unutmama yardımcı olacak her şeye çevirmeden önce.

Ne kadar aptalmışım. O ana kadar, Farrin'in bir nefes çekip gözlerini kapamasını, parmaklarını tuşlara bastırırken yüzüne düşen dokunaklı keder ifadesini izlerken, onun yalnız olabileceği aklımdan geçmemişti.

Belki de beni izlediği uykusuz geceler ona çok özlediği bir rahatlık getirmişti. Belki de babamın güvenine sahip olmak her zaman düşündüğüm kadar cazip bir hediye değildi. Farrin'le en son ne zaman yalnız kaldığımı ve Bask'lardan, babamdan ya da malikâneyle ilgili bir konudan başka bir şey konuştuğumu hatırlamaya çalıştım. Cevap hemen aklıma geldi: Üç hafta önce Yeşil Balo Salonu'nda, parlayan çocuk hakkında yazdığı parçayı seslendirirken ayaklarının dibinde oturuyordum.

Ya ondan önce?

Cevabı bulamadığımı fark ettiğimde utanç boğazımı sıktı. Balo salonundaki o günden önce, Farrin ve ben en son ne zaman gerçek bir sohbetin, sadece bize ait bir anın tadını çıkarmıştık? En son ne zaman birbirimizi bulup sırlarımızı paylaşmayı, aptalca bir dedikoduya gülüp geçmeyi, gerçek ve doğru Geylerden bahsetmeyi düğünmüştük?

Çok uzun zaman. Sebep ne olursa olsun, suçlu kim olursa olsun, çok uzun zaman geçmişti.

Sen, diye tısladı küçük, acımasız bir ses bana, kafamın içinde yaşayan birçok sestten biri. *Suçlu sensin*.

Boğulurcasına yumuşak bir nefes aldım, gözlerim doldu. Ses acımasız bir gerçeği dile getiriyordu. Farrin malikâneyi yönetiyor, Farrin babama entrikalarında yardım ediyor, Farrin Ivyhill'in çarklarının yağlanması ve işlemlerini sağlıyordu.

İçim ve dışım acıyordu ve kendimi sakladım. İpekten, aşk dolu ilişkilerden ve gün batımından şafağa kadar süren partilerden oluşan bir sığınak yine de bir sığınaktı. Bir kaçıştı. Bir bahane.

Talan başparmağıyla avucumu okşayarak beni kendime getirdi. Diğer tarafımda Illaria bana doğru eğildi.

"Gemma?" diye fısıldadı. "Panik yüzünden mi?"

Başımı iki yana salladım ve dikkatimi sahneye, Farrin'e, tuşların üzerinde gezdirdiği temkinli, şefkatli melodiye, orijinal bestesinin açılış pasajına yönelttim. Yangında mahsur kalan bir kız ve onun kurtuluşu olan parlayan çocuk hakkında bir hikaye anlatan parça.

Müzik beni düşüncelerimin bataklığından hızla çekip çıkardı ve tamamen başka bir diyarmış gibi hissettirdi - yükselen güneşin yumuşak şekilde aydınlattığı, havanın beklentiyle gergin ve sessiz olduğu nazik yeşil bir yer. Farrin'in anlattığı hikâyeyi çok net görebiliyordum - her şey ters gitmeden önce Ivyhill'in huzuru, Bask'larla olan kan davamızın yavaş yavaş ortaya çıkan kötücül alt tonları, aydınlık ve karanlığın, tehlike ve güvenliğin gidip gelmesi, burada oynanan bir oyun, orada çirkin bir halk tartışması. Tüm bunların arasında umutlu, tatlı bir melodi gelip gidiyor, hava almak için savaşıyordu. Bu notalar her geri döndüğünde, daha tedirgin, daha umutsuz geliyordu.

Derim diken diken oldu. Bu bizdik. Bir yere tutunmaya çalışan o melodi Farrin, Mara ve benim, geldiğini göremediğimiz bir kedere doğru sürüklenişimizdi.

Nefesimi tuttum, Farrin'in parmaklarının tuşlar üzerinde uçuşunu izledim - yorulmak bilmeyen ince kollarının duruşunu, vücudunun müzikle birlikte nasıl hareket ettiğini, sanki o, notaların dalgalanan kreşendosu ve piyanonun kendisi tek bir yaratılmış gibi.

Etrafımdaki, arkamdaki, üstümdeki ağaçlarda oturan seyirciler de benim kadar kendinden geçmiş görünüyordu; kıpırdamıyor, zorlukla nefes alıyor, hepimiz yiyecek için gerinen aç kuşlar gibi koltuklarımızda öne doğru eğiliyorduk.

Görmek, duymak, tatmak ve dokunmak için hararetle dua ettim, rüzgârın kokusu ve uzuvlarımda gücü için, bedenimin tanrısı, kemik ve kanın yaratıcısı Kerezen'e şükürler olsun. Ve hep öyle olacak.

Babamın muhafızlarını sabit tut.

Bu insanları sakın ve açık görüşlü tutun.

Kardeşimi güvende tut.

İlk başta endişelerimin yersiz olduğu anlaşılıyordu. Farrin çalmaya devam etti, bir dizi yükselen staccato pasajı ateşin keşfini işaret ediyordu ve seyirciler hala koltuklarında oturuyordu. Bir kez arkamı dönmeye cesaret ettim ve hepsini, binlercesini sahneye bakarken gördüm, yüzleri yumuşak, gözleri parlaktı. Bazılarının yüzünde belli belirsiz küçük gülümsemeler vardı; diğerleri ellerini çenelerinin hemen altında kavuşturmuş, ağızları bastırılmış gözyaşlarıyla titriyordu. Diğerleri ise açıkça ağlıyordu. Illaria'nın diğer tarafında oturan, dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini ağzının önünde kavuşturmuş olan Gareth, gözleri parlayarak ve yüzü gururla ışıdayarak sahneye baktı.

Onu görünce omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı azaldı. Sahneye döndüm ve kendimi nefes almaya zorladım. Farrin'in müziği devam etti, cehennemin öfkesi parlayan çocuğun teması başlamadan önce azaldı - en yüksek tuşlardan inen melodik bir pasaj, ilk başta gizemli ve anlaşılmaz, sonra daha güçlü, umutla çınıyor.

Müziğin gücü bedenimi harap etti. Sessiz ıstırap dalgaları ayak parmaklarımdan ucundan başımın tepesine kadar içimde titreşiyordu ama umurumda değildi. Aslında, onları memnuniyetle karşıladım. Bu acıya dayanabilirdim, hem de seve seve.

Bu acı, kız kardeşimin bir an için kendi acısını unuttuğu anlamına geliyordu. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, kaos patlak verdi.

Arkamdan gelen keskin, erkeksi bir çığlık dönüp bakmama neden oldu. Korkudan ağzım kurudu.

Ryder Bask sahneye doğru hızla ilerliyordu.

İnsan kalabalığını sanki hiçbir şey değillermiş gibi itti, gücünün tırpanının önünde sadece yabancı otlardı. Omuzların üzerinden sürünerek geçti, kucaklardan fırladı. İnsanlar onu yakalamak için uzandılar, onu geri tutmaya çalıştılar ama Ryder onlardan kolayca kurtuldu. Asasının obsidyen ucuyla onları uzaklaştırdı. Gözleri vahşiydi, yüzü heyecandan kızarmıştı ve çıkardığı sesler hayvani bir ihtiyaç, çaresizlik ve onu zapt etmeye cüret eden herkese karşı duyulan öfkeydi.

"Tanrılar aşkına ne oluyor?" Illaria yanımda fısıldadı. "Delirmiş."

Ryder'ın patlaması kalabalığı coşturdu ve çılgınca bir histerinin fitilini ateşledi. Peşinden atladılar, bazıları sahneye yaklaşma şansını yakaladıkları için sevinerek onu alkışladı. Diğerleri Ryder'ın kollarını çekti, onu yumrukladı, durması için bağırdı. Ama o durdurulamazdı, gözlerini kız kardeşime dikmiş vahşi bir kaba kuvvetti.

Gareth sahneye doğru fırladı, kendini kenara çekti ve kendini Farrin'in önüne atarak Ryder'ın yolunu kesti. Farrin çalmayı bırakmış ve korkuyla piyano sırasına oturmuştu ama Ryder yaklaşıp anlayamadığım kuzeyli kelimelerle uluyunca Farrin yavaşça ayağa kalktı, yarı yarıya Gareth'in arkasına saklandı ve onun yanından geçerek gürültüye baktı. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Dehşet mi? Merak mı?

Babam muhafızlarına piyanoyu ablukaya almaları için kükredi ve sonra bir ok gibi kalabalığın arasından fırladı. Ryder'a çarpışının etkisini dişlerimde hissettim, kemiğin mide bulandırıcı çıtırtısını ve hevesli kalabalığın çığlıklarını duydum.

Bir kadının sesi gürültüyü deldi, korkunçtu ve öfkeli hıçkırıklarla boğulmuştu, babasına durması için yalvarıyordu: Alastrina Bask, dört çaresiz turnuva hakeminin onu zapt etmeye çalışmasına rağmen bir şekilde kardeşine doğru ilerlemişti. Saçları dağılmıştı. Elbisesindeki tüyler parçalanmış, dümdüz olmuştu. Hakemlerden biri yüzüne bir tokat attı, şüphesiz bunun onu şok rehavete sürükleyeceğini umuyordu ama onun yerine kasıklarına hızlı bir tekme atarak onu yere serdi.

Ve Ryder hâlâ bağıırıyordu, acı dolu sesi babam ona her ne yaptıysa boğuklaşmıştı. Paltosunu kaybetmişti ve gömleği lime lime olmuş, gerilmiş kasları ve gergin, pürüzlü derisi ortaya çıkmıştı. Onu son gördüğümde kolu umutsuzca sahneye doğru uzanıyordu. Daha sonra anlamlarını araştırabilmek için yabancı kelimelerini hafızama yerleştirmeye çalıştım, ancak serseri büyüünün kargaşası

Kalabalık beni yumrukladı. Sıcak bir acı bıçağı kafatasıma saplandı ve sallanmaya başladım, görüşüm bulanıklaştı.

"Gel Gemma," dedi Talan sessizce, sesi birden kulağıma geldi. "Burada görecek başka bir şey yok."

Sözlerinde bir neşe notası duyduğumu sandım ve yüzünü gördüğümde kalbim sıkıştı -gözleri parlıyordu, tatlı ağzı memnun bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Illaria'yı aradım ama o meşguldü, bir grup korkmuş yaşlı kadının güvende olmasına yardım ediyordu.

Topuklarımı toprağa gömüp omzumun üzerinden Farrin'i aradım ama sahnede sadece babamın muhafızları kalmıştı. Farrin ve Gareth gitmişti.

"Korkma," diye beni rahatlattı Talan, kargaşanın içinde bana yol gösterirken kolunu güçlü bir şekilde bana doladı. "O ve Gareth güvende. Onu üniversite çadırlarına götürüyor. Orası daha sessiz."

Sersemlemiş bir halde başımı salladım. Bu tamamen mantıklı görünüyordu. Talan'ın beni uzaklaştırmasına izin verdim, uzun adımları ve dalgalanan koyu renk paltosu kafası karışmış kalabalığın arasından etkili bir yol açıyordu. Sonunda uyku çadırına girdiğimizde kargaşa sesleri azalmış ve büyüünün boğucu baskısı ortadan kalkmıştı. Titreyerek püsküllü yer minderlerinden birine uzandım.

Talan lavabonun yanında bir bez buldu, bir bardak su getirdi ve bana katıldı.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye mırıldandı, ateşli alnımı bezle o kadar nazıkçe sildi ki, az önce tanık olduğumuz şiddetin ışığında komik görünüyordu. Bu uyumsuzluk içimden garip bir kahkaha kopardı. Talan'ın elini ittim.

"Hayır, bana yardım etme, sakın buna cüret etme," dedim sıkıca. "Bunu sen yaptın, değil mi? Ryder'ın aklına girdin. Onu şiddet yanlısı, çaresiz biri haline getirdin. Kendinde değil."

Talan'ın yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi, sonra onu düzeltti ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Yapmaya niyetlendiğimiz gibi."

"Evet, ama Farrin'in performansında *değil*. Planımız Ryder'ı *yarın dövüş çukurlarında* şiddete teşvik etmektir. Onu orada, kolayca kontrol edilebileceği ve nöbetçiler dışında kimsenin zarar görmeyeceği bir yerde küçük düşürmek. Ama sen bunun yerine *bunu* yaptın."

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım, öfkeden gözlerim yaşardı. "Farrin'in performansını mahvettin. Onu tehlikeye attın. Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok. Ne Wardstone'lar, ne Bask'lar, hiçbiri. Anlıyor musun?" Boğuk bir hıçkırık çıkardım, en son bu çadırda Talan'ın adı dudaklarımdayken, elleri beni okşayarak kendinden geçirdiği zamanı hatırladım. Artık lekelenmiş muhteşem bir anı. "Bunu neden yaptın, Talan? Lütfen bana açıkla."

Yerden sessizce beni izliyordu, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Duruşunun değiştiğini, suçluluğun güzel yüzüne alışılmadık bir hüznü kattığını görmek beni memnun etti.

"Çok üzgünüm Gemma. I..." Gözlerini sıkıca kapadı, başını hafifçe başka yöne çevirdi. Yumruklarını sıktı, sonra çözdü. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum."

Önünde diz çöktüm ve yüzünü bana doğru çevirdim. Gözlerini açtığı anda utançla parlıyordu.

"O zaman bana açıkla," dedim sessizce. "Anlamama yardım et." Küçük bir soğukluk hissiyle gözlerindeki muzip ışıltıyı hatırladım. "Bunun eğlenceli olacağını mı düşündün? Beni korkutmak mı istedin?"

Gözleri büyüdü. "Hayır. *Asla*. Seni, kız kardeşini ya da arkadaşın Illaria'yı korkutmak istemedim -ki bundan sonra bu akşam ilginç bir yemek arkadaşı olacak," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Cevap vermedim, onu yakından izliyordum.

"Planı biliyordum," diye devam etti. "Elbette biliyordum. Yarın dövüş çukurlarında. Ama sonra Ryder'ı hissettim, Gemma'yı. Tuhaf bir şey hissettim. Ne olduğunu ya da nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama o..."

Talan kaşlarını çatarak durakladı. "Sanırım anlatmanın en iyi yolu içinde bir şeylerin uyanmış olması. Bu onu şok etti. Bu onun kafasını karıştırdı. Orada otururken,

Müziği dinlerken acı çekiyordu, neredeyse fiziksel bir ıstırap duyuyordu ve nedenini bilmiyordu." Talan yavaş bir nefes verdi, yüz ifadesi mesafeli ve periliydi. "Bu his... en hafif tabirle ürkütücü ve sarhoş ediciydi. Dehşet vericiydi. Anlamıyordum ama anlamak istiyordum ve Ryder'ın hissettiği korku ve kafa karışıklığının histeriye dönüşmesi için fazla bir şey gerekmeyeceğini de biliyordum. Ve bu kadar kalabalık bir tanık kitlesinin onun çözülüşünü görmesiyle ortaya çıkacak muazzam aşağılanma potansiyeli..."

Ne diyeceğini bilemez bir halde ellerini uzattı ve çaresizce bana baktı. "Düşünmeden hareket ettim. Daha doğrusu, sadece bizi düşünüyordum; seni, beni ve Bask'ları rezil etme planımızı. Ryder'ın Ravenswood'da seni nasıl incittiğini." Yüz ifadesi karardı. "Bunun için yaptığımdan pişman değilim. Babanın ona indirdiği her darbeyi hak etti."

Açıklaması mantıklıydı ve pişmanlığı samimi görünüyordu, yine de içimde süregelen kötü bir his beni kemiriyordu. Uzun bir süre ona baktım, kıvrınmasına izin vermekle yetindim, rengi solmuş ve endişeyle gerilmiş olsa bile, nasıl da görülmeye değer, çıldırtıcı derecede sevimli olduğuna hayret ettim. Geniş koyu gözleri hüznle parlıyordu ve o güzel, mükemmel çenesi sanki korkunç bir hüzne karşı savaşıyormuş gibi çalışıyordu. Öğleden sonra güneşi çadırın ağla örtülü pencerelerinden içeri süzülüp parlak siyah saçlarına yumuşak altın şekiller çiziyordu.

Bedenim ve zihnim savaş halindeydi. Gülünç bir şekilde, az önce olanlardan sonra bile ona sarılmak için can atıyordum ama yaptığı şeyin ciddiyetini anlaması gerekiyordu.

"Şu anda sana ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim sonunda, sesimin kararlı çıkmasından memnundum. "Bunu neden yaptığını anlıyorum ve Ryder'ın hissettiği garip şey her neyse ben de en az senin kadar merak ediyorum. Ve onun bu dengesiz çıkışının şu andan itibaren kraliçenin balosuna kadar her partide konuşulacak olmasından memnun olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum." Küçük, hüzünlü gülümsemesini görmezden geldim ve kendimi sakinleştirdim. "Ancak, Farrin'in performansını bozmayı ve hayatını tehlikeye atmayı düşünmen bile, bizim

Bana danışmadan plan yapmak... bu benim güvenime karşı büyük bir ihlaldir, Talan."

Titrek bir nefes aldım ve ayağa kalktım. "Bu yarayı nasıl onarabileceğinden emin değilim," dedim sessizce, "ya da onarılıp onarılamayacağından."

Sonra taş suratla döndüm ve onu terk ettim. İki nöbetçinin geçmeme izin vermek için sessizce kenara çekildiği babamın çadırına ulaşana kadar kendimi bırakmadım. Yumruğumu ağzıma bastırdım, yanan gözlerim kapandı, babamın yatağında sıkı bir top haline kıvrıldım ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Ertesi gün Ivyhill'e doğru yola çıktık. Olanları göz önünde bulunduran turnuva hakemleri, ailemin maiyetinin ellerinde kraliçenin maskeli balosuna altmış davetiyeyle erken ayrılmasına izin verdi - on tanesi babamın dövüş çukurlarındaki zaferi için, elli tanesi de Farrin'in yarıda kesilen performansı için bir özür olarak. Bu, o güne kadar tek bir aileye verilen en fazla kraliyet davetiyesiydi.

Yine de Ivyhill'e dönüş kervanımız kasvetli bir olaydı, sadece bir çift atımızı süren geveze kuzenim Delia'yla birlikte küçük, üstü kapalı bir arabada geçirdim. Babam, Farrin ya da Talan'la kapalı bir arabanın içinde sıkışıp kalmaya dayanamazdım ve gümüş dilli Delia'da istediğim bir şey vardı: Ryder Bask'ın turnuva sahnesine doğru ilerlerken haykırdığı sözlerin çevirisi.

Ne yazık ki, bu bilgiyi alabilmek için Delia'nın kendi sesine olan doymak bilmez iştahına katlanmak zorunda kaldım ve atlarımızı Ivyhill'in büyük taş yoluna çevirdiğinde, yirmi sohbet konusunu daha bitirmiş ve yirmi birincisine henüz başlamıştı - muhteşem yeni botlarının ayak bileklerini nasıl kestiği, yaptığı için mutlu olduğu bir fedakârlıktı, çünkü kurnaz ayakkabılarının ona güney sahilinden talihsiz genç bir Aşağı Ordu askerinin kartvizitini kazandırdığına inanıyordu.

Atlar durur durmaz Delia arabadan indi, kumral bukleleri ve kuşkusuz güzel fırırlı yeşil popliniyle. Düşünceleri için çok daha ilgili bir kap bulduğunda hızla uzaklaştım - Delia'nın en yeni tanıdığı olduğu için şaşkın görünen güzel, yıldız gözlü genç seyis.

Ivyhill'in dördü de öğleden sonraya açılan devasa ön kapılarından aceleyle geçtim ve ana fuayenin dışındaki gül renkli küçük oturma odasına sığındım. Sarmaşıklarla süslü duvarların arasında güvendeydim ve zihnim hızla ilerliyordu.

Delia bana *sevgilim* demişti. *Hayatımın yıldızı.*

Beni terk etme.

Ryder çaresiz bir deli gibi kız kardeşime doğru koşarken böyle bağırıyordu - hayır, acı içinde ulumuştı- ve ben nedenini anlayamamıştım. *Sevgili* kelimesi mideme yapışkan bir taş gibi oturmuştu.

Davranışı bana Ravenswood'da Talan'ın gücünü kullanarak Ryder'ı benden uzaklaştırdığı ve dehşet içinde kız kardeşinin adını haykırdığı o günü hatırlattı.

Talan, *Ciaran Bask'ın en büyük korkusu* olduğunu söylemişti. *Bulması da istismar etmesi de zor değildi.*

Ryder Bask'ın en büyük korkusunun kız kardeşini kaybetmek olması mantıklı görünüyordu. Bu büyük bir sürpriz değildi.

Ama Farrin'e *sevgili* ve değerli bir şeymiş gibi uzanması, ona *sevgilim* demesi düşünülemezdi.

"Tahminimce Bask'ları malikânelerine hapseden lanet yıllar içinde kafalarına girmiş ve onları biraz delirtmiş," demişti Delia soğukkanlılıkla. "Ryder muhtemelen Farrin'in başka biri, rüyasında gördüğü bir kız ya da sevgilisi olduğunu düşünüyordu. Bir Bask'la yattığını hayal edebiliyor musun?" Bana yan gözle bakmadan önce hafifçe ürpermişti. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun? Lanet onların zihinlerini zehirlemiş olabilir mi?"

Bu, Bask'ları hapseden lanetli orman hakkında bilgi almak için birinin bana ilk soruşu değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı - özellikle de merakı ağzı kadar yorulmak bilmez olan Delia'dan.

Oturma odasının penceresinden dışarı baktım, kehribar ve gül rengi camlar yeşil yaprakların küçük sıçramalarıyla noktalanıyordu. Talan arabasından çıktı, uzun boylu ve esmerdi, güneşin ısıttığı tüneğinden açılan bir kedi gibi narindi. Gerindi, yeşil baharlık ceketini silkti ve babamın elini sıktı; aynı arabayı paylaştıklarını fark ettim, bu beni ifade edemediğim nedenlerden dolayı hem endişelendirdi hem de rahatlattı. Sonra Talan oturma odasının penceresine doğru döndü, ceket kolunun üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Sanki bir şekilde renkli camın arkasından onu izleyeceğimi biliyor gibiydi.

İçimde bir sıcaklık, hem korku hem de arzu dolu bir heyecan dalgalandı. Püsküllü şam perdelerini çekerek kapattım ve sırtımı perdelere yaslayarak nefes almaya çalıştım. Kafam çok doluydu, bedenim acı ve istekten bitkin düşmüştü. Odamın sessiz sığınağını, Jessyl'in beni çay ve ev dedikodularıyla yatıştırmasını özleyor ve evde görünmeden nasıl hareket edebileceğimi düşünüyordum.

Ama bunu yapamadan önce, bir dizi insanlık dışı çığlık havayı deldi, ardından hemen tanıdığım düzensiz bir sesle uyarılar ve yalvarışlar geldi.

"Uzak dur! Ona dokunmayın! *Ona dokunma!*"

Kanım buza dönüştü.

Bu ses Madam Baines'e aitti.

Her yönden gelen şaşkın hizmetkârlar, kabilemizden gelen yolcular gibi gözleri faltaşı gibi açılmış insanlarla birlikte fuayeye koştum. Gareth ve Farrin'i, Delia'yı, sonra da gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen tanımamaya çalıştığım Talan'ı gördüm. İki hizmetçi büyük merdivenlerden koşarak indi, ikisi de histerik gözyaşları içindeydi. İçlerinden biri, kendimi bileli Ivyhill'de çalışan, ince yapılı, son derece titiz bir kadın olan Marys konuşamayacak kadar kendinden geçmişti.

Diğeri, genç Lilianne, temizlikçi şapkası yamuk, çilleri kül rengi yanaklarında göze çarpıyor, çığlık attı, "Onu öldürdü! Tanrım, biri bize yardım etsin!"

Gilroy onları merdivenlerin dibinde karşıladı, kargaşadan dolayı mahcup olduğu belliydi. Yüzü gümüş rengi saç çizgisine kadar kızarmıştı.

"Ne diye bağırıp duruyorsun?" diye sordu.

Babam uzun seyahat paltosuyla ön kapıdan içeri girdi ve eldivenlerini yüzünü buruşturarak çıkardı. "Gilroy, boş konuşmayı bırak da zavallı Mary'nin bir yere oturmasına yardım et." Baba şapkasını çıkardı, altın sarısı saçları yolculuktan dolayı hafif nemliydi. Lilianne'in önünde diz çöktü. "Şimdi bana neler olduğunu yavaş ve net bir şekilde anlat."

Sesinin yumuşaklığı beni ikiye böldü. Benimle en son ne zaman bu kadar tatlı konuştuğunu hatırlayamıyordum.

"Marys ve ben doğu kanadının üçüncü katındaki koridordaydık, haftalık temizliğimizi bitiriyorduk," dedi Lilianne, sesi titreyerek, "ve bulduk ki..."

Yeni hıçkırıklara boğuldu.

Etrafımdaki dünya durgunlaştı, boğazım panikle sıkıldı. Doğu kanadının üçüncü katı, yani sadece iki gün önce Madam Baines'le karşılaştığım güvenli odamın bulunduğu yer.

Çılgına dönmüş bir halde Talan'a baktım ama o ikinci kattaki asma kata doğru bakıyordu ve yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.

Bakışlarını takip ettim ve nedenini gördüm. Ellerim ağzıma gitti, midem bulandı.

Merdivenlerin başında Madam Baines duruyordu; kahverengi bukleleri karmakarışık, gözleri kan çanağı ve vahşi, elinde bir bıçak vardı ve tüm önü kanla ıslanmıştı.

"Oh," dedi belli belirsiz, "evdesin."

Hasta olmak istedim.

Madam Baines doğrudan bana bakıyordu.

Fuaye hareketlendi. Babam merdivenleri hızla çıktı, onu Farrin takip etti. Gilroy ve Gareth diğerlerini geride tutarak geçişlerini engelledi.

Gareth'ın olduğum yerde kalmam için yalvarmasına aldırmadan yanlarından geçip gittim. Talan hemen arkamdaydı, sessiz ve emin varlığı böylesi bir çılgınlığın ortasında bir merhem gibiydi. Sahanlığa ulaştığımızda, fuaye pencerelerinden gelen ışığın azaldığı koridorun aşağısındaki gölgelerde çömelmiş babamı gördüm. Yanında bir şey yığını vardı, hareketsiz bir yığın. Farrin yakınında duruyordu, vücudu gergin ve kare şeklindeydi.

Madam Baines yavaşça onlara yaklaştı, bıçak hâlâ elindeydi. "Lordum?" diye sordu belli belirsiz, sersemlemiş bir halde. "Her şey yolunda mı?" Yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. Bıçağı kaldırdı, sonra geri çekildi ve keskin bir hıçkırık çıkardı.

Talan bir lanetle önüme fırladı ve Madam Baines'in bileğini yakaladı.

"Onu bana bırak Adamantia," dedi usulca, kolunu indirip onu babasıyla Farrin'den uzaklaştırarak. "Artık bunu istemiyorsun."

"muyum?" Madam Baines kayıp bir çocuk gibi gözlerini kırıştırarak sordu. "Hayır, artık güvenli değil. Onu kaldırmanın zamanı geldi."

Talan parmaklarını bıçağın kabzasından kurtardığında rahatlamaktan başımın döndüğünü hissettim. Madam Baines kendini halıya bıraktı ve sakin, beklenti dolu bir sessizlik içinde oturdu.

Sertçe yutkundum, Talan'ın yanından hızla geçtim ve Farrin'e babamın yanında katıldım. Kız kardeşim şok içinde donup kalmış gibiydi ama babam beni görüp ayağa kalktı, ellerimi ellerinin arasına aldı ve alışılmadık bir nezaketle, "Gemma, sevgilim, yapma lütfen," dedi. Ama artık çok geçti.

Yüzünü görmeden önce cesedin kokusunu aldım - Jessyl, *benim* Jessyl'im. Gözleri açık, boğazı kesilmiş, kendi kanından parlayan bir perdeyle kaplıydı.

Ondan sonra artık ayakta duramıyordum. Jessyl'in cesedinin yanından kemiksiz bacaklarımla sendeleyerek geri çekildim. Biri beni yakaladı ve yaşadığım şokun iniltisinin ötesinde sesler duydum: Baba, Farrin. Gilroy. Bayan Seffwyck, baş .

Talan.

"Tanrım, çok üzgünüm Gemma." Sesi bana bir rüyadaymışım gibi geldi. "Nefes al, aşkım. Seni tutuyorum. Bir şeyin yok. Güvendesin."

Ona doğru döndüm, beni kollarının arasına almasına izin verdim. Sıcak, karanlık bir yerdi, sağlam ve sabitti ve onun kokusunu taşıyordu. Çam, gül ağacı ve anason, demişti Illaria. Bir parça limon otu ve altında çürümüş bir koku.

Yüzümü karanlığa bastırdım, başımı döndürecek kadar sert nefes aldım ama çürümüş hiçbir şey bulamadım, sadece daha fazla Talan. Ağgözlü ve çaresiz, onu içime çektim. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar bedenimi onun kokusuyla doldurursam, az önce gördüğüm her şey yok olacaktı

-kan, ölüm, donmuş cam gözleriyle bakan Jessyl- ve ben sadece Talan'ı tanıyacaktım.

Biri hareket etti; bacaklarıma beni bir yere taşımalarını söylememiş olmama rağmen ben de hareket ediyordum. Bir yumuşaklığın içine gömüldüm, alnımda hafif bir sıcaklık hissettim. Bir kumaş hışırtısı, pirinç halkaların yumuşak bir kayışı, perdeler çekiliyordu. Etrafımdaki ışık hafifçe karardı.

Büyük bir çabayla kendimi dirseklerimin üzerine ittim ve Talan'ı değil Farrin'i gördüm. Yatak odamın perdelerini kapatıyordu. Yüzündeki acımasız kararlılık beni şoktan çıkaran şey oldu. Bu ifadeyi beni gölge canavarlara karşı korumak için kullanmıştı ama artık o da ben de büyümüştük ve onun koruması gereken şeyler çok daha korkutucuydu.

"Farrin?" Son kullandığımdan beri sesim kısılmıştı.

"Oh, güzel," dedi ve pencereden çıkıp bana katıldı. "Birkaç dakika daha geçseydi seni tokatlayarak hayata döndürmek zorunda kalabilirdim."

Bir tür şakaydı ama sesi nazik, gülümsemesi hüzünlüydü. Yüzüme dokundu ve elini tutup sıkıca kavradım. Bir uçuşun kenarında sallanıyordum.

Uçurumun kenarındaydım ve Farrin'in tutuşu beni düşmekten alıkoyan tek şeydi. Zihnim fırıl fırıl dönüyor, alt kattaki kaosun hiç şüphesiz devam ettiğini düşünüyordum.

"Babamın senin yardımına ihtiyacı yok mu..." Boğazımda ekşi ve sıcak bir safra yükseldi. "Her şeyle mi?"

Farrin, "Burada bana daha çok ihtiyaç var," diye cevap verdi.

Başımı salladım, dudaklarım gerildi ve Farrin'in elini yanağıma bastırarak başımı sallamaya devam ettim. Eğer yeterince çabalarsam, belki de bir şekilde onu özümseyebilirdim - onun gücünü, sakinliğini, henüz paramparça olmamış hayatını.

Yavaşça ikimizin de yerini değiştirdi ve beni yatakta onun yanına uzanmam için yönlendirdi. Alnını benimkine bastırdı, kenetlenmiş parmaklarımızı aramıza sıkıştırdı. Çiçekli yastıklardan oluşan yuvam yüzünü pembe ve mavi yapraklarla çerçeveliyordu. Gözleri, yeşil ve altınla beneklenmiş koyu bal kahverengisinin sabit bir genişliği vardı.

Farrin'in yakınlığı, ellerimin etrafındaki nazik gücü beni kırdı. Sanki biri vücudumdaki tüm havayı boşaltmış gibi korkunç bir ses çıkardım ve sonra çaresizlik içinde kız kardeşime yapışarak onun güvenli kollarında bitkin düşene kadar ağladım.

Bir sonraki uyanışında Farrin gitmiş ve Talan onun yerini almıştı - yatağımda değil, yatağımın yanında.

Beyaz keten bir gömlek, soluk yanardöner brokarlı koyu renk bir pantolon ve beş köşeli yapraklardan oluşan karmaşık bir desenle kabartılmış muhteşem siyah deri botlar giymişti. Jessyl'in sandalyesine oturmuş, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, kucağında bir kitap açmıştı. Kapalı perdelerimin ardında hafif bir yağmur pencerelere vuruyordu. Kıpırdadığımı duyunca başını kaldırdı ve bana nazik bir gülümseme verdi.

Onu görmek beni nefessiz bıraktı, içimde sevinç ve tiksinti karışımı bir duygu çiçek açtı. Sessizce adımı söyledi, elime uzandı.

Ona bir tokat .

Gülümsemesi soldu.

"Onu biz öldürdük," diye fısıldadım kısık sesle. Onun adını söyleme düşüncesi beni neredeyse çözüyordu ama kendimi zorladım: "Jessyl'i biz öldürdük."

Talan bunu bekliyordu. "Hayır, biz yapmadık," diye kesin bir dille cevap verdi. "Onu Madam Baines öldürdü."

"Ve kütüphanedeki o geceden beri, Madam Baines bizim sayemizde kendine gelemedi." Yorganımı sıkıca sararak doğruldum. Farrin'in bana daha sade, daha mütevazı geceliklerimden birini giydirmiş olmasına sevinmiştim. "Yaptığımız şeyi itiraf etmeli ve onu temize çıkarmalıyız."

Talan'ın kaşları kalktı. "Ve bu süreçte kendimi bir empat olarak mı ifşa edeyim? Olanlardan sonra, yüz mil içindeki tüm Yukarı Ordu birliklerinin haklı ve öfkeli gücü tarafından kıtadan kovulabilirim. Ya da daha kötüsü, baban tarafından."

"O zaman kıtadan atılırsın," dedim, ama bunu hayal etmek bile göğsümün acıyla sıkışmasına neden oldu.

"Sonra ne olacak? Üç Gözlü Taçlı Adam'ı aramaktan vazgeçecek misin, yoksa tek başına devam edip planladığımız şeyi kimseye söylemeyecek ve belki de onlarca yıldır aileni esaret altında tutan bu iblisle sana yardım edecek kimse olmadan yüzleşecek misin? Yoksa yaptığımız her şeyi -Ravenswood'a yaptığımız her yolculuğu, çalınan koğuş taşını, Alastrina Bask'a yaptığımız büyü- ifşa edecek ve kız kardeşin Rosewarren'de hapsolmuş, özgürlüğünden mahrum bir şekilde yaşarken sen de hayatının geri kalanını bu evde kapana kısılmış bir şekilde mi geçireceksin? Baban tüm bunlar hakkında ne düşünür Gemma? Gerçek, aranızda kalan sevgiyi ne kadar tamamen yok eder?"

Vahşi tutkusu beni suskun bıraktı. Şimdi bana yakındı, elleri ellerimi tutuyordu, yüz ifadesi ciddi ve yalvarırcaydı.

"Talan..." Başka bir şey söyleyemezdim. Sözleri içimi parçalamış ve içimi öylesine büyük bir dehşetle doldurmuştu ki haklı olduğunu anlamıştım: Yaptığımız şeyi asla kimseye söylemeyecektim. Farrin beni hor görürdü ve

Babam... benimle geçirdiği o çok az değerli zaman tamamen yok olacaktı. Odama kapatılmamı, beslenmemi, giydirilmemi ve yıkanmamı sağlardı ve onu bir daha asla görmezdim. Babalık görevini yerine getirecek ve sonra bir kez bile arkasına bakmadan benden sonsuza dek uzaklaşacaktı. Bunu yeryüzü kadar sağlam bir kesinlikle biliyordum. Titreyen bir nefes verdim ve içimdeki mücadelenin kan kaybettiğini hissettim.

Talan bir süre beni izledi, yüzü okunmuyordu, sonra beni bıraktı, bir elini sertçe saçlarında gezdirdi, hızla ayağa kalktı ve sırtı bana dönük bir şekilde avlunun kapısında durmak üzere odanın içinde ilerledi. Yağmur damlaları cam tavanda neşeyle şingirdiyordu.

"Her neyse, önemli değil," dedi bir süre sonra, sesi düz ve yorgundu. "Aklanma artık bir olasılık değil. Madam Baines ld. Odasında kendini astı."

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan yataktan kalkmış ve ona doğru koşmaya başlamıştım. "Bunu da mı sen yaptın?" Ayaklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde onu gszce ittim. "Ona kendini ldrttn m?" Ağlamaktan başım ağrıyordu. Talan düşmeden önce beni yakaladı ve ben de etkisiz bir şekilde göğsüne vurdum. Onun beni teselli etmesi fikrine katlanamıyordum ama yine de dokunuşunu o kadar çaresizce arzuluyordum ki tüm vücudum ağrıyordu.

Beni yatağa geri götürmeye çalıştı, tatlı, yatıştırıcı şeyler mırıldandı, ama onu tekrar ittim, bu sefer daha sertti ve tökezleyerek ondan uzaklaştım.

Yatağımın ayak ucunda durmuş, yüzünde öyle bir yıkımla beni izliyordu ki, utancımдан yerin dibine girdiğimi hissettim.

"Bunun gerçekten benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi sessizce. "*Bizim suçumuz*. Bunun gerçek olduğunu hissediyorum. Madam Baines'i kendi canına kıyması için kandırdığımı düşünüyorsunuz."

"Jessyl'in ölümü," dedim, çenem tiksintiyle sıkılmıştı, "inkar edilemez bir şekilde bizim hatamız."

"Bunu bilemezsin." Talan aceleyle bana doğru döndü ve ben de içimi kaplayan müthiş bir rahatlamayla ellerimi avuçlarının arasına almasına izin verdim. "Bunu bilemezsin. Ben bile yapamam. Madam Baines'in duyguları korkunç derecede

Kafası karışık, anlaşılmaz. Zihninde büyük ve garip bir hastalık vardı ve bu benim işim değildi ve şimdi o öldü. Müdahalemizden bağımsız olarak zihninin bozulmaya hazır olmadığını nereden bilebiliriz? Başka bir büyüünün düşüncelerini istila edip onu deliliğe sürüklediğini nereden bilebiliriz?"

"Bunu bilemeyiz," diye itiraf ettim. "Ama bu tesadüf görmezden gelinemeyecek kadar aşırı. Bilgi vermesi için onu kandırdık. O da çözüldü, o..." Sertçe yutkundum, gözyaşlarımın yükselmesine karşı koydum. Hak etmediğim bir ertelemeydi bu. "Jessyl'i öldürdü. Hizmetçimi. Arkadaşımı. Sonra da kendini öldürdü. Eğer bu olaylar zinciri bizim eylemlerimizle başlamasaydı, gerçekten dikkate değer olurdu."

"Her gün olağanüstü şeyler oluyor," dedi Talan, alnı hüznle düğümlenmişti. Onu öpüp yumuşatmak, ikimize de bir an için teselli vermek istedim.

Bunun yerine ondan uzaklaştım. Ellerimi bıraktı ve sanki ondan bir şey koparmışım gibi yumuşak, paramparça bir ses çıkardı.

"Kendini öldürmesini ben istemedim," dedi donuk bir sesle. Bakışları düz, yüzü gölgeliydi. "Sana yemin ederim Gemma. Onu bu yola iten zalim güç her neyse, benden kaynaklanmadı."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Belki de bu doğrudur," dedim yavaşça. "Zalim güç iblisten gelmiş olabilir. Bunca zamandır bizi izliyor olabilirdi. Bizi Madam Baines'le birlikte kütüphanede görmüş, empatik büyüünüzü kullanmanızı izlemiş, '*Ah, bir fırsat*' diye düşünmüş ve o gece Madam Baines'in zihnine tohumu ekmiş olabilir. Ve o tohum büyüdü, büyüdü ve artık ne kendini, ne doğruyu yanlış, hatta ne de Jessyl'in yüzünü tanıyamayacak hale gelene kadar zihnini parçaladı."

Talan hevesle başını salladı. "Ben de aynı şeyleri düşündüm. Bu türden başka olayların kayıtlarını bulabilir ve paralellikler , her şeyi açıklayabileceğimizi, hatta belki de cevapları bize sağlayabileceğini düşündüm. Onu bu şekilde *bulabiliriz* Gemma."

Mantıklı bir öneri. Ama sonra aklıma Ryder Bask'ın kız kardeşimi sevmek için uluduğu, öfkeli babam onu eşek sudan gelinceye kadar döverken bile ölmek üzere olan bir adam gibi ona uzandığı geldi.

"Belki de Madam Baines Jessyl'in bambaşka biri olduğunu düşünmüştür," dedim biraz titreyerek. "Belki Ryder kız kardeşime baktı ve ona bakan farklı bir insan gördü."

Talan güçlükle nefes alıyordu ve bana acı dolu bir umutla bakıyordu.

"Madam Baines aklını kaybetti ve Jessyl'i öldürdü. Ryder Bask geçici olarak

Aklını kaybetti ya da kaybetmek üzere ve Farrin'e ulaşmış olsaydı neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Bu benzerlikleri görmezden gelemem, Talan. Sen de benden bunu bekleyemezsin."

"Hayır Gemma," dedi Talan, sesi çatallaşarak. "O ben değildim. Ryder'daki o tuhaflığı hissettim, hatırladın mı? O mutlak korku ve şaşkınlık hissini. Kendi kendine oluşmuştu. Farrin'in müziği onu uyandırdı ya da başka bir şey uyandırdı. Başka *biri*. Bu fırsattan yararlandım, evet ve amacımıza ulaşmak için onu güçlendirdim, ama yapmadım-"

"Mesele şu ki onu aldattın," diye araya girdim, "yalan küçük bir yalan olsa bile, içinde zaten yaşayan kötü duygulara karşı sadece bir dürtme olsa bile. Ve o gece kütüphanede Madam Baines'i de kandırdın." Bir nefes aldım ve bıraktım. "Ve turnuvadaki planlarımızı değiştirme görevini üstlendiğinde de *beni* kandırdın."

"Bu bir muhakeme hatasıydı, yalan değil."

Başımı sallayarak ondan geri çekildim ve ellerimi onun çaresizce kavrayışından kurtardım. "Sana güvenemem," dedim, kelimeler dilimde iğrençleşmişti. Onlardan iğreniyordum. Talan'dan, kendimden ve paramparça kalbimi daha da küçük parçalara ayıran acı dolu özleminden nefret ediyordum. "Belki bir gün tekrar yaparım, ama şimdi değil." Duraksadım, bir sonraki sözlerimi söylemekten nefret ediyordum ama söylemem gerekiyordu ve onun da bunları duyması gerekiyordu. Aslında, muhtemelen onları çoktan hissetmişti.

"Senden korkuyorum Talan," diye fısıldadım. "Seni ne kadar ateşli bir şekilde istediğimden korkuyorum. Yapmış olabileceğin şeylerden korkuyorum, senin yanındayken neye . Arkadaşım öldü ve sen buraya gelmemiş olsaydın, hâlâ hayatta olabilirdi."

İçindeki tüm ışık söndü, umutsuzluk bir gölge gibi yüzüne düştü. Boyu bile küçülmüş gibiydi, sanki sözlerim boyundan bir santim eksiltmişti. Soğukkanlılığını korumaya çalışırken çenesi çalışıyordu ve ben ona gitmemek için yumruklarımı sıktım. Bizi birbirimize bağlayan tesadüf ve kader bağı her neyse, onu koparabilmeyi tutkuyla diledim.

Sonunda konuştuğunda kara gözleri hüznle parlıyordu. "Anlıyorum Gemma ve seni suçlamıyorum. Keşke..." Sertçe yutkundu, bir an uzaklara baktı, sonra doğruldu, yüzü tahta gibiydi. "Şimdi seni yalnız bırakacağım," dedi ve Jessyl'in sandalyesinden kitabını ve paltosunu alıp başka bir şey söylemeden yatak odamdan çıktı.

Ertesi sabah, ben hâlâ yatağımda, gönülsüzce kahvaltımı kemirirken, Lilianne -ağlamaktan gözleri şişmiş, lekeli yüzlü- bana iki küçük mühürlü not getirdi ve aceleyle uzaklaşmadan önce nazıkçe reverans yaptı.

Kalbim çılgınca göğüs kemiğime çarparken, Gareth'ın vahşi el yazısını bulmak için ilk notu yırtarak açtım. O sabah ayrılmış, Fairhaven'a birkaç gün erken dönmüştü.

Arkadaşınız Talan, benim gibi kasvetli bir akademisyenin karşı koyamayacağı çok ilgi çekici bir araştırma önerdi: normalde akli başında olan bireylerde spontane dengesizlik vakaları ve şeytani etki olasılığı. Muhteşem! Tuhaf! Hayranlığımı anlayabilirsin. Düzgün bir veda için üzgünüm Gemmy, ama baloda görüşürüz.

İki hafta, değil mi? İyi bir çocuk olacağım ve şok edici derecede uygun bir şey giyeceğim - kravatım olmadan, yemin ederim. Tanrılar bunu yazdığımı gördü ve zaten uzun olan suçlar listeme yenilerini ekleme riskini göze alamam. Geçen ayki o geceden hiç etkilenmediklerine eminim-oh, neyse, bu hikayeyi başka bir zamana saklayacağım. Ya da bana hak ettiğim sözlü dayığı atan kız kardeşine sorabilirsin. Ona göz kulak olur musun Gem? Görüldüğü kadar güçlü değil. Ve yüreğini ferah tut canım, Jessyl'inle yıllar boyunca her konuştuğumda mutlu, sağlıklı ve samimiydi. Hayatı çok güzeldi ve seni sonsuza dek sevdi.

*Sevgil
er,
Gareth*

Kalbim kederden çatlayacak gibi oldu, Gareth'ın mektubunu bıraktım ve ikinci notu açtım; imzasız, basit bir kâğıt parçasıydı ve üzerinde zarif harflerle yazılmış iki kısa cümle vardı:

Güveninizi tekrar kazanana kadar dinlenmeyeceğim. Dikkatli ol, vahşi kediciğim.

BÖLÜM 18

İki gün boyunca odama kapandım, neredeyse hiç yemek yemedim, beni ter içinde ve birinin beni izlediğinden emin bir şekilde uyanık dünyaya geri fırlatan korkunç rüyalarla eziyet çektim. Odamı darmadağın ettim, kitapları raflarından fırlattım, avlumdaki her bitkiyi söküp yeniden sakladım, dolabımı boşalttım, ta ki yerler dantel, şifon, ipek, kürk, kadife, boncuk işi gibi ışıltılı yığınlarla dolana kadar.

Hiçbir şey yok. Ne bakan gözler, ne de gizli canavarlar. Titizlikle her şeyi yeniden bir araya getirdim. Lilianne çalışmamı birkaç kez yiyecek, içecek, utangaç yıkama ve saçımı örme teklifleriyle böldü. Farrin onu benim yeni hizmetçim olarak atamıştı, bu kararı ciddi olarak sorguladım. Zavallı kız henüz on yedi yaşındaydı ve benden korkuyor gibiydi, bunun için onu suçlayamazdım. Odama her girdiğinde onu elimden geldiğince nazik bir şekilde kovuyor ve bana her baktığında Jessyl'in kesik boğazının korkunç kırmızı gülümsemesini görüp görmediğini merak ediyordum.

O gülümsemeyi gördüm. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum ve Madam Baines'i kirşlerden sarkarken görmemiş olsam da, onu da keskin ve acımasız bir netlikle hayal ediyordum. Hizmetçiler kanadındaki odasını, birbirine düğümlediği beyaz çarşafı, devrilmiş sandalyeyi, cansız yüzünü zihnimde canlandırdım. Kendimi, yaşamımın kendi tasarımıyla içimden çekilip çıkarıldığı hissini hayal etmeye zorladım. Jessyl'in ölümünden sonraki ikinci akşam

ölüm, halsiz, ateşli bir uykudan boğulacak gibi uyandım, ellerin boğazıma dolandığına ikna olmuştum.

Saatler sonra, babam ve Farrin uyurken ve Bayan Rathmont alt katta günün yemek ateşini yakarken, sahip olduğum en sade giysiyle -bitkilerimle ilgilenirken sık sık giydiğim tozlu mavi keten bir elbise- evden dışarı süzüldüm, sessiz, çiylerle ıslanmış arazide aceleyle ilerledim, çit labirentine girdim ve beni Rosewarren'e götürecek olan yeşil yola doğru ilerledim.

Kederim vahşiydi, Jessyl'in yokluğu açık bir yaraydı ve Talan'ın gidişiyle kendimi kaybolmuş hissettim, sanki kendi evimde nasıl yaşayacağımı unutmuş gibiydim.

gerekiyordu. Sonsuza kadar değil ama kısa bir süreliğine.

Mara'ya ihtiyacım vardı ve bana ihtiyacı olduğunda onu nasıl aklımdan çıkardığımı düşünmemeye çalıştım, ona dikkatimi veremeyecek kadar bunalmıştım, söyleyeceklerinden ve bunun hayatımın dengesini nasıl korkuyordum.

Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ve hak etmediğim bir yardımı isteyerek habersizce manastıra geldiğimde ne düşünebileceğini düşünmemeye çalıştım.

Babam ve Farrin yanımda değilken, Rosewarren'in devasa kapıları daha çok canavarlara benziyordu - kalın demir parmaklıklarla desteklenmiş ve uçan bir çift taş şahinle kaplanmış devasa ahşap levhalar. Kuşların gözleri kukuletalıydı, vahşiydi. Sessiz bir yargılamayla bana bakıyor, yeşil yolun dişlerinin beni çiğnediği derimin altındaki tüm zonklayan lezyonları not ediyorlardı.

Kapılar açıldığında genç bir kız duruyordu; kestane rengi teni, iki örgülü kalın siyah saçları, geniş kahverengi gözleri vardı. Uzun gri keten bir tunik, koyu renk bir pantolon ve diz hizasında deri çizmeler giymişti. Kalçasında üç kılıflı bıçağı taşıyan bir kemer vardı.

Beni bir aşığı bir yukarı süzdü, yüzünde temkinli bir ifade vardı. On üç ya da on dört yaşından büyük olmamasına rağmen etkileyici bir duruş sergiliyordu.

"Buraya Mara'yı görmeye , değil mi?" diye sordu.

"Evet, ve-"

"Ama diğerleri çoktan geldi. Baban ve kız kardeşin. Bu Mara'nın bir aylık aile ziyaretiydi."

Midem bulandı. Babam ve Farrin bensiz gelmişlerdi.

Hüzünlü bir kahkaha patlattım. Elbette vardı; o konuşmayı çok net hayal edebiliyordum. Kısa sürerdi:

Ama baba, Gemma ne olacak?

Rosewarren'i en son ziyaret ettiğimizdeki dikkatsiz davranışı, ona daha fazla ziyaret etme ayrıcalığına mal oldu - tabii Farrin, Mara'nın hayatına daha fazla gereksiz kaos ve acı getirmeye özellikle hevesli değilsen?

"Anlıyorum," dedim sessizce. Bir zamanlar kurallara aldırmadan içeri girmeye çalışırdım. Ben bir Ashbourne'dum ve kız kardeşim de Rosewarren'in gururuydu.

Ama o gün, cesaretimin son kırıntılarını da yeşil yola vermiştim ve ailemin gizli ziyareti haberi içimi parçaladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandım, kendimi ağlamaya yakın hissettiğim için utanmışım, sanki yenilgiye dayanamayacak kadar küçük ve aptal bir çocuk gibi azarlanmışım. "Fark etmemiştim... Özür dilerim."

Gitmek için döndüm ama kız bileğimi yakaladı. Dokunuşu güçlü ama nazikti.

"Bekle." Omzunun üzerinden bana baktı, sonra acımasızca geri döndü. "Beni takip et. Sakın geride kalma yoksa tek başına kalırsın. Ben Cira."

Şaşkınlıkla itaat ettim, onu yüksek giriş holünden, kıvrımlı merdivenlerden ve manastırın daha önce hiç görmediğim bölümlerinden takip ettim - sessiz sınıflarla kaplı uzun sessiz koridorlar; pirinç plakalara damgalanmış DREAMWALKERS TITANS gibi kelimelerin bulunduğu küçük düzenli kütüphaneler

kapılarının üzerinde; bahçelerle dolu iç avlular, bitki parfümleriyle taze ve yeşil hava; ve son olarak, Güller'in özel odaları.

Burada yılan gibi kıvrılan koridorların kıpkırmızı halısı ve koyu renkli ahşap panelleri mağaramsı bir yerleşkeye açılıyordu. Yatak odaları ve banyo odaları, taş zeminden filizlenen ve neredeyse yüksek tavana ulaşan devasa bir ağacı çevreliyordu. Dalgalı camlardan oluşan devasa tepe pencereleri sabah ışığını içeri alıyor ve mekânı manastırın geri kalanından çok daha neşeli bir hale dönüştürüyordu. Ağacın alt dalları çeşitli şekillerde kesilmiş renkli cam parçalarıyla (kırlangıçlar, kızıl tilkiler, sıçrayan büyük geyikler) süslenmişti ve pürüzsüz taştan kavisli duvarlar boyunca gül ağaçları uzanıyordu. Büyük bir mekândı ama sade bir şekilde süslenmişti, tüm süslemeler basit ve el yapımıydı.

Ağacın devasa köklerinden bazıları yeryüzüne çıkmış, garip şekilsiz geçitler ve yosun kaplı oyuklar oluşturmuştu. Birkaç Gül bu küçük oyuklarda kitap okuyor, uyukluyor, sessizce konuşuyor, çoraplarını onarıyor, pantolonlarını yamalıyordu. Bazıları kız, bazıları yetişkin kadınlardı. Hiçbiri çok yaşlı görünmüyordu, ki bu beni şaşırtmadı. Çoğu Gül otuz yaşından sonra hayatta kalamazdı, belki de otuz beş - uzun zaman önce kendimi kız kardeşimin başına gelmeyeceğine ikna etmiştim.

Biz geçerken hepsi başını kaldırıp baktı, çoğu şaşkın bir sessizlik içinde bizi izliyordu. Ama benden belki birkaç yaş büyük görünen genç bir kadın ıslık çaldı ve Cira'ya neşeli bir bakış attı.

"Bunu senin için gizli tutacağımızı düşünüyorsan delirmişsin demektir," dedi. "Müdür bundan hiç hoşlanmayacak."

Cira soğukkanlılıkla, "Ve hepimiz biliyoruz ki Danesh, Müdür'ün nelerden hoşlandığını ne kadar *yakından* biliyorsun," diye karşılık verdi. Kulak misafiri olan diğer Güller gülüp yuhaladılar; Danesh kızarak okumakta olduğu kitabı çarparak kapattı. Ağaç köklerinden oluşan labirentte bir sonraki köşeyi dönüp onun öfkeli bakışlarından kaçabildiğim için mutluydum.

Ama sonra Cira beni ana odadan ayrılan bir koridorun sonuna götürdü, duvarlar taş, tahta kalaslar ve budaklı ağaç kabuklarının garip bir karışımıydı ve aniden Danesh'i daha az umursayamazdım.

Cira beni Mara'nın odasına götürdü. Kapı açık duruyordu. Cira içeri girmeme izin vermek için kenara çekildi, yüzü meraktan keskinleşmişti.

Ama hareket edemiyordum. Şok beni eşiğe çivilemişti. Her yere aynı anda bakmak, acının çabuk geçmesi için her şeyi bir nefeste içime çekmek istedim ama görececek çok şey vardı ve kalbim hepsini içine alamıyordu.

Kız kardeşim Ivyhill'i boyamıştı.

Odanın duvarları ve tavanının her santimini kaplıyordu - yemyeşil araziler ve çiftlikler, oyun parkı, at yolları ve ahırlar, göl, güney çimenliğinin dibindeki küçük nehri geçen küçük yaya köprüsü, renk cümbüşü seralar. Elbette büyük ev en nefes kesici unsurdu; her kulesi, her penceresi, her geniş verandası titizlikle tasvir edilmişti. Evi göle ve fiskiyeye bağlayan, zümrüt, yosun, nane ve çam tonlarında boyanmış sarmaşık damarları vardı.

"Senin ve Farrin'in resmini yapmaya başladım," dedi arkamdan gelen sessiz bir ses, "ama yüzlerinizi tam olarak oturtamadım, ben de vazgeçtim. Manzaralarda insanlardan çok daha iyiyim."

Döndüm ve kollarımı Mara'ya doladım, gözlerimin arkasında tepeye çıkmakla tehdit eden hüznün dalgalarına karşı büyük bir mücadele verdim. Garip bir kucaklaşmaydı -bir çuval çamaşır taşıyordu- ama umurumda değildi. Ona çarparken çıkardığı *oof sesinden* zevk aldım; kahkahasının zengin tonlarını yuttum. Eğer bana izin verseydi bir saat boyunca öyle kalabilirdim.

Bunun yerine nazıkçe benden uzaklaştı, eğilip teşekkür etmek için Cira'nın başına yumuşak bir öpücük bıraktı ve beni odasına götürdü. Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey Cira'nın yüzüydü, Mara'nın uzaklaşmasını izlerken sevgiyle açık ve yumuşaktı ve boğazımda acı bir tatla fark ettim ki

Mara'nın kan bağı olan küçük kız kardeşi olmama rağmen, Cira gerçekten önemli olan tüm yönlerden onun küçük kız kardeşi olmuştu.

Belki de Mara'ya her şeyi anlatmamı sağlayan şey kıskançlığın verdiği o ekşi tattı. -Talan, ailesini yok eden iblis, birbirimize yardım etmek için yaptığımız pazarlık; babamın lagündeki yeşil yolu, Ravenswood'daki gecelerimiz, wardstone. Madam Baines. Jessyl. Haftalar önce hazırladığım ve bir daha denemeye cesaret edemediğim cazibe. Farrin'in turnuvadaki performansı ve nasıl kaosa dönüştüğü. Talan'ın öpücükleri, güzelliği, şefkati. İçimde yaktığı ateş, bedenimin tüm iyi sırlarını aydınlatıyor ve kötülerini gizliyordu.

Sonunda bitirdiğimde, tamamen bitkin düşmüştüm. Yatağında, Ivyhill'in geyik parkının boyalı ağaçlarının hemen yanında karşı karşıya geldik. Küçük yuvarlak geyik gözleri kalın çam yeşilinin arasından dışarı bakıyordu. İki parmağımın arasında Mara'nın yorganının dikişlerini endişeyle yokladım. kardeşim uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları uzak ve ifadesi ciddiydi. Eski bir yara izinin yanağından ve boynundan aşağıya doğru inen soluk, sivri yolunu yakasının altında kaybolana kadar takip ettim.

Sessizliği bozmak için çaresizce ekledim, "Bütün bunlar ve sana hiç yazmadım. O gün tapınakta söylediklerini Farrin ya da Gareth'a söylemedim. Benden yardım istedin ve ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir mazeretim yok. Sadece bunu düşünmek istemedim. Diğer her şeyle birlikte çok fazla geldi." Zayıfça gülümsedim. "Bildiğiniz gibi beni korkutan şeyleri geçiştirmekte çok iyiyimdir. Sanırım bir dahaki sefere Farrin'den yardım istemelisin."

Bu şaka dudaklarımdan çıktığı anda acınası bir hal almıştı. Mara'nın gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı; yüzünde bir gölge titreşti ve kayboldu.

"Özür dilerim Mara, o gün için de özür dilerim, ben..." Onun dönüşmüş halinin grotesk güzelliğini hatırlayarak içimi kaplayan hüzne göz kırptım

-Pullar ve deri, kadın ve değil. "Her Şey nasıl bu kadar karıştı bilmiyorum ama karıştı ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ivyhill'de daha fazla kalmaya dayanamadım. Uzaklaşıp seni görmem gerekiyordu. Ama buraya bu Şekilde gelmem haksızlık. Daha önce yazmalıydım ve seni görmeye çok daha önce gelmeliydim, sadece kendi sorunlarım beni bunalttığında değil. Mara, çok özür dilerim."

Mara başını salladı. "Müdür tek başına ziyaret etmene izin vermezdi. Kuralları biliyorsun." Kapalı kapıya endişeli bir bakış fırlattı. "Cira'nın adına onunla konuşmam gerekecek. Çok acımasız olabiliyor ve Cira iyi bir görüntü çizse de kalbi bu iş için fazla yumuşak."

"Seninki gibi mi?" Ben sordum.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Şu anki halimi bilseydin böyle söylemezdin. Yani, *gerçekten* bilseydin."

Yüzündeki o düz ifade beni ürpertti. "Ne yap-" "Farrin ve babam geldiler. Eminim Cira sana söylemiştir." İrkildim. "Evet, söyledi."

Mara beni dikkatle izledi; annemin solgun yüzünde babamın kahverengi gözleri. Annemin uzun siyah saçları ve babamın bir adamı tek yumrukta dümdüz etme yeteneği.

"Yaptıkları yanlıştı," dedi.

"Hayır, akıllıcaydı. Kimseye bir faydam dokunmaz; sana, Jessyl'e, Farrin'e."

"Kes şunu. Bu aptalca bir düşünce tarzı. O gün karşılama odalarına girip seni değil de sadece onları görmek kalbimi kırdı. Bunun için babama sağlam bir fırça attım. Daha önce hiç böyle küfrettiğimi duymamıştı. Yüzündeki ifade görölmeye değerdi. Yaptıklarımın yanıma kâr kalması harika bir Şey. Ne yapabilir ki? Beni Sis'e mi sürgün etsin?"

İçimden küçük bir kahkaha patladı. Mara yüzümü ellerinin arasına aldı, nasırlı avuçlarının dokunuşu o kadar nazikti ki *yine* ağlamak istedim.

"Ağlama Gemma sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. "Ağladığında beni mahvediyorsun. Bana küçüklüğümü hatırlatıyor. Uzun süre çok küçüktün. Sana zarar vermekten o kadar korkuyordum ki seni kucağıma almayı reddettim. Şimdi buna pişmanım." Özlemle gülümsedi. "Bunlar sahip olmak için güzel anılar olurdu."

"Tanrım, tam bir pisliksin." Yatağa çöktüm ve başımı onun kucağına yasladım. "Bana ağlama diyorsun ve sonra böyle bir şey mi söylüyorsun?"

Mara saçlarımı okşadı ve güldü. "Sise doğru koştun ve beni çok korkuttun. Sanırım artık ödeştik."

Ona baktım. Saçlarını toplama şekli - koyu renk büyük bir kütleyi özensiz bir düğüm haline getirmiş, her tarafına gizlenmiş küçük örgüler - bana hayvani ve vahşi bir şeyi hatırlattı ve Mara dönüştüğünde tüylerinin saçları kadar yumuşak olup olmadığını merak ettim. "Gerçekten çok üzgünüm, Mara."

Başını iki yana salladı. "Önemli olan burada olman. Çok kasvetli bir günü aydınlattınız. Az önce anlattıklarına nasıl cevap vereceğimi bilemesem de, zavallı Jessyl için çok üzgün olduğumu söylemekten başka bir şey gelmiyor aklıma. Ve"-saçımı okşamayı bırakıp çenemi hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı-"onun ölümü *senin hatan değildi*. Beni duyuyor musun?"

"Evet."

Gözleri kısıldı. "Bana inanıyor musun?"

Ona yalan söyleyemezdim. Onu görmek çok değerliydi, çok nadirdi. "Hayır. Sana inanmıyorum. Daha doğrusu, sana katılmıyorum." İtirazını keserek devam ettim. "Bana o gün söylemeye fırsat bulamadığın şeyi söyle. Şimdiye kadar sana yardımcı olamadığım gerçeğini değiştiremem ama artık buradayım. Elinin kolunun bağlı olduğunu söylemiştin. Çok geç olmadan Farrin ve Gareth'a bir şey söylememi istedin."

Mara uzun bir süre bana baktı. "Kaçınmaktan bahsetmişken, bu arkadaşın Talan hakkında konuşmaktan kaçınma çabası mı? Çünkü onunla ilgili *pek çok* sorum var, en önemlisi de Madam Baines kendini öldürdüğünde nerede olduğudur."

Dudağımın iç kısmını ısırđım. Mara'nın Talan'ın adını söylediğini duymak hem saçma hem de şok edici derecede samimi , sanki Talan yakın zamana kadar sadece kafamda yaşayan uydurma bir yaratıkmış gibi.

"Gerçekten bilmek istiyorum, Mara," dedim. "O günden bu yana haftalar geçti. Yeterince bekledin. Talan hakkında daha sonra konuşabiliriz, söz veriyorum."

Bir vuruş, sonra iki. Mara'nın bakışları keskin bir bıçak gibiydi. "Eğer sana söylersem, dünyaya bakışın sonsuza dek değişecek. Şimdiye kadar beni görmezden gelerek bu korkutucu şeyden kaçmayı başardın. Şimdi bununla yüzleşmeye hazır mısın?"

Sesi kaba değildi, sadece gerçekçiydi, ama sözleri canımı yaktı. Kendime acımamaya kararlı bir şekilde cesur görünmeye çalıştım. En azından bunu önerebilirdim. "Ben hazırım," diye cevap verdim.

Mara başını salladı, ayağa kalktı ve elini uzattı.

Onun dokunuşuyla içimi hassas bir acı dalgası kapladı. Mara'nın büyüü sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi yükseliyordu. İçimdeki korkuya karşı sertçe yutkundum.

"O halde size anlatmanın en iyi yolu," dedi, "size göstermektir."

BÖLÜM 19

Rosewarren'in güneyindeki ormanın derinliklerinde, Middlemist'in aksi istikametinde, aşırı büyümüş çalı ve yabani ot yumakları o kadar küçük bir mağaranın ağzını saklıyordu ki, içine ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde girmemiz gerekiyordu.

İçeri girdiğimizde ayakta durabiliyorduk ama karanlık boğucuydu, Mara'nın feneri kasveti zar zor deliyordu. Birkaç taş geçidin garip iniş ve çıkışlarında kolayca ilerledi, nereye dikkatle basmam gerektiği konusunda beni uyardı ve tehlikeli yosun tabakalarını işaret etti. Hava etrafımızda nemli ve soğuk bir hal almıştı. Endişeyle, nereye indiğimizi hayal bile edemediğimi fark ettim. Belki de korkumu hisseden Mara nazıkçe elimi tuttu. "Gideceğimiz yere giden en kestirme yol değil ve bunun için üzgünüm. Ama Rosewarren'e beklenmedik gelişin fark edilmiş, bir şeyleri karıştırmış olabilir. Sisli Topraklar pek çok sırrı, pek çok gözü ve kulağı barındırır.

Çok dikkatli olamam."

Gölgelerin bile gözleri var. Tenim karıncalandı. Omzumun üzerinden geriye baktım ama Mara'nın fener ışığının loş halkasının ötesinde hiçbir şey göremedim.

"Fark edilmiş olabilir miyim?" Fısıldadım. "Kim tarafından? Müdür tarafından mı?"

"Müdür karmaşık bir kadın ama tehlikeli değil," dedi Mara. Ayrıntı vermedi ve ben de tekrar soramayacak kadar korkmuştum.

Sonunda geçtiğimiz geçit genişledi. Pürüzsüz taştan bir yamaçtan aşağı indik, damlayan bir su kanalının üzerinden geçtik ve bir

gri kaya kemerinden geçerek büyük bir mağaraya adım attı. Tavandan damlayan taş parçaları çıkıntı yapıyordu. Zemin pürüzsüz kayalardan, liken parçalarından ve akan suyun ince gümüş parmaklarından oluşuyordu.

Kısa bir süre durdum, şaşkın bir sessizliğe gömüldüm.

Oda, her biri şok edici şiddet sahnelerini tasvir eden garip eser parçaları ve çok çeşitli resim ve heykellerden oluşan, karanlık ve iğrenç bir müzeydi. Kendi dişlerini kullanarak bir bebeğin boğazını parçalayan bir adam. Sarı gözlü bir köpek sürüsü kaçışan bir çocuk kafilesinden et parçaları koparıyor. Aynanın önünde oturan bir kadın, ağzı acı içinde buruşurken kendi gözlerini oyuyor.

Bir de cesetler vardı, her biri gözlerimi yakan parlak yeşil bir maddeyle korunmuşlardı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, bazıları tanıdığım insan derisi tonlarında, benimkine benzeyen uzuvlara ve gözlere sahipti, diğerleri ise kesinlikle değildi. Perdeli elleri ve soluk mavi derisini kaplayan yanardöner pulları olan uzun bacaklı bir bakire vardı. Tamamen taştan yapılmış, bodur, insan şeklinde bir yaratık. Kürklü ve toynaklı, parmaklarının ucunda uzun kıvrık pençeleri ve kedi gibi dar gözbebekleri olan boynuzlu bir adam, yüzünde donmuş dişlek bir gülümseme. Ve hayvanlar da - bir tavşan, bir geyik yavrusu, bir akbaba. Kocaman küt elleri, devasa yarasa kulakları, kıllı burnu olan uzun kollu bir yaratık. Kafasından ince bir boynuz çıkan küçük beyaz bir at.

Boğuk, korkmuş bir kahkaha attım ve kız kardeşimin beni izlediğini görmek için arkamı döndüm. "Tek boynuzlu at mı?"

Mara başını salladı. "Tanrılara şükürler olsun ki şimdiye kadar bulduğumuz tek kişi. Cira teselli bulamıyordu. Eski yaratıklar arasında en sevdiği onlardı."

daha yakından tek boynuzlu ata bakarken, safralarım yükseldi. "Hepsi Her biri *deforme* olmuş."

Bunu hemen fark etmemiştim; ancak kendimi kaskatı kesilmiş yaratıkların arasında yürümeye zorladığımda bükülmüş uzuvları, paramparça olmuş yüzleri, parçalanmış tırnakları gördüm. Kafalar , bacaklar mideden çıkmıştı.

Gümüştten pürüzlü çizgiler, adını koyamadığım ayıya benzer bir yaratığın sakatlanmış çenesini çiziyordu. Parıldayan siyah kaya parçaları, gözleri olmayan soluk, yumru yumru bir yaratığın boynuna saplanmıştı.

Şuna daha yakından baktım, yaratığın sarkmış, çukurlaşmış derisine yaklaşırken öğürme isteğimle savaştım. Boynundan çıkan taşlar sanki bir şekilde erimiş ve yeniden biçimlenmiş gibi bombeli ve bükülmüştü.

Vücudumdaki her sinir korkudan titriyordu. *Tehlikeli olsaydı Mara beni böyle bir yere getirmezdi*, diye kendimi rahatlattım. *Mara oyun oynamaz. Mara beni seviyor.*

Ona döndüm, boğazım kum gibi kurumuştü. "Ne oldu onlara?"

"Biz onlara Sis Ateşi diyoruz," dedi ciddiyetle. "Bir an Middlemist'in ta kendisidir. Gümüş. Bekliyor. İzliyor. Uysal, hatta. Sonra büzölür, yanar. Uyarı yok, kaçmak için zaman yok. Eğer bir sis ateşine yakalanırsanız..." Cesetleri işaret etti. "Güç sizi parçalara ayırabilir, yakındaki her şeye çarptırabilir - kayalar, ağaçlar, başka bir insan. Ya da sizi ezebilir. Bir keresinde bir arkadaşımın başına gelmişti. Kendi gözlerimle gördüm. Büyük bir gök gürültüsü, korkunç bir patlama sesi ve o gitmişti. Kanı yağmur gibi yere düştü."

Kendimi biraz baygın hissederek yakındaki bir kayaya yaslandım. Mübarek şey beni ayakta tuttu. "Ve bu Edyn'de insanların ve hayvanların başına geliyor ve-"

"Ve Olden'a. Bunlar Edynside'da bulduğumuz cesetler. Eski Ülke'de Sis'in ötesinde mi? Sis Ateşi'nin orada kaç can aldığını bilmemize imkân yok."

"Bu ne zamandır oluyor?"

"Birkaç ay. İlk başlarda yangınlar nadirdi. Şimdi ise haftada en az bir kez Mistline boyunca bir yerlerde yangın çıkıyor."

"Ve..." Yakındaki bir tabloya göz attım. Cafcaflı renkler ve karalanmış kaba çizgiler, insan gövdeli ve vahşi, sırttan kürklü bir yüzü olan bir canavarı gösteriyordu. Kollarında bir kadın tutuyordu. Kadın uyuyordu ya da belki ölmüştü. Adam kadının ayağını kemiriyordu, dili uzun ve benekliydı.

Mara, "Bu sanat eserleri Sisli Topraklar'da yaşayan insanlar tarafından yapıldı," diye açıkladı. Resimlerin sıralı dizilişinde yürüdü ve her birini soğukkanlılıkla inceledi. "Gördükleri imgelemlerden, kafalarından atmaları gereken korkunç görüntülerden acı çekiyorlardı. Aralarında şanslı olanlar bunu sanatla, yazıyla, müzikle başardı. Sanat bizim için daha ileri çalışmalar için çalınması en kolay olanı."

"Biz," diye tekrarladım. "Gül Tarikatı'nı mı kastediyorsun?" Mara başını kaldırıp bana baktı.

"Evet."

Sesindeki bir şey yalan söylediğinden emin olmamı sağladı ama üzerine gitmedim. "Neden onları inceliyorsun?"

"Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz - Sis Yangınları, insanların rüyalarını, hatta uyanık oldukları anları istila eden imgelemler. Tarikat'ın ileri karakollarına yapılan daha cüretkar saldırılar."

O konuşurken, Müdür'ün haftalar önce, Mara'nın dönüşümüne tanık olduğum gün söylediklerini hatırladım: *Son zamanlarda, kırsalda dolaşıp sivilleri kaçıran bir grup canavar kadının tekrar tekrar rapor edildiğini duyduk.*

"Bu saldırılardan herhangi biri... yabancı kadınlar tarafından mı gerçekleştirildi?" Tereddüt ettim, kelimeler hem çok saçma hem de söylenemeyecek kadar korkunç geliyordu. "Canavar kadınlar mı?"

"Aslında, evet. Tarikat olarak henüz doğru dürüst bir şey görmedik ama anlatılanlar göz ardı edilemeyecek kadar çok ve tutarlı. Kadınlar hızlı ve kurnaz. Görünüşe göre ormanda kendilerini herhangi bir canavar kadar etkili bir şekilde gizleyebiliyorlar." Mara merakla bana baktı. "Güneyde bununla ilgili söylentiler duydun mu?"

"Manastırı son ziyaret ettiğimde Müdür, Peder, Farrin ve bana bundan bahsetmişti."

Mara'nın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Sana hiçbir şey söylememeliydi ama övünmeyi çok sever. Büyük olasılıkla anlattığı hikâyenin seni etkileyeceğini umuyordu."

"Beni etkilemedi, korkuttu," dedim sessizce. "Senin için zaten endişelendiğimden daha da fazla endişelenmeme neden oldu."

"Bu tepki onu daha da memnun edecektir," dedi Mara hafifçe. "Size söylediğim tek şey, bu topraklarla ilgili temel bir şeyin değişmekte olduğu ve bunun nedenini, hatta tam olarak nasıl olduğunu bilmediğimiz. Henüz güneydeki yerleşimlere musallat olan imgelemlere dair raporlar duymadım ama çılgınlık her geçen gün daha da yayılıyor. Bu sadece bir zaman meselesi."

Karmakarışık düşüncelerim bir şeye takıldı. "O gün tapınakta elinin kolunun bağlı olduğunu söylemiştin. Biri seni tüm bunları incelemekten alıkoyuyor, bu yüzden bunu gizlice yapıyorsun. Cesetleri ve sanat eserlerini toplayıp buraya getiriyorsun, kalıpları arıyorsun, kayıtlarını tutuyorsun. Yalnız değilsin ama."

"Hayır. Yalnız değilim."

"Ama Müdür bundan hoşlanmıyor," diye tahmin ettim. "Bunun güvenli olduğunu düşünmüyor. Özellikle de *seni* kaybetmek istemiyor. Bu yüzden her şeyi saklamak zorundasın."

Yine o sessiz, karanlık bakış. "Ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Benim dramatik ve hayalperest olduğumu düşünüyor. Bazen beni tembellikle suçluyor. Aslında korkuyor. Eğer Middlemist'e bir şey oluyorsa, bu onun için ne anlama geliyor? Bizim için?"

Kollarımı kendime doladım, kendimi küçük ve hasta hissediyordum, kafam sorular ve korkunç görüntülerle doluydu.

Sonra onu gördüm -yedi köşeli şişman bir yıldızın oyulduğu tanıdık bir taş parçası. Gri taşın üzerinde gümüş lekeler vardı -sanırım bir Sis Ateşi'nin kalıntıları- ama bunun dışında taş hiç değişmemişti.

Üzerime bir soğukluk çöktü.

"İşte sana en çok göstermek istediğim şey de buydu," dedi Mara. "Ravenswood'a yaptığınız gezilerle ilgili hikâyeniz bana bunu hatırlattı. Bunu yakın zamanda gerçekleşen bir Sis Yangını'nın yakınlarında buldum. Elimden geldiğince kalıntıları temizliyorum. Bir Sis Yangını'ndan sonra toprak kanar. Kömürleşmiş ve çiğ, zonkluyor. Yardım için haykırıyor."

Parçanın oturduğu derme çatma taş masada ona katıldım, sesindeki tuhaf tınıya biraz temkinli yaklaştım. Bu mağarada gözleri karanlıktı,

ateşli, yıldızlar kadar keskin. Onda görmeye alışık olmadığım bir kudret vardı, sanki yaşımdan çok daha büyüktü ve anlayamadığım kadim şeyleri biliyordu.

Yıldız işaretli parçayı gösterdi. Birkaç parça daha onu çevreleyerek bir küpün tamamlanmamış yankısını oluşturunuyordu.

Kalbim boğazımın arkasında güm güm atıyordu. Titreyen parmaklarımla her bir taş parçasına dokunmak ve gördüğüm şeyin gerçek olduğuna kendimi ikna etmek için uzandım.

Yedi köşeli şişman bir yıldız. Tek bir bakan göz. Bir düşmanı savuşturmak istercesine dik tutulan düz bir avuç içi.

Talan o gece göl kenarında, *her taşın hem içeride hem de dışarıda benzersiz bir tasarıma sahip olduğunu* söylemişti.

Mara, "Bu parçaların bana bahsettiğin esere değil de tamamen farklı bir esere ait olması mümkün," diye öneride bulundu. "Her parçayı bulamadım. Diğerleri Sis Ateşi tarafından yok edilmiş olmalı."

Haklıydı; önümde duran parçalar herhangi bir şeye ait *olabilirdi*. Tüm parçalar olmadan emin olamazdım.

Ama içgüdülerim gerçeği biliyordu. Bir zamanlar bu kalıntılara nüfuz etmiş olan çekirdek büyü gitmişti, ama en zayıf yankısı kalmıştı, her yalayışı vücudumun hassas düzlemlerinde dalgalanan tanıdık bir acının hafif bir şokunu gönderiyordu.

Bunların Talan'la birlikte Ravenswood'dan aldığımız koruma taşının kalıntıları olduğundan hiç şüphem yoktu. Birisi onu Ivyhill'deki güvenli odamdan çalmış ve bir şekilde parçalara ayrılmadan önce Middlemist'e kadar ulaşmıştı.

Hırsızın şansı yaver gitmemiş miydi? Yoksa böyle bir şeyin olmasını, Talan'la beni avladığımız iblisin izini kaybettirmek için mi istemişlerdi?

Ben ikincisinden şüphelenmiştim.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Mara sessizce sordu.

"Talan ve ben doğru yoldaydık," diye fısıldadım, "ve biri bunu biliyordu ve hoşuna gitmedi." Parıldayan taş yatağındaki göze bakarken, iliklerime kadar korku hissettim. "Bundan hiç hoşlanmadılar."

Rosewarren'e geri döndüğüm uzun yürüyüş boyunca kafam grotesk görüntülerle doluydu. Bir yığın parçalanmış ceset, Talan'ın hüznü gülümsemesi, Jessyl'in bakan ölü gözleri, Jessyl'in kanını taşıyan Madam Baines, Ravenswood'daki kıkırdayan wardwraithler. Tüm bu karmaşa baş döndürücü bir hızla zihnimde dönüp duruyordu. Vücudum yorgunluktan çılgın atarak yürüdükçe, görüntüleri uzaklaştırma yeteneğim de azalıyordu. Yan tarafımdaki bir sancı zonklıyor ve Sis'in yakınlığı donmuş gibi uzuvlarımı kemiriyordu.

Rosewarren'in bahçesine çıkan hafif ağaçlı yokuşun dibinde durup yaşlı bir meşeye yaslandım. Gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki dans eden siyah noktaları temizlemeye çalıştım. Panik başlangıcı zihnimin arkasında sessizce uğulduyor, gördüklerimin şoku ve sahip olmadığım cevaplar için vızıldayan tüm endişe verici sorular tarafından uyandırılıyordu.

Mara koluma girdi. "Gel, otur. Biraz dinlenelim." Hayal kırıklığına uğramış bir halde onu silkeledim ve yaklaşmakta olan manastırı sertçe işaret ettim.

"Tanrı aşkına, neredeyse . İdare edebilirim."

"İnatçı olmanın bir anlamı yok. Bu beni etkilemez."

Mara aniden gerginlikten kaskatı kesildi. "Tanrılar yaratılmamış," diye sessizce yemin etti.

Bakışlarını çimenliğe kadar takip ettim. Manastırın ön girişini belirleyen geniş gri basamakların dibinde, ellerini belinde kavuşturmuş, hareketsiz, solgun bir figür duruyordu. Uzun boylu ve zayıf, koyu renk saçları sıkı bir düğümle toplanmış, bizi kayıtsızca izliyordu. Siyah elbisesi mütevazı ve ağırbaşlıydı.

omuzları hafifçe kare şeklindeydi. Tünediği yerden dünyaya gözlerini kırpmadan ve sessiz bir şekilde bakan bir baykuşu andırıyordu.

Müdür.

Mara, sesi yenilgiyle ağırlaşmış bir halde, "Yeşil yola çık ve eve git," dedi. Bazı temel güçleri kaybolmuş, rengini ve hayatını kaybetmişti. "Onunla konuşmak işleri daha da kötüleştirecektir."

Doğrusu kaçma şansı bulduğum için rahatlamıştım, Müdür'ün bariz hareketsiz öfkesi iliklerime kadar ürpertmişti. Ama tereddüt ettim, Mara'nın dirseğine hafifçe dokundum.

"Sana zarar verecek mi?" Bu hep merak ettiğim bir şeydi. Müdür'ün yöntemleri tam bir muammaydı ve Mara'nın eve yazdığı mektuplarda hiçbir ipucu yoktu.

"Bu onun tarzı değil," diye yanıtladı Mara basitçe. Yüzünde bir şey gördüğümü sandım; bir gölge, bir anı. Sonra nazikçe elimi sıktı. "Lütfen git. Sana yazacağım. Sana gösterdiklerimi düşün ama Farrin'e ya da Gareth'a söyleme. O gün yorgundum ve bunu senden istemekle aptallık ettim. Tüm bunları ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. En azından şimdilik. Seni seviyorum Gemma. Gözlerini açık tut."

O çimenlikte uzun bir yürüyüşe başladığında, ben de ağaçların arasından hızlı adımlarla uzaklaştım, duruşum hiç bozulmamıştı. Eğer Müdür gidişimi izliyorsa, ne utanç ne de korku görecekti.

Ama güvenli bir mesafeye gittiğimi hissettiğimde ve omzumun üzerinden geriye bakıp artık Mara'yı ya da Müdür'ü göremediğimi, sadece Rosewarren'in karanlık cüssesini görebildiğimi teyit ettiğimde, zar zor dizginlediğim paniğim patladı ve koşmaya başladım. Bedenim itiraz etse de aldırmadım ve beceriksizce ormana doğru koşmaya başladım. O sabah Ivyhill'den ayrılmaya ne kadar ihtiyacım varsa, şimdi de bu korkunç yerden ayrılmaya o kadar ihtiyacım vardı - garip, sonsuz evden, kapana kısılmış Güller'den, damlayan mağaranın korkunç sırlarından. Ailemin gizli yeşil yolunu işaret eden tanıdık yonca ve kalın kar çiçeği sarmaşıklarına ulaştığımda bir an durdum ve

taş duvar beni manastırın görüntüsünden korudu. Nefes nefese, sakinleşmek için boşuna mücadele ettim.

Yukarıdan kuş sesleri geliyordu, haksız yere neşeliydiler ve zavallı Mara'nın çimenlikte cesurca onu bekleyen cezaya doğru yürüdüğünü düşünmek içimi acıtıyordu.

Sonra kuş sesleri aniden kesildi. Etrafımdaki hava sanki içindeki tüm gizli oyuklar kapanmış gibi durgunlaştı.

Bu ani değişim tüylerimi diken diken etti. Nefesimi susturdum ve taş duvara yaslanarak geri çekildim.

Yakınlarda bir şey vardı. Bunu köşeye sıkışmış bir avın kesinliğiyle biliyordum. Bu, partimin olduğu gece bana dokunan ve beni tuvalet masama çeken duyguydu.

İzleniyordum. Bir varlık beni bulmuştu ama bunun insan mı, canavar mı yoksa *başka* bir şey mi olduğunu bilemiyordum. Kaçmak zorunda hissettim, ama korkudan değil, sadece aniden bunu yapabilecek kadar güçlü hissettiğim için kaçmak istedim. Acım yok olmadı ama azaldı. İçimde bir güç oluşuyordu. Görüşüm keskinleşti. Kendimi huzursuz, istekli hissediyordum; midemde gergin bir heyecan kabarıyordu. Büyük bir çabayla ayaklarımı yere sağlam basmaya çalıştım.

Bekledim, ağaçlara baktım ama hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım -en ufak bir rüzgâr hışırtısı bile- ta ki çok zayıf bir ses kulaklarıma gelene kadar. Yüksek ve yumuşak, kristal gibi. Dalgalı.

Bir şarkı.

İlk çılgınca düşüncem müziğin Farrin'e ait olduğuydu. Beni eve getirmeye gelmişti ve akla hayale gelmeyecek bir nedenle gelişini şarkı söyleyerek duyurmaya karar vermişti.

Ama çarpan kalbim yavaşladıkça, sözsüz, ağlamaklı şarkının Farrin'e ait olmadığını anladım. Hayır, bu kulaklarıma yabancı bir sestir, o kadar ağlamaklı ve yalnızdı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Belki de bu bir

Ormanda kaybolmuş ve korkmuş bir çocuk ya da büyük bir aşkın yasını tutan biri.

Dinledikçe, kafamdaki tüm panik, tüm korku boşaldı. Bedenim küçük bir dağ kadar sağlam ve güçlüydü. Kararan ormanın kasvetli renkleri canlandı. Parlayan viridyen yapraklar, parıldayan beyaz yosunlar, batan güneşle aydınlandığında altın parçacıklarıyla parıldayan siyah toprak.

Amacım açıktı: Şarkıyı takip etmek zorundaydım.

Korkusuzca, yeşil yolun büyüünün titreşen davulunu arkamda bırakarak ormana doğru ilerledim. Zemin ayaklarımın altında kadife gibiydi. Yabanmersini yamaları yaklaştığımda utangaç bir şekilde kıvrıldı. Daha birkaç dakika önce bu orman bir korku kaynağıydı, yakındaki Sis'in kokusunu taşıyan yabancı bir labirentti ama artık değildi. Ağaçların arasından kolay bir patika açtım, gövdeleri uzadıkça, şiştikçe, sanki her türlü gizemle dolup taşıkça zevkle fark ettim.

Sis'in kokusunu iğrenç bulmuş olmam garipti. Hanımeli, bahar yağmuru, yeni dönmüş toprak, baharatlı tarçın çayı gibi hoş kokuların tadını çıkararak derin derin içime çektim. Tüm kokulara bayılırdım. Sanki bir ziyafet yemeğiymiş gibi onları yutarcasına içime çektim.

Takip ettiğim şarkı daha da yükseldi, tonu dolunay kadar parlaktı. Böylesine enfes bir müziği yaratabilecek gizemli şarkıcıyı bulma hevesiyle koşmaya başladım. Kaslarım hevesle itaat etti, bacaklarım pürüzsüz pistonlar gibiydi. Bir geyiğin kolay zarafetiyle bir uçurumdan atladım. Hava serindi, parmaklarımın arasından eriyen kar suları gibi süzülüyordu. Kulaklarım şarkıyla kükrüyordu.

Tam önümde havada küçük bir mavi kuş belirdi, kanatları garip bağırان yüzlere benzeyen gümüş şekillerle parıldıyordu. Daha hızlı koştum, ona yetiştim, elimi uzattım ve yaratık uçup avucuma konduğunda çok sevindim. Küçük ipek okşadım, gözlerini zevkle kapatırken gülümsedim. Boğazı titriyordu; belki de şarkı söylemeye hazırlanıyordu,

Sesin solosunu bir düete dönüştürmeye hevesliydim. Göğsüne yumuşak bir öpücük kondurdum, kalbinin çılgınca atan sıcak davulu karşısında şaşkına döndüm.

Sonra arkamda büyük bir gürültü patlak verdi; gürültülü bir çarpışma, kırılan bir cam.

Nefes nefese, kafam karışmış bir halde ormanda cevap aradım, aniden cınlayan kafamı temizlemek için gözlerimi kırıştırdım ve tüm dünyanın değiştiğini gördüm

-Artık güneşin aydınlattığı canlı bir yeşil değil, kıvranan bir gümüştü. Işık loştu ve gökyüzünü bulamıyordum. Tek aydınlık, yanımdan hızlı ve sessiz bir akıntıyla geçen soğuk gümüş denizden geliyor gibiydi.

Sızlayan bir acı dikkatimi aşağıya doğru çekti. Hiçbir çılgılık dehşetimi bastıramadı; sessizce lime lime olmuş elbiseme, kanayan bacaklarıma ve kollarıma baktım. Paramparça olmuşlardı. Tırmanmaktan ayaklarım ve parmaklarım zonkluyordu.

Bir ağaca tırmanmıştım.

Bir ağaçtaydım, yüksek dallara tutunmuş, vahşi bir şey gibi oraya çömelmişim. Saçlarım buklelerinden ayrılmıştı. Sol omzum çıplaktı, jelatinimsi yeşil bir sıvıyla lekelenmişti; kolum yırtılmıştı.

Sağ elimde tuttuğum şeyi gördüğümde neredeyse tüneğimden düşecektim. Kan, parçalanmış et, parçalanmış tüyler. Bir kuş, bir kuşu takip ediyordum. Çılgınca elimi mahvolmuş eteklerime sildim. Tırnaklarım siyah hilallere dönüşmüştü, altlarında çamur ve tanrı bilir daha neler vardı.

Yakınlarda, gümüş karanlığın içinde bir yerden gelen hışırtı sesiyle donup kaldım ve korkuyla hıçkırığımı bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım. Sonsuz bir işkence çağı gibi hissettiren bir süre boyunca dinleyerek bekledim.

Sonra onu aşağıdaki ağaçların arasında sessizce ilerlerken gördüm; kırmızı tenli, tüylü sarı saçlı bir kadındı. Ayağının altında bir dal kırıldı, tanıdık bir sesteki ve beni vahşi koşumdan çekip çıkaran sesin bu olduğunu fark ettim - açıkça dengesiz olan kulaklarımin korkunç bir çarpışmaya dönüştürdüğü yumuşak bir tahta kırılması. Kadın uzun boylu, sağlam yapılı ve kaslıydı; gri bir tunik, koyu renk bir pantolon giymişti ve belinde bir bıçak kemeri vardı.

kalçaları. Gövdesine asılı deri kuşaktan bir sadak dolusu ok sarkıyordu ve bir elinde uzun, cilalı bir yay tutuyordu.

Bir Rose. Kadın devriye gezen bir Rose'du.

Olanların parçaları sonunda zihnimde yerine oturdu. Bir şekilde, ayaklarımın beni nereye götürdüğünün farkına varmadan, doğruca Middlemist'e koşmuştum.

Midem bulandı. Dehşet beni sakarlaştırdı; neredeyse dalımdan kayıyordum ve boğuk bir çığlık attım.

Gül tek bir akıcı hareketle etrafında döndü, sadağından bir ok kaptı, yerleştirdi ve nişan aldı.

Titreyen bir elimi kaldırdım ve Zelphenia'ya Gül'ün gerçeği görmesi için dua ettim: Ben onu kandırmaya çalışan tuhaf bir Eski Çağ yaratığı değildim. Korkudan aklını kaçırmış aptal bir kadındım.

"Lütfen bana zarar verme," diye haykırdım. Sanki çığlık atıyormuşum gibi sesim boğuk çıkıyordu. "Ben... benim adım Gemma. Mara'nın kız kardeşiyim. Onu görmeye geldim." Ormanın zeminine baktım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Nefes alışım hızlandı; başım dönmeye başladı. "Ben... Ben nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Ne kadar uzağa koştuğumu bilmiyorum. Bir ses vardı, güzel bir şarkı ve ben yapamadım... Nereye gittiğini bilmiyorum... Lütfen bana yardım et. Nereye gideceğimi söyle."

Sesimin acınası küçüklüğünden hiç utanç duymadım. Korkum mutlaktı; başka bir şey bilmiyordum.

Gül yayını indirdi, okunu sadağına geri koydu. Ağacıma doğru yürüdü ve o kadar hızlı bir şekilde tırmandı ki bir an için onun kılık değiştirmiş bir Eskiçağ orman ruhu olduğundan endişelendim.

Ama sonra yanımdaydı, o kadar yakındı ki boynundaki yara izlerinin belli belirsiz parıltısını ve soluk mavi gözlerindeki hiddetli ihtiyatlı ışığı görebiliyordum. Terin misk kokusunu aldım, ondan yayılan eforun sıcaklığını hissettim. Biraz kımıldadı, dallara daha iyi tutunmaya çalıştı. Yüz ifadesi acımasızdı. Orada asılı kalmak onun için kolay değildi.

Umarım bu onun insan olduğu anlamına geliyordur. Rahatlama beni güçsüz bıraktı.

"Aşağı inmek için uzun bir yol var ama birçok dayanak noktası var," dedi. Sesi sert ve kırılmıştı. Soğuktu ama kaba değildi. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler, gördüğüm diğer Güllerden biraz daha yaşlı olduğunu düşündürdü bana. "Benim gittiğim yolu takip et. Sonra sana güvenli bir yere kadar eşlik edeceğim." Durakladı. "Benim adım Brigid. Kız kardeşini çok seviyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarına boğulma isteğimle savaştım.

Brigid yavaşça aşağı indi, inişimi yönlendirmek için durakladı. O haklıydı. -Ağacın budaklı kabuğu aşağıya inmek için uygun bir merdiven sağlıyordu ama yine de soğuk terler döktüm, ellerim nemli ve titriyordu. Bu kadar yükseğe tek başıma tırmanmam nasıl mümkün olabilirdi?

Dibe ulaştığımda ve ayaklarımın altında yumuşak toprağı hissettiğimde dizlerim neredeyse bükölüyordu. Brigid sağlam bir kolla bana sarıldı ve ayağı kalkmama yardım etti.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu. "Hızlıca mı?"

Çılgınca etrafıma bakındım. "Tehlikede miyiz?"

"Şu anda değil. Bu her an değişebilir. Yürüyebilir misin?" "Sanırım yürüyebiliyorum."

Hızlıca başını salladı. "Yorulursan bana söyle. Seni taşıyabilirim."

Dudağımın içini ısırdım, bunu hemen ona sormak istedim ama bunun yerine sessizce ağaçların arasından onu takip ettim. Artık ayaklarım yere sağlam basıyordu, yaşadığım şok azalmaya başladı ve yerini sıcak acı çiçeklerine bıraktı. Daha önce hissettiğim doğal olmayan güç tamamen yok olmuştu. Hareket etmek sanki suyun içinde ilerliyormuşum gibi yavaş ve geliyordu. Nemli gümüşü havadan aldığım her nefes boğucu geliyordu. Sis in boğazımdan aşağı dökölüğünü, derime sızdığını, kirli tırnaklarımın altına girdiğini hayal ettim. Asırlarca yürüdük, belki de sadece birkaç dakika. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Sis tüm sesleri bastırıyordu.

Brigid bana tekrar baktı. "Nefes almaya devam et. Neredeyse vardık."

Ona itaat etmek için elimden geleni yaptım. O anda benden istediği her şeyi yapardım. *Öl, Gemma*, diyebilirdi ve ben de Sis'in yaratabileceği her türlü kıyameti beklemek için orada, toprağın üzerine uzanırdım. Sonunda dünyaya renkler geri döndü: parlak yeşil yosunlar, çam iğnelerinden oluşan pas kırmızısı bir halı, bir ispinozun siyah ve altın rengi uçuşu. Önce binlerce küçük çan gibi neşeyle çınlayan kar çiçeklerini duydum, sonra beyaz perdelerini, taş duvarı ve demir kapıyı, yumuşak yonca yığınlarını gördüm. Karışık sarmaşıklardan oluşan sık bir çalılık ailemin evinin girişini işaret ediyordu.

özel yeşil yol ve evime giden yol.

Hafif bir hıçkırık çıkardım. "Oh, Tanrım. Yaşıyorum, yaşıyorum." Kollarımı Brigid'e doladım, onurumu hiçe sayarak. "Teşekkür ederim, *tanrılar*, teşekkür ederim!"

Hafifçe kızarak kendini hüngür hüngür ağlayan kucağımdan ayırdı. "Evet. Şey. Çok şanslısınız. Müdürün ziyaretçilere karşı bu kadar katı olmasının, sadece önceden ayarlanmış günlerde izin vermesinin bir nedeni var. Burası tehlikeli bir yer Gemma. Başboş kız kardeşlerin peşinden koşmadan da yeterince işimiz var."

Başımı salladım, yüzümü sildim. "Elbette biliyorsun. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Brigid'in yüzü, bir kaşının hafifçe yana kayması dışında donuktu. "Gerçekten de öyle. Bir süre burada bekleyip, peşinizden kimsenin gelmediğinden emin olacağım." Tereddüt etti, sonra uzandı ve saçımdan tüylü siyah bir tüy kopardı. "Bir şarkı duyduğunu söylemiştin," dedi yavaşça. "Tarif edebilir misin?"

"Tek bir sestti. Bir çan kadar yüksek ve net." Bu anı beni ürpertti.

"Kelimeler var mıydı?"

"Hayır. Sadece... üzücüydü. Yalnızdı. Umutsuzluğu beni boğdu. Onu takip etmek zorundaydım. Koştum. Mutluydum, güçlüydüm. Her şey parlak ve kolaydı. Bildiğim bir sonraki şey, o ağacın içinde olduğumdu." Kalbim sıkıştı. Brigid'in yüzü şaşkınlıktan bomboştı. "Daha önce böyle bir şey olduğunu duydun mu?"

"Görmedim ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Sis'te her gün yeni garip şeyler oluyor. Oyun oynamayı sever. Düşündüğünüzden daha canlıdır." Başıyla yeşil yolu işaret etti. " et," dedi ve benim bariz tereddütüm üzerine ekledi, "Mara bir süre önce bana ailenin gizli yeşil yolundan bahsetti, herhangi bir korkunç senaryo durumunda. Cira'ya da söyledi. Biz onun yardımcısıyız. Ama yine de bugün olanları kimseye anlatmayacağım, Mara'ya bile, tabii siz istemediğiniz sürece."

"Hayır, lütfen yapmayın. Onun düşünecek yeterince şeyi var." Müdür'ü tiksintiyle düşünerek tereddüt ettim. "Ona göz kulak olur musun? Mara'ya yani. Onu sevdiğini söylemiştin. Buna memnun oldum. Sevgiyi hak ediyor ve o kadar bunu ona her zaman veremem."

Brigid'in acımasız yüzü biraz olsun yumuşadı. Bir kez başını salladı. "Artık gidebilirsin," dedi nazikçe.

Başım ağrıyor, vücudum acıdan parlıyordu, yeşil yolun çalkantılı ağzına adım attım ve Mara'yı düşündüm - cesur Mara'yı - aşkla çevrili. Cira'yı, Brigid'i ve elbette diğer Gülleri de. Yalnız değildi; hayatı şefkatten yoksun değildi. Yeşeren büyüünün acımasız fırtınası beni eve taşıırken o küçük, soluk neşeye tutundum.

BÖLÜM 20

Rosewarren'a yaptığım tuhaf ziyaretten iki hafta sonra, yüksek kraliçenin yaz ortası maskeli balosu geldi - daha basit zamanlarda beni memnun edecek bir gece.

Yılın en büyük, en gösterişli partisiydi ve Fairhaven'ın kalbindeki Hisar'ın kapılarını sadece Kutsanmış saray mensuplarına ve diğer ülkelerden gelen elçilere değil, kraliçenin ilgisini çekmeyi başaran herhangi bir vatandaşa açtığı tek olaylardan biriydi. Dünyanın herhangi bir yerinden gelen herkes, ister Meshedilmiş, ister düşük sihirli olsun, isterse de hiç sihir sahibi olmasın, bir davetiye kazanabilirdi.

Opalesan taşlardan, aynalı duvarlardan ve dans pistine bakan beş katlı asma katlardan oluşan devasa bir mağara olan Pearl of the Sea Balo Salonu'na girdiğimde, kız kardeşimin itirazlarına aldırmadan babam ve Farrin'den uzaklaştım ve yanından geçtiğim ilk hizmetkârdan kristal bir kadeh köpüklü şarap aldım. Ne yazık ki, kadehin çoğunu umutsuzca bir yudumda içmek sinirlerimi yatıştırmadı, bu yüzden ilerlemeye devam ettim, elinde bir tepsi bardak olan başka bir hizmetçi buldum ve hızla bir tane daha içtim, sonra bir üçüncüsünü kaptım.

Hafifçe sersemleyerek dans pistinin çevresinde durdum ve nefesimi toplamaya çalıştım. Talan'ın ailesinin şarapları kadar canlı olmasa da şarap vücudumda aşağı yukarı dolaşıyordu.

Onu düşündükçe içim acıyordu; yüzünü, gülümsemesini, Ravenswood'dan kaçtıktan sonra bana sarılışını, o gün turnuvada bana dokunuşunu. Gareth'la birlikte Ivyhill'den ayrılalı iki haftadan biraz fazla olmuştu ve yokluğu hâlâ bir yara gibi hissediliyordu. Ne yazık ki Rosewarren'e yaptığım rahatsız edici ziyaret bu yarayı daha da derinleştirmişti. Kalbimde beslediğim umutsuz umut -Talan'ı maskeli baloda göreceğim, Gareth onu gelmesi için ikna edecek- utanç verici, dehşet vericiydi. Yaptıklarından sonra ben kimdim ki onu özleyecektim? Kız kardeşimin gösterisini mahvetmek, hayatını tehlikeye atmak, planlarımızı ilerlettiği sürece bunun iyi bir seçim olduğunu düşünmek. O aceleci, bencil, sarhoş edici, karşı konulmaz adam.

Bu düşüncelerden daha da kötüsü, daha karanlık ve korkutucu olanıydı: Onun gibi bir adam neden benim gibi bir kadını istesin ki? O kadar kırılgan, o kadar çok acıyla yaşayan, sevmesi yorucu ve birlikte yaşaması imkânsız bir kadını?

Aptal bir çocuk gibi Middlemist'te kaybolmuş bir kadın. Deliliğe kapılmış, ellerine kan ve tüy bulaşmış, zayıf zihni ve daha da zayıf bedeni bir şarkı tarafından tehlikeye sürüklenmiş, kimsenin sevgisini hak eden bir kadın değildi. Bu grotesk bir yaratıktı. *Ben* grotesktim.

Orada durmuş içkimi yudumlarken, kalbim boğazıma düğümlenirken ve kendimden nefret etmekten tüylerim diken diken olurken ne hevesli ne de çılgın görünmeye çalıştım ama bana bakan herkesin birini aradığımı açıkça görebileceğinden emindim. Göremeyecekleri şey ise gerçektir - zaten yarı sarhoş olan ve yeşil ipek elbisesi içinde büyüleyici görünen Leydi Imogen Ashbourne son iki haftadır yavaş yavaş aklını yitiriyordu. Bir sevgili kavgası yüzünden değil -gerçi bu da işin bir parçasıydı- ama Middlemist'e girdiği ve oradaki kurnaz gümüş deniz ona gerçekte ne olduğunu hatırlattığı için.

Kalabalığın arasından yolumu açtım, konuşmaya çalışan herkesi görmezden geldim. Geçen yılki maskeli baloda saatlerce dans etmiş ve içmiştim; insan kalabalığından ve onların acı verici büyülerinden korkmayı reddediyordum. Bir daha asla yemek yemeyeceğime yemin edene kadar hepsi de Kutsanmış bilgiler olan kraliyet aşçılarının hazırladığı her yemeği tatmıştım. Gecenin en önemli olayı, balo salonunun yakınındaki küçük bir salonda, Aşağı Ordu'dan gümüş saçlı muhteşem bir yüzbaşının beni anlamsızca öptüğü keyifli bir yarım saatti.

Ama bu gece, beni itip kakan her dirsek, sanki darbe almışım gibi irkilmeme neden oldu. Bana yaklaşan her umut dolu dans partneri, düşünmeden panikle kaçtığım bir kötü adamdı.

Uzak duvarda bir tuvalet kapısı vardı. Balo salonunun büyüklüğüne lanet ederek aceleyle oraya doğru ilerledim. Alan o kadar büyüktü ki, Ivyhill'in en büyük balo salonu bunun içine üç kez sığabilirdi. Yükselen tavanları kaplayan çinili , cüppeli ve mücevherli tanrılar coşkulu bir kutlama içinde dans ederken resmedilmişti. Her kırıktan, ateşböcekleri gibi sallanıp parlamak üzere büyülenmiş, iri ve krem si yaprakları olan devasa kıyı çiçeklerinden oluşan çelenkler sarkıyordu. Parfümleri midemi bulandırdı; kahkaha, dans ve kadeh tokuşturma sesleri dişlerimi acıttı. Sırtımdan boncuk boncuk ter aktı.

Koşmaya başladım, şüphesiz birkaç garip bakıştan daha fazlasını ortaya çıkarıyordum, ama nefes alamıyordum ve büyük olasılıkla hastalanacaktım ve koşmam gerekiyordu, *dışarı çıkmam* gerekiyordu, yoksa ölecektim.

Günlerdir içimde kaynayan tüm korku, kafa karışıklığı ve tiksinti sonunda taşıtı. Panik, sanki etten kemikten bir yaratılmış gibi yırtıcı ve merhametsiz bir güçle geldi.

Bereket versin ki boş olan tuvalete daldım, odanın en uzak köşesindeki mermer leğene doğru tökezledim, ağır brokar perdeyi çekip kapattım, dizlerimin üzerine çöktüm ve kustum.

İçimde bir şey vardı, her nefes alışımda boğazımı yakan nefret dolu bir korku kısırtısı. , çıkaramadım. Bu

Sis'in içinde duyarsız bir şekilde koşarken, farkında olmadan bir şey tüketmiş olabileceğim aklıma geldi, şimdi bağırsaklarımda kök salan kirli ve kötü bir şey. Dilimi tırmaladım, öğürene kadar boğazımın üst kısmını kazdım.

Nefes nefese leğene yapıştım. Gözlerim yorgunluktan ve yakında öleceğime dair korkunç bir korkudan yanıyordu - her zaman beklediğim gibi hastalığımдан değil, Sis'ten çıkıp içimde kıpırdanan insanlık dışı Olden şeyinden.

Tenim kaşınıyor, her yerim sıcak ve karıncalanıyordu. Ağır ağır yere oturdum, eteklerimi yukarı kaldırdım ve çoraplı bacaklarımı çılgınca bir hayvani gayretle kaşımaya başladım. Pembe pembeye boyanmış ve Kerrish'in izniyle minik zümrütlerle süslenmiş tırnaklarım kalçalarımın derisini parçaladı. Heyecanımın bulanıklığı arasında ince kan çizgilerinin açıldığını gördüm. Tanıdık parlak kırmızı renk ve acının sızısı beni rahatlattı. İçimde yaşayan kötülük, beni bekleyen kalp kırıklığı ne olursa olsun, o an için hâlâ insandım ve hayattaydım.

"Gemma?" Illaria'nın sesi aniden perdenin arkasından geldi. "İçeri geliyorum."

"Hayır, bekle," diye mırıldandım, beni bu halde görmesinden utanmıştım ama o çoktan perdenin arkasına doğru eğilmişti.

Bir süre sessizce beni inceledi. Sonra yanımda diz çöktü, elbisesinin masmavi ve akuamarin tonları pırıl pırıl zeminde güzelce süzülüyordu. Maskeli baloya tavus kuşu olarak katılmaya karar vermişti. Kıvrık gagalı, yaldızlı bir maske dirseğinden gevşekçe sarkıyordu. Elbisesinin renkleri ve ışıltılı turkuaz küpeleri bal-kahverengi tenini ve uzun siyah saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım belli belirsiz.

"Bana neler olduğunu anlat." Illaria'nın sesi kadife gibi yumuşak, demir gibi sertti. Ellerimi tuttu ve sabit tuttu. "*Gerçeği* söyle, yoksa seni bu saraydan sürükleyerek çıkarır, arabama atar ve

seni doğruca eve g t recek im. Ve sonra seni gece gündüz izleyecek im. Benden kaamayacaksın.  zerine oturacağım ve ayak bileklerimizi birbirine zincirleyecek im."

Güldüm, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Sadece küçük bir panik atağı. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyaım vardı."

"Hayır, mesele o değil. Panik belki, ama bundan daha fazlası da var. Az önce seni buraya koşarken gördüm. Farrin bana son zamanlarda odalarınızdan nadiren çıktığınızı ve yeni hizmetinizin sizi yemek yemeye ikna etmek zorunda kaldığını söyledi. Kız kardeşiniz çok  zg n, ben de  yle." Illaria kararlı bir ifadeyle bana baktı. "Eee? Bekliyorum."

Uzaktan gelen müzik sessizliğin içinde süzülüyordu. Sonra tuvaletin kapısı açıldı, kahkahalar ve hışırdayan etekler içeri doldu.

Illaria perdeyi sadece yeni gelenlere yüzünü gösterecek kadar araladı. ılgınca kıkırdayan   kızdı bunlar; genç, belki on altı yaşlarında. Kaygısız, neşeli, ışıl ışıl.

Illaria'nın arkasına saklandım, kendimi canavar gibi hissediyordum. Bacaklarım acıyordu, kızarmış ve iğdi ve güzel yeşil elbisem aniden zalim bir şaka gibi göründü, sanki biri dağınık bir sıçan yakalamış ve ona elmas bir ta giydirmiş gibiydi. Zarife işlenmiş yüzlerce ipek iek elbisenin kaygan kıvrımlarını, tutturulmuş altın buklelerimi, parmaklarımı, ince ağlı maskemdeki kurdeleleri süslüyordu. Petunyalar, g ller, hanımelleri, morsalkımlar.

"ık dışarı," diye buyurdu Illaria, sesini başkent sakinlerinin kullandığı o ilkel aksanla şekillendirerek. "Bunu hemen yap, yoksa kraliyet bahçelerindeki sarhoş kaamaklarını ailene anlatmaktan başka çarem kalmayacak."

Kızlar sessizliğe büründü, korkudan gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ne?" Illaria sırtıttı. "Kimsenin seni görmediğini mi sandın?"

Başka bir şey söylemeden kızlar aceleyle uzaklaştılar ve bizi bir kez daha yalnız bıraktılar.

"Aptallar," diye mırıldandı Illaria. "Brendi, kustumuk ve taze toprak kokuyorlar. Kraliçenin g llerinin üzerine kusarlarsa hiç şaşırmam."

Onu zorlukla duyarak ellerime baktım. İnce altın zincirler ve orman yeşili iplerden oluşan narin yapraklar çıplak kollarımı çevreliyor, eldiven yerine bileklerime ve parmaklarıma sarılıyordu. Hak etmediğim çiçeklerle dolu, parlak bir yaz bahçesiydim - uzun zaman önce Jessyl ve benim tarafımdan seçilmiş bir tasarım.

"Sabahın erken saatlerine kadar ," diye fısıldadım, "Jessyl ve ben. Kerrish'in gönderdiği eskizleri inceledik. Bu elbise onun favorisiydi ve bu yüzden benim oldu."

Illaria, "Jessyl'i kaybetmek ne kadar korkunç olsa da, sana olanlar bunun ötesinde," diye ısrar etti. "Talan mı? Sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır. İki haftadan uzun bir süredir Gareth ile birlikte başkentte."

"Bu benim soruma cevap değil."

Birden kendimi yalan söyleyemeyecek kadar yorgun hissettim. İçimdeki tüm hava boşaldı, hikâye de onunla birlikte döküldü.

"Bu Sis," dedim sessizce. "Jessyl öldürüldükten iki gün sonra Mara'yı görmeye gittim. Bana bir şeyler gösterdi, korkunç şeyler. Sis Diyarı'nda bir şeyler oluyor. İnsanlar şiddet ve canavar imgeleri görüyorlar. Bir şarkı beni Sis'in içine çekti. Bir kuşu kovaladım ve sanırım ona korkunç bir şey yaptım ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Koştum, koştum ve koştuğumu fark etmedim. Çok *güçlüydüm*, Lari. Günlerce koşabilirdim. Kendime geldiğimde ellerim kan içindeydi ve bir ağaca tırmandığımı fark ettim, kocaman bir ağaca. Aklım başımda olsa böyle bir şeyi asla yapamazdım. Devriye gezen bir Gül beni buldu ve Sis'ten çıkmama yardım etti ama sanırım yanımda bir şey getirdim."

Boğazıma dokundum. "İçimde bir şey var. Hissedebiliyorum ama dışarı çıkaramıyorum. Belki de hissettiğim şey sadece paniktir, bana eziyet etmek için bulduğu yeni bir yoldur." Başımı salladım. "Ama bence bu başka bir şey. Sanırım bana bir şeyler oluyor. Duyduğum şarkıyı düşünmeden edemiyorum. Bazı sabahlar onu mırıldanarak uyanıyorum."

Illaria hasta görünüyordu. "Tanrım, Gemma. Eve döndüğünden beri kimseye bunlardan bahsetmedin mi?"

"Ivyhill'deki parti gecesi," diye devam ettim, sorusunu duymazdan gelerek, "bir cazibe yarattım."

"Bu mümkün değil. Sende sihir yok."

"Ve yine de oldu. Bir şey beni yatağımdan çekti. Yakınımda bir yerde beni izleyen bir varlık hissettim. Aynanın karşısına oturdum. Kendimi güçlü, bütün ve berrak hissediyordum, tıpkı Sis'te şarkıyı duyduğumda hissettiğim gibi. Saçlarımı renklendirdim. Gözlerim mavi ve altın rengindeydi." Zekice çenemin çizgisini takip ettim. "Yanaklarım keskinleşti. Renkler derimin altında parlıyordu. Sanki bedenim dönüşmeye başlamış gibiydi."

Illaria aniden ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hemen benimle gel. Eve gidiyoruz. Özellikle de kimsenin öldürülmediği ve gizemli yabancıların seninle yatmadığı evime."

"Ama balo daha yeni başladı," diye itiraz ettim otomatik olarak.

"Kendini duyuyor musun? Yapmaman gerekirken sihir yaptın. Yüzünün şeklini değiştirdin. Deli bir kadın gibi Sis'in içinde koşun."

Kendime de aynı şeyleri söylemiş olmama rağmen, bir başkasının bunları söylediğini duymak, sanki çok sevdiğim biri hakkında haksız bir yargıya varılıyormuş gibi, tüylerimi diken diken ediyordu.

Sonra Illaria bacaklarıma baktı. Bir kez daha diz çöktü. "Kendini yaralamışsın Gemma," dedi nazıkçe.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ona baktım, biraz omuz silktim.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu.

Yine de hiçbir şey söylemedim, gerçeklerden utandım ve kendimden hiç olmadığım kadar iğrendim.

Illaria çok sessizdi. "Bunu neden yaptın?"

Ona söylemek beni öldürecekti ama sessizliği kabul etmeyeceğini biliyordum. "Paniğe kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor," diye fısıldadım. "Eğer yapmazsam,

Öleceğim, öyle hissediyorum. Acı beni çözüyor, tekrar nefes almama yardımcı oluyor. Acıya dayanabilirim. Acı benim için hem hiçbir şey hem de her şeydir. Acı benim her günüm. Ama panik..." Gözlerimi kapattım, her kelime beni paramparça ediyordu. "Paniğe tahammül edemiyorum. Geldiğinde bir şeyler yapmalıyım, yoksa aklımı kaybederim."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Illaria usulca, "Sana sarılabilir miyim sevgilim?" dedi.

Mutsuzca başımı salladım ve Illaria'nın kolları bana dolandığında, bu şimdiye kadar hissettiğim en tatlı kucaklamaydı. Ona sarıldım ve yüzümü saçlarına sakladım.

"Kendinize zarar vermenin aslında paniği ortadan kaldırmayacağını biliyorsunuz" dedi.

"Ben aptal değilim."

"Ve bu ifşayı görmezden gelemeyeceğimi biliyorsun."

Gözlerimi kapadım ve ağzımı açtığıma pişman oldum. "Peki ya kibarca sorarsam?"

"Ne yazık ki, nezakete karşı bağışıklığım var." Illaria beni serbest bıraktı. "Ayağa kalkabilir misin? Gitme vakti geldi. Söz veriyorum, evime varana ve sen koltuğuna güvenle yerleşene kadar başka bir şey konuşmak zorunda değiliz ama arabam gelir gelmez yola çıkıyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandım yüzümü silerken. İtirafımın ardından kendimi aptal gibi hissettim, iradem dışında çıplak kalmıştım. Bu his tüylerimi diken diken etmişti. Illaria'nın sorularını yanıtlamıştım ama daha fazlasını yapmayacaktım. "Kraliçe Yvaine gelmeden ortadan kaybolursam nasıl görüneceğimi biliyor musun?"

"Evet, ama böyle bir zorluğa katlanacak mısın?" Illaria elimi tuttu ve beni yukarı çekti. "Babana hastalandığına dair bir mesaj göndereceğim."

Acı acı güldüm. Babamı düşünmek kararlılığımı artırdı ve ağrıyan kafamı rahatlattı. "Muhtemelen onun beklediği de bu, hastalanmam ve ayrılmak zorunda kalmam. Ona bu zevki tattırmayacağım."

"Gemma, Tanrı aşkına-"

"Gitmiyorum, Lari. Yardımın için teşekkür ederim ama bu gecelik kadar yeter. Aslında şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum ve halletmem gereken dolu bir dans kartım var."

Maskemi yerine bağladım ve hışımınla uzaklaştım, harap olmuş bacaklarımı beni balo salonuna geri getirirken sadece hafifçe sallanıyordu. Illaria'nın peşimden koştuğunu duydum ve ondan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım, başıboş büyü dolularından kaçtım. Maskeli eğlence düşkünleri dans pistinde fırıl fırıl dönerken her yönden bana doğru savruluyorlardı. Saldırıya karşı dişlerimi gıcırdattım ve yürümeye devam ettim, partiden habersiz olanların sürekli neşeli selamlarını görmezden geldim ve maskemin sıkıntımın en kötüsünü gizlemesini umdum. Tam olarak nereye gittiğimi bilmiyordum ama Illaria'nın etrafında kalmaya ve bana baktığında gözlerindeki hüznü görmeye dayanamayacağımı biliyordum.

Ne yazık ki arkadaşım da kalabalık balo salonlarında gezinme konusunda benim kadar becerikliydi. Çabucak bana yetişti ve elimi tuttu.

"Gemma, benden kaçmayı bırak," dedi. Sesi öfkeliydi, gözleri parlıyordu. Maskesini tekrar takmayı ihmal etmişti. "Hastasın ve burada maskeli baloda olmanın sana bir faydası olmayacak."

Kimin izliyor olabileceğine aldırmadan elini sıkarak kurtuldum. "Tabii ki hastayım. Her zaman hastayım. Ama bunun beni kafeslemesine izin vermeyeceğim. Hayatımın tadını çıkaracağım, çünkü sahip olduğum tek şey bu."

Illaria'yı geçince uzun boylu bir adam dikkatimi çekti; koyu renk saçlı, koyu renk paltolu. Onu görünce tüm vücudum aydınlandı ve tiradımı yarıda kesti. Ama sonra döndü ve yüzünü gördüm. Bu Talan değildi; Gemma Ashbourne'un kendisine şaşkın şaşkın baktığını görünce şaşırmış gibi görünen, sıradan yüz hatlarına sahip, gayet hoş görünümlü bir adamdı.

Illaria arkasına baktı, adamı gördü, sonra öfkeyle bana döndü. "Bu senin hayatından zevk almakla mı ilgili, yoksa Talan'dan zevk almakla mı?"

"Peki ya bu şeyler aynıysa?" Kendimi bile şaşırtarak karşılık verdim.

Illaria şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana baktı ama daha bir şey söyleyemeden balo salonunun öbür ucundan alçak bir boru sesi duyuldu. İlk başta basit, sürekli bir notaydı. Sonra genişleyerek kasvetli bir görkem akoruna dönüştü. Salonun en ucundaki orkestra çalmayı bıraktı; seyirciler asma katlara akın etti ve dansçılar dönerek durdu. Nefes nefese, geniş orta merdivene doğru döndüler. Illaria ve ben de onlarla birlikte döndük, bir an için öfkemizi unuttuk.

Mermer merdivenlerde iki müzisyen sütunu sıralanmıştı, kornaları parlıyordu. Üstümüzde bir yerlerde çanlar çalıyordu, sanki düzinelerce çan kırılganlığa gizlenmişti. Kornaların sesi artıyor, akordan akora geçişler, buna defalarca tanık olmuş olmama rağmen gözlerimi yaşartıyordu. Farrin buna ne demişti? Armonik bir ilerleme. Tıpkı tasarlandığı gibi bu da kalbimi kırdı; ölü tanrılar için bir ağıt ve onların yerine bize göz kulak olması için seçtikleri kadın için bir şükran duası.

Çalan çanlar neşeli bir yaygaraya dönüştü. Hava müzikle kabardı; zemin ayaklarımızın altında titreşti. Sonra bir anda, çınlayan bir sessizlik çöktü.

Yüce Kraliçe Yvaine Ballantere gelmişti.

Merdivenlerden yavaşça inişine saygılı bir sessizlik eşlik etti. Ufak tefek biriydi ama duruşu, orada bulunan herkesten daha uzun boylu olduğunu düşündürüyordu. Tanrılar onu seçmeden önce kim olduğuna dair teoriler çeşitlilik gösterse de, günümüze ulaşan tüm tarihi anlatılar bir konuda hemfikir: Tanrılar yarattıkları dünyaya göz kulak olması için Yvaine Ballantere'yi seçmişti çünkü onun ruhu yaşayan diğer tüm insanlarınkinden daha saf ve güçlüydü.

Tanrılar, Yaratılış'tan önceki son günlerde ona her ne yaptıysa, ona doğal olmayan bir şekilde uzun bir ömür vermişti. Ayrıca alnının ortasında pembe yıldız şeklinde bir yara izi ve iki farklı göz bırakmıştı.

Biri derin bir menekşe, diğeri soluk bir altın rengi. Cildi ve saçları şaşırtıcı bir buzul beyazına boyanmıştı. Saçlarını mücevherli tokalar, ışıltılı örgüler ve yanardöner tüylerden oluşan özenli bir ağla örmüştü. Elbisesinin menekşe ve leylak rengi korsajı oldukça sert bir yapıya sahipti; yüksek düğmeli bir yakası ve kollarına yapışan hafif parlak uzun kolları vardı

-Belki boyalı yılan derisi ya da minik mücevherlerden oluşan eldivenler. Ama etekleri çok daha eğlenceli, hatta kız gibiydi - lavanta, parıltıyan altın, canlı turkuaz ve köpüklü beyaz dantelden oluşan fırfırlı bir çağlayan.

O balo salonunda süzülürken kalabalık dağıldı, yanından geçtiği herkes sessizce eğilip reverans yaptı. Tanrıların Edyn'e bir koruyucu, büyük bir birleştirici, dünya tarihinin koruyucusu, tanrısal büyü konusunda en yüksek otorite olarak hizmet etmesi için seçtiği bu ve kimi bulmak için salondan geçtiğini bakmadan biliyordum.

Kraliçe Yvaine Farrin'i bulduğunda -basit gagalı gri bir maske takmış, beyaz ve koyu kahverengi tüyleri gri eteklerini süsleyen sade bir güvercin- kız kardeşimin başı herkesinki gibi eğikti ama kraliçe buna uzun süre izin vermedi. Sırtı bana dönüktü ama gülümsemesini, odanın içinde nasıl dalgalandığını ve havayı gün ışığının ilk sızıntısı gibi nasıl aydınlattığını *hissede biliyordum*. Kalabalık mutlulukla titriyor, şaşkınlık ve hayranlık içinde Kraliçe Yvaine'in sevincini yankılıyordu. Kız kardeşimi ayağa kaldırdı, her bir yanağını öptü ve onu şefkatle kucakladı.

Bir anda kutlama yeniden başladı. Kraliyet müzisyenleri ağırbaşlı bir şekilde merdivenlerden çıktı, orkestranın şefi çalgıcılarını enstrümanlarına geri döndürdü, dansçılar eşlerini buldu ve neşeyle yeni bir valsine atladı.

"İşte, gördün mü?" Illaria kolumu hafifçe çekti. "Kraliçe burada, bu yüzden aslında önemli olmayan sosyal bir yanlış adım için acı çekmeden güvenle gidebilirsin."

Onu görmezden geldim. Birden kalbim davul gibi çarpmaya başladı ve tüm o garip ihtiyaçlarıyla yüksek kraliçe bile aklımdan çıktı.

Bunun yerine dikkatim odanın diğer ucunda, sohbet eden bir grup figüre odaklanmıştı: Gümüş şeritli yeşil brokar takımıyla göz kamaştıran babamın maskesi de ona uygun gümüş bir şahindi; sırttan altın bir tilki maskesi takmış olan Gareth'in ise kırmızı yeleği ve rus pantolonunun üzerine son derece saygın ve şık bir şekilde dikilmiş taba rengi bir ceket giydiğini görmekten memnun olmuştum. Sarı saçları biraz dağınıktı, Hisar'daki bir balo için uygun olandan daha dağınık görünüyordu, ama bu küçük hatasını görmezden gelmeye karar verdim.

Ve sonra Talan vardı.

Onu görünce vücudum ısındı. Babamın yanında uzun boylu, çarpıcı bir figür çiziyor, beyaz ve altın rengi brokar uzun bir palto giyiyordu. Kolları, kıvrımlı altın ipliklerle sarılmış açık yeşil kadifeden dramatik manşetlerle son buluyordu - renklerin Ivyhill'e bir selam olduğunu düşündüm, çok memnun oldum. Alaca süetten diz üstü çizmeler, krem rengi pantolon ona mükemmel bir rahatlıkla oturuyordu. Yeşil, mavi ve açık kahverengi botanik desenlerle işlenmiş beyaz bir yelek, cilalı pirinç düğmelerin gururlu bir çizgisiyle boğazındaki fırfırlı beyaz yakaya kadar uzanıyordu. Altın maskesi yontulmuş çiçeklerle süslenmişti ve bir geyiğin boynuzlarıyla kaplanmıştı.

Eğer ben renklerle dolu bir bahçeysem, o da yaz mevsiminin efendisiydi. Onlara doğru ilerlemeye başladım ama Illaria beni tuttu.

"Ciddi olamazsın," diye tısladı. "Daha on dakika önce tuvalette kanlar içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordun. Hadi gidelim. *Lütfen* Gemma."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," diye onu temin ettim. "Onu görmedim-" "İki haftadır, evet, bundan bahsetmiştin. İki ay önce de görmemiştin.

onu tanıyorum bile."

"Birçok insan bundan çok daha kısa sürede aşık olmuştur."

Illaria bana baktı. "Aşk," dedi sessizce.

"Evet, aşkı," diye cevap verdim, bir anda bunun doğru olduğunu, ondan ayrı olmanın ona olan hislerimi azaltmadığını ve aslında sadece ateşi körüklediğini fark ettim. Bakışlarımı ondan ayırıp meydana okurcasına

Illaria. "Onu seviyorum," diye ilan ettim. Giderek büyüyen gülümsememi gizleyemedim. Biraz güldüm. Kelimeler vahşi, tuhaf bir şekilde harika hissettiriyordu. Bir kez daha denedim. "Onu seviyorum."

Illaria yenilmiş görünüyordu. "Peki ya benim endişelerim? Sana onun kokusundan bahsettim. Ne düşündüğüm umurunda değil mi? Kararlarım güvenmiyor musun?"

"Elbette biliyorum ama *senin* burnun bile mükemmel değil. Hem zaten gidip onunla konuşursam bana hiçbir şey olmaz. Tanrı aşkına, kraliçe burada. Ve Gareth da onunla birlikte. Ivyhill'den ayrıldıklarından beri şeytani ilim üzerinde çalıştıklarına şüphe yok. Belki de her şeyi açıklayan bilgiler öğrenmiştir -Jessyl, Madam Baines, Ryder'a turnuvada olanlar."

Sanki sesim gürültünün içinden ona ulaşmış gibi, Talan döndü ve odanın diğer ucundan beni buldu. Maskesinin ardındaki gözlerini göremedim ama yumuşak, sevecen gülümsemesini gördüm ve tüm bedenimin açıldığını, içimdeki tüm gergin düğümlerin eriyip gittiğini hissettim. Değerli bir huzur anı için, kendim hakkındaki tüm kötü düşüncelerimi unuttum.

"Güvenimi tekrar kazanana kadar rahat etmeyeceğini söyledi," dedim sessizce. "Denemek için ona bir şans borçlu değil miyim?"

"Aslında," dedi Illaria, "bundan hiç de emin değilim."

Sabırsız bir nefes üfledim. Birden Illaria'nın ekşi kasveti panikten daha yorucu gelmeye başladı. "Lari, ona ihtiyacım var. Onun neşesine, içimi nasıl aydınlattığına ve her gün unutmaya çalıştığım her şeyi unutmama nasıl yardımcı olduğuna ihtiyacım var. Onunla aramızdaki şeyleri düzeltebileceğimize inanmaya ve bunu denemeye ihtiyacım var. Bunu almama izin ver."

Tüylü tavus kuşu maskesinin ardında Illaria'nın koyu kahverengi gözleri hüznü ama kararlıydı.

"Sana yardım etmeye çalıştığım şu anda benden uzaklaşırsan," dedi, "bir dahaki sefere ihtiyacın olduğunda bu yardımı sunmayı umursayacağımdan emin değilim."

Sözleri canımı yaktı ama bu uzaklaşmamı kolaylaştırdı. "Anlıyorum," dedim soğukkanlılıkla. "Seni seviyorum, Lari. Bunu hiçbir şey değiştiremez, asla."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı, sonra döndü ve beni terk etti. Canlı mavi elbisesinin kalabalığın içinde kayboluşunu, yükselen hüznün dalgasına karşı inatla savaştığını izledim. Beni ele geçirmesine izin veremezdim. Ne Illaria'nın, ne paniğin, ne de Tanrı'nın unuttuğu Middlemist'in kazanmasına izin vermeyecektim.

Orkestra neşeli valsinin sonuna doğru yükselirken, dönen eteklerden ve dönen ceket kuyruklarından kaçarak odanın içinde ilerledim. Son notalar duyulduğunda Talan beni yarı yolda karşıladı. Elimi tutup dudaklarına götürdüğünde takdir dolu alkışlar havayı doldurdu. Maskesinin yontulmuş altın renginin ardında kara gözleri parlıyordu.

"Leydi Gemma," diye mırıldandı, ağzı parmaklarıma karşı sıcaktı. "Sizi tekrar görmenin ne büyük bir mutluluk olduğunu yeterince ifade edebileceğimden emin değilim."

Sesi beni çok etkiledi; o kadar ciddi, resmi ve sevecendi ki, sanki ben kraliçeydim ve o da sadece sadık bir hizmetkârdı. Bir an için onu geri çevirmeyi düşündüm. Bildiğim kadarıyla onu son gördüğümünden beri hiçbir şey değişmemişti. Turnuvadaki aceleci davranışlarını hiçbir şey geri alamazdı. Daha akıllı bir insan o olaydan sonra ona sonsuza dek güvenmezdi.

Yine de, şimdi bu kadar yakınında dururken ondan bir kez daha ayrılma fikri düşünülemezdi.

"Bay d'Astier," dedim onun yerine, gülümseyerek, aniden utandığımı hissederek, "sizi denemeye teşvik ediyorum."

Yüzü geniş, rahat bir sırıtışla aydınlandı, o kadar açık ve mutluydu ki bir an nefesim kesildi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi nazikçe kendi elinin içine aldı ve diğer elini belime koydu. Dokunuşu içimde bir şimşek çakmasına neden oldu, avuç içi elbisemin kumaşından bile sıcak bir şekilde tenime değiyordu. Orkestra hızlı, nabız gibi atan bir vals çalmaya başladı.

Acı tatlı ve tutkulu bir melodi. Etrafımızda dansçılar dönüyordu ama Talan beni aralarına götürürken onları fark etmedim bile.

Sessizce dans ettik, adımlarımız hafif, kolay ve mükemmel bir uyum içindeydi. Ona bakmaya cesaret ettiğimde yüzünde bir çekingenlik, bir hürmet gördüm, sanki şansına inanamıyormuş ve bana bakmaktan çekiniyormuş gibiydi. Müzik durduğunda, orkestrayı alkışlamak için birbirimizi bırakmadık. Talan'ın diğer eli belime düştü; avuçlarımı yeleğinin ipeksi brokarına dayadım ve parmaklarımın altında kalbinin davulunu hissettim. Onu öpme dürtüsü dayanılmazdı ama bunu yapamadan Illaria'nın benden uzaklaşan görüntüsü gözlerimin önünden geçti, hiç de hoş olmayan bir davetsiz misafirdi. Yanağımı göğsüne bastırdım ve hayal kırıklığıyla yumuşak bir hıçkırık çıkardım.

"En yakın arkadaşımı kaybetmiş olabilirim," dedim ona, "çünkü seni gördüğüme sevinmişim."

Talan başımın arkasını hafifçe kavradı, başparmağıyla ensemini okşadı. "Eminim bundan daha fazlası vardır?"

"Elbette ," dedim bıkkınlıkla, "ama bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum. Ne Illaria, ne Sis, ne de panik. Ben sadece..." Başımı ona doğru salladım, üstesinden geldim.

"Panik mi?" Kafası karışmış gibiydi.

Kendimi geri çektim ve ellerimi yanaklarına koydum. "Seni özledim," dedim basitçe, sonra da tüm ağırbaşlılık numaralarını bir kenara bıraktım. Parmak uçlarımda yükseldim, bunu yapmak parçalanmış kalçalarımı sızlatsa da ve kollarımı boynuna doladım. "Seni özledim," dedim tekrar, daha sessiz, yüzüm yakasına gömülü. "Seni özlememeliydim. Sana çok kızgındım Talan. Hâlâ öyleyim ama bunun pek önemi yok. Şu anda senin burada olmandan başka hiçbir şeyin önemi yok."

Talan beni bir an için sıkıca tuttu, sonra yavaşça yere indirdi. Orkestra yeni bir vals çalmaya başlamıştı; dans pistini engellediğimize şüphe yoktu. Ama kendimi ondan ayıramıyordum.

Hareket edersem tekrar kaybolabilirdi ve onun varlığının dayanağını, bedeninin sıcaklığını kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Bana olan güveninin sarsılmış olduğunu biliyorum," dedi Talan, sesi alçak ve sertti, kara gözleri ciddiyetle yüzüme kilitlenmişti, "ve konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Ama önce sana şunu söylemeliyim: Gemma, senden ayrı kalmak beni doğru düzgün düşünemez hale getirdi. Her gece, her sabah ve aradaki tüm anlarda aklımdasın. Az önce yaptığımız dansın beni tamamen terk etmediğin anlamına geldiğine inanabilir miyim?"

Ona gülümsedim. "Benden daha zeki biri şu anda senden uzaklaşabilir, belki de sonsuza dek. Ama ben istemiyorum Talan, bu beni aptal yerine koysa bile. Senden asla uzaklaşmak istemiyorum."

Gözlerini kapattı, kaşlarını benimkilere indirdi, ellerimi göğsünde tuttu. "Gemma," diye fısıldadı, sanki bu kelime onu incitiyormuş, sanki bu tek kelime tüm kalbini tutuyormuş gibi. Gözlerini tekrar açtığında bakışları o kadar yumuşaktı ki ona bakmaya devam etmekte zorlandım. "Oturup konuşmak için sessiz bir yer bulabilir miyiz?"

Ona alaycı bir şekilde dudak büktüm. "Konuşacaksın, başka bir şey yapmayacaksın öyle mi?"

Güldü ve alnımdan öptü. "Leydi Gemma," dedi, "siz ve o ağzınız benim felaketim olacaksınız."

Güldüğünü duyunca sevindim ve elim hâlâ elinin içindeyken yanından uzaklaştım. Onu dışarıya, özgürce konuşabileceğimiz bahçelere doğru yönlendirmeye başladım. Ama ona gülümsemek için geri döndüğümde, gözüme imkânsız bir şey takıldı ve kaldım, o kadar soğuk ve eksiksiz bir dehşetle sarsıldım ki nefesim kesildi.

Talan kaşlarını çatarak bakışlarımı takip etmek için döndü. Gördüğüm şeyi görünce tüm vücudu gerildi ve sanki beni korkunç bir darbeden koruyacakmış gibi önüme geçti. Ama artık çok geçti; darbe tam kalbimin üzerine inmişti.

Solgun, siyah saçlı bir kadın balo salonunda babama doğru koşuyordu, maskesizdi, giysileri yırtık pırtıktı, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Philippa Ashbourne.

Annem.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Sonraki birkaç dakika hızla ilerledi.

Annem çılgın bir panik içinde babamın adını haykırarak, yolunu kesen herkesi itip kakarak kalabalık balo salonunu yardı. Kalabalık ilk başta sadece şaşkın ve sinirli görünüyordu, ama annemin yüzünü tanıyanlar o kadar çoktu ki, salon kısa sürede heyecanlı bir merakla dolmaya başladı: On iki yıl önce tüm ailesini geride bırakarak bir gecede ortadan kaybolan Philippa Ashbourne geri dönmüştü.

Dansçılar dönerek durdu. Müzisyenler çalmayı bıraktı ve şefleri bir başka kesinti karşısında öfkeden ellerini havaya kaldırdı. Balo salonunun çevresi boyunca dinlenen eğlence düşkünleri sohbetlerini bırakıp bakmaya başladılar.

Annemin babamın ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöküşünü, şoktan kıpırdıyamaz halde, Talan'ın belimdeki sabit elini zar zor fark ederek izledim. Babam ona bakıyordu, kül rengi, şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti.

"Gideon, buradasın, güvendesin, oh, *tanrılara* şükürler olsun," diye hıçkırdı. Babamın paltosunu kaptı, kendini yukarı çekmek için kullandı ve sonra onun göğsüne yığıldı. "Beni aldılar sevgilim, beni o gece yatağımızdan aldılar. *Hayaletler*, aşkım."

Ağzı açık kalan kalabalık yer değiştirdi, alarm mırıltıları odada dalgalandı. Hayaletler, iblisler, büyücüler, kendi ölümcül merakları ya da sadece kötü şansları yüzünden Eski Ülke'de sıkışıp kalmış ölülerin ruhlarıydı.

Orada bağı kaldıklarından, tanrıların bize bıraktığı ilme göre her şeyin başlayıp bittiği Uzak Işığın Diyarı Ryndar'a geçemediler. Eski arcana'da hayaletlere sık sık rastlanırdı ama Edyn'de gerçek bir karşılaşma bilginler tarafından bir kez bile doğrulanmamıştı.

"Çılgılık atamayayım diye beni boğdular," diye devam etti annem, sesi boğuk ve ağlamaklıydı. "Beni kapıdan dışarı sürüklediklerini duymayasın diye kulaklarını tıkadılar. Onlarla savaşmaya çalıştım ama yeterince güçlü değildim."

Hâlâ babamın paltosunu tutarak döndü ve odaya çılgınca baktı, gözleri kocaman, saçları keçeleşmişti. "Buradalar mı? Oh, lütfen, tanrılar beni kurtarsın, eğer benim yolumu takip ettilerse..."

"Philippa?" Babam sonunda konuşmayı başardı. Ellerini onun omuzlarını, yüzünü, başının arkasını kavramak için kaldırdı. Sanki ona nasıl sarılacağını hatırlayamıyormuş gibiydi. "Sen buradasın. Yaşıyorsun."

Annesi babasının ellerini sıktı ve ona sulu bir gülümseme verdi. "Öyleyim, Gideon. Kaçışım bu kadar uzun ve dayanılmaz yıllar sürdüğü için üzgünüm ama artık buradayım. Sana ve kızlara geri döndüm. Ah, Tanrılar yaratmadı, zavallı kızlarım." Anne doğruldu, hâlâ babama tutunuyordu. Etrafına bakındı, sesi umutla çıldırmıştı. "Farrin? Gemma?"

Kalabalığın Talan ve benim etrafımdan ayrılarak aileme daha iyi bir görüş alanı sağladığını hissettim. Benzer bir şey, balo salonuna açılan ve altın zırhlı muhafızlar tarafından kuşatılmış olan yüksek kraliçenin oturma odasının yakınında da oldu. Kalabalık dağıldı ve kız kardeşimin kraliçenin yanında oturduğu ortaya çıktı. Yüzünü tam olarak okuyamadım ama vücudu şoktan kaskatı kesilmişti. Onlarla birlikte oturan Gareth yavaşça ayağa kalktı, omuzları dikti ve ellerini yumruk yaptı.

Öfkesini anlıyordum. Philippa Ashbourne çocuklarını terk etmişti ve Gareth uzun zaman önce bunun için onu asla affetmeyeceğine yemin etmişti.

"Bir terslik var," diye mırıldandı Talan. "Burada bu kadar çok insan olmasaydı, *ne olduğunu* anlayabilirdim."

Nefes almak kum solumak gibiydi. Talan'ın elini o kadar sert sıktım ki canı yanmış olmalıydı. "Ne oldu?" Ona sordum. "Ne hissediyorsun?"

Kraliçe Yvaine öne çıktı, ufak tefek ama korkutucu bir kalkan Farrin'i görüş alanımdan tamamen gizledi.

"Tanrı aşkına, biri bu kadına bir palto ve biraz su getirsin," diye emretti, "ve nöbetçi şifacıyı çağırsın."

İki kraliyet görevlisi itaat etmek için aceleyle uzaklaşırken, sert ifadesi yumuşak ve tanınmaz bir şeye dönüşmüş olan babama baktım. Durduğum yerden bile, kozasından çıkan bir kelebek gibi ondan sessizce yayılan neşeyi hissedebiliyordum. Gözlerimi kaçırmak ve onu bu halde görmekten utanarak herkese aynısını yapmaları için yalvarmak istiyordum. Bu çok samimi, çok korkunçtu. Farrin'in ne söyleyeceğini biliyordum, taş suratlı ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle dolup taşıyordu: *Annem onu mutlu görmeyi hak etmiyor. Annem uzun zaman önce bizim bir parçamız olma iddiasından vazgeçti.*

O sırada babam bir ses çıkardı, sonunda şoktan kurtulmasını sağlayan korkunç bir kahkaha hıçkırığı. Annemi sımsıkı kucakladı ve öptü, annem de kollarını babamın boynuna doladı ve salon alkışlarla inledi - önce tedirgin, sonra rahatlamış, içten. Karı kocanın bu yeniden bir araya gelişi ne kadar mutlu bir sahneydi ve bunun yaz gündönümü arifesinde, Hisar'da, pek çok gözün üzerlerinde olduğu bir anda gerçekleşmesi ne kadar mucizeviydi.

Anlam veremediğim bir korkuyla, kız kardeşimden bu kadar uzakta olmaktan aniden dehşete kapılarak ona doğru koşmaya başladım ama Talan elimi tuttu.

"Yapma, henüz değil," dedi ısrarla, kısılmış gözleri kucaklaşan ebeveynlerime sabitlenmişti. "Bir dakika bekle, eğer..." Kıpırdamadan durdu. Sonra çenesi sıkıştı. "Kahretsin," dedi sessizce. "Gemma, lütfen bakma -"

Ama tabii ki baktım ve böylece annemin bedeninin değişmeye başladığı anı gördüm. Karanlık bir titreşim, bir kuşun fırlayan gölgesi gibi vücudunda dalgalandı. Uzun, vahşi, keçeleşmiş saçları omuzlarına döküldü, parlak ve siyah bir hal aldı. Çamur ve çürüklerle kaplı cildi kusursuz bir kaymaktaşına dönüştü. Boyu biraz uzadı, yırtık pırtık elbisesi daha uzun, daha zayıf bir beden etrafına gerildi.

Zaman yavaşladı. Böyle bir eylem mümkün olmamalıydı. Yüce kraliçe kapılarını halka açtığında, Meshedilmiş kandırıcıların rotasyonu tarafından korunan kadim muhafızlar, büyülenmiş herhangi bir kişinin girişini engelliyordu. Büyünün sihri parçalanır ve koğuşlar suçluyu dizlerinin üzerine çöktirdi.

Ve yine de burada, kullanıcısını ortaya çıkarmak için yavaşça eriyen bir cazibe vardı. Oda soluk soluğa, gergin kahkahalara ve dehşet çığlıklarına boğuldu.

Dünya tek bir noktaya daralırken kulaklarımda kan uğuldadı: Babam gözlerini açtığında karşısında annemi değil, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle Alastrina Bask'ı gördü.

"Gideon, sevgilim," diye mırıldandı, onunla alay ederek, umut etmeye cesaret eden hepimizle alay ederek, "*Sana geri döndüm*. Beni tekrar öp, olur mu?"

Salondaki gerginlik yerini şok kahkahalara bıraktı; kalabalıktaki pek çok kişi bunun büyük bir eğlence olduğunu düşünüyordu.

Babamın yüzünün çaresizlik içinde gevşemesini, içindeki tüm yaşamın tükenmesini izlerken vücudumu hastalıklı, buz gibi bir sıcaklık kapladı. Savaşmadı, hareket etmedi; orada öylece durdu, yenilmiş bir adamdı. Alastrina sevgiyle yanağını okşadı.

Yaşadığım şok o kadar büyüktü ki Ryder Bask'ın yaklaştığını çok geç olana kadar fark etmedim. Girdaplı kadife pelerini, gösterişli tüylü şapkası ve siyah deri kırbacıyla tamamlanmış siyah-mavi güzel bir binici kıyafeti giymiş, babamın elini tutmuş ve sanki sahnedeki aktörlermiş gibi havaya kaldırmıştı.

"Dostlarım," diye bağırdı kalabalığa, "lütfen Ivyhill'li büyük, asil, zeki ve *etkileyici derecede* becerikli Lord Gideon Ashbourne'u takdir ettiğinizi gösterin!"

Ayyaşlar, skandal meraklıları, güçlü bir Meshedilmiş ailenin reisinin böylesine aşağılandığını görmekten mutluluk duyan insanlar, kahkahalar ve alkışlarla dolu bir kargaşa odayı kasıp kavurdu. Kraliçenin *her* misafirinin babamın aşağılanmasından zevk almadığını görmek beni uyuşuk bir şekilde sevindirdi. Pek çok konuk dehşete düşmüş görünüyor ya da ne yapacaklarını bilemez şaşkın bir sessizlik içinde duruyordu.

Ama biliyordum ki bu aşığılanma, bunun acımasızlığı, yüce kraliçenin sarayında kandırılmış olmanın hakareti -ne kadar sahte olursa olsun annemin yüzünün hediyesi- babamı günlerinin geri kalanında takip edecek ve onu daha önce hiç yapmadığı şekilde misilleme yapmaya sevk edecekti.

Uyuşmuş, tiksinişmiş bir halde Ryder'ın babamın elini bırakmasını, etrafında dönmesini ve çenesine sert bir yumruk atmasını izledim. Babam darbeden kaçmadı, gerçi ben biliyordum -herkes biliyordu- kolayca kaçabilirdi. Ryder da kız kardeşi gibi vahşiydi, canavarca diller fısıldayan biriydi; kadar kaslı ve korkutucu görünse de bir nöbetçi değildi. Ve yine de babamı sanki sıradan bir çocukmuş gibi öldürdü.

Uzaktan Ryder'ın babamı defalarca tekmelerken öfkesini kükrediğini duydum; üzerine çıkıp yumrukladı; kırbaacıyla vurdu. Ve babam, hareketsiz, kanlar içinde, bunların olmasına izin verdi. Ryder'ı turnuvada küçük düşürmüş, akılsızca dövmüştü; şimdi cezasını kabullenmiş görünüyordu.

Babamın özel muhafızları; Gareth; ikinci kuzenim Finn ve onun sarhoş oğulları; Bask'ların hepsi de çeşitli kuşlar gibi giyinmiş özel muhafızları. Kraliyet muhafızları kargaşanın arasından geçip Ryder'ı babamdan uzaklaştırdı ve üzerine oturmayan paçavraları içinde utanmadan sırtan Alastrina'yı zapt etti.

"*Ariinya voshte!*" Ryder kaba bir kuzey diliyle kükredi. Sesindeki öfke tüylerimi diken diken etti. Kraliçenin muhafızları onu uzaklaştırırken bile tekrar tekrar bağırmaya devam etti: "*Ariinya voshte! Ariinya voshte!*"-ve kraliyet muhafızları tarafından yakalanan sancaktarları da aynı şekilde cevap verdi.

Kraliçe Yvaine, menekşe ve altın rengi gözleri çelik gibi sert bir şekilde balo salonunun ortasına doğru fırladı ve kalabalık onun yolundan kaçışmaya başladı. Tanrıların birleşmiş ellerini tasvir eden pırıl pırıl bir zemin mozaiği balo salonunun kalbini oluşturuyordu. Kraliçe Yvaine mozağin üzerinde aniden durdu ve kolunu

Havaya doğru. Bileğiyle hızlı bir hareket yaptı ve odadaki tüm sesler keskin bir patlamayla yok oldu.

Yüce kraliçe nadiren büyü yapardı. Bazı bilginler tanrılarının ona sadece sınırlı bir miktar bahşettiğine ve onu belki de sonsuz hayatının geri kalanında bunu sıkı bir şekilde korumaya zorladığına inanıyordu. Diğerleri ise bunun sadece iş zekâsından kaynaklandığını düşünüyordu; gücünü nadir stratejik anlarla sınırlandırması hem hayranlık uyandıran hem de otoritesini güçlendiren bir gizem sağlıyordu.

Nadir görülmesinin nedeni ne olursa olsun, bu gece Kraliçe Yvaine'in büyüğü şimşek hızında bir öfke aleviyle odaya yayıldı. Gücü bana yeni bir bıçak gibi keskin bir şekilde çarptı. Sendeleyerek Talan'ın kollarına düştüm. Beyaz bir acı vücuduma yayıldı. Görüşüm bulanıklaştı, karardı, sonra kendini düzeltti. Dayanılmaz bir an boyunca tam bir sessizlik içindeydik; nefes aldığımı bile duyamıyordum.

Sonra kraliçe kolunu indirdi. Bir anda dünya bize geri geldi.

-Gergin mırıltılar, rahatlamış kahkahalar, dedikodu dalgaları. Ama Ryder ve askerlerinin öfkeli bağırışları, ne mutlu ki, kaybolmuştu. Kraliçenin sert bir baş hareketiyle orkestra şefi müzisyenleri komik ve neşeli bir vals yapmaya yönlendirdi.

Bedenim bir korku davuluydu ve başım tokmağın vurduğu yerdeydi.

-Keskin ve acımasız, tam kulaklarımın arasından. Uzuvarım kraliçenin büyüünün yankılarıyla zonkluyordu. Midem bulanıyordu, başım dönüyordu. Farrin'e ihtiyacım vardı. Onu aradım ve kraliçenin yanında buldum. Kraliyet muhafızları etraflarında koruyucu bir çember oluşturmuş, onları perdeli bir kapıya, huzur ve güvenliğe, sessiz bir odaya, sert bir içkiye doğru götürüyorlardı. Kız kardeşimi çağırmaya çalıştım ama çenem donmuş, sesim kısılmıştı.

"Bu taraftan, sevgilim," diye mırıldandı Talan, sesi acı verecek kadar şefkatliydi. "Hadi, seni tuttum. Bana yaslan. Sana yardım edebilir miyim? Lütfen Gemma, sana yardım etmeme izin ver."

Sesine doğru ilerledim, çaresizce kollarının sığınağına döndüm. Zihnimin bulanık köşelerinde bir yerlerde, izlendiğimizi, etrafımızdaki herkes için yoğun bir merak konusu olduğumuzu hissediyordum.

"Lütfen kocacığım," diye fısıldadım, göz kamaştırıcı kaçamaklarımızın zayıf bir kahkaha atarak. "Evet, lütfen. Yap şunu."

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Karıcığım, sadece sorman yeterli."

Üzerime bir sıcaklık çöktü; yavaş, temkinli, eksiksiz bir sıcaklık. Rahatlayarak ürperdim ve Talan'ın elini tuttum. Belli belirsiz onun yakınlığını hissediyordum; bana sarılan kolunu, hızlı adımlarını, bizi kalabalığın içinde nasıl çevikçe dolaştırdığını ve her sempati girişiminden, her provokasyondan nasıl kaçtığını.

Renk, ses ve maskelerden oluşan puslu bir denizde ilerledik. Sesler yükseldi ve alçaldı: *Sizinleyiz Ashbournes, Leydi Gemma. Bask'lar tek kelimeyle iğrenç. İğrenç bir soy, gerçekten iğrenç. Bunu hak ediyorsunuz Leydi Gemma, siz ve tüm Ashbourne'lar. Çok yüksek ve kudretli. Tanrıların size verdiklerini hak etmiyorsunuz. Size ve kız kardeşlerinize olanlar çok trajik Leydi Gemma. Annenizin gerçekte nerede olduğunu düşünüyorsunuz Leydi Gemma?*

"Alçak herifler," diye mırıldandı Talan. "Her biri. Dalkavuklar ve makineler."

"Bu tavrın sana ya da ailenin mirasına bir faydası olacağından emin değilim," diye zayıf bir sesle devam ettim. "Bu insanların seni sevmesini istiyorsun, unuttun mu?"

"Şu anda hayatımın geri kalanında isimsiz ve beş parasız dolaşmayı tercih ederim."

"Yalancı. O güzel ayakkabıların olmadan yaşayamazsın. Eninde sonunda , biliyorsun."

"Hmm. Gerçekten de küçük bir hıçkırık. İşte geldik. Buraya otur, aşkım."

Başımı kaldırdığımda Talan'ın bizi balo salonundan çıkarıp kraliyet bahçelerine gördüm. Yüzen büyülü mumlar ve yabani ateşböceklerinin tembel yolları çakıllı yürüyüş yollarını aydınlatıyordu. Hava çiçek kokularıyla tatlıydı-

Gül, hanımeli, gardenya. Çiçekli ağaçlar ve yemyeşil sarmaşık perdeleriyle yüklü taş duvarlar gizli patikalar ve sessiz yeşil girintiler oluşturunuyordu. Maskeli balo sanki hiçbir şey olmamış gibi bizsiz neşeyle devam etti. Uzaktan gelen sohbet mırıltıları ve orkestranın hafif vals, cırcır böceklerinin daha basit, daha tatlı korosuna katıldı.

Talan, Ivyhill'de Kerezen'in çeşmesinin yanında nöbet tutana çok benzeyen yaşlı bir meşenin sık dallarının altında تنها bir çim parçası bulmuştu. Yanında sarmaşık ve morsalkımlarla kaplı alçak bir taş duvar vardı ve beni oraya götürdü, oturmama yardım etti, önce benim maskemi sonra da kendi maskesini nazikçe çözdü. Yüzünü görmek -ay ışığında muhteşem, çatık kaşları ve büyük hüznü gözleri- bana bir parça cesaret verdi.

"Daha romantik bir yer seçemezdin," dedim, umutsuzca hafiflemeye çalışarak, çapkın bir gülümseme denedim ama Talan'ın gücü ya da güzelliği bile boğazıma giren korkunç acı yumruğunu yatıştıramazdı. Titrek bir nefes aldım ve tek bir çatlak hıçkırık çıkardım.

"Gemma," dedi Talan, eli yüzümde nazikçe dururken. "Çok ama çok üzgünüm."

Onun sesi beni mahvetti. Artık kederimi zapt edemiyordum ve zapt etmeye de çalışmadım. Yüzümü göğsüne yasladım ve ağladım, midemi acıtan ve başımı ağrıtan korkunç, çirkin hıçkırıqlarla. Korkunç görüntülerden kaçamıyordum: Ryder onu yumruklarken babam yerde, kederden sersemlemiş bir haldeydi. Babam annemi kucaklıyordu; her ne kadar sahte olsa da, ailemin yeniden bir araya geldiğini görmek beni çok etkilemişti. Talan'ın benim hissettiğim acının her zerresini hissetmesi bana sapkın bir rahatlık verdi. Umutsuzluk ve öfke dalgalarının merhametsizce ona çarpmasını umarak, titreyen hıçkırıklarımın arasından ona doğru ittim. Onu seviyordum ama yine de anlamasına ihtiyacım vardı. Herkesten çok onun anlamaya ihtiyacı vardı.

"Yanımdayım," dedi Talan, başı koruyucu bir şekilde benimkinin üzerine eğilmişti, sesi hüznü boğulmuştu. "Burada güvendesin. Her şey yolunda. Seni duyuyorum, anlıyorum ve burada seninleyim. Benim küçük vahşi kedim, ben buradayım." O

saçlarımı okşadı. Daha rahat yerleşmeme yardım etti, bacaklarım onun kucağına doğru eğildi, tüm vücudum onunkine yaslandı. Bitkin düşene ve başım yorgunluktan uğuldayana kadar ağladım. Talan sırtımı nazikçe ovdu. Uzun bir süre sessiz kaldık.

Ağlamaktan boğuklaşan sesimle, "Ön tarafın gözyaşı ve sümükten geçilmiyor," dedim sonunda.

"Yelek başka ne işe yarar ki?" diye cevap verdi oyunbazca. "Sil gitsin canım, hem de canla başla."

Biraz güldüm ve çok korktuğumdan emin bir şekilde ona baktım.

"Değilsin," dedi, bir tutam saçımı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Bunu hissettim ve sen değilsin. Gözlerin yorgun, yüzün lekeli, o elbisenin içinde bir hayal gibisin ve ben seni özledim." Yumuşakça gülümsedi. "Seni o kadar çok özledim ki içim acıdı. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, hayatımda bir kez bile. Hissedebileceğimi sanmıyordum."

Biraz ürperdim. Bakışları çok içten, çok ateşliydi. Açgözlü bir çaresizlikle ona sarıldım. Ona bakmak bana güç ve bir parça zekâ veriyordu.

"Senin gibi görünen bir adamın bu konuda sorun yaşayacağına inanmakta güçlük çekiyorum," diye takıldım.

"Yatağımı paylaşacak birini bulmak, ruhu benimkiyle yankılanan biriyle tanışmakla aynı şey değil," dedi sessizce, "zihnini, sesini ve arkadaşlığını bedenini arzuladığım kadar tutkuyla arzuladığım biriyle." Elimi öptü, gözleri benimkilere kilitlendi. "Sanırım bunu biliyorsun Gemma."

Kalbim göğüs kemiğime karşı vahşi bir ritimle çarpıyor, aramızdaki his değiştikçe içimdeki sıcaklık artıyor, aciliyet kazanıyordu. Bu sahip olabileceğim bir şeydi - basitçe, kolayca, lezzetli bir şekilde ve hemen şimdi. Bir oyalama, bir dikkat dağıtma, bir inkâr. Burada, gölgelerin içinde, istediğimi talep edebilir ve dikkatimi çekmek için yaygara koparan diğer tüm korkunç şeyleri görmezden gelmenin tekil bencil gücünün tadını çıkarabilirdim.

"çok şeyimiz var," dedim yavaşça, daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

"Evet," diye kabul etti, "var, ama olanlardan sonra belki bu gece olmaz."

Sonra eli hafifçe uyluğuma indi ve acının yumuşak sızısıyla irkildim. Tuvaletteki utanç verici anım, ben onu tam olarak kapatamadan hızla canlandı.

Talan hareketsizleşti. Sessizlik bizi sardı. Sanki bu onun gerçeği hissetmesini bir şekilde engelleyecekmiş gibi zorlukla nefes aldım.

Ama hissetmişti, elbette hissetmişti - utancı, acıyı, beni derimi pençelemeye iten çılgınca korkuyu, ardından gelen rahatlamayı. Bir anlık bir his ve o her şeyi biliyordu. Utancımdan yüzümü ondan çevirmeye çalıştım ama ellerimden birini tuttu, sonra çenemi kaldırıp bana baktı.

"Gemma," dedi sessizce. "Gemma, çok üzgünüm."

Gülmeye çalıştım ama kulağa çok üzücü geliyordu. "Adımı oldukça sık söylüyorsunuz Bay d'Astier."

"Çünkü seviyorum. Çünkü bunu söylemek bana keyif veriyor, hem de her seferinde daha fazlasını." Bacaklarıma baktı. "Bakabilir miyim? Bana gösterir misin?"

Panik dayanılamayacak kadar büyüdüğünde kendime yaptığım bu korkunç şeyi hiç kimseye göstermemiştim. Ama o gece, sarmaşıklar ve çiçeklerle yumuşatılmış o taş duvarın üzerine tüneyip eteklerimi kaldırdım ve Talan'a gösterdim. Ona yırtık çoraplarımı ve kalçalarımındaki taze kızgın izleri gösterdim. Ona gösterdim ve sonra ne yapacağını görmek için hasta ve korkmuş bir halde bekledim.

Yaptığı şey, yaraları dikkatle incelemek, sonra bana bakmak ve yüzümü değerli bir şeymiş gibi, kırmadan önce öleceği bir hazineymiş gibi ellerinin arasına almaktı. Beni dudaklarımdan ve her bir gözümün yanından usulca öptü.

"Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyorum," dedi bana, ciddi ve sessiz bir şekilde. "Benim için farklı ama yine de aynı. Ben de yaptım... bunu değil ama başka şeyler. Bunun ne demek olduğunu anlıyorum. Yıkımın getirdiği o korkunç rahatlamayı anlıyorum."

Bu beni şaşırttı. Adından başka kelime bulamıyordum. Ona sarıldım, tekrar ağladım; duracak gibi değildim.

"Gerçekten mi?" Dedim. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Başparmaklarıyla ellerimi ovuşturdu ve sonra bana daha fazla bakamayacakmış gibi göründü. Yüz ifadesi karararak ellerimize baktı. Hafızanın gölgeleri, diye düşündüm.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordum. Kendimi hiç bu kadar utangaç ve aynı anda bu kadar cesur hissetmemiştim. "Senin için nasıl bir his olduğunu yani."

"Yapacağım," diye cevap verdi, "ama bu gece değil, eğer beni affedersen. Bu gece sadece seninle ilgilenmek istiyorum." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ben erzak getirirken burada bekler misin? Geri döneceğime söz veriyorum. Bu beni ne korkutuyor ne de tiksindiriyor." Beni öptü, tatlı ve yumuşak. "Hiç de değil, Gemma."

İtiraz edecek ya da ne tür malzemelerden bahsettiğini soracak gücüm yoktu ve bu yüzden birkaç dakika sonra merhem ve bez bandajlarla dönüp tek bir amacı olan bir adam gibi bana doğru yürüyene kadar duvarda tek başıma ve titreyerek bekledim.

"Kraliyet mağazalarını mı yağmaladın?" Sulu bir kahkahayla sordum. "Yoksa şifacılardan birini mi büyüledin?"

Talan bana arsızca sırıttı. "Bunu senin hayal gücüne bırakıyorum."

"Bunun için seni azarlamalıyım."

"Azarla beni. Sana yardım edebilmek için binlerce şifacıyı büyüler, tüm gücümü tüketir ve öyle bile olsa devam ederdim."

Hiçbir şey olmamış gibi söyledi, sonra işe koyulurken konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. Önce çoraplarımla ilgilendi, onları iç çamaşırlarıma bağlayan ipek kurdeleleri çözdü, sonra narin kumaşı sonsuz bir şefkatle bacaklarımdan aşağı sıyırdı. Titriyordum, nefesim kesilmişti, yaralarım bir merhem sürerken onu dikkatle izliyordum, acısından irkilmeme neden olan serinletici bir merhem, ama daha nazik bir hemşire isteyemezdim ve kısa sürede dokunuşu dışında her şeyi unuttum - düşünülemez kadar nazik, onun

Parmakları serin ve hızlıydı. Bandajları açtı, uyluklarımın etrafına sardı, her bir bacağımın etrafına düzgünce bağladı ve sonra eteklerimi indirmeden önce önümde diz çöktü ve beni her bir uyluğumdan iki kez öptü: bir kez her bandajın alt kenarından, dizimin yanından ve bir kez de cildin hassas olduğu ve dokunuşuyla titrediği üst kısmından. Başının tepesi toplanmış eteklerime değdi ve sonra ayağa kalkarak elbisemi üzerime yerleştirdi.

Hâlâ ağlarken, gözyaşlarımın bulaştığı yüzümü hayıflanarak işaret ettim ve sonra "Talan, lütfen buraya gel" demeyi başardım çünkü ona dokunmadan bir dakika daha yaşamaya dayanamıyordum.

O da itaat etti. Kollarını bana doladı ve yüzünü saçlarıma bastırdı. Fısıldadı, "Birbirimize yardım edeceğiz. Anlıyorum Gemma ve bundan korkmuyorum. Lütfen bunu, bu acıyı hak etmediğini bil. Bunu sana söylediğimi duy ve inan."

"Deneyeceğime söz veriyorum," diye karşılık verdim ve yaptıklarından sonra söylenmesi çok basit bir şey gibi görünse de, yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarına karşı "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kendi dudaklarımdaki tuzun tadına baktım ve sonra onu öptüm.

Son derece dikkatli bir şekilde karşılık verdi, üzerimde kıpırdamadan durdu, çok nazikti, ta ki naziklik artık arzuladığım şey olmayana kadar ve bunu ona söylemek için yeleşini çekiştirdim, onu daha yakına çekmek için bir bacağını onunkine doladım.

Bana bakmak için geri çekildi, gözleri sıcak ve karanlıktı ve başını salladı. "Gemma." Yüzüme, saçlarıma dokundu. "Bunu yapmamıza gerek yok. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diye ısrar ettim, "ve şu anda bundan başka bir şey düşünmek istemiyorum." Ellerimi saçlarına koydum ve boğazını, çenesini öpmek için eğildim. "Seni öperken birkaç damla gözyaşına aldırmadığın sürece sorun yok."

Sessizce güldü, bu ses öpüşmelerimiz derinleştikçe yumuşak bir iniltiye dönüştü. Duvarın tepesinde iki büküm oldum, zaten vücuduna sıkıca bastırılmış olmama rağmen yaklaşmak için çaresizce çabalıyordum. Elleri sabit ve sıcaktı

Sonra bir eli saçına gitti, başımın arkasını kavradı, dili ağzımdaydı ve sahip olduğum tüm zayıf kontrol elimden kayıp gitti.

Adını haykırdım, yakasını tuttum, ona daha iyi ulaşabilmek için kendimi duvardan yarıya kadar çektim. Kolları hızla bana dolandı, beni kaldırdı ve sonra duvarda oturan o oldu ve ben onun kucağındaydım, eteklerim yukarı doğru kıvrılmıştı ve altımda kalçalarının sert sıcaklığı vardı.

Başım dönene, hava almak için ayrılmak zorunda kalana kadar beni öptü. "Canın acıyor mu?" diye sordu, zor nefes alıyordu. "Bacakların mı?"

Başımı salladım, saçlarına ve alnına öpücükler bıraktım. Yüzünü onlara doğru çevirdi, gözleri kapalıydı ve ben de kalın koyu kirpiklerini, şakaklarını, bulabildiğim her ten parçasını öptüm. Çok geçmeden hararetli bir dua gibi adımları mırıldanmaya başladı. Kucağında biraz kıpırdandım, birbirimize ne kadar güzel uyacağımızı hissettim ve usulca ağladım. İçimdeki istek bastırılmayacak kadar büyüktü. Bu ses onun içinde bir şeyleri çözdü. Elleri kalçalarımı buldu, beni kendisine doğru sertçe çekti ve keskin, kısa bir küfürle beni güldürdü, tamamen büyüledi, aşktan aklımı başımdan aldı.

Sonra en muhteşem şeyi yaptı. Beni kucağında daha yükseğe çekti, beni ne kadar çaresizce istediğini açıkça hissetmeme rağmen son derece nazikti ve elbisemin ince yumuşak kumaşı arasından göğüslerimi öptü.

Kollarım ona dolandı. Başını kendime yasladım, ateşler içindeydim, görüşümün kenarları parlıyordu. Talan'ın ağzı üzerimdeyken acıdan kurtulmuştum; bedenim karıncalandı, güçlü, canlı, sıvı ve kırılmazdı. Gökyüzü beni çekiyordu; ona doğru yükseldim, her an uçabileceğimi göreceğime ikna olmuştum.

"Gemma, enfessin," diye inledi Talan göğüslerime karşı, beni öperken sesi boğuklaşmıştı. "Buna zor dayanıyorum."

Başımı onunkinin üzerine eğdim, onu kendime çektim. Elbisemin kumaşını kurcalamaya başladı, titreyen parmaklarıyla korse kısmını hafifçe çekiştirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı. "Seni görmek istiyorum aşkım. Görebilir miyim?"

"Eğer yapmazsan," diye nefes nefese kaldım, "senin için yaparım."

Bir şekilde bunu başardık; sırtımdaki düğmeler, bileklerimdeki kurdeleler. Korse gövdemden aşağı kayarak kalçalarımnda toplandı ve sonra Talan'ın elleri benimdeydi -boynumda, sırtımda- ağzını bir iniltiyle, küçük bir şaşkınlık sesiyle göğüslerime indirirken beni kendisine doğru tuttu.

"*Tanrılar*, Gemma," diye mırıldandı ve ben daha önce hiç böyle bir dokunuş, böyle bir öpücük görmemiştim. Empatik gücünden mi, ne istediğimi öğrenmek için arzularımın kitabını okuma yeteneğinden mi, yoksa başka bir şeyden mi, ölü tanrıların garip kaprislerinden mi bizi bir araya getirdiğini bilmiyordum ama nedeni ne olursa olsun, tam olarak ne istediğimi biliyordu. Ağzını nereye koyacağını, dilini nasıl sürükleyeceğini. Sağ göğsümü parmaklarıyla okşarken diğer göğsüme ağzıyla eziyet ediyordu ve narin deriyi dişleriyle sıyırdığında neredeyse dengemi kaybediyordum ve omuzlarımı sıkıca kavramak zorunda kaldım.

", " diye fısıldadı göğüs kemiğime doğru ve öyle de yaptı, kolları beni dik, yerleşik ve güvende tutan sıcak bir güç beşıgiydi.

Üstüne çıktım, zevkten başım dönüyordu. Ona karşı döndüğümü hissedince inledi, ben de bu sese gülümsedim ve sonra tepemizdeki dallara ve ötesindeki yıldızlara baktım. Onların ışığı gözümü kamaştırdı ve karnımda yeni bir ateş yaktı. Daha fazlası için açlık çekiyordum - daha fazla Talan, evet, ama aynı zamanda başka bir şey, yıldız ışığına, tepemizde titreyen dallara ve etrafımızdaki esintide sallanan çiçeklere benzer bir şey. Bu açlığın adını koyamıyordum ama yine de peşine düştüm, Talan'ın ağzını tekrar kendime çektim ve kendiminmiş gibi sahiplendim. Onun altımda olduğunu hissetmek, çıplak omuzlarımdaki serin akşam havasının öpücüğü, çiçeklerin baş döndürücü parfümü... Sanki öpüşmelerimiz kırılğan bedenimi daha güçlü, daha çelik bir çerçeveye kaynaklamış gibi, tüm bunlar tarafından yeniden yaratılmış hissettim.

Zevkin sisi içinde bir yerlerde, ensemden tanıdık bir his gezindi: biri ya da bir şey bizi izliyordu. Bu aynı duyguydu.

Tuvalet masamda ve sonra yine Middlemist'te hissettiğim yakınlık, önemli bir şeye yaklaşma hissi ya da o önemli şeyin *bana* yaklaşması. Göğsümde bir çekilme, derimin altında bir huzursuzluk. Talan'ın kolları etrafımdayken, bu his beni korkutmuyordu. Aslında, bundan zevk alıyordum.

"Gölgelerin bile gözleri vardır," diye fısıldadım, gülümseyerek, dudaklarım onlara söylemelerini söylemediğim kelimeleri oluşturuyordu. "Ve onları asla kapatmazlar ve asla uyumazlar."

"Ne?" Talan fısıldadı. Bana baktı, yanakları kızarmış, gözleri arzuyla kararmıştı. "Ne dedin sen?"

Başımı salladım, utanmazca ona yaslandım. Konuşamadım. Yüzümü saçlarına gömdüm.

"Evet, işte bu," diye mırıldandı. Beni kendine sımsıkı tuttu, boynuma doğru bir nefes verdi. "Benim için boşalacaksın, değil mi? Hemen şimdi, aynen böyle."

Başımı salladım, vücudumun bu kadar kolay, bu kadar mutlak bir şekilde serbest kalabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Ona karşı hareket ettikçe, içimde koyu kırmızı zevk dalgaları titreşti. Talan'ın adını haykırdım, omuzlarını kavradım. Kalçalarımı demir gibi bir güçle tuttu, tam istediğim yerde hareket etmeme yardım etti, kollarında paramparça olana ve bedenimdeki tüm gerilim titreyen altın dalgalar halinde eriyip gidene kadar tenime karşı cesaretlendirici sözler mırıldandı.

Sonra ona sarıldım, nefes nefese kaldım, biraz güldüm, yarı hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Birçok insanla yatmıştım, sayısız kez serbest kalmanın tadını çıkarmıştım ama hiçbiri bu kadar güçlü olmamıştı - sadece zevkin kendisi değil, sonrasında gelen yenilenme de. Nefesimizi tutarken altımızdaki sarmaşıkları kavradım. Zevkimin dalgaları gelmeye devam ediyordu, sanki güneş beni sonsuz sıcaklık dairelerine boyuyordu. Hava tenimi geriye itiyordu; gözlerin beni izlediği hissi artık daha yakındı, beklentiyle dolup taşıyordu.

Ve sonra Talan altımda gerildi. Kaskatı kesildi, donakaldı, korkudan boğuk bir ses çıkardı.

"Tanrılar yaratılmamış," diye tısladı. Beni kucağından kaldırıp duvarın üzerine bıraktı, sonra aceleyle uzaklaştı, yüzü korkudan gevşemişti. "Bu da ne böyle? Ne oldu sana böyle?"

Şaşkın bir halde, sarmaşık ve çiçek yığınlarının arasında yarı çıplak bir halde oturdum, vücudum hala titriyordu ve aşağıya baktım.

Gördüğüm şey kanımı dondurdu.

Tıpkı Ivyhill'deki partimin olduğu gece olduğu gibi yine olmuştu; bu sefer yasaklanmamış ve bir öncekinden daha güçlü bir cazibe. *Değişmiştim*. Tenim yanardöner ışığın zayıf titreşimleriyle parlıyordu; saçlarım gevşemiş ve altın, gümüş, bakır, gül gibi parıldayan teller halinde üzerime sarkmıştı. Yüzüme dokundum, daha keskin elmacık kemiklerimin düzlemlerini mide bulandırıcı bir tanıma ile fark ettim. Ağzımdaki donuk bir acı dilimi dişlerimin üzerinde gezdirmeme neden oldu ve bu da midemin korkuyla sarsılmasına yol açtı. Dişlerim daha keskin ve uzundu. Yabani bir orman yarattığı gibi dişlerim vardı.

Ağzımı , dehşet çılgılığını yuttum.

"Gözlerin," diye fısıldadı Talan, kül rengi. Benden bir adım uzaklaştı. "Onlar... sen ne yaptın?"

Cevap vermeyince bağırdı ve irkilmeme neden oldu. "Ne yaptın sen? ne yapacaksın?"

Onu yatıştırmak, ona yalvarmak için ellerimi kaldırdım ve hızla eteklerimin arasına sakladım. Tırnaklarım parıldayan noktalara kadar uzamıştı.

"Sorun yok," dedim, sesim gergin ve düzensiz çıkıyordu. Tanıdık ama yine de değil. "Lütfen korkma." Titrek bir kahkaha attım ve hemen sonra keşke atmasaydım dedim, Talan bu kadar dehşete düşmüşken olmazdı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama uzun sürmeyecek."

"Yani bu daha önce de mi oldu?"

Sefilce başımı salladım. "Partimin olduğu gece. Sana bir çekim hissettiğimi söylemiştim, sanki bir şey beni izliyor, beni çağırıyordu. Onu tuvalet masama kadar takip ettim ve o gece çok benzeyen bir cazibe yaratmayı başardım." I

Çaresizce kendimi işaret ettim. "Ama neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu sefer yapmaya çalışmadım ama yine de aynı şey oldu."

Talan h    benden uzaklaşıyordu. "Bunu bana s   lemeliydin," dedi kısık sesle. Bana bakmıyordu. Benden *başka* her yere baktı.

Onu izlerken midem bulandı, g   lerim bu akıl almaz aşağılanmadan dolayı acıdı. "     dilerim. Sana s   lemeye korkuyordum. Turnuvaya vardığımızda neredeyse s   leyecektim ama sonra her şey oldu ve sen gittin."

Talan başını salladı, h    g   lerimle buluşmayı reddediyordu. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı    keyle. "Bilmiyordum. Fark etmemiştim." Y   nde vahşi ve korkunç bir ifadeyle ağaçlara baktı ve sonunda bana d    . G   lerindeki umutsuz ışık nefesimi kesti. İstırap, dehşet, tiksinti... Deşifre edemiyordum.

Sonra başka bir şey s   lemeden d     ve koşmaya başladı.

Arkasından seslendim, sallantılı bacaklarımın    zerinde beceriksizce duvardan uzaklaştım ve yere d  şt   m. Ani bir soğuk ve korkunç, ilkel bir korkuyla titreyerek başımı kaldırdığımda Talan gitmişti.

BÖLÜM 22

Bedenim her zamanki solgun derisine, körelmiş dişlerine ve tırnaklarına, birbirine karışmış sarı buklelerine dönene, her kasım taze bir acıyla çığlık atana kadar ağacın altında, nemli ve titreyerek kaldım. Eklemlerim sanki içlerine metal kapanlar sokulmuş ve şimdi sırttan gümüş gülümsemeleri kemiklerimi parçalıyormuş gibi ağrıyordu.

Mara her dönüştüğünde böyle bir acıya mı katlanıyordu?

Bu düşünce karşısında küçük bir hıçkırıkla boğuldum, meşeye doğru süründüm ve kendimi yukarı çekmek için gövdesini kullandım. Elimden geldiğince elbisemi düzelttim, korsajımın dantelleriyle uğraştım. Birkaç sakın nefes aldım, iki avuç cesareti bir araya getirdim ve arkama bile bakmadan ağacın altından çıktım.

Bahçeler büyük ölçüde boştu, ziyaretçileri şüphesiz daha önceki patlamayla saraya geri çekilmişti. *Daha önceki patlama -bu* iyiydi, bu kendi kendime soğukkanlılıkla düşünebildiğim bir cümleydi ve bunu tekrar tekrar yaptım- bir büyü, bir dua.

Konukların arabalarının bulunduğu devasa taş avluya çıkana kadar her sestən ürkerək bahçelerin içinden süzüldüm. Gareth'inki olduğunu anladığım üstü kapalı küçük arabaya doğru aceleyle ilerledim. Nesiller önce, yüce kraliçe aileme yakınlardaki tepelerde atalarımın Yeşil Ev adını verdiği güzel bir villa hediye etmişti. Orayı nadiren kullanır, bunun yerine başkente yaptığımız ziyaretleri 'da geçirmeyi tercih eder, her türlü konforla şımartılırdık.

Arzuladığımız lüks - dünyanın dört bir yanından gelen mutfak lezzetleri, kraliyet hamamlarında uzun saatler boyunca buharda pişirme, bir kedi yavrusunun karnı kadar yumuşak çarşafarla dolu yataklar.

Ama sarayın arazisinde bir dakika daha kalmaya dayanamazdım; ne o gece, ne de belki bir daha asla. Kendi arabalarımız biraz uzaktaki kraliyet ahırlarına park edilmişti ve böyle bir yürüyüş yapmam mümkün değildi. Bunun yerine doğruca Gareth'ın eski uşağı Jerob'a yöneldim, üniversite için çalışan ve yıllardır Gareth'ın kişisel hizmetkârı olan nazik bir adamdı. Elinde bir kitapla şoför koltuğuna uzanmış, piposunun ucunu çiğniyordu ama beni görünce ikisini de bıraktı. Şaşkın bakışları vücudumda kısa bir süre gezindikten sonra mahcup bir yüz ifadesiyle kendini toparladı ve dik oturdu.

Belli ki kendimi şık gösterme çabalarım yetersiz kalmıştı. "Leydi Gemma," dedi huysuzca, küçük bir selamla. "Bir süredir o şerefe nail olduğumdan beri."

"Merhaba Jerob. Sizi gördüğüme sevindim. Böldüğüm için üzgünüm ama ben..." Titrek bir nefes aldım, tanıdık bıyıklı yüzünü görünce cesaretim sarsıldı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Her şeyi yaparım leydim."

"Lütfen Lord Ashbourne ve Leydi Farrin'e kaldığımız süre boyunca Yeşil Ev'e çekildiğimi ve ayrıldıklarında beni oradan alabileceklerini bildiren bir mesaj gönderin. Ve sonra, Jerob, lütfen beni oraya götürür müsün?" Konuşurken sesim kısıldı, her kelime gücümü biraz daha tüketiyordu. "Gareth için sorun olmaz. Aslında, her şeyi göz önünde bulundurarak onaylayacağımı düşünüyorum."

Jerob'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Anlaşılan geceki heyecanın haberi henüz ona ulaşmamıştı.

"Elbette leydim," diye kabul etti. Arabaya binmeme yardım etti, sonra da mesajlarımı iletmesi için bir hizmetli çağırdı. Yola çıkmadan önce Jerob arabanın kapısını açtı ve bana baktı.

"Leydim, size yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu nazikçe. "Belki de bir şifacı çağırmalıyım?"

Sesimi bulduğumda gözlerim yanıyordu. "Yaralı değilim Jerob. Endişelenmene gerek yok. Sadece bir süreliğine saklanmak istiyorum. Bu parti faydasını yitirdi."

"Bunu anlıyorum leydim," dedi. "Ben de hiçbir zaman partileri sevmedim. Bana öyle geliyor ki ihtiyacınız olan şey sessiz bir ev ve iyi bir kitap, ki benim çoğu şeye ilacım budur."

Ona ince bir gülümseme verdim. Nazik kahverengi gözleri bana Una'yı hatırlattı ve onun sıcak, sırık gibi bedeninin yanımda kıvrılmış rahatlığını hayal etmemeye çalışırken çenem titredi.

"Bu yönden birbirimize benziyoruz Jerob," dedim. "Ve teşekkür."

Elimi sıktı, sonra sessizce kapıyı kapattı. Jerob usulca atına seslenirken ve araba avludan çıkarken kollarımı kendime doladım - karnım ağrıyor, göğsüm kalp kırıklığıyla sıkışıyor - ve ağladım.

Ivyhill'e döndüğümde günlerce odamda kaldım. Beni besleyen ve zaman zaman su içmem için beni ikna eden Lilianne dışında kimse beni rahatsız etmedi.

Başkentten döndüğümüz o korkunç, garip yolculuktan beri Farrin'i de babamı da görmemiştim. Kraliyet şifacıları babam tamamen iyileşene kadar yeşil yolla seyahat etmeyi yasaklamış, bizi eve at arabasıyla dönmek zorunda bırakarak korkunç bir hafta geçirmemize neden olmuşlardı. Yolculuk boyunca hepimiz birbirimizle belki beş kelime konuşmuştuk. Farrin içine kapanmıştı, yüzü kapalı bir kapı gibiydi ve ben babamıza bakmaya bile cesaret edemiyordum.

Ryder Bask'ın botlarının kaburgalarına vuruşunun mide bulandırıcı çığırısını duymadan onu göremiyordum.

Sonunda odama adım atmak sarsıcı bir rahatlamaydı. Kapıyı arkamdan kapatıp yere uzandım ve avuçlarımı şakaklarıma bastırdım, korkunç düşüncelerin durmak bilmeyen davulunu susturmak için çaresizce. Talan'ın dehşet içinde kıvrılan yüzü, terk edilişinin iç burkan soğukluğu. Alastrina Bask'ın büyüünün gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için kaybolması. Baba, Ryder'ın darbelerini ölü gözlü bir teslimiyetle kabul ediyor.

Talan altımda, beni öpüyor, beni seviyor. Adımı fısıldarken sesi sessizce kırılıyordu.

Değişen bedenim - daha keskin, daha güçlü ve vahşi, anlamadığım bir iç ışıkla parlıyordu.

Ellerimin mengenesi düşüncelerimi susturmakta etkisiz kalınca, onun yerine şakaklarımı tokatladım; avuçlarımla hızlı ve sert darbeleri başımı döndürdü, sersemletti. Nefes alamayınca sürünerek banyo odama gittim ve leğenin önünde yere çöktüm. Kendimi hasta etmeye çalıştım ama başaramadım. Panik yükselmeye devam ediyor, kulaklarımla arasında gümbürdüyordu. İçimde çalkalanan mide bulandırıcı hissi dışarı atmak için çaresizce mideme yapıştım. Dehşet içinde seyahat kıyafetlerimi çekiştirerek çıkardım; kumaş boğucu ve aşındırıcıydı ve eğer çıkarmazsam beni öldürecekti.

Yerde çırılçıplak, bacaklarımdaki bandajları yırttım, yanağımı soğuk fayansa bastırdım ve kabuklar yeniden açılana kadar kaşınan uyluklarımı kaşıdım. Acının sıcak sızısı, aşağıya bakıp yaptığım şeyin harap olmuş halini görene kadar içimdeki çalkantıyı yatıştırdı. Dizlerimi göğsüme çektim. Ağlayamayacak kadar yorgundum, sessizce, yumuşak hayvan iniltileri çıkardım.

Bir saat geçti. Düzensiz bir uykuya dalıp çıktım, sonra kendimi küvetime sürükledim ve onu kavurucu suyla doldurdum. Cildimi ovarak temizledim, küvetteki pisliği boşalttım, Jessyl'in bol miktarda bulunan mağazalarından bez ve merhem aldım.

"Jessyl," diye boğuldum. Küçük depo hâlâ onun kokusunu taşıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Mucizevi bir şekilde hepsinden kurtulduğumu sanmıştım. "Çok üzgünüm sevgilim," diye fısıldadım boş odalarıma. Dokundum

sandalyesine oturdum. Sonra beceriksizce kalçalarımı bandajla sardım ve yatağıma girip uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandıgımda kafam oldukça berraktı. Lilianne kahvaltıyla gelene kadar neşeli yaz rüzgârının pencerelerime güneş ışığı damlacıkları çizmesini izledim. Tüm personelimiz Bask'ların kraliçenin balosunda babama saldırdığını ve bunun tüm ev halkını üzdüğünü elbette biliyordu ama ben kimseye Talan ve benden bahsetmemiştim ve bahsetmeyecektim de.

Ancak Lilianne tahmin ettiğimden daha anlayışlıydı ya da belki de kalp kırıklığını saklamakta sandığım kadar becerikli değildim.

"Günaydın leydim," dedi küçük bir reveransla içeri girerken. Kahvaltı tepsimi komodinin üzerine bıraktı ve sonra belli bir sıkıntıyla odada telaşla dolaşmaya başladı. Yemeğimi karıştırarak onu izledim. Birkaç kez bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, durakladı ve sonra kendini durdurdu, başını hafifçe salladı ve ortalığı toplamaya devam etti.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra sabrım tükendi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bir şeye üzülüyorsun." Jessyl'i düşünerek tekrar konuşana kadar durakladım. "Tüm bu olanlardan sonra yanımda olmanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Mahcup görünüyordu. "Hayır leydim, hiç de öyle değil. Açıkça söylemem gerekirse, Jessyl'in hayatta olmasını dilesem de -tanrılar onu bulsun ve korusun- leydinizin hizmetçisi olmaktan mutluyum. Bunun için ev işlerinden daha uygun olduğumu düşünüyorum. Bayan Seffwyck için hiçbir zaman yeterince titiz olamadım." Elindeki toz bezini sıkıca kavradı. "Sizin için işimde titiz olmayacağımdan değil, leydim. Sadece Bayan Seffwyck'in çok titiz olduğunu kastetmiştim. Olması gerektiği gibi elbette."

Kendini daha fazla huzursuz etmeden önce bir el hareketiyle onu dururdum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Hiçbir şey düşünme. Ama üzgün olmanın nedeni bu değil, değil mi?"

"Hayır, leydim."

Onun endişelenmesini izledim ve bekledim.

Sonunda konuştu. "Sadece, şey, bir şey oldu. Bu sabah bir misafir geldi leydim ve sizi rahatsız etmek istemem ama sanırım bunu bilmeniz gerekiyor."

Yüzündeki sefil ifade bana her şeyi anlatıyordu. Vücudumun her yeri ısındı, korkunç, utanç verici bir duygu. Lilianne benim hakkımda, tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu acaba?

"Bay d'Astier, değil mi?" Boğazımda bir ağrı hissederek sessizce söyledim. "Başkentten döndü."

"Evet leydim. O ve Lord Ashbourne şu anda yemek salonunda kahvaltılarını yapıyorlar."

Tostumu tabağına geri koydum, azıcık iştahım da aniden kaybolmuştu. "Benim için bir mesaj gönderdi mi?" Dikkatle sordum. "Lord Ashbourne'a ya da Leydi Farrin'e benim hakkımda bir şey söylediğini duydun mu?"

Lilianne tereddüt etti. "Hayır leydim. Henüz sizi sormadı. Ama eminim isteyecektir."

Güldüm. Hayır, elbette öpmemişti ve öpmeyecekti de. Bir canavarı öpmüştü. Birini yatağa atmaya çok yaklaştı. Babamla işini bitirecek, ailesinin şarabının başkentin en iyi yemek salonlarında stoklanmasını sağlayacak ve sonra bir yerlerde temizlenmek için ayrılacaktı. Onu bir daha asla görmeyecektim. Ve bundan memnundum.

"Beni sormayacak Lilianne," dedim, "sorarsa da ona iyi olmadığımı ve ziyaretçi ya da mesaj kabul etmediğimi söylersin." Soğukkanlılıkla ona baktım ve sesimi yumuşatmam gerektiğini hatırladım. Bu karmaşanın hiçbirisi onun suçu değildi. "Hepsi bu kadar, teşekkür ederim."

Lilianne gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde aceleyle dışarı çıktı ve beni bir kez daha yalnız bıraktı. Yastıklarına geri uzandım, kahvaltımın soğumasını izledim ve düşüncelerimin tek bir gerçek etrafında birleşmesine izin verdim: Talan'la aramda ne varsa gitmişti. Yalnızdım ve yatağımda kırık bir şekilde yatarken garip bir şekilde rahatlamış hissetmeye başladım.

Onunla birlikte yaptığımız planları uygulamak ya da iptal etmek bana aitti ve ne yapacağımı, ne yapmam *gerektiğini* biliyordum. Adını bile koyamadığım bir şeyi umarak, aşık bir çocuk gibi onun peşinden koşarak çok fazla zaman harcamıştım. Gözcü taşı çalınmıştı ama bunun pek önemi yoktu. Ravenswood'da dolaştığımız gecelerimiz, kendi korkaklığımın sonucu olan aptalca ayak işleriydi. Babamdan çok korktuğum için istediğim şeye giden yolu riske atmıştım. İmkânsız olandan çok korktuğum için ailemi esir alan eski çağlardan kalma bir yaratık fikrini kabullenememiş ve bunun yerine Vauzanne'dan gelen yakışıklı yabancıyla kurnazlık yapmayı seçmiştim.

Artık değil.

Baloda başıma gelenlerden sonra, iblisin varlığını tüm kalbimle, tüm benliğimle, sorgulamadan ve şüphe duymadan kabul etmeyi kolay buldum. Büyüsü olmayan bir kadın başka bir şeye, iğrenç ve bilinmeyen bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Böyle bir şeyin olabileceği bir dünyada, bir iblis var olabilirdi ve var olmalıydı.

Babam misilleme rotasını belirlemeden ve hepimizi daha şiddetli bir kaosa sürüklemekten önce bu iblisi, Üç Gözlü Taçlı Adam'ı bulmalıydım. İlerlemek için başka bir yol bilmiyordum. Zihnimi sakinleştiren ve kendime daha fazla zarar vermemi engelleyen şey buydu - artık göze alamayacağım bir komplikasyon. İyileşecek, gücümü toparlayacak ve sonra o iblisi bulup Bask ailesini -sahip oldukları, sevdikleri her şeyi- telafi edilemez bir yıkıma uğratmasını isteyecektim.

Karşılığında da ona kendi sefil bedenimi sunacaktım. Artık neyin yanlış olduğu, nasıl onarılacağı, yarattığım sihirlerin nasıl anlaşılacağı umurumda değildi. Sadece ondan kurtulmak istiyordum.

Haftalar önce Madam Baines sadece babamın bildiği iki yeşil yolun varlığını kabul etmişti. Biri Ravenswood'a gidiyordu, ya diğeri? Ona *gizli olan* demişti. *Batık olan, doğrudan Ravenswood'a giden.*

-

Düşüncesizce onun yolunu kesmiştim, o anda sadece Ravenswood'a ulaşmayı önemsiyordum. Ama gizli, batık bir yeşil yol bana tam da bir iblisle konuşmak isteyen birinin gidebileceği türden bir yol gibi göründü... tabii eğer biri onu bulabilirse.

Talan'ın dikkati dağılmadan, umut yükünden kurtulmuş olarak böyle bir görev çok daha kolay olurdu.

Yatağında doğruldum, sakın ve gözlerim açıldı, her gün yaşadığım acıları itiraz etmeden kabulleniyordum. Buna daha fazla katlanmak zorunda kalmayacaktım. Yatağımın başucundaki masadan kâğıt ve kalemi aldım ve bir plan hazırlamaya başladım.

Her gün Lilianne'nin bana getirdiği yemekleri itaatkâr bir şekilde atıştırıyordum. Yatağında yemeğimi yerken, ondan evde olup biten her şeyi bana anlatmasını istedim. Babam ne yapıyordu? Farrin'den ne haber? Olağan rutinlerine geri dönmüşler miydi? Babam üst kattaki çalışma odasına ne zaman giderdi? Lord Ashbourne ile Bay d'Astier arasındaki konuşmalara kulak misafiri olmuş muydu?

Lilianne ilk başta duraksayarak konuştu, yeni sohbet partnerim olarak seçildiği için şaşkın olduğu belliydi. Ama kısa sürede bu fikre ısındı ve ben yemek yerken gevezelik ederek evin küçük ayrıntılarını şaşırtıcı ayrıntılarla anlattı. Oldukça gözlemci bir fareydi ve Ivyhill'deki hayatın işleyişini anlamaktan gurur duyuyordu.

Babasının günlerinin çoğunu Talan ve diğer ziyaretçilerle görüşerek geçirdiğini anlattı. Misafirler günde en az bir kez gelip gidiyormuş. Bana onların isimlerini verdi: Willem Boyde, Yukarı Ordu'dan yetenekli bir elemental olduğunu bildiğim bir teğmen; Lord Ossian Killipar, Aidurran büyükelçisi; Leydi Plumeria Gelling, kuzeyli bir aileden gelen ve Bask'lar ailemin lanetli ormanında kapana kısış benzeri görülmemiş bir popüleriteye sahip olan Meshedilmiş bir kandırıcı.

İsim listesi midemi bulandırdı. Bir elemental. Bir diplomat. Bir kandırıcı. Ve Talan, tek serveti denizin şarap dolu bir evde yatan gözden düşmüş bir yabancı.

Babam ne planlıyordu? Buna bir anlam veremiyor ya da Talan'ın bu entrikadaki yerini çözemiyordum. Bunu merak etmek beni uykusuz bırakıyor, endişe ve meraktan perişan ediyordu. Artık odalarımnda saklanamayacağımı anlamıştım.

Bir gölge olmalıydım, hızlı ve sinsî, her şeyi gören. *Gölgelerin bile gözleri vardır*, demişti Madam Baines. Artık o gözler benim olacaktı.

Lilianne'e rahatsız edilmeden dinlenmeme izin vermesini, yemek zamanlarında onu göreceğimi ve yardıma ihtiyacım olursa onu çağıracağımı söyledim. Bana yemeğimi getirdiğinde, beni Talan'ın eski mektubuna ağlarken ya da pencereden kederle bakarken yakaladığından emin oldum. Sonra, bir gün öğle yemeği sırasında, telaşlı bir mutfak çocuğu kuzenim Delia'dan bir öfke mektubu getirdi, Bask'ların maskeli balodaki korkunç numarasını duyunca dehşete düşmüştü. Mutfak çocuğu acelesinden kapıyı çalmayı unutmuş ve habersizce oturma odama dalmıştı. Lilianne bir ayı gibi üzerine çullandı.

"Bayan Seffwyck'i çağırıp seni buradan sürükleyerek götürtmeden önce defol git buradan," diye tısladı ve bir elinde zavallı çocuğun yakasını tutarak odamdan çıktı. Çocuk ondan daha uzundu ama yine de onun öfkesi karşısında küçüldü. "Leydi Gemma'nın senin gibiler tarafından rahatsız edilmeden uğraşacak yeterince işi var. Gömleğini de içine sok!"

Sahnenin gelişmesini izlerken elimin arkasından gülümsedim. Lilianne oldukça sadık bir asker olmaya başlamıştı. O beni korurken, yalnızlığım gerçekten de güvende olacaktı.

Yemekler arasındaki sessiz saatlerde yeni ve tuhaf işime başladım. Banyo odamdaki fayanslı duvarın arkasına gizlenmiş gizli kapıdan içeri süzüldüm ve evin geçitler ağında gezindim. Uzun zaman önce, kriz zamanlarında ev halkına kaçış yolları sağlamak için inşa edilmişlerdi. I

Bildiğim yolları kendime hatırlattım ve bilmediklerimi kendime tanıttım. Geceleri üzerinde çalıştığım bir harita çizmek için yanıma kalem ve kağıt aldım. Hangi kapıları açamayacağımı not ettim, çünkü bunlar ailemin diğer üyeleri tarafından kullanılmak büyülenmişti. Ayrıca ana eve göz atılabilecek ve gözetlenmeden gözetlenebilecek yerleri de işaretledim - demir ızgaralar, ahşap panelli duvarlardaki ince boşluklar, taştan yapılmış olanlarda küçük ufalanan delikler. Annemin yokluğunda ihmal edilen sarmaşıklar, evin yapısına yavaş yavaş giriyor, onu itiyor ve parçalara ayırıyordu. Philippa Ashbourne'un eksantrik zevklerinin en uygun sonucuydu bu.

Bir kez yanlış yola saptım, sonra birkaç kez daha saptım, sonunda önümdeki duvarda bir havalandırma ızgarası gördüm, geçide küçük ışık damlacıkları giriyordu. Yönümü bulmak için aceleyle ona doğru koştum ama özenle yapılmış demir işçiliğine baktığımda midem bulandı.

Bir şekilde misafirlerin kaldığı kanada girmenin yolunu bulmuştum ve duvarın diğer tarafında Talan duruyordu, gövdesi çıplaktı, kemeri kalçalarında açıktı. Aynanın önünde akşam yemeği için giyiniyordu. Lamba ışığında bir hayal gibiydi, koyu renk saçları ışıkla parlıyordu. Yüz ifadesi mesafeli ve ciddiye.

Onu izlerken zorlukla nefes alıyordum. İnce gövdesini güzelce örten ipek gömleğini çekiştirdi ve sonra kemerini bağlamaya başladı, hareket etmeliydim, hemen ayrılmalıydım, ama bir şey beni orada tuttu, onu izlemenin ıstırabını arzulayan bir parçam.

Birden dondu kaldı. Küçük bir ses çıkarmış olmalıydım. Gözleri aynadan bana doğru kaydı ve ben de olabildiğince sessizce ızgaradan uzaklaştım, sırtımı ızgaranın yanındaki duvara yasladım, elimi ağzıma kapattım ve beklemeye başladım.

Bir an ve sonra oradaydı. Onu duvarın diğer tarafında hissedebiliyordum, gerçek ve katı, tahta ve taşın arasından beni çekiyordu. Gözlerimi kapattım, hayal ettim: ızgaradan karanlığa bakıyordu

ötesinde, dinliyor, merak ediyordu. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu. Elini duvara koyacaktı.

Kendi avucumu taşa yasladım, sanki birkaç santimlik kayanın arasından bile elim onunkiyle buluşabilecekmiş gibi. Ne kadar aşık olduğumdan, ne kadar öfkeli ve üzgün olduğumdan nefret ederek, Talan uzaklaşana, ceketini silkip odadan çıkana kadar bekledim. Sessizlik çöktü ve birkaç dakika sonra kendimi hareket edebilecek kadar güvende hissettim. Geri gelmeyecekti. Asla geri dönmeyecekti. Yakında gidecekti ve bu tüm bunların sonu olacaktı ve ben bu sondan memnundum. Memnundum. Yapacak işlerim vardı ve onu hiçbirinin yakınında istemiyordum.

Tozlu geçitte yere yığıldım ve ağlama isteğim geçene kadar kendime sarıldım.

Günlerimi ve gecelerimi evin duvarları arasında koşuşturarak geçirdim; hizmetçileri, babamın bitmek bilmeyen misafirlerini ve en çok da babamla Farrin'i gözlemledim. Onları yatak odalarından çalışma odalarına, mutfaklarından kütüphanelerine kadar takip ettim. Evin dışına ve araziye açılan geçitleri bile dolaştım, her birinin nereden çıktığını işaretledim - bir çalılığın içindeki av parkının yanından; ahırlardaki binicilik takımlarının bulunduğu bir depodan; kuzey sınırındaki tarım arazilerinin yakınında duran, hayvanların tanrıçası Neave'ye adanmış yuvarlak taş tapınaktan.

Günlerce bu benim hayatım oldu ve bunu büyük bir hevesle kabul ettim. Dikkatimi dağıtan şey, amaç, sarhoş ediciydi. Özellikle Lilianne her gün Talan'ın evde kaldığını bildirdiğinde, bir münzevi gibi yaşamaktan zevk aldığımı fark ettim. Ne Peder'in ne de Farrin'in beni sormaya gelmemesini umursamamaya çalıştım, kendime sadece yalnız kalma isteğime saygı duyduklarını ve aslında canavar benliğimi sonsuza dek terk etmediklerini söyledim. Peder'in toplantılarını yaptığı odaların tüm sesleri boğan bir büyüyle nasıl örtüldüğünü merak etmemeye çalıştım.

kulak misafiri olmak imkansızdı. Babamın en sık gelen konuklarından biri olduğunu tahmin ettiğim Bayan Plumeria Gelling'in işi.

En çok da Talan'ın odasına giden geçide karşı koymaya çalıştım. Onu gözetleyerek kendime eziyet etmenin bana ne faydası olacaktı? Ayrıca, pek çok şeydim ama sapkın değildim.

Bir hafta geçti ve bir hafta daha. Sonra bir gece, beklediğim şey sonunda gerçekleşti.

Bir gece önce yeni bir geçit keşfetmiştim. Dar ve kıvrımlı merdivenlerden evin içine doğru iniyor, sonra da bahçeye çıkıp seralarımızdan birinde ortaya çıkıyordu. Örümcek ağlarıyla kaplı olduğu için bir süredir kullanılmadığı belliydi. Ertesi gece tekrar ziyaret ettim, yavaşça hareket ettim, yakındaki yeşeren büyüün işaretleri için yoğun durgunluğu dinledim - kaynar su gibi gürleyen bir tıslama, bağından kopan başıboş bir büyü parçasının kırbaç sesi - ama hiçbir şey duymadım.

Üst kata çıkmadan önce kısa bir süre serada dinlenmeye karar verdim ve orada, uyuyan çiçek yığınları tarafından gizlenirken, camın ötesindeki mürekkepli gecede bir hareketlilik gözüme çarptı. Kıpırdamadan durdum, kalbim küt küt atıyordu ve uzaktaki iki figürün fıskiyeğe doğru aceleyle ilerleyişini izledim.

Ay yeniydi, gökyüzü ince bulutlarla kaplıydı. Onları seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekti-Farrin ve babam, pelerinli ve karanlık. Yaşlı meşe ağacının dalları altında kaybolmalarını izledim. Gölgeler onları tüketti. Ağaca baktım ve bir dakika geri saydım, sonra bir dakika daha, ortaya çıkmalarını bekledim. Üçüncü dakika geçtiğinde, daha fazla dayanamadım. Haritalarımı kendi pelerininim cibine soktum ve çimlerin üzerinden meşeye doğru aceleyle ilerledim, ama ağır dalların altına eğildiğimde Farrin ve babam orada değildi. Ağaçla, geceyle ve hayal kırıklığının keskin darbesiyle baş başaydım ve sonra ani, keskin bir darbe daha, bu seferki sol avucumda hızlı bir diş kesimi gibiydi.

Tısladım ve kalbim boğazımda dönmeye başladım. Önce hiçbir şey görmedim, ama sonra gözlerimi kısarak dehşet dolu bir merakla yaklaştığımda, meşenin koca gövdesinde dalgalı bir siyahlık gördüm; bir bıçak kadar ince, bir insan kadar uzun. Dalgalandı, kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı. Karanlık ne zaman kendini gösterse, sessiz bir büyü kırbağı bedenimi kesiyordu. Ağacın derinliklerinde bir şey gürledi, sonra sessizce tısladı. Sıcak bir ocaktaki et.

Midem altüst oldu. Bu büyüün hissinin, dilimin üzerindeki sıcak-soğuk taneciklerini biliyordum.

Bu bir yeşil yoldu, girişi bu yorgun yaşlı meşenin dokusuna dikilmişti. Bunu nasıl olup da daha önce fark etmediğim şaşırtıcı bir gizemdi; yoksa, diye düşündüm, zihnim acele ediyordu, sadece çağrıldığında ortaya çıkıyor ve aksi takdirde gizli kalıyordu. Madam Baines'in bahsettiği batık şey bu muydu?

Garip yeşil yolun her an yok , bu değerli fırsatı kaybedeceğimden korkarak kendimi destekledim, nefesimi tuttum ve büyüün çekimine doğru yürüdüm. Dört hızlı adımda beni yerden kaptı ve yuttu.

Bu yeşil yol inceydi, sıkışmıştı, geçişi hızlı ve keskindi, Rosewarren'e giden yeşil yoldan çok daha acımasızdı ama aynı zamanda çok daha kısaydı.

Diğer tarafa, bilmediğim bir ormanlık alanla çevrili küçük bir açıklığa düştüm ve bir an için sadece rüzgârın etkisiyle orada yatabildim, bedenim yeşeren büyüyle ıslanmıştı ve acı içinde çığlık atıyordum. Kendimde güç bulur bulmaz tekrar ağaçların arasına daldım ve gölgelerin arasına çömelip zorlukla nefes aldım. Hava durgun, kapalı ve sessizdi, ne rüzgâr ne de bir yaratık tarafından rahatsız ediliyordu ve ağaçlar o kadar sık büyümüşü ki gökyüzünü göremiyordum. Bu yerden hemen nefret ettim. Doğal olmayan sessizliği tüylerimi diken diken ediyordu. Farrin ya da babamdan hiçbir iz yoktu ama gergin bir anın ardından mırıltılı sesler duydum. Yükselip alçaldılar, sonra tekrar yükseldiler. Babamın ve kız kardeşimin sesi. Bir tartışma.

Ormanın içinden seslere doğru süründüm ve onları gördüğümde durdum. Babam sırtı bana dönük, sivri tepeli, uzun, dar, siyah bir kapıya bakıyordu. Sağlam bir kapı değil, bir açıklık, kalın bir ağaç duvarıyla çerçevelenmiş boş bir alan. Onu görmek içimi buz gibi bir korkuyla doldurdu.

Farrin onun yanında duruyordu, elleri yumruk olmuştu.

"Bu çok saçma," diyordu. "Neden beni buraya getiriyorsun ve sonra seninle gelmeme izin vermiyorsun?"

" kalmadan önce bir an bile onun yakınında olmanı istemiyorum," dedi Peder, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Ama geçenlerde bana bir şey olursa, hayatta kalan hiç kimsenin burayı nerede bulacağını bilemeyeceğini düşündüm. Artık biliyorsun. Bir gün ihtiyacın olacak. Belki de yakında."

Farrin onun koluna dokundu. "Ne planlıyorsun baba?" Cevap vermeyince devam etti: "Her neyse, bunu yapmana gerek yok. Bu kavgayı bitirebiliriz, sonunda barışa kavuşabiliriz, yeter ki siz bu seçimi yapacak cesarete sahip olun. Basks-"

"Bask'lar ölecek ve ben de onlar ölene kadar rahat etmeyeceğim." Babası onu ani ve şok edici bir şiddetle silkeledi. "Eğer ben hâlâ hayattayken buraya tekrar gelersen, bunu hemen öğrenirim. Koğuşları bana söyleyecek ve eğer böyle bir şey olursa Tanrı yardımcın olsun kızım. Beni hiç gerçekten kızgın ama o gün göreceksin."

Farrin yüzünü buruşturarak ondan uzaklaştı. "Evet, baba," dedi sessizce.

Babam yorgun bir nefes verdi. Başının arkasını, omuzlarının görmek içimi acıtıyordu.

"Şimdi eve git," dedi donuk bir sesle. "Bırak beni."

Farrin itaat etmek için döndü ama babam nazikçe bileğini yakaladı. Ona bakmadı bile, ama yine de onu tutuşundaki sevgiyi, ona itaat edeceğine duyduğu güveni, böylesine gergin bir anda bile aralarında var olan o tanıdık rahatlığı görebiliyordum. Korkunç bir özlem içimi delip geçti. Elimi ağzıma götürerek gölgelerin arasına sinmiştim.

Farrin uzanıp babamın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yanımdan aceleyle geçip açıklığa doğru giderken yüzü umutsuzluktan taş kesilmişti. Ağaçların arasına büzüldüm, tavşan hareketsizliğinde, ormanın beni saklamasını diledim.

Onu gözden kaybettiğimde, tam zamanında babama döndüm ve onun o korkunç siyah kapıdan geçtiğini gördüm. Bir ya da iki kez, belki de toprağa gömülü bir merdiveni kullanarak aşağı indi. Vücudu titredi. Şiddetli bir büyü tabakası ağaçlara çarptı, o kadar güçlüydü ki ciğerlerimdeki nefesi emdi. Ani acı saldırısına karşı gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim, babamın kayboluşunu ve sonra yeniden ortaya çıkışını izledim. Bıçakların metale çarpması gibi bir çığlık koptu -kısa, sağır edici- ve sonra babam bir kez daha kayboldu ve ses aniden kesildi.

Babamın olduğu yere baktım, kesik kesik, dehşet içinde nefesler alıyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu; onu takip mi etmeliydim? Dönmesini mi bekleyecektim? Eve kaçıp bir daha arkama bakmayacak mıyım? Zaman dayanılmaz bir sürünmeyle geçti. Yorgun bedenimdeki her sinir kaçmam için çığlık atıyordu ama son birkaç günün umutsuz kararlılığı beni olduğum yerde tutuyordu. *Koğuşları bana söyleyecek*, demişti babam. İblisi kastediyor olmalıydı. Eğer eve güvenli bir yere koşarsam, onu bulma şansımı kaybedebilir ve bir daha asla bulamayabilirdim.

Babam kirli siyah kapıdan kül rengi ve sessiz bir şekilde çıktığında gözlerim dolmaya başlamıştı. İfadesini okuyamadım ama herhangi bir yaralanma belirtisi göstermiyordu ve sakalının altındaki yüzünün solgunluğu dışında, tıpkı ayrıldığı zamanki gibi görünüyordu.

Eve giden açıklığa doğru yürümesini izledim ve artık onu göremeyene kadar bekledim. Sonra keskin bir nefes aldım ve titreyen bacaklarımı beni siyah kapıya doğru taşımaya zorladım. Durmadım; bir an bile tereddüt etsem, parçalanır ve kaçırdım. Kapıdan içeri daldım, garip, nemli bir sıcaklığın içine, sert ve süngerimsi bir şeyin üzerine bastım. Geri çekildim. Yakınlarda gerçekten etkileyici bir yeşil yol vardı, daha büyük ve

karşılaştıklarımın daha yaşlı. Parmaklarımın ucundaki hava, açlığının gücüyle titreşiyordu. Büyüsü burnumu ve ağzımı ekşi dumanlarla doldurdu.

Bir adım daha attım ve ayağım altındaki zemini oluşturan aşağılık şeye çarptığında, kafam ani bir çılgılık sesiyle patladı. Büyük bir emme gücü beni ayak bileklerimden, boğazımdan, bileklerimden yakaladı ve aşağıya doğru yuttu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

İnce beyaz ağaçlarla çevrili nemli bir açıklıkta ellerim ve dizlerim üzerinde kendime geldim. Kadim yeşil yoldan geçişimin acısı, içimi tepeden tırnağa büken yakıcı bir kramp halinde beni kavradı. Toprakta debelendim, ağzım açık sessiz bir çığlık attım.

"Ah, küçük Ashbourne," diye fısıltılı ve kadife gibi bir ses geldi. "Ne hoş bir sürpriz."

Ses konuştuğu çokluklara ayrılıyordu, korkunç bir akordu vardı: yüksek, tiz bir perde, alçak, gırtlaktan gelen bir perde ve bunların arasında çözemediğim çamurlu tonlardan oluşan bir karmaşa. Sonra ses bir kez daha tekil haline dönüştü. Etrafımda garip ve çarpınan bir hareket, çıplak kanatların emici çırpınışları vardı ama gözlerimi kaldırdığımda sadece ağaçları ve onların ötesindeki karanlığı gördüm. Siyahın genişliğinde belli belirsiz dalgalanmalar hareket ediyordu -hissedemediğim bir rüzgârda sallanan başka bir orman mı?

Gözümün ucuyla bir yakaladım. Toprağın içinde etrafı karıştırdım ve sadece bir tutam siyah duman, bir botun parıltısı.

Korkum kristal gibiydi, bir bıçak kadar keskindi ve omurgamdan aşağıya doğru sürükleniyordu. Bir şeyin ensemeye dokunduğunu hissettim -soğuk ve sert bir şey- ve bakmak için etrafıma bakındım ama yine hiçbir şey göremedim.

Sonunda nefesimi tuttum ve kendimi dengesizce ayağa kaldırdım. "Sen Üç Gözlü Taçlı Adam mısın?" Karanlığa sordum.

"Öyleyim," diye yanıtladı ses.

Verdiği yanıtın basitliği beni sarstı. Aldatmacalarla dolu, dolambaçlı, muzip bir konuşma bekliyordum. Doğrudanlığı bana düşüncelerimi toparlayacak zaman bırakmadı. Avuç içlerimi pelerinine silme isteğime direnerek soğuk terler döktüm.

"Ailemi ve Bask ailesini kan davasına bağlayan iblis sen misin?" Ben sordum.

"Öyleyim."

O çırpınan ses yine etrafımı sardı; etli, yapışkan. Tuhaf ayak sesleri katranlı bir zeminde sarsılarak ilerliyordu. Bakmak için döndüm, tüylü bir postun parıltısını yakaladım, uzun boylu, fırlayan bir figür.

Korkudan çenemi sıktım. "Bunu neden yaptın?"

"Çok fazla sorusu olan bir kadınsın," diye karşılık verdi, sesini eğlendirerek. "Hepsine cevap vermemi mi bekliyorsun?"

"Senden bunu yapmanı istiyorum."

"Peki karşılığında bana ne vereceksin?" diye fısıldadı, aniden çok yaklaşmıştı.

Nefesi boynumda sıcaktı, sesi kıpır kıpır ve ıslaktı. Arkama bakmaya cesaret edemedim; en yakınımıdaki ağaca, gövde ve dalların tanıdık, rahatlatıcı şekline baktım. Buraya kadar gelmiştim ve şimdi tereddüt . Farrini düşündüm, böyle bir yerde ne kadar korkusuz ve gözü kara olurdu.

"Önce sorularıma cevap ver," diye idare ettim, "ve isteğimi dinle, sonra şartları tartışırız."

Nefesimi tuttum ve bekledim, sessizlik sağır ediciydi.

"İş yapmak için alışılmadık bir yol," dedi sonunda, "ama bu yeniliği takdir ediyorum. Pekâlâ. Bana sorunuzu tekrar sorun, sevgili çocuğum."

Bu sevgi gösterisi midemi bulandırdı. "Ben çocuk değilim."

Yanımdan bir şey geçti, hızlı bir kürk fırçası. "Sen de diğerleri gibi bir et ve kemik çuvalısın," diye . "Sen yaşar ve ölürsün, ben yaşamaya devam ederim. Hepiniz çocuksunuz. Sinekler dünyaya gelir. Etrafta vızıldarlar,

Pencerelere çarpıyor, larvalarını yumurtluyor, ne onurlu ne de anlamlı bir şekilde ölüyorlar. Sen ve senin türün benim için böylesiniz. Şimdi bana sorunuzu tekrar sorun. Sabrımı zorlamamanızı tavsiye ederim."

Yutkundum, ağzım kurudu. "Neden bu kavgada ailelerimizi birbirine bağladın?"

"Çünkü yapabilirim. Çünkü sıkıldım. Çünkü tadın güzel."

"Uzun hayatınızı geçirebileceğiniz daha ilginç yollar olduğuna emin misiniz?"

Kahkahası kulaklarımda yankılandı. "Tek bir eğlence biçimiyle sınırlı olduğumu düşündüren nedir?"

Bu konuda detay istemeye cesaret edemedim.

"Yüksek kraliçenin maskeli balosunda ne olduğunu biliyor musun?" Onun yerine ben sordum. "Bask'ların babama ne yaptığını biliyor musun?"

"Neşeli, ağzı açık kalabalığı gördüm. Bask'lı çocuğun botunun babanın kaburgalarına değdiğini hissettim. Kız kardeşinin ve senin yaşadığınız dehşeti hissettim, küçük Ashbourne. Her şeyin şiddetini, böylesine ısıltılı bir olayda böyle bir alçaklığın şokunu. Lezzetliydi. O gece tamamen doymuş olarak uyudum."

"Bu kadar uzaktan tüm bunları nasıl gördün?"

"Ah-ah, şimdi. Size *tüm* sırlarımı anlatamam. Ne de olsa daha yeni tanıştık ve en azından bazı küçük inceliklere riayet etmeliyiz."

"Peki on üç yıl önce Ivyhill'in yandığını da gördünüz mü?" Ben talep ettim. "Kız kardeşimin neredeyse ölümünü izledin mi?"

"Evet, ben de gördüm," diye fısıldadı.

"Bask'lara bunu bize yapmalarını sen mi söyledin?"

"Oh, hayır. Yıllar boyunca ailelerinizin birbirlerine indirdiği zalim darbelerin hiçbirisi benim emrim değildi. Ne yaptığınız umurumda değil; sadece yapmanız umurumda. İnsan aklının düşünebildiği şeyler gerçekten harikulade. Böylesine bir barbarlık, kana karşı böylesine doyumsuz bir tat."

Bir kayganlık dudaklarımı sıyırdı, sürünge bir öpücük, ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. İrkildim, uzaklaşmaya çalıştım ve görünmez ve inatçı bir şeye, duvarın olmadığı bir duvara çarptım.

Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Neye benziyorsun?" "Sence neye benziyorum?"

Zihnimde görüntüler canlandı - Gareth'ın bana itelediği Eski Ülke gizemleri hakkındaki her kitaptan resimler. Onu, evi, kitaplar kadar zararsız bir şeyin harikulade sadeliğini düşünmek boğazımı sıktı.

"İblislerin neye benzediğinden kimse emin olamaz," diye cevap verdim titreyerek, "ama bildiğini iddia eden pek çok hikaye okudum. Ateş püskürten şişman yılanlar. Boğa başlı ve toynaklı, yürüdükleri her yere kan götüren devasa, hantal adamlar. Kendilerine sırtını dönen herkesi sarıp yüzsüz etten sütunlar."

"Ne kadar renkli hikâyeler!" diye bağırdı iblis. "Peki sen hangisine inanıyorsun?"

Sorunun bir tür hile olmasından korkarak tereddüt ettim. "Zihnimi tüm olasılıklara açık tutmayı tercih ederim."

"Oh, sen bir *neşesin*, küçük Ashbourne. Babandan çok daha eğlencelisin. Gideon yaşlı, yıpranmış, deliklerle dolu bir eldiven, tüm fikirleri bayat ve rahatsız edici. Sen ise çok yenisin. Genç ve taze, memnun etmeye hevesli."

Sonra durakladı. Hava ani bir sıcaklık seliyle titredi. "Küçük Ashbourne," dedi, sesi gerilmiş, bir şekilde temelden değişmişti. Daha ince, daha yorgun, sanki birçok kez parçalanmış ve tekrar dikilmiş gibi. "Keşke yapabilseydim..."

Kaçma isteği uyandıran korkunç ve acil bir şeyle dolu başka bir sessizlik. Ama bunun yerine nefesimi tutup bekledim ve çok geçmeden iblisin sesi yumuşak ve keyifli bir şekilde geri döndü. Hissettiğim her ne tuhaflık varsa geçmişti.

"Evet, senden çok hoşlanıyorum," dedi, "bu yüzden sana görme yeteneği vereceğim, sadece bir süreliğine. Dikkatle izle. Eğer gözünü kırparsan, bunu hakaretlerin en ağırı olarak kabul ederim."

İtaat ettim, karanlığa o kadar uzun süre baktım ki görüşüm acıyla bulanıklaşmaya başladı. Tam gözlerim kapanmaya başlamıştı ki, en yakın iki beyaz ağacın arasındaki siyah boşluk kararsızca yer değiştirdi. Bulanık bir görüntü belirdi, titreyerek anlamaya çalıştım; kalın koç boynuzlarının parıltısı; beyaz bir karnı olan koyu kürkten uzun, kıvrımlı bir vücut; kemikten şişkin bir tepenin altında, bir yüzün olması gereken yerde boş bir alan ve bakan üç sarı göz.

Dünya sarsıldı ve iblis aniden üzerimde belirdi. Pençeli bir parmak boğazımın çizgisini takip etti. Bir şey beni kaldırdı; ayaklarım havada sallandı.

Sonra onun titrek görüntüsü kayboldu, bir mum gibi söndü. Yere düştüm ve toprağın içinde büzüldüm ve bedenim hıçkırıklarla sarsıldı.

"İşte, işte," diye geldi sesi üstümde bir yerden, sapkınca nazik. "Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, beni görmek o kadar kolay olacak. Ve ben de bunu dört gözle bekliyorum. Sen benimkini görmekten mahrumken, benim senin güzelliğine bu kadar kolay bakabilmem haksızlık gibi görünüyor."

Titreyen kollarımla kendimi yukarı ittim ve onun bulunduğu boşluğa dik dik baktım. Son sözüne karşılık verme zevkini ona bahşetmeyi reddettim.

"Neden sana Üç Gözlü Taçlı Adam diyorlar?" Öfkeyle sordum.

Hafif bir duraklama. Hava kabardı, sonra sakinleşti.

"Çünkü doğru," diye yanıtladı. Sesi şimdi daha sertti. "Bu senin gerçek adın mı?"

"Benim birçok ismim var, hepsi de doğru. Çoğunun söylendiğini duysanız, sizi öldürür."

Tehdit açıktı, ama onu bir an için bile olsa görmenin dehşeti beni kendi korkuma karşı uyuşturmuştu. Kendimi ayağa kaldırdım.

"Ailemi bizi sana bağlayan her şeyden kurtaracak mısın?"

"Hayır."

Bunu bekliyordum. Ellerimi sabitlemeye çalışarak yüzümü kuruladım. "Pekâlâ. O zaman Bask ailesini yok etmemde bana yardım etmeni istiyorum. Sadece bunca zamandır bizi topallatan, şuraya bir darbe, buraya bir lanet gibi önemsiz bir ileri geri değil. Tamamen yok edilmelerini istiyorum. Varlıklarının silinmesini. Bu eylemi öyle bir şekilde tasarlayabiliriz ki, şiddeti seni yıllarca ayakta tutabilir."

"Yıllar mı?" Açıklığa şişman bir dilin yumuşak, ıslak gıdıklaması gibi bir ses düştü. "Şeytani iştahların işleyişine bu kadar aşına olduğunu fark etmemiştim."

Ama sesi ona ihanet ediyordu. Onun ilgisini çekmiştim.

"Benim için bu şeyi tek başına yapmanı istemezdim," diye devam ettim. "Şimdiden bana bir hediye verdin. Senden sadece yardım istiyorum, hizmetini değil. Bir takas."

Sürekli bir sessizlik çöktü. Sonra ağır ayak sesleri duyuldu; devasa bir yaratık durduğum yerin etrafında dönüyordu.

"Peki," diye sordu, "bana ödeme olarak ne önerirsiniz?"

Kendimi çelikleştirdim. "Bedenim, zihnim, ruhum, arzu ettiğin sürece istediğin gibi kullanman için."

Bir kahkaha patlaması kulağıma çarptı. "Kendin hakkında ne kadar büyük bir görüşün var. Uzun yıllarım boyunca pek çok şeye sahip oldum."

"Ama hiçbirisi benim gibi değil," diye karşı çıktım. "İçimde anlamadığım bir şey var. Bir hastalık, ama aynı zamanda, sanırım, bir güç. Tüm hayatım boyunca, tanrılar tarafından soyuma verilen büyüden mahrum bırakıldım. Ama son üç ay içinde iki kez -çalışma ya da pratik yapmadan- büyü yaptım, bedenimi bir stilistin yapabileceği gibi değiştirdim. Bir keresinde bunu yapmak istemiştım; diğerinde ise kendiliğinden oldu. Dişlerim sivri dişlere dönüştü. Tenim parladı, ışıldadı. Sonra yine kendim oldum."

Durakladım, kuru dudaklarımı yaladım. "Bunun ne anlama geldiğini çözmek için gerekli arcana bilgisine sahip değilim ama bahse girerim sen bunu yapabilirsin. Sen, tüm

kudretin ve Olden'daki ustalığın." Sağımda bir hareketlilik hissettim ve elimi karanlığa doğru uzattım. Sivri, kaba bir pençe avucuma sürtündü. Başka bir şey -bir pençe, bir ayak- pelerininim eteğini sıyırdı. Sonra beni çevreleyen ayak sesleri sarsılarak durdu. Az önceki garip, tedirgin edici his tekrar geldi, havayı sıcak ve sıkı bir şekilde çekti.

"Hayır," dedi iblis karanlığa doğru sessizce, sesi bir kez daha değişti - yorgun parçalar, öfkeyle incelmış. "Hayır, yapamazsın."

Sessizlik onun şifreli sözlerini takip etti. Bana gidemeyeceğimi mi söylüyordu? Ona dokunmaya iznim olmadığını mı? Ama sonra, sanki benimle değil de başka biriyle konuşuyormuş gibi geldi. Safralarım yükseldi; sertçe yutkundum, kaçmamak için kendimi zor tuttum. Gerilim dayanılmazdı ve nefes almakta zorlanıyordum.

Sonra, sonunda, hava değişti ve soğudu. İblisin yavaş ayak sesleri yeniden başladı ve etrafımda bir daire çizmeye başladı.

"Küçük Ashbourne," dedi yumuşak bir sesle, "teklifinle ve küstah pohpohlamalarınla beni kışkırtıyorsun. Bir iblisin gizemden daha çok sevdiği bir şey yoktur, şiddetten bile. Bilinmeyen baştan çıkarıcıdır, karşı konulmazdır."

Arkamda durdu, yüksekliği bir dağ gibiydi. Omuzlarıma iki yumuşak ağırlık çöktü ama aşağı bakıp şekillerini belirleyemeyecek kadar dehşete düşmüştüm; parmakları ve başparmakları olan eller mi? İkiz gölge bulutları mı?

"Ancak, ben önerdiğin şeyi düşünürken, sen de benim için bir şey yapmalısın," dedi usulca. "Bir iyi niyet sözü."

"," dedim, vücudum kaskatı kesilmişti. "Bana ne istediğinizi söyleyin." "Kız kardeşin, en büyük Ashbourne. O bir müzisyen."

Midem bulandı. "Evet," diye fısıldadım.

"Onu çalarken ve şarkı söylerken dinlemek istiyorum. Burada olmaz. Burası bir konser için uygun değil. Hayır, onu kendi evinin rahatlığında benim için uygun bir resital verirken dinlemek istiyorum. Kendini en çok orada gösterir."

Karşılaştırılamayacak kadar güçlü bir yetenek." Titreyen bir nefes verdi. "Onu başka yerlerden de duydum ama daha yakın olmalıyım. Tenime değen notaların yakınlığını arzuluyorum."

Farrin'i bu korkunç yaratığın pençelerinde hayal ederken histerik bir korku bedenimi sarmıştı. "İblisler müzikten hoşlanır mı?"

"Biz de sizin gibi canlıyız. Biz de sizin gibi zevklerden zevk alıyoruz. Yiyecek ve içecek, müzik ve seks."

Nefesi başımın tepesini ısıttı. Omuzlarımdaki eller kayboldu ve gözlerimin hemen önünde havada, ne eti ne de tanımını olan büyük bir avucun düzlüğü gibi bir karanlık çukur oluştu. Ortasında ceviz büyüklüğünde donuk pirinç bir göz duruyordu.

"Al onu," diye fısıldadı. "Enstrümanının yanına ya da kendi zevki için şarkı söyleyebileceği bir yere koy. Dikkatli ol. Senden başka kimsenin bilmediği, mutlu bir şekilde gölgeye gömüldüğünde en net yayılımı sağlayacaktır. Onu şarkı söylemeye, çalmaya teşvik edin. Size kişisel bir konser vermesini istediğinizi söyleyin. Kız kardeşi için bir hediye."

Tereddüt ettim, parmaklarım gözümün üzerinde geziniyordu. Bu şimdiye kadar yapmayı düşündüğüm en aptalca şeydi. Sadece üstünkörü arcana bilgimle bile, bir iblisin sözüne güvenmenin kesin bir kıyameti davet etmek olduğunu biliyordum. Ama ona itaat etmek Bask'ların sonu, ailem için barış şansı ve bedenimdeki eziyetin sona ermesi anlamına geliyorsa, bu riski göze almam gerekiyordu.

İblisin olabileceğini düşündüğüm yere baktım ve sadece bir dil olabileceğinden korktuğum şeyin grotesk ıslak parıltısını yakaladım.

"Ona zarar vermeyecek misin?" diye sordum.

"Eğer onu incitirsem, benim için müzik çalamaz," diye yanıtladı sabırsızlıkla. "Konuşmadan önce düşün çocuğum."

"Ivyhill'de başka kimseye zarar vermeyecek misin?" "Duyduklarım beni memnun ederse hayır."

Bu uğursuz derecede belirsizdi. "Bunun ne anlama geldiğini tanımlayın, duyduklarınızdan memnun olmak."

Görünmeyen bir güç, sıcak ve kaynayan, göğsüme çarptı ve beni yere fırlattı. Başım sertçe toprağa çarptı ve dünya etrafımda dönerken şok olmuş bir nefes aldım.

Üç Gözlü Taçlı Adam, "Çok cüretkârsın, minik Ashbourne," dedi, sesi tükürüklü bir koro gibiydi. "Teklifine olan ilgimin seni terbiyeli davranmaktan muaf tuttuğunu sanma."

Göz, göğsümde yankılanan ağır bir gümbürtüyle yüzümün yanındaki toprağa düştü. "Bir pazarlığımız var mı?" diye sordu ipek gibi.

Parmaklarımı gözün etrafında kıvrımadan önce bir göze baktım. Parmaklarımda sıcaktı ve ağzımda kan tadı vardı. "Evet," diye fısıldadım. "Var."

BÖLÜM 24

İblisin ininden eve yolculuğum çılgınca bir bulanıklıktı: beni siyah kapıdan geri getiren yeşil yol, sık orman, çeşmenin yanındaki yaşlı ağacın içinde yaşayan diğer yeşil yol, çimenlikten ve geniş veranda basamaklarından yukarı yürüyüş, savunma koşullarımızın tenimde ateş gibi dalgalanan yumuşak acısı, giriş salonunda yanlarından aceleyle geçerken bana baş sallayan şaşkın nöbetçiler.

"Uyuyamadım," diye mırıldandım. "Yürüyüşe ihtiyacım vardı."

"Elbette leydim," diye cevap verdiler ve sonra şüphesiz ailemizin çeşitli tuhaflıklarını tartışmaya başladılar. Evin geçitlerinde dolaştığım günler boyunca hizmetçiler arasında bu türden pek çok konuşma duymuştum. Hiçbiri zalim değildi, sadece alaycı, şaşkın ve sabırlı bir şekilde sevecen davranıyorlardı, sanki biz, çektiğimiz kaostan dolayı suçlanamayacak çocuklarmışız gibi.

Keşke o gece nerede olduğumu, neler gördüğümü ve neler vaat ettiğimi bilselerdi. İblisin gözünü kaygan avucumda sıkıca tuttum, ceplerimden birine atmaktan çok korkuyordum. Her nasılsa onu görebileceğim, hissedebileceğim ve yaptıklarımı hatırlatacak bir yerde tutmak daha güvenli geliyordu.

Yeşil Balo Salonu'na girerken histerik bir kahkaha patlamasını yuttum. Gecenin gölgeleri Farrin'in piyanosunu uyuyan bir canavarı andırıyordu. Düşünmek için durmadım; uzun pencerelerden birinin yanında duran yeşil damarlı mermerden yapılmış ince bir kaideye doğru acele ettim. Yemyeşil bir saksı

Eğrelti otu kaidenin üstünde duruyordu. Üç Gözlü Taçlı Adam'ın piyanodaki kız kardeşimi doğrudan görmesine gerek olmadığına karar vererek gözü eğrelti otunun yaprak yuvasına bıraktım. Onu duyabilirdi; bu yeterli olurdu.

Sonra koştum, orada olmayan bir şey tarafından kovalandığımı hissettim. Üst kattaki odamda, Una beni selamlamak için tırıs gitti ve sonra durdu, kokladı, belirsiz bir ayağı havada. Bir hırıltıyla geri çekildi, kulakları düz, kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmıştı. Ancak kıyafetlerimi toparlayıp dolabımın bir köşesine tıktıktan ve banyoda kendimi kuvvetlice keseledikten sonra nihayet kulaklarının arkasındaki ipeksi noktaları okşayabileceğim kadar yaklaştı. Yatağımın yanına oturdu, başını yorganıma yasladı ve sessizce mızızlandı, ben uyuyana kadar bariz bir kederle bana baktı.

O gece rüyamda kürk ve kemik gördüm ve dumanın tadına bakarak uyandım.

Günler korku nöbetleri içinde geçti.

Babamın ya da Farrin'in üzerimdeki iblisin kokusunu almasından korktuğum için sürekli banyo yapıyor ve Lilianne'den günde en az bir kez saçlarımı kokulu yağlarla taramasını istiyordum. Aldırmıyordu; aslında banyo odamdaki sessiz zamanlardan, inci uçlu tarağımın kayışından zevk alıyor gibiydi. Kokuları onun seçmesine izin verdim -tarçın, biberiye, nane. Tehlikenin yakın olmadığından emin olmak için, ev halkının durumu hakkında gevezelik eden raporlarını dinledim ve gizli bir kötülük belirtisi için her cümleyi didik didik ettim. Ama Ivyhill'de işler daha önce olduğu gibi devam ediyordu. Babam ve çok sayıdaki ziyaretçisi saatlerce kilitli kalıp toplantı yapıyorlardı. Bazen Talan da onlarla birlikte oluyordu; bazen de pencereden dışarı baktığımda onu arazide yürürken, her ağacın yanında durup hayran hayran bakarken görüyordum. Bir gün baş bahçe bekçimiz Bay Carbreigh ile böyle bir yürüyüşe çıktığını fark ettim. Orangery'ye giden yolu işaretleyen görkemli bir karaağacı tartışmak için durduklarında, perdelerimi öfkeyle kapattım.

Ona gidebilirdim. Babamla neyin peşinde olduklarını, neden Ivyhill'de kaldığını, o gece kraliçenin balosunda beni neden terk ettiğini açıklamasını isteyebilirdim.

Ama ben bir korkaktım. İçime kapandım ve aynaya bakmaktan nefret etmeye başladım.

Una tekrar eski haline döndüğünde, benimle birlikte mutlu bir şekilde odalarımnda dolaştığında ve geceleri yanımda kıvrıldığında, Farrin'in gölgesi olmanın güvenli olduğunu düşündüm. Yemekleri onunla birlikte yiyor, akşamları kitap okumak için onun odasına gidiyordum. Beklemenin yarattığı gerilim daha fazla devam ederse beni öldüreceği kesindi. İblis sabırsız ve öfkeli bir şekilde Ivyhill'in ön kapısından içeri dalmadan önce onun bir tür müzik yapmasına ihtiyacım vardı.

Bir sabah, Talan'ın atlarımızdan biriyle araziden ayrılıp sonunda güneye, başkente giden uzak yola sapmasını izledim. Lilianne bana Gareth'la buluşacaklarını ve şeytani ele geçirme konusundaki araştırmalarına devam edeceklerini söylemişti. Onun dörtlüyle gidişini, seyahat paltosunun üzerinde dalgalanışını, rüzgârın siyah saçlarına vuruşunu görmek kalbimi düğümledi.

Kafamı dağıtmak için Farrin'e arazideki günlük yürüyüşünde eşlik ettim. Kocaman deri çizimleri, kirli pantolonu, eski püskü paltosu, saçına bağladığı yemenisi ve elindeki bastonuyla istemeden de olsa çok sevimliydi. Cepleri iş eldivenleri, makaslar ve ipek kurdelelerle bağlanmış küçük buketlerle doluydu. Araziyi inceledikten sonra kiracı çiftçilerimizi ziyaret ve Farrin onlara seralarımızdan çiçek getirmeyi seviyordu.

"Bunun için ilginç bir kıyafet seçmişsin," dedi ve yan gözle bana baktı.

Onun hızlı adımlarına ayak uydurmak için kendimi zorlarken ağzım sulandı - yumuşak gri botlarım ve çizgili firfırlı yazlık elbisemle zor bir görev

mavi poplin, çamur ve çalılar arasında gezinirken giyilmesi kesinlikle amaçlanmamış giysiler.

"Bu sabah dikkatim dağınıktı," diye mırıldandım, ki bu doğruydı. İblisle konuşmamın üzerinden altı gün geçmişti ve geçen her an bir öncekinden daha uğursuz geliyordu. İstediği şey için ne kadar bekleyeceğinden emin olamıyordum. Tek tesellim, beni kıvranırken izlemekten zevk aldığına ve bunu bir süre daha yapmaktan memnun olabileceğine dair düşünceden geliyordu.

"Bugünlerde hep dikkatin dağınık," dedi Farrin. "Lilianne bana neredeyse hiç uyumadığını söyledi."

Bir fke sarsıntısını yuttum. Belki de Lilianne düşündüğüm gibi sadık bir mtfevik değildi. "Lilianne hayalperesttir ve olmayan yerde entrika arar. Her neyse, artık buradayım, değil mi? Bundan mutlu olursun sanmıştım."

"yleyim ve ayrıca merak ediyorum: *Her* gece odalarımnda dolaşmaya devam edecek misin, yoksa bir noktada kendime huzurlu bir akşamın tadını çıkaracak mıyım? Her sese atlıyorsun, bu da *beni* tedirgin ediyor."

"Dikkatli ol, Farrin. Ya hastalığımın bana başka bir seçenek bırakmayacağı günü beklerken birdenbire münzevi olursam? Beni korkutup kaçırdığına pişman olursun."

Farrin homurdandı. "Sen, münzevi mi? O rolü ben doldururum. Bir ay bile dayanamazsın." Bana dikkatle baktı; gözlerimi önüme dikmeme rağmen bunu yaptığını hissedebiliyordum. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordu nazikçe. "Senin için endişeleniyorum Gemma. Kendinde değilsin."

Dilimi dağılayan itirafı bastırmak için bir şey, *herhangi bir* şey söylemem gerekiyordu. "Maskeli balo gibi bir geceden sonra herkes senin kadar çabuk toparlanamaz, Farrin."

Farrin sertçe güldü, tüm yumuşaklığı gitmişti. "Bu anılarla oyalanacak zamanım yok. Ynetmem gereken bir mülküm, idare etmem gereken hesaplarım, hizmetilerim var.

ilgilenmek."

"Babam ve tüm arkadaşlarıyla birlikte planlar kurmanın yanı sıra."

Fırtınalı bir sessizlik çöktü.

Farrin bir süre sonra acı acı, "Evet," dedi. "Bir de şu var."

Bu konuyu daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. Bir dizi soruyu serbest bıraktım: "Bask'lara karşı ne tür bir misilleme planlıyor? Byrn'ı babamın arabasını hazırlarken gördüm. Nereye gidiyor? Tüm bu toplantılar ne için? Ve Talan neden bunların içinde? O yıkık bir aileden gelen bir şarap tüccarı, değerli bir müttefik değil."

"Talan'a gelince, tek bildiğim onun babamın gözdesi haline geldiği. Etrafında ilginç insanlar olmasını seviyor ve Talan da ilginç biri - hüzünlü bir hikaye, güzel bir yüz, keskin bir zeka. Aslında yarın Pallas Manastırı'nda babamla buluşacak. Babam sırt ağrılarına çare bulma konusunda uzmanlaşmış bir keşişi ziyaret edecek, *ne* demekse artık."

Farrin istediği cevabı vermiş, gerisini duymazdan gelmişti. Sabrımı zorlayarak, babamla Talan'ın yolda birbirlerine benim ne kadar büyük bir yük, ne kadar büyük bir merak, cam altında tutulması gereken bir numune olduğuma dair hikâyeler anlattıklarını hayal etmemeye çalıştım. Belki Talan babama maskede olanları anlatırdı, bu da büyük olasılıkla onu hiç şaşırtmaz, aksine her zaman şüphelendiği şeyi doğrulardı: içimde bir yanlışlık vardı ve herkesin korunması için kilit altında tutulmalıydım.

Ağlamamaya çalışarak, "Babamın sırtı ağrıyor olabilir," dedim.

"Burada, evimizde çok iyi tedavi edebileceğimiz bir hastalık. Bunun sadece gerçek amacını gizlemek için bir bahane olduğunu varsayabilirim. Her neyse, bundan bahsetmemeliydim. Bu işin bir parçası olmak istemezsin."

Eski cevap beni kılılandırdı. "Çünkü bilmeme gerek yok, öyle değil mi? Yeterince güçlü değilim. Önemli olan benim sağlığım."

Farrin, "Aynen öyle," diye verdi ve yürümeye devam etti.

Kısır bir tatmin heyecanıyla, Bask'lar öldüğünde ve bunun için kime teşekkür etmeleri gerektiğini anladıklarında ailemin ne düşüneceğini merak ettim. Zavallı, çelimsiz, tuhaf Gemma ve onun zavallı, tuhaf bedeni. Ben öldükten sonra, neyi feda ettiğimi bilmenin suçluluğunun hayatlarının geri kalanında onlara yük olup olmayacağını merak ettim.

Boğazımdaki yumru çözülene kadar bekledim ve sonra rahat bir tavırla, "Haklısın, sanırım. Hastalıklardan bahsetmişken, bu sabah oldukça görünüyorsun. Belki de bugün daha sonra piyano çalmalısın. Seni rahatlattığını biliyorsun ve turnuvadan bu yana epey zaman geçti. Bask'lara meydan okumak için o gün acımasızca böldükleri müziğin tadını çıkarmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Farrin'i durduran şey de bu oldu. "Bu hafta sekizinci kez bana müziğim hakkında bir şeyler söylüyorsun. Neden? Daha önce hiç bu kadar ısrarcı olmamıştın."

Sesi öfkeliydi. Yüzümü ona döndüm. Eğimli bir tepenin zirvesinde, kalçalarım kadar yüksek bir taş duvarın yanında duruyorduk. Duvarın ötesinde bir ayçiçeği tarlası hafif esintide neşeyle sallanıyordu. Sırtın dibinde küçük bir dere şırıl şırıl akıyor, serçeler sığ sularında yüzüyordu.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," diye başladım.

"Hayır, istemiyorsun. Babamın ya da benim mutlu olmamı istemiyorsun. Seni dışladığımız için bir ceza."

Ona bakakaldım, yanaklarım kızarmıştı. "Bu hiç doğru değil," diye yalan söyledim, "adil de değil."

Bir an bana sertçe baktı, sonra içini çekti ve başka tarafa baktı. Güneş ışığı yorgun yüzünü sert bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"Özür dilerim," dedi yorgun bir şekilde, "hepsi için. Bunu söylememeliydim, böyle düşünmüyorum ve tartışmak da istemiyorum. Sadece işimi bitirmek ve uyumak istiyorum." Elim sıkıldı. "Bunu düşüneceğim. Müziği yani. Tamam mı?"

Göğsümde gergin bir korku dalgası yükseldi. Bunu yapmasını istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı - hepimizin vardı, gerçi bunu benden başka kimse bilmiyordu. Yine de onu omuzlarından tutup sarsmak ve bir daha asla piyanosuna dokunmamasını, bir daha asla şarkı söylememesini ve kendim için yarattığım bu korkunç durumdan kurtulmama yardım etmek için babamla birlikte sakladıkları tüm sırları bana anlatmasını haykırmak istedim.

Onun yerine en tatlı gülümsememi takındım. "Kapıda nöbet tutacağım ve etrafta uzun süre aval aval bakan herkesi yumruklayacağım."

Keskin bir kahkaha attı. "Bu bir manzara olurdu. Yumruk atma yeteneğin var mı?"

"Doğru şekilde motive edilirse bu başarabileceğimi düşünüyorum."

Bir an için bana sevgiyle baktı, esinti başörtüsünden düşen altın sarısı saç telleriyle oynuyordu. Sonra beni yanağımdan öptü ve yoluna devam etti. Ona ayak uydurmak için acele ettim, botlarımın topukları her adımda nemli toprağa batıyordu. Vücudumun üzerinde bir gölge uçtu ve ayçiçeklerinin arasından hışırdayan rüzgâr, çürümüş ve kaynayan bir şeyin hafif kokusunu getirdi. Ama uzun, boynuzlu bir silüet, tüylü bir post, beyaz bir göbek aradığımda, sarı ve yeşil bir ormandan başka bir şey görmedim ve bir sonraki nefes alışımında, rüzgar bir kez daha hafif ve tatlıydı, yazdan başka hiçbir şeyle baharatlanmamıştı.

O gece, derin karanlık saatlerde, Una'nın acı içinde ağlama sesiyle uyandım.

Yataktan fırladım ya da fırlamaya çalıştım, ama boğucu bir basınç beni düz tuttu, sanki kalın bir battaniye tarafından boğuluyordum. Beyaz bir acı seli içime çöktü. Beni yere mıhlayan büyü acımasız ve katıydı, taş gibi ağırdı. Havayı pençeleyerek ona karşı savaştım. Una'nın sıkıntısının sesi beni çılgına çevirdi. İttim ve tekmeledim, kemiklerim acıyla çiçek açtı, kaslarım acı içinde çığlık attı.

Tam stresten çatlayacağımı düşündüğüm anda, göğsümde sıcak bir ışık noktası toplandı, sıkılmış bir yumruk gibi hızlı ve kızgındı ve sonra patladı.

Büyük bir gürültünün sesi kulaklarımı tırmaladı ve ter içinde kalarak kendimi yataktan dışarı atmayı başardığımda, sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım ve en yakınımıdaki pencerenin kırılmış gördüm. Tekmelediğim battaniyelere takılarak dikkatlice camdan içeri girdim, bir taş ya da kurşun parçası aradım -pencereye ne olduğunu açıklayacak bir şey- ama hiçbir şey bulamadım. Bedenim korkunç bir korkunun etrafında sıkıştı.

Yatak odamın kapısının yanında kıvranan Una'nın yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Her yerini yokladım, var olmayan yaralar aradım ama bir şeylerin ters gittiği açıktı. Sürekli mızızlanıyor, patileriyle yüzünü ovuşturuyordu. Yere çöktü, vücudunun bir tarafını halıya sürttü, sonra ayağa kalktı ve diğer tarafının üzerine çöktü.

Bir anda Una'nın bir şeyler duyuyor ya da kokluyor olması gerektiğini anladım - korkunç ve yanlış bir şey, bu eve ait olmayan bir şey.

Kapıyı hızla açtım ve koridorda koşmaya başladım. Farrin'in odası boştu, kapısı aralık duruyordu. Dehşetim beni boğdu. Evin içinde delirmiş bir kadın gibi koştum, zihnim o kadar korkunç görüntülerle doluydu ki zorlukla nefes alabiliyordum. Bir silah bulmayı ya da babamı uyandırmayı düşünmedim; Farrin'den, hızdan ve göğsümde bir delik açan öfkenin kara yumruğundan başka bir şey düşünmedim.

Merdivenlerden yuvarlanarak evin orta kanadına indiğimde, koridor ürkütücü bir sessizlik içindeydi, hava sıcak ve kokuşmuştu. Sanki kalın bir çamur bataklığıymış gibi itmek zorunda kaldım. Yeşil Balo Salonu'na doğru ilerlerken, hareket etmekten başım dönüyordu, hizmetçilerimizden Marys'in merdivenlerin altında büzüştüğünü fark ettim. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Gözleri kocaman açılmış, bakıyordu. Yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve beni fark ettiğinde çocuksu bir inançsızlıkla başını salladı.

Farrin'in kara kedisi Osmund, Yeşil Balo Salonu'nun kapalı kapılarının önünde, tüyleri diken diken olmuş bir halde çılgınca volta atıyordu. Ağzının hareket ettiğini gördüm, ağlıyor olması gerektiğini anladım ama hiçbir ses duymadım. Hava o kadar yoğundu ki her şeyi boğuyordu. Kendi adımlarım bile sessizdi. Kapılara doğru , Osmund'u bir ayağımla hafifçe ittim, ona güvenli bir yere koşması için bağırdım. Bunu duydum - sesim, suyun altındaymış gibi uzak ve bozuktu.

Çılgınca bir güç patlamasıyla bedenimi kapılara doğru fırlattım. Uçarak açıldılar ve içeri yuvarlandım. Ses, kulaklarımı patlatan şiddetli bir rüzgârla geri döndü ve duyduğum ilk şey Farrin'in çığlığıydı.

Geceliğiyle yerde yatıyordu ve babamın iki katı boyunda, titreyen bir gölge yığını tarafından devrilmiş piyanodan uzaklaştırılıyordu. Çılgınca titriyordu, karanlığın pürüzlü bir karmaşası ve uluyordu, öfkeli, acı dolu bir çığlık o kadar yüksek ve korkunçtu ki dizlerimin bağı çözüldü ve duvara yığıldım. Kapıların çatırdayarak açılma sesini duyunca, şey siyah bir girdapta dönmeye başladı ve vücudunun uçurumunda şekiller titreşti - tüylü siyah bir kanat, kalın bir boynuz, bir adamın pençeli, kabuklu yumruğu, üç yuvarlak sarı göz.

Üç Gözlü Taçlı Adam.

Delici bir çığlık attı ve içinden kıpır kıpır siyah solucanlar ve akla hayale gelmeyecek etli iç organlar fışkırdı. Büyük kısmından kaçtım ve koştum, etrafımda yere ne düştüğünü tanrılar bilirken pis kokudan öğürdüm.

Hiç düşünmeden ona doğru koştum, zihnim hayvani bir öfkeye dönüşmüştü. Bana yalan söylemişti. Kız kardeşime zarar vermeyeceğini söylemişti ve işte kız kardeşim yerdeydi, saçları onun avucundaydı. Morarmış ve kanlar içindeydi; merhamet için ağlıyordu. O an anladım ki bana verdiği göz sayesinde koğuşlarımızı kandırıp evime girebilmişti ve ben de buna izin vermiştim.

O anda bana ne oldu ya da nasıl oldu bilmiyorum - belki de farkında olmadan içimin derinliklerinde bir emir verdim ya da belki de tanrıların zayıf, eski bir kalıntısı bana acıdı ve bedenime sıçradı.

Her ne sebeple olursa olsun, kalbimde yanan çaresiz bir öfke cehennemiyile iblise doğru koşarken, yıldızlar kadar akkor haline geldim.

Ellerimi yumruk yaparak, ne strateji ne de ustalıkla, onu parçalamaya kararlı bir koçbaşı gibi iblisin üzerine uçtum. Ona doğru çılgınca savruldum, şaşkın ve sarı, siyah gözbebekleri kıl kadar ince üç geniş gözünü bir anlığına yakaladım ve sonra büyük bir patlama havayı ikiye böldü, şimşek gibi sıcak ve sağır edici. Balo salonu beyaz bir parıltıyla kayboldu ve bir iğne yağmuru derimi deldi -binlerce, milyonlarca.

Yere düştüm ve başımı sertçe çarptım. Gözlerim dönüyor, ağızma kan tadı doluyordu, Farrin'in bana doğru sürünerek geldiğini ve adımı haykırdığını görecekt kadar uzun süre gözlerimi açık tuttum ve sonra pes edip kendimi solmaya bıraktım.

BÖLÜM 25

Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey cildimin değişmiş olduğuydu.

Yerdedim, başım Farrin'in kucağındaydı, elim bacağının üzerindeydi ve bacağında hafif bir yanardöner vardı. Elimi Farrin'in geceliğine sürttüm, garip parıltının çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum, ama kıpırdamadı. Elimi havada çevirdim ve şaşkınlık içinde parıldayan parmaklarıma baktım.

Sonra Farrin'in sesi yukarıdan aşağıya süzüldü.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi ağlamaklı bir nefesle. "Yaşıyorsun."

Doğrulamaya çalıştım ama titriyordum, yeni doğmuş gibiydim ve Farrin beni tutmadan bunu yapamazdım. Kollarını bana doladı, beni kendisine yasladı ve cildindeki kanlı çizikleri gördüm ve her şeyi hatırladım.

Ondan uzaklaştım ve çılgınca Üç Gözlü Taçlı Adam'ı arayarak etrafımda döndüm, ama sadece Farrin'i, birkaç adım ötede gecelikleri ve sabahlığıyla duran babamı ve arkasında birkaç hizmetçiyle balo salonunun kapısında bekleyen Gilroy'u buldum.

Talan'ın yüzünü aradım, her an kapıdan fırlayıp bana doğru koşmasını ve beni kucaklayıp kollarının arasına almasını bekliyordum. Her şey eskisi gibi olacaktı ve maskeli balodaki o korkunç geceden asla bahsetmeyecektik.

Ama Talan orada değildi, diye hatırlattım kendime. Gareth ile çalışmak için başkente gitmişti. Boğazıma bir hayal kırıklığı yumruğı dolandı. Kendime onun yokluğunun benim için önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Önemli olan Farrin'in güvende olmasıydı. Ben de güvendeydim. İblis gitmişti ve birden pencerelerin de gittiğini fark ettim.

ereveler boş ve temizdi; her bir cam parçası yok olmuştu. Bir zamanlar balo salonunu kaplayan aynalar için de aynısı geçerliydi. Uzun yaldızlı çerçeveler oradaydı ama içlerinde hiç cam kalmamıştı.

Yatak odamdaki kırılmış camı düşündüm ve kırık cam izleri aradım ama yıkılmış piyano, devrilmiş bankı ve Farrin'in kanından birkaç iz dışında zemin temizdi.

"Ne oldu?" Fısıldadım. Kız kardeşime dönüp baktım ama onun dikkati artık benim üzerimde değildi. Yüzü kül rengi olan babamızın üzerindeydi.

"Piyano alıyordum, birden oda karardı ve hareketsiz kaldı," dedi Farrin sıkıntıyla. Babama öfkeyle bakıyordu ki bu bana tuhaf geldi. "Sonra bildiğim tek şey, bir şey tarafından yerde sürüklendiğimdi..." Boğazından garip bir ses çıkardı ve başını salladı. "O şey. ıglık attım ve onunla dövüştüm. Bana korkmamamı söyledi. Her yerimi yaladı. Tadımın karşı konulamayacak kadar güzel olduğunu söyledi. O bir insan, bir canavar ve bir gölgeydi."

"Üç Gözlü Taçlı Adam," diye fısıldadım. Babamın gözleri bana kaydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Üç tane sarı gözü vardı," dedim bıkkınlıkla, "ve korkunç görünömlü bir canavardı. Tahmin etmesi kolay."

Yavaşça konuştum. Başım bu kadar ağırırken düşünmek bile zordu ve yaptığım anlaşmanın gerçekliğini bilmelerini istemiyordum ve kendi tenime bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Ve sonra Gemma beni kurtardı," diye devam etti Farrin. Kolları sıkı ve sert bir şekilde bana sarılmıştı. Benim durdurulamaz kız kardeşim, bir şekilde konuşma gücüne sahipti. "Ne yaptığını bilmiyorum sevgilim ama bana doğru koştuğunu gördüm ve sonra muazzam bir ışıık parlaması oldu, her yeri sarsan bir patlama

Duvarlar. Camlar kırıldı, aynalar da. Yere düştüm, kollarımla başımı kapattım ama hiç acı hissetmedim. Bekledim ve yukarı baktığımda iblis de cam parçaları da gitmişti."

Farrin tereddüt etti. Başparmağı elimin üstünü şefkatle ovuşturdu. Sıcak, iyi ve yumuşaktı; neredeyse yeniden çocuk olduğumuzu, birbirimize sarılarak uyuduğumuzu hayal edebiliyordum.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim merakla ve o beni durduramadan tırnaklarımı koluma geçirdim. Ama bu bile parıltıyı yerinden oynatmadı.

"Evdeki bütün camlar gitmiş," dedi babam sessizce. Gözleri kayrak gibiydi, boş ve anlaşılmazdı. "Her ayna, her bölme."

"İçimde, değil mi?" Önce Farrin'e, sonra da babama baktım ve kolumu kaldırdım. Hareket ettiğimde binlerce küçük leke belli belirsiz parlıyordu. "Gittiği yer burası."

Babamın yüzündeki acı dolu ifade beni ürpertti. Gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde doğru tahmin ettiğimi anladım. Yüzündeki şok değildi. Olanlar onu şaşırtmamıştı. Yüz ifadesi, korktuğu şeyi sonunda görmüş bir adamın yüz ifadesiydi.

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" Farrin sordu.

"Yeterince güçlü bir büyü eyleminin, onu gerçekleştiren kişi için yansımaları olabilir," dedi Peder kalın bir sesle. "Bunu daha önce de gördüm. Yaptığın şey camı parçaladı ve sonra cam seninle kaynaştı. İkinci bir deri."

Konuştukça gözleri parlıyordu ve bu beni dehşete düşürüyordu. Onu yıllardır ağlarken görmemiştim. Artık bunu yapamayacağına kendimi ikna etmiştim. Arkasını döndü ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

"Baba?" Sessizce sordum. Aklımda korkunç bir düşünce şekillenmeye başlamıştı. Babam daha önce de böyle şeyler gördüğünü söylemişti. Ne anlama gelebileceklerinden korkarak kelimeleri dikkatle tuttum.

Gilroy'un aklını başına getirmiş gibi görünen korkunç bir sessizlik çöktü. Hizmetçileri aceleyle uzaklaştırdı ve kapıları arkasından kapattı.

Balo salonunda yalnız kaldığımızda Farrin'in keskin sesi sessizliği ikiye böldü. "Bizi burada bulduktan sonra söylediklerin bana çok ilginç geldi baba: "Özür dilerim Gemma. Bunu tekrar tekrar söyledin. Şu an olduğundan daha fazla yaklaşmadın. Tıksınmış görünüyordun. "Özür dilerim. Kızına söylemek için ne garip bir şey. Neredeyse hayatını kaybedecekken hemen onun yanına gelmemek ve bunun yerine orada durup ağlamak ve sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi yüzünü saklamak ne kadar garip bir şey." Farrin'in kolları sanki ikimizi de bir darbeye karşı hazırlıyormuş gibi gerildi. "Ne için üzgünsün baba? Ne oldu burada? Gemma'dan neden korkuyorsun?"

Başını salladı, iki elini altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Ondan korkmuyorum," diye fısıldadı, açıkça yalan söylüyordu.

"Ona sanki öyleymişsin gibi bakıyorsun," dedi Farrin. "Ona doğru gel. Onu kucakla. Mucizevi bir şey yaptı ve beni kurtardı. Bu senin sevginin bir kırıntısına bile değmez mi? Neden orada öylece *duruyorsun*?"

Babam yere baktı. Sakalı dağınıktı, geceliği buruş buruştu. Hiç de nazik olmayan bir şekilde, zavallı görüldüğünü düşündüm; tıpkı iblisin söylediği gibi, deliklerle dolu yıpranmış bir eldiven gibi.

"Sorun yok baba," dedim, aniden dayanılmaz bir yorgunlukla. "Bir süredir beni sevmediğini biliyordum, en azından Farrin ve Mara'yı sevdiğin gibi sevmediğini. Bunu kabullendim."

Babam gözlerini sıkarak kapattı ve korkunç bir ses çıkardı.

"Gemma, hadi yukarı çıkalım," dedi Farrin sıkıca. "Buna katlanamam. Bırak da aklı başında olmayan bir korkak gibi bön bön baksın. Madam Moreen seni muayene etsin, uyumana yardımcı olacak bir tonik hazırlasın."

"Hayır, gitmeyin," dedi babam sessizce. "Lütfen. Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Neyi düşünüyüm? Neyin var senin? Neden ona öyle bakıyorsun?" Farrin'in öfkesi taşmıştı. Ayağa kalkmaya başladı ve eğer izin verirsem ona doğru yürüyeceğini ve daha sonra pişman olacağı bir şey yapacağını . Bileğini yakaladım ve onu hareketsiz tuttum.

"Ne yaptığımı biliyor," dedim, gerçeği tüm açıklığıyla fark ederek. "Ve bunu nasıl yaptığımı da biliyor. Bunca zaman sihrim olmadığını sanıyordum ama varmış ve bana bundan hiç bahsetmedi ama ne olduğunu biliyor."

"Hayır, bilmiyorum," diye patladı babam, "nasıl çalıştığı hakkında da hiçbir şey bilmiyorum, tam da bu yüzden-" Gergin ve tedirgin bir şekilde uzaklaştı. Acı dolu bir an boyunca sırtı bize dönük, omuzları dik ve dik, sanki kendini destekliyormuş gibi durdu.

"Bunu seni güvende tutmak için yaptık, Imogen," dedi sonunda, çok sessiz bir şekilde. "Bunu anlamalısın. Yaptığın şeyler farklıydı, öngörülemezdi. Korkutucuydu. Mara'nın gücü vardı, Farrin'in müziği. Ama sen... senin büyüün o kadar basit değildi."

Bana bakmak için döndü, yüzü bitkin bir haldeydi. "Sen çok küçükken, yürüyemeyecek kadar küçükken bir sabah boğuluyordun. Boğazın beyaz çiçeklerle doluydu. Onları çıkarmak için ağzını kazdık ama gelmeye devam ettiler. Morarmıştın, nefes alamıyordun. Seni kaybedeceğimizi düşündük. Ama son vıcık vıcık yaprağı çıkardığımızda kendine geldin ve kahkahalarla ciyaktın, yaralanmamış ve mutluydun. Annen aylarca uyumadı, sen de öyle. Her beş dakikada bir seni uyandırıp ağzını kontrol etti. Bütün kabuslarımız çiçeklerle doluydu.

"Dört yaşındayken, annenle kovalamaca oynuyordun ve onun görünümünü uzun, yüzü olmayan, soluk tenli ve dallardan bir tacı olan bir adama dönüştürdün. O ne olduğunun farkında değildi, sen de öyle. Köşeden döndüm ve Eski Çağ yaratıklarından birinin sana saldırdığını sandım. Annene doğru koştum ve onu odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve kafası yarıldı. Büyü . Kanlar içinde feryat ederken ona tutundun, dehşete kapılmıştın.

Madam Moreen onu kurtardı, ama sadece birazcık. Ona Phillipa'nın merdivenlerden düştüğünü söyledim."

Sanki kelimeler lanetliymiş ve onlardan kurtulmak için yanıp tutuşuyormuş gibi hızlı hızlı konuştu. Grotesk bir hikâyeydi, gerçek olamayacak kadar fantastikti ama dinlerken kemiklerim sızladı ve bu bana hikâyenin doğru olduğunu söyledi. Ben hatırlamasam bile bedenim hatırlıyordu.

"Altı yaşındayken," diye devam etti, gözleri parlayarak, "Farrin ve Mara ile bahçede saklambaç oynuyordunuz ve sanırım, 'Ah, bir ağaç olsam ve göz saklanabilsem ne kadar akıllıca olurdu,' diye düşündünüz. Çığlık attığını duyunca evden dışarı koştuk. Daha önce hiç görmediğim devasa bir mürver ağacının filizlenen dallarının arasında sıkışıp kalmıştın. Ağzından yapraklar dökülüyor, tırnaklarından minik beyaz çiçekler fışkırıyor, gözlerinin üzerinden yavaşça kabuklar süzülüyordu."

Babamın sesi kesildi. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Farrin parmaklarımı eziyordu, vücudu yanımda kaskatı kesilmişti.

"Seni nasıl serbest bırakacağımızı bilmiyorduk," dedi kısık sesle. "Ağaç ayrı bir şey miydi, yoksa ağaç *sen miydin*? Seni kurtarmak için onu parçalara ayırırsak, seni öldürür müydük? Ama ağaç yardım gönderemeyeceğimiz kadar hızlı büyüyordu. Kabuk yüzünü tamamen kaplamıştı. Çığlık atmayı bırakmıştın. Başka seçeneğimiz yoktu. Ahırda bir balta buldum ve bedenin dışarı yuvarlanana kadar kesmeye başladım. Eğer bir kez daha sallasaydım, sol ayağını kesebilirdim."

Babam titreyen elini yüzünde gezdirdi. "Tanrılara şükürler olsun ki festival günüydü. Bayan Seffwyck dışında bütün hizmetçiler kasabadaydı, o da her şey boyunca uyudu. Ve kız kardeşlerin hâlâ arazide dolaşıyorlardı - terk edilmiş bir geyik yavrusu bulmuşlar ve oyunu tamamen . Biz şanslıydık. Yaptığın her kötü şeyi açıklamayı başardık. Ama bu şansın uzun sürmeyeceğini biliyorduk."

Acınası bir şekilde ellerine baktı ve daha geri kalanını bize itiraf etmeden önce ne söyleyeceğini biliyordum. Karnımın derinliklerinde biliyordum.

Korku ve öfkenin yaşadığı etli bir yerdi ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Bu duygu içimde bir ot gibi büyüdü; kalbim onun etrafında kırıldı. Ondan nefret ediyordum ve her zaman da nefret edecektim.

"Ne yaptın sen?" Farrin fısıldadı.

"Bunu yapmak zorundaydık," dedi babam, sesinde sessiz bir meydan okuma vardı. "Danıştığımız hiç kimse bize tanrılar adına onun nesi olduğunu söyleyemedi."

"*Benimle* birlikte." Ateş yutmuş gibi hissediyordum. "Ben buradayım. Kimse sana *benim* sorunumun ne olduğunu söyleyemezdi."

Bana baktı, yüzü dikkatle boştu. "Peki o zaman. Ya bir dahaki sefere yanlışlıkla anneni büyülediğinde şifacılar kafasını yeniden yapamazsa? Ya uykunda dikenlere takılıp boğulduysan ya da kız kardeşlerin boğulduysa? Bask'ların seni ele geçirdiğini düşünebiliyor musun? Her şey olduğu gibi devam etseydi, haber yayılırdı ve Bask'lar ya da bir başkası seni kaçırmaya, öldürmeye, incelemek için kesip açmaya ya da belki de Eski Ülke'ye atmaya çalışırdı. Belki de Bask'lar sizi bize karşı kışkırtır, bu korkunç olayların sebebinin biz olduğumuza sizi ikna eder ve bizi yok edersiniz."

Sesi kesildi. Koluyla yüzünü sildi ve gözlerinde bir özürle bana baktı - duymak istemediğim bir özür.

"Baba, ne *yaptın* sen?" Farrin çaresizlik içinde tekrar sordu.

Babam nefes aldı, sonra verdi, sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Gerisini düz bir şekilde, sessizce söyledi. Korkunç bir son. "Annen ve ben Eski Ülke'den sürgün edilmiş ve bu iş için mutlu olan bir zanaatkâr tuttuk. Ondan senin sahip olduğun gücü gömmesini istedik ve o da gömdü. Kan, kemik ve sinewden oluşan bir ağ ördü ve bu ağ onu vücudunun derinliklerinde hapsedip uyuttu. Onu bulduğumuzda altı yaşındaydın. İşlem birkaç gün sürdü ve bir kısmı için uyanık olman gerekiyordu. Annen sürekli senin yanında kaldı ama beni odaya almadı. Seni o doğurmuştu.

dedi ve seni hayal kırıklığına uğratanın kendisi olduğunu, bu yüzden seni keserken kendini izleteceğini söyledi. Dedi ki..."

kavuşturdu ve sesini tekrar bulana kadar üç kez konuşmaya çalıştı. "Annen," dedi, "o günden sonra her gün bana uykusunda senin çığlıklarını duyduğunu, gözlerini her kapadığında çırpınan minik bedeninin anısını gördüğünü söyledi. Sen daha şanslıydın. Sanatkâr bunların hiçbirini hatırlamayacağından emin oldu."

Kulaklarımda kan uğulduyordu. Kolumu Farrin'den çektim ve bana tekrar uzandığında onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Bu yüzden mi ben..." Vücudumu işaret ettim. Camla kaplı parmaklarım usulca parıldadı ve hasta olmak istedim, içimdeki her şeyi kusmak istedim, o zanaatkârın bana yaptığı iğrenç Olden şeyleri ne olursa olsun, ve babamın boğazına tıkmak, onun iradesi dışında parçalanmanın ve tekrar dikilmenin acısını hissetmesine izin vermek istedim.

"Bu yüzden mi hastayım?" Kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum. dehşeti çok acımasız, çok büyüktü. "Bu yüzden mi büyü canımı yakıyor?"

Babam bir kez daha yere baktı. Ondan en bunun için nefret ediyordum. Yaptığı şeye rağmen bana bakmaya cesaret edemiyordu.

"Öyle olduğuna inanıyoruz," diye cevap verdi. "Sanatkâr bizi bunun sonuçları olabileceği konusunda uyardı, bazı hassasiyetler var. Eski büyü Eski Ülke'ye aittir, Edyn'e değil. Ve bu teknik özellikle eskiydi. Nadiren yapılan eski bir uygulama olduğunu söyledi. Vücudunun buna sonsuza dek karşı koyabileceğini söyledi. Ama işlemten sağ çıkarsan yaşayacak ve güvende olacaktı. Gücün uyuyacaktı." Ellerini yumruk yapıp iki yanında tuttu. "Gemma, lütfen anlamalısın; senin için, hepimiz için çok korktuk. Seni kendi büyüünün korkunç bir eylemi yüzünden kaybetme korkusunu sürekli taşıyamazdık. Bu riski almak zorundaydık."

"Peki ya ziyaret ettiğimiz tüm şifacılar, beni incelemeleri için buraya getirdiğiniz akademisyenler?"

"Senin acı çektiğini önemseyen bir ebeveyn gibi davranmak zorundaydı," dedi Farrin, sesi kıvrılıyordu. "Senin ya da bir başkasının, seni neyin rahatsız ettiğini tam olarak bildiğinden ve aslında bunun nedeni olduğundan şüphelenmesine izin veremezdi."

Babası kırmızı çerçeveli gözlerle Farrin'e baktı. "Onun ortalığı kasıp kavurmasına ve bir gün hepimizi yok etmesine izin vermemizi mi tercih ederdin?"

"O sadece bir çocuktü, gücü hala emekleme aşamasındaydı! Zamanla ve özenle kendine gelebilirdi, ama siz ona bunu öğrenme şansını vermediniz."

Farrin'in bacağına dokunarak onu susturdum. "Annem yüzden gitti, değil mi?" Üzerime ani bir sakinlik çöktü, öfkemi bastırdı, tüm kızgın ışığımı söndürdü. "Rüyalarına girmeden duramıyordu, nasıl acı çektiğimi hatırlamadan duramıyordu. Bana her baktığında..."

Babamın yüzü düştü ve gözlerimle karşılaştığında keşke karşılaşmasaydı dedim. Bu konuşmanın ona pahalıya mal olduğu açıktı. Yüreği parçalanmış gibi görünüyordu.

"Sana her baktığında," dedi sessizce, "suçluluk ve utançtan başka bir şey görmedi. Sonra Basklar ateş yaktı ve Mara Rosewarren'e gitti. O kadar çok darbeye dayanamadı."

Sonra da söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi. Ona bunu neyin yaptırdığını bilmiyordum. Belki de böyle bir itiraftan sonra yorulmuştu ve artık sağlıklı düşünemiyordu.

"Sen doğmamış olsaydın," dedi, bakışları uzak, sesi kederle kalın, "muhtemelen hala burada olacaktı. Kız kardeşlerin hâlâ annelerine sahip olacaktı. Ben de hâlâ karıma sahip olurum."

Sözler beni sersemletti, nefessiz bıraktı. Farrin'in beni ondan uzaklaştırdığını belli belirsiz hissettim ve sonra babama doğru koşup yüzüne sertçe vurduğunu gördüm. Ona bağıırıyordu, tüm vücudu öfkeyle titriyordu.

Ona sahip olmasına izin verdim ve o gece evimde kalmayacağıma, bir daha asla evimde kalamayacağıma karar verdim. Balo salonundan çıktım ve geceliğimin parçalanmış kalıntılarıyla giriş holünde yürüdüm. Hiç şüphe yok ki bu, bana bakan hizmetçilerin hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

o anda daha az umursayabilirdi. Atımı çağırdıktan sonra, ön kapının dışındaki merdivenlerde beklerken Lilianne telaşla yanıma geldi. Lilianne'imın yaşlarla parlayan gözleri vahşiydi. Korkmadan bana sarıldı ve nereye gidersem gideyim onu da yanımda götürüp götürmeyeceğimi sordu. Ona ihtiyacım olacağını söyledi. Böyle bir zamanda yalnız kalmam doğru olmazdı. Hiçbir şey söylemedim. Kendimi nazıkçe ondan ayırdım ve uzaklaştım.

Aptal bir yanımda, Talan'ın aniden atıyla yola çıkacağını, başkentten dönüş yolculuğunu sadece birkaç dakika içinde yapmasını sağlayan koruyucu bir içgüdüyle malikâneye geri çağrılacağını umuyordu. Tabii ki bu saçmalıktı. Gelmedi ve gelmeyecekti de. Gözlerim yanana kadar gözümü kırpmadan geceye baktım. Ne kadar istesem de ağlamayacağıma karar verdim. Başka şeyler için ağlayabilirdim, yas tutabilirdim ve öfkelenebilirdim ama bunun için değil. Ne Talan için, ne onun ortaya çıkmasını ne kadar çok istediğim için.

"Ne yapıyorsun?" Farrin tiradını bırakıp bana katılmıştı. "İçeri gel, benimle otur. Babam kendini odasına kilitledi, iyi ki de kilitlemiş. Yaralanmadığından emin olmamız gerek."

"Ben ." Onu . "Beni yalnız bırak, Farrin. Uzak dur benden. Madam Moreen'e git. Yaralarınınla ilgilen."

Biraz hıçkırdı. "Gemma, *lütfe*-"

Ona doğru döndüm ve sertçe ittim. "Benden uzak dur!" diye bağırdım ve onu o hale getirdiğim için hemen kendimden nefret ettim - hızla sakladığı o yaralı ifade. Onun için endişelenmemi istemiyordu; gitmemi istemiyordu. İkimiz de söylenmesi gereken şeyleri nasıl söyleyeceğimizi bilmiyorduk.

Bir seyis Zephyri getirdi. Bir at ne huysuz ve yorgun görünebilirse o kadar huysuz ve yorgun görünüyordu. Çıplak ayaklarım titreyerek eyere çıktım ve Zephyr'i önce tırısı, sonra dört nala koşturdum. Zihnim açık, yüzüm kuruydu. Beyaz bir parıltı gözüme çarptı -Una bize katıldı, bacakları uzun ve akıcıydı ve o zaman bile ağlamadım.

Illaria'nın kapısını çaldım ve arkadaşımın beni gördüğünde gözlerinin açılmasını izledim, alacalı bulacalı ve ısıltılı, camla kaplı tenim.

Benden kaçmadı, onu maskeli baloda terk ettiğim için de kapıyı yüzüme kapatmadı, bunu çok kolay yapabilirdi. Bunun için onu suçlamazdım. Bunun yerine beni sertçe kucakladı ve yanağımdan öptü. Una nefes nefese ve mutlu bir şekilde vücudunu Illaria'nın bacağına yasladı.

Beni paramparça eden şey buydu: habersiz köpeğimin en eski arkadaşlarından birini tercih ettiği şekilde -kibarca, sessizce eğilerek- selamladığını görmek.

Hıçkırarak yüzümü ellerimin arasına sakladım ve Illaria'nın beni içeri almasına izin verdim.

BÖLÜM 26

Illaria beni günlerce emzirdi.

Atölyesinde olmadığı, bir düzine çırağına sipariş vermediği ve bir sonraki dahiyane kokusunu hazırlamadığı zamanlarda, lavanta gülü çayı, zengin Aidurran çikolataları ve hiçbirinde iblisler, ölüm ya da önemsiz düşük büyüden başka bir şey olmayan ve Illaria'nın hatırı için denesem de hiçbirini beni bir zamanlar güldürdüğü gibi güldürmeyen en sevdiğimiz hafif yürekli komedi romanlarından oluşan bir yığınla üzerime titriyordu. Onun tüm zamanını açgözlü bir sülük gibi emdiğim için kendimi suçlu bile hissedemiyordum. Eğer her saat başı gelip beni bulmasaydı ve yeni bir oyalama taktiği bulmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Bana bir kez bile nasıl hissettiğimi sormadı, ne babamdan, ne Farrin'den, ne annemden, ne yeni cam derimden, ne de çocukken bana yapılan korkunç şeyden bahsetti. Maskeli balo gecesi aramızda geçenlere rağmen Talan'ı hiç sormadı bile. O ilk gece ona geldiğimde her şeyi anlatmıştım ve bu beni boşaltmış, içimi acıtan bir kabuk haline getirmişti.

En sevdiğim mavi sandalyemde titreyerek ve üşüyerek sert bir şekilde otururken ona "Bir daha bu konuda konuşmak istemiyorum," diye fısıldamıştım, içimden her kötü kelimeyi çıkarana kadar çayı ya da battaniyeyi reddediyordum. Bu istekte bulunurken bile bunun çocukça olduğunu ve tutmayacağını biliyordum ama Illaria, Tanrı onu korusun, şimdiye kadar bunu onurlandırmıştı. Onu bunun için sevdim. O ilk karanlık günlerde

Hissedebildiğim bir şey vardı: Onu sevdiğimi ve bana kapısını açmasaydı öleceğimi. Zephyr yorgunluktan bayılına kadar koşmaya devam ederdim ve sonra aynısını kendim yapardım, bu arada Üç Gözlü Taçlı Adam'ın gölgelerden fırlayıp öfkeli ve intikamcı bir şekilde işimi bitirmesi için dua ederdim.

Düşüncelerim çılgıncaydı, fazlasıyla dramatikti ama yine de onları durduramıyordum. Hissettiğim acı tahmin edilemezdi; bazen saatlerce kayboluyor, ancak Illaria büyüünün evin benim bölümümde çalışmasını kısıtlamış olsa da, beni ayakta duramaz hale getiren sıcak acı darbeleriyle uyarıda bulunmadan geri dönüyordu. Bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu; balo salonunda her ne yaptıysam bir enfeksiyon gibi içimde kalmıştı. Ne zaman uyumaya cesaret etsem iblis rüyalarımaya giriyordu; bir gölge yığını, bir kürk yumağı, üç sarı, nefret dolu göz.

Hareket edecek gücü bulduğumda, büyüünün yakınlığının acımı daha da kötüleştireceğini bilsem de, Illaria'nın evindeki odalarımından kütüphaneye ya da bazen atölyelerinin dışındaki banklardan birine sürüklendim. Orada otururken, burnum ve ağzım havayı renklendiren zengin, baş döndürücü kokulardan -kabak, tarçın, keskin kırmızı kış meyvesi; sonbahar ve kış kokularının son rötüşlerini yapıyordu- karıncalanıyor ve hiçbir şeye bakmadan buharlaşan yağ fiçilerinin, tıslayan kompresör pistonlarının, Illaria'nın mutlu bir şekilde gevezelik eden çıraklarının seslerini dinliyordum. Ayaklarımın üzerinde yatan Una, atölyelere aceleyle girip çıkan biri tezgahların yanında uzun süre oyalanıp bana gizlice bakmaya çalıştığında sinirli bir şekilde ofluyordu. Illaria'nın hepsine ne söylediğinden emin değildim ve pek de umurumda değildi ama benim hakkımda ne düşündüklerini hayal ederek kendimi eğlendirmeyi başarıyordum - gözlerinin altında gölgeler ve parıldayan bir cilde sahip, orada tuhaf bir heykel gibi boş gözlerle oturan dilsiz Ashbourne kızı.

Umarım onları korkutmuşumdur. En azından bazılarının yanımdan geçerken titrediğini ve tanrıça Zelphenia'ya bana ne olduysa onların başına asla gelmemesi için dua ettiğini umuyordum.

Ana evdeki odalarımı ek olarak Illaria bana arazideki özel misafir kulübelerinden birini kullanma izni verdi. Her ne kadar beni gözünün önünden ayırmak onu tedirgin etse de, içgüdüsel olarak inzivayı ve onunla birlikte gelen sessizliği arzuladığımı fark etti.

Kulübe küçüktü, küçük, şirin bir yalnızlık yuvasıydı ve Farrow malikânesindeki her şey gibi cömertçe döşenmişti; canlı kobalt rengi duvarlar, parlak kadife çiçeği tonlarında çiçeklerle işlenmiş krem rengi nevresimler, sıcak maun mobilyaların üzerinde parıldayan pirinç kaplamalar. Yatak devasa boyutlardaydı, direklerine püsküllü ipek örtüler serilmiş kabarık bir lüks bulutuydu.

Illaria'nın atalarının sevgiyle çizilmiş portreleri duvarları süslüyordu. Yeni bedenimi değerlendirmek için boy aynasının önünde çıtırçıplak durduğumda beni görmemeleri için her birinin üzerine battaniye attım.

Soluk tenimin her santimi, ışık değdiğinde parlayan narin bir parıltıyla parlıyordu. Çirkin değildi, hiç de değil; aslında, bir sonraki insan içine çıkışımda, eğer çıkarsam, insanın kendini pırıltılı pudrayla boyamasının - sadece yanaklara ve köprücük kemiklerine vurgu olarak değil, tepeden tırnağa- bir çılgınlık haline geleceğinden şüpheleniyordum.

Bu fikir beni hasta etti. Umutsuzca kurtulmuş bir parçamı aradım ama balo salonunda yaptığım sihir her neyse, bulabildiği her cam parçasını tenime fırlatmış gibiydi. Hiçbir yerim kurtulmamıştı; kafa derim, karnım, popomun üstündeki çukur, dizlerimin arkası. Tenim okuyamadığım bir takımyıldızlar haritasıydı ve bir akşam dışımın artık içimle eşleştiğini fark ettiğimde -her ikisi de rıza göstermediğim sihir eylemleri tarafından yaralanmıştı- gözyaşlarıma güldüm.

O gece kulübenin pençe ayaklı küvetinde saatlerce yıkandım. Ne kadar kese yapsam da fayda etmedi; camla kaplı cildim değişmezdi, ıslıl ıslıldı,

İnci gibi pürüzsüz. Geldiğim ilk gece, Illaria yattıktan sonra, kollarımı kanayana kadar kaşımıştım ama o kabukların bile artık bir parlaklığı vardı. Banyoda onlara baktım, soğuk suyun içinde titriyordum. Görünüşe göre kendimi parçalara ayırsam da hiçbir şey değişmeyecekti. Cam benim bir parçam haline gelmişti, derinlere kök salmıştı.

Su soğuyana kadar banyoda oturdum, hiçbir şeye bakmadım, sonra sendeleyerek yatak odasına gittim, çıplak ve sırlıklamdım, en azından tenimin bir kısmını örtmek için geceliğimi çekiştirdim ve sefil bir şekilde yatağa süründüm. Ağlamaktan başım ağrıyordu; karnımı da ağrıyana kadar kaşıldım ve yumrukladım. O zanaatkâr her ne yaptıysa, içimde her ne iğrenç Eski Çağ şeyi yaşıyorsa, bir gün onu söküp atacaktım. İster sihirle ister kendi ellerimle olsun, bunun gerçekleştiğini görecektim ve kesinlikle bundan sonra içim boşaltılmış ve yapılmamış olarak yaşamaya devam edemeyecektim.

Bu ne büyük bir rahatlama olurdu: içim boşalırken bağırsaklarımın dökülmesi, benim bir parçam haline gelen tüm cam parçalarının dağılmış mücevherler gibi yere düşmesi. Hayal ettiğim gibi, korku hissetmedim, sadece sevindim. Bundan sonra acı çekmeyecektim, sırlar olmayacaktı ve bu, hayatını mahvettiğim babam ve Farrin için ne büyük bir nimet olacaktı, çünkü artık en azından bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Ve belki annem, eğer hâlâ yaşıyorsa, bir gün olanları duyacak ve sakat bıraktığı kızının artık acı çekmek zorunda olmadığını bilmek onu rahatlatacaktı.

Bu hayali olaylar dizisi beni garip bir sükûnete sürükledi. Hafif bir yağmur yağmaya başladı. Gözlerim kapanana ve uyuyana kadar camdan aşağı süzülüşünü izledim.

Kulübenin kapısına vuran birinin sesiyle uyandım.

Uyku sersemliğiyle bir an yatağımda uzanıp gözlerimi açtım ve dinledim. Hafifçe yağan yağmur fırtınaya dönüşmüştü.

Pencereler ve rüzgâr uğulduyor, bacadan aşağı ıslık çalarak kapalı bacayı tıkırdatıyordu.

Garip bir şekilde, ne fırtınadan ne de ısrarla çalan kapıdan korkuyordum. Aslında, üzerime bir sakinlik çöktü. Belki de bu hayal ettiğim sonun başlangıcıydı; belki de iblis basamaklarda belirmiş, öfkeyle dumanı tüterken beni deşmek için can atıyordu. Eğer öyleyse, onu hoş karşılardım. Korkmaya gerek yoktu.

Yataktan kayarak çıktım, uyuşuk bir şekilde ayakucundan püsküllü bir şal aldım ve omuzlarıma doladım. Kulübe soğuktu ve son anlarımı gereksiz bir rahatsızlık içinde yaşamak için hiçbir neden göremiyordum. Yatak odasına doğru yürürken, aynada yeni ve tuhaf halime bir göz attım ve beni şaşırtan bir hıçkırık tutturdum. Bunu ben istemiştim, değil mi? Yine de vücudum bunun bir vahşet olduğunu umursamıyordu; basit ve hayvani bir şeydi ve sadece hayatta kalmak istiyordu.

Vücudum ani bir ürpertiyle titrerken ön kapıyı açtım ve hemen şokla donakaldım.

Talan kulübenin merdivenlerinde duruyordu, her tarafı yağmurdan sırlıklam olmuştu; kalın paltosu, sırlıklam botları, solgun alına yapışmış siyah saçları. Yüzündeki çaresiz hüznü beni şaşkına çevirdi. Bana doğru bir adım attı, ellerini yüzüme dokunacakmış gibi kaldırdı ve sonra durdu, kollarını indirdi, ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Farrin olanları anlatması için Gareth'a mektup yazdı," dedi kısık sesle, "biz de elimizden geldiğince hızlı bir şekilde Ivyhill'e geldik. Farrin senin o gece kaçtığını, Illaria'nın ona sadece sana çok iyi bakıldığını ve uzak durmamız gerektiğini söyleyen bir not gönderdiğini söyledi ama ben... Gemma, seni görmeliydim. Seni kendi gözlerimle görmeli ve güvende olduğunu bilmeliydim."

Gözlerimi kırıştırdım, hain bedenim sırlıklam olmuş kıyafetlerimle ona doğru eğilmek için can atıyordu ama buna izin vermedim. Kulübeye geri döndüm, şalım boğazıma sıkıca sarmıştım.

"Beni terk ettin," diye fısıldadım.

Talan acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Biliyorum. Biliyorum ve çok üzgünüm."

"Beni orada, o ağacın altında bıraktın. Bana bir canavarmışım gibi baktın."

Acı acı güldüm. "Sanırım yanılmadın."

"Sen bir canavar değilsin Gemma."

"O zaman neden benden kaçtın?"

"Panikledim. Kollarımda, gözlerimin önünde değiştin. Yaşadığım şokla, senin kılık değiştirmiş bir Eski Çağ yaratığı olabileceğini, beni baştan çıkarmak için Gemma Ashbourne'un görünümüne bürünmüş olabileceğini düşündüm. Bu çocukça bir düşünceydi ve böyle düşünmekle hata ettim."

"Ah, ama ben kılık değiştirmiş bir Eski Çağ yaratığıyım," diye fısıldadım, "ya da en azından yeterince yakınım. Farrin'in ailemin bana ne yaptığını sana anlattığını varsayıyorum?"

"Gareth'a her şeyi anlatmış, o da bana anlattı. Belki de ."

"Kime söylediği umurumda değil. Yakında herkes öğrenecek. Beni gördükleri anda *başka* bir şey olduğumu anlayacaklar." Vücudumu işaret ettim, zorlukla konuşabiliyordum. "Bırakın beni, lütfen. Kimseyi görmek istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum."

Bana doğru bir adım attı, sonra bir kez daha geri çekildi ve yüzündeki ıslak saçları sildi, tedirgin ve perişandı. "Lütfen, gitmeden önce sana bir şey söylemeliyim. Ve sonra eğer bana söylersen sonsuza dek çekip gideceğim, bunu yapmak beni mahvedecek olsa da. Gemma," dedi yorgun gözlerini benimkilere kaldırarak, "o geceden beri senin için yanıp tutuşuyorum. Sana yaklaşıp yaklaşamayacağımı, ne zaman ve nasıl yaklaşacağımı ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken ıstırap içindeydim, ama aslında basit bir şey: Hisar'daki o gece için ölçülemeyecek kadar üzgünüm. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk ettim. Bu affedilemez bir şeydi, ama işte , bir aptal ve korkak olarak, yine de senden rica ediyorum - sana *yalvarıyorum*

-Beni affetmen için.

"Vahşi kedicğim," diye fısıldadı ve sonra yüzümü nazıkçe ellerinin arasına aldı, sıırıslıklam eldivenleri tenime karşı soğuktu, gözleri acı dolu bir umutla yüzümü arıyordu. "Seni istiyorum Gemma, her şeyini, olduğun her şeyi,

Henüz anlamadığımız yanlarını bile. Sana korkunç şeyler yapıldı ve ben bu gerçeğe yaşamana ve bir gün tekrar güvende hissedebilmen için bunu aşmana yardımcı olmak istiyorum. Seni koruyabildiğim her şeyden korumak ve koruyamadığım her şeye karşı senin yanında savaşmak istiyorum. Gecelerimi senin yatağında geçirmek, seni hak ettiğin tüm zevklerle şımartmak, seni inciten her şeyi unutmana yardımcı olmak istiyorum."

Bana gülümserken yüzü yumuşadı. Gözleri parlıyordu ve burnunun ucunda tek bir minik yağmur damlası geziniyordu, o kadar tatlı bir şeydi ki ona dokunmak, eğilip soğuk burnunu öpmek ve o damlayı kendime mal etmek zorunda kaldım. Dudaklarımın dokunuşuyla gözlerini kapattı.

"O kadar uzun zamandır yalnızdım ki," dedi sessizce, "aşık bir insan olmayı hiç öğrenemedim. Aşk benim için iğrenç bir şeydi, yalanlar ve sahte umutlardan başka bir şey değildi. Ailemi yok eden iblis aşk vaat etti, aşk verdi ve sonra onu benden aldı. Uzun zaman önce savunmasız olmanın, birinin beni gerçekten *görmesine* izin vermenin güvenli olmadığına karar verdim."

Derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve o karanlık derinliklerde alev alev yanan tutku beni nefessiz bıraktı.

"Ama o gece seni görmeme izin verdin," dedi, "her şeyini, hatta gizli yanlarını, seni dehşete düşüren şeyleri bile. Taşıdığım gücü bana göstermek senin seçimin olmayabilirdi, ama yine de bu bir hediye idi, o zaman takdir edemeyecek kadar aptal olduğum bir hediye idi. Tekrar deneme şansını kazanmak ve bu hediye yi elimden geldiğince geri vermek istiyorum. *Beni* başka hiç kimsenin görmediği gibi görmene izin vermek için. Sana sunacak çok az şeyim var, ama yine de sunuyorum - bağlılığım ve korumam, bedenim, zihnim ve kalbim."

Sanki onu her an geri çevireceğimden korkuyormuş gibi dikkatle yaklaştı. "Bana sahip olacak mısın Gemma? Kendimi affettirmem ve sevgini geri kazanmam için bana bir şans verir misin?" Sertçe yutkundu, gözlerinde sessiz bir yalvarış yanıyordu. "Beni sevdin Gemma, değil mi? Ben her şeyi mahvedene kadar yani. Lütfen beni sevebileceğini düşünmekle hata etmediğimi söyle."

Sözleri beni çözdü. Elimden geldiğince kararlı bir şekilde ona baktım. "Maskeli balodan sonra bana hiç gelmedin. Ivyhill'deydin ve bir kez olsun beni görmeye gelmedin."

"Benden isteyeceğini düşünmemiştim. Ama yine de kalmak zorundaydım - babanın iş bağlantıları ya da ailemin lanet olası şarabı için değil, *senin* için. Seni görebileceğim, bana gelip özür dilememe izin vereceğin ya da beni geri çevirsen de sana kendim gitme cesaretini bulabileceğim küçük bir şans için babanın evinde bir oda kazanmak için ne söylemem ve yapmam gerekiyorsa yapmaya karar verdim. Dönmüş olsaydın da seni suçlamazdım."

"Benden uzak durduğun için seni korkak biri olarak görebilirler," dedim, "ya da daha kötüsü, seni kalpsiz biri olarak görebilirler. Evde olduğunu ve buna rağmen benden uzak durmayı seçtiğini biliyordum. İncinmiş olan bendim, yine de ilk teklifi benim yapmamı mı bekliyordun? Bana gelebilirdin. Deneyebilirdin." Konuşurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Babama seni göndermesini söylemeliydim. Bunun yerine kendime eziyet etmeyi seçtim."

Talan'ın yüz ifadesi tamamen yıkılmıştı. "Gemma, söylediklerinin korkunç gerçekliğini hissediyorum. Ne kadar acı çektiğini hissediyorum ve bunun için çok üzgünüm. Haklısın, tek yaptığım sana ıstırap vermek oldu." Gözlerini kaçırdı, kolunu yüzüne sürdü. "Sana başka bir şey getirebileceğimi düşündüğüm için aptalım. Şimdi seni terk edeceğim. Özür dilerim. Hayatımın sonuna kadar üzgün olacağım."

Sonra arkasını dönmeye başladı ve ben artık orada durmaya ve kendimi ondan uzak tutmaya dayanamadım. Aptalca ve düşüncesizce davranmıştım; kapıyı suratına çarpmalıydım. Bunun yerine ceketini tutup onu kendime çektim, adını fısıldadım ve onu öpmek için eğildim; ağzının kenarlarını, çenesini, yanaklarını, dudaklarını. Zihnim beni mutsuzca azarladı ama bedenim sanki bir parçam kaybolmuş ve şimdi bulunmuş gibi tekrar ona yakın olmak için şarkı söyledi. Altımda onun sağlam gücüyle

Ellerimi tuttuğumda kendimi bir kez daha eski Gemma gibi hissettim -şimdi bildiklerimden habersizdim, tenim tamamen insandı.

Talan donmuştu, iliklerine kadar ıslanmıştı ama çok geçmeden çaresiz dokunuşlarımın altında eridi ve öpüşmelerimiz derinleşti. Kollarımı boynuna doladım, onu ısıtmaya kararlıyım. Şalım yere düştü ve soğuk elleri sırtımdan aşağı süzülürken titredim.

"Seni sevmemeliyim," diye mırıldandım öpücüklerin arasında, boğazımda sıcak bir yumru. Umutsuzluk, korku, öfke... Bilmiyordum ve umurumda da değildi. "Sana beni terk etmeni ve bir daha asla geri dönmemeni söylemeliyim."

Elleri geceliğimin ince, kabarık kumaşını kavradı. "Bana gitmemi söyle, gideceğim," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Önünde diz çökmemi söyle, yapacağım. Her şeyi, sevgilim. İstedğin her şeyi yapacağım, beni öldürse bile."

Boynuna sokuldum, tenindeki yağmurun tadını aldım. "O zaman içeri gel," dedim ona, "ve hissettiğini iddia ettiğin bu aşkı bana göster." Onunla buluşmak için gözlerimi açtım. "Olanları unutmama yardım et, sadece bir süreliğine. Her şeyi unutmama yardım et, Talan. Seninleyken her şey biraz daha kolay geliyor, acıtsa bile. Bu ne kadar mantıklı?"

Sözlerim karşısında biraz ürperdi ve başını eğerek yüzümü inceledi. "Açık olmalısın Gemma. Benden ne istediğini açıkça söyle. Kelimelerle anlat."

Yanağımı onunkine bastırmak için uzandım. "Benimle seviş, Talan," diye fısıldadım. "Seni hâlâ sevebileceğimi düşünmekle yanılmadığımı göster bana."

Beni kendine çekti, saçlarıma dokunarak boğuk bir rahatlama kahkahası attı ve sonra bakireler gibi beceriksiz ve hevesli bir şekilde tökezleyerek içeri girdik. Ceketinin ve gömleğinin düğmelerini açmasına yardım ettim ve titreyen elleriyle her yerime dokundu. Saçlarımdan birkaç buklesini kaldırdı ve yüzünü onlara bastırdı ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Öpücükleri uzun ve yavaştı, karnımdan yukarıya doğru kalın altın ışık makaraları çekiyor, beni onun içinde gevşek ve sıvı halde bırakıyordu.

Kollarını. Dilimi dudaklarına değdirdim ve bir iniltiyle ağzını benim için ayırdı.

Birlikte ıslak gömleğini çekiştirerek çıkardık ve yere fırlattık. Ellerimi sırtının pürüzsüz kaslarında, karnının düz düzlemlerinde, gezinen parmaklarımı kemerine kadar götüren koyu renk saç çizgisinde gezdirdim.

"O kadar hızlı değil, vahşi kedi," diye nefes nefese ellerimi yakaladı. "Bırak seninle acele etmeyeyim. Seni santim santim çözmeme izin ver."

Uzun, yavaş bir sevişme gecesi fikrinden duyduğum zevk ile onu bir an önce içimde hissetmek için duyduğum çaresizlik arasında kalarak sabırsız bir iniltiyle kemerini çekiştirdim.

Sonra omzunun üzerinden baktım ve duvara dayalı aynada ikimizi gördüm - o, güzel kremisi teni, sırtının yağsız kasları ve ben, olan her şeyden sonra yeni zayıflamış, vücudum parıldayan ve garip.

Midem bulandı. Ondan uzaklaştım ve arkamı döndüm.

"Ne oldu? Gemma," dedi, zor nefes alıyordu, omzuma dokunarak, "konuş benimle, lütfen."

Vücudum hâlâ öpücüklerinden dolayı titriyor olsa da, elinin sıcaklığından uzaklaştım.

"Bana bak," dedim, görülecek bir şey kalmayana kadar tırnaklarımı vücudumda aşağı yukarı gezdirme dürtüsüyle savaşıyor. "Sadece bana *bak*. Ben bunu yapamam. Bunu bir daha hiç kimseyle yapamam."

"Sana bakıyorum," dedi nazikçe, "ve karşımda şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici, en sarhoş edici, en güzel kadını görüyorum. Sevdiğim kadını görüyorum."

Gözlerim taze bir hüznle yandı. "Beni sevmiyorsun. Sevemezsin. Bu imkânsız." Ondan uzaklaştım ve kendimi parlayan, gözleri kamaşmış yansımama bakmaya zorladım. "Beni kesip biçen, tekrar diken ve beni bu *yaratığa* dönüştüren zanaatkârı bulamazsam...

Senden önce ne olduğumu ya da şimdi gerçekten ne olduğumu asla bilemeyeceğim. Bir gün başıma başka neler geleceğini kim bilebilir? Kimse *bilemez*. Bir iblisle savaştım ve evimdeki tüm camları kırdım. Annemle bir oyun oynadım ve görünüşünü o kadar korkunç bir şeye dönüştürdüm ki babam neredeyse onu öldürüyordu."

Talan yavaşça bana doğru yürüdü. Dışarıdaki fırtınalı rüzgâr ve köşedeki loş lamba bir araya gelerek çıplak göğsünün üzerinde çekici şekiller oluşturdu. Çaresizce ona baktım, bana dokunmasından dehşete düşmüştüm ve aynı zamanda her şeyi arzuluyordum - vücudunun benimkine olan güvenini, eğer izin verirsem bana verebileceği sakinliği. Ama nasıl yapabilirdim ki?

"Ya bir gün sana zarar verirsem?" Fısıldadım. "Seni şimdi bile incitebilirim, burada, bu gece. Bu düşünceye dayanamıyorum." Bana uzandığında elini tutmaya çalıştım, avucunu şiddetli bir öpücükle ağzıma bastırdı. "Seni incitmek istemiyorum, ne şimdi, ne de *hiçbir zaman*."

"Gel buraya," dedi elimi nazikçe çekerek. "Gel de şuna bir bak."

Beni aynaya doğru yönlendirdi, dokunuşu o kadar heyecan vericiydi ki kendimi alamadım. Aynanın önüne geçip kollarımı iki yanıma indirmesine izin verdim. Arkamda yükseliyordu, başımın tepesi omzuna değiyordu. Yanağımı öpmek için eğildi ve gözleri aynada benimkilerle buluştu.

"Sizi partinizde ilk gördüğümde," dedi, "güzel olduğunuzu düşünmüştüm, evet ve kesinlikle partideki en göz alıcı kişiydiniz, ama gözlerinize bakana kadar kendimi büyülenmiş bulmamıştım."

Ellerini yüzümü okşamak için kaldırdı, sadece elmacık kemiklerime, sonra kaşlarımın kemerlerine hafifçe dokundu. "Gözlerin öyle ıııklı, öyle *hayat* doluydu ki," diye devam etti. "İçinde yılmaz bir güç var. Bunu bildiğini sanmıyorum. Kendini kız kardeşlerinden daha az görüyorsun. Sunabileceğin tek şeyin görünüşün, sosyal becerilerin olduğunu ve bunların ailene yük olduğunu yükü telafi etmeye yetmeyeceğinden korkuyorsun. Ama sen yük değilsin Gemma. Benim için değilsin,

Babanız öfke ya da korku anlarında düşüncesizce konuşsa da sizi şiddetle seviyor. Bunu hissettim. Sana her baktığımda bunu hissediyorum."

Başparmağı dudaklarıma değdi ve titredim, sessizce ağladım, her sözüyle daha çok acı çektim.

"Sen *güçlüsün* Gemma," diye mırıldandı saçlarıma. "Ruhun bir okyanus, uçsuz bucaksız, acımasız ve aç."

Elleri aşağı indi, geceliğimin bağlarının üzerinde gezindi. "Yapabilir miyim aşkım?" diye fısıldadı. "Sana gördüklerimi göstermek istiyorum."

Başımı salladım, nefesim kesilmişti, nutkum tutulmuştu. Gözlerimi onunkilerden ayırıp maharetli parmaklarının yakamdaki kurdeleleri çözmesini, sonra da altındaki beş küçük düğmeyi açmasını izledim. Böylece gevşeyen kumaş omuzlarımdan düştü, vücudumdan aşağı kaydı ve ayaklarımdan dibinde birikti.

Gördüğüm manzara karşısında dehşete düşerek arkamı dönmeye çalıştım ama Talan buna izin vermedi. Elimi tuttu ve parmaklarımı öptü, gözleri hala aynada benimkilerdeydi ve diğer eliyle omzumdan, kolumdan, belimin altından, kalçalarımdan hafif kabarıklığından aşağıya doğru yumuşak çizgiler çizdi. Elinin üzerimdeki görüntüsüne o kadar kapılmıştım ki, tenimdeki camın yumuşak parıltısını fark etmeyi unuttum.

"Tanrım, şu haline bak," dedi, sesi alçak ve sertti. "Sen bir hayal gibisin Gemma. Önceden de öyleydin, şimdi de öylesin. Bedenin değişmiş olabilir ama sen değişmedin, benim için değişmedin. Seninle dolunayın altında sevişmek ve ışığın teninde oynaşmasını izlemek istiyorum." Şimdi iki eli de üzerimdeydi. Biri göğsümü kavradı, başparmağı meme ucumu usulca okşadı; diğeri karnımdan aşağı, kalçalarıma doğru kaydı. "Seni kükreleyen bir ocağın önünde yere yatırmak istiyorum, böylece ateş ışığı seni kor gibi altın rengine boyayacak."

"Ama Talan," diye hıçkırdım, dokunuşuna doğru eğildim. "... ya..."

"Hayatımızı ya şöyle olursa *diye* endişelenerek geçirebiliriz," dedi, "ya da her güne birbirimizi severek başlayabilir, başımıza ne gelirse gelsin birlikte göğüs germeye hazır olabiliriz."

Yüzümü kendine doğru çevirdi, beni öpebilmek için nazikçe yerinde tuttu. -Önce yumuşakça, saygıyla, sonra da yükselen bir tutkuyla ona karşı nefes nefese kaldım, gözyaşlarına boğuldum, daha fazlası için çaresizdim. Eli bacaklarımın arasına kayd ve beni bulduğunda, sıcak, ıslak ve onun için ağrıyordu, ağzıma karşı inledi ve başparmağını yavaş ve alaycı bir şekilde etrafımda dolaştırmaya başladı.

"Çok güzelsin Gemma," diye fısıldadı saçlarıma, sonra ışıltılı kara gözlerini aynaya çevirdi. "Şu haline bak, elime karşı kıvranıyorsun."

Yaptım, sersemlemiş bir halde ve parlak, elmas bir an için ne yaptığını gördüm -kollarını bana dolamıştı, bir eli boğazımı hafifçe sıkıyor, diğeri kalçalarımın arasında geziniyordu. Çıplak ve solgundu, cam gibi parlıyordu ve hafif bir ter pırıltısı vardı. Bir parmağını içime sokarken bacaklarım titriyor, çözülmüş altın sarısı saçlarım kalçalarım dökülüyordu. Esmer başını boynuma indirdi ve beni öptü, enseme hafifçe emdi.

"Harikasin," diye mırıldandı. "Sen mükemmelsin. Ve senden bir daha asla kaçmayacağım. Yemin ederim. Gelecekte ne olursa olsun, şimdi ve her zaman seninim, eğer bana sahip olursan." Sonra aynaya baktı ve adımı söyledi, sesi kelimenin etrafında kırılıyordu. "Gemma, bize bak. Bize *bak*. Ben seni boşaltırken kendini izle. Ne kadar güzel olduğunu gör."

Gözlerimi açık tutmak neredeyse imkânsız olsa da itaat ettim, her zarif ayrıntıyı hararetle not ettim: üzerimdeki elleri, içimdeki parmakları, titreyen bedenim, kızarmış yanakları, şakağıma bastırıldığı ağzı, aynada benimkiyle buluşan ateşli bakışları. Göğsüne yaslandım, o da bizi hızla yatağa doğru götürdü, kenarına oturdu ve beni kucağına çekti. Arzusunun sert sıcaklığı çıplak popoma bastır ve nefes nefese kaldım, zevkle inledim, ona karşı geri döndüm. Sol bacağıma yukarı kaldırdı ve kolunun üzerinden sarkıttı, sonra kendi bacağına sağ bacağıma doladı, açarak beni kendisine kilitledi. O anda

Pozisyon ona daha fazla alan, daha fazla kontrol sağladı ve bu avantajı lezzetli bir şekilde kullandı, parmakları içimde daha derine kıvrıldı. Yansımamızı izlemek başımı döndürüyordu; bacaklarım ardına kadar açık, bedenim onun kollarına hapsolmuş, karanlık gözleri tenimde açlıkla geziniyordu. Eli çenemin etrafında kıvrıldı; başparmağı dudaklarımın arasına girdi. Tuttum ve emdim; kulağıma doğru küfretti, ne kadar güzel olduğumu, ne kadar ilahi olduğumu mırıldandı.

Sıcak bir zevk dalgası vücuduma tırmandı, beni daha da sıkı çekti. Ayak parmaklarım havada kıvrıldı ve titremeye başladım.

"Evet, Gemma, bu," diye tısladı ve ona karşı kıvrılan bedenimin şehvetli tablosunu izlemeye devam etmek istesem de yapamadım, sonunda haykırdım ve kollarında parçalandım. Gözlerim kapandı ve vücudumu elinin etrafında kıvırdım, hala onun üzerinde hareket ediyordum, serbest bırakılmamın dalgalarını olabildiğince uzun süre sürdürdüm. Kolları etrafımda sıkılaştı ve vücudum onunkine karşı sarsılırken cesaretlendirici sözler fısıldadı.

Bitirdiğimde, saçma sapan şeyler mırıldanarak ve her yerim karıncalanarak ona sarıldım ve o da alnımdan öptü, beni kollarına aldı ve yatağın etrafında dolaşarak beni şefkatle yastıklara yasladı. O uzaklaşmadan bileğini yakaladım ve ona baktım.

"Daha fazla," diye fısıldadım, onu kendime doğru çektim, sonra da üstüme çıkardım. Parmaklarımı nemli siyah saçlarında gezdirdim, sonra elini kavradım ve pantolonunun içinden sert uzunluğunu bulana kadar çıplak gövdesinde gezdirdim. Avucunu hareket ettirdim, kendini okşamayı için ona rehberlik ettim ve bir nefes tısladı, gözlerini sıktı, dudağını ısırdı. Kemerini çözmeye başladım, güldü ve ağzıma bir öpücük kondurdu.

"Bekle Gemma," diye mırıldandı. "Bunu yavaşça, düzgün bir şekilde yapmak için zamanımız var."

Gülümsedim, gözlerim onunkilere sabitlenmişti.

"Yeterince bekledik," diye fısıldadım. "Seni şimdi istiyorum. Yavaş daha sonra gelebilir." Elimi pantolonunun içine soktum ve onu sert bulduğumda heyecanlandım.

ve sıcak, benim için ağrıyor. "Benim mükemmel, tatlı küçük amımı sikmekten başka bir şey istemediğini söylemiştin, o yüzden *sik* beni."

Sözlerim onun kontrolünü paramparça etti. İnledi ve pantolonunu kendini serbest bırakacak kadar aşağı çekti, sonra kalçalarını benimkilere doğru indirdi ve bana süründü. Gözlerim zevkle kapanırken, onun benimle dalga geçme hissinin tadını çıkarıyordum -yumuşğa karşı sert, sırlıklam buklelerimin üzerinde kolayca kayıyordu. Sonunda içime girdiğinde, acı verici bir yavaşlıkla, neredeyse beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderen boğuk bir çığlık attı.

"Bu gece sonra," dedi, kendini bana doğru tutarak, sertçe nefes alarak, "bu gece daha sonra seni istediğim gibi yavaşça alacağım."

Kalçalarını kavradım ve onu daha da içime çektim. Keskin bir hamleyle içimi tamamen doldurdu ve ben de onu orada tutmak için bacaklarımı etrafına doladım. Bir süre orada kaldı, adımı mırıldandı, sesi kalındı ve sonra hareket etmeye başladı, beni yavaşça yastıklara geri iten derin ve sabit itişler.

"Söz mü?" Gözlerimi kapatıp gülümseyerek söyledim. "Bunu bu gece tekrar yapacak mıyız? Ve tekrar ve tekrar?"

Yüzünü boynuma gömdü ve tenimi emdi. "Evet," diye mırıldandı, "beni ne kadar istersen."

"Beni kollarınla saracaksın, böylece seni, her *şeyini* hissedebileceğim?" Titredim, ona doğru yükseldim, son aylardaki tüm hayallerim bedenimde kükrüyordu. "Eğer istediğim buysa beni arkadan mı alacaksın? Sadece dilini kullanarak beni boşaltacak mısın?"

"*Evet*," diye homurdandı, sert bir hamleyle. "Hepsi ve daha fazlası, güzelim." Haykırdım, parmaklarımı saçlarına doladım ve çekiştirdim. "Bunu tekrar yap."

Boğazımı emerek itaat etti. Kalçalarının benimkilere çarpma sesi beni kendimden geçirdi.

"Tekrar, Talan," diye fısıldadım ve sonra artık konuşamadım. Kollarımı omuzlarına dolamak için saçlarını bıraktım ve tekrar tekrar içime girerken ona sarıldım, o kadar sert ve derindi ki ağzım açık kaldı.

Sessiz bir zevk ığlığı. İçimde bu kez daha keskin ve daha hızlı bir başka coşku dalgası oluştu ve Talan sert bir çığlıkla içimde bittiğinde, yüzü saçlarına gömüldüğünde, onu takip ettim ve ona tutundum, ikimiz de sıırıslıklam olmuş ve titriyorduk ve fırtınalı geceye adını fısıldadım.

"Talan, seni seviyorum," dedim ona. Omzunu öptüm, yüzümü yüzüne bastırdım. Bu sözleri söylerken gözlerim yandı. Rahatlama, doğruluk ve söylediklerinin doğru olduğu umudu beni sardı: beni koruyabileceği şeylere karşı koruyacak ve yapamayacağı şeylere karşı benimle birlikte savaşıacaktı. Bedenen, zihnen ve kalben benim olacaktı. Bu düşünceler diğer tüm düşünceleri bastırdı. O anda, bedenim altın renginde ve uğuldarken, umutsuz bir romantiktim, kendimi ona ve bize adamıştım, başka hiçbir şeye değil. Düşüncelerim güneşli bir gökyüzü kadar berraktı, tüm endişelerim yok olmuştu.

"Vahşi kediciğim," dedi Talan, saçlarımı yanaklarımdan geriye doğru iterken elleri titriyordu. Yüzü yorgun, yumuşak ve mutluydu. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum." Beni göğsümü acıtan bir saygıyla öptü ve battaniyeleri üzerimize çekerken adımı tekrar tekrar mırıldandı, yumuşak bir ayın gibi. Kolları uykulu, sahiplenici bir kucaklamayla bana dolandı. Saçlarını okşayarak gözlerimin kapanmasını sağladı. Fırtına diniyor, gök gürültüsü sessizleşiyordu; sıcak ve güvendeydim, beni seven ve benim de karşılığında sevdiğim bir adam tarafından kucaklanmıştım. Bu bir mucizeydi, tanrıların bir lütfuydu.

Bedenim memnuniyetle uğuldadı, ağır ve bitkin ve tüm acılardan arınmıştı. O anda bir kadındım ve başka bir şey değildim. Memnun bir şekilde uykuya daldım.

BÖLÜM 27

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Talan'ın vücudundan aşağı kayarak ve onu ağzıma alarak uyandırdım. Çok geçmeden o da aynısını benim için yaptı ve kalçalarım yumuşak öpücükler kondurarak beni uykumdan nazikçe uyandırdı. Kalçalarımı yatağa sabitlerken, yüzünü bacaklarımın arasına gömerken ve dilini beni tamamen çözmek için kullanırken başını kendime doğru tuttum. Kaygan ve kıvranan parmaklarımı saçlarına doladım ve tekrar tekrar onun zeki, aç ağzına doğru yükseldim. Sırılsıklam tenime karşı inledi, sesi boğuk ve derindi ve doyumsuz memnuniyetinin sesi beni boğuk bir çığlıkla uçurumun kenarına gönderen şeydi.

Yatak çarşafı umutsuzca etrafımızı sardıktan ve titreyen bedenim onunkine kıvrıldıktan sonra, boynuma, saçlarımın altına yumuşak öpücükler kondurarak beni bir kez daha uyandırdı. Dudaklarım karıncalanana kadar öpüştük ve sonra kulağına bir öneri fısıldadım ve o da itaat etti, karanlık bakışları arzuyla yanıyordu. Beni yüzüstü çevirdi ve arkamdan girmek için kalçalarımı yukarı çekti.

Yağmur hâlâ camlara vuruyordu, sanki hafif bir şelalenin içine yerleşmişiz gibi sonsuz bir çağlayandı. Gözlerimi kapadım, Talan içimde hareket ederken çarşafı kavradım ve sarhoş, mutlu bir pus içinde yağmurun yumuşak fısıltısını, Talan'ın alçak iniltilerini, hızı arttıkça kalçalarımızın tokatlarını dinledim. Daha fazlası için yalvardım ve o da bana verdi. Bir ön kolunu omuzlarıma geçirip beni yatağa sabitledi, kalçalarımı tuttu

Diğer eliyle içime öyle ateşli bir tutkuyla girdi ki, sonunda zevkim doruğa ulaşip paramparça olduğunda, lekeler, küçük yüzen altın halkaları gördüm ve titrek bir kakhaha attım. Talan beni kollarının arasına aldığı anda göğsüne yaslanıp ağladım.

"Bu bir rahatlama," diye açıkladım. Gözyaşlarımın bir acı ya da sıkıntı belirtisi olmadığını, aksine sarsıcı, ezici bir zevk olduğunu bilmesi önemliydi. "Sadece daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar bütünüyle hissetmemiştim. Ben... Ben hissediyorum..." Kelime üretme yeteneğim kayboldu. Yüzümü Talan'ın boynuna bastırdım ve onu öptüm, yorgun ve mutluydum.

"Anlıyorum," dedi sessizce. "En azından ben anladığımı düşünüyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. I..." Durakladı. Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ivyhill'e gelmeden önceki hayatım hakkında hâlâ bilmediğin çok şey var. Ne kadar yalnız, ne kadar ıssız olduğunu. Sana bir kısmını anlattım ama hepsini değil ve anlattığımda bunun benim için ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlayacaksın - seninle birlikte olma hediyesi." Titreyen bir nefes aldı. "Değerli bir şey, tamamen hak edilmemiş."

Kollarının arasında sessizce uzandım. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu; tekrar uyuyacaktım ve uyandığımda şafak söküyor olacaktı ve Talan'ı sabah güneşinin altın rengi ışığında öpecektim. Bu düşünceye yorgunca gülümsedim.

"Nasıl bir çiftiz biz," dedim. "Sen kendini aşkıma layık görmüyorsun, ben de aynaya baktığımda dokunulmaması gereken, bitkin, kırık bir yaratık görüyorum. Sanırım ikimiz de aptalız ve bu yüzden birbirimize çok yakışıyoruz."

Talan saçlarıma doğru güldü. Ses garip bir şekilde hüzünlüydü. "Belki de birbirimize bu tür düşünceleri terk etmeyi öğrenmede yardımcı olabilir ve birlikte gerçek bilgiğe ulaşabiliriz."

"Mmm, belki," diye kabul ettim, bacağımı onunkinin üzerine sarkıtıp ona yaklaştım. "Ama sanırım böyle bir şeyi başarmak için muazzam miktarda çalışma gerekecek."

Tekrar güldü, bu sefer yumuşak bir sevinç patlamasıydı. "Oh, emin olmak için. Sayısız saatler süren pratik, yaratıcı deneyler..."

Elleri sırtımdan aşağı kayarken sırttım. Popomu kavradı ve beni kendine doğru çekti; ne kadar bitkin olsam da onu karnımda sert bir şekilde hissetmek beni heyecanlandırdı.

"Hiç yorulmaz mısın?" Sırtarak söyledim. Kalçalarımı ona doğru çevirmekten kendimi alamadım. "Uyku denen bir şey var, biliyorsun, bu sırada insan dinleniyor ve seks yapmıyor. Belki senin için şok edici bir fikirdir."

"Sadece bir kez daha mı?" diye fısıldadı şakacı bir dudak bkşle. "Seni bir kez daha boşaltabilecek merak ediyorum."

Memnun bir inilti çıkardım ve vücudumu ona doğru uzattım. Bu hareket göğüslerimi ağzına yaklaştırdı ve başını hemen onlara doğru eğdi.

"Doyumsuzsun," dedim kıkırdayarak, ama sonra meme ucumu hafifçe dişlerinin arasına aldı ve dilini ona doğru fiskeledi ve kahkahalarım keskin, ahlaksız bir çığlığa dönüştü.

"Evet de Gemma," diye mırıldandı göğüslerime karşı, bir eli başını okşarken diğer bacaklarımın arasında yavaş daireler çiziyordu. "Beni istiyor musun, yoksa durayım mı?"

Omuzlarını kavradım. Onun için yeniden ıslanmıştım, bacaklarım beklentiyle titriyordu. Uyku daha sonra gelecekti, belki de hiç gelmeyecekti. O anda umurumda değildi.

"Durma," diye fısıldadım.

"Bana ne zaman olacağını söyle," dedi, sesi yumuşak ve gergindi. İçime hafifçe bastırdı ve ben haykırdım, onu istemekle tutuştum -onun tarafından doldurulmak, içimde sürdüğü gücü hissetmek, beni kendisininmiş gibi sahiplenmek.

"Evet, Tanrım, evet, lütfen, şimdi, Talan," diye haykırdım, çaresizce ve sonra yumuşak bir hamleyle içime girdi ve beni öptü. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, öpücüklerine açlıkla karşılık verdim ve başka bir şey söylemedik.

Tekrar uyandığımda aradan çok zaman geçmemiş olmalıydı; oda aynı yumuşak gölgelerle doluydu. Şafak henüz sökmemişti.

Talan arkamda uyuyordu, benim sırtım onunkine dönüktü, kollarından biri üzerimdeydi - uykunun ağırlığıyla sıcak bir ağırlık. Çok hafif horluyordu, boynuma küçük hava kabarcıkları çarpıyordu. Bunun dışında her şey sessizdi ama yine de ilk başta anlam veremediğim bir uyarıyla tenim karıncalandı. Kıpırdamadan yatağa en yakın pencereden dışarı baktım ve yağmurun durduğunu ve yerini yoğun bir sisin aldığını gördüm. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı; pencereyi izlerken gözlerim kapanmaya başladı. Garip bir alarmin karıncalanmasını bir rüyadan arta kalanlar olarak görüp geçiştirdim.

Sonra onu gördüm; hızlı ve karanlık, sisin içinde bir balığın suda ilerlemesi gibi hızla ilerleyen bir hareket.

Anında tamamen uyanmıştım, midem dehşetle dolup taşıyordu. Bunun intikamını almaya gelen Üç Gözlü Taçlı Adam olduğundan emindim. Ama sonra sisin içinden hızla fırlayan daha fazla gölge geçti, en az yarım düzine kadar, yolları hızlı ve sivri, tilki gibi. Kulübeye doğru öyle bir hızla koştular ki, ben şaşkınlığımı üzerimden atıp Talan'ı uyandırmayı başaramadan, gölgeler ne gölge ne de iblis olduklarını anlayabileceğim kadar yaklaşmışlardı; daha ziyade kadındılar - bir sürü örümcek gibi yerde hızla süzülüyorlardı, karınları çökük, çıplak uzuvları yumrulu ve tırmalayıcıydı.

Onları ne olduklarını, ne olmaları gerektiğini hemen anladım: hem Müdür'ün hem de Mara'nın Sisli Topraklar'da dolaştıklarını, yerleşim yerlerine saldırdıklarını ve sivilleri kaçırdıklarını söylediği canavar kadınlar.

Ve şimdi burada, Gallinor'un kalp topraklarında, Sis'ten uzaktaydılar ve doğruca bize doğru geliyorlardı.

Ani kör edici korkum Talan uyurken bile ona ulaşmış olmalı. Hemen uyandı ve yataktan çıktı. Pencereden bize doğru yaklaşan kadınlara baktı ve eğer korktuysa bile ben bunu göremedim. Yüzü sert ve öfkeliydi. Odanın öbür ucuna, atılmış paltosuna doğru yürüdü ve bir cebinden inci kabzalı ince bir tabanca çıkardı. Ocaktan demir bir maşayı kaptı ve elinde silahlarla çıplak ve uykulu bir şekilde orada durması saçma olmalıydı, ama bunun yerine korkutucu, ilkel, sadece eşini koruması gerektiğini bilen eski bir yaratık gibi görünüyordu. Onu hiç bu kadar vahşi görmemiştim. Her zaman güçlü, evet ve yetenekli görünmüştü ama asla bir savaşçı gibi görünmemişti. Belli ki bu algım yanlışmış. Akıcı bir zarafetle hareket ediyordu, yüz ifadesi öldürücüydü.

"Saklan Gemma, *hemen*," dedi omzunun üzerinden sertçe, "ve 'vahşi kedi' diye bağırdığımı duyduğunda eve doğru koş ve arkana bakma. Illaria'ya tüm kapı ve pencereleri sürgülemesini, silahları ve savaşabilecek herkesi toplamasını söyle."

Sonra kulübenin ön kapısından dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Panikle yataktan fırladım ve banyo odasındaki küçük dolaba doğru koştum; dolap üst üste yığılmış nevresimler ve mevsime uygun giysilerle doluydu. Hayatımı kurtarmak için kaçmam gerekirse, bunu üzerimde tek bir giysi olmadan yapmamayı tercih ederdim. Hafif keten bir elbiseyi askısından aldım ve titreyen parmaklarımla çekiştirerek giydim. Görünüşe göre Talan o kadınların kim olduğunu ya da *ne* olduklarını biliyordu ve dışarıdan gelen korkunç sesler kulaklarımı tırmalarken bile bu bana küçük bir umut ışığı verdi: tabancadan çıkan silah sesleri ve ardından sert, kemik kıran çarpışmalar. Umarım şömine demiri o korkunç kadınların kafalarına inmiştir. Talan *dövüşürken* rastgele sözcükler kükrüyordu -yaşlı, *elma*, *aygır*- *bu da* beni şaşırtıyordu, ta ki sözcüklerin akışına gömülmüş *yaban kedisinin* gizlenmiş, benim dışımdaki herkes için anlamsız olduğunu fark edene kadar.

Yere çömeldim, kendimi kaçırmaya hazırladım ama sonra aniden ve dehşet verici bir sessizlik çöktü. Talan bağırmaı kesti; silah sesleri kesildi.

Kulübenin ön kapısı gıcırdayarak açıldı ve çılgınca duamı böldü. Nefesimi tuttum ve ayak seslerini dinledim ama hiçbir ses duymadım. Havadaki durgunluk ağırdı, kendi başına bir varlıktı. Evde benimle birlikte bir şey vardı. Elimi ağzıma götürdüm ve kendime çılgılık atmamamı söyledim. Birden dolap kapısı titredi; bir şey diğer taraftaydı, bir tazı gibi kokluyordu. Karo zeminde bir ayağın yumuşak kayışını duydum.

Korkunç ve uğursuz bir sessizlik oldu, sonra kapı açıldı ve Talan değil, uzun boylu, söğüt gibi bir kadın ortaya çıktı; teni ürkütücü derecede soluk ve her tarafı çatlıktı, kocaman siyah gözleri, mor lekeli bir ağzı ve çürümekten kararmış tırnakları vardı. Uzun saçları yabancı otlardan, dikenlerden ve keçeleşmiş kahverengi buklelerden oluşan karmakarışık bir yığındı ve parlak kır çiçekleriyle kaplı bir düzine çürük yara izi görebildiğim deriyi işaretliyordu, sanki eski yaralar iplikle değil de şimdi yeni bir hayat filizlendiren saplar ve köklerle dikilmiş gibiydi. Anlamadığım bir giysi giyyordu - bunun bir giysi *olduğundan* ve sadece vücudunun bir uzantısı olmadığından bile emin değildim - ağaç kabuğu, ağ ve hayvan postlarından oluşan bir örtü, hepsi kollar, pantolonlar ve vücudunun sazlık hatlarını ikinci bir deri gibi saran bir tunik şeklinde birbirine dikilmişti. Elinde uzun siyah bir asa vardı ve kalçasındaki deri kemerden bir dizi bıçak sarkıyordu.

Midem bulanırken bıçaklardan birinin kanla parladığını gördüm.

Beni bakarken yakaladı ve başını kuş gibi eğdi, belli belirsiz sinirli görünüyordu. "Beklediğim gibi değilsin," dedi, sesi uyumsuz bir şekilde yumuşak ve zengindi ve sonra kolumdan tutup beni banyo odasına doğru çekti.

Çılgına döndüm, çılgılık attım ve onu pençeledim, ama tutuşu demir gibiydi, uzun adımları sarsılmazdı. Beni kulübeye ve sisli sabaha doğru sürükledi, orada üç kadın daha bekliyordu, hepsi birbirine benziyordu

beni esir alan kişiye göründüm. Ağaçlarda Talan'ı aradım, bağırdım ama onu bulamadım. İçimde, iblisi Ivyhill'deki balo salonundan kovmak için her ne yaptıysam onu aradım; o gücü bulacak, bu kadınları toza çevirecek ve günlerimin geri kalanında küllerini tenimde taşıyacaktım.

Ama korku beni işe yaramaz hale getirdi, düşüncelerim dağınıktı. Talan neredeydi? Kadınlardan biri dudaklarındaki kanı sildi, teni gri ve bir ağacın gövdesi kadar sertti. İçimde bir umutsuzluk çukuru açıldı. Onu öldürmüşlerdi; onu *yemişlerdi*.

Çırpındım ve çığlık attım, beni tutan kadın sessiz olmam için tısladı ama yapmadım, *yapamadım*. Boğazımı yırtarcasına çığlık atıp evdeki herkesi uyandıracaktım; ev sisin içinde kısmen gizlenmişti ve o kadar uzaktaydı ki beni ondan uzak tutan bir okyanus da olabilirdi.

Kanlı ağızlı kadın bilmediğim bir dilde küfretti ve kötü bir sırıtişla yanıma geldi. Yüzüme sert bir tokat attı; acının patlaması beni kör etti, susturdu.

"Adamın ikimizi öldürdü," dedi, sesi diğer kadınınkinden çok daha sertti. "Rennora mutlu olmayacak."

Sonra omzundan dikenli bir çiçek kopardı, yaprakları uğursuz parlak bir kırmızıydı ve onu boynuma sapladı. Hiçbir yere gitmeyen bir çığlık attım, vücudum uyuşuyormuşum gibi keskin bir karıncalanma hissiyle doldu ve solmadan önce gördüğüm son şey, aralık duran ve kana bulanmış kulübe kapısıydı. Talan'ın adını söylemeye çalıştım ama ağzım işe yaramadı, sesim kesildi. Beni dolapta bulan kadın omzunun üzerinden kaldırdı. Karanlık görüş alanıma girdi: ölüm, diye düşündüm ve gelmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Acının donuk patlamaları beni hayata döndürdü.

Ölmemiştim; yaşıyordum ve vücudumun her santimi sanki her yumruk yemiş gibi zonkluyordu. çalıştığımda, bir acı bıçağı vücudumu delip geçti.

Gözlerimin arkası ağrıyordu ve kollarım ağırlığının altında büküldü. Başım yere çarptı ve orada yattım, biraz nefes nefese kaldım, ağzımda toprak parçaları vardı ve durgun düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Fısıldayan çamlardan oluşan karanlık bir ormandaydım. Farrow malikanesinde olduğundan çok daha serindi. İçimi bir sıkıntı kapladı ve artık evden çok uzakta olduğumu fark ettim.

Ağzımın tadı iğrençti, sanki günlerdir dişlerimi temizlememişim gibi. Gözlerimdeki buğuyu temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırptım ve yalnız olmadığımı fark ettim; kulübeye saldıran garip kadınlar etrafımdaydı. Orada korku içinde yatarken en az on iki tane saydım. Bazıları beni dolapta bulan kadın gibi solgundu; diğerlerinin teni gri ve kahverenginin tonlarındaydı, hatta bazılarının rengi hastalıklı bir yeşile çalıyordu ama hepsinin rengi kurumuş çiçekler gibi soluk ve silikti. Bir zamanlar canlı olan şeylerin yankıları. Hepsi harıl harıl çalışıyordu; biri bir tavşanın derisini yüzüyor, biri bir bıçak takımını temizliyor, bir diğeri odun kesiyordu. Ağaçların arasında hayvan postundan yapılmış eğri büğrü çadırlar duruyordu ve onlara bakarken hepsinin büyük bir kaya, yosun ve çalılık duvarının yanında inşa edildiğini fark ettim. Ağrıyan boynum itiraz edene kadar yukarı ve yukarı baktım ve büyük duvarın aslında zirvesini göremediğim yüksek bir dağın parçası olduğunu keşfettim. Gökyüzü karanlıktı ve parlak yıldızlarla süslenmişti.

Sağ tarafımda keskin ve ısırcı ani bir hava akımı başımı kaldırıp kaynağı bulmamı sağladı. Bunu yaptığımda vücudum korkuyla tutuştu; çığlık attım, kendi nefesimde boğuldum ve ötesinde karanlığa doğru büyük bir düşüş olan bir uçuşumun kenarından geri çekildim.

Hissiz, avuçlarım terden nemli, sert bir şeye çarpma kadar geriye doğru süründüm. Başımı kaldırdım ve bir elinde uzun bir asayla tepemde dikilen bir kadın gördüm. Gözleri siyah havuzlar gibiydi ve cildi pullu kahverengi, soluk ve hastalıklı, çiçeklerin ve dokuma sazların pürüzlü çizgileriyle dağılmıştı. Karmakarışık siyah saçlarını kalın bir örgü halinde örmüştü ve üzerinde kemikli bir iskelet üzerinde gevşekçe sallanan sade kahverengi bir elbise vardı. Kadının pis kokusu

Berbattı - misk kokulu, ekşi, dışkılı ve bunun altında olgunlaşmış meyveleri hatırlatan hastalıklı bir tatlılık notası vardı.

Öğürdüm ve ondan uzaklaştım, bu da onun kahkahalarla havlamasına neden oldu ve ağaçlara baktığımda, diğerlerinin bizi izlemek için durduğunu fark ettim - bazıları sırtıyor, bazıları gülüyor, bazıları sadece yoğun bir merakla izliyordu.

"Ben Rennora," dedi kadın bana bakmak için eğilerek. "Ve sen de Imogen'sin."

"Talan nerede?" Sesim kısılmış ve boğazım ağrıyorken söyledim.

"Kaçtı," diye cevap verdi Rennora, yaşlılıktan zenginleşmiş ve nezaketten yoksun sesiyle. "İkimizi öldürdü ve geri kalanımız onu korkutup kaçırdı. Bir çocuğun yapacağı gibi arkasına bakmadan kaçtı. Eş seçiminiz çok kötü. Ne yazık ki tekrar deneme şansınız olmayacak."

"Yalan söylüyorsun. Beni terk etmezdi."

"Ama yine de terk etti."

"Yardım bulmaya gitti o zaman."

"Ve iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim."

Ağaçların arasından bir kahkaha dalgası geçti. Olanların dehşeti iliklerime kadar işledi ve beni hasta ve ateşli hissettirdi. Küçük bir kıpırtı dikkatimi Rennora'nın boğazına çekti; burada küçük sarı çiçeklerden oluşan bir demet, soğanlı, eski bir yara izinin buruşuk, soluk derisine dokunmuştu. Aralarında küçük gri bir örümcek geziniyordu.

Rennora'nın gülümsemesi korkunç ve kayıtsızdı. Yara izini işaret etti; parmağının çürümüş siyah ucu çiçeklerin içine battı.

"Beni zinde tutuyorlar," dedi. "Yakında sen de benim gibi onlara sahip olacaksın. O parlak tenin için güzel süsler."

Bu kadınların hayal bile edemeyeceğim bir amaç için derime çiçek diktiklerini düşününce, büyüyen dehşetim yarıldı ve kollarım bir kez daha altımda büküldü. Babamın anlattığı o grotesk hikâyeyi düşünmeden edemedim - bebekliğim çiçeklerle dolu bir boğazda boğuluyordu.

Aslında ben de bu kadınlardan biri miydim? Beni iğrenç bir ayinden geçirip gerçek halime mi sokacaklardı?

"Lütfen bırak gideyim," diye fısıldadım, toprakta yalvarır hale gelmişim. "Babam ne istersen ödeyecek. Bir daha hiçbir şey istemeyeceksin."

"Bu teklif benim işime yaramayacak kadar uzun yıllar sonra geldi," dedi Rennora. Ağlarken ayağına tükürmüştüm ve ayak parmaklarını yere sürterek temizlediğinde, tüyleri dökülmüş gibi kuru, çatlak kahverengi et parçaları döküldü. "Phaidra!"

Ağaçların arasından solgun bir kadın hızla çıktı; beni dolaptan çıkaran kadınla aynıydı. Kabuk ve deriden oluşan garip zırhı yerine, şimdi Rennora'ninkine çok benzeyen basit gri bir elbise giyiyordu, ancak onunkinin yakasına yakın bir yerde kaba işlenmiş çiçeklerden oluşan bir çizgi vardı.

"Evet, anne?" Phaidra kırılmış bir selamla konuştu.

"Imogen'i besle. Ona ayakkabı verin. Ona güç verin. Onu bir şahin gibi izle. Umarım bu konuda sana güvendiğim için pişman olmam."

Phaidra başını öne eğdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım anne." Rennora hızlıca başını salladı. "Geldiklerinde hazır olduğundan emin ol."

"Kim ne zaman gelecek?" diye sordum. Sesimi tam olarak sabitleyemiyordum. "Benden ne istiyorsun?"

Rennora cevap vermedi. Onun yerine sinirli bakışları vücudumda gezinerek beni değerlendirdi. Sanki gördüğü bir şey kafasını karıştırmış gibi kaşları hafifçe çatıldı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Phaidra adındaki kadın beni kabaca ayağa kaldırdı. Onun kolay gücünü hatırlayınca, tüm yarım yamalak kaçma düşüncelerimden vazgeçtim. Kolumu sertçe kavramıştı; balo salonunda bulduğum gücü bir şekilde toplamadığım sürece onunla ve bunu yapmak için düşünmem gerekecekti ve düşünmek için korkumu yatıştıracak bir şey, *herhangi bir* şey yapmam gerekiyordu.

Phaidra beni ağaçların arasından geçirirken nefesime, çıplak ayaklarımın kayalık zeminde beceriksizce düşüşüne odaklandım. Ben Leydi Imogen'dım.

Ashbourne. Hayattaydım ve tüm hayatımı yabancıları büyüleyerek geçirmiştım. Bu canavar dağ kadınları neden farklı olsun ki?

Phaidra beni çadırlardan birinin önündeki düz çimenlik götürürken korku dolu bir kahkaha patlamasını yuttum. Ateş yakıp kökler, patatesler ve yakından bakmaktan kaçındığım kanlı et parçalarından oluşan bir güveç hazırlarken onu izledim. Bıçağını ustalıkla kullanıyordu; çadırın içinden uyumsuz ot ve baharat kavanozları getirdi ve tencereye tutam tutam bir şeyler serpmeye başladı. Arada bir boğumlu bir parmağını demliğe daldırıp yalıyor, sonra daha fazla baharat için kavanozlara dönüyordu.

Onu izledim, kendime rağmen büyülenmişim ve bana verdiği yumuşak deri botları giydikten sonra konuşmaya karar verdim.

"Rennora senin annen mi?" Ben sordum.

Phaidra bana baktı, siyah gözlerinin kayması bir bıçak gibiydi. "O ilkti," diye basitçe cevap verdi.

"Burada yaşayanların ilki o muydu?"

Phaidra cevap vermedi. Dumanı tüten tencerenin içine bir parça et attı.

Tekrar denedim. "Siz tam olarak kimsiniz? Daha önce senin gibi bir kadın görmemiştım."

"Biz Vilia'yız," diye cevap verdi açıkça, "ve yakında hakkımızda bilinmesi gereken her şeyi öğreneceksiniz, o yüzden şimdi oturun ve sessiz olun."

Sadece bir an tereddüt ettim. "Tenindeki çiçekler çok güzel," dedim, sesime bir huşu notası karışmasına izin vererek. "Ne anlama geliyorlar?"

Bana ters ters bakmak için başını çevirdi. "Sessiz olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

Korkudan ağzım kurudu. Sessizce başımı salladım. "O zaman sessiz ol yoksa dudaklarını dikerim."

Bu konuşma, bir araya getirebildiğim tüm cesaretimi tüketti. Phaidra yemeğimizi pişirmeyi bitirdiğinde toprağa sinmişim, sonra uysalca

bana verdiği kaseyi kabul ettim. Elindeki ince gümüş kaşığı bir çekik gibi hemen yemeye başladı ve o zaman yemek yediğimiz kaselerin pembe ve mavi çiçeklerden oluşan narin bir desenle boyanmış sırlı porselen olduğunu fark ettim. Ağır ve iyi yapılmış gibiydiler. Benim kaşığım da gümüştü, özenle işlenmiş bir sapı vardı.

Böyle bir yerde şıklık görmenin uyumsuzluğunu merak ederek, işkence gören midemi düşünerek ve yahninin içeriğinden şüphe duyarak dikkatlice bir kaşık tattım, ancak lezzetli olduğunu keşfedince şok oldum - iç açıcı ve aromatik, sıcak baharatı beklenmedik bir rahatlık. Birkaç dakika sessizce yedikten sonra başımı kaldırdım ve donup kaldım. Phaidra yemeyi bırakıp bana bakmaya başlamıştı ve benden saklayamadan yüzünde çıplak bir özlem ifadesi gördüm; bana değil, adını koyamadığım bir şeye, benden öte, benden daha fazla bir şeye. Yüzüme değil, gümüş kaşığı tuttuğum elime bakıyordu.

Bir süre gergin bir sessizlik oldu ve sonra gözleri benimkilerle buluşmak için havalandı. İfadesi düzleşti, bir kez daha temkinli ve düşmanca bir hal aldı. Hâlâ ateşe bakıyormuş gibi çömelerek yemeğinin üzerine eğildi ve gürültülü kaşık dolusu yahniyi vahşi bir enerjiyle ağızına attı.

Yemeğe devam ettim, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor yutkunabiliyordum. Birkaç gergin dakikadan sonra Phaidra'nın tekrar bana baktığını ve beni düşündüğünü hissettim. Benim yaptığım gibi bacak bacak üstüne atıp oturmak için kendini beceriksizce yere atmasını yan gözle izledim. Kaşığı bir sopa gibi tutmak yerine, sanki bir masada oturuyormuş gibi nazikçe tutana kadar eliyle karıştırdı. Ondan sonra daha sessiz, hareketleri bilinçli ve dikkatli bir şekilde yemeye başladı ve aklıma Phaidra'nın beni taklit ettiği, kibarlık yapmaya çalıştığı gibi inanılmaz bir düşünce geldi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama daha sonra uyumaya çalışırken aklıma geldi, Phaidra çadırın hemen dışında nöbet tutuyordu. Yer sert ve soğuktu ve gecenin soğuğundan beni koruyan tek şey hayvan postlarından dikilmiş kokuşmuş bir battaniyeydi, ama Phaidra'nın meraklı, çocuksu halini hatırlayarak

Bu ifade beni garip bir şekilde rahatlattı ve Talan'ın aslında kaçmış olabileceği, korkunun onu beni terk etmeye itmiş *olabileceği* yönündeki sefil umuttan uzaklaştırdı. Bu en azından hâlâ hayatta olduğu anlamına gelirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Phaidra'nın ilkel bakımı altında, hem uyanık hem de uyku saatlerimi onun küçük çadırında geçirdim, hiçbir ip veya zincirle değil, sadece onun dikkatli bakışlarının sert karanlığıyla bağlıydım.

Yerde uyumaktan ve büyüünün yakınlığından dolayı vücudum ağrıyordu. Phaidra günlük işlerinde büyü kullanmıyor gibi görünüyordu ama büyüden etkilendiği açıktı; o hareket ettiğinde hava değişiyordu, sanki onun varlığıyla uyanmış gibiydi. Ağırlığını her kaydırduğunda beni sarsan acı dalgalarına alışmışım. Bu acı daha önce yaşadıklarımından farklıydı; daha derin, daha keskin ve dilimde metalik bir şey ısırmışım gibi ekşi bir tat bırakıyordu; bu da bana acıya neden olan büyüünün de farklı olduğunu düşündürüyordu.

Phaidra çıldırtıcı bir sessizlik içindeydi; ben de öyle olacağıma karar verdim, aklımda dönüp duran sorulardan herhangi birini dile getiremeyecek kadar korkmuş ve yenilmiştim. Sık sık ateşin başında yontu yapıyor, kütüklerden ahşap yaratıklar oyuyordu.

-Tilkiler, kırlangıçlar, kurtlar. Bıçağı maharetli, parmakları hızlıydı. Küçük yaratıklar isteğim dışında beni büyüledi. Zarif bir şekilde detaylandırılmışlardı, gerçekten güzellerdi.

Uyur gibi yaparken Phaidra'nın çalışmasını izledim; bıçağının parıltısında büyüleyici bir şey vardı.

Tuhaf, sessiz ikinci gecesinde, ateşimiz kor haline gelip Phaidra'nın göz kapakları nihayet kapandığında, kokuşmuş battaniyemin altında titreyerek bekledim ve beş yüze kadar saydım. Uyuduğuna ikna olunca kaçmaya çalıştım.

Battaniyenin altından kayarak çıktım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki beni ele vereceğinden emindim ve fırladım. Nereye gideceğimi ya da herhangi bir uygar ülkeden ne kadar uzakta olduğumu bilmeden ağaçların arasından geçtim. Dağ yükseliyordu ve ötesinde uçsuz bucaksız karanlık bir arazi vardı. Yarım ayın aydınlattığı ufukun soluk çizgisi benim için anlamsızdı. Ne şehirler ne de yollar gördüm, sadece çıplak gri zirveleri olan ormanlık dağlar vardı.

Parlak yeşil yosunlarla kaplı devrilmiş bir ağacın üzerinden atladım ve ıslak eğrelti otlarının arasından yuvarlandım ve sonra Phaidra beni yakaladı. Koşmaya başlayalı belki on saniye olmuştu. Hızlı, çevik ve neredeyse sessizdi. Yanımdan hızla geçti ve beni yere yatırmak için geri döndü. Üstüme bindi, beni yere yapıştırdı ve ben çırpınırken ve sonra her şeyden çok hayal kırıklığıyla ağlayarak yatışırken bana acımasızca baktı. Kendimi kaçacak kadar zeki sanmıştım ve bu beni nereye getirmişti?

Bitkin ve aşağılanmış bir halde Phaidra beni kulübeye geri götürürken soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için çok çalıştım. Beni yere itti ve tersledi, "Koşmak seni sadece yorar. Onlar gelene kadar her gün deneyebilirsin ve her seferinde seni yakalayacağım. O yüzden uyu ve aptallık etme."

"Kim *bunlar*?" Tıpkı Rennora'ya sorduğum gibi sordum. "Kim geliyor?"

Phaidra cevap vermedi. Ateşi harladı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Toprağa uzandım, kokuşmuş post battaniyemi burnuma kadar çektim ve uyumaya çalıştım.

Tam gözlerim ağırlaşırken Phaidra sessizce konuşmaya başladı. "Biz Vilia'lar özgür kadınlar değiliz," dedi, "hayatta da değiliz. Bir zamanlar öyleydik ve o hayatımız boyunca bize büyük haksızlıklar yapıldı."

Artık tamamen uyanıktım, onu izledim ve dinledim. Konuşurken bıçağıyla bir tahta parçasını işliyordu.

"Bazılarımız sevgililerimiz tarafından öldürüldü," dedi, "ya da ihanete uğradık, kandırılarak öldürüldük. Son nefeslerimiz bizi terk ettiği anda, bu dünya ile öteki dünya arasındaki yerde, Brethaeuslar bizi buldu. Bize bir seçenek sundular: ölmek ya da hortlak olarak yeniden yaşamak ve bize zarar verenlerden intikam almak. Bize yeni hayatlarımızın sadece yarım kalacağını ya da onlara sonsuza dek bağlı kalacağımızı söylemediler, biz de kabul ettik."

Sessizliğe gömüldü. Bu korkunç sessizliğe ancak bu dayanabilirdim. "Brethaeuslar kim?" Fısıldadım.

"Ölü Çağırınlar," diye yanıtladı. "Kadim bir aile. Pek çok Vilia onlara hizmet ediyor. Sadece biz değiliz."

Üzerime korkunç bir soğuk çöktü. "Ölü Çağırınlar. Ölülerin efendileri."

Bana doğru baktı. "Demek görüldüğün kadar cahil değilsin. Onlar hakkında başka ne biliyorsun?"

"Fazla değil."

Ağzı inceldi. "Yakında bilmen gereken her şeyi öğreneceksin. Geliyorlar ve geldiklerinde seni onlara teslim edeceğiz."

Ağzım kurudu. Çabucak doğruldum. "Ne oldu? Neden?"

"Çünkü Rennora yapmamız gerektiğini söylüyor ve bunda da haklı," diye yanıtladı Phaidra. "Onlara insan getiriyoruz. Onları besliyoruz. İlginç olanları, grotesk olanları, güçlü olanları, acınası olanları. İştahları çeşitlilik gösterir. Bazı ruhları tüketirler. Bazılarını diriltir ve sayımızı artırmak için bize geri verirler."

Gözleri benimkilere kaydı ve sonra tekrar işine döndü. "Seninle ne yapacaklarını bilmiyorum. Seni tüketmeye karar , belki kısa bir süre için iştahlarını tatmin edersin. Bunun yerine seni bir Vilia yapmayı seçerlerse, sen de bizim gibi ölülerin efendilerinin hizmetkârı olacaksın ve biz de onları avlamamıza ve beslememize yardım edecek bir başkasıyla daha güçlü olacağız. Bu sonsuz bir av. Ölümden geri getirilmek ve yeniden doğmak için ödediğimiz bedel budur: onlar bizim efendilerimizdir ve ruhlara olan açlıkları asla tam anlamıyla doyurulamaz." Ateş çıtırdayarak yanmaya devam ederken yüz ifadesi karardı. "Biz aptaldık. Hiçbir intikam bizim dönüştüğümüz şeye değmez."

Anlattığı hikâye akıl almazdı. Zihnim kaçmam için bağıırıyordu, bu kaçış ne kadar beyhude olsun, ama ben olduğum yerde kaldım, umutsuz bir dehşetle kök saldım.

"Beni neden yakaladınız?" diye sordum. Parmaklarımı toprağa bastırdım, boşuna güç arıyordum. "Halkını duydum. Sisli Topraklar'da sivilleri kaçırmıuşsunuz ve şimdi buradasınız. Bunca yolu benim için mi geldin?"

Phaidra kalpsiz siyah gözlerini bana dikti. "İblisle savaştığın gece bunu hissettik. Yeryüzünde bir şok etkisi yarattı ve sadece Vilia tarafından değil, kilometrelerce öteden hissedildi. Sen garip bir şeysin ve öyle görünmesen de güçlüsün. Bu ilgi çekici ve Brethaeus'u memnun edecek. Bizim işimiz bu. Brethaeus'u memnun ederiz."

Düşüncelerim panikle çılgınca dönüyordu. Kendimi, bildiğim dünyanın dışına çıkmış ve akıl sağlığıma pamuk ipliğiyle bağlıymışım gibi hissediyordum.

"Brethaeus'un buraya gelmesi nasıl mümkün olabilir?" Çılgınca sordum. "Onlar büyücü. Onlar Olden. Sis-"

"Middlemist bir bariyerdir ve hiçbir bariyer sonsuza dek deliksiz kalmaz." Phaidra bana dikkatle baktı. "Sanırım bunu biliyorsun. Bence kız kardeşin Gül de bunu biliyor."

Mara'yla ilgili düşüncelerimden çabucak sıyrıldım. Onlar çok değerli, çok tehlikeliydi. Beni çözeceklerdi ve şimdiden nefes almakta zorlanıyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Ailem olağanüstü güçlüdür, yüce kraliçe tarafından tercih edilir. Eğer kaçmama yardım edersen-"

"Bundan kaçış yok," dedi Phaidra. Sesi sert, ifadesi taş gibiydi. "Uyu. Geldiklerinde zayıf ve hasta olursan bunun acısını hepimiz çekeriz, en çok da sen. Onları etkilemen gerekiyor. Eğer yetersiz kalırsan, Rennora karnını deşecek ve bıçağının her darbesini hissetmeni sağlayacak."

Bana arkasını dönerek konuşmamızın sona erdiğini belli etti. Sessizce ağladım, perişan bir halde, ağrıyan bedenimi tutarak ve yenilmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmemeye çalışarak. Kendimi çok hasta ve yorgun hissedene kadar ağladım ve sonra toprakta titreyerek yattım. Sonunda yorgunluğuma yenik düştüğümde, Phaidra'nın sanki yaklaşan sonumdaki rolünden utanıyormuş gibi rahatsız bir şekilde bana baktığını gördüğümü sandım ama bu hayali düşünceden hemen kurtuldum. Her türlü teselliye muhtaçtım, hepsi bu.

Yanan gözlerimi kapattım ve ateşi dinledim. Bunu yapmam aptalcaydı ama yine de Illaria'nın kulübesine döndüğümü, yatağında güvende ve Talan'ın kollarında sıcak olduğumu hayal ettim. Teni değişirdi, dudakları saçlarımdaydı, kokusu burnumdaydı - kolonyasının çam kokusu, terinin tuzlu tınısı. Adımı mırıldanan sesi. Her anı bir azaptı ama yine de onları kendime yakın tuttum. Zelphenia'ya Talan'ın beni araması, beni bulana kadar rahat etmemesi, şu anda bile kampımıza yaklaşıyor olması için dua ettim. Huzursuz bir uykuya daldım.

Bir hafta daha geçti, sonra bir hafta daha. Orman beni cezbedti ama bir daha asla koşmayı denemedim. Bunun bir anlamı yok gibiydi. Uyudum, Phaidra günlük işlerini hallederken ben de onun peşinden kayıtsızca ilerledim ve tekrar uyudum.

İlk uyandığım, halkının merkezi toplanma yeri gibi görünen açıklığa gittiğinde ona eşlik ettim. Yiyecek stoklarını tazeledi, erzak alışverişi yaptı, çalıntı olması gereken yığınla eşyayı topladı - mücevherler, dantel süslemeli ince çarşaf, ağır yün paltolar, sofrta takımları ve çatal bıçak takımları. Ağaçların arasına gizlenmiş derme çatma ahşap kafeslerde iki kadın, üç erkek, ergenlik çağında bir çocuk, hepsi ölü gözlü ve yırtık pırtık giysiler içindeydi.

Phaidra kollarımı ganimetleriyle doldururken tiksintimi yuttum. "Kim bunlar?" Sessizce sordum.

"Yemek," diye yanıtladı.

"Sizin için mi, yoksa Brethaeus için mi?"

Bana ters ters baktı. "Vilia insan yemez. Aklını mı kaçırdın sen?"

Bu bana gülünç derecede komik geldi. Histerik bir kahkaha patlamasını zorlukla bastırdım. Aklımı mı kaçırmıştım? Umarım öyledir. Bu sadece korkunç bir rüyanın içinde kaybolduğum anlamına gelirdi.

"Ben özgürce dolaşırken onlar neden kafeste?" Sormayı başardım.

"Onlar yem. Siz başka bir şeysiniz. Ve neredeyse hiç özgür değilsiniz."

Buna pek itiraz edemezdim. Gözlerimi yere indirdim ve o diğer Vilia ile konuşurken ondan uzaklaştım. Toplamda yirmi beş kişi saydım. Konuştukları dil, ortak dil ile başka bir dilin, belki de hiçbirini tanımadığım iki dilin garip bir karışımıydı. Tanıdık kelimeler akan sudaki baloncuklar gibi konuşmalarının tepesine yükseliyor ve sonra patlayıp kayboluyordu. Ağaçların arasında ilerlerken diğer Vilia'ların beni izlediğinin farkındaydım, siyah gözleri esrarengizdi. Phaidra'nın çadırının güvenliğine dönmek beni rahatlatmıştı.

Uykum sıkıntılıydı. Rüyalar arasında gidip geliyor, bazen Phaidra'nın gece beni terk edeceği, diğer Vilia'nın benimle çok açık konuştuğu için onu öldüreceği ve beni kendi kafesine götüreceği korkusuyla sarsılarak uyanıyordum. Onu ateşin karşısında somurtkan ve dikkatli bir şekilde otururken görmek beni rahatlatmıştı. Her gece ona daha da yaklaştım, ta ki yanında uyuyakalana kadar, başım kemikli dizine ve çatlak deriden oluşan soluk kapağına sadece birkaç santim uzaktaydı. Onun bedeni Talan'ın, Farrin'in ya da Mara'nın bedeniymiş gibi davrandım. Onun babam olduğunu, ocakta dizinin dibinde yattığımı ve çocukluğumun çoktan geride kalmış bir dayanağı olan askeri strateji ya da kıtalararası ilişkiler hakkında korkunç ve kuru bir kitap okurken uyuyakaldığımı varsaydım. Beni romanlarımdan uzaklaştırmak için her zaman başarısızlıkla sonuçlanan girişimlerde bulunmuştu.

Acaba beni mi arıyordu, yoksa ortadan kaybolduğum için memnun muydu, bir daha gözlerimin içine bakmak zorunda kalmayacağı için rahatlamış mıydı?

Phaidra yakındaki dereye yıkandığında - budaklı, çürümüş derisi ile grotesk bir görüntü ve tüm çile boyunca dişlerini sıkıldığı için onun için açıkça acı verici - ben de yıkandım. Birden fazla kez onu çıplak vücuduma uzun uzun bakarken yakaladım, ama bunda yırtıcı bir şey yoktu ve garip bir şekilde korkmadım. Her şeyden çok büyülenmiş ve hüzünlü görünüyordu.

Birlikte üçüncü kez yıkandıktan sonra, kirli geceliğimi elimden aldı ve bana solmuş pembe ketenden, sade ama temiz yeni bir elbise verdi. Çok büyüktü - kuşağını ortama iki kez dolamak zorunda kaldım - ve büyük olasılıkla ya ölmüş ya da şimdi bir hortlak olan soyulmuş bir kızın bu kalıntısını giymekten nefret ediyordum. Ama çıplak kalamazdım ve Phaidra belki de yaralarımı temizlemek ya da tedavi etmek için geceliğimi yırtmaya başlamıştı bile. Bunu yaparken onu izlemeyi reddettim; o giysi, koparıldığım dünyadan geriye kalan tek şeydi.

İşini bitirene kadar bekledim ve sonra ona bakarak "Elbise için teşekkür ederim" dedim ve bunda da ciddiydim. Banyodan ve temiz kıyafet hediyesinden sonra, üzerime teslim olmuş bir uyuşukluk çökse de kendimi yenilenmiş hissettim. Bu benim yeni hayatımdı ama en azından artık pislik içinde değildim.

Phaidra bana göz kırptı, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. Bir an için ifadesi yumuşadı ve karşılığında nazik bir şey söyleyeceğini düşündüm. Ama sonra homurdanarak gözlerini kaçırıp ve akşam yemeğimizi pişirmeye başladı. O gece bana bir daha bakmadı. Bir ölü gibi uyudum ve bir yanım uyanmamayı umuyordu.

Bir gün Phaidra avlanmak ve yiyecek aramak için ormana gittiğinde beni de yanında götürdü.

Herhangi bir av bulabilmek için çadırdan çok uzaklara gitmemiz gerekti - hiçbir hayvan Vilia'nın bölgesine yaklaşmaya cesaret edemiyor gibiydi - ve Phaidra elinde mızrağı, sırtında ok sadağıyla avlanmaya başladığında ben bitkin, baygın ve kayalık arazide takılıp düşmeye meyilliydim. Ona ayak uydurmak için çabaladım, ağaçların arasından beceriksizce geçtim, bu da Phaidra sonunda ellerini kaldırıp üzerime gelene kadar en az yarım düzine kez avımızı kaybetmemize neden oldu.

"Sen yeni doğmuş bir tay mısın?" diye tersledi. "Ya da yalpalayan bir çocuk mu? Bacaklarını nasıl kullanacağını bilmiyor musun?"

"Özür dilerim," diye fisıldadım, utanamayacak kadar yorgundum. "Burada oturup seni bekleyebilirim. Kaçmayacağım, söz veriyorum."

Phaidra bir süre beni izledi ve başımı kaldırdığımda yüz ifadesi yumuşamıştı ve bunu saklamaya çalışmadı.

"İşte," dedi, şimdi daha sessizdi. "Bak. Beni izle."

Ormanda nasıl ilerlediğini yeni bir sabırla gösterdi.

-Bitki rahatsız edildiğinde gürültüyle patlayan belirli bir böcek ya da kuş türünü barındırdığı için ya da yaprakları vücudunuzda hayvanları korkutup kaçırarak keskin bir koku bıraktığı için hangi tür bitkilerden kaçınmanız gerektiği; nereye, *nasıl* adım atacağınız, rüzgârı nasıl müttefik olarak kullanacağınız, ormanın işaretlerini nasıl okuyacağınız.

Bir anda aklımda tutamayacağım kadar çok bilgi vardı ve soru soramayacak kadar utangaç hissediyordum, ama dikkatle dinledim ve Phaidra'nın bana bir şeyler öğretmeye çalışıyor olması bile bana belli bir kararlılık aşıladı. Hızını yavaşlattı ve ben de inatçı, beceriksiz bir vahşilikle onu izledim. İki tavşan ve tek bir bıldırcın yakaladık; Phaidra'nın bana gülümsediğini görene kadar çabalarımız için zavallı bir ödül diye düşündüm. Umursamama kararlılığıma rağmen, onun grotesk gülümseyen yüzünü görmek içimi gururla doldurdu.

Avımıza katkıda bulunmak için köye, ardından da yemek ve uyumak için Phaidra'nın çadırına doğru uzun bir yürüyüş yaptığımızda, yorgunluktan sayıkladığımı, görüşümün parıldadığını ve her kasımın ağrıdığını hissettim. En azından ağrı büyüden çok aktiviteden kaynaklanıyordu ve bu nedenle garip ve saf, tuhaf bir muamele gibi geliyordu. Phaidra'nın benim için hazırladığı yemeği -kızarmış tavşan, ekşi siyah meyveler, sert kahverengi kökler ve acı yeşilliklerden oluşan bir salata- mideye indirdim ve sonra onun yanındaki toprağa kıvrıldım.

"Güçlüsün Imogen," dedi sessizce, ağır göz kapaklarım kapanırken, "ve her geçen gün daha da güçleniyorsun. Bundan korkma. Bu seni kurtarabilir." Durakladı. "Her şeyi değiştirebilir."

Söylemesi tuhaf ve biraz da ürkütücü bir şeydi ama yorgunluğum muazzamdı, ısrarcıydı. Buna karşı koyamadım.

Üç gece sonra, hatırlamadığım bir kabustan fırladım, gözlerim yaşlıydı ve tüm vücudum terden sırlıklam olmuştu.

Phaidra oradaydı, toprakta yanımda yatıyordu, gözleri ciddiye. Saçlarımı okşadı. Ateşin aydınlattığı gölgeler çatlak tenini derinleştirip kanyonlara dönüştürüyor, omzuna ve boğazına dikilmiş minik pembe çiçekleri titrek bir turuncuya boyuyordu.

"Aşkını hayal ettin," dedi sessizce. "Savaşığımız adamı. Onun adını söyledin. Acı içindeydin. İyi ya da kötü, birbirimizi rüyalarımızdan uyandırmayız. Kendilerini tamamlamalarına izin verilmezse, içimizde yaşamaya devam ederler ve iltihaplanırlar."

"Talan," diye fısıldadım, hatırlayarak. "Yataktaydık. Biz..." Utangaç bir şekilde sözümü kestim. Ölümsüz esirimin yanında böyle şeylerden bahsetmek garip geliyordu.

Phaidra, "Onu kendine eş olarak alıyordun," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Ve sonra bir şeyler değişti, bir şeyler ters gitti. Birden hareketsiz kaldı, üzerimde o kadar ağırdı ki nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum."

Sırılsıklam olmuştu, başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin donmuş ve kocaman açılmış olduğunu gördüm. Ölmüştü. Kanı her tarafıma bulaşmıştı."

Phaidra başını salladı. "Onun yokluğunun yasını tutuyorsun. Rüyaların da öyle."

Bir an için öyle bir acıya kapıldım ki konuşamadım. Midem sıkışıyor, göğsüm ağrıyordu. Kendi içime kıvrıldım ve yeryüzü tanrısı Caiathos'a yerin yarılp beni yutması için dua ettim. Talan ölmüştü, yalnızdım ve büyücüler benim için geliyordu. Benimle işleri bittikten sonra Ashbournes'un tadına bakıp Ivyhill'e mi gideceklerdi? Bu Bask'ların ailemi sonsuza dek mahvetmek için tasarladıkları son komplo muydu?

Bunu canlı bir şekilde hayal edebiliyordum: Alastrina ve Ryder, Üç Gözlü Taçlı Adam'ın ininde, ebeveynleri Lord Alaster ve Leydi Enid ile birlikte. Onlarla hiç tanışmamıştım; münzeviydiler ve çocuklarının kendileri için savaşmasına izin vermekten memnun görünüyorlardı. Soyları gibi göründüklerini varsayıyordum, hepsi siyah saçlı ve solgun, vahşi mavi gözlü, hepsi güzel, korkunç. Bu hayali senaryoda, hepsi ve iblis de gülüyordu, beşi de bir avı parçalayan kurtlar gibi komplo içinde birbirlerine sokulmuşlardı. Aralarında Talan'ın cesedi yatıyordu ve şüphesiz bunu kötü bir amaç için kullanacaklardı. Belki de iblis onunla ziyafet çekecek, onu yıllar boyunca yavaş yavaş sindirecekti.

Sarmal düşüncelerim karanlığa gömüldü; derim paniğin tanıdık kaşıntısıyla süründü. Kendimi Phaidra'dan uzaklaştırdım ve zihnimin bırakmayı reddettiği görüntüleri kazımaya kararlı bir şekilde derimi tırmalamaya başladım. Kendimi o kadar hasta hissediyordum ki konuşmakta zorlanıyordum ama yine de başardım ve çılgınca Phaidra'ya döndüm.

"Öldür beni," diye fısıldadım ona. "Lütfen, Phaidra. Bana nezaket gösterdin ve bunu yapmak zorunda olduğunu ya da yapman gerektiğini bile sanmıyorum. Benden nefret ettiğini sanmıyorum. Hatta bana düşkün bile olabilirsin. Lütfen, o zaman, benim için bu son şeyi yap."

Ayağa kalktı ve bana baktı, açıkça şaşkındı. "Seni öldürmemi istiyorsun."

"İstiyorum."

"Bunu yapamam. Yaparsam Rennora beni öldürür. Ya da Brethaeus öldürür. Onlara büyük bir hazine sözü verildi."

"Tamam o zaman. Kendim yapmışım gibi göstermeliyiz ki sen suçlanmayasın. Ya da belki kendim yapabilirim, sadece... vücudum ölmek istemiyor, bu yüzden bitirebileceğimden emin değilim. Bana verebileceğin bir zehir var mı, kendi başıma toplayabileceğim bir şey? Sanırım bir zehir daha az korkutucu olur-"

Phaidra bana bir tokat attı ve beni şok ederek susturdu.

"Kes şunu," dedi şiddetle. "Ölmeyeceksin, ne senin elinle ne de benim elimle. Benim yanımda ölümü dilemeye nasıl cüret edersin? Nasıl-" Kendini durdurdu, gözle görülür bir şekilde kendini dizginlemeye çalışıyordu. Tekrar konuştuğunda öfkesi daha ölçülüydü. "Neden böyle davranıyorsun? Aşkın gittiği için mi?"

Sesinden küçümseme damlıyordu. Başımı sefilce salladım.

"Sadece bu değil," diye fısıldadım. "*Yorulдум*, Phaidra. Bundan, tüm bunlardan yorulдум." Zayıf bir şekilde bedenimi işaret ettim. Camla kaplı kolum ateş ışığını yakaladı ve parladı. Sonra Phaidra'ya her şeyi anlattım; kelimeler sessiz, çaresiz bir çağlayan halinde dökülüyordu içimden: Kendimi bildim bileli yaşadığım acıyı; düşüncelerimi ve bedenimi ansızın ele geçiren paniği; ailemin bana uyguladığı korkunç şiddeti; küçükken ve farkında olmadan onlara ve kendime uyguladığım korkunç şiddeti.

Ona Talan'la birlikte Bask'ları aşağılamak ve ailemi onlarla karşı karşıya getiren iblisi bulmak için yaptığımız planları, Talan'la birlikte Madam Baines'e yaptıklarımızı anlattım. Phaidra'nın gözleri kısıldı ama hikâyemi bitirdiğimde olağanüstü bir sabırla dinledi - iblisle yaptığım pazarlık, onun Farrin'e saldırısı, benim *ona* saldırım. Talan, Talan, Talan. Bana yardım etmek için gücünü kullanmadığı zamanlarda bile, onun yanımdayken acımın nasıl azaldığını. İçimde başka kimsenin göremediği bir güç gördü.

hiç olmadığı kadar. Beni nasıl sevdiğini ve benim onu nasıl sevdiğimi, daha önce hiç kimseyi sevmediğim gibi.

Bitirdiğimde, sadece çıtırdayan ateşin bozduğu bir sessizlik çöktü. Hikayemi anlattıktan sonra, her şeyi bitirme arzusu sonbaharın son yaprağı gibi zihnime yerleşti. Kendimi kazınmış, içi boşalmış ve ölümcül derecede yorgun hissediyordum. Eğer Phaidra o anda bana bir avuç zehirli böğürtlen uzatmış olsaydı, hepsini tek seferde yerdim.

"Ölmeyeceksin," dedi yavaşça, bakışları mesafeliydi. "Ne benim elimle, ne de senin elinle. Brethaeus deneyecek ama..." Bir duraksama oldu ve sonra bana sertçe baktı. "Sana yalan söylemedim. Güçlüsün, belki de bizim tek başımıza yapamadığımız gibi onlarla savaşacak kadar güçlüsün."

Bunu söylemesi o kadar beklenmedik bir şeydi ki, bir an için sadece ona bakakaldım. "Brethaeus'la *savaşmak* mı istiyorsun?"

Phaidra'nın ağzı ince bir çizgi halinde gerildi. Etrafına bakındı, sonra başını salladı. "Yarın ava çıktığımızda sana her şeyi anlatacağım."

BÖLÜM 29

Ertesi sabah Phaidra'yı öğlene kadar ormanda takip ettim, sonunda durdu ve dinlenmeme izin verdi. Bulunduğumuz dağların tepesinde ve etrafımızdaki çamlarla birlikte bile güneş ensemini ısıtıyordu.

Devrilmiş bir ağacın üzerine oturdum, terleyen yüzümü kolumla sildim ve Phaidra'nın su tulumundan uzun bir yudum aldım. Phaidra çekimser kaldı, nedense hiç susamamıştı. Sırtına bağladığı uzun asasıyla, kendi boyunun iki katı uzunluğunda, kalın yosunlarla kaplı ve kendi köklerinin yılankavi kütlesiyle çevrili devasa bir kütüğün üzerine çevik bir şekilde tırmandı. Av kıyafetleri, Vilia kulübeye saldırdığında giydiği kıyafetlerdi; hayvan derisi, kaba ağ ve ağaç kabuklarının zırh gibi birbirine dikilmesinden oluşan dar bir giysiydi. Bir orman kedisi gibi kütüğün sivri tepesinin kenarına tünedi ve başını küçük hareketlerle sallamak dışında kıpırdamadan etrafındaki ağaçları inceledi.

Bu haliyle, benekli teni ve çiçekli yaralarıyla gerçek bir orman yaratığına benziyordu. Bir an havadan habersizce uçuşan küçük siyah kuşlardan birini kapmasını bekledim; bu görüntü bana Orta Dünya'daki o korkunç çılgınca koşuşturmayı, kovaladığım kuşu ve sonrasında içimdeki ısrarlı kıpırdanmaları hatırlattı; bu kıpırdanmalar beni yüksek kraliçenin balosundaki tuvalete doğru tökezletmiş, içimde bir şeyin yaşadığına, entrikalar çevirdiğine ve kötü olduğuna ikna etmişti. Sanırım bir şey yaşıyordu: ailemin beni yeniden yaratması için tuttuğu zanaatkârın işi,

Yıllar önceki büyüü belki de Sis'in gücüyle harekete geçmişti. Belki de o gece Hisar'da hissettiğim şey buydu; zanaatkârın yarattığı boğucu canavar uykusunda dönüyordu.

Tüm bunlar bana ne kadar uzak bir dünya -bir *ömür boyu* uzakta- gibi geliyordu. Ne kadar tuhaf ve uzaktı, sanki hayatımdaki olayları büyük ölçüde kayıtsız kaldığım bir kitapta okuyormuşum gibi.

Orada oturmuş düşünürken, içimi bir ürperti kapladı. İlk başta bunu görmezden geldim; üşümek neden umurumda olsun ki? Neyi umursuyordum ki?

Ama sonra soğuk dişlerimi sıktı ve midem ani bir bulantıyla çalkalandı. Yakınlarda muazzam bir büyü vardı.

Hissettiklerimi takip ederek etrafımı araştırmak için döndüm ama orman sadece bir ormandı: eğrelti otları ve ağaçlar ve sonra daha fazlası. Hayal gördüğüme inanarak neredeyse vazgeçmek üzereydim ki, görüşüm orman zeminindeki bir çukura takıldı; yosunlarla kaplı, dikkat çekici olmayan bir vadiydi bu. Ama etrafındaki hava farklıydı, yakın ve karanlıktı. Orman durgun ve sessizdi; sadece soluk güneş ışığı kalın yeşil gölgelikten içeri girmeyi başarıyordu. Ama bu yerin, bu vadinin farklı bir durgunluğu vardı; boşluğun değil, bekleyişin.

Merakla ayağa kalktım ve her adımda bacaklarıma yeni bir acı saplanmasına rağmen oraya doğru yürümeye başladım. Vadiye ulaştığımda görüşümü siyah noktalar kaplamıştı. Kulaklarım kapandı, ayak seslerim boğuklaştı ve boğazım her nefes alışımında daraldı; hava sanki patlayacakmış ve birazdan patlayıp beni de içine alacakmış gibi üzerime bastırıyordu.

Diz çöktüm, nefes nefese kaldım ve vadinin dolambaçlı yolundan aşağıya, ağaçların her zamankinden daha eğri ve kalın büyüdüğü, soluk güneş ışığının her zerresini emen simsiyah bir arapsaçına dönüştüğü ormanın ötesine baktım. O karanlık yere baktım, sadece gölgeli bir ağaç çalılığı olmasına rağmen görüntüsünden dehşete kapıldım. Ağzımda iğrenç bir tat oluştu; acı zonkluyordu

şakaklarımda sıkıca. O ağaçların arasında bir şey vardı, beni paramparça edebilecek kadar güçlü bir büyüye sahip bir şey.

Ama vadi kuruydu, yosunları neşeli, parlak bir yeşildi. Davetkâr bir patikaya benziyordu ve neredeyse sürünerek aşağı inecektim. Kollarım ve bacaklarım artık bana ait değildi; büyü bir yumruk gibi göğsümde toplandı ve beni çekti.

Sonra bir el omzumu tuttu ve beni uçurumdan geri çekti.

Phaidra ve diğer iki Vilia bana bakarken sertçe sırtüstü düştüm ve sersemlemiş bir şekilde orada yattım.

Yeni Vilia'lardan biri kısa boylu ve zayıftı, keçeleşmiş gri saçları iki özensiz düğümle toplanmıştı. Yeşil renkli cildinin endişe verici bir bölümü ağlayan yaralar ve kangren olmuş siyah çürüklerle kaplıydı. Yüz ifadesi sakin, hareketleri yapmacıktı. Diğer Vilia uzun boylu, kaslı, korkunçtu; derisi bir ağacın kabuğu gibi pürüzlü ve griydi. Korkuyla irkilerek onu kulübede gördüğüm Vilia'lardan biri olarak tanıdım; beni zehirli çiçekle bıçaklayan Vilia.

"Phaidra?" Fısıldadım. Bir gün önceki tüm kaderci palavralarıma rağmen, birdenbire çok korktuğumu hissettim. "Nedir bu?"

Sorumu duymazdan geldi ve bunun yerine vadiyi ve ötesindeki karanlık ağaçları işaret etti. "Buraya bir daha asla yaklaşma," dedi. "Bakma bile. Ne vadiye, ne de ağaçlara. Oradan geçerken nefesini tut. Orası korkunç bir yer. Orada iğrenç ve Olden bir şey yaşıyor. Hayvanların oraya doğru çekildiğini gördük, uysal ve korkusuz, sanki sevgili bir ses tarafından yönlendiriliyorlarmış gibi. Geri dönmezler. Biz oraya Ağız deriz ve gizli toplantılar için iyi bir yerdir. Diğerlerinin hiçbiri buraya gelmez. Çok korkuyorlar. Biz özgürce konuşabiliriz."

Phaidra ceplerinden birini karıştırdı ve bana bir şey uzattı; ince deri bir kordona asılı, oyma ahşap bir tavşan.

"Al," dedi, "bunu tak. Bir tılsım. Seni kendi dünyanda topraklayacak ve Olden'in çağrısına direnmene yardımcı olacak."

Hediye karşısında afalladım, tereddüt ettim. "Ama o senin. Onu senden almak istemiyorum."

"Bende çok var." Bunu kanıtlamak için ceplerinden birkaç tane daha çıkardı ve bana tuniğinin altına giydiğini gösterdi; korkunç bakışlı bir kurt. Ona çok yakışmıştı; narin pençelerini görünce garip bir şekilde duygulandım.

Kolyeyi başımın üzerinden geçirdim ve tavşanın göğüs kafesime yaslanan hafif ağırlığıyla kendimi hemen daha rahat hissettim.

"Eğer tılsımlar Olden'in çağrısına direnmene yardımcı olacaksa," dedim, "Brethaeus'tan kurtulmana yardımcı olmaları gerekmez mi?"

Uzun boylu Vilia, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu ve bana değerlendirici bir bakış attı.

"Henüz yapmadılar," diye yanıtladı Phaidra, kurdu bir kenara koyarak, "ama belki bir gün yapacaklar, eğer yeterince yaparsam."

"Phaidra," dedi uzun boylu Vilia, kaba olmayan bir sesle, "bir şeyler ummakta ısrar ediyor."

Phaidra meydan okur gibi baktı. "Kendimden başka kimseye zarar vermemeyi umuyorum." Sonra kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Daha uzun boylu olan Vilia sendeleyerek ayağa kalkışımı izledi, belli ki etkilenmemişti. "Ağız tarafından bu kadar kolay kandırılması güven vermiyor, Phaidra. Onun güçlü olması gerektiğini sanıyordum. Bir iblis avcısı. Benim gözümde o sadece güzel camdan bir cilde sahip, oldukça zengin bir kız."

"Bu dünyadaki her güç seninkine benzemez, Nessel," dedi kısa boylu Vilia, sesi nazik ama sertti, sanki kendini bir arada tutmakta zorlanıyormuş gibiydi.

"Imogen, bu Nessel," dedi Phaidra, uzun boylu Vilia'yı göstererek, "ve Lulath." Duraksayarak hareket eden daha kısa boylu Vilia'nın terk ettiğim ağaca oturmasına yardım etti. "Onlar benim dostlarım. Onlara hayatım pahasına güvenirim," dedi alaycı bir gülümsemeyle, bu da Nessel'in kahkahalarla havlamasına neden oldu.

"Zamana dikkat etmeliyiz," diye mırıldandı Lulath, dalgın dalgın gökyüzüne bakarak. Gözleri romatizmalı ve griydi. Ağzının bir köşesini kararmış deriyle çevrili kocaman bir çıban kaplamıştı. "Yiyecek olmadan eve dönemeyiz."

"Evet, elbette." Phaidra bana döndü, elleri kalçalarında. "Söyleyecek çok şey var Imogen. Dinle ve iyi dinle. İblisle olan savaşını çok uzaklardan bile hissettiğimizi sana söylemiştim. Bizim sahip olmadığımız bir güce sahipsindir ve bu güçle en güçlü Eski Çağ varlıklarından biriyle karşılaştın ve hayatta kaldın."

"İlk iblisler Zelphenia'nın gözyaşlarından doğdu," diye mırıldandı Lulath. "Kederin çocukları, tanrıçalarının kederiyle acı çekmeye lanetlendiler."

Sesinin ürkütücü tınısı beni derinden huzursuz hissettirdi. Omzumun üzerinden Ağıza ve gölgelerine bakmamak için kendimi zor tuttum.

Neset Lulath'ın omzuna nazık bir el koydu ve bana sertçe baktı. "Lulath Olden ilmi hakkında gevezelik etmekten hoşlanıyor. Bunu yaptığında onu görmezden gelin."

Lulath başını salladı. "Bunu yaptığında," diye karşılık verdi sakın bir şekilde, "beni her zamankinden daha dikkatli dinlemelisin. Efsanede gerçekler var, senin ya da bir başkasının hayatını kurtarabilecek gerçekler."

"Bir insanın bir iblis kadar güçlü bir varlıkla savaşıp kazanması alışıldık bir şey değildir," diye devam etti Phaidra. Kutsanmış bir insanın bile. Senin gibi birini bulmak için uzun zamandır bekliyorduk."

"Burada, Küçük Griler'de fırtına gibiydi," dedi Lulath mutlulukla. "Onunla dövuştüğünde, gök gürültüsü gibi dağı salladı."

Gallinor'un haritası zihnimde canlanırken kalbim sıkıldı. Ivyhill'den çok uzakta olduğumuzu biliyordum ama Vilia'nın beni evimden yaklaşık yüz mil uzakta, kıtanın batı kıyısındaki uzun bir dağ silsilesi olan Küçük Griler'e kadar götürdüğüne inanmama izin vermemiştim.

"İçindeki bir şey bir şeytanı uzaklaştıracak kadar güçlü," dedi Phaidra, "ve dün gece bana anlattıklarından sonra, daha da güçlü olduğuna inanıyorum."

Bunun böyle olduğunu. Çocukken yaptığınız şeyler gerçekten de çok güçlüydü. Vahşi ve korkunçtular. Eşsizdiler. Ailen bunu biliyordu. Kız kardeşlerinin korkmadığı kadar korkuttun onları."

"Ne gibi şeyler?" Nessel aniden hevesle sordu. "Ne yaptı? Birini öldürdümü?"

Phaidra bir elini kaldırarak onu susturdu.

"Ama babam tuttukları zanaatkârın iç organlarımı tamamen yeniden yarattığını söyledi," dedim güçsüzce, "sihrimi Tanrı bilir neyin altına gömdü. Orada her ne varsa, doğuştan sahip olduğum her ne varsa, çoktan ölmüş, çarpıtılmış, sakatlanmış."

"Belki bu bir zamanlar doğruydı," diye kabul etti Phaidra, "ama öyle görünüyor ki Imogen, artık değil. Taşındığın bu güç hâlâ yaşıyor, zanaatkârın ona ne yaptığını boş ver. Görünüşe göre bir şey onu uyandırıyor. Esaret günlerin boyunca zayıflamış olabilirsin ama aslında daha da güçlenmiş ve cesurlaşmışsın." Beni düşünerek başını eğdi. "Daha ne kadar güçlenebilirsin ve bununla birlikte gücün de artabilir?"

Birden bir önceki geceki sorumu hatırladım ve bu gizli konferansın nedeni benim için netleşti.

"Senin için Brethaeus'la savaşmamı istiyorsun," dedim sessizce. "Seni özgür bırakmamı istiyorsun."

Phaidra yanıma geldi ve sert elleriyle kollarımı tuttu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim hevesli bir ışık vardı.

"Nessel, Lulath ve ben artık Brethaeus'a hizmet etmek istemiyoruz," diye onayladı. "Diğerleri de bizim gibi düşünüyor ama Rennora efendilerimizle savaşmak istemiyor. O hizmetkârlık hayatından memnun. Bunu o kadar uzun yıllar yaptı ki başka pek bir şey hatırlamıyor. Savaşmayı arzulayan bizler kölelikten bıktık ve eğer yapabilseydik seçimlerimizi geri alırdık. Ama yapamayız, bu yüzden bunun yerine bizi Brethaeus'a bağlayan lanetten kurtulmak istiyoruz. Ve bunu yapmamıza yardım etmenizi istiyoruz."

Bu konuşma beni çaresiz ve biraz da çıldırmış hissettirdi. "Phaidra, hayatımda bir kez bile bir laneti bozmadım ya da bir şey hakkında bir şey okumadım. I

nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Size yardım edeceğiz. Cevap şüphesiz sahip olduğunuz güçte yatıyor." "yok mu? Phaidra, benim pek çok kuşkum var, senin de olmalı. Ne zaman İblis kız kardeşime saldırdı, düşünmeden hareket ettim ve o zamandan beri bunu bir daha yapamadım. Ve o geceyle ilgili hiçbir şeyin lanetleme ile ilgisi yoktu."

Phaidra'nın kararlılığı sarsılmazdı. "Gücünü niyetle nasıl kullanacağını öğrenmene yardım edeceğiz. İlk işimiz bu olacak."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksınız?"

"Son günlerde sizi izliyor, kararlılığınızı, aklınızın ve kalbinizin nelerden öğreniyordum. Bana anlattığın hikayeyi dinledim. Oradan başlayacağız."

Tekrar ağaca oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Bu gerçek bir cevap değil. Benden istediğin bu şey en iyi ihtimalle yarım yamalak."

"Gördün mü?" Nessel sert bir şekilde Phaidra'ya seslendi. "Sana bunun aptallık olduğunu söylemiştim." Başımı kaldırıp Nessel'e baktım.

"Lanet bozma hakkında bir şey biliyor *musun*?"

Başını salladı, hepimizden iğrenmiş görünüyordu. "Sadece bu lanet bir üçlü, ona büyük bir güç vermek için üç parça halinde hazırlanmış."

"Bunun yapıldığını birçok kez gördüm," dedi Phaidra. "Nessel'i bağlamalarını izledim."

"Ve Phaidra'yı bağlamalarını izledim," diye ekledi Lulath sevgiyle. "O zamanlar ne kadar da küçük bir şeydi. Yeni doğmuştu."

"Phaidra," dedim, hiç de öyle hissetmediğim halde mantıklı görünmeye çalışarak. "Brethaeuslar seni ölümden geri getirdi ve sana hayat verdi. Eğer onlardan kurtulmaya çalışırsan, bu sefer sonsuza dek seni kolayca öldüremezler mi?"

Nessel sert bir kahkaha patlattı. "Yaşam ve ölümle ilgili hiçbir şey *kolay* değildir."

"Onlardan kurtulmayı *deneyemezdik*," dedi Phaidra. "Başarmak zorundayız."

"Ve sonra?" Israr ettim. "Onlardan kurtulduktan sonra, gazaplarından nasıl kaçacaksın? Elbette peşine düşecekler ya da sen doğru dürüst kaçamadan seni tekrar bağlayacaklar. Hiçbir yerde gerçekten güvende olabilir misin? Ve seni bir arada tutan lanet olmadan, yaşamaya devam edebilecek misin?"

"İyi sorular soruyor," diye mırıldandı Nessel. "Benim de kendime sorduğum sorular."

Phaidra'nın sabrı taşı. Nessel'e öyle bir bakış fırlattı ki Lulath bile irkilmiş görünüyordu.

"Şu anda yaşadığım gibi bir gün daha yaşamaktansa, özgür bir kadın olarak ölmeyi ya da özgürlüğü bir an için bile olsa tatmayı tercih ederim. Ne yaparsak yapalım risk almaya değer. Buna karar verdik."

Utanan Nessel hiçbir şey söylemedi.

Sonra Phaidra bana döndü. "Ve sen, Imogen," dedi sertçe. "Eğer bize yardım etmezsen, gücünü güçlendirmeye ve Brethaeus'lara karşı kullanmaya çalışmazsan, onların geldiği gün hayatının sonu olacak. Ya öldürülecek, ruhun tüketilecek ya da bizden biri olacaksın. Kadın değil, ölü değil, ama bir hortlak. Sonsuza dek iki hayat arasında sıkışıp kalacaksın. Olmasını istediğin şey bu mu?"

Bir an sessizce ona baktım, garip, budaklı, çiçeklerle örülü yüzünü inceledim. Bir kuş tepemizdeki ağaçların arasından süzülerek minik gölgesini üzerimize düşürdü.

"Hayır," dedim sessizce. "İstediğim bu değil."

"Ne istiyorsun?" Lulath bana hoş bir şekilde bakarak sordu. Ağzından ve çenesinden aşağıya hastalıklı kahverengi bir sıvı damlıyordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi ve öyle söyledim.

Lulath'ın gülümsemesi katıksız bir zevkti. "Ben de bilmiyorum, özgürlüğümüzü bulduğumuz andan sonrasını. Birlikte öğreneceğimiz şey ne kadar eğlenceli."

Hâlâ temkinliydim; bu *plan* o kelimeyi pek hak etmiyordu. Ama diğer seçenek teslim olmak, oturup ölmeyi beklemek ya da yakın bir şey beklemektir.

ve birdenbire bunların hiçbirini istemediğimi fark ettim.

Yaşamak istedim.

Bu duygu zayıf ve kırılgandı. Kıpırdamaya cesaret edemeden önce bir an için ona tutundum, sonra yerimden kalktım ve elimi Phaidra'ya uzattım. "Vilia el sıkışır mı?"

Phaidra gülümsedi. "Bizler yoktan var edilmedik, Imogen. Biz de bir zamanlar senin gibi kadınlardık."

Sonra elini benimkine doladı ve bir kez sıktı, sıkıca ve böylece anlaşma tamamlandı. Bir önsezi ürpertisi beni sarstı ama suçu vadinin sonunda karanlık ve tuhaf bir şekilde beliren Ağız'a attım. Umutsuzca istememe rağmen ona dönüp bakmayı reddettim; elimi elbisemin altındaki küçük oyma tavşanın üzerine koydum ve Phaidra'yı ağaçların arasından takip ederek Ağız'ı gölgeleriyle baş başa bıraktım.

Gücüm her neyse, içimde her nerede yaşıyorsa, Vilia ve ben çok geçmeden onun uyanmak istemediğini keşfettik.

Phaidra ve ben onun çadırında sessizce çalışmaya başladık, başım bir bıçak ve paçavra yığınının üzerine eğilmişti. Neredeyse hiç konuşmuyorduk. Ellerini kalçalarına dayamış, yüzünde korkunç bir çatık kaşla bana bakıyordu. Eğer Rennora ya da diğer Vilia'lardan herhangi biri bizi ziyaret etmek için ormandan geçerse, Phaidra'nın esirini bitmek bilmeyen işlerle uğraştırdığını görecektik.

"Bir de bunu dene," diye mırıldandı, gözle görülür bir sabırsızlıkla etrafımda dolanıyordu. Bunun göstermelik, rolümüzün bir parçası olmasını umuyordum ama öyle olmadığından, ilerleme kaydedemememin onu şaşkına çevirdiğinden şüpheleniyordum.

"*Firintala foratalem talembora talabirin*," diye fısıldadı Phaidra.

Dikkatle dinledim ve deney için seçtiğimiz yakındaki eğrelti otuna odaklandım. Çocukken boğazımdaki çiçekler, yetiştirdiğim ve kendimi içine hapsedtiğim ağaç -haidra bunları annemden elemental büyüünün bir türünü miras aldığıma dair kanıtlar olarak gösterdi.

"*Firintala foratalem*," diye tekrarlardım, kelimeler dilimde garip ve beceriksizce, "*talembora talabirin*."

Bu küçük bir büyü idi; Phaidra, Lulath ve Nessel'in yeniden doğuşlarından bu yana geçen uzun yıllar boyunca topladıkları pek çok büyüden biriydi. Bu tür büyüleri kendileri yapamıyorlardı; ilk gerçek yaşamlarında sahip oldukları büyü her ne ise, ölümleriyle birlikte anılarını da kaybetmişlerdi. Sadece Brethaeus için yıllarca süren yarı canlı hırsızlık ve ruh avcılığı sırasında topladıklarını biliyorlardı ve bu koleksiyon hatırı sayılır bir şeydi. Gareth onlarla konuşma fırsatı bulsaydı kendinden geçerdı: kötü kazanılmış büyüli bilgilerden oluşan geniş bir kütüphaneye sahip üç gerçek hortlak.

Onu, evi, Una'yı ve Farrin'in ben uyurken beni izlediğini düşününce boğazım düğümlendi. Jessyl'in her zaman oturduğu yatak odamdaki sandalyeyi. Talan'ın o küçük kulübede bana sarılan kolları, saçlarımdaki ateşli fısıltıları.

"İyi düşün Imogen," dedi Phaidra sessizce. "O zamanı değil, bir sonraki zamanı değil, şimdiyi düşün."

Bu sık sık yapılan bir uyarıydı; düşüncelerim sık sık umutsuzluğa, endişeye, öfkeye ve anılara sapıyordu. Bitkin düşmüştüm, cesaretim tamamen kırılmıştı. Şimdiye kadar hiçbir şey başaramamıştım. Küçük bir sihir bile başaramamıştım. Eski, tanıdık panik içimde fokurduyor, sadece irade gücüyle uzak tutuluyordu. Eğer yükselmesine izin verirsem, bir büyüü daha mahvedecekti. Büyü zihnime yerleşecekti, tedirgin, ekşi ve inatçı.

Phaidra'ya başımı salladım, keskin bir nefes verdim ve gözlerimi bahtsız eğrelti otunun tek bir yaprağına sabitledim. Eğer büyüü yapmayı başarırsam, bu tek sap o kadar zehirli dikenler çıkaracaktı ki, tek bir iğne iri bir adamı bir saat boyunca, daha küçük bir adamı ise daha da uzun bir süre boyunca dümdüz edebilirdi. Yararlı bir büyü olduğunu ve gizlice uygulanabilecek kadar incelikli olduğunu düşünmüştüm ama kelimelerle büyü yapma fikrinden nefret ediyordum ve bu büyü dilimde özellikle hantal bir his uyandırıyor, sanki vücudumu acı verici bir şekilde sokmaya çalışıyormuşum gibi.

"*Firintala foratalem*," dedim tekrar, "*talembora talabirin*."

Phaidra ve ben bakarak bekledik. Nefesimi tuttum.

Hiçbir şey olmadı. Eğrelti otunun sarsılmış gibi biraz titrediğini gördüğümü sandım ama bu sadece rüzgâr da olabilirdi.

Yere yığıldım, bitkin ve yenilmiştim. Bu o gün denediğim altıncı büyüydü ve altıncı başarısızlığımdı.

"Kelimelerle büyü yapmaya uygun olduğumu sanmıyorum," dedim Phaidra'ya bakamayacak kadar utanarak. "Bundan sonra sessiz çalışmayı denemek istiyorum."

Phaidra hayal kırıklığına uğradıysa da bunu oldukça iyi sakladı. Oturdu ve yırtık pırtık, ince çizgili bir tuniği yamamaya devam etti. "O halde dinlenelim," dedi, "ve yarın tekrar deneyelim."

Yarın diye düşündüm. Ondan sonra, Phaidra'ya göre, Brethaeus'un gelmesine sadece altı gün kalıyordu. Korkum ve hayal kırıklığım beni huysuzlaştırdı. Başımı onun elindeki tuniğe doğru salladım.

"Vilia insanları öldürür mü?" Ben sordum.

Phaidra, sesi benimkinden çok daha sakin bir şekilde, "Bazıları öyle," diye yanıtladı. "Ben yapmıyorum."

Utanarak günün geri kalanında tek kelime etmedim.

Ertesi sabah Phaidra beni uykumdan uyandırdı ve koşmam için tısladı.

Bir korku sarsıntısı beni ayağa fırlattı. Dediklerini yaptım ve ormanın içinde peşinden koşmaya başladım. Bir keresinde bizi neyin kovaladığını görmek için omzumun üzerinden arkama baktım ama hiçbir şey görmedim ve bu bir şekilde peşimizden bir canavar ya da gizli planımızı keşfeden öfke içindeki Rennora'yı görmemden daha kötüydü.

Ben artık yapamayana kadar koştuk. Bir ağacın dibine çöktüm, acı dolu nefesler çekiyordum, görüşüm karanlık noktalarla doluydu.

Phaidra hiç soluk almadan, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana geri döndü. "Güzel. Gördünüz mü? Büyülerde berbat olabilirsiniz, ama çok daha güçlü hale geldin."

vücutta. Birkaç hafta önce olsaydınız çok daha çabuk yorulurdunuz."

Sersemlemiş ve ağzım sulanmış bir halde ona baktım. "Yani kaçacak bir şey yok muydu? Sadece *kaçıyor* muyduk?"

Omuz silkti. "Büyücüleri öldürdükten sonra kaçmanız gerekecek, hem de çok uzağa. Sonsuza dek düşmüş olarak kalmayacaklar. Şimdi" -başını yakındaki bir fidana doğru salladı- "onu büyüt."

Bana olan inancının bu kadar sarsılmaz olmasından nefret ediyordum. Suratımı asarak fidana baktım. "Bunu zaten denemiştik."

"Tekrar dene."

Keskin bir nefes verdim ve fidana dik dik baktım, o kadar yorgun ve öfkeliydim ki oturup çığlık atmak istiyordum.

"*Gorenbula garamberen*," diye tersledim.

Fidanla benim aramda uzanan dar bir hava kanalı, sanki içinden görünmez bir ok fırlamış gibi keskin bir şekilde dalgalandı. Yüksek, kısa bir vınlama oldu ve ardından fidan ikiye ayrıldı. Üst yarısı kederli bir şekilde devrildi ve yere düştü, yanmış bir akşam yemeğinin ekşi, dumanlı kokusunu yaydı.

Phaidra omzuma vurdu. "İyi , Imogen!"

Titreyerek güldüm, yaptığım şeyden biraz daha fazla korkmuştum. "Ama o bir bitki *yetiştirmek* için tasarlanmış bir büyüydü, bir bitkiyi bıçaklamak için değil."

"O zaman doğru yapana kadar tekrar deneyeceğiz. Ama gücünün işleyişini öğreniyorsun ve bu hiç de azımsanacak bir şey değil. Brethaeuslar geldiğinde hazır olacaksın."

"Phaidra." Kendine olan güveni beni umutsuzluğa düşürdü. "Bir fidanı kırmak laneti kırmakla aynı şey değildir."

"Bence Meshedilmiş bir iblis avcısı için biri diğerinden çok da uzak değil."

"Ama ben bir büyücü değilim! Nasıl büyü yapıldığına dair hiçbir bilğim yok.

hissetmeliyim ya da bunu yapabilecek kapasitede miyim?"

Phaidra endişelerimi hafif bir el sallamasıyla geçiştirdi. "Gelin. Öğle yemeğimizi yiyelim."

Elinde asasıyla sırtarak ve muzaffer bir edayla uzaklaştı ama ben fidanın yanında oyalandım, onu görünce ürktüm ve garip bir şekilde üzüldüm. Ona bakmak zorunda kalmamak için aceleyle üzerini yapraklarla örttüm ve Phaidra'nın peşinden koştum, onu hayal kırıklığına uğratacağımdan emindim.

Dört gün daha böyle geçti -yarı yarıya yapılmış büyüler, Phaidra ile ormanda sürpriz koşular, Nessel bana temel savunma savaş hareketlerini öğretti- ve gerçekten paniklemeye başlamıştım. İki gün içinde Brethaeuslar gelecekti ve kafası kesilmiş fidanın yanı sıra, yaptığım en etkileyici büyü kendi saçıma işlediğim gök mavisi bir çizgiydi, o da beş dakika içinde solmuştu.

"Anlamıyorum," diye homurdandı Nessel, ormanda hiddetle volta atarken. "Böyle bir yaratık nasıl olur da bir iblisle dövüşür ve *kazanır*?"

Phaidra, pazarlığımızı yaptığımızdan beri ilk kez beni savunmaya geçmedi. Nessel volta atarken ve Lulath toprakta oturup dalgınca çiçeklerden bir taç örerken, Phaidra kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarmış, kaybolmuş ve küçük görünüyordu.

Çadırlarımızdan uzakta, Ağız'ın yakınındaki ormanın sessiz bir yerindeydik ve burası buluşup antrenman yaptığımız gizli yerimiz haline gelmişti. Gözlerimi Phaidra'nın mutsuz yüzünden ayırdım ve solumda beliren, karanlığın uzak bir kesiti olan Ağız'a yan gözle bakmama izin verdim. Her ne kadar cesaretim kırılmış olsa da, Ağız hiç bu kadar çekici görünmemişti. Belki de vadiye çekilen hayvanlar o karanlıktan geçip unutulmaya gitmiş ve bundan memnun olmuşlardı. Unutuş sessizdi, ne iyi ne de kötüydü; hiçbir şey talep etmiyordu.

"Çocukken çiçekler ve ağaçlar yarattığını söylüyor," diye söyleniyor Nessel, hâlâ volta atarak, "ama şimdi denediğinde sadece bir avuç duman ya da kopmuş bir dal görüyor. Annesinin görünüşünü bir canavara çevirdiğini söylüyor ama şimdi değiştirebildiği tek şey *saçının* rengi."

"Elimden geleni yapıyorum," diye başladım ama Neşet beni ters ters bakarak susturdu. "Nesin sen, zengin kız mı? Elemental mi, stilist mi? Caiathos'un çocuğu mu yoksa Kerezen'in? Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır, hiçbirimiz istemiyoruz," dedi Phaidra yorgun bir sesle.

"Bence o bize başlangıçta söylediği kişi. Bence sakatlanmış. Bence içi ölmüş. Bence o her neyse, onarılamayacak kadar çarpıtılmış." Gözlerim öfkeli gözyaşlarıyla doldu. "Bunların hiçbirini ben yapmadım. Anlaşmamızı yaptığımızdan beri her uyanık olduğum saatte üzerime düşeni yerine getirmeye çalışıyorum. Sözlü büyü ve sessiz büyü, büyüler, lanetler ve sihirler. Ben

Benden istediğin her şeyi ve daha fazlasını yaptım."

Neset durup bana baktı, bakışları sert ve düzdü. "Buna itiraz edecek değilim. Ama özgürlük umutlarımızı sana bağlamakla hata ettik."

Aramıza korkunç ve umutsuz bir sessizlik çöktü. Neset hışımla ağaçların arasına daldı ve Phaidra da peşinden koştu. Lulath elinde çiçek tacıyla ayağa kalktı ve korkunç, kabarmış gülümsemesiyle yanımıza geldi. Tacı başıma yerleştirebilmek için eğilmemi işaret etti ve ben de bu tuhaf nezaket karşısında şaşkın ama yine de minnettar bir şekilde itaat ettim. Belki de güzel çiçeklerle birbirine dikilmiş ölü bir kadın olmak o kadar da korkunç olmazdı.

"Ben diğerlerini getirirken taç seni güvende tutacak," dedi Lulath hışırtılı sesiyle. "Neset sana söylediği zalimce şeyleri kastetmiyor. Sadece korkuyor."

Gülümsemeye çalıştım. "O hissi bilirim."

Lulath'ın ağaçların arasından sendeleyerek uzaklaşmasını izledim. Onun yokluğunda, diğerleri de gitmişken, sessizlik sağır ediciydi. Orman etrafımda büyüyor gibiydi, ağaçlar daha da uzuyor, eğrelti otlarının kalın halısı yavaşça yaklaşıyordu. Nemli hava bunaltıcıydı. Ayaklarıma baktım ve nefesime odaklandım, Phaidra'nın bana verdiği botlardan başka hiçbir şeye bakmamaya kararlıyım. Çiçeklerden taç beni koruyacaktı. Avuç içlerim uyluklarımda üzerinde düz duracak şekilde sertçe oturdum. Bu noktadan hareket etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Yine de Ağız tam oradaydı, benden çok uzakta değildi, çalkantılı büyüü parmak uçlarımda sessizce çalkalanıyordu. Merakım çok büyüktü, ıssızlığım çok fazlaydı. Arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmışım; kendimi de.

Belki de, diye düşündüm, Ağız tüm cevapları barındırıyordu. Unutuluş ya da daha düşük ihtimalle hayal bile edemeyeceğim bir kurtuluş.

Diğerlerinin çoktan geri dönmediğinden emin olmak için ağaçlara baktım ve sonra titrek bacaklarımın üzerinde durdum. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım, sonra vadiye doğru döndüm, avucumu tuniğimin altındaki tavşana dayadım. Phaidra'nın haklı olduğunu ve oymanın beni gerçek, iyi ve doğal olana bağlayacağını umdum. Dere, ağaçların gizlediği, yolu parlak yeşil yosunlu bir dil olan, yaklaşık iki yüz metre ötedeki ormanın içinden geçiyordu. Ağaç köklerini dayanak olarak kullanarak aşağıya doğru tırmandım. Yumuşak zemin ayaklarımın altında hafifçe gevşeyerek beni karşıladı. Vadiden aşağı, Ağız'a doğru baktığımda vücudum acıyla titriyordu. Gözlerim sanki çok parlak bir şeye bakıyormuşum gibi yanıyordu. İçimi çektim, rahatlamışım. Ağız'ın yakındaki büyüünün acısı güven vericiydi, tanıdıktı. Doğru yoldaydım.

Karmakarışık eğrelti otlarının ve yosun tutmuş dalların arasından geçerek uzun süre vadiyi takip ettim. Bu bitmek bilmez yürüyüş beni öylesine yorgun bir uykuya daldırmıştı ki ormanın ne zaman değiştiğini, ne zaman yeni bir sessizlik çöktüğünü fark etmemişim; ta ki durgunluk beni tokatlayarak uyandıracak kadar tam ve boğucu hale gelene kadar.

Sertçe başımı kaldırdım ve donakaldım. Gölgeler tenime karşı tül gibi kalındı. Tek aydınlık hastalıklı bir solukluktaydı ve kaynağını belirleyemiyordum. Vadiyi aramak için omzumun üzerinden baktım ve onu çok uzakta, siyah bir manzarada canlı yeşil bir iğne ucu olarak gördüm. Boğuk bir ses duydum; uzaklardan biri beni çağırıyordu. Yeşilin üzerinde bir hareket titreşimi. Phaidra peşimden mi koşuyordu?

Kalbim küt küt atarken önümdeki gölgelere geri döndüm.

Ağız'a girmiştim ve kasvetinin geniş alanını araştırırken, midem bulanarak oraya daha önce de gittiğimi fark ettim.

Yoğun ve durgun, rüzgar yok, hayvan yok, gökyüzü yok. Ağaçlar Küçük Griler'in sade çamları değildi; çok eskiydiler, daha heybetliydiler. Kale kuleleri kadar kalın gövdelerden soğanlı yosunlu dallar uzanıyordu. Çürümüş çalılıklarla dolu bir yamaç, ince beyaz ağaçlarla çevrili, toprağa gömülü bir açıklığa doğru iniyordu. Eski ve korkunç bir büyü yakınlardaydı; daha önce içinden geçtiğim bir yeşil yol.

Birden nefes alamadım. Bu ağaçları tanıyordum. Bu gölgeleri tanıyordum. Burası iblisin iniydi.

Arkamdaki hareket boğazımda bir çığlıkla dönmeme neden oldu ama gelenler sadece Phaidra, Nessel ve Lulath'tı. gelmişlerdi; Ağz'a doğru koşup gelmişlerdi. Kör bir panikle Phaidra'ya uzandım. Sağlam eli benimkini yakaladı ve beni uzaktaki vadiye doğru geri çekmeye çalıştı ama ben kıpırdamayı reddettim. Vahşi korkum bana vahşi bir güç verdi. Ne olduğunu anlayamasam da, korkunç bir içgüdü beni olduğum yerde kalmaya zorluyordu.

"biliyorum," diye fısıldadım ona. "Buraya daha önce de gelmiştim."

Phaidra'nın gözleri büyüdü. Nefes nefese kalan Nessel bilmediğim bir dilde bir soru homurdandı. Lulath ellerini sıktı, gözlerini kapattı. Bir şeyler mırıldanıyordu, belki de bir dua. Sadece bir kelime yakalayabildim: *Zelphenia*.

Altımızdaki açıklıktaki hava değişiyor, muazzam yeni bir ağırlığın etrafında sıkıca çekiliyordu. Kalbim boğazımda güm güm atıyordu. Titreyen parmağımı dudaklarıma götürerek Vilia'ya sessiz olması için yalvardım. Her eklemimde beyaz acı yıldızları patladı; güçlü bir büyü eylemi gerçekleşiyordu ve mantıklı olan kaçmak olurdu. Ama her ne ise onu görmeliydim. Çaresizliğim meraktan, ölüm isteğinden çok daha fazlasıydı. Bu açgözlü, hayvani bir ihtiyaçtı.

Aniden korkunç bir varlık açıklığa düştü: ağır, hızlı, suya çarpan bir büyü kayası. Sarsıldım, nefes nefese kaldım. Phaidra beni ayakta tuttu, ama sadece biraz. Gözlerimi zorla açtığımda kalın bir yumak gördüm.

Beyaz ağaçlardan oluşan çemberin içinde gölgeler beliriyordu; siyahtan griye, canlı beyaza, sonra tekrar siyaha, tüm büyük kütle savaşıyan iki ordu arasında ileri geri çekiliyormuş gibi sertçe sallanıyordu. Gölgelelerin arasından kürkly bir kanat, kalın kıvrık bir boynuz, uzun beyaz bir karın çıktı. Hızlı bir sarı parıltı yakaladım; karanlığın içinde yüzen üç göz.

Sonra hava bir kez daha değışti, şiddetli ve korkunçtu, sanki dünyadaki tüm rüzgâr bir anda yön değıştirmişti. Kulaklarım patladı; başım acıyla patladı.

Aşağıdaki açıklıktaki gölgeler birbirlerinden ayrıldılar. Bazıları hamamböcekleri gibi ağaçlara dağıldı; diğerleri havaya yükseldi ve bir araya geldi, pürüzlü bir duman düğümü ve tanıdık bir şekil oluşturdu: bir adam, toprağa çömelmiş, dua ediyormuş gibi gözleri kapalı. Uzun boylu, solgun, siyah saçları nemli ve kıvrıktı. Son kalan gölgeler çıplak beyaz bedeninin etrafında sevgiyle kıvrılıp onu giydirirken, gözleri kapalı bir şekilde ayağa kalktı - sade bir pantolon ve çamur sıçramış bir palto. Ayakları ve göğsü çıplak kalmıştı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Koyu renk, kalın kirpiklerle çerçevenlenmiş. Açıklık boyunca büyük bir ağacın dibindeki boşluğa doğru ilerledi, her hareketi kendinden emin ve tanıdıktı.

Parmaklarımı Phaidra'nın kolunun harap olmuş etine geçirdim ve tamamen çökmemek için savaştım. Açıklıktaki adam kendini içinde bulduğu korkunç ormandan korkan bir tutsak değildi; onunki evinde olan birinin akıcı özgüveniydi. Dehşet içinde, küçük bir havuzun kenarında diz çöküşünü, ellerini suya sokuşunu, yüzünü ve boynunu yıkayışını izledim. Başını kaldırdı, gözleri kapalıydı ve damlacıkların gövdesinden aşağı akmasına izin verdi.

Lütfen Zelphenia, diye dua ettim, bana merhamet et. Bana gerçeği göster.

Ama bilinmezliğin tanrıçası çoktan ölmüşü ve altımdaki açıklıktaki adam bir numara ya da illüzyon değildi.

O Talan'dı.

Üç Gözlü Taçlı Adam Talan'dı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

İlk başta hareket edemedim. Olanların dehşeti beni yeryüzüne çiviledi. Yutkunamıyordum. Parmaklarımı hissedemiyordum. Dünya etrafımda sürükleniyordu ve ben artık onun bir parçası değildim.

"Gemma?" Phaidra gergin bir şekilde sordu. "Burada neler oluyor? Kim o?"

Ona cevap verme düşüncesi, ne kadar büyük bir ihanete uğradığımı itiraf etmek, öfkemi alevlendirdi. Ondan uzaklaştım ve açıklığa doğru ilerledim. Talan dönüp bana baktı, şaşkına dönmüştü. Buna inanamıyordu, nasıl orada olduğumu anlayamıyordu ve sorma şansı da yoktu. Ağzını açtı ve ben de korkunç, öfkeli bir çığlıkla ona doğru uçtum. Birden her şey netleşti. Etrafımızda her biri bir insan gövdesi kalınlığında kalın kökler vardı; onlara uzandım ve onları yerden çıkarıp Talan'ın göğsüne doğru fırlattım. Dalları gövdelerinden kopardım ve mızrak gibi fırlattım. Yerden sarmaşıklar kopardım, topraktan yakıcı püskürtüler gönderdim ve onları kırbaçlara ona fırlattım.

Silahlarımın bazılarından kaçtı ama hepsinden kaçamadı. Kocaman bir kök büyük bir gıcırtyla havada savruldu ve göğsüne çarptı. Mızraklı bir dal boynunu sıyırdı. Kısa sürede onu yere yatırdım, el ve ayak bilekleri sarmaşıklarla bağlıydı ve bir diğeri de boğazına yavaşça dolanıyordu. bindim, her tarafım kükrüyordu, derim

sıcak ve sürünüyordu ve ben hıçkırarak, öfkeyle onun üstüne oturdum ve boğulmasını izledim.

"Gemma, bekle," diye soluk soluğa bağırdı, çaresizlik içinde bağlarına doğru eğildi. "Özür dilerim, ben... Gemma..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Vücudu gevşedi ve gözleri dalgalanarak kapandı. "Çok özür dilerim. Ben... Ben asla..."

Sesinin boğukluğu korkunçtu. Buna dayanamadım. Üzerinden yuvarlandım, sarmaşıkları ondan kopardım ve isteklerime bu kadar vahşice karşılık vermelerinden dehşete düşerek onları dümdüz ettim.

Phaidra sessiz ve ciddi bir şekilde bana katıldı, Nessel ve Lulath da arkasından gözlerini dört açmışlardı. Phaidra Talan'ın yanına diz çöktü ve onu inceledi. En kötüsünden korktum; gözleri kapalıydı, neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Bana baktı. "O yaşıyor. Onu öldüreyim mi?"

Lulath kederle başını salladı.

"Hayır," dedim. "Bırak onu."

Nessel şaşkın bir nefes verdi. "Tanrılar yeniden yaratıldı, *bu* da neydi?"

Patlamamın ardından üşümüştüm ve her yerim ağrıyordu. "Bunu anlamıyorum. Bana yalan söyledi. Bunca zamandır yalan söylüyordu. İçimdeydi, *içimdeydi* ve o-"

O beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Kelimeler dişlerimin arasındaydı. Onları söylemeyi reddettim.

Phaidra'nın yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Bana karşı dürüst olmadın Imogen. Baban bir nöbetçi ve annen de bitkiler ve çiçekler konusunda yetenekli bir elemental mi? Hayır, bence onlar bundan daha fazlası. Az önce yaptığın büyü vahşiceydi. Olden'di. Bak. Ne yaptığına bir bak."

Yaptım ve gördüğüm şey beni şaşırttı: açıklık harabeye dönmüştü, her ince beyaz ağaç parçalara ayrılmış, Talan'ın yanında yattığı devasa ağaç dışında her kütük dümdüz olmuştu. Parçalanmış sarmaşık yığınlarının arasında, kopmuş ağaç kökleri sinirli bir yılan yuvası gibi her yere yuvarlanıyordu. Bazıları kömürleşmiş, tütüyordu; diğerleri garip bir şekilde titriyor, kabukları pullara dönüşüyor ve sonra

Tekrar geri döndüler, sanki gözlerimin önünde hayal ettiğim yılanlara dönüşmeye çalışıyorlardı. Böcekler ve solucanlar kaosu ortaya çıkardığı toprakta dağınık halde yatıyordu, bazıları ölmüştü, diğerleri ise şaşkınlık içinde kıvranıyordu. Yer onların sayısı ile titriyor, kanat çırpışlarıyla ısıldıyordu.

Uzak yamaçtaki kalın yosunlar ve devasa eğrelti otlarından oluşan bir alan titreşip duruyordu; yosunlar yırtılmış, eğrelti otları çiğnenmiş ve tanıdık, esneyen bir karanlık onların ötesinde çalkalanıyordu. Burası babamla Farrin'i takip ettiğim gece kullandığım yeşil yoldu, beni buraya gölgelerden oluşan bir iblisle pazarlık yapmaya getiren aynı yeşil yoldu ve görünüşe göre onu bozmuştum.

Şaşırmış, tiksinişmiş bir halde ne diyeceğimi bilemiyordum. Kirli, ısıltılı ellerime baktım. "Anlamıyorum," dedim bir kez daha. "Bütün bunları yapmaya çalışmadım. Kızgındım-" Sesim onun ismine takıldı. "Kızgındım."

Phaidra sessizdi, beni izliyordu. Sonra dedi ki, "Fae'leri tanıyor musun?"

Başımı salladım. Güzel ve tuhaf, uzun ömürlü ve kurnaz olan fae'ler pek çok çocuk hikâyesine konu olmuştu. "Tanrı Caiathos ve Tanrıça Kerezen bir süre sevgili olmuşlar," diye fısıldadım, tanıdık hikâyeyi anlatarak, "ve onların birleşmesinden Kerezen ikizleri dünyaya gelmiş, her biri ebeveynlerinin güçlerine sahipmiş -duyular, toprak- ve bunlar ilk fae'lermiş."

Phaidra, "Güçleri çok büyük ve tahmin edilemez," diye ekledi, "çünkü iki tanrının diyarları arasında gidip geliyorlar. Bana annenden biraz daha bahset."

İnançsızlık içinde güldüm. İnanılmaz derecede yorgundum; uzanmak ve bir daha asla kalkmamak istiyordum. "Philippa Ashbourne'un bir fae olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence olabilirdi."

"Bu pek çok şeyi açıklar..." Nessel elini bana doğru salladı. "*Bu.*" "Annem bir insan kadın ile bir elemental yetenek için Botanik," dedim, "ve düşük büyü ailesi de benimki gibi insan. Bir kez bile aksini gösteren bir kanıt görmedim."

"Fae'ler aldatma konusunda ustadır," dedi Lulath sessizce, "sadece iblislerle ."

Nessey, "Belki de annen daha bebekken kaçırdı ve yerine bir fae çocuk konuldu," diye önerdi. "Hayatının çok sonraki dönemlerine kadar bir fae olduğunu bilmemiş olabilir. Böyle efsaneler duymuştum. Bu çocuklara Changelings deniyor."

Phaidra düşünceli bir şekilde başını salladı. "Belki de bu yüzden gitti. Gerçek doğasını anlamaya başlamıştı."

"Evet, o hikâyelerin hepsini ben de okudum," diye tersledim, hızla sabırsızlanmaya başlamıştım ve çok korkmuştum. "Tanrıların kendi yarattıkları fae'lerden nasıl korktuklarına ve Edyn'e asla giremesinler diye Middlemist ve benzeri savunmalara ek olarak her yere onlar için tuzaklar kurduklarına dair hikâyeler de okudum."

"Edyn'i ibislere karşı savunmak için de aynı önlemleri almadılar mı?" Nessey işaret etti.

Phaidra başını salladı. "İblisler ve fae'ler, Eski Ülke'deki en güçlü varlıklardan ikisi. Sizi onlardan korumak için pek çok tuzak kuruldu. Ve yine de karşımızda bir iblis var." Phaidra Talan'a baktı. "Hiçbir fae'nin bu dünyaya giremeyeceğini söyleyebileceğimizi sanmıyorum."

Sis Ateşleri'ni, Mara'nın gümüşlenmiş cesetler ve sapkın sanatla dolu mağaralarını düşündüm ve aniden çok üşüdüğümü hissettim. Eğer Middlemist'te bir sorun varsa -ki Mara kesinlikle olduğunu düşünüyordu- o zaman Edyn bir gün bu tür yaratıklarla dolup taşacak mıydı? İblisler, fae'ler ve tanrılar başka neler olduğunu biliyordu. Bu fikir imkânsız, düşünölemeyecek kadar korkunç görünüyordu.

"Peki ya kız kardeşlerim?" diye sordum. "Farrin bir savant, Mara ise bir sentinel. Onların yetenekleri her zaman herkes için açıktı. Eğer annemiz bir fae olsaydı, benimle aynı kanı taşımazlar mıydı?"

Phaidra artan çaresizliğimden etkilenmemiş görünüyordu. "Ben arcana bilgini değilim. Sadece seninle paylaştığım kırıntıları biliyorum. Bu soruya cevap veremem."

"Yapabilirim, en azından kısmen."

Talan'ın sesi paramparçaydı ve güçlükle doğrulabiliyordu, yüzü ve çıplak gövdesi kan içindeydi ama kara gözleri berraktı, tanıdıktı ve sabit bir şekilde bana bakıyordu.

Phaidra ondan geriye sıçradı, yumruğunu vurmak için kaldırdı. Nessel bir hırıltıyla asasını hazırladı ve Lulath beni tehlikeden uzaklaştırmak istercesine bana uzandı.

"Bekle," diye emrettim. Talan'a dokunma arzusu korkunçtu, karşı konulmazdı. Kalbim onu görmek için acıyordu, şimdi bile, her şeyden sonra bile.

" abuk konu ," dedim ona, buz gibi soğuk bir sesle.

Sesimin onu sarstığı belliydi. Konu tuğunda sözleri yumuşak ve acı doluydu. "Mara ve onun gücü hakkında konu amam, çünkü onunla tanışmadım.

."

"Ve asla yapmayacaksın," diye tersledim.

 rkildi ama gözlerini benden kaçırmadı. "Sana  unu söyleyebilirim. Farrin'in gücünün hem his hem de tezahür olarak seninkinden daha net olduğu doğru olsa da -ki bunun onun bedeninin seninki gibi bir zanaatkâr tarafından deği tirilmediği anlamına geldiğini varsayıyorum- tıpkı sende olduğu gibi onun kalbinde de bir gizem var. Onun gücüne dair gördüklerimiz eksik. Bu gerçeği herkesten sakladığını sanmıyorum; bence bunun farkında değil."

Sesinin tınısından, ne kadar düzensiz olduğundan, nefes almak için nasıl  abaladığından nefret ediyordum. Bunu ona ben yapmı tım ve hak ettiği de buydu ama yine de nefret ediyordum. Kendimi ne için dua edeceğimi bilemez halde buldum: ona olan a kımin çabucak ve kalıcı olarak yok olması için; uyandığımda onun ve benim hâlâ kulübede uyuduğumuzu, yağmurun pencerelere vurduğunu ve kollarının beni sardığını, uykunun ağırlığını hissetmek için.

"O zaman Phaidra'nın önerdiği gibi bizde Fae kanı olduğunu mu d  n yorsun?" Kalın bir şekilde idare ettim.

"Ne d  nd ğ m  bilmiyorum. Tek bildiğim, senin ve kız kardeşinin göremediğim şeylerle dolu olduğunuz. Sana uzandığımda, yüzeyini hissedebiliyorum.

Tutku, korku, öfke. Ama bunun altında, benim gücümün okuyabileceğinin ötesinde, çok büyük bir şey var. Ve ben buna başka hiç kimsede rastlamadım, asla."

Hafifçe gülümsedi; hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeydi. "Sana aşık olmamın birçok nedeninden biri de bu. Senin gizemin, meydan okuyuşun ve huzurun. Seni bir anda bütünüyle tanımamak rahatlatıcıydı. Tam olarak anlamadığım birini bulmuştum ve bu benim için bir lütuftu. Seninle tanışmak sonunda bir gün evim diyebileceğim bir yer bulmak gibiydi."

Ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım, kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti. Ağlamayacaktım, çılgılık atmayacaktım, sadece orada duracak ve sesimi tekrar bulana kadar bekleyecektim.

"Ah, lütfen, zengin kız, bırak onu öldüreyim," dedi Nessel. "Boğazına mızrak sapla, şu kütüğe bağla ve yaratıklar gelip etini koparıırken orada çürümeye bırak. Sen söyle, ben yaparım."

Onu görmezden geldim ve Talan'a bakmak için geri döndüm. Kıpırdamamıştı, hâlâ toprakta kül rengi yatıyordu.

"Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?" Ben talep ettim.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Ben de kendime güvenmezdim Gemma. Sana söyleyebileceğim tek şey üzgün olduğum, seni kandırdığım her günün bir azap olduğu, yaşadığım en korkunç şeylerden biri olduğu ve eğer seçme şansım olsaydı bunu asla yapmayacağım. Seni asla aldatmazdım, seni asla incitmezdim. *Asla*."

Nessel alay etti. Phaidra hiçbir şey söylemedi ama sessizliği öfke doluydu. Bana baktı, ifadesi netti: *Dikkatli ol*.

Olurdum da. Ama cevapları hak ediyordum ve onlara tam olarak güvenemesem bile onları alacaktım.

"Gerçek adın ne?" diye sordum.

"Talan," dedi, kelime onu yorgun bir nefesle terk etti. "Ben Uzak Deniz'in Talan'ıyım."

"Talan d'Astier değil mi?"

"d'Astier ismi bir kurgu."

Karanlık bir kahkaha attım. "Neyiniz kurgu *değil* ki?"

"Benim ailemin adı d'Astier değil," dedi. "Aile adımız kutsaldır ve bu iğrenç yerde söylemeyeceğim. Ama su kenarında, Farther denen bir denizin kıyısında, büyük, görkemli, soğuk ve karanlık uzak bir evde yaşardık ve bu yüzden ben Uzak Deniz'in Talan'ıyım."

"Ve sen de bir iblissin."

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet. Ben bir iblisim."

Glgelenmiş halini, ürpertici, korkunç karanlığını, kambur, kemik ve boynuz parıltılarını düşündüm ve ağzım safra ile doldu.

"Gerçek doğanı benden sakladın, kendini güzel bir insan kabuğuna gizledin ve beni byledin, beni ptn ve beni *becerdin*," dedim kelimeleri tükürerek.

Vücudunu işaret etti. "Bu bir kabuk değil. Bu *benim*. Gördüğün canavar, yaratık, ustam bana söylediğinde aldığım bir şekil -birçoğundan biri- ve ben de senin kadar nefret ediyorum." Oturmak için mücadele etti, hırpalanmış gövdesi iek açan çürüklerin bir haritasıydı. "Sana her şeyi itiraf etmeyi çok istedim ama ne zaman başlasam kelimeler dilimde donup kaldı. şimdi sana anlatabileceğimden bile emin değilim."

Konuşurken yüzü değişti, kıvrıldı, acı çekti ve sonra eğilip pisliliğin içine sarı-yeşil bir safra kustu. Phaidra ve Nessel değset içinde geri çekildiler; Lulath ise büyülenmiş bir halde öylece bakakaldı.

"Hayır, lütfen..." Talan onlara eliyle işaret etti. "Lütfen, size yalvarıyorum, yaklaşın. Brethaeus'un büyüsü Eski, berrak ve keskindir ve hepinizin içinde derinlere işler. Bu onun erişimini bir süreliğine engelleyecektir." Bana baktı, toprağın üzerinden bana doğru uzandı ve yanına diz ktğmde, sahip olduğum tüm sağduyuyu görmezden gelerek, elimi tutmak için beceriksizce davrandı ve başparmağını avucuma bastırdı, nazik, dikkatli, ifadesi buruşuktu.

"İşte buradasın," diye fısıldadı, bana zayıfça gülümseyerek. "İşte buradasın."

Phaidra huzursuzca kıpırdandı. "Imogen..."

Önce ona, sonra Nessel ve Lulath'a baktım, yalvarırcasına. "Lütfen istediğini yapın ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, en ufak bir sorun sezerseniz, onu öldürün."

Bu Nessel'i tatmin etmiş görünüyordu. Üzerine yürüdü ve asası hazır bir şekilde onun yanına çömeldi. Phaidra ve Lulath da aynısını yaptı.

Onları ölüme mahkûm etmediğimi umuyordum.

Derin bir nefes aldım ve tekrar Talan'a baktım. "Bu sensin," dedim ona. "Canavar değil."

Başını iki yana salladı. "Ustam benimle oynamayı sever. Oyun oynamayı ve acı çektirmeyi seviyor. Bunları birleştirebildiği zaman en mutlu anını yaşıyor. Bu benim gerçek bedenim." Titreyen elini göğsüne götürdü. "İblisler de bu yeni dünyada ya da eski dünyada yaşayan diğer zeki yaratıklar gibidir. Bazılarımız iyi, bazılarımız kötü, çoğumuz ikisinin arasında bir yerdeyiz ve hepimiz dağınık, karmaşık, zayıflıklar ve tutkularla doluyuz, tıpkı insanlar gibi. Sadece sizden daha fazla güce sahibiz, bu yüzden iyiliğimiz ve kötülüğümüz de aynı şekilde daha aşırı. Efsanelerimiz bize tanrıça Zelphenia'nın gözyaşlarından doğduğumuzu söyler, ancak bizim efsanelerimiz de sizinkiler kadar hayal ürünüdür ve kimse neyin gerçek neyin süsleme olduğunu kesin olarak söyleyemez. Uzun ömürlüyüzdür ve öldürülmemiz zordur, ancak bunu yapmak imkânsız değildir. Biz de sizin gibi etten, kemikten ve kandanız, ama birçok yeteneğimiz var ve bunlardan biri de aldatma, bu yüzden bunun dışında birçok şekle girebiliyorum, gerçek olanım."

Hızlı konuşuyordu, her sessiz kelime açıkça bir taahhüttü. O kadar solgundu ki beni korkuttu; teni hastalıklı bir ter parıltısıyla parlıyordu.

"Büyük iblisler vardır," diye fısıldadı, "ve küçük iblisler; benim ailem birincisidir. Bu da demek oluyor ki benim soyumda hem Zelphenia'nın kanı kaynıyor, tüm için geçerli olduğu gibi, hem de Jaetris'in-tanrıçanın

bilinemez, zihin tanrısı. Acaba birlikteliklerinin ne gibi korkunç şeyler yaratacağını biliyorlardı da yine de çiftleşmeyi mi seçtiler? Acaba Caiathos ve Kerezen tutkularının vahşi ve ölümcül fae'leri ortaya çıkaracağını biliyorlar mıydı?"

Kederli bir kahkaha attı ve başını salladı. "Soyumda her iki tanrının da gücüne sahip olmak bir onurdur - korkunç bir onur, dikkatle ele alınması gereken bir şey. Ama ailem bu nimeti kötüye kullandı. Zalimdiler ve bu çok hafif bir kelime. Hikayelerinizde iblislerin ne olduğu hakkında size anlatılan en kötü şeyleri düşünün ve anlamaya başlayın. Kudretliyidiler ve pek çok iştahları doymak bilmez ve ahlaksızdı. Kurbanlarının en korkunç bulduğu biçimleri benimserler ve gerçek bedenlerine bürünmekten nefret ederlerdi - insanlara çok benzerlerdi, bunu tanrıların bir hakareti olarak görürlerdi. Öfkeli, sadist, şakaları, yalanları ve gücü her şeyden çok seviyorlardı. Çocuklarından - şimdi hepsi ölmüş olan kız kardeşlerimden ve benden- daha çok."

Talan gözlerini kapattı. Nefes almaya çalışırken eli benimkinin etrafında titriyordu. Kaygan alnına dokundum, ıslak bir tutam siyah saçını geriye doğru taradım.

Neset bir uyarı tısladı ama Talan'ın tek yaptığı gözlerini açıp bana gülümsemek ve başparmağını parmak eklemlerime yumuşakça sürmek oldu. Kalbim acıyordu, öfke, acıma ve korkunç, ısrarcı bir şefkatle yanıyordu. Gülümsemesine karşılık vermek için kendime izin vermedim.

"Devam et," dedim, sesim dikkatlice düzleşmişti.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, ailemin kahramanlıkları bize pek çok düşman kazandırdı. Eziyet etmeyecekleri hiçbir varlık yoktu, ne kadar güçlü olursa olsun, baştan çıkarmaktan, kafasını karıştırmaktan, sakatlamaktan çekinmeyecekleri hiçbir yaratık yoktu. En çok da orada öylece oturup emirler vermeyi ve kurbanlarının kendi bedenlerine, sevdiklerine karşı şiddet uygulamalarını izlemeyi seviyorlardı. Pislikten hoşlanmazlardı. Evimiz tertemizdi, hizmetçiler canla başla çalışırdı ve bunu yapmaktan mutluluk duyarlardı çünkü annemle babama taparlardı, çünkü onları sevmeleri söylenmişti ve itaat etmekten başka seçenekleri yoktu.

Jaetris'in zihin güçleri ve Zelphenia'nın aldatma güçleri onlarda birbirine bağlanmıştı - sadece iblisler, sadece empatlar ya da telepatlar değil, bunların hepsi ve daha fazlası. Bu asla olmamalıydı. Zelphenia ilk büyük iblisi doğurduğunda, gelecek olan dehşeti görmeli ve o şey ağlamak için nefes alamadan onu öldürmeliydi. Ama yapmadı ve böylece, asırlar sonra, işte buradayım."

Talan nefes alarak kendini dengeledi. "Çok daha gençken bir gece -on dört yıl diyebilirim- savaş sesleriyle uyandım. Evimiz saldırı altındaydı. Titanlar bizi uykumuzda boğmak için okyanustan yükselmişlerdi. Ailemin denizcilerine yaptıklarından hoşlanmamışlardı. Eski Ülke'de düşündüğünüzden daha fazla insan var - kölelerin ve tutsakların çocukları ya da Orta Dünya'ya çok fazla girmeye cesaret eden ve Edyn'den uzaklaştırılan aptallar. Başkalarının topraklarına ve mülklerine saygı duymayan ailem için kolay avlardı. Ve böylece bir deniz devi klanı, köpükten yumrukları ve ağızları yerine büyük emici girdaplarıyla bizi mahvetmeye geldi. Ama tabii ki annemle babam karşı koydular - ya da şöyle demeliyim, kız kardeşlerimi karşı koymaya zorladılar. Üç kızları da zalim, kurnaz ve anne babamızın sevgisini kazanmaya hevesliydi. Annem özellikle onları her zaman kayırırdı, bu da çoğu gün kendi halime bırakıldığım anlamına geliyordu ki bunun için minnettardım.

"Ev gelgitlerle sarsıldı, her çatlaktan ve pencereden su aktı, her koridoru su bastı. Tabii ki ailemiz savaştı. Korkaklardı. Bir süre işe yaramış gibi göründü - kız kardeşlerim hızlı ve zekiydi ve titanları birbirlerine vurmaları için kandırdılar. Ama devler *gelmeye* devam etti, bitmek bilmeyen bir hücum vardı ve kız kardeşlerim onları durduramadı. Ev çökmeye başladı. Düşen bir kiriş beni kıstırdı, bacaklarımı parçaladı ve ancak ev saldırı altında bir kez daha kayınca ve kiriş yuvarlanınca kendimi kurtarabildim. Kız kardeşlerimin parçalanma sesleri arasında topallayarak evden çıktım. Koştum ve arkama bakmadım. Acı hayal edilemezdi. Eğer bir insan olsaydım, hareket edemezdim. I

Titanların evimizi denize çektiklerini duydum. Dalgalar beni ormana kadar kovaladı, onu da orada buldum."

Talan'ın sesindeki nefret ve çıplak korku vücudumu ürpertti. Vilia'ya baktım; hepsi de benim gibi Talan'ın anlattıklarından etkilenmişti.

"O mu?" Ben sordum.

"Adı Kilraith," dedi Talan. "Onun ne olduğunu bilmiyorum. Birçok yüzü var ve hangisinin gerçek hangisinin yalan olduğunu ya da hepsinin yalan olup olmadığını bilmiyorum."

"O da mı bir iblis?" Phaidra gergin bir şekilde sordu.

"Hayır. Ne bir iblis ne de bir fae. Ne bir titan, ne bir Rüzgâr, ne de bir vampir. Ona isim veremem." Talan bana baktı ve geniş, karanlık gözlerinde anlattığı hikâyeyi görebiliyordum - sırlı ve deşifre edilmiş ve dehşete düşmüş genç bir çocuk ve kızgın bir deniz tarafından yutulan büyük bir ev. "Beni ormanda buldu. Yeni bir hizmetçi arıyordu ve titanların evimize saldırısı dikkatini çekmiş olmalı. Bazen onun hep orada olduğunu, tanrıların zamanından beri orada olduğunu düşünüyorum. Bazen de aynı anda her yerde olduğunu düşünüyorum."

Talan elimi daha sıkı kavradı. "O geceyle ilgili, onunla ilgili her şeyi hatırlamıyorum. Ama uzun boylu, soluk benizli, çıplak kollu ve sıcak elli bir yaratık hatırlıyorum. Birdenbire ortaya çıktı. Orman boştu ve sonra boş olmaktan çıktı. Diz çöktü ve kollarını bana açtı. 'Ailen çok öfkeli,' dedi ve sesi çok üzgün geliyordu. 'Zavallı sevgili çocuğum. Ne yaptın sen? Neden kaçtın? Seni bulurlarsa öldürecekler. Seni öldürecekler ve derini yüzecekler. Hıçkırıklarına engel olamıyordum. Parçalanmış bacaklarımın acısıyla çılgına dönmüştüm ve her tarafım titriyordu, bitkin düşmüştüm, dehşete kapılmıştım. Kendimi daha fazla tutamadım. Düştim ve o kucaklayıp kaldırdı. "O zaman benim olur musun?" diye sordu. 'Eğer evet dersen, seni güvende tutacağım. Seni asla bulamayacaklar. Bir daha asla eve dönmek zorunda kalmayacaksın.'"

Talan'ın sesi bu varlık, bu Kilraith olarak konuştuğunda değışti. Sakinleştirici bir şekilde nazik, yumuşak bir hal aldı. Gözlerini kapattı. "Evet dedim," diye fısıldadı. "*Lütfen* dedim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Ben üşüyordum, o ise sıcacıktı. Bana dokundu ve aniden hiç acı hissetmedim. Ona adını bile sormadım, o da bana yıllarca söylemedi. Tahminlerim onu eğlendirdi."

Lulath başını salladı, yüzünde ciddi ve bilgili bir ifade vardı. "Ona bağlısın."

"Ben. O geceki çaresizliğimle kendi sonumu kabul ettim. Artık ben değilim, tam olarak değil. Beni ona bağlayan her neyse, sıradan bir lanetten çok daha iğrenç, çok daha karmaşık. O benim içimde *yaşıyor* - sadece bir parçası ve çoğu zaman çok uzakta, ama ne zaman ortaya çıkıp benim aracılığımla konuşacağını ya da bana korkunç bir şey yapmamı emredeceğini tahmin edemiyorum. Ben Kilraith'in iradesinin bir parçasıyım, onun gözleri, kulakları ve elleriyim. O emrettikçe eziyet ediyorum. Yıllarca bana söylediği yere gittim, reddetmek için çaresiz olduğum suçları işledim. Ben pek çok kişiden biriyim, onun kontrol ettiği tek terör aracı olmaktan çok uzağım. Uzun zaman önce onunla savaşmaktan vazgeçtim. Birçok kez kaçmayı denedim ve başarısız oldum ve kendimi bu kadere, bir daha asla kendi hayatımın dizginlerini elime almamaya teslim etmişim, ta ki..."

Gözlerini açtı, bana bakarken yüzündeki ifade sevgiyle yumuşamıştı. "Seninle tanışana kadar, Gemma."

Bir şekilde sesimi buldum. "Bu o, değil mi? Kilraith. Ailemi ve Bask'ları birbirine düşüren kişi o."

"Evet, ben de sana eziyet etmek için tasarladığı kuklaların sadece sonuncusuyum." Yüz ifadesi anılarla titreşti. "Benden önce bu pozisyonda olan kişi daha küçük bir iblismiş. Kilraith ondan sıkılınca derisini yüzdü ve yerine beni koydu. Üç Gözlü Taçlı Adam oldum. İsim eskidir ama laneti ve unvanını taşıyan hizmetkâr asla uzun süre aynı kalmaz."

"Ama *neden*? Neden bütün bunları o yapıyor? Ve neden hiçbirini kendisi yapmıyor?"

"Bilmiyorum. Belki de zorunda olmadığı içindir. İstemediği sürece neden kendini zorlasın ki? Ama kesin bir şey söyleyemem. Zincirlerinde geçirdiğim onca yıla rağmen, onun gerçek doğası hakkında çok az şey biliyorum. Öğrendiğim şey -çünkü sıkıldığında, bana kızdığında, benimle mutlu olduğunda konuşmayı seviyor- hem Edyn'de hem de Eski Ülke'de birçok karanlık işin arkasındaki güç olduğu. Ben onun araçlarından sadece biriyim, ailen ve Bask'lar da onun kurbanlarından sadece ikisi. Bu işlerin ne olduğunu, onun için ne yaptıklarını ya da bunları sadece oyalayıcı eğlenceler olarak mı gördüğünü bilmiyorum."

Sözlerinin dehşetinden bunalmış bir halde, sadece sessiz sorularımı sormaya devam edebildim. "Ivyhill'e neden geldin?"

"Çünkü Üç Gözlü Taçlı Adam'ın rolünü yeni bir iblisin üstlenmesiyle Kilraith de yeni bir strateji denemek istedi," diye yanıtladı Talan. "Daha samimi bir strateji. Kendimi ailenizin gözüne sokacak, size yardım ettiğimi düşünmenizi sağlayacak, sonra da içinizden birini öldürecek, bunu yıllarca sürüncemede bırakacak ve suçu Bask'ların üzerine atacaktım. Bir süredir birbirinize saldırmamıştınız ve o da kan dökmek için sabırsızlanıyordu. Çabuk sıkılıyor."

Bunu söyleme şekli, gerçekçi ve yorgun, benim ve onun iyiliği için beni hasta etti.

"İlk başta bana söyleneni yaptım. Ama sonra seninle tanıştım Gemma ve ondan sonra..." Hüzünle gülümseyerek başını salladı. "Her şey değişti. Benden yapmamı istediği şey -ailenizin evine kendi derimle sızmak, hepinizi kendi yüzümle etkilemek- beni size ve yıllardır hissettiğim ilk isyan kıpırtılarına götüren şeyin ta kendisiydi."

"Peki ya Ravenswood ziyaretleri?" O kadar iğrenmiş, öfkeli ve korkunç derecede üzgündüm ki kendimi uyuşmuş hissettim. "Alastrina ve Ryder'ı küçük düşürmek için yaptığımız planlar?"

"Onu başka şekillerde yeterince iyi eğlendirirsem, bir tatmin olacağını düşündüm. Ve düşündüm ki..." Titreyen elini bana uzattı.

Yüzünü. "Seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, seni ne kadar yakın tutabilirsem, o kadar güçlü olacağımı düşündüm. Ve belki o zaman onunla savaşılabildim, gerçekten savaşılabildim, daha önce hiç cesaret edemediğim gibi. Belki sen yanımdayken cesaretimi bulabilirdim."

Elini kendi elimle kavradım, yanağımı avucuna bastırdım. "Ve wardstone. Onu çalan , değil mi? Onu yok edilmesi için Sis'te bıraktın."

Sefilce başını salladı. "Kilraith'e bağlı tüm iblisleri tanımak için yazılmıştır. Eğer Gareth onu sökmüş olsaydı, benim ne olduğumu öğrenmiş olurdu. Buna izin veremezdim."

"Onu nereye sakladığımı biliyordun. Beni güvenli odama kadar takip ettin."

Gerçek olduğunu umduğum bir utançla gözlerini kapadı. "Gerçekten Gareth'la birlikte başkentte miydin?" Dedim.

"Madam Baines, Ryder ve şeytani ele geçirilme hakkında cevaplar arıyordum. Bu kadarı doğrudu."

"Yine de Farrin'e saldırmak için Ivyhill'e geldin ve sonra hemen şehre geri döndün. Sonra da beni bulmak için Illaria'ya geldin. Bunu nasıl başardın?"

"İstediğim zaman çok hızlı seyahat edebilirim," diye cevap verdi, "ve Kilraith'e hizmet ettiğim süre boyunca babaninkinden bile daha eski ve daha iyi gizlenmiş eski yeşil yollarla tanıştım."

Sorulardan yorulduğumu hissediyordum ama hepsini sormadan rahat edemezdim. "Madam Baines'e Jessyl'i öldürmesini siz mi söylediniz?"

Keder Talan'ın yüzünü kapladı. "Hayır, ben yapmadım. Ama sanırım onun ölümünden -her ikisinin de ölümünden- ben sorumluydum. Madam Baines'ten bilgi sızdırdığımız o gece aceleci davrandım. Kilraith'e ait bir şey onun içine girmiş olmalı, ya kasıtlı bir parçası ya da sadece başıboş bir düşünce. Hangisi olursa olsun, sanırım onun içine girdi ve yavaş yavaş onu delirtti."

Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tüm bu olanlarda benim de payım olmasının suçluluğunun dişlerime kadar içime işlemesine izin verdim.

"Peki neden benden kaçtın?" Sonunda fısıldadım, hatırladıkça utançtan kızarıyordum. "Bahçelerdeki o gece mi?"

"Çok korkmuştum. Sana ne olduğunu bilmiyordum ama dönüşümünün onun dikkatini çekecek kadar ilginç olduğunu biliyordum. Bunu benim aracılığım ile hissedecekti. *Seni* hissedecek ve belki de senin için gelecekti. Kaçmak zorundaydım. Seni görmesine izin veremezdim. Ve bunun yanı sıra..."

Gözlerini sıkıca kapattı ve benden uzağa baktı. "Tanrım, Gemma. Benim etrafımda olmanın seni yozlaştırmasından korkuyordum. gelenler karşısında şaşkına dönmüştün; kontrolün yokmuş gibi görünüyordu. Ve işte , seni öpüyordum, sana sarılıyordum - bir iblis, ondan daha kötü, ondan daha güçlü bir şeye bağlanmış, sana kendi iğrençliğini bulaştırıyordum. Kaçmak zorundaydım. Ivyhill'e asla geri dönmemeliydim ama bana bunu yapmamı emretti. Sana aşık olduğumu hissetmiş ve bunun eğlenceli olduğunu düşünmüştü. Lanetli bir aşk. Aileni yok edecek ve bu süreçte kendi kalbimi kıracaktım."

"Ve o gece seninle tanıştığımda, sen..." Sertçe yutkundum, hatırladıkça tiksindim. "Ben buradayken ve sen kendinde değilken. Neden Farrin'i gözetlemem için o gözü Ivyhill'e geri getirmemi söyledin?"

"Kilraith onun müziğini çok seviyor," dedi basitçe. "Turnuvadaki performansından sonra Ivyhill'e gidip onu bir ödül olarak kendisi almak istedi. Göz bir uzlaşmaydı. Bunun için canla başla mücadele ettim, onu büyük bir oyun olacağına ikna ettim. Onu kurtarman için sana zaman vereceğini düşündüm, benimle savaşman için. Yaralarımı sararak buraya döndüğümde, ona babanın bana saldırdığını söyledim. Bana inanmadığından eminim ve Farrin olmadan dönmeye cüret ettiğim için bana kesinlikle izin verdi, ama yalanlarım yeterince eğlenceliydi sanırım. Gücünün boyutlarından emin değilim - gizli tutuyor, seninkinden bile daha büyük bir muamma Gemma- ama sanırım istediği zaman zihnime girip düşüncelerimi ele geçirebilir,

Tüm yalanlarımı ve bahanelerimi çözecek, seni sevmenin bana küçük yollarla bile olsa onunla savaşıma iradesini nasıl verdiğini öğrenecektim. Ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki? Yemeğiyle oynamayı tercih ediyor, onu tahmin etmeye devam ediyor."

Talan'ın sesi boğuk ve incedi. Bir nefes verdi ve yosunlu toprağa yaslandı. Alnında boncuk boncuk terler vardı; dudakları rengini kaybetmişti. Ona böyle sağlam bir dayak attığım için kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım.

Neset esasını bıraktı ve ellerini birbirine karışmış siyah saçlarında gezdirerek kir, deri ve kabuk bağlamış eski yaprak parçalarını döktü.

"Tanrıların boku," diye yemin etti. "Bu sidikli bedende yeniden doğduğumdan beri hiç bu kadar tutkulu bir şekilde hâlâ sarhoş olabilmeyi dilememiştim."

Lulath belli belirsiz bir kahkaha attı. Lime lime olmuş çiçek tacımı aldı ve kararsız bir şekilde tekrar başıma yerleştirdi, sonra bir kez daha aldı ve onun yerine Talan'ın başına koydu. Ben söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, o orada durmuş onu düşünüyordu. Phaidra gözlerini kırpmadan beni izledi, asası hâlâ hazırды. Eğer ona söylersem, saldıracaktı. Bu bana çok ihtiyacım olan rahatlığı getirdi.

"Talan," dedim sonunda, "lanetleme hakkında bir şey biliyor musun?"

Belli belirsiz gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Güzel bir düşünce ama Kilraith beni her ne ile bağladıysa, dediğim gibi, bu basit bir lanet değil. Dokunulamayacak kadar derine işliyor. Gareth'la birlikte başkentteyken, o uyurken kendi araştırmamı yaptım. Hiçbir kitapta Kilraith gibi bir varlıktan, benimki gibi bir bağdan bahsedilmediğini gördüm. Onu kandırmaya, ondan kaçmaya çalıştım ama tek başarabildiğim orada burada geçirdiğim birkaç dakika oldu. En fazla bir gün, yakınlardaki bir büyü eylemi bağlarımı karıştıracak kadar güçlü olduğunda." Bana doğru uzandı, elimi kalp kırıcı bir şefkatle tuttu. "Balo salonunda bana saldırdıktan sonra hayatımın en sessiz iki gününü geçirdim. Tüm saklanma yerlerimi bilmesine rağmen beni bulması biraz zaman aldı. Büyün onun hislerini köreltti."

"Lanetini bozmayı düşünmüyordum," dedim Phaidra'ya bakarak. "Henüz değil."

Gözleri fal taşı gibi açılan Phaidra asasını indirdi.

Talan dirseklerinin üzerinde doğrulup merakla bana baktı. "Birdenbire umutlu hissediyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Kalbim gerçekten de ani bir ilham patlamasıyla çarpıyordu. "Phaidra, Nessel ve Lulath kendilerini Brethaeus'a bağlayan laneti kırmak istiyorlar. Eğer bunu başarabilirsek, Kilraith'in kafasını bir süreliğine karıştıracak kadar güçlü bir büyü olabilir mi? Kaçmana yetecek kadar zaman?"

Talan bana sertçe baktı. "Sen ciddisin."

"Bu mümkün değil mi?"

"Gemma." Yüz ifadesi yumuşayarak korkunç derecede üzgün bir hal aldı. "Nereye kaçabilirim ki? Beni bir gün bulacaktı, ister üç gün ister beş ya da on gün içinde."

"Bu üç gün ya da beş ya da on gün içinde, onun senin üzerindeki etkisini sonsuza dek kırmanın bir yolunu bulacağız." İtiraz edemeden onu susturdum. "Hepiniz bir an için beni eğlendirin ve sorularıma cevap verin."

Talan mutsuz bir şekilde Phaidra'ya baktı. "Lanetin doğası nedir? Kan mı? Kemik mi?"

"Ve dişler," diye yanıtladı Phaidra.

Talan yüzünü buruşturdu. "Bir üçlü. Daha önce de böyle lanetler görmüştüm. Onları bozmak imkânsız değil ama kesinlikle zor. Kendim hiç denemedim."

"Ama bunun teorisini biliyor musun?" Israr ettim. "Evet, ama-"

"O zaman bana başından sonuna kadar anlat."

Başını iki yana salladı. "Buradan kaçman gerek Gemma. Ivyhill'e giden yeşil yolu kullan." Başını açıklığın uzak yamacına doğru salladı; burada gölgeler, kökünden sökülmiş eğrelti otlarının oluşturduğu bir karmaşanın içinde huzursuzca çalkalanıyordu. "Vilia eninde sonunda bu ormandan gidecek ve gittiklerinde Kilraith garip bir şeyler olduğunu hissedecek. Hortlak büyüünün neden bu kadar uzun süre duyularını karıştırdığını merak edecek ve araştırmaya gelecek. Bu olduğunda seni yakınımda istemiyorum."

"Eve gitmiyorum," dedim açıkça. "Şu anda değil. Henüz değil." "*Gemma*-"

"Yapması zor bir şey olsa da umurumda değil," diye sertçe araya girdim. "Vilia'yı kurtarmak istiyorum ve bu iş bittiğinde benimle kaçmanı istiyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Bu ormanı terk edip güvenli bir yerde saklanacağız, sonra da Gareth'ı çağıracağız. Eğer seni Kilraith'ten kurtarmanın bir yolu varsa, o bunu nasıl bulacağını ya da en azından aramaya nereden başlayacağını bilir."

Talan'ın ifadesi o kadar içten, o kadar acınasıydı ki, ona bakarken nefes almakta zorlanıyordum. Sevgisi çok açıktı, rengi çok solgundu. Teklif ettiğim bu imkânsız şeyi yapabileceğimi düşünmüyordu.

Ondan uzaklaştım ve Phaidra'nın, sonra Nessel'in ve son Lulath'ın gözleriyle karşılaştım. Ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, bana bakıyordu. Heyecanını görünce içimde sadece bir şüphe belirdi; umarım onları hayal kırıklığına uğratmam.

"Phaidra, sen ve Lulath Brethaeus'un bağlama büyüsünü yaparken izlediğinizi söylemişsiniz," dedim. "Başından sonuna kadar tüm sıralamayı hatırlayabilir misin?"

Phaidra başını salladı. "Sanırım öyle."

"Güzel. Peki Vilia'dan kaç kişi senin gibi savaşmaya hazır?"

"Biz üçümüz dâhil dokuz kişi," diye cevap verdi Nessel, gözleri hevesle parlayarak. "Geri kalanlar Rennora'ya sadık."

Yüzümü buruşturdum; bu rakamlar ideal değildi.

"Ne öneriyorsun Imogen?" Phaidra beni dikkatle izleyerek sordu. Onu artık sakın kalmaya ve umudun çekiciliğiyle savaşmaya çalıştığını görecektik kadar iyi tanıyordum.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. Partileri planlamaya alışkındım, savaşları değil. Ama diğer tek seçenek düşünülemezdi: Vilia hâlâ tutsak, Talan sonsuza dek Kilraith'e bağlı, ben bir hortlak ya da ölü ya da evde ve kalbi kırık, Kilraith'in bir öfke nöbetinde Talan'ı öldürmesini ve ailemi yok etmek için başka bir iblis göndermesini beklemek.

Hayır, bunlar tahammül edemeyeceğim olasılıklardı.

"Yarın gece," dedim, "avdan Talan'ın yedeğinde döneceğiz. Bir tutsakla." Phaidra'ya başımı salladım. "Efendilerinize sunmak için insan avlıyorsunuz. Ben de Talan'ı Rennora'ya sunacağım, Brethaeus için bir haraç, ona değerimi kanıtlamak için."

Nesset şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama Phaidra sadece gülümsedi ve yanağındaki çiçeklerle dikilmiş yara izini gerdi.

"bir plan Imogen," dedi. "Bu Rennora'yı memnun edecektir."

Bariz gururundan cesaret alarak devam ettim. "Sizinle geçirdiğim zamanın beni halkınıza ısındırdığını, sizden biri olabilmek için ölümü özlediğimi düşünecek. O da seninle mutlu olacak. Hiçbir şeyden şüphelenmeden rahatça uyuyacak. Talan bundan emin olmak için gücünü kullanacak. Ve ertesi gün Brethaeus'lar onları neyin beklediğini bilmeden gelecekler. Ben onlara saldıracağım, Talan laneti bozacak ve sen, Nesset, Lulath ve müttefiklerin işimiz bitene kadar Rennora ve diğerlerini oyalayacaksınız. Laneti bozma eylemi Kilraith'in kafasını bir süreliğine karıştıracak kadar güçlü olacak. Talan ve ben kaçacağız. Phaidra, sen ve diğerleri kendi yolunuza gitmekte özgür olacaksınız."

Phaidra doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Seninle geleceğim Imogen. Eğer başarılı olursak, sana eşlik edeceğim ve elimden geldiğince seni koruyacağım."

"Biz de öyle," diye ekledi Nesset, Lulath'ı dirseğiyle iterek.

Yanağını esasına sevgiyle bastırmış olan Lulath, sanki gelecek katliamı şimdiden hayal ediyormuş gibi başını sallayarak onayladı.

Tekliflerinden derinden etkilenerek Phaidra'nın elini sıktım ve sonra Talan'a döndüm. Toprakta kederli bir şekilde oturmuş, başını sallıyordu.

"Hayır, Gemma," dedi kısık sesle. "Bunu yapamazsın. Bu çok tehlikeli. Ölürsen ne olacağını biliyor musun? Beni elinden geldiğince uzun süre hayatta tutacak. Yüzyıllar boyunca senin ölümünü bilerek yaşamak zorunda kalacağım. Buna katlanamam. Lütfen benden bunu isteme."

Yanına diz çöktüm, yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. "Benimle tanışmanın bir gün evim diyebileceğin bir yer bulmak gibi hissettirdiğini söylemiştin" dedim. "Böyle hisseden tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Hüzünle gülümsedim. "Senden nefret etmeliyim. Trajik geçmişin ne olursa olsun senden iğrenmeliydim, ama şimdi bile iğrenmiyorum ve iğrenmiyorum. Beni olduğundan daha güçlü kılıyorsun. Senin yanındayken, bedenimin içinde yaşamamanın ne kadar derinden acı verdiğini o kadar da umursamıyorum. Bana baktığında kendimi güzel hissediyorum, görünüşümden, ailemin isminden ya da sahip olduğum tüm güzel şeylerden dolayı değil, bir şeye *değer* olduğum için."

Her şey ters gitmeden önce kraliçenin bahçesinde geçirdiğim o geceyi hatırlayarak fısıldadım: "O gece kendime ne yaptığımı gördüğünde benden kaçmadın ya da beni azarlamadın. Benimle ilgilendin. Yaralarımı sardın ve bana mükemmel olduğumu söyledin. Bana karşı çok nazıktın."

Çaresizce başını salladı. "Gemma, aşkım..."

Devam ettim. Beni caydırmasına izin veremezdim. "Birlikte ilk dansımızdan beri," diye fısıldadım, "içimde yanan bir ateş olduğunu söyledin, başka hiç kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememişti, hiçbir *zaman* ve hayatımda ilk kez bunun doğru olabileceğine inanmaya başlıyorum." Başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Pes etmene izin vermeyi reddediyorum. Vilia'yı serbest bırakacağız, sonra sen benimle kaçacaksın ve biz de seni serbest bırakmanın bir yolunu bulacağız. Yemin ederim, Talan. İkimizi de kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Onu sert ve hızlı bir şekilde öptüm, sonra alnımı onunkine bastırdım.

"Bundan sonra seninle tartışmak aptallık olur," dedi sessizce, gözlerinde yaşlarla. "Söyle o zaman vahşi kedi, nereye kaçacağız?"

Aklıma o kadar mükemmel ve düzenli bir fikir geldi ki gülümsemek zorunda kaldım. "Oraya gidene kadar bilmen gerektiğini sanmıyorum. Şimdilik bana üçlü lanetler hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"Var..." Talan sesini bulmakta zorlandı ve parmaklarının tersiyle çeneme dokundu. "Gemma, söyleyecek çok şey var."

Elini tuttum ve yanağıma bastırdım. "Biliyorum."

"halde seni incittim. Tanrım, istemedim."

Parmaklarını öptüm, onu susturdum. Yaptığı her şeyi, benden sakladığı her şeyi hatırlamak beni huzursuz etti. Bu duyguyu bir kenara ittim. Daha sonra tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi çözmek için zamanım olacaktı - en azından öyle olmasını umuyordum. Umarım korkunç bir hata yapmıyordum.

"Her şeyi daha sonra, güvende olduğumuzda konuşuruz," dedim ona hızlıca. "Şimdi bana bak ve odaklan. Laneti nasıl bozacağımızı söyle."

Başını salladı, elimi sıktı ve konuşmaya başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Rennora'nın söylediği gibi, Brethaeus'lar iki gün sonra geldiler -beş kişiydiler, şafaktan karanlık su dereleri gibi akarak. Uzun çizmelerinden parmak uçlarına ve çenelerinin keskin hatlarına kadar her yerleri siyahtı. Kafa derilerini sıkıca saran siyah kukuletalar bile takmışlardı; uzun tunikleri siyah güve kanatları gibi dalgalanıyordu ve yüzlerini birbiriyle uyumlu beyaz maskelerle gizlemişlerdi - dört küçük yarık dışında özelliiksiz, pürüzsüz. Gözler, burun, ağız.

Phaidra'nın çalıntı mallar zulasından seçtiği mavi ipekten ince bir elbise giyerek, midemde korkudan bir kayganlıkla Brethaeus'ların gelişini izledim. Arkamda, ağzı tıkanmış ve kalın siyah bir iple bir ağaca bağlanmış, tüketilmek üzere işaretlenmiş diğer esirlerin yanında Talan vardı. Sırtımı ona dönmedim, dönüp Phaidra'nın yumruklarıyla kanlar içinde kalmış ve morarmış yüzünü görürsem ne yapacağımdan, neyi ele vereceğimden korkuyordum. Düzmece ya da değil, korkunç bir tabloydu ve bu plan bana ait olsa da, 'la aramızdaki şeyler yeni ve tuhaf olsa da, ona gidip her şeyi mahvetmemek için kendime güvenmiyordum.

Vilia, Brethaeus'ları başını eğmiş ve yumruğunu göğsüne dayamış bir şekilde selamlamak için ayağa kalkan Rennora'nın arkasında saygı duruşunda bulundu. Brethaeuslar hiçbir şey söylemedi; beşi de Rennora'nın yanına geldi ve ellerini omuzlarına koyarak ürkütücü bir uyum içinde akıcı hareketler yaptılar. Eğer onlar

Onunla bir şekilde konuşuyordu, ama kolunu kaldırıp bana doğru işaret etmesi yeterince açıktı.

Brethaeus'lar hep birlikte dönüp bana baktılar. İki ayağımın üzerinde duruyor olsaydım, bükülürlerdi. Brethaeuslar bana doğru süzöldüler, adımları yumuşak ve sessizdi. Vilia yolumdan çekilmek için çabaladı, yere olabildiğince yakın durdular, başları hâlâ eğikti. Phaidra, Nessel ya da Lulath'ı aramaya cesaret edemedim. Ben hevesli bir acemi idim. Başımı dik tuttum.

"Benim adım Imogen," dedim Phaidra'nın talimatlarını hatırlayarak, "ve karşınızda kalbimde ölümle duruyorum. Burada bana haksızlık eden bir adam var ve onun kanını size haraç olarak sunuyorum."

Sonra midem düğüm düğüm Rennora'ya gittim. Sırttı, şüphesiz tüm bunların ona getireceği iyilikten memnundu ve bana bir asa uzattı; yeni oyulmuş ve boyanmış, benim içindi. Onu aldım ve yavaşça Talan'a doğru yürüdüm, izleyen, bekleyen Brethaeus'un yanından geçtim, kalbim her adımda daha çok çarpıyordu. Ağacına bağlı olan Talan, onu tutan iplere karşı kıvranarak mücadele etmeye başladı ve kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdim. Ona doğru baktım.

Gözlerimiz buluştu; benimki soğuk, onunki dehşet içindeydi. Çığlık attı, ağzındaki tıkaç yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Ses parçaladı; dehşet numarası yapmakta çok iyiydi. Aklımdan binlerce çılgınca düşünce geçti: Talan o çaresiz, ıstırap dolu çığlıkları atmak için hangi anılardan yararlanıyordu? Rennora'yı, Vilia'yı ve Brethaeus'u kurguladığımız hikâyenin doğru olduğuna ikna etmek için söylediği gibi korku duyguları mı gönderiyordu? Dikkatli çalışacağını söylemişti. Zihinlerine sadece onları her şeyin yolunda olduğuna ikna edecek kadar dokunacağını ve daha fazlasını yapmayacağını söylemişti. Bunun Kilraith'i bir şeyler olduğu, kuklasının iplerini zorladığı konusunda uyarmak için yeterli olmayacağını söylemişti.

Tüm bunları söylemişti ama o anda, asamı kaldırıp saldırmaya hazırlanırken, içimde haince bir şüphe titreşimi hissettim. Belki de bu

aptallık. Belki de Rennora'ya sadık Vilia bir anda bizi ezip geçecekti ya da Kilraith gelip hepimizin derisini yüzecekti.

Durakladım, asam havadaydı, dehşete kapılmışım - ta zayıf bir duygu beni okşayana kadar. Bir öpücük kadar şefkatli bir güven hissi.

Talan.

Oradaydı, incinmemişti ve bana olan inancının duygusu zihnimde bir dalga gibi kabardı.

Gözlerimi kapattım ve kendime bir anlığına nefes alma, ne yapmam gerektiğini düşünme izni verdim, tıpkı Talan ve benim çalıştığımız gibi.

Farrin'in balo salonunun zemininde sürüklenişini ve o kadar öfkelendiğimi düşündüm ki kapıları kırıp hiç düşünmeden, korkmadan odanın diğer ucuna uçmuştum. Kız kardeşim aklımdaydı, Talan da; onun gerçekte kim olduğunu anladığımda duyduğum öfke, saray bahçelerinde onu öpmenin verdiği coşkulu haz.

Bu üç örnekte de sihir yapmışım. Bunu yapmak istememişim; korkmuştum, öfkeliydim, zevkle doluydum ve sihir gelmişti. *Patlamıştı.* Phaidra'nın tarif ettiği gibi Vahşi ve Olden. Benim sihrim vahşiydi.

İninin yıkıntıları arasında saldırımızı planlarken Talan bana *her seferinde nasıl hissettiğini düşün demişti. Tutkuyu, öfkeyi düşün. Hatırla. Hepsini tekrar yaşa. Dehşet, şehvet, öfke, bunlar silahtır. Onları kullan.*

Terör. Şehvet. Öfke. Geçtiğimiz iki gün boyunca bu anılara dalmaya ve dokularını, şekillerini, renklerini öğrenmeye çalıştım. Talan'ın yüzünü ortaya çıkarmak için gölgelerin açıldığını gördüğümde göğsümdeki öfkeli ısı patlaması, ona nasıl koştüğüm ve ağaçları kağıt gibi yırtıp onu yere yapıştırdığım. İblisin kız kardeşimi yerde sürüklediğini gördüğümde içime çöken soğuk dehşet dalgaları. Talan'ın vücudunun benimkinin altında, bahçe duvarının üzerinde ona doğru eğilirkenki coşkusu; tenimiz terden kayganlaşmış, ipek eteklerim kabarmıştı.

Elleri kalçalarımı kavrıyordu, ben onun üzerinde hareket ederken, daha hızlı, daha sert, onu isterken, ona *ihtiyaç duyarken*.

Brethaeus'ları zihnimde canlandırdım, sade ve korkunç bir görüntüye sahiplerdi. Kalçalarına ve gövdelerine ince deri kayışlar bağlıydılar, her kayışta yüzlerce küçük kadife kese vardı. Bu keselerde ne olduğunu biliyordum: dişler, kemikler, kan şişeleri. Hangisinin Vilia'ma ait olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Hepsini yakacaktık.

Gözlerim hızla açıldı, zihnim artık tenime taktığım cam kadar berrak ve keskindi. Dehşet, şehvet, öfke, silahlarım. Kanımda kükrediler ve iki elimle bıçaklarına tutundum.

Nefes nefese döndüm ve asamı uçurdum.

Büyüm serbest bırakılmış bir canavardı. Topraktan bir düzine kök fışkırdı, kalın, kıvrımlı ve iniltili, asamın yayını takip ediyordu. Onları Brethaeus'lara fırlattım, on ikisini birden. Her yönden büyücülere çarptılar ve hava mide bulandırıcı çatlaklarla patladı -kaburgalar kırıldı, kafatasları kafataslarına çarptı. Brethaeus düştü.

Nesset aceleyle yanına geldi ve bıçağının büyük bir Talan'ı tutan tüm ipleri . Rennora öfkeyle uludu ve kemerinden bir hançer çıkardı ama Phaidra ona doğru koşmaya başlamıştı bile. Phaidra ona hızla çarptı, ikisi de yere yığıldı ve Rennora'nın bıçağı ağaçlara doğru uçtu.

Kargaşa hızla yayıldı. Rennora'ya sadık Vilia'lar kendilerini Phaidra'nın üzerine attılar ama Phaidra yalnız değildi. Aralarında Lulath'ın da bulunduğu dört kişi onu savunmaya koştı; Lulath'ın asası hızla uçuyor ve yüzü savaş öfkesiyle kabarıyordu.

Yere düştüm, görüş alanımı dolduran acıdan kurtulmaya çalıştım ve içimi yaralayan zanaatkâra lanet okudum. Kaosun içinden süzülen büyü beni tepeden tırnağa tırmalıyordu. Talan hafifçe topallayarak bana doğru koşarken, Nesset tekrar mücadelenin içine daldı. Ayağa kalkmama yardım etti, elleri kollarımdaydı ve zihni benimkine dokunuyordu.

"Talan," diye fısıldadım sadece bir kez, küçük bir teşekkür nefesi ve sonra onunla birlikte Brethaeus'a koştum, sarmaşıklar, çalılar ve düşmüş dallardan oluşan kaynayan bir yuvayı da yanımda sürükleyerek. Büyücülerin etrafına orman artıklarından bir ateş örerken, bedenlerini kalın dikenli sarmaşıklarla birbirine bağlarken ve tüm tanrılara gücümle olan kaba tesisimin sarsılmaması için dua ederken, Talan'a bir bakış atma riskini göze aldım.

Berbat görünüyordu, rengi solmuş, saçları ensesine yapışmıştı. Bunun Phaidra'nın darbelerinden mi kaynaklandığını yoksa Kilraith'in Talan'ın isyanını hissetmeye başladığını ve onu çoktan cezalandırdığını bilmiyordum. Midem altüst oldu. Talan bana en az yirmi kez lanetin onu Kilraith'ten saklayacağına dair güvence vermişti ama bu ne kadar sürecekti?

Talan elini uzattı. "Benim için korkma Gemma," dedi karanlık bakışlarıyla beni sakinleştirerek. "Onunla savaşmanın zamanı geçti. Ben bunu istiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun seninle olmak istiyorum."

İtirazlarımı yuttum, boğazım aşıla aşıyordu ve elimi onunkine koydum. Ceketinin iç cebinden küçük bir bıçak çıkardı ve ön kolumun hassas etini keserken irkilmemeye çalıştım. Kanım ne ölü ne de şeytaniydi; bu nedenle Talan onu lanet kırıcı olarak kullanmanın en güvenli yol olduğunu düşünmüştü. Kolumu Brethaeus'ların üzerine götürdü ve kanımın onların bağı, hırpalanmış bedenlerine damlamasına izin verdi.

"Yapılmış olan şimdi bozuldu," diye sessizce mırıldandı Talan. "Bağlanmış olan artık özgürdür."

Talan'ın karşılaştığı diğler lanetlerle ilgili anılarından bir araya getirerek yazdığımız bir büyüydü. Tutması için umutsuzca dua ettim; ikimiz de bu tür işlerde deneyimli bir kandırıcı değildik. Onun şeytani gücünün ve benim isimsiz gücümün büyüye diğ kazandırmak için yeterli olacağını ummak zorundaydık.

Lulath elinde yanan bir meşaleyle bize doğru yaklaştı ve soru sorarcasına bana baktı. Başımı salladım, acıdan sersemlemiştim. Bana küçük bir gülümseme verdi.

Yüzünün benekli harabesi acayip bir şekilde geriliyordu. Sonra elindeki meşaleyi kapana kısılmış Brethaeus'un üzerine fırlattı.

Gök gürültüsünü andıran bir sıcak hava akımıyla ateş yakmış odunu tutuşturdu ve hızla yayılarak meşalenin kendisini bir anda küle çevirdi. Büyücülerin bedenleri seğirdi ama yanmadılar. Vücutlarının her sarsılışında, yanan bir ocaktaki odunların gıcırdaması gibi hafif bir ses çıkıyordu.

Talan yüzünü buruşturdu ve ben de her çığlığı derimi delen bir bıçak gibi hissederek ona doğru tökezledim. Kanayan kolumu bir kez daha Brethaeus'un üzerine yönlendirdi. Kan düştüğü yerde cızırdadı ve her damlada alevler büyüdü. Tırmanan sıcaklıktan gözlerim yaşardı ve bedenim zonklayan bir acı sütununa dönüştü.

"Yapılmış olan şimdi bozuldu," diye tekrarladı Talan, sesi şimdi daha yüksekti, benimkini tutarken kolu titriyordu. "Bağlanmış olan artık özgürdür."

Brethaeuslar kasıldı, kıvrandı, bedenleri onları toprağa bağlayan kalın sarmaşık ve kök katmanlarını zorladı. Uyanık olabilirlerdi, ya da belki de hala baygındılar, unutulmuşluklarında bile öfkeliydiler; yüzlerini gizleyen pürüzsüz beyaz maskeler yüzünden bunu söylemek imkansızdı.

Çığlıklar bir koroya dönüştü, tiz ve öfkeli, tırmanan perdesi gittikçe daralıyordu, sanki yakında ses kırılıp korkunç bir şeyi serbest bırakacakmış gibi. Ateşin korkunç sıcaklığına bu kadar yakinken, vücudumdan terler akarken bile korkunç derecede üşüdüğümü hissettim. Dişlerim takırdıyor, her titriyordu ve birden kolumu o güzel, sıcak ateşin içine sokmak bana çok mantıklı geldi.

Ben bunu yapamadan Talan beni bedenine doğru geri çekti. Konuşamıyordu -böyle yapmak büyüü karıştırırdı- ama tutuşu acil, hatta acılıydı ve beni kendime getirdi.

Neredeyse ne yaptığımı fark ettiğimde korku buzdan bir perde gibi üzerime çöktü. *Lanetler* kurnazdır, özellikle de *bağlayıcı olanlar*, demişti Talan bana.

çalışmıştık. *Ölmek istemeyecektir. Bizi durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.* Yüz ifadesi karanlık ve acıydı; çaresiz ve yalnızken kaç kez kendi kendine büyü mırıldandığını, başarısız olduklarında canının nasıl yandığını, Kilraith'in o sırada Talan'ın nafile çabalarından zevk alarak onu izleyip izlemediğini merak etmiştim.

Titrek bir nefes aldım. Büyüyen alevler parmaklarımızı yalıyordu ve başım o kadar şiddetli çarpıyordu ki, uzanıp avuçlarımı şakaklarıma bastırmamak bir işkenceydi. Üç kat lanet. Bir kez daha ve bitecekti.

Talan kanayan kolumu sıkıca tuttu ve ateşin üzerine doğru yönlendirdi. Yaradan daha fazla kan sıktı; keskin bir acı tüm vücudumu sardı. Alevler kükreyerek yükseliyor, tenimize gittikçe yaklaşıyordu. Hava dumandan simsiyahtı ve Brethaeuslar bedenlerini korkunç, doğal olmayan şekillere sokarak çırpınıyorlardı. Öfkeyle uluyorlardı ve hayvani çığlıkları beni iliklerime kadar ürpertiordu.

Talan'ın bedeni benimkine doğru sarktı, ikimiz de dik durma çabasıyla titriyorduk. Derimin her santimi ürperdi, korkunç derecede sıcak ve kaşıntılıydı ama kaşıyamazdım, lanetin beni teslim olmaya ikna etmesine izin veremezdim. Soluk soluğa bir hıçkırık çıkardım ve "*Acele et Talan*" diye düşündüm.

Talan gürültünün üzerine "Yapılmış olan şimdi bozuldu," diye bağırdı. "Bağlanmış olan artık özgürdür."

Brethaeus'a bağlı yüzlerce küçük kese bir anda alev aldı. Orman delici, acı dolu çığlıklara boğuldu - Talan, bozulan lanetin duyulması korkunç bir şey olacağını söylemişti. Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Lulath ellerini kulaklarına götürdü ve yere çömeldi.

Bir patlama dünyayı salladı ve hepimizin ayaklarını yerden kesti. Kulaklarım çınlıyor, başım acıdan kükreyen bir fırtınaya dönüşüyordu, el yordamıyla Talan'ı aradım ve kaygan eli benimkini bulduğunda rahatlamış bir çığlık attım. Birbirimize tutunarak ayağa kalkmamıza yardım ettik ve ne yaptığımıza baktık - bağlı Brethaeus'lar şimdi hareketsiz ve sessizdi, vücutları yüzlerce tükürükle kaplanmıştı

Titreyen kan, kemik ve diş keseleri yanarak kül olurken siyah alevler de yükseliyordu.

Phaidra bize doğru koştu, onu Nessel takip etti. Sakar ve çalgın görünüyorlardı, yeni özgürlükleriyle bağlarını koparmışlardı.

"Başka var mı?" Dumandan öksürerek sordum.

Phaidra başını salladı. Gözleri öfkeli ve hüzünlüydü. "Dokuzunu öldürdük," dedi. "Geri kalanı lanet bozulunca kaçtı."

"Rennora?"

Her yerinden Vilia kanı olduğunu düşündüğüm siyah bir sıvı damlayan Nessel bize acımasız bir sırtış fırlattı. "Bir hortlak bile kafasına yediğı bıçağı atlatamaz."

Lulath yarattığımız harabeye huşu içinde baktı. "Yanmıyorlar," dedi, ateş ışığı yüzünde uğursuz şekiller oluşturuyordu. "Diğer her şey yanıyor ama onlar yanmıyor."

"Talan beni sıkıca tutarak, "Ama bu onları haftalarca tutacak, umarım ve kilometrelerce ötedeki tüm büyü izlerini karıştıracak," diye homurdandı.

Söylemediğı kelimeleri duyduğumda içimi bir korku kapladı. Kilraith'in adı havada asılı kaldı, söylenmemiş ve korkunçtu. Talan'ın yanıldığını ya da daha kötüsü, göremediğim bir amaç uğruna yalan söylediğini hayal etmeme izin veremezdim. Tüm bu korkunç şeyleri bir an önce değil, güvende olduğumuzda hayal edebilecektim. Şimdiden içimde, derin ve etli bir yerde, sadece yorgunluk ve kaçma ihtiyacı tarafından uzak tutulan paniğın mayalandığını hissedebiliyordum.

"Senin dudaklarından tanrıların kulaklarına," diye fısıldadı Phaidra. "Umarım haklısındır, iblis."

"Ölüm sanatında ustalaşmış olanlar, ölümün onları yenmesine kolay kolay izin vermezler," diye ekledi Lulath usulca, ciddi bir ifadeyle. "Yükselecekler ve tekrar yükselecekler."

"Ve bunu yaptıklarında burada olmak istemiyorum," diye tersledi Nessel. "Gel. Gideceğimiz yere uzun bir yol var." Sonra bir elinde asası, diğerinde bıçağıyla, Lulath'ın hevesle peşinden sürüklenerek uzaklaştı.

Talan yorgun bir ifadeyle bana baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kuzey," dedim. Phaidra'nın gözleriyle karşılaştım ve o bana başıyla onay verdi. "Kuzeye gidiyoruz."

Rosewarren'in ön kapısını çaldığımda, sayıklayacak kadar yorgundum; bana küçümseyerek bakan bir çift taş şahinin gözünü korkutamayacak kadar yorgundum.

Kapılar açıldı ve on yaşlarında bir çocuk ortaya çıktı. Solgun ve açık tenliydi, sade kahverengi bir pantolonun üzerine sade kahverengi bir elbise giymişti, ayakları çıplaktı ve bana aval aval bakıyordu. Bunun için onu pek de suçlayamazdım. Kirliydim ve kokuyordum, kolum kabaca sargılıydı, mavi ipek elbisem yırtık pırtık ve yanıktı ve cildimin çamur ve terle kaplanmamış kısımları alacakaranlıkta usulca parlıyordu.

"Ben Leydi Gemma Ashbourne," diye anons ettim, "ve buraya kız kardeşim Mara'yı görmeye geldim. Lütfen onu getirin ya da onun yerine Cira'yı veya Brigid'i getirebilirsiniz. Ama Müdür'e ya da bu üçü dışında kimseye burada olduğumu söylemeyin. Bunu yapabilir misin?"

Konuşmamı bitirdiğimde, kız kısık gözlerle bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi, belli ki bir şey bekliyordu.

İçimi çektim. "Müdür sana aylık küçük bir maaş veriyor, değil mi? Kasabaya gittiğinizde bu parayı istediğiniz gibi harcayabiliyorsunuz?"

Kız temkinli bir şekilde başını salladı.

"Eğer istediğimi yaparsan sana bu miktarın on katını veririm. Parayı doğrudan Lord Gideon Ashbourne'un kendisinden buraya gönderteceğim. Mara bana ve ona kefil olacak. Kız kardeşim ona güvenmemen için sana hiç sebep verdi mi?"

Bir süre sonra kız rahatladı ve başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Adın ne?"

"Vash," dedi kısaca.

"Teşekkür ederim, Vash. Ödemenizi ay sonuna kadar bekleyebilirsiniz. Şimdi gidin ve acele edin."

Kız aceleyle manastırın gölgelerine doğru uzaklaştı, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve beş dakika geçmeden Mara evin köşesinden koşarak beni karşıladı, terlemiş ve kızarmıştı, kıyafetleri ve botları çamura bulanmış haldeydi. Etrafını saran hava yakıcı bir nöbetçi büyüyle doluydu; antrenman yapıyordu. Manastırın taş duvarına sertçe yaslandım ve çökme isteğimle savaştım.

"Gemma," diye nefes aldı Mara. "*Tenin*."

Beni kucaklamadan önce elimi salladım. "Yiyecek ve giyecek toplamanı istiyorum," dedim sessizce, "ve temel tıbbi malzemeleri - bandajlar, ağrı kesiciler, beş kişiye yetecek kadar - ve manastırın atlarından ikisini, eğer tüm bunları dikkat çekmeden yapabilirsen. Ve sonra benimle gelmeni istiyorum, hemen şimdi, ve at sürerken her şeyi açıklayacağım. Ayrıca şuradaki ağaçların arasında bağlı çalıntı bir at var ve ben onu sahibine teslim edene kadar iyi bir masaja, suya, yiyeceğe ve ahırlarınızda bir yuvaya ihtiyacı var."

Tanrılar kardeşimi korusun, Gül Tarikatı'ndaki hayatı ona şoku çabuk atlatmayı öğretmişti. Evden çok uzakta olmayan bir ağaç kümesine başıyla işaret etti. "Orada bekle," dedi. "On beş dakika içinde döneceğim."

Ona itaat ettim, tek istediğim yonca ve yabani otların arasına uzanıp bir yıl boyunca uyumak olmasına rağmen ağaçların arasında dikkatle çömeldim. Mara döndüğünde, rahatlayarak ağlayabilirdim. Elinde erzak torbaları ve iki taze at vardı, koşmaya hevesli görünen küçük kısraklar. Mara çamurlu kahverengi tüylü olana binmeme yardım etti ve koyu alaca griyi kendine aldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, ben ağaçların arasından ilerlerken beni takip ederek. Sesi endişeyle gerilmişti. "Kiminle buluşacağız? Ve Gemma, lütfen, cildine *ne* oldu?"

Arkamızda Sis, manastırın kulelerinin ve ötesindeki ağaçların üzerinde beliriyor, büyük gümüş tuvali gökyüzüne doğru kanıyordu. Bunu düşünmek bile her yerimin karıncalanmasına neden oluyordu, sanki Sis onu düşündüğümü biliyordu ve bildiğini, elinden geldiğince uzun süre beni izleyeceğini *bilmemi* istiyordu.

Kafamı dağıtmak için Mara'ya maskeli balodaki korkunç geceden son iki gündür kuzeye yaptığım yolculuğa kadar her şeyi anlattım. Talan, Vilia ve ben, sonunda bizi kuzeye götürecek dar ve eski yeşil yola ulaşana kadar Küçük Griler'de kilometrelerce yürümüştük. Phaidra bu yolu aylar önce avlanırken keşfetmişti ve o zamandan beri Vilia bu yolu birkaç kez Mistlands'deki kasabalardan ziynet eşyası ve yiyecek çalmak için kullanmıştı. Yeşil yol dikenli ve huysuzdu, büyüğü varlığımızdan açıkça rahatsız olmuştu, ama Phaidra'nın söylediği gibi bizi küçük Fenwood köyünün yakınına bıraktı.

Fenwood, manastırın on mil kadar güneyindeydi ama en azından Little Grays'ın dışındaydık. Talan'ın yardımıyla yakındaki bir çiftlikte bir atı otlağından çıkarmıştım, bu konuda kendimi suçlu hissedemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Kendi kendime, atı daha sonra iade edeceğimi ya da çiftçiye faiziyle birlikte parasını göndereceğimi söylemiştim ama mahvolmuş giysilerim ve parıldayan tenimle Fenwood'a gidip olay çıkarmadan bir at satın alamazdım. Ondan sonra tek , bitkin bir halde ve sürekli arkama bakarak at sürdüm ama hiçbir şey peşimi bırakmadı. Talan'ın Sis'e yaklaşmasını istemiyordum ve Vilia onu korumak için geride kalmıştı, de çalılarla dolu bir çalılıkta toplanmıştı. Bana gelince, ağaçlardan ayrılmamış ve Sis için kuzey gökyüzünü izlemiştim. O ana kadar hayatımda bir kez bile o korkunç gümüş çalkantısını görmekten mutlu olmamıştım.

"Ve şimdi buradayım," diye bitirdim, anlatmaktan bitap düşmüştüm. "Talan'a başkente gideceğimizi söylemedim. Onu korkutmak istemiyorum. Ama bize yardım edebilecek biri varsa o da Gareth'tır ve onun erişebileceği her kitaba ve kâğıt parçasına ihtiyacımız olacak."

Mara sessizdi, yüzünde o bildik düşünceli ifade vardı. "Sen yokken Vilia'yı mağaralarda saklamamı istiyorsun," diye tahmin etti.

"Sadece Talan ve ben şehirdeyken. Geride bırakılmaktan nefret edeceklerdir ama yeni serbest bırakılmış olmanın onları nasıl etkileyeceğini bilmiyorum ve iyileşene kadar yolumdan çekilmelerini istiyorum. Kesinlikle başkente gelemezler. Mağaralar düşünebildiğim en güvenli yeri."

"Ve ne kadar çok insan onları tanırsa, o kadar az güvenli hale gelirler." "Önemli olmasaydı sormazdım, Mara," dedim sessizce.

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi yumuşamıştı. Bir süre sessizce yol aldık ve sonra şöyle dedi: "Bu Kilraith'i merak ediyorum. Böyle bir varlığı hiç duymadım. Müdür'e sormam gerekecek-"

"Hayır. Kimseye ondan bahsetme, henüz değil. Talan güvenli bir şekilde serbest bırakılana kadar Kilraith'i ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

"Eğer serbest bırakılabilirse."

"Olabilir." Dizginleri daha sıkı kavradım ve ona bakmayı reddettim. "Kırılmaz bir lanetin mümkün olduğunu kabul etmeyeceğim. Her şey bozulabilir."

Daha fazla sessizlik, hepsi Mara'nın endişesiyle ağırlaşmıştı. Her tarafım kızardı, aniden utandım ve kararsız kaldım; kız kardeşimin yanında sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, acımasızca bir kenara ittiğim şüphelerim tekrar ışığa doğru sürünmeye başlamıştı.

"Ona güvenebilir misin?" diye sordu. Sesinde hiçbir yargılama yoktu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "İstiyorum. Bana anlattıklarından sonra onu terk edemem. Eğer anlattıklarının bir kısmı bile doğruysa, onu yakınımızda tutmak ailemizin yararına olacaktır."

"Kilraith'in içinde bir yerlerde gömülü olduğu varsayılsa bile onu yakınında mı tutacaksın?"

"Alternatif onu öldürmek," diye terslendim, "ve bunu yapmaya hazır değilim, hatta onu *öldürebileceğimizden* bile emin değilim. Kilraith onun içinden yükselebilir ve denediğimiz için *bizi* öldürebilir. Bu en güvenli hareket tarzı,

Mara. Yol boyunca bunu düşündüm ve aklıma katlanılabilir bir alternatif gelmiyor."

Bir süre sonra Mara yavaşça, "Bence haklısın, en azından şimdilik. Ama onu seviyorsun Gemma ve aşka güven olmaz. Bu soruları sormak zorundayım. Benim gözlerim açık ama seninkiler değil."

Boğazım acı verecek kadar sıkıydı. Sesimi bulmakta zorlandım. "Biliyorum ve onlara sormakta haklısın."

Ondan sonra artık konuşamadım. Atımı daha hızlı bir yürüyüşe teşvik ettim. Sessizce yolumuza devam ettik.

Bir rüya beni uyandırdı ama hatırlayamıyordum. Gözlerim hızla açıldı ve kendime gelirken bulanık bir sessizlik içinde yatıyordum.

Mağaralar sessizdi. Mara nöbetteydi ve Phaidra, Nessel ve Lulath uyuyordu. Phaidra'nın bana söylediğine göre buna ihtiyaçları yoktu ama bu onların çok özledikleri bir yaşama sevinciydi ve bu yüzden bunu başarabildiklerinde -şu anda hepimiz kadar yorgun olduklarında- yine de bu ritüeli yerine getiriyorlardı. Sabahları, Talan ve ben atları Rosewarren'e geri götürürken Mara onları oyalayacak ve Ivyhill'e giden yeşil yolu kullanacaktık. Farrin'i alacak, onunla birlikte kraliçenin şehrine gidecek ve Kilraith'in sorununu Gareth'a iletecektik.

Olanlardan sonra Farrin'i tekrar görmeyi düşündüğümde midem düğümlendi. Talan'ın balo salonundaki saldırısından hemen sonra, yüzündeki kan hâlâ tazeyken ve babamın itirafı yüzünden tüm vücudu öfkeyle titrerken onu öylece bırakıp gittiğim için gurur duymuyordum. Bir an için gözlerimi kapattım, o fırtınayı bensiz, tek başına, babam enkaz halindeyken ve tüm personel dedikodu yaparken atlattığı düşüncesinden utandım.

Arkamı döndüm, uykunun unutkanlığı karşısında çaresizdim ama onu tekrar bulabileceğimden emin değildim. Nemli zeminde uyumaktan vücudumun her yeri ağrıyordu.

Mara'nın manastırdan aldığı kaba elbise ve çoraplar tenimi kaşındırıyordu. Sonra Talan'ı gördüm. Çok yakınımda, çalıntı battaniyelerden yapılmış bir paletin üzerinde uyuyordu ama bir şeyler ters gidiyordu. Terliyordu, kaşları çatılmıştı ve tüm vücudu titriyordu. Bir kâbus ya da daha kötüsü.

Ona gitmek aptallıktı. Tek bildiğim, kâbusun Kilraith'in Talan'a uyanmasını ve beni boğmasını fısıldamasıydı. Ama onu böylesine bariz bir işkence içinde görüp hiçbir şey yapamazdım.

Kaskatı kesilmiş bedenim itiraz ederken ona yaklaştım ve yanına uzandım. Kollarını kavuşturmuş ve koruyucu bir şekilde ortasına doğru kıvrılmıştı. Nemli saç tutamlarını alnından geriye doğru taradım. Karanlıkta titrerken çok genç ve savunmasız görünüyordu.

Sonunda gözlerini açtı. Kan çanağı gibiydiler ve dehşete kapılmışlardı. Beni görünce yüzü buruştu ve kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Yüzünü saçlarıma gömdü ve titreyen bir nefes çekti.

"Kızgın," diye fısıldadı. "Uzakta olmasına rağmen hissedebiliyorum. İlk başta görmezden gelebileceğin donuk bir sızı gibi. Nerede bilmiyor - kokumu kaybetti - ama beni arıyor ve çok uzun olmayan bir gün, büyücüler uyanacak ve kendilerini toplayacaklar, yaralarını sarmak için evlerine gidecekler ve lanetlenmemizin bulutu yok olacak. O zaman beni bulacak. Benim için gelecek. Onun gitmesini istiyorum Gemma." Boynuma sarılarak hıçkırıklara boğuldu ve titreyen bir eliyle başımı kavrayıp bana sarıldı. "Ondan nefret ediyorum." Sesi düzensiz ve çaresizdi. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğim. *Vermeyeceğim*. Sana değil, aşkım."

Kalbim korkuyla çarpıyordu -benim için, onun için, hepimiz için- ama uzaklaşmadım. Ellerinden biri sırtımı kavıyordu; diğerinin çaresiz parmaklarını açtım ve aramıza sıkıştırmak için yukarı kaldırdım. Yavaşça avucunu göğsüme yasladım ve kendi avucumla kapattım. Başımı kaldırıp ona baktım; korktuğumu görmesine izin veremezdim.

"Beni dinle," dedim ona. "Bana bak, Talan. Ben buradayım. Ben buradayım ve o burada değil. Şu anda güvendesin. Hepimiz güvendeyiz. Burada seninleyim ve hiçbir yere gitmiyorum."

Alnını benimkine bastırdı, gözleri o kadar yakındı ki onlara batabileceğimi ve sonsuza dek içlerinde yüzebileceğimi hissettim, sıcak ve karanlık bir deniz.

"İşte buradasın," dedim gülümseyerek, "ve işte buradayım. Seni yakaladım."

Bir süre sonra gözleri dalgalanarak kapandı. Vücudu gevşedi; titremesi kesildi. Kolunu tekrar bana doladı, beni şefkatle göğsüne bastırdı ve öptü.

"Teşekkür ," dedi sessizce saçlarıma doğru. "Benim cesur Gemma'm."

O korkunç, soğuk kayanın üzerinde birbirimize sarılmış halde, Mara bizi şafak vakti nazikçe uyandırana kadar uyuduk.

BÖLÜM 32

Farrin' yatak odasının kapısını çaldığımda, en kötüsünü bekleyerek kendimi hazırladım: öfkeli, kesici, gözleri demir gibi ve omurgası çelikten olacaktı. Onu terk etmişim, hiçbir açıklama yapmadan kaçmışım ve bunun için beni asla affetmeyecekti. Belki de beni zincirlerle duvara bağlayacak ve acımasız dilinden başka hiçbir silahı olmadan başımda nöbet tutacaktı.

Ailemizin yatak odalarını barındıran uzun, geniş koridorda durdum, gizli geçitler ağımdan eve gizlice girdikten sonra ürkek ve sinsi bir şekilde, kimsenin beni görmediğinden emin olmak için her iki saniyede bir omzumun üzerinden baktım. Ev sessizdi ve rahatsız edici derecede büyük hissettiriyordu. Vücudum Talan'ın ve benim yeşil yoldan güneye geçmemizden dolayı ağrıyordu ve geçen her an beni paniğe daha da yaklaştırıyordu. Talan'ı dışarıda, çit labirentinde bırakmışım; bu karar bana aniden aptalca gelmişti. Onu içeriye getirip birileri tarafından görülme riskini almak, zayıflamış haliyle ortaya çıkabilecek sorular ne olursa olsun, onu arazide tek başına ve savunmasız bir şekilde saklanırken bırakmaktan daha iyiydi.

Buna daha fazla dayanamadım. Tam kapı açılırken Farrin'in kapısına uzandım. Diğer tarafta duruyordu, şaşkın ve sersemlemişti, üzerinde bileklerinden ve boynundan sıkıca bağlanmış kurdeleleri olan mütevazı, yüksek yakalı gri geceliklerinden biri vardı. Altın sarısı saçları gevşek bir örgü halinde bir omzunun üzerinden dökülüyordu ve yüzü sanki iyi uyumamış gibi çizgiliydi. Ne zaman

Orada duranın ben olduğumu görünce elimi tuttu ve beni hemen içeri götürdü. Kapıyı sessizce kapattı, sonra küçük, acılı bir sesle beni kollarına çekti.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadı. "Illaria ve Gareth silah sesleri duymuşlar. Kulübeyi boş buldular, kapının her yerinde kan vardı. Gemma..."

Farrin bana bakmak için geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, şefkatle, şaşkınlıkla, sanki gerçekten orada olduğuma inanamıyormuş gibi. "Nasılsın? Yaralandın mı? Ne oldu? Babam burada olduğunu biliyor mu?"

Ellerini yakaladım ve aramızda tuttum. "Hayır, istemiyor ve ben de istemiyorum. Farrin, konuşmalıyız, hem de hemen."

Farrin'in gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Yatağına oturduk -her tarafı bembeyazdı ve sanki bütün gece hiç dokunmamış gibi tertemiz yapılmıştı- ve ona her şeyi anlattım. *Talan*'ın gerçekte kim -ne- olduğunu açıkladığımda Farrin korkutucu bir şekilde durgunlaştı, yüzü solgun ve öfkeliydi. Ona Kilraith'ten ve Talan'ın ailesinin hikâyesinden bahsettiğimde aniden ayağa kalktı ve sırtı bana dönük bir şekilde pencerenin önünde durmaya başladı. Ben bitirene kadar öyle kaldı.

Yorgun, tamamen bitkin bir halde konuşmasını bekledim.

"Şimdi de seninle başkente gelmemi ve bu *iblisi* bakıcısından kurtarmanın bir yolunu bulmana yardım etmemi istiyorsun," dedi açıkça. Bana saldıran bu iblis, dikkatinizi çekerim. Yanlış yönlendirilmiş girişiminiz sayesinde mümkün kıldığınız bir saldırı... ne? Tüm bunları kendi başına bitirmek mi? Yarım yamalak bir planla babamın arkasından iş çevirmek ve hepimizin hayatını elinde tutan iblisi kızdırmak mı?"

Sesi öfkeyle o kadar ince ve sessizdi ki, buna hazırlıklı olsam bile beni şok etti. "Evet," dedim basitçe, "benimle başkente gelmeni istiyorum. Tüm bunları tek başıma düzeltmeye çalıştım ve işe yaramadı. Sana ve Mara'ya yanımda ihtiyacım var, ikinize de. O üzerine düşeni yaptı ve eğer istersem daha fazlasını da yapacaktır. Şimdi sizin de üzerinize düşeni yapmanıza ihtiyacım var."

Farrin dönüp bana ters ters baktı. "Ona nasıl güvenebilirsin? O bana zarar verdi Gemma. Kendi evimde bana saldırdı."

"İstemedi"

Alay etti. "Eğer gerçekten , kendini durdurabilirdi." "Tıpkı sana kaçmanı söylediğinde babamın gözlerinin içine bakıp zahmet edemediği için, sırlarına katlanmak için, hayatınızı ele geçirmesine ve bir gün savaşını ele geçirmesine izin vermek için mi *hayır* dedi?"

Farrin'e tokat atsaydım, bundan daha şaşkın görünemezdi.

"Gareth'ın yıllar boyunca bize verdiği tüm arcana derslerini düşün," dedim nazikçe. "Bize anlattığı her şeyi göz önünde bulundurarak - ve anlatmadığı her şeyi hayal ederek - Kilraith gibi bir yaratığın var olmasının imkânsız olduğunu gerçekten düşünüyor musun? Talan'a yaptığı gibi, bir başkasını ele geçirip kurbanını kendi iradesine boyun eğdirebilecek bir yaratığın?"

Farrin bana doğru iki hızlı adım attı, gözleri parlıyordu. "Talan bir *iblis*. Yıllardır babamızın aklından geçen her şeyi tüketen bir iblis. Bask'ları bize, bizi de onlara karşı kışkırtan iblis o. Tanrım, zavallı Madam Baines'i ve senin Jessyl'ini düşün! Ailemizin başına gelen korkunç her şeyin nedeni o."

Jessyl'in adını duymak korkunç bir darbeydi ama meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "O, Kilraith'in ele geçirdiği ve Üç Gözlü Taçlı Adam unvanını taşımaya zorladığı pek çok kişiden yalnızca biri. Ve *o* korkunç bir şeyin sebebi değil. Hiçbiri değildi. Kilraith yaptı."

Farrin ellerini havaya kaldırdı ve hışımla odanın diğer tarafına geçti. "Bu ayrımlar benim için önemli değil, senin için de olmamalı. Bir an için Talan'ın iradesinin bir süredir kendi iradesi olmadığı, bir sineği bile incitmek istemediği fikrine izin vereceğim. Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Sadakati güvenli bir şekilde belirlenemeyen böylesine kapana kısılmış bir yaratık sizin güveninizi hak ediyor mu? Sevginizi?"

Onunla tartışmak için ağızımı açtım ama tek kelime etmeme izin vermeden devam etti. "Kilraith olmasaydı," dedi, "ya da Talan, ya da bir başkası

iblis - bana öyle geliyor ki hepsi bir ve aynı - belki de Bask'larla savaşmaya hiç başlamayacaktık. Belki annem ve babam senin ve garip büyüünün yanlış ellere geçmesinden bu kadar korkmazlardı. O zanaatkârı hiç işe almamış olabilirler ve sen de büyüüp normal bir kadın olabilirdin."

Nutkum tutulmuştu, sadece ona bakabildim. Yüzüne bir dehşet ifadesi çöktü. Bunu görmek beni acımasızca tatmin etti.

"Özür dilerim Gemma," diye fısıldadı. "Tanrılar yaratılmamış, çok özür dilerim. Öyle söylemek istememiştim. Yaşadığın acıyla yaşamak zorunda kalmayacağını, hepimiz gibi büyü kullanabileceğini kastetmiştim-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Biliyordum ve ona kızamayacak kadar yorgun hissediyordum. "Lütfen, Farrin. Bunu benim için yap. *Bizim* için, ailemiz için. Cevap olabilir. Eğer Talan'ı serbest bırakırsak, belki Kilraith'in kimseyi bağlamamasını sağlayabiliriz

-Bir daha ne iblis, ne de insan. Bu, boyun eğdirilmemizi, nefret ettiğinizi bildiğim bu sonsuz savaşı sona erdirebilir ve hepimizi kurtarabilir. Hayal edebiliyor musun?" Acı bir kahkaha . "*Normal* bir hayat yaşamak mı?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. "Bunu hayal bile edemiyorum."

Konuşurken yüzünde bir şeyler kayboldu, bir zırh çatlayıp altındaki yorgunluğu gösterdi. Bu, onun nadiren gördüğüm bir yanıydı ve bunu görmeye dayanamıyordum, nasıl da solmuş, zayıflamış ve umutsuzca mutsuz görünüyordu. Yataktan kalkıp yanına gittim ve elini nazıkçe elime aldım.

"Şunu bir düşünün," dedim. "Başkente olacağız ve eğer Talan yalancı çıkıp bize ihanet ederse, Kraliçe Yvaine'i çağırabiliriz ve o da sizi kurtarmak için Hisar'dan kükreyerek aşağı iner."

Farrin bir kaşını kaldırdı. "Küküyor mu? O bir kaplan değil."

"Muhtemelen onu çağırmanıza bile gerek kalmazdı. Tehlikede olduğunuzu hisseder ve hiçbirimiz bir sonraki nefesimizi alamadan orada beliriverirdi."

Farrin bir an bana sevgiyle baktı ve sonra eğilip yanağıma öyle tatlı bir öpücük kondurdu ki ağlamak istedim. Dolabından bir pelerin ve çizme çıkardı, geceliğinin üzerine geçirdi.

"Talan'ı banyo yapması için içeri götüreceğiz," dedi saçlarını hızlıca daha düzgün bir örgü haline getirirken. "Çit labirentinden ikinci kattaki misafir odalarına çıkan bir geçit biliyorum. Onu içeri götürdüğümüzü kimse görmez. Senin de bir banyoya ihtiyacın olacak. *Hem de iyice.* İkiniz de çamur çukurundan yeni çıkmış gibi görünürken üniversiteye gelemeyiz. Ve eminim bu yolculuğu mümkün olduğunca çabuk yapmak istiyorsunuzdur, bu yüzden arabayla seyahat etmek yerine babamın başkente yeşil yollarından birini kullanacağız. Ama ona kesinlikle sana nerede olduğunu gösterdiğimi söyleyemezsin ve ben olmadan kendi başına da kullanamazsın."

Yanına koştum ve büyük bir beceriksizlikle ona çarparak önünü kestim.

"Teşekkür ," diye fısıldadım pelerininin kapüşonuna doğru. "Teşekkür , *Teşekkür ederim.*"

"Zırlamayı kes," diye mırıldandı, "beni *eziyorsun.*" Ama aynaya baktım ve o saklayamadan küçük gülümsemesini yakaladım ve bu küçük anlık bakış güneş tarafından ısıtılmış gibi hissettirdi.

Bana güvenerek yaptığı bu muhteşem jestten pişmanlık duymasına hiç ama hiç gerek kalmamasını umuyordum.

Kraliçenin şehri Fairhaven, Gallinor'un güneybatı kıyısında, Tanrılar Körfezi'nin yukarısındaki soluk kayalıkların tepesinde oturuyordu. Düzenli caddelerden oluşan basamaklı bir labirent, onu bir tarafta göz kamaştırıcı beyaz kıyıya kadar getiriyor ve diğer tarafta uçurumun tepelerine yayılıyordu. Kraliçenin sarayı -Kale- her şeyin merkezini oluşturuyordu; beyaz taştan yapılmış yüksek bir yapı, pırıl pırıl kubbeler ve sarmal kulelerden oluşan bir manzarayla kaplıydı.

Havaya sinen büyü telaşına rağmen başkente gitmeyi her zaman sevmiştim - ya da belki de bu yüzden, çünkü bunun babamı sinirlendireceğini her zaman biliyordum ve bana sinirlendiği ya da benim için endişelendiği anlar, bana hiç ilgi göstermediği tek zamanlardı.

Keşke babamın sevgisine hasret kaldığım onca yıl boyunca onun benim sevgimi hak etmediğini bilseydim.

Talan, Farrin ve ben, Gareth'ın özel ofisinin de bulunduğu üniversitenin en büyük kütüphanesinin büyük giriş salonunda aceleyle ilerlerken bunu düşündüm. Gerçekten de yüzlerce farklı şey düşünmüştüm; Ivyhill'den ayrıldığımızdan beri zihnim uğultulu düşünceler kovanına dönmüştü. Ayak seslerimiz altın damarlı mermer zeminde silah sesi gibi yankılanıyordu. O devasa odanın bu kadar açık olmasından, yukarıdaki asma katlardan, koridoru çevreleyen okuma odalarından, üçüncü kata çıkan merdivenlerde yanından geçtiğimiz profesörlerden ve öğrencilerden kaç gözün üzerimize düşebileceğinden nefret ediyordum. Tenim de yardımcı olmuyordu; yoldan geçenler için cam, elbisemin ağır gri taftasını dengelemek için parıldayan bir pudra gibi görünebilirdi ama sanki Kilraith'i bize doğru çağıran bir fenermiş gibi hissediyordum. Düşüncelerim korkunç, karanlık yerlere savruldu. Kendime güvenilir büyüler yapmayı öğretmem gerekecekti, tabii gücüm böyle bir şeye izin verirse. İzin vereceğini ummak zorundaydım, görünüşümü değiştirdiğim bir avuç olayın -kazara ya da tasarlayarak- *bir* anlamı vardı.

Talan sol elimi tuttu ve hafifçe sıkarak beni içimdeki karmaşadan çıkardı. Ona baktım ve göğsümde korkunç bir korku hissettim. İninden uzaklaştığı her an, Kilraith'in onu arayıp da bulamadığı her an onu daha da bitkin düşürüyordu, sanki bir zinciri sürekli çekiyormuş gibi. Berbat görünüyordu; solgun ve terliydi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Gareth'ın ofisine vardığımızda onu temizlememiz gerekecekti. İnsanlar onun ateşi olduğunu ya da ucuz bir kapıldığını düşünebilirdi. Farrin koyu renk bir takım elbise çalmıştı.

Babamın dolabındaki brokarlı gümüşler, keşke ona daha salaş bir şey diye düşündüm. Böyle bir kıyafetin içinde hastalıklı rengi daha da belirginleşiyordu.

"Ben Gemma," dedi sessizce, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "O kadar da Göründüğü kadar kötü."

Ama yalan söylediğini biliyordum. Gareth'in ona böyle bir gizem getirdiğimizi öğrendiğinde havai fişek gibi parlayacağını bildiğim gibi biliyordum.

"Fazla sürmez," diye fısıldadım. "Sadece bana tutun."

İkimize de çelme takmadan Talan'ın yanına olabildiğince yaklaştım. Sessiz ve karanlık bir odaya girip onu kendime çekmeyi arzuluyordum, sanki sadece bedenimin kalkanı onu peşindeki canavardan koruyabilirmiş gibi. Koridorun hemen aşağısında aralık duran bir kapı gördüm ve Talan'ın eli elimde, bizi bir süreliğine, sadece kısa bir süreliğine gölgelere hapsetmek için neredeyse ona doğru fırladım. Tıpkı mağarada yaptığım gibi onu yatıştırarak uyutabilirdim. Onun korkusunu öpüp uzaklaştırabilirdim, benimkini de.

Ama sonra Farrin, Gareth'in ofisinin kapısına sertçe vurdu ve asistanı, Heldine adında oldukça sert bir genç kadın, Gareth'in bir dakikasını istemeye cüret eden herkese şüpheyle bakma alışkanlığı olan, bizi içeri soktu.

Gareth'in ofisi kitaplarla dolup taşan küçük bir oda takımıydı, her yüzeyde ve her köşede özensiz yığınlar vardı. Özel çalışma odası, içlerinde en dağınık olanıydı ve büyük bir kısmı, her tarafı Eski Çağ canavarlarıyla -grifonlar, deniz insanları, chimaera- oyulmuş, pratik olmayan devasa bir masa tarafından işgal edilmişti. Gareth orada oturmuş, başını bir elinin koymuş, gözlüklerini dağınık sarı saçlarının arasına sokmuş, dağınık kâğıt yığınının kederle bakıyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, gömleği mürekkep ve kahve lekesi içindeydi ve pantolon askılarından birini endişeyle çekiştiriyordu. Heldine küçük bir öksürükle varlığımızı duyurduğunda başını kaldırıp baktı, bir an şok içinde donup kaldı ve sonra ayağa fırladı.

"Gemma, oh, tanrılara şükürler olsun," dedi, yüzündeki rahatlama açıkça görülüyordu. Masanın etrafında aceleyle dolaştı, talihsiz kitap yığınlarını devirdi.

yoluna çıktı. Heldine sanki tanrılardan sabır diliyormuş gibi tavana baktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Gareth beni her zamanki kemik kırıcı sarılışlarından birine çekti. "Öldürüldüğünü sanmıştık. Sevgilim, endişeden aklımı kaçırdım, dersleri kaçırdım, yemek yemedim... ve Talan, dostum, seni hayatta gördüğüme çok sevindim ve-"

Gareth Talan'ın elini sıkmak için uzandı ve sonra şaşkınlıkla durdu. Kolu düştü. "Pekâlâ. Bunu söylediğim için üzgünüm ama berbat görünüyorsun. Ne oldu?" Hepimize baktı, yüz ifadesi ciddileşti. "Bir sorun var. Anlat bana."

"Size yazmadığımız için üzgünüm," diye başladı Farrin, "ama mesajın ele geçirilmesi riskini almak istemedik-"

"Yardıma ihtiyacımız var," dedim, Talan'ın elini tutmak için Gareth'tan uzaklaştım ve sonra tüm hikâye ağzımdan dökülüverdi.

İşimi bitirdiğimde Gareth masasının kenarına oturdu, gözleri yıldızlarla doluydu. Zihnindeki çarkların çılgınca döndüğünü *hissedebiliyordum*.

"Kilraith," diye fısıldadı. "İsmini duymadım ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Arkana çok geniş." Bir an düşündü, sonra ellerini birbirine vurdu ve odanın diğer tarafına geçerek diğerleri gibi dikiş yerlerinden taşan kitap raflarından birini incelemeye koyuldu. "Seni bağlayan her neyse, Talan, belli ki bir tür lanet, ama Kilraith'in bir iblisi alt etmesi için olağanüstü güçte bir büyü gerekir. Üst arcana lanetleriyle başlayabiliriz, belki de kayganlığıyla nam salmış fae lanetleriyle... ya da belki de Tanrıların Dördüncü Çağı'nda yazılmış lanetlerle..." Dilini gıcırdattı. "Bah. O döneme ait, en azından orta düzeyde bir doğrulukla kazmayı ve restore etmeyi başardığımız literatür ne yazık ki eksik. Keşke benden beş tane olsaydı. Uyku, bilirsiniz, üretkenliğimi gerçekten engelliyor. Bu biraz zaman alacak."

Gareth'ı hiç o an sevdiğim kadar şiddetli sevmemiştim. Ne Talan'ın şeytani mirasına laf atmış ne de onun doğruluğundan şüphe etmişti.

hikayesinin bir parçasıydı. Gareth'ın arkadaşlarının çözülmesi gereken bir gizem vardı ve bunu çözecek kişi de o olacaktı.

Ama zaman bizim bolca sahip olmadığımız bir şeydi. Talan bir sandalyeye çöktü, gözleri kapandı ve boğazım endişeyle düğümlendi. Yorgundu ve dinlenmek için çok az zamanı vardı ve hiçbir yerin onun için güvenli olacağına güvenemiyordum - tek bir yer hariç, eğer bizi oraya götürebilirim.

"Acilen bilgiye ihtiyacımız var," dedim. "Bizi kraliyet arşivlerine götürebilir misiniz? Üniversite kütüphanelerinin çok geniş olduğunu biliyorum ama-"

Gareth arkasını döndü ve inanılmaz bir kahkahayla sözümü kesti. "Oh, çok komiksin, Gemmy-Gem. Kraliyet arşivleri mi? Giriş izni almak ne kadar sürüyor biliyor musun? Elli yıl önce sıkıcı ve yaşlı bir bilgin tarafından söylenmiş *tek bir sözü* doğrulamak için *bir koleksiyonda* beş dakika geçirebilmek için *üç aydır* bekleyen bir başvurum var. *Üç aydır*. Ve ben oturan bir profesörüm. *Oturan!*"

"Pekâlâ Gareth, sakın ol," dedi Farrin burnunun kenarını sıkarak.

"Ama karanlıkta kalmış bilgileri aramak söz konusu olduğunda kraliyet arşivlerinin en iyi seçeneğiniz olduğunu düşünmekte haklısınız. Gerçekte ne kadar geniş olduklarını kimse bilmiyor, ama çok *genişler*. Yani, *çok büyük*. Kraliçe Yvaine'in bile orada olan her şeyi bildiğini sanmıyorum. Bazı insanlar -ki ben de onlardan biriyim- Tanrıların, Unmaking'in ardından yüce kraliçeyi yüce kraliçe yapmak, onu kemik kadar beyaz yapmak ve ona uzun bir ömür vermek için her şeyi yapmakla kalmayıp, *aynı zamanda* arşivleri de yarattıklarına inanıyor, henüz bir çentik bile atamadığımız şifreli metinlerden oluşan koca bir deniz. Ve burada yaşayan devasa bir akademisyen ekibi var, şafaktan alacakaranlığa kadar yazıya döküyorlar, bu tanrısal şifreleri kırmaya ve öğrenebildiklerini öğrenmeye çalışıyorlar-"

"*Gareth*." Farrin kızgınlıkla başını kaldırdı. "Lütfen, sadede gel." "Doğru, tabii ki. Mesele şu ki, kraliyet arşivleri sizin için en iyi seçenek. ve en kötüsünü. İhtiyacımız olan bilginin orada olduğuna dair hayatım üzerine bahse girerim ama onu bulmak? Bu bir ömür boyu sürebilir."

"Kraliçeden bize yardım etmesini istemezsek," dedim, bu fikir tam o anda aklıma gelmişti. "Arşivler hakkında her şeyi bilmiyor olabilir ama herkesten daha çok şey bildiği kesin, öyle değil mi?"

"Muhtemelen," diye kabul etti Gareth. "Arşivlerdeki tüm o anlaşılmaz metinlerin, tanrıların ölmeden önce onun zihnine tıktırdığı bilgilerin kopyaları olmadığını kim söyleyebilir?"

Heyecanla Farrin'e baktım. "Farrin?"

Sandalyesinde bir tahta gibi dimdik oturdu, ifadesi sertti. "Kesinlikle olmaz."

"Ama Farrin-"

"Yvaine'le olan dostluğumdan yararlanarak arşivlere girmemizi sağlamaya çalışmayacağım."

"Sevgili Farrin," dedi Gareth nazikçe, "yaşamın boyunca kurallara uymakla meşgul olman çok rahatsız edici. Küçük kız kardeşinden bir şeyler öğrenebilirsin, biliyorsun. Ayrıca, üniversite fonları için benim rakibim olan bir grup havasız profesörü hile yaparak geçmeyi neden umursuyorsun?" Bir elini kalbine götürdü. "Sevgilim, beni yaralıyorsun."

"Ve dostluğunuzdan faydalaniyor olmayacağız," diye ekledim hemen. "Sadece kraliçeye olanları anlatır ve onun rehberliğini isteriz. Bizim sormamıza bile gerek kalmadan bizi arşivlere götürmeyi önerebilir."

Gareth parmaklarını şıklattı. "İşte oldu. Gördünüz mü? Mükemmel bir öneri." "Ve sence Kilraith gibi bir varlık hakkında bilgi edinmek istemez mi?"

değil mi? Yüce kraliçe olsaydım ben de isterdim." Farrin bir

kaşını kaldırdı. "Tanrım, bu korkunç bir olasılık."

Talan'dan gelen keskin bir inilti başka bir şey söylememi engelledi. Dehşet verici bir ani hareketle sandalyesinde, göğsünden kalçalarına kadar, sanki yere düşecekmiş gibi kıpırdandı. Kesik kesik nefesler aldı.

"Tanrılar yardımcım olsun," diye soluk soluğa göğsünü tuttu.

Koşarak yanına gidip diz çöktüm. "Talan? Ne oldu?" Korku içimi siyah ve soğuk bir renge boyadı. "Kilraith mi?"

Başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "Hayır. Henüz değil. Tam olarak değil. Ama yaklaşıyor. Lanet kırma büyüsü ciddi bir şekilde kaybolmaya başlamış olmalı. Yapamam..." Bana uzandı, eli titriyordu. "Gemma," diye boğuldu, sesi hıçkırıklara karıştı.

"Ben buradayım. Talan, ben buradayım." Başını omzuma doğru çektim ve titrerken onu tuttum.

"Sanki... içimde bir şey..." Bana yapıştı, parmakları umutsuzca sırtımı kazıyordu. "*Hareket ediyor*. İçimi kazıyor. Bir şey gibi..." Yüzünü sertçe boynuma bastırdı. "Okyanus tabanında derinlerde dönen bir canavar gibi. Karıştırıyor... kabarcıklar tepeye doğru kalın bir şekilde yükseliyor... büyük bir sıcaklık, kaynıyor..."

Sözleri anlamsızlaşmaya başladı. Ağlamamaya çalışarak çaresizce Farrin'e baktım. "*Lütfen*, Farrin? Arşivlere erişimin yanı sıra, kraliçeye yakın olmak onu biraz rahatlatabilir. Eğer lanet kırma büyüsü Kilraith'in duyularını bulandırabiliyorsa, kraliçenin büyüsü bunu çok daha etkili bir şekilde yapabilir."

"Pekâlâ." Farrin sandalyesinden kalktı, Talan'ın titremesini izlerken yüzü solmuştu. Talan'ın çektiği acılar karşısında artık söylediklerinin doğruluğundan şüphe duymayacağını bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. "Gareth, arabayı çağır. Gelir gelmez buradan doğruca saraya gideceğiz."

BÖLÜM 33

Başkente yaptığım pek çok ziyareti sarayda geçirmiştım ama sadece misafirler için olan kanatta kalmıştım. Hisar'ın geri kalanı benim için bir gizemdi ve sessiz, altın zırhlı kraliçe muhafızlarından ikisi bizi kraliçenin odalarına götürürken -yüzleri kaya gibi sert, ifadeleri anlaşılmazdı- sanki tamamen başka bir âleme, benim için tasarlanmamış bir âleme giriyormuşum gibi küçük bir korku hissettim.

Kraliçenin kanadı muazzamdı. Önünden geçtiğimiz, kapalı kapıları sevilen halk masallarından sahnelerle oyulmuş tüm odaların kullanım alanlarını hayal bile edemiyordum. Gökyüzünün Şarkısını Duyan Çoban bir tepenin üzerinde durmuş, kollarını açmış ve sürüsü etrafında dönüp dururken unutulmuştu. Biri güneşin, diğeri ayın etrafında dönen Robin ve Kuzgun, sevmeye mahkumdurlar ama asla kavuşamazlar. Küçük ocak temizleyicisi Valtaine, süpürgesiyle küllerin arasına çömelmiş, gözleri kocaman, çünkü tanrıların okunamayan dilinde yazılmış mesajları yeni keşfetmişti - mucizevi bir şekilde anlayabildiği mesajlar.

Kraliçe muhafızı bizi son kapıdan geçirerek küçük bir antreye götürdü; antre cömertçe döşenmişti: kalın mavi halıların üzerine altın yıldızlar dokunmuştu.

-Tıpkı yaz ortasında gece gökyüzünde olduğu gibi dizilmişler, diye fısıldadı Gareth, kendinden geçmiş bir halde. Orada Büyük Ayı, orada Kahin vardı. Koyu renkli, ahşap panelli duvarlar boyunca muhteşem duvar halıları asılıydı ve tavan, ışık kuyruklarını takip eden yıldızlardan oluşan girdaplı bir desenle oyulmuş beyaz taştı.

"Gemma," diye fısıldadı Talan, ağır ağır üzerime eğilerek. Etrafına bakındı, sersemlemişti, gözleri bulanıktı. "Uzanabileceğim bir yer var mı?"

En yakınimdaki kraliçe muhafızları Talan'a sert bir bakış fırlattılar, terleyen ve muhtemelen hasta olan bu adamın kraliçeye yaklaşmasından hoşnut olmadıkları belliydi. Ama itiraz etmeye cesaret edemediler; kraliçe Farrin ve arkadaşlarını görmek istiyordu ve kraliçeye itaat edilecekti.

Talan'ın odanın köşesindeki küçük divana yerleşmesine yardım ettim, kumaş esnek, pas rengi kadifeydi. Küçük bir rahatlama iniltisiyle üzerine çöktü. Başının altına püsküllü bir yastık sıkıştırdım ve yanına diz çöktüm. Farrin çay ve keklerin yanında bir yığın katlanmış keten peçete buldu; bana da bir tane ve bir sürahi su getirdi. İkisini de minnetle aldım ve Talan'ın ateşli alnını serinletmek için işe koyuldum.

"a girdiğinden beri acın hiç azaldı mı?" Sessizce sordum.

Yastığa doğru başını salladı. "Burası daha sessiz, hem içerisi hem de dışarısı. Kendimi... yerleşmiş hissediyorum. Yorgun ama yerleşmiş ya da en azından *yerleşmiş*. Sanki yüz mil yürüdüm ve sonunda oturup harap olmuş ayaklarımı dinlendirebiliyorum. Su toplayarak yanırlar ama en azından artık yürümüyorum." Yorgun bir gülümsemeyle bana baktı ve bileğimi ağzına götürdü. Gözlerini kapadı ve beni öptü; bileğimi, avucumu, parmaklarımı. Tenime karşı iç çekti.

"Tanrım, bu çok güzel bir kanepe," diye mırıldandı, "ve sen de çok iyi bir hemşiresin."

Kalbim şefkatle kabardı. Orada yatarken çok yorgun görünüyordu, uzun vücudu rahat edemeyeceği bir pozisyonda kıvrılmıştı ama yine de yüzü yumuşaktı, sonunda huzurluydu. Dudaklarımı alnında gezdirdim. Onu kollarıma almak istiyordum ama bu küçük öpücük yeterli olacaktı.

"Dinlen sevgilim," diye fısıldadım. "Uyandığında burada olacağım."

Yakınlarda tavandan sarkan bir şam perdesi vardı, altın püsküllü bir kuşakla duvara arkadan bağlanmıştı. Çekiştirerek çözdüm ve düşmesine izin verdim,

Talan'ı gözden sakladıktan sonra çay masasında Farrin ve Gareth'a katıldı. Hiçbirimiz yemeğın tek bir kırıntısına bile dokunmadık.

"Birkaç dakika bile uyuyabilirse..." Sessizce söyledim.

Farrin başını salladı ve elimi tuttu. "Bu bir ltuf olur."

Sessizlik ökt. O kadar uzun sürdü ki, huzursuzlandım ve adımlarımı kalın halıda boğuklaştırarak yürümeye başladım. Gareth yakındaki bir raftan kocaman kırmızı bir kitap aldı, hızla karıştırdı, sonra açık tuttu, tek bir sayfasını bile çevirmeden baktı, bacağı tedirginlikle zıplıyordu. Farrin ellerini masanın üzerinde sıkıca kavuşturmuş oturuyor, ağzını bıçak açmıyordu.

Kapalı kapının önünde bir an için volta atmayı bıraktım. İki amansız kraliçe muhafızı kapının iki yanında duruyordu ama onları görmezden geldim ve bunun yerine kapının oymasını inceledim. Diğerkaraftakinin aynısıydı, bir ayna görüntüsü-Valtaine, paçavralar giymiş, küllerin içinde diz çökmüş, sadece kendisinin görebildiğı mesajlara bakıyordu.

Birden kraliçe muhafızları kasıldı, daha da sıkı bir şekilde dikkat kesildiler ve arkamdan yumuşak bir kumaş hışırtısı ve nazik bir ses geldi: "Ve küllerin sakladığı sırlar ne olursa olsun, Valtaine bunları kimseye söylemedi. Bunun yerine kendi elleriyle Tanrıça Zelphenia'ya adanmış ilk ve en büyük tapınak olan Falkeron Dehlizleri'ni inşa etti ve bunu tamamladıktan sonra, küllerden topladığı gizli bilgilerin de kendisiyle birlikte ölmesi için canına kıydı."

İrkilerek döndüğümde Kraliçe Yvaine'i Farrin'in yanında, bir eli kız kardeşimin omzunda dururken buldum. Odaya gizli bir kapıdan mı girmişti yoksa sadece kendisinin bildiğı belirsiz bir büyüyle mi orada belirmişti, bilemiyordum. Bilmemek içime sinmiyordu.

"Majesteleri," diye mırıldandım ve derin bir yaptım.

Kraliçe her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı, elbisesi şeftali rengi şifondan yumuşak bir çağlayandı ve bileklerinde saten kurdelelerle toplanan şeffaf kolları dalgalanıyordu. Loş lamba ışığında teni parlıyordu ve beyaz saçlarını minik bordo güllerle süslü elmas bir başlıkla tutturmuştu. Onun

Bakışları üzerimde geziniyordu - tenimi kaplayan cam parıltısından rahatsız olmamış gibiydi - ve biri menekşe, diğeri altın rengi olan gözleriyle karşılaştığımda, uzun yaşamı boyunca benim gibi bir şey görüp görmediğini merak ettim.

Kraliçe gülümseyerek, "Sanat sizi etkilemiş," dedi ve kapının yanında bana katıldı. "Valtaine'in hikâyesi favorilerinizden biri mi?"

Soru karşısında şaşırılmış bir halde, açık açık cevap verdim. "Pek sayılmaz, Majesteleri. Aslında, bunu son derece üzücü buluyorum."

Kraliçe, kendini öldüren bir kadınla ilgili bir hikâyenin üzücü olabileceğini daha önce hiç düşünmemiş gibi düşünceli bir şekilde kapıya baktı.

"Evet," dedi bir süre sonra sessizce. "Evet, sanırım öyle." Yüzünün üzerinden bir şeyin geçtiğini, bir gölgenin en ufak ipucunu gördüğümü sandım, ama sonra kayboldu. Belki de bu sadece benim tedirgin hayallerimdi.

Sırtını kapıya döndü ve bize sakın bir gülümseme verdi. "Belki bir sonraki ziyaretinizde size tüm hikâye kapılarını gösterebilir ve onları yapan zanaatkârları anlatabilirim. Ama şimdilik başka şeyler konuşmalıyız." Kraliçe muhafızına bir bakış attı. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz, lütfen."

İki hızlı yay, Valtaine'in kapısından geçerken bir zırh şakırtısı ve kraliçe muhafızları gitmişti. Yalnız kalmıştık.

Kraliçe Yvaine yumuşadı; yüzü, vücudunun hatları, sesi. Elimi tuttu ve beni masaya geri götürdü. Dokunuşu pürüzsüz ve serindi, parmakları korkutucu derecede hafifti. Onları ikiye ayırabilirim diye endişelendim.

Farrin'in yanına oturdu ve bana nazikçe baktı. "Öncelikle geç kaldığım için özür dilemeliyim. Sarayda garip bir gün geçiriyorum. Dikkatim dağınık ve sinirliydim ve kafamı bir türlü ." Yine aynı şey oldu - yüzünde hafif bir tedirginlik dalgası, sanki bir türlü aklına gelmeyen bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi. "Ama şimdi buradayım ve dinlemeye hazırım. Farrin bana senin üzgün olduğunu, Gemma, sevdiğin birinin büyük bir tehlike altında olduğunu söyledi. Lütfen bana neler olduğunu anlat, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Muhafızlarının yokluğunda, Kraliçe Yvaine daha da görkemliydi - daha sıcak, daha mevcut, sanki sadece bir kadının soğuk bir yankısıydı ve şimdi gerçekten burada bizimle birlikte, etten ve kandan ve sonsuz nezaketle, varlığı bir ışık feneri, güzelliği şaşırtıcı.

Sertçe yutkundum, aniden gerildim ve olan biten her şeyi bir kez daha anlatmaya başladım. Farrin ve Gareth, sağ olsunlar, üstesinden gelmeme yardımcı oldular. Ailemin yaptıklarından bahsettiğimde sesim sonuna kadar çatallandı. O korkunç sözleri yüzüncü kez söylüyormuşum gibi geliyordu ama yine de kalbim bu sözlerin ağırlığını taşıyamıyordu. Farrin elimi tuttu ve sıkıca kavradı; onun sarsılmaz tutuşu beni kendine çekti.

Ama Talan'ın hikâyesini anlatmaya başladığımda -atalarının evine saldıran titanlar, ormana kaçı- bir şeyler değişti. Kraliçenin dikkati dağıldı; gözleri hala benim üzerimde olsa da, arkalarında uzak bir şeyin hareket ettiğini görebiliyordum. Orada bizimle birlikteydi ama aynı zamanda başka bir yerdeydi. Boğazımdaki sinir kırıltılarına rağmen konuşmaya devam ettim. Kraliçenin kaşları çatıldı, pembe, yıldız şeklindeki yara izinin hemen altında tek bir narin çizgi belirdi. Sonra ilk kez Kilraith'in adını söyledim ve o da kıpırdamadan durdu, tüm vücudu kaskatı kesildi. Bir anda konuşmayı kestim, kollarımdan aşağı hafif bir ürperti süzüldü ve yardım için Farrin'e baktım.

Kraliçenin eline dokundu ve bu beni şok etti. Dostlukları sürpriz olmasa da, bunun kanıtını gördüğümde hep biraz tedirgin olmuşumdur: Kraliyet koluna dokunmak elbette başka hiçbir konuğa verilmeyen bir ayrıcalıktı.

"Yvaine?" Farrin yumuşak bir sesle konuştu. " var? İyi misin?"

"Evet, ben..." Kraliçe kaşlarını çattı, en az bizim kadar şaşkın görünüyordu. "Ne olduğundan emin değilim... garip." Kendini biraz daha salladı ve bana başını salladı. "Lütfen devam edin."

Biraz tereddütle de olsa, Kilraith'in lanetini kırmamıza yardımcı olacak bilgiyi aramak için başkente nasıl geldiğimizi anlatmaya başladım,

Kraliçe sanki bir şey onu ısırmış gibi irkildi ve hızla ayağa kalktı.

"Sanırım anlamaya başlıyorum," dedi sessizce. Terk ettiği sandalyenin arkasını tuttu, bıraktı ve geri çekildi. Sonra bana baktı, gözleri mücevher gibi parlıyordu. "Nerede o? Uzak Denizin Talan'ı." Perdeyi bulup ona bakana kadar, annesini kalabalığın içinde kaybettiğini fark eden bir çocuk gibi sessizce telaşla odanın etrafına bakındı. "Onu görmeliyim. Onu kendi gözlerimle görmeliyim."

Aceleyle odanın karşısına geçti ve perdeyi yırtarak Talan'ın uyuyan halini ortaya çıkardı. Dünyaya karşı ölü gibiydi, yüzü yorgunluktan gevşemişti. Bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım yanaklarına geri dönen hafif rengi görmekten memnun olurum. Bir şeyler korkunç derecede yanlıştı.

"Farrin?" Fısıldadım ama bana verecek bir cevabı yoktu. Gareth okumakta olduğu kitabı sanki bir silah olarak kullanmaya hazırlanıyormuş gibi iki eliyle kavradı.

Kraliçe Talan'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Onun yüzüne uzandı, sonra geri çekildi. Elleri titreyerek havada asılı kaldı. "Kimsin sen?" diye nefes aldı. "Beni çağıran kim?"

Talan'ın gözleri sonunda açıldı. Uyku ağır bir şekilde üzerine çökmüştü. Şaşkınlıkla kraliçeye göz kırptı, sonra irkilerek tamamen uyandı. "Majesteleri," dedi kendini yukarı itmeye çalışarak. "Özür dilerim-"

"Seni her ne yarattıysa," dedi ona bakarak, "çok eski ve öfkeli. Sen değil. İçindeki şey. Hâlâ." Onun yüzüne dokundu. "Kıpırdama."

Talan tedirgin görünerek itaat etti. Kraliçenin parmaklarını yanaklarında, çenesinde, alnında gezdirmesini izlerken zorlukla nefes alabiliyordum. Gözlerini kapattı, bir şeye karşı zorlanıyordu. Talan'ın koyu renk gözleri benimkileri buldu, korkudan çocuksuydular.

"Hissettiğim şey buydu," diye fısıldadı kraliçe. "Burada bir şey var. Bunu bütün gün hissettim. Geldiğini hissettim. Sesler duydum. Tanıdık.

Uzak."

Farrin divanın kenarına oturdu ve kraliçenin yüzünü dikkatle izledi. Korktuysa bile bunu iyi saklıyordu. "Ne sesleri, Yvaine? Ne söylüyorlar?"

Kraliçe başını salladı ve kıpırdamadan durdu. Sonra dayanılmaz bir dikkatle Talan'ın yüzünü ince beyaz elleriyle kavradı. "Bir lanet. Korkunç, zalim. Senden besleniyor, o da öyle. Kana aç. Can atıyor ve sen onun koruyucususun, birçoğundan birisin. Hayatta kalmak için şiddete ihtiyacı var, açlıktan ölen bir çocuk gibi yalanları ve umutsuzluğu yutuyor ve sen görevlerini ihmal ettin, Uzak Deniz'in Talan'ı. Neden benden kaçyorsun?"

Gözleri şak diye açıldı. Adamın başını sertçe kavradı, yüzü buruştu. "*Neden benden kaçyorsun?*"

Alçak bir gümbürtü, kanın hızlı bir nabızı gibi odanın içinde dalgalandı. Kraliçe Yvaine Talan'dan geriye düştü ve ondan uzaklaştı. Nefes nefese odanın ortasına doğru süründü, sonra sırtı bize dönük, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Yıllar boyunca onun hizmetinde ne yaptığınız," dedi, sesi alçak ve düzensizdi, "hepiniz ne yaptığınız -siz ve sizden öncekiler- onu besledi, güçlendirdi. Pençelerini pek çok kişiye geçirdi."

Omzunun üzerinden Talan'a baktı, hızla nefes alıyordu, gözleri parlaktı, dehşete kapılmıştı. "Onun yanında olamam, bir daha asla. Bu şey onun içinde yaşarken olmaz. Sessiz, kafası karışık ama her geçen gün daha da yaklaşıyor. Aç, arzuyla çıldırmış ve her şeyden çok açlık duyduğu şey benim."

Farrin şaşırmış görünüyordu. "Yvaine, özür dilerim, bilmiyorduk."

"Tabii ki yapmadın. Az önce gördüklerimi nasıl anlamlandıracağımı ben bile bilmiyorum. Bu gece kalabilirsiniz, size odalarınıza kadar eşlik etmesi için birini göndereceğim ama sabah ayrılmalısınız ve burada olduğunuz sürece beni bir daha görmeyeceksiniz. Üzgünüm ama sizi odama alamam."

arşivler." Bakışları Gareth'in elinde tuttuğu kitaba, sonra bir kez daha Talan'a kaydı. "Bu adamı buraya, hatta şehre bile geri getirmeyin. Uzak Deniz'in Talan'ı..." Başını salladı, yüz ifadesi üzüntüyle ağırlaşmıştı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Sonra Valtaine'in kapısından aceleyle çıktı ve bizi terk etti.

Bu geceki odalarımız Citadel'in batı cephesinde yer alan lüks bir süitti. Geniş pencerelerden oluşan bir duvar, bize çok aşağıdaki körfezin, batan güneşin kıızıla boyadığı dalgalarının muhteşem manzarasını sunan geniş bir terasa açılıyordu. Her birimizin kendi yatağı vardı, devasa yastık ve battaniye bulutlarıyla doluydu ve sudan gelen tuzlu esintide dalgalanan tül perdelerle taçlandırılmıştı. Tertemiz ve pırıl pırıl kocaman bir banyo odası vardı; krem ve mercan rengi fayanslar ve mükemmel bir parlaklıkta cilalanmış altın armatürler.

Ama rahatlayamadım ve zar zor yemek yiyebildim. Bize gönderilen akşam yemeğinden bir şeyler atıştırdım - taze otlar ve çıtır soğan bukleleriyle süslenmiş soğutulmuş yeşil bezelye çorbası, taze kesilmiş meyve tabağı, cevizli dilimlenmiş peynir ve biberiye serpilmiş ince krakerlerden oluşan hafif bir yaz yemeği - ama yediğim birkaç lokma bile mideme ağır taşlar gibi oturdu.

Kraliçenin sıkıntısının ardından herkes huzursuzdu, en çok da Talan. Onu birkaç lokma yemek yemeye ikna ettim ve sonra süitin girişinden en uzaktaki odada kayboldu. Ona belki beş dakika kadar zaman tanıdım ve sonra ondan daha fazla ayrı kalmaya dayanamadım. Gareth'i antreden aldığı kitabı incelerken, Farrin'i omzunun üzerinden şaşkınlıkla bakarken bıraktım ve arka yatak odasına geçip kapıyı arkamdan nazıkçe kapattım.

Talan yatağın kenarına oturmuş, pencereye ve ötesindeki denize bakıyordu. Elleri yumruk halinde kalçalarının üzerindeydi ve bana bakmak için döndüğünde yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

"Ondan nefret ediyorum Gemma," dedi. "Kraliçenin bana bir canavarmışım, doğal olmayan ve aşağılık bir şeymişim gibi bakması. Kaç kez her şeyi bırakıp gitmeyi düşündüğümü bilemezsin..." Başını salladı, yüz ifadesi tiksintiyle gerilmişti. "Ama *bunu* yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum. Büyük olasılıkla yaklaştım ve sonra beni son anda ölümden geri çekti. Evet, sanırım olacak olan tam olarak bu. Beni sonsuza dek hayatta tutacak. Sonsuza dek bir tutsak olarak."

Sessizliğe gömüldü, çenesi çalışıyordu. Gözleri vahşice hüznü ve gölgeliydi, sanki kraliçenin fısıldadığı korkunç sözler onda önemli ve güzel bir şeyi tüketmiş gibiydi.

Yanına gelip önünde durdum ve çenesini kaldırdım. Yüzündeki hüznü kalbimi burktu ve ona dokunmak, onu korumak, gözlerine ışığı geri getiren şey olmak için içimi sızlattı.

"Ben de ölümü düşündüm," diye itiraf ettim sessizce. "biliyorsun. İtiraf etmek istediğimden çok daha sık düşündüm."

Ellerimi tutup ağzına götürdü ve öptü, gözleri sanki ona korkunç bir darbe indirmişim gibi kapalıydı.

"Uzun bir süre," diye devam ettim sessizce, "ertesi günün ötesini göremedim, belki iki. Kendime ben olmayı, zengin ve güzel olmayı, isteyebileceğim her şeyin parmaklarımın ucunda olmasını sevdiğimi söylemeye çalıştım. Ama bu bir yalandı ve *gerçekten* istediğim şey - acı ya da panik olmadan yaşamak, sevildiğimi hissetmek, *gerçekten* sevilmek, ne gücenmek ne de unutulmak, dünyaya ait olmak ve onun dışında yaşıyormuş gibi hissetmemek - tüm bunlar imkansız bir rüya gibi geliyordu. Bu yüzden ölümü düşündüm. Bazen bunun için dua ettim. Sanırım hissettiklerinizin en azından bir kısmını anlıyorum. Keşke bu düşünceleri senden uzaklaştırabilsem, onları seni asla bulamayacakları bir yere kilitleyebilsem. Oh, Talan."

Ona gülümsedim. "Her şey ters gitmeden önce bahçedeki o geceyi hatırlıyor musun? Hayır," dedim parmağımı dudaklarına götürerek, "hayır, o senin hatan değildi ve öyle olduğunu söylediğini de duymayacağım. Beni terk etmekte haklıydın. Beni korumaya çalışıyordun. Şimdi, unutma: Ne yaptığımı, beni nasıl incittiğimi gördün."

ve sen bana bundan korkmadığını söyledin. Anladığını söylemiştin. Ben de seni anlıyorum. Hangi yaraları taşıdığın umurumda değil, çünkü benim de yaralarım var. Kederinden korkmuyorum. Onu taşımaya yardım edeceğim, Talan, sen de benimkini taşımaya yardım edeceksin. Bir daha asla yalnız başımıza taşımak zorunda kalmayacağız."

Yumuşak bir ses çıkardı, boğuk bir çığlık. "Gemma," dedi başını iki yana sallayarak. "Ciddi misin? Ne olduğumu bile bile bana bakıp beni gerçekten sevebilir misin?"

Cevap olarak eğildim ve onu yavaş ve yumuşak bir şekilde öptüm ve yüzünü avuçlarımla arasında bir hazine gibi nazikçe tuttum. Bir iniltiyle karşılık verip öpücüğü derinleştirmek için ağzımı açtığı anda, onun için yanıp tutuşurken bile dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bildiğimden geri çekilmeye çalıştım ama beni yakınımda tuttu, elleri kalçalarımda nazikçe durdu ve yanağını bana bastırdı.

"Benimle kal," dedi, sesi sert ve kadife gibiydi, nefesi göğüslerimin kabarıklığında sıcaktı. "Lütfen Gemma. Sana ihtiyacım var." O hüzünlü gözleriyle bana baktı, ikiz siyah aylar, korkmuş ve yalnız, ve nefesim boğazımda düğümlendi. Her zaman güzeldi, ama o anda, yüzü çaresizlik ve ıstıraptan başka her şeyden arınmışken, ilahi olmaya yakın bir şeydi.

"İstemiyorsan anlarım," diye fısıldadı, "istemiyorsan da lütfen söyle, ama ben... Tanrım, sonsuza dek senin konuşmanı dinleyebilirim, sana dokunmaktan başka bir şey yapamam ve mutlu olabilirim. Benim için anlamlı olan tek şey sensin." Bedenimi kaplayan işlemeli çiçekleri okşadı, titrek bir nefes verdi. "Gemma, Gemma. Benimle kal, sevgilim."

Ve yaptım, çünkü dünyada onunla birlikte olmaktan, onu kollarımla sarmaktan ve mümkün olduğunca tutmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyordum. Kilraith yok, garip mırıldanan kraliçeler yok. Oda gün batımı, mandalina ve gül rengiyle doluydu, her şey yumuşak, her şey loş ve altın rengindeydi, şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak ışıktı. Onu öpmek için bir kez daha eğildim.

"Buradayım," diye fısıldadım ağzına karşı. "Buradayım ve şu anda her şey bu. Hepsi bu. Sen ve ben."

Ben konuşurken kucağına uzandım ve kalçalarım onunkilere değdiğinde çıkardığı ses dayanılmaz derecede yumuşaktı. Rahatlama, zevk ve ellerinin balın yavaşça kayması gibi etrafımda dolaşması. Öpüşmelerimiz durgun ve güvenliydi ve kalçalarımı çevirdiğimde bana karşı sertleştiğini hissettim ve nefesim kesildi, yumuşak bir kahkaha attım. Onun bana baskı yaptığını hissetmekten asla yorulmayacaktım, arzusu açık ve heyecan vericiydi. Mutluluğum ona ilham verdi; beni tekrar kendine çekti, adım dudaklarından kabaca döküldü ve hareket ederken beni sıkıca kendine doğru tuttu, kalçalarımız sanki zaten birleşmişiz gibi birbirine kilitlendi. Bir an daha böyle devam ederse başım arzuyla dönmeye başlayacaktı. Ona daha çok ihtiyacım vardı; *her* şeyine ihtiyacım vardı.

Birbirimizin kıyafetlerimizi çıkarmasına yardım etmek için beceriksizce uğraştık ve titreyen parmaklarımız, vücutlarımızın uğultusu ve gün batımının allığı bizi inanılmaz derecede yumuşak, inanılmaz derecede güzel boyarken bunu nasıl başardığımızı anlamadım. Ama sonra beni tekrar kendine çekiyordu ve tenimin tenime baskısı her şeydi-pürüzsüz ve yumuşaktı, vücudu sıcak ve sertti benimkine karşı. Yatağa oturdu ve beni üzerine çekti, boğazımda bir hıçkırıkla üzerine çöktüm, bacaklarım zaten titriyordu. Elleri kalçalarımın nazikçe durarak ona yerleşmeme yardım etti ve sonra içime itti ve bir öpücükle hapsettiği keskin bir zevk çılgılığı attım. Kollarımı ona doladım, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve yavaşça hareket etmeye başlarken başımı onun üzerine eğdim, kulağına ne istediğimi mırıldandım. Göğüslerimi buldu ve her öptü, düzensiz bir iç çekişle aralarına sokuldu ve sonra kolları çaresizce hızla etrafıma dolandı ve beni kendine çekti, hareketleri sertleşti, düzensizleşti. Ona sarıldım, adını tekrar tekrar söyledim, onun olduğumu, benim olduğumu, yaptığı şeyin çok iyi hissettirdiğini, dikkatli olmazsa çılgılık atacağını söyledim. Bunu gülümseyerek söyledim, o da sesimden bunu duydu ve başını kaldırıp bana baktı.

ve bana gülümsedi, sersemlemiş ve kızarmış bir halde, beni kaldırmadan, döndürmeden ve yatağa yatırmadan önce.

Ayrılık korkunçtu ama sonra diz çökmüş, bacaklarımı nazikçe ayırıyordu. "İşte buradasın," diye fısıldadı, titreyen karnıma, kalçamın kıvrımına öpücükler bırakarak. "Tanrım, çok güzelsin Gemma. Yıldızlardan bile daha güzelsin." Yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı, sarı buklelerimi okşadı ve sonra bana baktı, yüz ifadesi ciddi ve ağırbaşlıydı, sanki bana söyleyecek bir şeyi vardı, hemen bilmem gereken bir şey.

"Seni seviyorum Gemma," dedi şaşkınlıkla, sanki şansına inanamıyormuş gibi, sesi sönen güneş ışığı kadar yumuşak ve temizdi. Sonra ağzını üzerime koydu ve sessiz bir çığlıkla ona doğru yükseldim, zevk vücudumu beyaz bir ateş gibi yaladı. Parmaklarımı saçlarının siyah ipeğine doladım ve vücudumun ısıltılı genişliğine baktığımda, tenim parıltıyan bir gün batımı altınına boyanmıştı, onun görüntüsü beni çözdü - başı bacaklarımın arasına gömülmüş, elleri uyluklarımın etine bastırıyor, beni ona açık tutuyordu. Bana karşı inledi, dili bir kuş kanadı kadar hafifti ve aniden boşaldım, vücudumun gergin yayları gün ortası gibi altın renginde uğulduyordu. Sessiz bir çığlıkla yatağa yaslandım, mutluluk sersemliğimin içinden ona uzandım, onu kendime çektim.

"İçimde," diye fısıldadım, hâlâ titriyordum. Onu öptüm, bacaklarımı etrafına doladım ve ense kökünü tuttum, çırpınarak, sanatsızca. "Lütfen, Talan."

Tereddüt etmedi; kendini bana doğru uzattı ve ben de uzanıp onu buldum, sıcaklığı avucumu kavuruyordu ve onu içime doğru yönlendirdim. Adımı haykırdı ve ellerimi başımın üzerine getirdi, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kaygan, sıcak ve hızlı bir şekilde hareket ederken beni orada sabitledi. Dönüp kolunu öptüm, topuklarımı kalçalarına bastırarak onu daha da içime çektim. Farrin ve Gareth'ın diğer odadan bizi duyabildiklerinden emindim, eğer ellerini kulaklarına tıkayıp odadan kaçmamışlarsa, bu görüntü beni Talan'ın bedenine doğru kahkahayla eğilmeye itti.

İnledi ve beni öptü. "Gülüşünün sesini seviyorum," diye nefes aldı ve sonra alnını alnıma bastırdı ve kendimi ona sardım, ona sarıldım. Bitirdiğinde boğuk bir hıçkırık duydum, içime girerken tüm vücudu titriyordu. Üzerimden kalkmaya çalıştı ama ona izin vermedim, bacaklarımı sıkıca onunkilere doladım. Yarın ağrım olacaktı ve bunu düşünmek, Talan'ın tutkusunun hatırası kalçalarımda yanarken dünyada nasıl hareket edeceğimi düşünmek beni zevkle titretti.

Ona sarıldım ve saçlarını okşadım. Oda soğumaya başlamıştı, güneş neredeyse kaybolmuştu. Talan saçlarıma bir öpücük kondurdu, yanıma yerleşti ve beni vücudunun sıcak kıvrımlarına çekti. Yorganı üzerimize çekerken başımı boynuna yasladım; ter, seks ve yumuşak tenden oluşan bir koza gibiydik. Elini saçlarımdan nemli dağınıklığına doğru kaydırды. Söylenecek sözler, yatırılacak korkular vardı ama şu anda bunlar bize uzak, sönük ve önemsiz geliyordu. Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı, yanağını yanağıma yaklaştırdı, kalp kırıcı bir yumuşaklıkla ve sonra beni öptü - dudaklarımı, boğazımı ve saçlarımı, burnumun ucunu, kulaklarımdan arkasındaki hassas noktaları - ben mutlu bir şekilde uykuya dalana kadar.

BÖLÜM 34

Karanlıkta, birinin yatak odasının kapısını kırmaya çalışıyormuş gibi bir sesle uyandık. Talan'ın kolları etrafımda sıkılaştı, vücudu aniden gergin ve tetikteydi.

Gareth'ın boğuk sesi, "İçerideki herkes kıyafet giyse iyi olur," dedi, "ya da en azından her yerinizi örtecek bir şeye sarınsanız iyi olur, yoksa *dışarıdaki* herkes çok üzülür."

Talan yatağa yaslandı ve kolunu gözlerinin üzerine attı. "Bu sabaha kadar bekleyemez mi, Gareth?"

"Korkarım hayır." Bir vuruş. "Eee? İyi misin?"

Kıkırdayarak yatak başlığına yaslandım ve Talan'ın kolunu çektim. "Hadi o zaman, kendine çeki düzen ver."

Talan homurdanarak itaat etti ve kendimizi yatak çarşaflarının içine iyice soktukten sonra, hiç istifimi bozmadan, "Girebilirsiniz," diye seslendim.

Kapı açıldı ve Gareth elinde Kraliçe Yvaine'in kabul odasındaki kitapla içeri girdi. Farrin onun hemen arkasındaydı ve odanın lambalarını yakarken bana bakmaktan özenle kaçınıyordu. Gülümsememi yuttum. Farrin'in daha önceki romantik ilişkilerimden en azından bazılarına kulak misafiri olduğunu biliyordum ama belki de hiçbiri bu kadar şaşırtıcı derecede coşkulu olmamıştı.

Gareth gelip yatağın başucundaki sandalyeye oturdu. "Yerdeki bu giysi yığınının görmemiş gibi yapacağım," dedi, "ve sana ne söyleyeceğim

keşfettik."

Kitabını yatağın üzerine bıraktı ve bana tamamen saçmalık gibi görünen, anlaşılmaz ve açıkça esrarlı olan sayfaları işaret etti - ama açıklamaya başlayamadan bir gümbürtü odayı sarstı. Gürültülü ya da şiddetli değildi; Talan ve ben hâlâ uyuyor olsaydık, bunu hissedebileceğimizden emin değilim.

Bu duygu beni dehşete düşürmüştü. Talan'ın elini tuttum, aniden giyinmek için zaman ayırmış olmayı diledim.

"Neydi o?" diye sordum. "Deprem mi?"

Hepimiz bir an birbirimize baktık, tedirgindik, dikkatle dinliyorduk. Sonra tekrar oldu; bir sarsıntı, ilkinden daha yüksek, sonra bir duraklama, sonra bir sarsıntı daha, daha yüksek, ve ondan sonra bir başkası, dev dalgaların çarpması gibi.

"Burada bir şey var," dedi Talan sessizce, kaşlarını çatarak. Ellerini kaldırdı ve ters çevirerek parmaklarını ve avuçlarını inceledi.

İçime soğuk bir yağmur gibi korku düştü. "Kilraith mi?"

Başını kaldırıp bana baktığında yüzü kül rengine dönmüştü. "Hayır, sanmıyorum. Ama burada olmaması gereken bir şey var. *Hemen* gitmemiz gerekiyor."

Bir anda hem saray duvarlarının içinde hem de dışında şiddetli bir çan sesi duyuldu. Talan yataktan fırladı, ben de onu takip ettim, kalbim boğazımda güm güm atıyordu. Giysilerimizi ve ayakkabılarımızı çekiştirdik; Farrin parmakları titreyerek olabildiğince hızlı bir şekilde korsajımı bağlamama yardım etti. Gareth her yatak odasına koştu, her ocaktan ocakları ve uzun demir maşaları topladı. Her birimize birer silah verdi, sonra kitabını bir kolunun altına sıkıştırdı ve aceleyle kapıya gitti, kırarak açtı ve orada durup dinledi. Sarsıntılar devam etti, her birkaç nefeste bir yeni bir gümbürtü geliyordu.

"O kitapta ne var, Gareth?" Fısıldadım.

Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Geride bırakılamayacak kadar önemli bir şey." Farrin iki eliyle maşasını kavradı. "Bir şey görüyor musun?"

"Hayır, ama bir şey duyuyorum. Sanki-"

Bir kükreme Gareth'ın sözünü kesti; uzaktan, canavarca. Altımızda bir yerden kırılan camların patlayıcı sesi geldi. Talan'ın balo salonuna saldırdığı geceyi hatırladığımda tüm vücudum istemsizce ürperdi. Derim diken diken oldu, sanki her bir küçük cam parçası dikkatimi çekmiş gibi.

Talan yere baktı, bakışları çok . "Yaklaşıyorlar." "Ne yaklaşıyor?" Ben sordum.

Bir kükreme daha, bir kükreme daha ve sonra bir panik korusu; askerler bağırarak komutlar veriyor, konuklar korku içinde çığlık atıyor.

"Yvaine için bir şey geldi," diye fısıldadı Farrin. "Aman Tanrım. Ya Kilraith'i doğruca ona götürdüysen?"

"Kraliçe bu saraydaki en güvenli kişi," dedi Gareth. "Eğer onun peşinde bir şey varsa, binlerce muhafızı ve sayısız tuzağı aşmak zorunda kalacaklar."

Talan kendini toparladı ve sertçe Gareth'a baktı. "Bizi Ivyhill'den buraya getiren yeşil yol - daha yakın bir yer var mı?"

Gareth'ın yüzü . "kadarıyla hayır. Farrin?"

Başını iki yana salladı. "Eminim vardır ama benim erişebildiğim bir tane yok."

Bizi üniversiteden ve ormanlık parklarından saraya getiren uzun araba yolculuğunu hatırladıkça midem bulanıyordu.

Alt kattan gelen keskin bir çığlık beni dışarıya bakmak için en yakın pencereye koşturdu. Karanlık bir karınca seli aşağıdaki saray avlularına doğru akıyordu.

"İnsanlar şehrin aşağısına, sahile doğru koşuyor," dedim diğerlerine.

"Peki sonra ne olacak?" Gareth söyledi. "Körfez ile burada her ne kaos yaşıyorsa onun arasında sıkışıp kalacaklar."

Talan giderek daha tedirgin görünüyordu, alnında yeni bir ter tabakası oluşmuştu. "*Hemen* gitmeliyiz. Tüm gürültünün ters yönüne doğru gideceğiz ve üniversiteye doğru olabildiğince hızlı gideceğiz ve arkamıza bakmayacağız."

Farrin sessizce, "Yvaine'i terk etmeyeceğim," dedi.

Gareth keskin bir nefes verdi. "*Farrin*-"

"Hayır. Bunu yapmayacağım." Sert ve dik duruyordu, eklemeleri geçici silahının etrafında bembeyazdı, kahverengi gözleri parlıyordu. "Kraliçemi ve daha da önemlisi, evi saldırı altındayken *arkadaşımı* terk etmeyeceğim. Ya yardımımıza ihtiyacı olursa?"

Bir sarsıntı daha, bu seferki dengemi bozacak kadar şiddetliydi. Tökezledim ve kendimi kapı çerçevesine tuttum, ama başım, ayaklarımdan biri ve kolumun bir kısmı koridora doğru itildi ve bunu yapar yapmaz, vücudumun bu kısımlarını kızgın yağa batırmışım gibi oldu. Koridordan yukarı doğru yükselen bir büyü akımı derimin üzerinde gezinerek beni haşladı. Acı o kadar ani ve büyüktü ki bir an için ne nefes alabildim ne de konuşabildim. Sersemlemiş bir halde aşağıya baktım, harap olmuş bir deri, parlayan kabarcıklar görmeyi bekliyordum ama kollarım tıpkı eskisi gibi görünüyordu.

"Ona yardım edecek çok sayıda askeri var Farrin," diyordu Gareth, sesi kulaklarımda kükreyen acıyla neredeyse boğuluyordu. "Biz sadece onların yoluna çıkarız."

"Gemma?" Talan belimi tutarak beni sabitledi. "Ne oldu?"

"Acıyor," diye mırıldandım ve sonra ondan uzaklaşıp tüm bedenimi koridora fırlattım. Halı boyunca akan büyü beni ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürdü. Orada büzüldüm, şok içinde nefes nefese kaldım. Kaçmamız gerekecekti ve kendimi bu yeni kör edici acıya alıştırmamanın okyanus ısınmadan yazın ilk dalgalarına girmeye benzeyeceğini umuyordum - ayak parmaklarımla sürünmektense bir anda dalmak daha iyiydi.

Talan yanıma çömeldi, Farrin de öyle, Gareth da başımızda nöbet tutuyordu. Hepsi benimle konuşuyordu ama sesleri bozuk ve anlaşılmazdı. Parmaklarımı halıya gömdüm, kollarımı yere dayadım ve sıcak acı darbeleri arasında nefes alıp verdim, yavaşça, ölçülü bir şekilde, sonunda başımı tekrar kaldırabilene kadar. Yakamın altına uzandım.

Phaidra'nın tılsımını aradım ve aceleden takmayı unuttuğumu fark ettim. Ama kaybedecek zamanımız yoktu. Hareket etmemiz gerekiyordu.

"Ben ," dedim belli belirsiz. Dilim şişmiş, kelimelerim yavaşlamıştı ama Talan ve Farrin iki yanımdayken ayakta durmayı başarmıştım. Hepimiz koridorda sürünürken Talan'a yaslandım, bir avluya çıkana kadar duvara yaslandım: ayrıntılı vitray tavan, her köşede dimdik duran görkemli kıyı ağaçları, aşağıdaki zemine açık duran altı dikdörtgen asma katla sınırlanan orta alan. Korkunç sesler bize doğru süzülüyordu -gürleyen çığlıklar, tüküren silah sesleri, kemik çıtırtıları, etli kılıç darbeleri.

Havaya bir kükreme yayıldı, gırtlaktan gelen, öfkeli ve aç bir ses, sonra kükreme bir çığlığa dönüştü, tonları sefil bir akorda bölündü. Altımızdaki avludan biri çığlık attı - "Hayır, *hayır*, bekleyin!"- ve sonra aniden sessizliğe gömüldü.

Gareth yere çömeldi, cilalı ahşap parmaklığa yaklaştı ve üzerinden . Kıpırdamadan durdu. Sonra aşağıdan gelen mide bulandırıcı bir sesle irkildi ve aceleyle bize döndü.

"Chimaera," tükürdü, yüz ifadesi öfkeyle kararmıştı.

Dehşet içinde Talan'ın kolunu tuttum. Birden altımızdan gelen şiddet sesleri korkunç bir anlam kazandı. Zihnim çocukluk masal kitaplarımdaki tüm kâbusların görüntüleriyle doldu: altı kürklü bacaklı, şişman, sürünen yılanlar; boynuzlardan taçları olan ve pullu arka ayakları toynaklarla son bulan, alaca kedigil canavarlar; üç başlı, deri kanatlı canavarlar -raptor, yarasa, geyik- hepsi de öfkeli, hepsi de Edyn'deki benzerlerinin korkunç, biçimsiz gölgeleriydi. Eski söylencelere göre, hayvanların tanrıçası Neave, kadim bir intikam eylemiyle Eski Ülke'de kendisine ihanet eden her yarattığı aramış ve ceza olarak onları chimaera'ya dönüştürmüştü. Diğer hikâyeler ise Neave'in chimaera'yı intikam için değil, mükemmel hayvani varlığa ulaşma arzusuyla yarattığında ısrar ediyordu.

Varlıklarının nedeni ne olursa olsun, chimaera Olden'di ve bırakın Hisar'ı, Edyn'e tek bir adım bile atamamalıydılar - ve yine de atmışlardı ve Gareth'in bilgisine olan inancım onun değerlendirmesinden şüphe edemeyeceğim kadar tamdı.

Farrin ise şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Chimaera mı? Ama bu hiç mantıklı değil!"

"Aynı ama yine de buradayız," diye cevap verdi Gareth karanlık bir sesle.

"Bana sadece... Kaç tane mu söylüyorsunuz?" "Görebildiğim kadarıyla mı? Beş."

"O halde bana *beş* chimaera'nın bir şekilde Middlemist'i aşmakla kalmayıp Gallinor'un tüm güney bölgesini geçtiklerini ve hiç kimse onları durdurmadan Hisar'ı istila etmeyi başardıklarını mı söylüyorsunuz? Kimse Yvaine'e bir uyarı mesajı göndermedi mi? İmkânsız."

Talan başını ellerinin arasına aldı ve sessizce inledi. Kendimi ona yasladım, kendi bedenim acıyla zonklasa bile elimden geldiğince onu ayakta tutmaya çalıştım. Ama en azından beni kimsenin anlayamayacağı bir varlığa bağlayan bir lanetin yükü altında değildim. Dişlerimi sıktım ve kaslarımı kırbaçlayan acıyı bastırmaya çalıştım.

"Mara Sis'te bir sorun olduğunu düşünüyor," dedim hemen. "Ateşler uyarı vermeden patlıyor ve dokundukları her şeyi öldürüyor. Ve Brethaeuslar burada, Edyn'de insan hortlakları kendilerine bağlamayı başardılar." Düşüncelerim her türlü korkunç yere seyahat ederken midemin bulandığını hissettim, panik parmaklarımın ucunda karıncalanıyordu. "Bence bu aslında oldukça mümkün Farrin."

Gareth'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Bekle, yangınlar mı? Sis'in içinde mi? Ne demek yangınlar?"

Farrin bana ters ters bakarak, "Görüşürüz, Gareth," dedi. "Ciddiyim Gemma. Görünüşe göre bize anlatılacak her şeyi anlatmamışsın."

Bir keresinde yüzündeki öfkeli ifade karşısında irkilmiştim. Ama onun öfkesinin daha derin bir şeyi, de hissettiğim korkunç bir korkuyu maskelediğini biliyordum. Eğer

Middlemist belki de onarılamayacak şekilde hasar görmüştü, Mara için hayat zaten olduğundan daha da tehlikeli hale gelecekti.

Kolumu Talan'a doladım ve kısaca, "Peki. Sonra konuşuruz.

Ama şimdi kaçmamız gerekiyor."

"Onlardan kaçamazsın," diye mırıldandı Talan, yanağını alnıma bastırarak. "İstediklerini elde edene kadar gelmeye devam edecekler. O bundan emin olacak."

Gareth eğilerek Talan'ın gözleriyle buluştu. "Kim *onlar*, Talan? Chimaera mı? Yoksa başka bir şey mi? Onları Kilraith mi kontrol ediyor?"

Başımı avluya doğru salladım. "Farrin, bizi çatışmadan uzak tutacak en hızlı çıkış yolu nedir?"

Farrin acımasızca başını salladı. "Bu ."

Onu saray boyunca takip ettik; hizmetkâr merdivenleri ve dolambaçlı koridorlardan oluşan bu yol bize çıldırtıcı derecede dolambaçlı geliyordu, sanki Hisar'dan asla kaçamayacak ve sonsuza dek onun labirentlerinde gezinmeye mahkûm olacaktı gibi. Panik her yanımızı sardı; saray çalışanları acele etmeleri için birbirlerine bağıyor, her kıtadan gelen konuklar gecelikleri ve sabahlıklarıyla kapılara koşuyordu. Hayvan ulumaları zemin kata kadar bizi takip etti, her biri farklıydı -miyavlamalar, çığlıklar, gök gürültülü inlemeler- ve Gareth'in saydığı beş chimaera'nın yalnız olamayacağını bir korku şokuyla fark ettim.

Sonunda Pearl of the Sea Balo Salonu'na çıktığımızda içimden hıçkırma hıçkırma bir rahatlama kahkahası yükseldi. Pırıl pırıl zemin uçsuz bucaksızdı ama diğer tarafında bahçelere açılan kapılar vardı; oradan da temiz havası ve geniş caddeleriyle şehre, onun da ötesinde kıyı ovalarına ve kuzeye giden güvenli yollara açılıyordu.

Farrin'e, "Hatırlat da Kraliçe Yvaine'e yazayım ve yıllar boyunca seni pek çok kez ağırladığı için teşekkür edeyim," diye fısıldadım. "Aferin sevgilim." Bana küçük bir gülümseme attı ve hiçbir şey söylemese de gözlerinde Yvaine için duyduğu endişeyi görebiliyordum. Balo aceleyle ilerlerken,

Talan'ın ağırlığı ve kendi acım beni tökezletirken, kraliçeyi düşündüm ve Zelphenia'ya hızlı bir dua ettim -Ah, *bilinmez Tanrıça, Ölüm'ü yatağına çekebildin; ah, ilahi Tanrıça, bir geceliğine onun kalpsiz bakışlarını uzaklaştırabildin.*

Neredeyse kapıya varmıştık ki hemen arkamızdan devasa bir şey yere çarptı ve hepimizi ayağa fırlattı. Ocak maşam gölgelerin içine doğru uçtu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde Talan'a doğru koştum ve sonra donup kaldım, on adım ötede tepemizde yükselen yaratıktan korkarak geri çekildim.

Başı sürüngendi, ince ve zeki, kanla parlayan keçeleşmiş bir kürkle çevriliydi. İri gövdesi acı bakla rengindeydi; kuyruğu havada bir kırbaç gibi huzursuzca sallanıyordu, kalın ve çıplaktı, sıçana benziyordu. Sekiz sarı gözüyle bize baktı, başını eğdi, sanki önünde sinmiş olduğumuzu görünce eğlenmiş gibi boğazının derinliklerinde mırıldandı. Ön pençelerindeki tırtıklı pençelerin her biri en az beş santim uzunluğunda olmalıydı. Ağzım kurudu. Hareket edemiyordum, Talan'ı bulmak için başımı bile çeviremiyordum.

Sonra sol gözümün ucuyla Farrin'in kendini düştüğü yerden kaldırdığını, biraz silkeleyip ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Sendeledi; başını çarpmıştı. Chimaera'yı henüz görmemişti. Adını haykırmaya çalıştım ama sesimi bulamadım. Chimaera çömelmiş, saldırmaya hazır. Arkamdan Gareth umutsuzca bir uyarıda bulundu ama artık çok geçti. Farrin döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tam o sırada yaratık ona doğru hamle yaptı, pençelerini çıkarmış, dişlerini göstermişti.

Bir şey havada hızla ilerledi; bir kırbacın şaklaması gibi kalın, hızlı bir ses ve ardından sert, etli bir gümbürtü duyuldu. Chimaera'nın bedeni sarsıldı, sonra yere yığıldı ve Farrin'e kaçması için zaman kazandırdı. Canavar ölmemişti ama kocaman siyah bir ok yan tarafını delmişti ve bir an için sendeledi, sersemlemişti, bir kuş gibi cıvıldıyordu.

Kız kardeşimi kurtaran okçuyu bulmak için döndüm ve Ryder Bask'ı gördüm, sade giysiler içindeydi: gri bir tunik, kahverengi pantolon, kahverengi botlar.

Kirliydi, üzerine kan sıçramıştı ve onu son gördüğüm zamankinden daha zayıftı, ama yine de canavar gibi bir adamdı, cüssesine rağmen hızlıydı ve yakışıklıydı, soluk tenindeki koyu renk sakal çizgisi ve kıvrımlı, kedi gibi hareketleri vardı. Kendini chimaera ile Farrin'in arasına attı, kraliyet armasını taşıyan devasa yayını kaldırdı ve sersemlemiş chimaera'nın göğsüne üç ok daha fırlattı.

Chimaera öfkeyle çığlık attı ve korkunç bir kükremeye şaha kalktı. Devasa bir yaratıktı ve dört ok bile onu devirmeye yetmemişti. Ryder yavaşça geri çekildi, son okunu da yerleştirip kaldırdı. Bilmediğim gizemli bir dilde mırıldanıyordu.

Gareth sürünerek bana doğru geldi, yüzü acıdan solmuştu. Kollarından birini göğsüne yaslamıştı; kırık olduğu belliydi.

"Ekkari konuşuyor," diye homurdandı Gareth. "Gizemli bir hayvan dili. *Evine git*," diye tercüme etti. *"Aşağı in. Bu kadın zehirli. Bu insanlar zehirli."*

"Aşağıda mı?" Fısıldadım.

Chimaera tedirgin bir şekilde başını salladı. Bir çift pençesini yere vurdu ve yıkık parkeye beş çentik attı.

Sonra başka bir ses Ryder'inkine katıldı. Gareth dişlerini sıkarak, *"Evine git*," diye tercüme etmeye devam etti. *"Evine git ve asla geri dönme."*

Alastrina Bask gölgelerin arasından yavaşça çıktı, bir kolunu uzatmıştı, kardeşininkine benzeyen mavi gözleri chimaera'ya dikilmişti. Giysileri Ryder'inkilerle aynıydı, siyah saçları yağlı ve gevşek bir şekilde omuzlarına dökülüyordu ve onun yaklaşmasını izlerken şaşkınlığım yerini anlayışa bıraktı: Bask kardeşlerin her ikisi de mahkûm kıyafeti giyiyordu. Haftalardır Hisar'daydılar, balo gecesinden beri kraliçe tarafından gözaltında tutuluyorlardı.

Kraliçe Yvaine'in onlar için sağladığı sefil barınaklarda sıkışıp kaldıklarını hayal ettiğimde kalbimi vahşi bir sevinç kapladı ama sonra mucizevi bir şey oldu. Chimaera küçüldü

Yere yattı, karnı yere değdi ve çıplak kuyruğunu bacaklarına doladı. Bir kedi yavrusu gibi sakın bir şekilde Alastrina'yı bekledi ve Alastrina pullu başına dokunduğunda inleyerek sinmeye başladı.

Alastrina ona baktı, yüzü tiksintiyle buz kesmişti ve son bir cümle söyledi: "*Eve git,*" diye tercüme etti Gareth, sesi gerginleşmişti, "*ve en yüksek dağa tırman, yamaçlarında bir uçurum bul ve kendini oradan aşağı at.*"

Chimaera bir an bile tereddüt etmedi. Sanki bir darbe bekliyormuş gibi kamburlaşarak gölgelerin arasından uzaklaştı. Gidişini izlerken safralarını kabardı; aşağılık bir yaratık kesindi ama Alastrina'nın emirlerine itaat ettiğini, ölüm anına kadar onun soğuk sesinin kafasında yer ettiğini hayal ettiğimde, içimde bir acıma duygusu kabardı. Kimse için seçeceğim bir ölüm değildi bu.

Chimaera gittiğinde, Alastrina sallandı, yüzü ölümcül derecede solgunlaştı ve yere yığıldı. Ryder hemen yanındaydı, başını tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

Bir şekilde sesimi buldum. "Bütün bunlar da neydi?" diye sordum. "Ne yaptın sen?"

"Canavarı senin için vahşileştirdik," diye mırıldandı Alastrina. "Kolay olmadı." Mavi gözleri irkilerek açıldı ve nefretle parlayarak bana baktı. "Bir şey değil."

"Ama neden?" Baskların vahşi büyü akımları beni güçsüz bırakmış, dizlerimi titretmişti ama yine de ayağa kalkmaya çalıştım ve Alastrina'nın bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Farrin'i kurtardın. Hepimizi kurtardın. Ama sen ailemizden nefret ediyorsun. O chimaera'nın hepimizi öldürmesine izin verebilirdin ve bu..." Başka bir şey söyleyemeden durdum, Talan'ın ayaklarımın dibinde titrediğinin farkındaydım. "Neden onun yerine bize yardım ettin?"

"İstemedim," dedi Alastrina, kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Geri dönüp Citadel muhafızlarının diğerlerini öldürmesine yardım etmek istedim. Ama Ryder... şey, size saldırdığını gördü ve kahramanı oynamaktan kendini alamadı. Özellikle de-"

"Kapa çeneni, Trina," diye tersledi Ryder. Gözleri benimkileri buldu, sonra vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve onun benim camısı tenimi ilk kez gördüğünü fark ettim. "Eğer Ivyhill'e kaçırıyorsan, bizi de yanında götür," dedi hoyratça. "Kuzeye yolculuk uzun ve yorucu, hem kız kardeşim hem de ben bunun için çok zayıfız. Size gördüklerimizi, Chimaera'nın Hisar'a nasıl girdiğini anlatacağız. Ve sen... tüm bunların ne hakkında olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gözleri kısıldı. "Ya da kız kardeşin biliyor. Sis'teki Gül. Bize bildiklerini anlatacaksın. Bir bilgi alışverişi."

Yüzümü düz tuttum, hiçbir şeyi ele vermemeye kararlıyım. Ryder'ın arkasında duran Farrin başını bana doğru salladı, yüz ifadesi öfkeliydi.

Ryder sabırsız bir nefes verdi ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Bak Ashbourne, senin bana yardım etmek istediğin kadar ben de sana yardım etmek istemiyorum ama Eski Ülke hepimizi paramparça ederse bunların hiçbir önemi kalmayacak. Ya bu chimaera saldırısı birçoğunun sadece ilkiyse? Yollarına kim çıkacak ve Gallinor halkını kim koruyacak? Atalarımız bu yüzden Meshedilmedi mi, bize bu güç bu yüzden verilmedi mi? Tanrılar artık yapamadıktan sonra halkımızı korumak ve savunmak için?" Bana keskin, mutsuz bir gülümseme verdi. "Haklı olduğumu biliyorsun, hepimiz öyle olmamamı dilesek de."

Ne kadar istesem de onunla tartışamazdım. Farrin bile isteksiz bir kabullenme ifadesi takınmıştı. Talan'ın yanına diz çöktüm ve gözlerine bakabilmek için şefkatle çenesini kaldırdım.

"Doğruyu söylüyor," diye fısıldadı Talan. "Onda dürüstlükten ve yorgunluktan başka bir şey hissetmiyorum."

"Ve tiksinti ve nefret," diye ekledim sessizce, nemli saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltirken.

Talan zayıfça gülümsedi. "Nazik olmaya çalışıyordum."

Ona bakarken kalbim sıkışıyordu. Gözleri acıyla dolup taşıyordu.

"Yaklaşıyor, değil mi?" Fısıldadım. "Kilraith."

Talan ürperdi, yanağını avucuma çevirdi. Hiçbir şey söylemedi ama ihtiyacım olan tek cevap buydu.

Geçici bir süre için bile olsa Bask'larla ittifak kurmak bildiğim her şeye ters düşüyordu. Bütün sinirlerim protesto çığlıkları atıyordu. Ama chimaera Hisar'a girmişti ve Middlemist yanıyordu ve Ryder haklıydı -Tanrılar ailelerimizi bir sebepten dolayı seçmişti ve birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlü olacaktık.

Buna inanmak zorundaydım.

Bask kardeşlere bizi takip etmelerini sinirli bir şekilde işaret ederken, korkunç bir hata yapmadığıma ve işe yararlığımızı yitirir yitirmez bizi öldürmeyeceklerine inanmak zorundaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Tuhaf küçük grubumuzu Ivyhill'e getirmeye cesaret edemedim. Babam Bask'lara bir kez bakıp ölümcül bir öfkeye kapılabilirdi ve de henüz onunla yüzleşecek durumda değildim. Korkunç itirafının gecedен beri onu görmemiştim ve o zamandan beri geçen haftalarda onu hiç özlemediğimi hafif bir telaşla fark ettim. Onu bir kez bile özlememiştim.

Illaria -Tanrı onu korusun- bizi getirdiği odanın etrafında yiyecek, çay, battaniye ve sargı bezleriyle koştururken bu çirkin düşünce üzerinde düşündüm. Hizmetçisi ve Farrow malikânesinde yıllardır çalıştığını bildiğim bir hizmetçi de ona yardım ediyordu. Yüzleri asıktı; sessizce çalışıyorlardı. Odadaki tek ses ocakta çıtırdayan ateş ve onların mırıldandıkları kelimelerdi - *bir ısıruk al, kolunu kaldır, bir yastık daha ister misin?*

İşlerini bitirdiklerinde Illaria iki kadını da kapıya kadar götürdü, teşekkür etmek için onları kısaca kucakladı ve dışarı çıkardı. Sonra bize döndü, her zamanki sıcak kahverengi gözleri kırılğan ve keskin bir hal almıştı. Kapının yanındaki yazı masasından küçük bir tabure aldı, zavallı küçük çemberimize doğru getirdi, üzerine oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Yani," dedi hızlıca, "Gemma bana olanların bir kısmını anlattı ama beni tatmin edecek kadar ayrıntılı değil. Biri bana gerisini anlatacak mı? Ya da

Burada garip bir sessizlik içinde mi oturacağız?"

Sesi gergindi. Hepimize baktı ama bakışları hızla benim üzerimden geçti. Elimdeki çay bardağına utanarak baktım. Illaria'nın beni gördüğünde çıkardığı o boğuk rahatlama sesini asla unutamayacaktım -hayattayım ve iyiyim, haftalarca öldüğümü düşündükten sonra nihayet ona geri dönmüştüm- ve onu rahatlatmak yerine, kederinin parçalarını çözmesi için benimle yalnız kalmasına izin vermek yerine, onu bir başka çılgın hikâyeyle daha yüklemiş ve hemen ondan sadece Farrin, Gareth ve beni değil, benim adıma küçümsediği Ryder ve Alastrina'yı ve kendi adına küçümsediği Talan'ı da barındırmasını istemiştim.

Yanımdaki divanda huzursuzca uyuyan Talan'a baktım. Kaşlarını çattı, ateş ışığında yüzünde rüya hareketleri titreyordu. Birkaç dakika önce temiz bir bezle alnını silmişim ama daha şimdiden teni terden sıırılsıklam olmuştu. Onu böyle görmek kalbimi sızlatıyordu, bedeni sessiz bir acıyla titriyordu.

Bu acının dayanılamayacak kadar büyük olacağı andan korkuyordum. Kilraith onun için geldiğinde, tüm savunmaları yok olduğunda ve efendisiyle arasında onları birbirine bağlayan lanetin gücünden başka bir şey kalmadığında mı olacaktı bu?

Talan'ın Hisar'daki sözlerini hatırlamak beni hasta ve titrek hissettirdi. Kilraith'in kendisine zarar vermesine asla izin vermediğini, *vermeyeceğini* söylemişti ama bu daha önceydi ve şimdi her şey farklıydı. Talan kaçmaya çalışıyordu; Kilraith'le var gücüyle savaşıyordu. İkimiz de Kilraith'in öfke ve intikam duygusuyla bir sonraki adımda ne yapabileceğini tahmin edemiyorduk.

Paniğe kapılmış zihnim, kendimi korkutmak için korkunç senaryolar üretmekte her zaman başarılı olmuştur ve bu kez bana gerçekten korkunç bir senaryo gösterdi: Talan, Kilraith'in iradesiyle zihni bulanmış, gülümseyen ve mutlu bir şekilde bıçağı kendi boğazına dayamıştı.

Fincanımı düşürmemek için yere bıraktım.

"Eee?" Illaria tekrar sordu. "Biri konuşsun, yoksa hepinizi ormana atarım."

"Çok basit," diye yanıtladı Alastrina ocağın yanındaki kadife şezlongdan.

Gözleri kapalıydı, nefes alış veriş sığıdı. Bize saldıran Chimaera, Hisar'da vahşileştirdiği tek canavar değildi ve Ryder ona yardım etse bile, bu çaba onu tamamen bitkin düşürmüştü. "Chimaera Hisar'a girdi. Tanrıça Neave'nin büyüüne sahip olduğumuzu bildikleri için gardiyanlar Ryder ve benim onlarla savaşmamıza yardım etmek için hücrelerimizden çıkmamıza izin verdiler. Onlara yardım ettik ama sonra arkadaşını ve kız kardeşini gördük ve Ryder enerjimizin geri kalanını *onlara* yardım etmek için kullanmakta ısrar etti."

"Bunu nasıl yaptıklarını bildiğini söylemiştin," diyerek Ryder'ın sözünü kestim.

Alastrina'nın sesi daha fazla hırçınlaşmadan. "Chimaera, saraya nasıl girdiler."

Ryder kız kardeşinin yanında oturuyor, kendisi için çok küçük olan bir tabureye tünüyordu. Ağırliğini zar zor taşıyabilen bir dalın üzerinde kara kara düşünen bir akbabaya benziyordu. Yere bakarak başını salladı.

"Chimaera Hisar'ın dışından gelmedi," dedi sessizce. "Onun içinden geldiler."

Sözlerini korkunç bir sessizlik izledi. Pencerenin yanında oturan ve kolu askıda olan Gareth, Ryder'a inanamayarak baktı.

"Şaka yapıyorsun," dedi.

"Keşke olsaydım," diye yanıtladı Ryder.

"Ama Hisar bir kaledir," diye devam etti Gareth. "Tanrıların kendileri onu Unmaking'ten önce inşa ettiler!"

Ryder yorgun gözlerini kaldırıp Gareth'a dik dik baktı. "Adın neydi senin?"

Gareth dik oturdu ve gözlüklerini uzun bir parmağıyla burnuna doğru itti.

"Ben Gareth Fontaine, üniversitede profesör ve kütüphaneciyim."

"Mükemmel. Meshedildin mi?"

Gareth ona göz kırptı. "Öyleyim. Ben kutsanmış bir bilgeyim."

Ryder başıyla onayladı. "Daha da mükemmel. Burada gerçekten neler olup bittiğini anlamak için senin gibi birine ihtiyacımız olacak. Bu arada size söyleyebileceğim tek şey muhafızların bizi hücrelerimizden çıkarırken söyledikleri: "ın temellerinde bir şey çökmüş. Bir çukur var. Işık ve gölgeden oluşan bir çukur. Ve Chimaera oradan sürünerek çıktı.' Bize böyle söylediler. Bunun ne anlama geldiğini ben bilmiyorum ama belki siz biliyorsunuzdur Profesör."

Ryder'ın sesi bu kelimeyi alaycı bir hale getirmişti ama Gareth rahatsız olmamış gibiydi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve alnını ovuşturdu. "Bir *obruk*," diye mırıldandı. "İşte bu ilginç."

Ateşin yanında tek başına duran ve kollarını kavuşturan Farrin sessizce, "Odamızda duyduğumuz şey bu olmalı. O gök gürültüsü gibi ses."

Gareth başını salladı. "Merak ediyorum... sanmıyorsun... ama bu da bir olasılık..." "Yüksek sesle konuş, Gareth," diye hatırlattım ona nazikçe.

"Doğru. Özür dilerim. Pekala, işte burada: Tanrılar bile birkaç dikişi görünmeyen koca bir dünya yaratamazdı. Aidurra'da Knotwood ve Vauzanne'de Fırtınalar Hilali var. Her kıtada bir yarık var. Bazıları diğerlerinden daha küçüktür ve Middlemist en büyük yarığı gizler, bu yüzden tanrılar burada Gallinor'da Hisar'ı inşa etmişlerdir. Ve Hisar'da tanrıların dünyamızın en büyük savunucusu olarak seçtiği yüce kraliçe yaşıyor."

"Kütüphanecilerin hepsi aynı," diye mırıldandı Alastrina oturduğu yerden, gözleri hâlâ kapalıydı. "Tarih dersine ihtiyacımız yok. Bunların hepsini biliyoruz."

Illaria'nın ağzı hızla sakladığı bir gülümsemeye dönüştü. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Gareth?"

"Merak ediyorum," dedi Gareth, "Hisar'ın altında başka bir yarık olması ya da *oluşmuş* olması mümkün mü? Gemma Sis'in içinde çıkan şiddetli yangınlardan bahsetti, ki bu daha önce hiç duymadığım bir şey ve ben pek çok şey duydum. Acaba benzer bir şey Hisar'da da oluyor mu?"

Knotwood'da ya da Crescent'ta. Metaforu genişletmek gerekirse, dikişlerin açılmaya başlayıp başlamadığını merak ediyorum."

Başka bir sessizlik, bu seferki öncekinden daha soğuk. Talan uykusunda benim duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler mırıldandı. Yapacak bir şey bulamadığım için battaniyesini daha sıkı sardım.

Farrin ürkmüş görünerek arkasını döndü. "Bu çılgınca bir teori, Gareth."

"Tabii ki öyle, ve ben bu teoriyi ortaya atsaydım tüm konferans salonlarından

Bunu söylediğim için üniversiteden özür dilerim ama olanları bir düşünün." Gareth ayağa kalktı ve kırık kolunu unutmuş gibi adım atmaya başladı. "Middlemist'teki yangınlar. Sisli Topraklar'daki insanlar grotesk hayaller görüyor. Burada, Edyn'de hortlaklar yaratmayı başaran büyücüler-"

"Siz güneyliler ormandaki bebekler gibisiniz," diye araya girdi Alastrina, kuru kuru kıkırdarak.

"Brethaeus'un Edyn'e ayak basan ilk büyücüler olduğunu mu düşünüyorsun?" Ryder ekledi. "O piçler yaşam ve ölüm arasındaki çizgide dolaşıyorlar ve bu yüzden Olden ve Edyn arasındaki çizgiyi geçmeyi düşündüğünden daha kolay buluyorlar. Gel bir süre kuzeyde yaşa ve kendi gözlerinle gör. Sen güneşli partilerde günlerini boşa harcarken, tanrıların sana verdiği sihri boşa harcarken, bizim neler yaptığımızı, nelere karşı savaştığımızı gör. Ve *tanrılar yaratılmamış*, Farrin, lütfen eteklerin tutuşmadan oradan uzaklaşır mısın?"

Ryder başını kaldırıp Farrin'e baktı ve sonra ellerini sıkıp açarak başka tarafa baktı. Sonunda gözlerini açan Alastrina kardeşine ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Farrin de en az benim kadar şaşkın görünüyordu, önce eteklerine, sonra ateşe baktı ve bir anlık tereddütten sonra yavaşça ocaktan uzaklaştı.

"Tanrım, bir dönem kuzeyde okumak için neler vermezdim," dedi Gareth hevesle, az önce olanların tuhaflığından habersiz. "I

Henüz yönetim kurulunu beni göndermeye ikna edemedim ama tüm *bunlardan* sonra belki *bu* fikre daha sıcak bakarlar."

"Ne *diyordun*, Gareth?" diye sordu Illaria, Ryder'a düşünceli düşünceli bakarak.

"Doğru. Yani tüm bunlar oldu ve bir de Talan var." Adım atmayı bırakıp Talan'a baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bir iblisten bile daha güçlü bir şeye, kendisinin bile adını koyamadığı bir varlığa bağlı bir iblis. Yüce kraliçeyi bile dehşete düşüren bir varlık. Bunu başka birinin zihninden *öğrenmek* bile onu korkutmaya yetti. Ve tam o gece, Eski Ülke'den gelen chimaera Citadell'i işgal etti. Tüm bunların sadece tesadüf olduğunu kabul edemem."

Hiçbirimiz buna itiraz edemezdik. Huzursuz bir sessizlik içinde oturduk.

Sonra Talan yanımda kıpırdandı. Altındaki yastık sıırılsıklamdı. Illaria'ya özür dileyen bir bakış atarak yastığı kenara fırlattım ve başını kucağıma koymasına yardım ettim. Bir şeyler mırıldandı ve yüzünü tam olarak görebilmem için sırt üstü döndü. O zaman bile ne kadar güzel olduğu dikkat çekiciydi, teni terden kayganlaşmış, dudakları çatlamış, gözlerinin altındaki çukurlarda gölgeler vardı. O acı maskesinin altında hâlâ oradaydı - ince elmacık kemikleri, çenesinin pürüzsüz, keskin çizgisi. Eğilip onu öpmek için can atıyordum ama saçlarının nemli dalgalarına dokunmakla yetindim.

"Ne , Talan?" Fısıldadım. "Tekrar söyle, sevgilim."

"Kitap, Gareth," diye homurdandı. "Kitapta ne var? Geride bırakılamayacak kadar önemli demiştin."

Gareth parmaklarını şıklattı. "Ah! Evet. Şimdi, bu gece olan en ilginç şey bu olabilir ve bu da bir şey söylüyor." Kraliçenin kabul odasından aldığı kitabı getirdi, küçük çemberimize bir sandalye çekti ve kitabı kucağına koydu.

"Bu akşam erken kraliçeyi beklerken, bir şeyler yapmak için bu kitabı elime aldım ve göz gezdirdim, ama çekici bir şey değildi - sekiz yüz sayfa boyunca farklı türde deniz kabukları hakkında

Gallinor'un güney kıyısında bulduk. Tamam, eminim birileri bunu büyüleyici buluyordur ama ben kesinlikle bulmuyorum. Odalarımıza gtrldğmzde, üst kata çıkana kadar kitabı kolumun altına sıkıştırdığımı fark etmedim. Sanırım kitapları yanımda taşımaya alışkırım, o yüzden bunu yanımda taşımam çok doğaldı. Sonra siz ikiniz" -Talan'a ve bana çapkınca göz kırparak baktı- "yatmaya gittiniz, *hm*, Farrin ve ben bu kitaba baktık ve...şey, son derece tuhaf bir şey bulduk."

Talan oturmaya çabalıyor, gözlerini kısarak kitaba bakıyordu. Kalkmasına yardım ettim ve elini nazıkçe benimkine doladığında kalbim pır pır etti.

"Neskatesh dilinde yazılmış," diye gözlemledi Talan, sesinde açıkça görülen bir şaşkınlıkla. "Gerçekten de öyle," diye kabul etti Gareth. "Kutsal dillerden biri, bir zamanlar

Tanrılar tarafından konuşuldu. Bunu dünyanın dört yanındaki eserlere ve taşlara gömülü olarak bıraktılar. Akademisyenlerin bunları derlemesi ve anlaması yıllar aldı."

Alastrina kuşkuyla baktı. "Bana yüce kraliçenin kutsal kitapları herhangi bir ziyaretçinin bulması için sarayının etrafında öylece bıraktığınımı mı söylüyorsun?"

"Gareth, raftan aldığın kitabın sekiz yüz sayfa olduğunu söylemiştin," dedim sessizce. Kuağındaki kitabı işaret ettim. "O kitap sekiz yüz sayfa *değil*."

"Haklısın Gem." Gareth kitabı herkesin görebilmesi için kaldırdı; lekeli siyah deriden ince bir ciltti bu. Kraliçenin gelişini beklerken Gareth'ın kocaman kırmızı bir kitaba göz attığınımı hatırladığımın kesinlikle emindim.

Soğuk ensemini karıncalandırdı.

"Kabul odasından ıkmamızla üst kattaki odalarımıza varmamız arasında geçen birkaç dakika içinde," dedi Gareth sessizce, "bu kitap bir şekilde kendini kısaltmak ve kapağının rengini değıştirmekle kalmadı, içeriğini de tamamen değıştirdi. Bu kitabı ilk gördüğümde ortak dilde yazılmıştı. Artık yle değil."

Ryder'ın yüz ifadesi ciddiyydi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birçok anlama gelebilir. Bir büyü, bir sihir, kurnaz bir kütüphanecinin şaka fikri - kitabı ait olduğu odadan çıkarırsanız size yüzünü değiştirir." Gareth hüznle içini çekti. "Kendi koleksiyonumu bu tür korumalarla büyülemek için bir büyücü görevlendirmeyi düşünmem gerekecek."

"Gareth," dedi Farrin sıkıca.

"Doğru, pardon. Bu gerçekten olağanüstü bir şey: Gallinor'da Neskatesh dilini gerçekten akıcı bir şekilde konuşabilen belki on kişiden biriyim. Bu daha az kutsal dillerden biri, çok sade ve anlaşılır. Bu nedenle çok az akademisyen onunla ilgileniyor. Modası geçti. Basitçe söylemek gerekirse, diğer kutsal diller çok *daha parlak*."

"Yine de bu kitap Neskatesh dilinde yazılmış," dedi Illaria yavaşça, "ve bir şekilde sana ulaşmış."

"Kesinlikle. Peki ya bu kitap?" Gareth Talan'a baktı. "Tek bir odak noktası var: lanetler. Baştan sona her şey. Ve sadece herhangi bir lanet de değil - belirsiz olanlar, arcana ile çalıştığım onca yıl boyunca hiç duymadıklarım da dahil. Bunlardan biri, bir bağlama laneti, özellikle ilginç." Başını kitabın üzerine eğdi ve belirli bir pasajı işaret etti. "Tanrılar buna *ytheliad* derlirmiş, ya da kitap öyle diyor, ve ondan korkarlarmış, çünkü yeterince güçlü bir varlık tarafından yapıldığında, gücü bir başkası tarafından taşınabilir ve 'büyük nehirleri geçebilirmiş.'"

"Büyük nehirler," diye mırıldandım. "Sis gibi."

Gareth başını salladı. "Olabilir. Ve Knotwood, Hilal ve belki de şu anda Hisar'ın altında bulunan her neyse onun gibi. Talan Eski Ülke'de Kilraith'e bağlıydı ama lanet burada, Edyn'de hâlâ etkili. "Büyük nehrin karşısında. Bu da bana, Talan, seni bağlayan lanetin bu olduğunu düşündürüyor. Tanrılar, bizim dünyamızda ya da onların dünyasında, diyarları ayıran sınırın zayıflamaya başlaması halinde birilerinin bunu kendi başlarına yaratıp kötüye kullanacaklarından korktukları için, Unmaking'ten önce *ytheliad* hakkındaki tüm bilgileri yok ettiler."

"Şimdi olduğu gibi," dedi Ryder karanlık bir sesle.

Farrin ona ters ters baktı. "Bunu bilmiyoruz."

"Tabii ki bilmiyoruz. Ama tahmin edebiliriz ve bahse girerim Mist'teki kız kardeşine ne düşündüğünü sorsak o da benimle aynı fikirde olurdu."

"Sakın kız kardeşim hakkında konuşmaya cüret etme," dedi Farrin, sesi öfkeyle gerilmişti. "Bunu iki kez yaptın ve bir daha yapmayacaksın."

Ryder tek kara kaşını kaldırdı, mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Beni kim durduracak? Sen mi? Ne yapacaksın, küçük serçe? Bana boyun eğdirmek için şarkı mı söyleyeceksin?"

Alastrina sırtıttı. "Hayır, kardeşim, yapabilse bile bunu yapmaz. O bir ötücü kuş, güzel ama işe yaramaz ve kafesinden çıkmaya korkuyor."

Tüm vücudum öfkeden kıpkırmızı kesildi ama Talan'ın eli beni divana sabitledi. Farrin ise yumruklarını iki yanında sıkmış, odanın öbür ucundaki Bask'lara doğru hışımla ilerliyordu. Alastrina bir kahkaha attı; mahcup olmuş bir halde, Farrin'in kurtlara karşı dişlerini gösteren bir köpek yavrusu gibi onlara saldırmasının son derece aptalca görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Ryder ayağa kalktı ve sanki Farrin'in ona yumruk atmasını bekliyormuş gibi elleri arkasında *bekledi*. Yüzünde beliren ifade beni çok etkiledi; öfke ya da nefret değil, bana hiç de mantıklı gelmeyen, temkinli ve son derece üzgün bir ifadeydi.

"Yeter!" Illaria öfkeyle tersledi. Sesi Farrin'i olduğu yerde durdurdu. Farrin'in Ryder'dan uzaklaşıp yüzünü saklamasını boğazımda bir utanç yumrusuyla izledim, omuzları dik ve öfkeliydi. Ryder kız kardeşinin ayaklarının dibindeki tabureye çöktü ve somurtkan bir ifadeyle ayakkabılarına baktı.

"İçinizden biri evimde yumruklaşırsa," dedi Illaria sert bir sesle, "bu misafirperverliğimin sonu olur. Burada misafirsiniz ve ona göre davranacaksınız. Şimdi." Gareth'a döndü. "Tanrıların kendileri tarafından yok edildiği varsayılan bu lanetin, bu *ytheliad*'ın bilgisinin bu kitaba nasıl girebildiğini ve neden *sana* geldiğini açıkla bana."

"Bence yüce kraliçe yürüyen bir kütüphane," dedi Gareth açıkça, Illaria'nın bakışlarının şiddeti karşısında şoka uğramıştı. "Bence tanrılar kraliyet arşivlerini bir tür arıza emniyeti olarak yarattı. Dünyanın en parlak bilginleri tarafından sürekli deşifre edilen, tercüme edilen ve kopyalanan tüm o kitaplar ve parşömenler - bence bunlar kraliçenin zihninde var olan bilginin sadece yankıları. Bence o zihin uçsuz bucaksız ve içerdiği her şeyi kendisi bile bilmiyor. Ve sanırım bizi o kabul odasında Talan ve Kilraith ve onları bağlayan lanet hakkında düşünürken bıraktı. Bize ne kadar üzgün olduğunu ve arşivlere girmemize izin veremeyeceğini söyledi ve belki de hissettiği korku onu korumasız, düşüncelerini esnek ve açık bıraktı-"

"Sence bu kitabı bize o mu gönderdi?" diye fısıldadım, hayretler içinde. Gareth başını salladı. "Muhtemelen farkında bile olmadan."

Alastrina bile sarsılmış görünüyordu. "Bu... Profesör, bu olağanüstü."

"Kraliçe de öyle."

Sanki Kraliçe Yvaine'den bu şekilde bahsederek kutsal bir şeyin üzerine basmışız gibi odadaki sessizlik aniden saygılı bir hal aldı.

"Bu..." Talan çatlamış dudaklarını yaladı. Yüzündeki umutlu ifadeyi görmeye dayanamıyordum. "*Ytheliad*'ın nasıl kırılaacağı hakkında bir şey yazıyor mu?"

Gareth birkaç sayfa çevirdikten sonra parmağını bir metin satırının üzerinde gezdirdi. "*Ytheliad*'ın işleyebilmesi için bir çapaya, lanetin fiziksel ve gerçek olana bağlı kalmasını sağlayan bir tür nesneye ihtiyacı vardır. Aksi takdirde lanetin gücü 'nehri geçmek' için çok zayıf kalır."

Talan'a hevesle baktı. "Böyle bir nesne gördüğünü hatırlıyor musun? Bağlandığın sırada orada olmalıydı ve herhangi bir şey olabilirdi - bir eser, toprağın kendisinden bir parça. Eğer onu bulup Edyn'e geri getirebilirsek, onu yok etmek için bir kandırıcı ekibi kiralayabiliriz." Gareth bana baktı. "Oldukça fazla paraya mal olacak. Bu kadar güçlü bir şeyi çözmek için bir düzineden daha az lanet bozucu gerekeceğinden şüpheliyim."

Talan başını salladı. "Ben..." Şakağına dokundu, bu odadaki her şeyin çok ötesinde bir şeye bakıyordu. "Hatırlamak zor. Hatırlıyorum... Ormanı hatırlıyorum. Kızgın denizi hatırlıyorum."

Nemli parmak eklemlerini öptüm. "İyi düşün, Talan. O geceyi hatırlamak istemediğini biliyorum ama-"

Talan ellerimizi kalbine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Bir ışık vardı. Korkunç bir baskı. Eller üzerimdeydi ve karnımda bir ağız vardı. Açılıyordu. Beni içine çekiyor. Gözler... kemiklerimin içinde gözler..."

Beni dehşete düşüren bir ani hareketle Talan kendini benden kurtardı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Hepimize arkasını döndü, ellerini başının iki yanına koydu ve kesik kesik nefesler aldı. Yanına gittiğimde beni itti.

"Dokunma bana!" diye bağırdı. "Eğer bana dokunursan, seni bulur!"

Korkunun çekimine karşı savaştım ve sesimi sabitledim. "Beni dinle, Talan. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum ve o bizi bulamaz. Bizi *asla bulamayacak*. Beni duyuyor musun?"

"Hayır, hayır, anlamıyorsun. Benden besleniyor. Kana aç. Can atıyor, açlık çekiyor ve ben onu besledim, güçlendirdim. Pençelerini birçoğuna geçirdi."

Bunlar Kraliçe Yvaine'in sözleriydi, Talan'ın yanında diz çöküp ellerini yüzüne koyarken dehşet içinde söylediği sözler. Korkunç bir korku bedenimde hızla ilerledi ve ardından soğuk bir iz bıraktı.

"Talan, bana bak-" diye başladım.

Dönüp baktı, ıstırabı yüzünden okunuyordu. "Pençelerini birçoğuna geçirmiş!" diye bağırdı ve sonra tökezleyerek benden uzaklaştı, ellerini beni savuşturmak istercesine uzattı. Bir sandalyeye çarptı, onu devirdi, sonra yanına çömeldi, elleri saçlarında, her nefesi hıçkırıklara karışıyordu.

Kalbim korkuyla çılginca çarpıyordu ama aldırmadım. Farrin ve Illaria geri çekilmem için beni uyardılar ama ben dinlemeyi reddettim. Talan'a gittim, kendimi destekledim ve onun yanında diz çöktüm. Koluna dokundum.

"Talan," dedim. "Bana bak."

Başını salladı, ağzı sımsıkı kapalıydı.

Sesimi nazik tutarak tekrar denedim. "Bana bak sevgilim. Bana bak ve seni ne kadar çok sevdiğimi gör. Bunu senden alamaz. Ne olursa olsun, bu onun asla dokunamayacağı bir şey."

Talan nihayet başını ellerinden kaldırıp bana bakana kadar kalbim boğazımda bekledim. Güzel koyu renk gözleri şişmiş, sanki günlerdir uyumamış gibi kırmızı çerçeveler içindeydi.

"Gemma," dedi, sesi ismimle kırıldı ve sonra beni sertçe göğsüne çekti. Ölmek üzere olan bir adam gibi bana sarıldı, elleri saçlarımda, yüzü benimkine bastırılmıştı.

"Buradayım Talan," diye fısıldadım, kalbimdeki korkuyu dile getirmekte zorlanıyordum. "Ben buradayım. Güvendesin."

Alastrina sabırsız bir nefesle tıslayarak Talan'ın patlamasının ardından gelen korkunç sessizliği bozdu.

"Neden bunun için zaman harcıyoruz?" diye tersledi. "Hepinize bunun karşımızda hüngür hüngür ağlayan bir *iblis* olduğunu hatırlatabilir miyim? Ailelerimizin uzun süredir çektiği eziyetin bir parçası olanlardan biri?" Öfkeli gözlerini Talan'a çevirdi, ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Şimdiye kadar sabrettim ama artık sabrederemem. Onu Sisin içine atalım ve efendisi ona istediğini yapsın derim."

"Trina," dedi Ryder yorgun bir sesle, hâlâ yere bakıyordu.

Alastrina ona tükürerek, "Bana bu yaratığa acıdığını söyleyemezsin," dedi.

Farrin, Alastrina'ya hançer gibi bakarak, "Sen bir aptalsın," dedi. "Hiç mi dinlemiyorsun? Talan da bunun bir parçası. Yüce kraliçeyi bile korkutan bir yaratığı *besliyor* ve buna karşı koyacak gücü de yok. Onu bağlayan laneti kırmak sadece bize yardım edebilir - hepimize, hatta sana bile."

Illaria acımasızca başını salladı. "Eğer bu Kilraith Sis'e olanların bir parçasıysa -ve ben de Gareth'a katılıyorum ki bu olayların bir araya gelmesi

O halde Kilraith'i hizmetkârlarından birinden mahrum bırakmak, başarmaya çalıştığı şeyi geciktirebilir."

Her ikisine de duyduğum sevgi içimi öylesine sarmıştı ki, gözümü onlardan kaçırmak zorunda kaldım, yoksa soğukkanlılığımı kaybedecektim. Talan gözlerimin önünde parçalanırken bunu yapamazdım.

Gareth düşünceli bir şekilde bizi izledi. "Talan," dedi, "Kilraith'in seni *nereye* bağladığını hatırlayabileceğini düşünüyor musun? Çapa olarak hangi eseri kullandığını hatırlayamasan bile, bana öyle geliyor ki bağlandığın yer onu aramaya başlamak için en mantıklı yer olacaktır."

Talan derin bir nefes aldı ve başını salladı. "O ormanları hatırlıyorum," dedi kabaca. "Onları asla unutmadım."

"Ama o ormanlar Eski Ülke'de," diye . Gareth bana göz kırptı. "Tabii ki öyle."

Farrin ona bıkkın bir ifade takındı. "Gareth, Eski Ülke'ye gidemeyiz."

"*Yapabiliriz*," dedi Gareth. "Yapmamalıyız ama kesinlikle yapabiliriz. Bu son olaylar başlamadan önce bile, işler ara sıra Sis'in dışına çıkıyordu. Eğer durum böyle olmasaydı, Gül Tarikatı diye bir şey olmazdı. Onlara gerek kalmayacaktı. Yani..."

Önce Farrin'e, sonra da bana bakarak sözünü kesti.

"Hayır," dedi Farrin sertçe.

"Farrin, bence bunu yapardı," dedim sessizce.

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Kız kardeşimizden korumak için yemin ettiği tüm kuralları çiğnemesini ve bizi korumak için *her gün* hayatını riske attığı yere gizlice sokmasını istemeyeceğim. Ondan bunu isteyebileceğine inanamıyorum."

"Mara zaten Tarikat'ın kurallarını çiğnedi," diye karşılık verdim. "Bunu on kez yaptı. Müdür onun Sis Ateşi bölgelerinde dolaşıp ceset toplamasını istemiyor ama o yine de bunu yapıyor çünkü

bir şeylerin ters gittiğini biliyor ve hiç kimse her ne ise daha da kötüye gitmesini engelleyecek kadar hızlı hareket etmiyor."

Gareth kucağındaki kitaba mutsuzca bakarak içini çekti. "Aslında uzun vadede ona yardım ediyor olabiliriz, Farrin. Eğer tüm bunların arkasında kısmen de olsa Kilraith varsa ve Talan'ı serbest bırakmak onu geçici olarak bile zayıflatacaksa-"

"O zaman Sis daha az tehlikeli hale gelebilir," diye bitirdi Farrin, içindeki tüm öfkeli ateş sönmüştü. Tekrar kendine sarıldı ve acınası bir halde ateşe baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Kız kardeşimin gözlerinin akmayan yaşlarla parlayışını izledim ve kalbim çok fazla duyguyla sızladı. Umutsuzca uykunun kutsanmış hiçliğini diledim.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedim sessizce, "ama diğer seçeneklerimizden hiçbirisi bana pek cazip gelmiyor."

"İblisi terk edemeyiz," diye isteksizce itiraf etti Alastrina. "Artık çok şey biliyor. Hisar'ın her yerindeydi."

"Onun adı Talan," dedim sinirlenerek.

Alastrina bana ters ters baktı. "*Talan* o zaman."

"Bu bir tuzak olabilir mi?" Ryder yukarı bakarak sordu. Uzun zamandır bu kadar çok konuşmamıştı ve derin sesi beni ürkütmüştü. "Chimaera, kitap... hepsi tam da bunu yapmamız için tasarlanmış olabilir mi? Eski Ülke'ye girip Kilraith'in kurduğu bir tuzağa doğru yürümek?"

Hiçbirimiz ona cevap vermedik, gerçi odanın içinde ateşin başında toplanmış asık suratlara bakarken her birimizin cevabının aynı olacağını biliyordum.

Evet, olan biten her şey pekâlâ bir tuzağın parçası olabilirdi ama bunun pek önemi yoktu. Yine de bunu yapacak ve bu yolun sonunda bizi korkunç bir kıyamet bekliyorsa, ondan kaçacak kadar akıllı olacağımızı umacaktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Ertesi gün alacakaranlık çökerken Rosewarren'in kapısında durdum ve bir kez daha göz kamaştırıcı taş şahinlerin önünde sinmeyi reddettim. En azından bu sefer yalnız değildim: Farrin yanımdaydı, gri pelerinini boğazına kadar sımsıkı kavramıştı, sanki bir parça derisini bile açarsa ağaçların arasında gizlenen bilinmeyen bir dehşete maruz kalacakmış gibi.

Bunun için onu suçlayamazdım.

Kapıları bir kez daha çaldım. Ses korkunçtu, hafif sessizlikte yüksek sesle yankılanan ve Farrin'in irkilmesine neden olan bir gümbürtü. Yeşil yollardan kuzeye doğru yaptığım yolculuk -önce başkentten Ivyhill'e, sonra da Ivyhill'den Rosewarren'e- eklemlerimi öylesine burkmuş ve yakmıştı ki görüşüm kırmızı ve siyah renklere bürünmüştü. Ayakta kalabilmek için sahip olduğum tüm gücü harcadım. Panik midemde kabarmaya başlamıştı ve eğer biri kapıları açmazsa, yükselecek ve beni içten içe boğacaktı.

Geçen her an, diğer herkesle birlikte Mara'nın mağaralarında bıraktığım Talan'dan ayrı kaldığım bir başka andı - Phaidra, Nessel ve kucaklaşmalarının üç kat gücüyle neredeyse kaburgalarımı kırarak olan Lulath da dahil. Özellikle Phaidra bir kez daha geride bırakılmaktan son derece mutsuz olmuştu ama Rosewarren'e yanımda başka birini götürmek çok riskliydi. Manastır Sis'e çok yakındı; mağaralar bile benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı.

Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de - ve asla onun yüzüne karşı yapmazdım -İş o noktaya gelirse Talan'ı savunmaya en az yardım edebilecek kişi Farrin olurdu.

Ayrıca, arkadaşlık için mutluydum.

Kapılar gıcırdayarak açılmaya başladı. Hiç düşünmeden Farrin'in eldivenli elini tuttum, çocukluktan kalma ilkel bir korkuyla sarsıldım. Yorgun ve korkmuştum ve kız kardeşim beni koruyacaktı.

Sonra manastırın kapılarını kimin açtığını gördüm ve kalbim sıkıştı.

Müdür, her zamanki siyah elbisesini giymiş, uzun, dar kollu; boğazının her santimini kaplayan sert, yüksek bir yaka; korkunç kare omuzlar içinde, asil ve solgun bir şekilde orada duruyordu. Bu omuzlar ve sert siyah kaşlarının birleşimi onu gerçekten heybetli gösteriyordu. Bir kez daha ağaçların arasından sabırla izleyip, kararan ormanda kahvaltısını arayan bir baykuşu hatırladım.

Boğazından küçük bir ses çıktı, yumuşak bir şaşkınlık mırıltısı. "Farrin ve Imogen Ashbourne." Dilini şaklattı. "Size burada, manastırda aile ziyareti kurallarımızı hatırlatırdım ama korkarım bu zekanıza hakaret gibi görünür."

Hiç bozuntuya vermeden ona tatlı bir gülümseme gönderdim. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz Müdür Bey ama buraya Mara'yı görmeye geldik ve bu son derece acil bir mesele. Korkarım daha fazla gözaltında tutulamayız."

Sonra onun yanından geçip Farrin'i de peşime takarak giriş holünde sakın adımlarla ilerledim. Müdür bizi takip etmedi. Kapıda durdu ve gidişimizi izledi, o kadar ürkütücü bir şekilde hareketsizdi ki kıpırtısız silüetinin gölgesinin rüyalarımı karartacağını biliyordum.

"Tanrılar yeniden yaratıldı," diye fısıldadı Farrin, biz kulak kesildikten sonra. Geniş, dolambaçlı merdivenlerden çıkmaya başladığımızda gergin bir kahkaha attı. "Bu inanılmazdı Gemma."

Övgüsünün sıcaklığında bir an için kendimi bıraktım. "Ne ki? Bizi sıradan suçlular gibi dışarı mı çıkaracaksın?" Fısıldadım

Geri. "Babam duyduğunda küplere biner ve kimse bununla uğraşmak istemez, Müdür bile."

Yorum ben durduramadan ağzımdan kaçtı ve hemen söylenmemiş olmasını diledim. Babamızdan bahsetmek boğazımda korkunç bir hüznün düğümlenmesine ve göğsümde hayatımın sonuna kadar gelip gideceğinden korktuğum, panik kadar sürekli bir yoldaş olan bir ağrıya neden oldu. Farrin hiçbir şey söylemedi ama elimi sıktı ve sıkı sıkı tuttu; bu, söyleyebileceği herhangi bir kelimeden daha iyi bir teselli olabilirdi.

Haftalar önce Rosewarren'i ziyaret ettiğimde Cira'nın bana gösterdiği yolu izleyerek onu evin içinde dolaştırırken, gölgelerin arasında soluk şekiller titreşiyordu -Güller bizi izliyor, belki de Müdür'ün emriyle bizi merdivenlerden yukarı ve dolambaçlı koridorlardan aşağı takip ediyorlardı. Ama müdahale etmediler, yatakhanelerin dışındaki devasa odada bile, devasa ağacın köklerine büzülüp geniş gözlerle geçişimizi izlediler ve birbirlerine fısıldadılar. Danesh'in gölgelerin arasından yüzünde korkutucu bir ifadeyle bizi izlediğini gördüğümü sandım ama doğrulamak için tekrar bakmaya cesaret edemedim.

Mara'nın odasına vardığımızda kapı aralıktı, içerideki ışık sıcak ve altın rengindeydi. Biz iterek açmadan Mara kendisi açtı. Bir an için bize ters ters baktı ama öfkesini uzun süre tutamadı. Yüzü yumuşadı ve bizi içeri aldı. Kapı kapandıktan sonra ikimizi de kucakladı - güçlü kolları beni bir fırın gibi ısıttı - ve sonra geri çekildi, bir kez daha sert baktı.

"Tanrılar aşkına, burada ne arıyorsun?" dedi sessizce öfkelenerek. "Yine mi Gemma? Buraya her sıra dışı gelişinde ne olduğunu anlıyor musun? Bu diğerlerinin kalbini kırıyor. Genç olanlar henüz buradaki hayata alışmadı. Her gece ağlıyorlar, tıpkı benim ilk geldiğimde yaptığım gibi. Ve bazı yaşlı Güllerin aileleri onları ziyaret etmeyi uzun zaman önce bıraktı. Ne zaman biri ziyaret etse kahroluyorlar çünkü her seferinde onları görmeye gelen biri olmasını umuyorlar ama asla öyle olmuyor. Ve benim ailem her zaman ziyaret eder.

-Şimdi gerekenden daha *fazla*. Bu onlar için adil değil. Adil davranmıyorsunuz."

Kendini toparlayarak arkasını döndü. Arkasına baktığında yüzü kızarmıştı ama gözleri kuruydu. "Neden buradasın?"

O kadar etkilenmişim ki güçlükle konuşabiliyordum. "Müdür sana kızacak mı?"

Mara umursamaz bir tavırla el salladı. "O umurumda değil. Ben bakımım altındaki kızları ve burada benden daha uzun süredir yaşayan kadınları önemsiyorum. Onların yalnız kalpleri, saklamaya çalıştıkları tüm acıları."

"Fark etmedik-" diye başladı Farrin.

"Tabii ki yapmadın. Senin için dünya uçsuz bucaksız, olasılıklarla dolu. Burada bizi unutmanın çok kolay olduğunu düşünüyorum. Bizim dünyamız küçük, kapalı. Kolayca bir kenara itilebilir." Mara alay etti, tavana baktı. "Bunları size söylemek istemiyorum. Küçükken yaptığımız gibi ikinizi de kollarımın arasına alıp yatağıma sokmak ve ikinizi de asla bırakmamak istiyorum. Ama siz başkalarının duygularını hiçe sayarak lanet olası şımarık veletler gibi buraya gelip her şeyi mahvettiniz."

Açıkçası, onun bariz tutkusu karşısında nutkum tutulmuştu. Mara'yı böyle bir durumda görmeye alışık değildim. O hepimizin en istikrarlısıydı ve her zaman da öyle olmuştu. Ben sürekli panik içinde yaşayan bir yaratıktım ve Farrin de benim bile anlamadığım derin bir öfkeyle dolup taşıyordu. Ama Mara dengeli ve korkusuzdu. Müdür'ün onu bizden aldığı gün ağlamıştı, ama sadece sessizce, kibarca. Ben kendi kendime feryat etmişim, Farrin de dinleyen herkese öfke kusmuştu ama Mara sadece götürülmesine izin vermiş ve bize onun için endişelenmememizi söylemişti. O iyi olacaktı. Cesur, kahverengi gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bize her şeyin iyi olacağına dair söz vermişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Mara, yüzü hâlâ tavana dönüktü. Gözlerini kapattı. "Bunları sana gerçekten söylemek istemiyorum. Önemli bir şey olmasaydı gelmeyeceğinizi biliyorum." Derin bir nefes aldı ve bize baktı, nazıkçe ellerimizi tuttu ve bizi buruşuk odasına götürdü.

Yatak, sade gri arafları, duvarlarla uyumlu boyayla oraya buraya sıçramıştı: Ivyhill yeşili, Ivyhill mavisi.

"Nedir o zaman?" Mara sordu. "Ne oldu?"

Ona, Farrin ve ben, bir zamanlar olduğumuz kızlar gibi ileri geri konuştuk. -Uyuyor olmamız gerekirken üç kız kardeş sırlarımızı fısıldıyorduk. Bitirdiėimizde nefesimi tuttum, kendimi hazırladım. Mara bununla ilgili her şeyden nefret ederdi. Aklımızı kaçırdığımızı dūřünecek, belki de aklımız başımıza gelene kadar bizi Rosewarren'deki sessiz odalara kapattıracaktı.

Ama bunun yerine başını salladı, kaşları ciddi ve dūřünceli bir ifadeyle, "Yapmamız gereken ilk řey Müdür'ü seni gönderdiğime ikna etmek. Sonra bir, belki de iki gün bekleyip dikkatinin başka yerde olduğundan emin olacağız. Sonra Sis'e gireceğiz. Benimle nerede buluşacağını söyleyeceğim. Eski Ülke'ye geçmek bazı yerlerde diğerlerine göre daha kolaydır."

Durakladı ve kaşlarını hafifçe çatarak her birimize baktı. "Geçiřin acı verici olacağının farkındasınız. Özellikle de senin için Gemma. Henüz kendim yapmadım ama yaşlı Güller'den her türlü korkunç hikâyeyi dinledim. Eski Ülke'de bir yaratığı kovalamışlar ve yanlışlıkla birkaç adım fazla atmışlar. Derin Sis'te devriye geziyorlarmış ve annelerinin sesleri olduğunu dūřündükleri sesler onları Eski Topraklar'a çağırmış. şanslı olanlar eve dönüş yolunu bulmuş, Sis onlara izin vermiş. Bazıları ise asla geri dönemedi."

Biraz titredi, bir çocuğun yapacağı gibi dizlerini göğüne çekti. "Sis bizi koruyor, evet ve dünyaları ayırıyor ama bugünlerde aynı zamanda kurnaz ve meraklı. Tahmin edilemez. Sis yangınlarının yeryüzünde iz bıraktığı yerler en iyi seçeneğimiz. Aramaya oradan başlayacağım ama bir açıklık bulabileceğime söz veremem. Ayrıca karşıya geçersek geri dönebileceğimize dair de söz veremem."

Yavaş bir nefes aldım, karnım sinirle doluydu. "Anlıyorum."

Yanımda, dizini dizime dayamış olan Farrin başını salladı. "Ben de öyle. Risk korkunç ama..."

"Ama bana anlattığın onca şeyden sonra, onu almak zorundayız," dedi Mara. Kendini yataktan kaldırdı ve odanın diğer ucuna gerilmiş bir perdeyi kenara çekti. Perdenin arkasında kocaman bir Sis haritası asılıydı. Üzerinde ve altında kıtanın geri kalanına işaret eden kara parçacıkları olan kalın gümüş bir deniz: daha küçük, engebeli kuzey ve daha büyük, daha yemyeşil güney.

Haritaya bakarken bir anım su yüzüne çıktı: Ryder, Farrin'e ateşten uzaklaşmasını söylemeden hemen önce tuhaf bir şey söylemişti: *Gel bir süre kuzeyde yaşa ve kendi gözlerinle gör. Ne yaptığımızı, neye karşı savaştığımızı gör.*

Uğursuz kelimelerdi ve ne anlama geldiklerini ona sormadığımı içim burkularak, bitkin bir şekilde fark ettim.

Sorulacak çok fazla soru, dünya hakkında anlamadığım çok fazla şey vardı. Ve bilmediğimi fark ettiğim şeylerin gerçek cehaletimin sadece yüzeyini çizdiğini hissediyordum.

Mara'nın yastıklarına yığılma ve battaniyelerini başımın üzerine çekme dürtüsüne direndim. Bunun yerine omuzlarımı geriye attım ve derimin altında kaynayan paniğin çekimine karşı savaştım. Kendime Leydi Imogen Ashbourne olduğumu ve bilmediklerimi öğreneceğimi hatırlattım. Göremediklerimi bulacaktım.

Ve savaşamadığım şey.

Balo salonunda Talan'a doğru koştuğumu, ormandaki inini bir ettiğimi, Brethaeus'u kökler ve dikenlerden oluşan bir tuzağa düşürdüğümü hatırlarken parmaklarım karıncalandı. *Dehşet, şehvet, öfke*, Talan'ın sesinin anısı zihnimde mırıldandı. *Onlar silah. Kullan onları.*

Belki de savaşamadığım şeylerin sayısı artık eskisi kadar şaşırtıcı değildi.

Mara haritayı işaret ederek, "Önce doğu kıyısında, sonra da batı kıyısında keşif yapacağım," diyordu. "Eski Ülke'yi yüzlerce kez ziyaret edip Talan'ın Uzak Denizi'ni asla bulamamamız mümkün - o kadar büyük bir yer ve sadece küçük bir kısmı haritalandı - ama

Kendi denizlerimizden yola çıkmak başlangıç için mantıklı görünüyor. Bu mümkün -" Mara durakladı, yüzünde perili bir ifadeyle haritaya baktı, sonra başını salladı.

Farrin, "Her neyse, söyle," diye önerdi. "Ne kadar gülünç olursa olsun hiçbir şeyi göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum."

Mara dönüp bize baktı. "Bu mümkün," dedi yavaşça, "Sis bizi gitmemiz gereken yere götürecekt."

İçimden gergin bir kahkaha patladı. "Ne, kıbarca sorduğumuz sürece mi?"

"Esasen, evet. Müdür bu düşünce tarzından vazgeçiriyor ama biz Güllerden bazıları Sis'in bir şey olmaktan çok bir varlık olduğuna inanıyor."

Artık gülmüyordum.

Farrin ona bakakaldı. "Yani Sis *hayatta* olabilir mi?"

"Bazılarımız öyle düşünüyor," diye düşündü Mara, haritayı incelemek için geri dönerken. "Müdür bu teorilerin sadece histerik olduğunu düşünüyor. Onun yanında bunları dile getirmemeyi uzun zaman önce öğrendik. Deli kızlara enfeksiyon gibi davranır. Bütün bacağı kaybetmemek için onları kesip atmak zorundasınız."

Sesinin gerçekçi düzlüğü beni Sis'in kendi iradesi olan canlı bir varlık olduğu fikrinden daha çok korkuttu.

"Mara..." Farrin sessizce söyledi.

Mara bariz dehşetimizi görmezden geldi. "Eğer Sis yaşıyorsa, yarım yamalak da olsa, yaşam *biçimi* bizimkinden farklı olsa bile... o zaman belki ilgisini çekebilir, merakını uyandırabiliriz. Eğer," diye ekledi, bana alaycı bir bakış atarak, "yeterince nazikçe sorarsak."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Eğer Sis yaşıyorsa," dedim, "o zaman Sis Ateşleri ne anlama geliyor? O... hasta mı?"

"Ya da biri onu öldürmeye çalışıyor," diye ekledi Farrin belli belirsiz.

Ondan sonra uzun bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Sessizliği haritaya üç kez hızlıca dokunarak bozan ilk kişi Mara oldu; Rosewarren'in yaklaşık on mil batısında, Sis'in güney ucunda bir yer.

"İşte burada buluşacağız," dedi, "yarından sonraki gün öğle vakti. Bu ormanın yakınında bir yeşil yol var, Tarikat'ın bildiği en güvenilir yollardan biri. Ve öğle vakti Sis sessiz olacak, bizi rahatsız etme olasılığı azalacak. Bu da bize keşif gezilerimin en umut verici bulduğu kıyıya gitmek için zaman kazandıracak. Oraya Sis'in en aktif olduğu akşam karanlığında varacağız ve böylece başarılı bir geçiş için bize en büyük şansı verecek." Bana baktı. "Sadece bu ilkinin ötesinde birkaç Order yeşil yolundan geçeceğiz Gemma. Aksi takdirde, kıyılardan herhangi birine yürüyerek ulaşmak bizi-"

"Haftalar, biliyorum." Ona benim bile inanmadığım bir gülümseme gösterdim. "Endişelenmeyin. Yaşadıklarımın sonras..." Vücudumu ve hafifçe parıldayan cam kaplamasını işaret ederek sözümü kestim.

Mara gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Elbette."

Bize bundan sonra neler olacağını anlatırken -ziyaret kurallarını sürekli çiğnememize kızmış gibi yaparak bizi manastırdan nasıl ; mağaralardan Sis'in güney sınırındaki buluşma noktamıza hangi yoldan gideceğimizi- aklımın yarısı başka bir yerde, kısa bir süre önce olduğum kadınla birlikte olsa da dikkatle dinledim. O kadın kollarını morartmış, yüzüne uyuşana kadar vurmuş, derisini kanlı bir şekilde çizmişti. O kadın yeniden yaratılma, ailesi gibi büyüye sahip olma, bütün ve sağlıklı olma şansı için bir iblisle pazarlık yapmaya hazırdı.

Farkına vardığım şey içimde sessizce patladı, parlak bir çiçek açtı: Artık büyüye ya da en azından büyüünün kısır, yarı canlı bir versiyonuna sahiptim ve onunla korkunç işler yapabilirdim. İblislerle savaşılabılır, büyücüler tarafından yapılan lanetleri bozabilirdim.

Yine de Chimaera'nın Hisar'a beraberinde getirdiği o iğrenç güç tarafından yere serilmiştim. O büyü beni haşlamış, çok uzun süre güçsüz bırakmıştı. Yeşil yolların aç, emici gücü beni hala nefessiz, hırpalanmış, baygın bırakıyordu. Bana ne olacaktı

Sis tarafından garip ve gümüşe boyanmış yeşil yollarda seyahat ettikten sonra? Eski Ülke'ye geçmeyi başardığımızda, eğer geçebildiysek bile, ne durumda olurum? Arkadaşlarıma, aileme, sevdiğim adama yardım edebilecek miydim? Yoksa çamurun içinde, dilsiz ve acıdan topallayan çaresiz bir yığına mı dönüşecektim?

Kilraith'i Talan'ın tarif ettiği gibi hayal ettim; solgun, uzun boylu, çıplak kollu, sıcak elli, nazik bir gülümsemeye sahip bir yaratık. Beni yerde hareketsiz bulacak ve tek ayağıyla bana vurup dilini şaklatarak bana acıyacaktı. Ben onu durdurmak için çaresizce izlerken sevdiğim herkesi yok ederdi. Beni uğraşmak için çok küçük bir tehdit olarak görür ve beni kemik ve kandan oluşan bir harabede tek başıma ağlarken bırakırdı.

Panik hızla ve hiçbir uyarıda bulunmadan geldi, içimi burkan ve derimin her santimini boğucu, karıncalı bir sıcaklıkla aydınlatan sıcak, aceleci bir dalga. Ciğerlerim daraldı; nefes alışım sıkışmış, acınası bir hal aldı. Birdenbire Mara'nın odasında daha fazla kalmaya dayanamadım. İki kız kardeşimi de ürküterek hızla ayağa kalktım.

"Yakınlarda bir banyo odası var mı?" İçimdeki kaos tüm mantığı, tüm cesareti hızla yutuyor olsa da sesimin düzgün çıkmasından memnun bir şekilde sordum.

"Elbette," diye yanıtladı Mara. "Odamdan sağa dönün ve koridoru sonuna kadar takip edin. Kaçırmazsınız." Durakladı, bana daha yakından baktı. Yüz ifadesi yumuşamıştı. Buna dayanamazdım. Onun acınası beni kıracaktı.

Farrin sertçe aramıza baktı. "Ne oldu Gemma? Hasta mısınız?"

"Sadece biraz kendime gelmek istiyorum," dedim ve Mara Farrin'e gördüğü şeyin panik olduğunu, en küçük kız kardeşinin tuhaflıklarından biri olduğunu açıklayamadan yanlarından ayrıldım. Bunu söylerken onu dinlemek zorunda kalsaydım çılgılık atardım; Farrin'in yüz ifadesinin şaşkınlıktan acınacak hale dönüşmesini izlemek zorunda kalsaydım ölürdüm.

Tökezleyerek banyo odasına girdim ve yanına çökmek için özel bir leğen buldum. Tabii ki kendimi hasta edemezdim ve biraz rahatlamak için

Bu şekilde düğümlenen midem; tabii ki altımdaki serin taş, aşırı ısınmış tenimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Yerde oturdum ve titredim, bacaklarımı kırmızı ve çiğ bir şekilde kaşıma dürtüsüyle savaştım ve nefes almaya çalıştım, nefes almaya çalıştım ve nefes almaya çalıştım.

Kafatasıma kanat çırpın korkunç düşüncelere karşı sert bir mücadele verirken gözyaşlarımı geri kırdım: Belki de paniğin zanaatkârın işiyle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de varlığımın doğasında olan bir şeydi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan kurtulmayı ne kadar tutkuyla dilersem dileyeyim, büyüm ne kadar korkutucu olursa olsun asla söküp atamayacağım bir parçamdı. İşte oradaydım, parmak uçlarımdan güç fişkırıyordu ve derim camla boyanmıştı - ve eğer Phaidra'nın şüphelerine inanılacak olursa, damarlarım vahşi fae kanıyla kaynıyordu. Yine de panikten kurtulmaya, Talan'ın sadece yatmayı arzuladığım güzel bir adam olduğu, ailemin yaptığı büyük kötülük hakkında hiçbir şey bilmediğim zamanlardaki kadar yakın değildim.

Belki de, diye düşündüm, yumuşak lamba ışığında sessizce ağlarken, gerçek kötülükleri büyümü bastırmak için zanaatkârı işe almaları değil, hırs eksikliğiydi. Belli ki zanaatkârın bıçakları yeterince derin kesmemişti. Annem ve babam, ben artık Imogen Ashbourne, hastalıklı, paniğe kapılmış bir ucube değil de bambaşka biri olana kadar kazmaya devam etmesi, açmaya ve dikmeye devam etmesi için ısrar etmeliydiler. Oyulup açılmış ve büyülenerek temizlenmiş.

Zihnimde dualar aradım. Edyn'in iyi bir kadınının yapması gereken buydu: Tanrılara huzur, açıklık ve rahatlık için dua etmek. Ama içinde bulunduğum durumdan hangi tanrıların sorumlu olduğundan emin olamıyordum. Duyuları yöneten Kerezen mi? Bilinmezliğin tanrıçası Zelphenia mı? Ya da belki de hiçbir tanrının çocuğu değildim ve bunun yerine başka bir şeye dua etmeliydim - Sis'in kendisine, gökyüzündeki yıldızlara. Ryndar'a, yaşamın ve ölümün ötesindeki diyara, Edyn'in ve Eski Ülke'nin ötesine. Belki de *acı* benim tanrımdı ve dualarımı işkencecime geri göndermeliydim.

Sonunda düşüncelerim beni en başından beri olması gereken yere, bir tanrıya değil bir iblise götürdü. Talan'ın nazik elleri

yaralarımı sarıyor, acıyan her yerimi öpüyor. Beni anlıyor. Beni duymak. Aynadaki garip, ısıltılı yansımamdan korkmadan.

Gözlerimi kapattım ve leğene yapışarak, yumruğumu ağzıma bastırarak anıyı kovaladım.

Talan, panik yavaş yavaş yatışmaya başlayana kadar dua ettim. Onun adını soludum ve her nefesi bir sonrakine ve bir sonrakine kadar takip ettim. Eski zamanlarda, ölü tanrıların varlığının hala dünyanın üzerinde ağır bir şekilde durduğu zamanlarda, başka herhangi bir şeye dua etmek küfür olarak kabul edilirdi. Ama ben yine de bunun doğruluğunu hissettim.

Bunlar benim tanrılarımdı -*Talan*'ın zihni ve bedeni, birbirimizin kalplerini nasıl öğrendiğimiz; aramızdaki kilometreler ne olursa olsun, kendi kanım ve kemiğim kadar kesin bir parçam olan sevgili kız kardeşlerim; yakında beni bilinmeyene doğru takip edecek olan eski ve yeni arkadaşlarım.

Her birinin adını söyledim: *Farrin. Mara. Phaidra. Nessel. Lulath. Gareth. Illaria.*

Talan.

Tereddüt ettim. Eğer onlar da bizimle gelecekse, onlara da dua etmemek aptallık olurdu. Bu yüzden en son onların isimlerini söyledim: *Ryder. Alastrina.*

Zihnimde yumuşak bir patika oluşturana kadar bu mütevazı ayini fısıldadım. Cesur insanlar, parlak beyinler, güç ve amaç. Onların yanında olabileceğim kadar güvendedim.

Farrin.

Berbat değildim.

Mara.

Ben bir yük değildim.

Talan.

Ve yalnız değildim.

Yorgun bir iç çekişle duamı bitirdim ve sonra titreyen parmaklarımla eteklerimi yukarı çekerek kalçalarımı inceledim. Yapmıştım; yırtılmaya direnmişim.

parçalara ayırdı. Yaralıydılar ama bütünlerdi, geçmişteki kızgın parmakların solan izleri sadece pembe şeritler halindeydi.

Duvara yaslandım ve loş ışıkta gülümsedim. Serin hava çıplak bacaklarımda muhteşem bir his uyandırıyordu. Rahatlamış olsam da paniğın her zaman bu kadar kolay yenilmeyeceğini biliyordum; böyle bir yalana inanmayacak kadar çok hilesine aşınaydım. Ama bunu en azından bir kez yapmıştım ve belki de şanslıysam tekrar yapabilirdim. Belki de her denememde bunu yapmak daha kolay olurdu.

Titrek bacaklarımla üzerinde durdum ve kız kardeşlerimin yanına döndüm, garip yeni duamın isimleri kalbimde mücevher gibi duruyordu.

BÖLÜM 37

Ertesi gün hepimiz dinlenmek, yemek yemek ve hazırlanmak için Mara'nın mağaralarında toplandık. Gareth, Illaria'yla birlikte Farrow malikânesinde kaldı; kırık kolu böyle bir yolculukta bir yük olacaktı, ancak Gareth sayıca az olduğunu fark edene kadar bu kararına tutkuyla karşı çıkmıştı. Daha sonra onun yerine almamız için Eskiçağ arcana'sı hakkında en az yüz iki sayfa bilgi karalamaya başladı.

Mağaraların sessiz bir köşesinde oturmuş, yanımda uyuyan Talan'a gergin gözlerle bakıyor ve Gareth'in notlarını Mara'nın Rosewarren'den aldığı deri bir paketin içine yerleştiriyordum. Sinirlerim umutsuzca titriyordu. Yapacağımız çılgınca bir şeydi ve işte neredeyse yapmaya hazırдық. Saatlerce alternatifler düşünmeye çalışmıştım ama tüm bunlar beni yorgun hissettirmiş, başımı ağrıtmıştı. Hiçbir faydası yoktu. Çılgınca olan şey yolumuzdu.

Çalışırken sessizce duamı okudum ve bir türlü gelmeyen sükûneti aradım: *Farrin. Mara. Talan. Illaria. Gareth. Phaidra. Nessel. Lulath. Ryder. Alastrina.*

Korkunç değilim.

Ben bir yük

değilim. Yalnız

değilim.

Sonra Phaidra beni buldu. Sert zeminde yanıma yerleştiğinde, etrafındaki odun kokusunu ve minik çiçeklerin hafif parfümünü yakaladım

vücuduna dikilmiş.

Bir süre çalışmamı izledi, sonra açıkça, "Sana verdiğim tılsımı kaybettiğini duydum ve Farrin bana bir köpeğin olduğunu söyledi," dedi. Elini uzattı, onu hiç görmediğim kadar gergin ve beceriksiz görünüyordu. Gri parmaklarını küçük tahta talaşları kaplamıştı. "Beğendin mi? Tatmin edecek mi? Elbette onunla hiç tanışmadım ama Farrin onu çok iyi tarif etti. Onun için bir kedi oydum. Evdeki kedisi. Herkes için bir şey oydum, Eski topraklara seyahat ederken bile bizi Edyn'de topraklamak için."

Phaidra'nın avucundaki küçük tahta oymaya bakarken gözlerim yaşardı. Bu benim Una'mdı - uzun burnu, uzun bacakları, kuyruğunun gururlu yelpazesi, hatta vücudundaki dalgalı saç tutamları. Son derece doğrudu; ona neredeyse Una'nın kürkünün sıcak misk kokusunu alabiliyor, bacağıma bastıran sessiz ağırlığını hissedebiliyordum.

"Mükemmel," diye fısıldadım. Bir parmağımı bu minik Una'nın omurgasının uzunluğunda hafifçe gezdirdim. "Evden bir parça."

Phaidra bana o korkunç, harika Vilia gülümsemesiyle gülümsedi, köşeden köşeye boğumlu. Una'nın minik patilerine şefkatle dokundum, sonra kolyeyi başımın üzerine yerleştirdim ve tılsımı yakamın altına sıkıştırdım.

"Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en nazik şey," dedim ona. "Bunları yapabilir ve iyi bir fiyata satabilirsin. Belki de döndüğümüzde bunu düşünmelisin."

Phaidra uzun bir süre sessiz kaldı. Sessizce "Lulath ölüyor" dediğinde onu üzüp üzmediğimi merak etmeye başlamıştım.

Yaşadığım şok beni bir an için hissiz bıraktı. Sonra ağzımdan kaçırđım, "Hayır, değil."

"Öyle. Ormanda söylediğin gibi: yeniden yaratılmış bedenini bir arada tutan lanet olmadan, artık bunu kendi başına yapamaz. O çok yaşlı. Çok uzun zaman önce yapıldı."

"Nerede o?" Her şeyi kucağımdan ittim ve ayağa kalktım. Gareth'ın kâğıtları uçtu.

Phaidra bileğimi sıkıca kavradı. "Otur. Şu anda kimseyi görmek istemiyor. Hoş bir görüntü değil. Nessel onunla birlikte."

İtaat ettim ve kağıt yığınının içinde sefil bir şekilde oturdum. Öfkeli ve sessiz bir şekilde ağlamaya başladım. "Bu benim hatam."

"Brethaeus'la savaşmaya karar verdik. Buna uzun zaman önce biz karar verdik, sen değil. Bu zaferi bizden alma Imogen."

Utanarak başımı salladım ve ellerime baktım. Gözyaşlarım parmaklarıma döküldü. "Çok üzgünüm, Phaidra."

Aklımdan geçen korkunç soruları neredeyse ona soracaktım: O da ölecek miydi? Ve bu ne zaman olacaktı? Ve bunu bir şekilde önlemek ya da tamamen engellemek mümkün müydü? Lanetin yapısını değiştirebilecek bir büyü var mıydı, ama nazikçe?

Bunun yerine Gareth'ın kâğıtlarını toplamaya ve el yordamıyla onları tekrar düzene sokmaya başladım. Böyle sorular sormak için doğru zaman gibi görünmüyordu. Lulath'a saygısızlık gibi görünüyordu ve bunun yanı sıra, cevaplara katlanabileceğimden emin değildim. Bu bilgiyi yanımda Eski Ülke'ye götürmek istemediğim kesindi. Tutabildiğim her umut kırıntısına tutunmam gerekiyordu.

Phaidra bana yardım etmeye başladı. "Kendinden nefret etmekte çok hızlısın," dedi sessizce. "Keşke bunu yapmasan."

Böyle nazik bir ifadeye nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Duam çok yeni, çok özeldi. Henüz kimseyle paylaşamazdım.

Bunun yerine Rosewarren'deki banyo odasında nasıl hissettiğimi, incinmemiş bacaklarımın sessiz zaferini düşündüm ve dürüstçe, dikkatlice, "Nefret etmemek giderek kolaylaşıyor. En azından biraz."

Phaidra başını sallayarak, "Birazcık," diye tekrarladı. "Bu o kadar da kötü bir şey değil."

Ertesi gün, Sisler Ülkesi'nin garip gri gökyüzü akşam karanlığına doğru kararırken, kullandığımız beş yeşil yolun sonuncusundan dışarı fırladım.

Gallinor'un batı kıyısına seyahat ettim ve bir anda ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, midem kabarıyor ve görüşüm dönüyordu. Gözlerimi zorlukla açık tutabildim; tüm bedenim korkunç ve sonsuz bir şey tarafından ağırlaştırılmış, kemiklerimin ötesine uzanmış ve acımasızca toprağı aivilenmiş gibiydi.

Uzaktan etrafımdaki hareketleri hissediyor ve seslerin mırıltısını duyuyordum ama beş yeşil yolun kısır ağızlarından geçtikten sonra - *beş*, tüm sefil Sis bunlarla doluydu - konuşamıyor, hareket edemiyordum. Her kimse beni topraktan kaldırmasına izin verdim, katı bir sıcaklık sütununa körlemesine yaslandım.

Gözlerimi tamamen açacak gücü bulduğumda, çalılık bir ormanlık alan, çakıl taşlarıyla dağılmış kömürleşmiş toprak, siyah gökyüzü parçaları gördüm. Uzaklardan gelen dalga seslerini duyuyordum ama suyun kendisi ağaçların arasından süzülen gümüş rengi denizin parıltısı tarafından gizlenmişti: Middlemist, kalın ve yapışkan. İçindeki ışık, her birimizin kemerine iliştirilmiş, büyüyle yapılmış yassı fenerler dışındaki tek aydınlatmaydı - Güllerin, gökyüzünün çamur kadar kalın, opak ve gümüş olduğı Derin Sis'e girdiklerinde kullandıkları aletler. Ama fenerler şimdi daha zayıf görünüyordu, ışıkları soluk ve titrekti, sanki Sis'in kendisi onları söndürmeye kararlıydı.

"Şimdi Uzak Deniz'i düşün," diye mırıldandı üstümden bir ses. "Bunu sadece Talan değil, hepimiz yapmalıyız. Talan'ın tarifini hatırlayın ve görüntüyü zihninizde net bir şekilde çizin."

Beni tutan kişiye bakmak için biraz kıpırdandım ve yorgun kalbim Mara'yı orada görünce sevgiyle kabardı, sert ve güçlüydü, koyu kahverengi saçları sıkı bir örgüyle arkadan bağlanmıştı, boynundaki eski yara izleri Sis'in ürkütücü ışığında parlıyordu.

Bana baktı ve sıkıca gülümsedi. "Ayakta durabilir misin, Gemma?"

Kolunu belime doladığı için minnettar bir şekilde başımı salladım ve çevremizde görebildiğim kadarıyla etrafı inceledim. "Burada bir sis ateş mi patladı?"

Mara acımasızca başını salladı. "Birkaç gün önce. Buradaki havanın ne kadar ince olduğunu hissediyor musun? Bulduğumuz yerden daha mı esnek? Hareket etmek daha kolay."

Bir süre sessizce durdum ve sisin etrafımda dolaşmasına izin verdim. Mara haklıydı: Sisin içinde daha önce hiç olmadığımız kadar derinde rağmen, nefes almak ve *düşünmek* diğer yeşil yollarda olduğundan daha kolaydı. Mara'dan uzaklaştım ve havada hiçbir direnç hissetmedim, beni yeryüzüne çekmeye çalışan emici bir ağırlık yoktu. Sis'in dokunuşu hafif ve serindi.

Yürüdüğümde, titreyen dizlerim daha kolay hareket ediyordu. Eğildim ve kavrulmuş toprağa dokundum. Küller, siyah ve gümüş, parmaklarıma bulaştı. Çabucak elimi pantolonuma sürüp temizledim. Bu yerin görüntüsünden, yanlışığından, simsiyah gökyüzünden, göremediğim bir okyanusun boğuk sesinden nefret ediyordum.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için diğerlerini aradım, ilerlemeden önce gözlerimin her birinin üzerinde bir an durmasına izin verdim. Ryder ve Alastrina, Illaria'nın malikânesinden ayrılmadan önce bize verdiği sade seyahat kıyafetlerini giymişlerdi. Ryder'ın elinde 'dan aldığı devasa yay vardı, kalın bir ok ve hazırды. O delici mavi gözleriyle sanki bir şey denemeye cesaret ediyormuş gibi Sis'e baktı. Alastrina kollarını kavuşturmuş, belindeki bıçak kemeriyle somurtarak ondan çok uzakta durmuyordu. Ona bakarken göğsümde beliren huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım. Hisar'dan kaçtığımızdan beri hiçbirimiz ailelerimiz arasındaki kan davasından bahsetmemiştik; düşünmemiz gereken daha önemli şeyler vardı. Ama düşmanlık bir yangından çıkan dumanlar gibi havada asılı kalmıştı.

Alastrina'nın bakışları benimkilerle kesişerek beni sarstı; beni bakarken yakalamıştı.

Uzaklara baktım, onun yerine Phaidra'yı buldum. Benden birkaç adım ötede çömelmiş, elleri boş ve çıplak, bir tazı gibi havayı kokluyordu. Otlukahverengi saçları solgun yüzünü vahşi bir yele gibi çevreliyordu. Budaklı vücudundaki yara izlerine yeni ve parlak kır çiçekleri örmüştü ve giydiği, ayak bileğinden boğazına kadar onu örten tuhaf orman giysisinin üzerine ilave hayvan postu katmanları dikmişti. Asasını hazır tutuyordu ve bıçak kemeri bıçaklarla doluydu.

Gözlerimiz buluştu ve Phaidra savaşmaya hazır bir şekilde başını salladı. Çatlamış dudakları korkunç bir gülümseme oluşturdu ve bu beni rahatlatı. Ryder ve Alastrina benimle birlikte savaşmaktan mutsuz olabilirlerdi ama Phaidra bunun için istekliydi, Vilia içgüdüleri bilenmiş ve hazır. Onu bu yüzden sevdim ve bu sevgiye odaklandım, Lulath'ın mağaralarda ölmesine, Nessel'in izlemek zorunda kalmasına ya da onun ve Phaidra'nın aynı üzücü sonla karşılaşp karşılaşmayacağına değil.

Sonra Farrin ve Talan'ı buldum ve tüm kararlılığım bir anda yok oldu.

Yerdeydiler; Talan titriyordu, bir çocuk gibi kıvrılmıştı, yüzü acıdan gerilmişti. Farrow malikanesinden ayrıldığından beri çok daha kötüleşmişti, sanki Kilraith, her neredeyse, ne planladığımızı tam olarak biliyordu ve bu girişimi olabildiğince acı verici hale getirmeye kararlıydı.

Farrin Talan'ın yanında diz çökmüş, cesurca doğrulmasına yardım etmeye çalışıyordu ama sonunda bunu başardığında Talan sadece ona yaslanabildi, gözleri kapalı, yüzü Phaidra'ninkine kadar ölümcül derecede solgundu.

"Ayağa kalkmayı deneyelim, Talan," diye fısıldadı, kolunu Talan'ın koluna dolayarak, ama Talan ayağa kalkmaya başladığında, Talan orada öylece oturmuş, donuk gözlerle ona bakıyordu.

Farrin bana baktı, yüzünde gerçek bir korku vardı.

Tedirginliğim düpedüz paniğe dönüşmeye başlamıştı. Herkesi buraya getirerek korkunç bir hata mı yapmışım?

Döndüm ve herkesten birkaç adım uzaklaşarak ağaçların arasına girdim. İnce bir gövdeye tutundum ve her şey dokunduğumda parçalandı - Sis Ateşi tarafından yakılmış bir ağaç, ışıltılı külleri yavaşça yere süzülüyordu. Dehşet içinde harabeye baktım, kanım kulaklarıma hücum ediyordu. Gözlerimi kapattım ve üzerime çöken büyük basınçtan nefes almaya çalıştım

-Omuzlar, göğüs, şakaklar. Çılgınca duama uzandım -*korkunç değilim, yük değilim, yalnız değilim*- ama sözcükler minnoşlar gibi benden uzaklaştı.

Sonra arkamda bir hareket duydum ve yüzüstü canavarlarla karşılaşacağımı düşünerek döndüm. Ryder onun yerine orada duruyordu. Belki de bir canavardı,

Ama en azından bir tanesini yanımda getirmiştim. Arbaletini omzuna asmış ve avuçlarını barış jestiyle yukarı kaldırmıştı.

"Ne istiyorsun?" Tersledim.

Kaba bir şekilde gülümsedi ve bana alaycı bir selam verdi. "Kavga aramıyorum Ashbourne. Konuşmak istiyorum. Kız kardeşlerinden biri etrafı kolaçan etmekle, diğeri de sevgilinin kendi üzerine çökmesini engellemeye çalışmakla meşgul, o yüzden sanırım seni panikten kurtarmak bana düşüyor."

Dudaklarından dökülen bu kelimeyi duyunca irkildim. O kadar belli miydim? Ryder Bask'ın panik bilgisini bana karşı nasıl kullanabileceğini düşünerek zihnim dönmeye başladı.

Çaresiz, söyleyecek tek bir şey bulabildim. "Bir hata mı yaptım?"

"Belki," dedi hemen. Kızgın ya da küçümseyici değildi, sadece dürüsttü. Ona ters ters baktım. "Bana yardım etmek istediğini sanıyordum."

"Sana yardım et demedim. Paniğini yatıştırmak için konuşalım dedim. Kulağa ne kadar gülünç gelse de, sen bizim liderimizsin ve liderler kendilerini ağaçların arasına saklayamazlar."

"Saklanmıyorum," diye ısırdım, utanarak. "Düşünüyorum."

". " Ryder bir eliyle bana işaret etti. "O zaman yüksek sesle yap. Konuş benimle."

Ona alaycı bir bakış attım. "*Seninle* konuşuruz."

"Ailelerimizin birbirlerinden nasıl nefret ettiklerini anlatmanın zamanı değil ve sanırım bunu biliyorsunuz. O yüzden konuş benimle. Eğer biriyle konuşmazsan, bu ağaçları asla terk edemezsin. Korkun seni canlı canlı yiyecek."

Ölçülü ses tonu beni şaşırtmıştı. Bu tanıdığım Ryder Bask değildi, kraliçenin maskeli balosunda babamı yenen ve kraliyet muhafızları onu hücrelerine götürürken meydan okuyan kuzey şarkıları söyleyen Ryder Bask.

"Burada yeterince insan yok," dedim açık açık. "Daha fazla yardım getirmeliydik. Güller, belki, ve Yukarı Ordu'dan askerler

Eski yaratıklarla nasıl savaşılabacağını biliyor."

"Müdür, Roses'ın bize katılmasına asla izin vermezdi ve eğer bir grup ortadan kaybolsaydı, peşimize düşer ve bizi geri getirirdi." Ryder bana küçük, sert bir gülümseme daha verdi. "Müdür'ün civcivlerini çalamazsın Ashbourne. Hadi ama, güneyliler bile bunu bilir. Peki ya Yukarı Ordu?" Dişlerinin arasından hafifçe tısladı. "Ordular kurallar ve düzenlemeler, dilekçeler ve programlar demektir. Kilraith hepimiz için gelecek ve onlar hâlâ transfer kâğıtlarını düzenliyor olacaklar."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ve onu bu kadar açık konuşurken duymak garip, şok edici bir rahatlıktı. Ama korkumu o kadar kolay bırakamazdım.

"Çok hızlı hareket ettik," diye ısrar ettim. "Planımız aceleye geldi ve çok fazla *"eğer "e* bağlı."

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu," diye karşı çıktı Ryder, hiç istifini bozmadan. "Talan Kilraith'ten daha kaçamaz. O *ölüyor*, Ashbourne. Bu benim için bile açık ve onu aylardır beceren ben değilim. Bir kez boyun eğdiğinde, Kilraith'in neler yapabileceğini bilmiyoruz - sadece Talan'a değil, Gallinor'a ve daha geniş bir dünyaya. Kraliçe Kilraith'ten korkuyor. Bunu kendi gözleriyle gördün. Talan'ın onu besleyip güçlendirdiğini söyledi. Ne yapacak kadar güçlü? Onu ne amaçla besliyor? Bunlar en önemli sorular, bunu unutma. Bir anlamları var ve iyi bir anlamları yok."

Talan hakkında söylediklerinin gündelik içgüdülerime vurduğu darbeyi görmezden gelmeye çalışarak, içimdeki ilkel ve öfkeli bir parça onun yerine kaba diline odaklandı. "Talan ve ben *sevişmiyorduk*."

"Adına ne dersiniz deyin," dedi kuru bir sesle. "Devam et o zaman. Sıradaki sorun."

Ona baktım, berrak beyaz bir ateşin gücüyle ondan nefret ediyordum ve yine de zihnim daha sakin, korkum daha küçük, daha sessiz hissediyordum.

"Gareth ve Illaria'nın biz olmadan güvende olmayacağından endişeleniyorum," dedim. "Onları güneyde bırakmamalıydık."

"Onlar bizden çok daha güvende. Kilraith'in dikkati bizim üzerimizde olacak, onların değil. Bırakın yapabildikleri sürece huzurlarının tadını çıkarsınlar. Vilia da öyle," diye ekledi, listemdeki bir sonraki maddeyi tahmin ederek.

"Neset ve Lulath," diye araya girdim. "İsimleri bunlar."

"Onları kimse bulamayacak. Mağaraları bulmak zor ve kız kardeşinin onları koruması için getirdiği Rose iyi bir savaşçı. Onları iyi koruyacaktır."

"*Brigid*. Kimsenin adını hatırlayamıyor musun?"

"Önemli şeyleri hatırlıyorum."

Alay ettim ve başka tarafa baktım. "Sen bir hayvansın. Beynin yerine taşların var ve tüm kuzeyliler gibi korkunç bir görgü yoksunusun." Bu sözleri söylerken bile utandım -küçük, çocukça ve doğru değildi; kuzeyliler huysuz ve ciddi olsalar da genel olarak iyi insanlardı- ama kendime engel olamadım. Eğer bir Bask'la çalışmak zorunda kalırsam, ona arkadaş olmadığımızı ve asla olamayacağımızı açıkça söyleyecektim.

Ama Ryder bana sadece sırttı. "Mükemmel. Devam et."

"Gareth," dedim bir sonra sessizce. İçimden atamadığım bir endişeydi bu.

Ryder kaşlarını çatı. "Bunu zaten konuşmuştuk."

Başımı salladım. "Onu da yanımızda getirmeliydik."

"Kolu kırıldı. Savaşamaz. Bizi yavaşlatırdı." "Ama Eski Ülke hakkında hepimizden daha çok şey biliyor. Onsuz

."

"Notları elimizde. Ve unuttun mu Ashbourne? Senin aşık çocuğun bir *iblis*. İçi dışı Olden."

"Ama o bir bilgin ya da bilge değil," dedim umutsuzca, "ve yıllardır esaret altında, sadece Kilraith'in öğrenmesini istediği şeyleri ve kendi başına toplayabildiği kırıntıları öğreniyor. Ve ayakta zor duruyor!"

Ryder başını salladı. "Kendin için sorun yaratıyorsun. Bu zaman kaybı. Gerçek şu ki Gareth'in kolu kırık. Kendisi ve bizim için tehlikeli olabilir. Onu getiremeyiz. Sıradaki sorun."

Bir an sessizce durdum, aklımda başka bir endişe olup olmadığını araştırdım ama gerçek şuydu ki Ryder haklıydı: Talan, benim Talan'ım ölüyordu ve kraliçe onu avlayan yaratıktan dehşete düşmüştü. Sis ateşlerle doluydu ve chimaera Hisar'ı istila etmişti.

Önemli olan şeyler bunlardı. Korkumun beni bu gerçekten uzaklaştırmasına izin veremezdim.

Onun yerine kullanmak zorunda kaldım.

Panik bir güçtü, içimde yaşayan ve belki de her zaman yaşayacak olan büyük bir canavar. Beni tüketmesine izin verebilirdim, yalanlarına inanabilirdim, ondan boş yere kaçabilirdim ya da bir şekilde onu anlamayı ve gözlerinin içine bakmayı öğrenebilirdim, gücünü hissedebilir ve ne zaman ondan kaçacağımı, ne zaman öfkelenmesine izin vereceğimi, ne zaman sessiz olması için dua edeceğimi ve ne zaman karşılık vereceğimi bilebilirdim.

Şaşkın, kendi düşüncelerimle sersemlemiş bir halde bir nefes aldım ve sonra bir nefes daha. Gergin omuzlarım hafifçe gevşedi.

Ryder yüzümü inceledi, sonra başını salladı ve kocaman elini omzuma attı. "Güzel. Hazırsın. Hadi gidelim."

Ama onu gruba kadar takip edip ağaçların arasından çıktığımda kulağıma bir şey takıldı; bir ses, doğaüstü bir ses, yumuşak ve uzak, yüksek ve net. Görünmeyen dalgaların yankısı gibi yükselip alçalıyordu.

Yavaşladım, dinledim, kalbim dörtmala koşmaya başladı. Haftalar önce duyduğum, Sis'in içinde çılgınca takip ettiğim şarkının aynısıydı. Yine de bu şarkı daha acildi. Sanki bir şey hayatı için şarkı söylüyormuş gibi çaresiz bir niteliği vardı.

Yıkık dökük siyah zeminde öylece dururken başımı kaldırıp Farrin'e baktım ve onun parlayan gözlerindeki gerçeği gördüm:

Şarkıyı o da duydu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

Alastrina alaycı bir tavırla, "Uzak Deniz'i düşün," diyordu. Kendi sesinden başka bir şey duymadığı belliydi. "Bunu düşünmemiz gerekiyor," diye devam etti, "ve sonra Sis bizi oraya götürecektir, öyle mi? Bu doğru mu?"

Ellerini kalçalarına dayamış, cevap vermediğimizde bize ters ters bakıyordu. "Peki, bu doğru mu, değil mi?"

"Sus," diye tükürdüm ona.

Kızgınlıkla itiraz etmek için ağzını açtı ama Ryder bir bakışıyla onu susturdu.

Phaidra esasını kaldırdı, kısılmış gözleri ağaçların arasında geziniyordu. "Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Bir şarkı duyduğunu söylüyorsun ve şimdi denizin sesi daha da yükseliyor, sanki bize doğru sürünüyormuş gibi."

"Duyuyor musun, Talan?" Sessizce sordum.

"Neyi duydun?" diye homurdandı, Farrin'in yanında yerde titriyordu. Bana baktı, solgun ve cılızdı, sanki yeşil yollardaki yolculuk kemiklerindeki eti emmiş gibiydi. Korkunç bir ürperti hissettim ve yanına gidip ıslak saçlarını şefkatle alnından geriye doğru ittim.

"Şarkı," dedim. "Duymuyor musun?"

Yorgunca gülümsedi, elimi göğsüne bastırdı. "Sadece seni duyuyorum," diye fısıldadı. Sonra yüzünde bir gölge belirdi ve gülümsemesi genişledi. "Ben sadece onu duyuyorum."

Farrin yanımızda diz çöktü, gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı. Yüzündeki dehşet ve şaşkınlık ifadesini tanıdım; o gün Sis'te ben de hissetmiştim.

"Kilraith mi?" diye fısıldadı. "Bir çeşit numara mı?"

"Belki," dedim kuşkuyla, "ama sanmıyorum." En derin benliğimin kalbinde bir çekilme hissettim, içime gömülü görünmeyen bir şey beni çekiyordu, ısrarcıydı ve zihnim bu şarkının benim için, bizim için olduğu ve onu takip etmemiz gerektiği kesinliği dışında her şeyden arındı.

Mara Sis'ten çıktı ve doğruca bize doğru koştu, zor nefes alıyordu, gözleri biraz vahşiydi.

"Siz de duyuyorsunuz," dedi, her hızla bakarak. "Bunu yüzlerinizde görebiliyorum. Delirdiğimi, Sis'in içime girdiğini sanmıştım."

Kollarımdan aşağı bir ürperti indi. *İki* kız kardeşim de şarkıyı duymuştu. Talan'ın titreyen bedeninin etrafında toplandığımızda, sanki kutsal bir ayin başlıyormuş gibi o anın önemini hissettim. Bu duyguyu, bunun doğruluğunu anlamıyordum ama yine de kemiklerim bununla çınılıyordu ve zihnim berraktı.

"Bunu daha önce de duymuştum," dedim sessizce, "kraliçenin maskeli balosundan önce Rosewarren'i ziyaret ettiğimde. Hatırladın mı?"

Mara'nın ifadesi ciddileşti. "Elbette. Brigid seni buldu. Bir ağaca tırmanmıştın."

"Ve o gün duyduklarınız bunlar mıydı?" Farrin sertçe sordu.

Başımı salladım, vücudum adını koyamadığım garip, soğuk bir heyecanla uğulduyordu. Heyecan mı? Dehşet mi?

"Hepiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Alastrina talep etti. "Daha ne kadar burada durup bir kapının açılmasını bekleyeceğiz? Saatler mi? Günler mi?"

"Kapa çeneni kadın," diye hırladı Phaidra. "Sabrımı zorluyorsun."

Ryder bize doğru birkaç adım attı. "Ne duyduğunuzu tarif edin."

Bir an durduk, şarkının üzerimizden akıp gitmesine izin verdik. Melodide döngüler, belirgin bir kalıp duymaya başlamıştım ve her yeni döngüde ses daha yüksek, tonu daha acil hale geliyordu.

Bir yem mi? Yoksa bir rica mı?

"Bir kadın sesi belki de," dedi Mara. "Ya da bir çocuğun?"

"Tanıdığım bir melodi yok," diye ekledim, "ve kelimeler de yok. Sadece..."

"Hüzün," diye fısıldadı Mara, ifadesi mesafeli ve temkinliydi.

Farrin'in ağzı buruştu. "Ve *öfke*. Çaresiz, yaşlanmayan bir öfke."

"Garip." de baktım. "Bana... dehşete düşmüş gibi geldi."

Ve bir anda ne yapmamız gerektiğini anladım. Saçma bir fikirdi ama bunun bir önemi yoktu. Bir şey aynı hem saçma hem de doğru olabilirdi. Talan'ın üzerine eğildim ve ateşler içindeki alnını öptüm. "Seni bırakmayacağım," diye fısıldadım. "Korkma sevgilim. Benimle geliyorsun. Ben gelmiyorum. Seni terk ediyorum."

Şaşkınlıkla bana baktı, kan çanağına dönmüş gözleri acıyla doluydu. "Gemma?"

Yüzünde açıkça yazan korkuyu görünce kalbim ikiye bölündü. Ona bakmaya devam edersem cesaretimi kaybedecektim. Onun yerine kız kardeşlerime baktım.

"Şarkıyı takip etmeliyiz," dedim onlara. "Mara, Sis'in bir şekilde canlı olabileceğini, bizi gitmek istediğimiz yere götürebileceğini söylemiştin."

Mara biraz gülümsedi. "Eğer kibarca sorarsak."

Farrin titrek bir kahkaha atarak, "Görünüşe göre öyle," dedi. "Bu sesin Sis'in kendisine ait olması mümkün mü?"

Hiçbirimizin nasıl cevap vereceğini bilmediği vahşi, tüyler ürpertici bir soru.

Diğerlerine baktım. "Alastrina, Talan'ın yürümesine yardım et. Ryder, Phaidra, ona bir şey olmasına izin vermeyin. Hepiniz bizi takip edin."

Alastrina güldü, ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?" Cevap vermeyince kardeşine ters ters baktı ve elini bana doğru uzattı. " mı kaçırdı? Bizi hayal gücünün bir ürünü olan bir şeye doğru götürmesine izin mi vereceksin?"

Ryder basitçe, "Öyleyim," diye cevap verdi ve Talan'ı işaret etti. "İblisin yürümesine yardım et." Phaidra'nın bir bakışıyla içini çekti ve iğrenç bir şekilde düzeltti, "Özür dilerim. *Talan*'ın yürümesine yardım et."

Tatmin olmuş bir şekilde ve Alastrina'nın yüz ifadesindeki alevli öfkeden azımsanmayacak bir zevk alarak gözlerimi kapadım, sesin geldiği yöne odaklandım ve kız kardeşlerim peşimde olduğu halde ona doğru yürümeye başladım. Her adımda, yeşil yolun büyüünün kalıcı ısırtığı azaldı, eklemlerimi esnek ve gevşek, uzuvlarımı emin ve güçlü bıraktı. Buruk hava tatlılaştı; Ivyhill'in bahar kokusunu aldım, ağaçlarda yeni tomurcuklar, her yerde taze nemli toprak ve çiçeklerle dolup taşan seralar.

Arkamda Farrin keskin bir nefes aldı ve Mara sessiz bir özlem çılgılığı attı; aynı kokuları alıp almadıklarını ya da onlar için aromanın farklı olup olmadığını merak ettim. Gözlerimi açtım.

Kömürleşmiş zemin kadife bir halıya dönüşmüş, kül ve çakıl taşları yerini yosunlara ve minik beyaz çiçeklere bırakmıştı. Çalı çırpı ağaçlar bize doğru eğilmiş, dalları uzamıştı. Kömürleşmiş kabuklar pırıl pırıl pullar halinde soyuluyor ve altlarındaki benekli yeni kabuklardan taze yeşil tomurcuklar filizleniyordu; beyaz ve kahverengi, sağlıklı, yumuşak. Yüzümü gri gökyüzüne döndüm ve havayı içime çektim. Bir sonbahar sabahı kadar soğuk, keskin ve temizdi.

"Tanrılar aşkına..." Alastrina arkamızda bir yerde, sesi titrek ve şaşkın bir şekilde konuştu.

Geri uzandım ve kız kardeşlerim beni tuttu -Farrin sol elimi, Mara sağ elimi. Koşmaya başladık ve bu işe yaramamalıydı, hepimiz bu şekilde bağlanmalıydık; takılıp düşmeli, birbirimizin üzerine yuvarlanmalıydık. Ama bunun yerine ağaçların arasından koştuk, kolay ve istekli, arkamızda gümüş bir nehir ve kulaklarımızda kükreyen şarkı. Hüzün, öfke, dehşet - evet, ses bunların hepsini, hepsini ve daha fazlasını barındırıyordu ve henüz duyamadığım geri kalanını anlamam gerekiyordu.

Zemin yukarı doğru eğimliydi, hafif bir tırmanış. Parlak yeşil çimen tutamları, düz ve güneşin ısıttığı kayalar arasında koşturuyorduk, Farrin arkamda yıllardır güldüğünü duymadığım şekilde gülüyordu, Mara'nın uzun adımları yanımdan süzülerek geçiyordu, ava çıkmış bir dişi kurt gibi. Yamacın tepesine ulaştığımızda, yoncalarla dolu hafif bir yükselti, birinin bana durmam için bağırdığını duyduğumu sandım. Arkamda bir ses, tanıdık ve sevgili. Dehşete kapılmış bir adam, dudaklarında sert bir isim.

Döndüm ve omzumun üzerinden seslendim, "Acele edin! Akıntı değişmeden önce bizi takip *etmelisiniz!*"

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, sadece kelimeler dilimdeydi ve dışarı çıkmaları gerekiyordu. Onlar beni rahatsız etmiyordu. Onlar şarkıya aitti ve şarkı bana yolu gösterecekti.

Aklıma bir isim geldi: *Talan*.

Adamın sesi ona aitti. Bana bağılıyor, durmam için beni uyarıyordu, ama şarkı daha yüksek, gürültülü, coşkulu ve hızla büyüyordu

Onu bastırđı; büyük bir ses korosu, yüzlercesi, kulaklarımda bir ses fırtınası.

Sonra bir anda yer ayaklarımdın altından kayıp gitti. Soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı, beni kız kardeşlerimden uzaklaştırdı ve nefesim kesildi. Sonunda nefes almayı başardığımda, tuzdan başka bir şey tatmadım. Körü körüne Farrin ve Mara'ya uzandım, iki yanımda ellerinin soğuk, çılgınca dokunuşlarını hissettim. Onlara tutundum, başımın üstünden geçen dalgaların kalpsiz çarpışını duydum ve mürekkep gibi karanlığa yuvarlandım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Nerede olursam olayım, hava farklı kokuyordu; daha dolgun, daha zengin, her koku daha da güçlenmişti. Tuz, balçık, nemli odun ve bana güney sahilindeki çocukluğumuzun yaz tatillerini hatırlatan hafif ekşi bir koku: güneşte çürüyen yengeç kalıntıları, fırtınadan sonra deniz yosunuyla kaplanmış bir sahil.

Serin havayı test ederek hafif bir nefes aldım ve sanki kristal bir kaynak içimden, üzerimden akarak beni içten ve dıştan temizledi.

Kollarımı ve bacaklarımı test ettim; acımıyorlardı. *Hiçbir şey* acımadı. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim; hepsi sağlamdı. Şaşırtıcı. Sert bir iniş yapmıştım; kemiklerimdeki titreşimi hâlâ hissedebiliyordum. Ama buna eşlik eden bir acı yoktu. Eklemlerim ve kaslarım sessiz ve memnundu.

Etrafıma baktığımda, dünyanın keskin canlılığı beni şaşkına çevirdi. Sık ve karanlık bir ormanlık alandaydım. Dallar simsiyah parlıyordu -obsidyen, oniks, bana Sis Ateşi'nin harabesini hatırlatan gümüşü bir kömür- ama ince yapraklardan oluşan çağlayanlar şaşırtıcı derecede parlak bir yeşildi. Altımdaki kumlu toprak yanardöner bir parıltıyla ışıldıyordu ve ormanlık alanın ötesinde altın rengi otlar ve beyaz sazlıklarla kaplı geniş bir düzlük vardı.

Serin, tuzlu bir rüzgâr ovada fısıldayarak otların sallanmasına ve dalgalanmasına neden oluyordu ve uzakta gerçek dalgalar yükseliyordu - kararan bir gökyüzünün altında yuvarlanan bir okyanus. Bu kadar uzaktan bile, bu dalgaların çarpışması

Kemiklerim. Dağların gibi gök gürültüsüyle kükrüyorlardı. Bir fırtına geliyordu; suyun çok ötesinde, şişman bulutlar şimşek dalları saçıyordu.

Ve tam kıyıda, çimenlerle deniz arasındaki kayalık uçurumların üzerinde, kare şeklinde ve sert, korkutucu korkuluklardan oluşan bir tacı ve bir düzine göz kırpmayan altın pencereleri olan devasa, karanlık bir ev duruyordu.

Midem korkuyla kasıldı. O evin görüntüsünden nefret ediyordum. Orada oturmak şeytani görünüyordu ve korkunç derecede yalnızdı.

"Farther adında bir deniz," diye fısıldadı Farrin. Yanıma gelmişti, Mara da hemen arkasında duruyordu. "Bunu gerçekten yaptık mı? Burası Eski Ülke mi?"

Kız kardeşlerimle yüzleşmek için döndüm ve onları görünce nutkum tutuldu. Göz kamaştırıcıydılar; tenleri içsel bir ışıkla parlıyordu, tıpkı Tıpkı kraliçenin bahçelerindeki o korkunç gecede bedenim değiştiğinde *benim* değiştiğim gibi sis de değişmişti. Saçları pırıl pırıldı; Mara'nın koyu renk bukleleri örgüyle bağlanmış ve Farrin'inki ensesinde sıkı bir altın-kahverengi düğüm halindeyken bile, sanki biri saçlarını yıldızlara batırılmış parmaklarla taramış gibi yeni parlaklıkları belliydi. Kahverengi gözleri altın beneklerle parlıyor ve etraflarındaki hava titriyordu. Tek kelimeyle gençleşmiş görünüyorlardı, sanki eski benlikleri soyulup gizli bir hazine ortaya çıkarılmış gibiydi.

"Gemma..." Farrin elini ağzına götürerek fısıldadı.

Mara'nın alnı endişeyle düğümlendi. "Sana ne oldu böyle?" Farrin'e baktı. "*Bize* mi?"

Kollarıma baktım. Pırıl pırıl parlayan cam kaplamaları, sanki tam öğle güneşine yakalanmışım gibi ıslıl ıslıl parlıyordu. Şimdiye kadar tenimin parıltısı bir stil tercihi olarak kolayca açıklanabiliyordu ama bu farklıydı. Bu apaçık, ısıltılı ve tehlikeliydi; saklanmayı imkânsız kılan ve yakınlarda pusuya yatmış ne varsa doğrudan üzerimize çeken bir işaretti. Eski canavarlar, eski varlıklar. Fae'ler, iblisler, vampirler, ısıltılı bir insan tuhaflığını toplamaya hevesli herhangi bir şey - belki Kilraith'in kendisi bile.

Ne yapılması gerektiğini hemen anladım. Bunu nefes almak kadar kesin bir içgüdüyle biliyordum. Tıpkı uzun zaman önceki parti gecemde olduğu gibi.

Tuvalet masamın aynasında, oraya neden gittiğimi ya da ne yaptığımı anlamadan, ellerimi kaldırdım ve yaratmak istediğim şeyi hayal ettim: tüm bedenimi kaplayacak bir cazibe. Hızlı bir çalışmaydı; ellerim tenimde tüy gibi hafifti ve düşüncelerim elmas keskinliğindeydi. Ve o gece tuvalet masamda, sanki bir şey tarafından yönlendiriliyormuşum gibi hissettiğim, hareketlerimin tamamen bana ait olmadığı o gecenin aksine, o siyah ormanda dururken, kontrolün tamamen bende olduğunu hissettim. Bedenimden aşağıya akan güç sadece ve sadece benimdi; ben nasıl emredersem öyle çalışacaktı.

Bitirdiğimde gözlerim yaşlarla dolmuştu. Partimin olduğu geceyi düşünmek bana Jessyl'i hatırlatmıştı ve o ormandaki diğer her şey nasıl kendisinin daha büyük, daha parlak bir versiyonu gibi geliyorsa, kederim de öyle geliyordu. Ona sırtımı dönmedim; bir silah tutar gibi tuttum ve gözlerimi açıp kız kardeşlerime baktım.

"İşe yaradı mı?" Onlara sordum.

"Öyle oldu," diye bir ses geldi yakındaki ağaçların arasından-Ryder, ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyordu, asık suratında yeni çizikler vardı. Alastrina ve Phaidra onun arkasındaydı ve Talan'ın yürümesine yardım ediyorlardı.

"Sağlam bir cazibe Ashbourne," diye ekledi Ryder. "Belki şimdi bu ağaçların sığınağından çıktığımızda bir Eskiçağ saksacağı tarafından avlanmama şansımız olur."

Sesi her zamanki gibi alaycı ve soğuktu ama gözlerinde yeni bir ihtiyat gördüm ve Talan'ın yanına gittiğimde Alastrina onu Phaidra'ya bırakıp temkinli adımlarla uzaklaştı, gözleri irileşmiş ve korkmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Phaidra ise korkmadan bana başını sallamakla yetindi. "Fae kanı, Imogen. Sana öyle olduğunu söylemiştim."

"Fae kanı mı?" Mara söyledi. "Mümkün değil. Ne annem ne de babam-"

"Belki onlar değil ama senin soyundan birileri," diye araya girdi Phaidra. Bana başını salladı, gözleri gururla doluydu. "O büyüyü ne kadar kolay yaptığını görüyor musunuz? Ağaçların sana doğru nasıl eğildiğini görüyorsun, , sanki

dua ederek mi? Hem Kerezen'in hem de Caiathos'un kanı tıpkı ilk fae'lerin damarlarında olduğu gibi senin damarlarında da yanıyor."

Doğruydu: Görüş alanındaki siyah ağaçların her biri yer değiştirmişti. Dalları şimdi Farrin'e, Mara'ya ve bana doğru uzanıyordu; tıpkı Ivyhill'deki uzun çakıllı yolda sıralanan ağaçlara benziyorlardı. Denizin tıslaması altında rüzgâr bir fısıltı sesi taşıyordu ve bana büyüğü nasıl yapacağımı söyleyen aynı içgüdü, bu fısıltıların ağaçlara ait olduğunu söyledi. Kendi aralarında konuşuyorlardı. *Bizim* hakkımızda konuşuyorlardı.

"Tanrılar yaratılmamış," diye nefes aldı Alastrina. Öfkeli görünmeye başlamıştı. "Hepsi bir oyun. Bizi buraya *çektiler*. Bizi kutsal olmayan fae klanlarına bir çeşit kurban olmamız için getirdiler-"

"Biz Fae değiliz," diye tersledi Farrin, gözleri parlayarak. Ayaklarının dibindeki cılız ot kümesi titreyerek inciklerine doğru uzandı.

"O zaman nesin sen?" Alastrina sordu. "Ryder ve ben karşı tarafa geçmeden önceki halimize benziyoruz, Vilia da öyle, iblis sevgilin de."

Yanılmıyordu. Midemde kabaran huzursuzluğu görmezden gelip Talan'ın yanına gittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Yanakları soğuk ve nemliydi; gözlerini zar zor açabiliyordu. Yüzü kendisinin bir yankısıydı, ince ve solgundu, elmacık kemikleri ürkütücü bir şekilde belirgin, çenesi bir bıçağın kenarı gibiydi.

"Beni duyabiliyor musun, Talan?" Fısıldadım. "Burası doğru yer mi? Farther denen deniz bu mu?"

"Gemma," dedi. Yumuşak, kırık bir sesle yüzünü avucuma çevirdi. "Gemma, o geliyor."

Başparmağımla Talan'ın yanağını okşadım, ona ne kadar korktuğumu göstermemeye çalışıyordum. "Kilraith? Yakınlarda mı?"

"O burada, o orada, o her yerde." Biraz güldü. Ağzının şekli alışılmadıktı, köşeleri kancalıydı ve safram bir anda yükseldi, kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Bu gülümseme ona ait değildi.

Korkumu yuttum. "Talan," dedim kararlılıkla. "Uzak Deniz'in Talan'ı. Bana bak. Sesimi duy ve beni tanı. Beni dinle, onu değil. Ben buradayım ve seni seviyorum. *Ytheliad*'ın çapasını bulmamıza yardım etmeni istiyoruz. Seni Kilraith'e bağlayan lanetin çapasını. Hatırladın mı? Onu yok edebilmek için Edyn'e geri götürmeliyiz."

Talan bana baktı, nefes alış verişi hızlandı. Sonra gözlerini sıkıca kapadı, başını salladı ve benden uzaklaştı. Bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yanında diz çöktüm, kendimi ona dokundurdum. Korkmayacaktım. Ben Leydi Imogen Ashbourne'dum ve korkmayacaktım.

"Talan, odaklanmalısın, düşünmelisin," dedim ona. "Etrafına bak. Farther denen deniz bu mu? Sis bizi doğru yere mi getirdi?"

Cevap vermeyip başını ellerinin arasına alıp yüzünü benden saklayınca kendimi toparladım ve tekrar denedim. "Koşarak girdiğin orman burası mı? Burası titanların yaşadığı Uzak Deniz mi Talan? Kayaların üzerindeki senin evin mi? Çocukken yaşadığın yer mi? Ailenin yaşadığı yer?"

Yavaşça başını kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ev mi?" diye fısıldadı.

Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Keşke yüzünü bana doğru saklayabilseydim ve bizi o korkunç yerden çok uzaklara götürebilseydim. Ama bunun yerine altın rengi pencereleriyle uzaktaki siyah evi işaret ettim.

"Bu senin evin mi, Talan?" Tekrar ettim.

Sessizlik korkunçtu; ağaçlar bile nefeslerini tutmuş gibiydi.

"Öyle," dedi sonunda Talan, ovaya hayretle bakarak. "Bu bizim evimiz. Çok eski. Nesillerdir orada yaşıyoruz. Buraya Brimgard diyoruz."

Farrin yanıma geldi ve sıcak elini omzuma koydu. Uzandım ve minnetle parmaklarını sıktım. Dokunuşu beni rahatlattı; nefes alabiliyordum.

onun yanında daha kolay.

"Ama bu mümkün değil," dedi Talan. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, ona yardım etmeye çalıştığımda beni el sallayarak uzaklaştırdı. "Ev denize düştü. Titanlar sahiplendi."

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedim nazikçe. "Belki hafızan-"

"Ev denize düştü!" dedi tekrar, şimdi çılgınca. Gözleri vahşi ve aresizdi. Benden uzaklaştı, ayağı bir köke takılıp düşene kadar ağaçların arasından hızla ilerledi. Ellerini kulaklarına götürerek oraya büzüldü. "Bu mümkün değil, mümkün değil..."

Peşinden koşmaya başladım ama Mara bileğimden yakalayıp beni .

"Gemma," dedi, sesi uyarı doluydu.

Ağaçların arasından bakışlarını takip ettim ve gördüğüm şey kalbimin durmasına neden oldu: Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş beş figür. Sıkı kukuletalar, dalgalanan uzun tunikler, külle yanmış pürüzsüz beyaz maskeler.

Brethaeus.

Ve yalnız da değillerdi.

Ağaçların arasından sıyrılan, büyücülerini çevreleyen, önlerinden fırlayan, aralarına dalan, gri, soluk ve kahverengi, hepsi de boğumlu tenli ve solan çiçeklerle örülmüş yara izleri olan figürler. Vilia, dokuz tanesi, asalarını kullanarak kendilerini toprağın üzerinde hızlıca çekiyorlardı. Brethaeus'ların taktığı maskeler gibi bu Vilia'lar da külle lekelenmişti. Derilerinde yanıklar parlıyordu; taze yaralar siyah kan sızdırıyordu.

Diğerlerinin önünde koşuşturan Vilia'lardan biri tanıdıktı; derisi pullu kahverengi, gözleri öfkeli ve siyahtı. Kemikli gövdesinden sarkan sade kahverengi elbisesi yırtık pırtıktı.

Ağzım kurudu.

Rennora'ydı. O halde, diye düşündüm çılgınca, diğer sekiz kişi ona sadık olanlardı; Phaidra, Nessel ve Lulath'ın o gün Vilia ormanında öldürdüklerinin hepsi.

Phaidra boğuk bir çığlık attı ve tökezleyerek geri çekildi, asası işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyordu.

"Ama öldüler," diye fısıldadı. Bana baktı, gözleri keder doluydu. "Onlarla savaştık ve onları öldürdük. Onlar özgürdü."

"Brethaeus onları yeniden yaptı," dedim belli belirsiz. Büyücülerin gövdelerinin etrafına bağlanmış deri kayışları fark ettim. Bir zamanlar dişler, kemikler ve kanla dolu yüzlerce küçük kadife keseyi taşıyarak hortlaklarını kendilerine bağlamışlardı. Şimdi bu kayışlar, yapımcılarından çiğ et parçaları gibi sarkan, kıpkırmızı kadifeden dikilmiş birkaç taze kese dışında çıplaktı. Her büyücü için dokuz kese.

Birdenbire Vilia'daki yanıklar ve taze yaralar korkunç, mide bulandırıcı bir anlam kazandı. Hiç şüphe yok ki Brethaeuslar, Vilia'nın cesetlerini bir kez daha kendilerine hizmet etmeleri için dirilttikten sonra, onları ateşle, kılıçlarla, kendi kara büyüleriyle cezalandırmaya karar vermişlerdi.

"Ölü çağırınlar," diye tiksintiyle homurdandı Ryder, sonra yayını kaldırdı ve tek bir atış yaptı, Rennora'nın göğsüne saplanan ve onu yere seren kalın, siyah bir ok.

Bu, diğerlerini ateşe veren kibritti. Vilia'lar çığlıklar atarak, çürümüş dişlerini göstererek üzerimize saldırdı. Onların gelişini izlerken etrafımdaki dünya yavaşladı, ama düşüncelerim çılgın hayvanlar gibi koşuşturuyordu: Nessel ve Brigid'i getirmeliydik, asla gelmemeliydik, ölmüştük, bitmiştik.

Ryder ok üstüne ok fırlattı, vahşi ve korkusuzdu, ama düşürdüğü her Vilia kısa süre sonra ayağa kalktı. Alastrina geri çekilip bir ağacın arkasına saklandı; Phaidra Rennora'ya doğru koştu, asası havada uçtu, boğazından korkunç bir çığlık koptu ve bundan nefret ettim, bir kez daha benim için kendi türüyle savaşmak zorunda kalmasından nefret ettim.

Sonra Mara geldi ve beni dehşet dolu sersemliğimden kurtardı. Farrin'i ve beni arkasına itti ve savaşa öyle hızlı, öyle zahmetsizce atladı ki, yaşadığım şokla sadece otların arasında oturup onu izleyebildim. O bir nöbetçiydi; Gül Tarikatı'nda savaşıyordu. Bunları biliyordum. Ama yine de Eski Ülke'de tamamen başka bir şeye dönüşmüştü.

Çok uzun zaman önce o gün olduğu gibi dönüşmemiştir; onu Sis'te hizmet etmeye bağlayan ve görevdeyken hayvani bir görünüme bürünmesine izin veren, tanrılar tarafından tohumlanmış kadim büyü, görünüşe göre Eski Topraklar'ı kapsamıyordu.

Ama tamamen insan, tamamen kadın olsa bile, görülmeye değer bir manzaraydı. Havada uçu ve Vilia'lardan birinin göğsüne mide bulandırıcı bir çatırtıyla tekme atarak tüm kaburgalarını aynı anda kırdı. Vilia çığlık atarak yere düştü ve Mara dönerek bir diğerini boğazından vurdu. Vilia sendeledi ve yere düştü, elleriyle boynunu kavradı, boğuluyordu.

Diğer üç Vilia Mara'nın üzerine atladı, onu yakaladı ve çapak gibi yapıştı, gıcırdadı ve pençeledi, ama Mara sert bir çığlık attı ve ağaçlara doğru zıpladı, Vilia'ları sinekler gibi silkeledi. Yere sertçe düştüler - korkunç bir düşüştü bu - ama Mara aralarına indiğinde, bir kuş hafifliğindeydi.

Bileğime yumuşak bir dokunuş dikkatimi ayaklarımın dibindeki yabancı ot kümesine çekti; kahverengi, yeşil ve sarı yapraklar, bulanık mor çiçekler, dikenlerle süslenmiş dolambaçlı, parlak sarmaşıklar. Onları aniden absürd bir şefkatle sevdim. Koca bir yumağın bacaklarıma doğru usulca kıvrılmasının, küçük yapraklarını ağız gibi büzerek bana doğru uzanmasının ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ama bir anda onları kullanabileceğimi anladım.

Yanımda büzüşmüş olan Farrin'i tuttum ve ağaçların arasına sürükledim. Alastrina bizden çok uzakta değildi, kendi ağacının arkasına çömelmiş, ellerini ağacın kabuğuna dayamıştı. Ekkari'ye benzeyen bir dilde mırıldanıyordu, Gareth'ın Hisar'da bahsettiği hayvani dil. Kelimeleri tercüme edemiyordum ama tanrılara yardım edeceklerini umuyordum.

Farrin'in başının arkasını tutarak onu hareketsiz tuttum ve bana bakmaya zorladım.

"Dinle," dedim çabucak. "Şarkı söylemeni istiyorum."

Farrin'in gözleri büyüdü. Yanımdan geçip kaosa baktı - Vilia düşüyor, Vilia yeniden yükseliyor; Ryder'ın okları, Phaidra'nın asası, Mara olan dağ gibi, yorulmak bilmez güç; Brethaeus'un yavaş, amansız yaklaşımı. Sadece bir kez arkama baktım ve Brethaeus'ların sessizce, hep birlikte sağ kollarını kaldırdıklarını gördüğümde korkunç bir korku şoku içimi parçaladı. Altımızdaki zemin titremeye başladı.

Çaresiz bir halde Farrin'e döndüm. "Mara'ya bak. Burada evde olduğundan daha güçlü. Bence biz de öyleyiz. Bu ister Fae kanı olsun ister başka bir şey, artık bunun bir önemi yok. Onu kullanmak zorundayız."

Farrin başını salladı. "Hayır, yapamam. Burada olmaz. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yalnız olmayacaksın. Yapmam gereken kendi sihrim var." İçimi korku kaplamış olsa da ona gülümsemeye çalıştım. "Bu ormanı paramparça edeceğim Farrin. Bulabildiğim kötü adamları gövdeleri kadar kalın ağaç köklerine saracağım. Sen de şarkı söyleyip geri kalanları dize getireceksin. Anladın mı?"

"Gemma, *hayır*. Lütfen benden bunu isteme." "Ölmemizi mi istiyorsun, Farrin?"

"Diğerleri yapabilir, *sen* yapabilirsin-"

Onu sarsmak istedim. "korkuyorsun?"

Gözleri sert ve öfkeliydi ama ben bunun ötesini gördüm. Çok sevdiği piyanosunu çalmak için oturmuş, ancak birkaç dakika sonra adını haykıran, kendilerine dokunması için hıçkıran iki yüz kişinin hücumuna uğrayan on dört yaşındaki korkmuş kızı gördüm.

Farrin sert bir sesle, "Sihrimin memlekette insanlara neler yaptığını gördün," dedi. "Burada ne yapacağımı nereden bilebilirim ki?"

Arkamdan bir çığlık geldi; kime ait olduğunu bilmiyordum ve en kötüsünden korkarak kalbim boğazımda döndüm. Mara, Phaidra, Mara-

Ama ikisi de değildi. Brethaeus'lardı: önce bir, sonra iki, sonra beşi birden grotesk bir koro halinde tiz bir nota haykırıyordu. Sağ kollarını havaya kaldırdılar ve sol kollarını kaldırmaya başladılar. Feryatları gittikçe yükseliyordu, öyle sağır edici, şeytani bir sesteki ki kulaklarım acıyla patladı.

Bu bir büyüydü. Yeni, daha güçlü bedenim -bu toprakların sahip olduğu her ne kadim güç varsa onunla desteklenmişti- evimde olduğu gibi ağrımıyor ya da buruşmuyordu ama yine de yaptıkları kötü büyüün varlığını hissediyordum. Üzerime ezici ve kavurucu bir sıcaklıkta büyük bir baskı çöktü ve tam nefes almak için soluk soluğa kalmaya başladığımda, titreyen zemin patlayarak açıldı.

Brethaeus'un büyüyle dirilen ölülerin ruhları olan hayaletler topraktan fırladı. Orman aniden ağaçlardan daha uzun ve cılız, gözlerimi sabitleyemeyeceğim kadar hızlı yılansı gölgelerle . Hayaletlerle çocuk hikâyeleri ve arcana kitapları dışında hiç karşılaşmamıştım ama yine de onları ne olduklarını hemen anladım. Aynı şekli bir andan daha uzun süre korumuyorlardı: bir an kapı kadar geniş, karanlık bir sütun; bir sonraki ince bir çizgi, kör edici beyaz. Üzerimde eller hissettim, kulaklarıma o kadar yakın fısıldayan sesler duydum ki sanki içimden geliyor gibiydiler. Sadece tek bir kelime söylediler: ismim. *Gemma. Gemma. Gemma.*

Ormanı duman gibi kapladılar. Diğerlerinin sadece kısa görüntülerini yakalayabiliyordum -Mara'nın yumrukları, Ryder'ın okları, Phaidra'nın asası, Brethaeus'un beş ifadesiz beyaz maskesi.

Nereye gittiğimi bilmeden koşuyordum, önümü birkaç adımdan fazla göremiyordum ama yine de ağaçları hissedebiliyordum: altımda köklerinin ağını, üstümde dallarının gölgesini. Ben nereye koşarsam, onlar da peşimden geliyordu, uzuvları inliyor ve gıcırdayıyordu.

Brethaeus'u tuzağa düşürdüğümüz gün Talan'ın bana öğrettiği küçük duayı mırıldandım: *Dehşet. Şehvet. Öfke.*

Gücüm hemen cevap verdi, kolay ve istekli. Beyaz şimşek vücudumda parladı ve tekrar toprağa indi. Kökleri topraktan söktüm, fırlattım

onları doğrudan büyücülerin yarı maskelerine yönelttim. Ama bu sefer benden ne bekleyeceklerini biliyorlardı. Üç Vilia önlerine sıçradı, efendilerini koruyorlardı; kökler kırbaç gibi içlerinden geçti ve Vilia yere yığıldı, kopan vücut parçaları toprağa düştü. Tekrar denedim - dudaklarımda bir özürle yakındaki bir ağaca uzandım, onu boylu boyunca topraktan kopardım, bir koçbaşı gibi Brethaeus'a doğru uçurdum - ama katlettiğim Vilia'lar çoktan yeniden bir araya gelmişti, korkunç yamalı bebekler bir anda tekrar dikilmişti. Ağaç karınlarına çarptı - bir, iki, üç - ve onları çalıların arasına geri uçurdu.

Brethaeus'lar hareketsiz, gözlerini kırpmadan bizi izlediler. Maskelerinin ardındaki yüzlerini göremesem de -yüzleri *olup* olmadığından bile emin değildim- eğlencelerini, zevklerini hissedebiliyordum ve sırf zevk için bizimle oynayabildikleri kadar oynamaya devam edeceklerini biliyordum.

Tekrar tekrar denedim, sarmaşıklar yılanlar gibi hızla yere tıslıyordu, ama her zaman, her zaman, Vilia benden daha hızlıydı, hırıltılı ve cesurdu, efendileri için tasarlanan her darbeyi alıyordu.

Sağ tarafıma sert bir şey çarptı ve düşüp başımı yere çarptım. Başımı kaldırdım, sersemlemiştim, kan tadı alıyordum ve Rennora'nın benden az ötede çömelmiş, ellerini toprağa dayamış, tekrar saldırmaya hazır olduğunu gördüm.

Rennora sıçradığı gibi Phaidra da aramıza atladı. Vücutları birbirine çarptı ve yere düştüler, sarmaş dolaştılar, hırladılar ve ben Phaidra'nın adını haykırdım, ona uzandım - ama sonra karanlık önüme düştü, uçup gitmeden önce bir anlığına sesimi boğdu. Uzun gri bir gölge nefes alamayacağım kadar sıkı bir şekilde etrafımda kıvrıldı, sonra beni serbest bıraktı; şimşek gibi keskin, beyaz bir ısı şimşeği görüşümü yırttı ve sonra kayboldu.

Hayaletler: üzerime üşüşüyorlardı. Bir yerde uzun süre kalamıyorlardı - bana doğru koşuyor, etrafımda dolanıyor, ağızma ve burnuma yapışıyor ve sonra tekrar gidiyorlardı - ama o kadar çoktular ki

ve gelmeye devam ettiler, korkunç fısıltıları kulaklarıma ve dişlerimin arasına süzülüyordu: *Gemma. Gemma. Gemma.*

Kız kardeşimin adını haykıracak kadar uzun süre onlardan uzaklaştım. "Farrin, *lütfen!*"

Etrafımda daha fazla hayalet dönüyor, uğuldayan bir rüzgar gibi beni kamçılıyor, diğer tüm sesleri kesiyordu - ta ki fırtınalarla karanlık bir gökyüzünde parlamak için savaşılan tek bir iğne ucu kadar zayıf bir ışık gibi, en büyük kız kardeşimin tatlı, kristal sesini duyana kadar.

Şarkı tanıdık değildi ama sesi eve, Ivyhill'e, olması gerektiği gibi, hepimiz bir arada ve bir bütün olarak dönmek gibiydi. Annem bizi hiç terk etmemişti ve Mara da Middlemist'e hiç gitmemişti. Hiçbir zanaatkar bana dokunmamıştı; hiçbir ateş evimizi yakmamıştı; Farrin dumanın tadını hiç bilmemişti. Ve babam bana baktığında, sıcak, sevimli ve nazikti; öfke, yorgunluk, suçluluk ya da korku yoktu.

Özlem dolu bir melodiydi, karşıya geçmemize yardım eden ürkütücü sesten çok daha güzeldi. Farrin'in sesinde aldatma yoktu, hile ya da gündem yoktu. Her notadan bir sonrakine süzülüştü içimi sızlatan bir öpücük gibiydi. Eğer yıldızlar şarkı söyleyebilseydi, sesleri onunki gibi olurdu: saf ve temiz, zengin ve kolay ve yaşlanmayan.

Farrin'in şarkısı ormana yayılırken, hayaletler benden uzaklaşmaya başladı. Uzaklaştılar, sonra geri döndüler, gözlerimin köşelerinde gölgeler. Coşkulu bir karmaşa içinde birbirleriyle çarpıştılar, yere çarptılar. Ağaçlara çarptılar, dalları sağa sola savurdular.

Kendimi ayağa kaldırdım, dizlerim jöle gibiydi ve nefesim keskin, acı veren patlamalar halinde geliyordu. Rennora bana sertçe vurmuştu; her tarafım morarmıştı. Farrin'i aradım, onu bıraktığım ağacın yanında dururken gördüm - şarkısının neşesinden pembe ve altın rengi kızarmıştı. Gözleri açık ve berraktı, vücudunun hatları rahatlamış, kendinden emindi. Bir chimaera ile karşılaşan bir Yukarı Ordu askeri bundan daha zorlu görünemezdi. Saçmaydı.

Farrin'in savaşmaktan aciz olduğunu düşünüyordu; zırhı şarkıydı ve silahları sesi, çevik parmaklarının gücü ve kulağının hassasiyetiydi.

Ryder onun önünde korumacı bir şekilde duruyordu, yaylı tüfeği nişan almış ve hazırđı. Sakallı yüzünde öylesine tutkulu, öylesine vahşı bir ifade vardı ki, son derece özel bir şeye izinsiz girdiğimi hissettim. Ona bir kez baktığımda, herhangi biri ya da bir şey Farrin için gelirse, ona dokunmalarına izin vermeden önce öleceğini anladım.

Kız kardeşlerimden en azından birinin güvende olduğundan emin olarak döndüm, kalan gücümle savaşmaya devam etmeye hazırđım, ancak her nefes acı veriyordu ve bir kaburgamı kırıp kırmadığımı merak ediyordum. Rennora ve Phaidra hâlâ savaşa kilitlenmişti ve Mara kalan Vilia ile aynı anda savaşıyordu. Harikaydı, nefes kesiciydi; yükseldiklerinde onları dümdüz ediyordu. Ona doğru uçtuklarında, kolunun hızlı bir darbesiyle onları havadan yere savurdu.

Sonra bir tanesi Mara'ya doğru başını eğdi, hücumu hazır bir boğa gibi ona doğru koştu ve sertçe karnına sapladı.

Kız kardeşimin uçmasını dehşet içinde izledim. Sırtını bir ağaca çarpana kadar yerde savruldu. Ondan sonra hareket etmedi.

"Ryder!" Çığlık attım, çılgınca işaret ettim ama o çoktan ateş etmişti, okları havada savruluyor ve hedeflerine saplanıyordu. Bir Vilia düştü, sonra bir başkası; ama her yanımda zavallı bir korku ürpertisiyle kızarıırken, Brethaeus öyle istediği sürece tekrar ve tekrar dirileceklerini biliyordum.

Sonra kolumda bir el: Alastrina beni ağaçların arasında saklanmam için geri çekiyordu.

"Hayır!" Çığlık attım, işe yaramaz bir şekilde koluna vurdum. şaşırtıcı derecede güçlüydü, tutuşu demir gibiydi. "Bırak beni! Mara'nın yardıma ihtiyaçı var!"

"Kapa çeneni ve yoldan çekil," diye tısladı Alastrina. Sonra başını ormana doğru salladı ve sırtıttı. "şunu izle."

Mara için endişelenmekten aklımı öyle kaçırmıştım ki, çılgınca bir an için arkasında durduğumuz ağacı söküp Alastrina'yı yere çarpmak için kullanmayı düşündüm. Ama sonra bir ses duydum; gök gürültüsü gibi alçak bir gümbürtü. Önce sessiz, sonra daha yüksek, daha yakın, sağır edici. Gökyüzüne baktım, fırtına bulutları görmeyi bekliyordum, ama onun yerine büyük, dalgalı bir siyahlık gördüm - uzakta, ama hızla yaklaşıyordu.

Yanımda, Alastrina Ekkari mırıldanmalarına devam ediyordu ve bir anda ne olduğunu o kadar büyük bir rahatlamayla anladım ki dik durmak için ağaca sertçe yaslanmak zorunda kaldım.

Kuşlar. Kara bulut *kuşlardı*.

Ormana indiler, yüzlercesi: tüylü siyah kanatlar, yarasa gibi tüylü yuvarlak vücutlar, çatalı etli kuyruklar, orta parmağım kadar uzun keskin kahverengi gagalar. Dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde bakakaldım. Aslında kuş değillerdi; Eski Çağ yaratıklarıydılar, belli belirsiz kuş görünümündeydiler ama başka türlü canavar gibiydiler. Belki Chimaeralar ya da daha da garip bir şey.

Alastrina'ya baktım, gölgelerin içinde vahşileşirken tam olarak ne çağırdığının farkında olup olmadığını merak ediyordum ama gayet memnun görünüyordu. Orada durmuş mırıldanırken, mavi gözleri parıldarken onda vahşi bir şeyler vardı.

Kuşlar ağaçların arasından korkunç bir kakofoni halinde gürlüyordu. Brethaeuslar geri çekildi, maskelerini gökyüzüne kaldırdılar. Kaçmaya çalıştılar ama ölümler üzerindeki tüm güçlerine rağmen bundan kaçamadılar. Kuşlar, durdurulamaz siyah bir dalga halinde üzerlerine çullandı. Kötü pençeleriyle Brethaeus'lara yapıştılar, gagalarıyla onları bıçakladılar. Çığlık atan, çırpınan ağırlıkları korkunç olmalıydı; büyücüler neredeyse bir anda yere yığıldılar ve çığlık atmaya başladıklarında, hepsi o kıvranan kara bulutun içine gömülmüştü, sesleri duymak korkunçtu, düzensiz ve sözsüz. Güç yok, zekâ yok, sadece saf hayvani ıstırap.

Brethaeus'lar kapana kısılinca Vilia'lar da en az hayaletler kadar şaşkın bir dağıldılar. Ryder onlar kaçarken ikisini sırtından vurdu, sonra

yayını indirdi ve diğerlerine ters ters baktı. Okları bitmişti ve kız kardeşiyle aynı Ekkari kelimeleri mırıldanmaya başladı.

Bulacağım şeyden korkarak Mara'ya koştum ama o çoktan ayağa kalkmaya başlamıştı, her zamanki gibi güçlü ve bütün görünüyordu. Bir hıçkırıkla ona sarıldım, o kadar sıkı sarıldım ki canım acıdı ama umurumda değildi. Eğer yapabilseydim, hayatımın sonuna kadar ona sarılırdım.

"Ben iyiyim Gemma," diye mırıldandı ve sonra nazikçe benden ayrılarak harap olmuş ormana baktı - her yerde devrilmiş ağaçlar, onları söktüğüm yerde büyük yarıklar vardı.

Farrin sonunda şarkısının bitmesine izin verdi. Son nota kaybolduğunda biraz sallandı, belli ki düşmek üzereydi. Ryder kuşları vahşileştirmeyi aniden bıraktı, yayını bıraktı ve Farrin'i yere yığılmadan yakaladı ama Farrin ona bir bakış attı ve buna hemen bir son verdi. Yüzü öfkeyle karardı ve onu geri itti.

"Dokunma bana Bask," diye tısladı, sendeleyerek uzaklaştı. "Biz müttefikiz, arkadaş değil. Eğer yardımına ihtiyacım olursa, isterim."

"Peki," dedi kısaca, ifadesi anlaşılmazdı. "Bir dahaki sefere düşmene izin vereceğim."

Alastrina kendini beğenmiş bir ifadeyle ağaçların arasından ilerledi. Ellerini kalçalarına koymuş, Brethaeus'un solan, gürleyen çığlıklarından hiç etkilenmeden yaptığı işi inceliyordu.

"Onlara ne yapmalarını söyledin?" Ona sordum.

"Yakınlarda ve aç olan her şeye bir çağrı gönderdim," dedi kesin bir ifadeyle, "ve onlara maske takan insanları gelip yemelerini, kemiklerine kadar temizlemelerini söyledim. Görünüşe göre yabanılık burada da Edyn'de olduğu kadar işe yarıyor. Bir şey değil." Ryder'a baktı ve memnun bir şekilde başını salladı. "Ve iyi iş çıkardın kardeşim. Senin yardımın olmadan bitiremezdim."

Sonra bana baktı ve gülümsemesi düştü. Başını sallamadan önce yüzünde yumuşak ve hüzünlü bir şeyin titreyişini gördüğümü sandım.

"Vilia dostunuz Ashbourne," dedi.

Phaidra.

Soğuktan donmuş bir halde arkamı döndüm ve Alastrina'nın gördüğü şeyi gördüm; iki Vilia yere yayılmış, kıpırdamadan yatıyordu. Bir tanesi Ryder'ın oklarından biriyle boğazından bıçaklanmıştı ve ağzı açık bir şekilde gökyüzüne bakıyordu: Rennora, yumruğu bir bıçağın etrafında kenetlenmiş, siyah gözleri ölümle donmuş

-*Gerçek* ölüm, artık Brethaeus'lar onu diriltmek için orada olmadığına göre.

Ve diğeri.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım, Phaidra'nın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Yanağına dokundum; çiçeklerden oluşan yaralı bir sırt avucuma bastırdı. Gözleri buğulanmış, amaçsızca dalmıştı. Yüzümü bulamıyordu.

Ağlamayı reddettim. Phaidra en yüksek cesaretimi hak ediyordu. "Phaidra," diye fısıldadım. "Beni duyabiliyor musun?"

Hayattaydı ama sadece birazcık; korkunç bir karın yarası kanla simsiyah parlıyordu. Yaradan solmuş çiçekler dökülüyordu. Göğsü hızla inip kalkıyor, düzensiz nefes alıp veriyordu ve sonunda gözleri benimkilerle buluşmak üzere açıldı.

"Üzülme Imogen," diye mırıldandı. "Bir mağarada ölmekten çok daha iyidir."

Eğildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım, böylece benden başka hiçbir yere bakamıyordu.

"Dostum," diye fısıldadım, "birbirimizi yeterince uzun süredir tanımıyorduk. Yeterince uzun değil. Keşke yıllarımız olsaydı." Phaidra'nın ağzının seğirdiğini gördüğümü sandım. "Özgür."

Ona gülümsedim, artık gözyaşlarımı tutamıyordum. "Evet. Özgürsün, Phaidra. Şimdi dinlen."

Dudaklarımı yavaşça alnının düğümlenmiş derisine, çiçekli bir yara izinin tam ucuna bastırdım. Orada bir süre oyalandım, kendimi toparladım ve topuklarımın üzerinde geri oturduğumda Phaidra gitmişti. Paltomun altından deri kordonu üzerinde Una'nın küçük oymasını buldum ve kalbime bastırdım.

Mara yanımda diz çöktü. "İyi bir ölümle öldü," dedi bana sessizce. Sesindeki kararlı sıcaklık beni rahatlatmıştı; Mara bir arkadaşını savaşta kaybetmenin ne demek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Kendi seçtiği bir öldü," diye ekledi Mara, elimi nazikçe sıkarak. "Özgür bir yaratık olarak öldü. Bunu başarmasına sen yardım ettin." Konuşmadan başımı salladım. Phaidra'nın bedeni üzerinde dua etmek, ölü tanrılara onu sonunda Ryndar'a, sonunda huzur bulacağı ve hiçbir büyücünün onu bulamayacağı Uzak Işık Diyarı'na göndermeleri için yalvarmak istedim. Ve ondan sonra, yapılacak çok şey vardı: bütün ormanın aramak, Kilraith'in lanetinin çapasını bulmak-

Dehşet şimşek gibi hızlı geldi. Ayağa fırladım ve çılgınca ağaçları aradım.

"Talan?" diye bağırdım. "Talan!"

Ormana daldım, dalların altından geçtim, beni selamlamak için kıvrılan sarmaşıklara gözyaşları içinde vurdum. Ama Talan'ı en son gördüğüm yere ulaştığımda -elleri kulaklarının üzerinde, bir ağacın kökleri arasında büzülmüştü- orası boştu. Orada değildi. *Hiçbir yerde* yoktu.

Panik dünyayı bulanıklaştırdı. Diğerlerine doğru döndüm.

"Nerede o?" Sanki benden gizli bir bilgi saklıyorlarmış gibi sordum. Alastrina'yı buldum; çok sakindi. Arkadaşım daha yeni ölmüştü ve hepimiz hayatlarımız için savaşırken aşkım ortadan kaybolmuştu ve Bask Hanesi'nin bu amansız benim hissettiğim dehşeti hissetmesine ihtiyacım vardı.

"Ona ne yaptın?" Ben talep ettim.

Alastrina şaşkınlıkla bana baktı. "Delirdin mi sen? Ben ona hiçbir şey yapmadım. Bunca zamandır buradaydım, çıldırıyordum ve bu süreçte hayatlarımızı kurtardım, hatırlatırım."

Ben başka bir şey söyleyemeden Farrin dirseğine dokundu.

"Gemma, bak," dedi sessizce, denize doğru bakarak.

Gördüm ve gördüğüm manzara karşısında kalbim duracak gibi oldu.
Ryder'ın arkamdan alçak sesle küfrettiğini duydum.

Karanlık bir figür, ormanın ötesindeki tarlada hızlı bir yol açıyordu.
-Talan, hızla kıyıya ve onun üzerinde bir canavar gibi tünemiş, altın gözlü ve bekleyen eve doğru ilerliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Talan'ın atalarının evi olan Brimgard'ın kapısından içeri adımımızı atar atmaz yalnız olmadığımızı anladım.

Ev karanlık ve akıl almaz derecede büyüktü. Tüm duvarlar koyu kırmızı, orman yeşili ve sessiz altın renginde karmaşık desenlerle kaplanmıştı. Lambalar özenle yapılmış demir konsolların içinde sıcacık parlıyordu. Ryder uğursuz bir şekilde açık bırakılmış olan ön kapıları iterek açtığında bizi tertemiz koyu renkli ahşaptan yapılmış büyük bir merdiven karşıladı.

Umuttan çılgına dönmüş bir halde hemen merdivenlerde, giriş holünden ayrılan koridorların ağızlarında, her gölgede, her altın ışık havuzunda Talan'ı aramaya başladım. Ama hiçbir yerde yoktu. Evin görebildiğim kısmı boştu.

Ve yine de bir yakınlık hissi, ensemde nefes alan biri.

Hayır, yalnız değildik.

Oh, Talan, diye düşündüm. Nerede ol, güvende ol. Bana geri dön.

Adını haykırmak, onu aramak için evin içinde koşuşturmak istiyordum ama bunun yerine kendimi sakinleştirmeye ve daha dikkatli bir şekilde aramaya çalıştım. Girişteki parke zemin tertemizdi ve pelüş halılarla kaplıydı. Duvarlara yerleştirilmiş oyuklarda heykeller vardı: sırtan ve boynuzlu mavi damarlı mermer canavarlar; benekli yeşil patinalı gururlu bronz küheylanlar; taştan yapılmış çıplak insanlar, bazıları bariz bir ıstırap içinde bükülmüş, yüzleri

Sessiz ıgllıklarla ağızları bir karış açık, diğlerleri açık ve gülümseyerek sadece kendilerinin görebildiği sevgililerini karşılıyorlardı.

Altında yeşilliklerle dolu iki büyük beyaz vazo duran büyük merdivene yaklaştım. Yapraklarda tuhaf bir görünüm vardı, kadifemsi bir tüylenme ve ağaçları topraktan sökmeme yardım eden aynı güç beni araştırmak için yaklaştırdı.

Her yaprak kocaman, yüzümün büyüklüğündeydi ve kenarları kıvrım kıvrım saçaklıydı. Yaprakların arasından dikenli bir buket kırmızı çiçek fişkırıyordu ama beni asıl ilgilendiren yaprakların kendisiydi. Yeterince yaklaştığımda, uzaktan fark ettiğim tüylerin aslında küle benzeyen ince gri bir kaplama olduğunu gördüm

Yapraklara uzandım, sonra tereddüt ettim. Ceketimden küçük bir düğme kopardım ve en yakın yaprağın üzerine bıraktım.

Düğme külün içine gömüldü ve gözlerimin önünde parçalandı, pirinç kaplaması yavaşça döküldü ve geriye sadece ince bir duman kaldı.

Yapraklar hafifçe kıvrıldı, titredi. Tatmin oldum.

Şimdi onu ararken, her nesneyi kaplayan aynı soluk kül parıltısını gördüm: heykeller, lambalar, duvarlarda yaldızlı çerçeveler içinde asılı duran yağlı boya tablolar. Bu resimler beni huzursuz ediyordu. Betimledikleri figürler ben bakmadığım zamanlarda değişiyor gibiydi; bir tanesi durgun bir manzaradan kıvranan aşıklara, sonra da altın zincirlerle ağırlaştırılmış bir asker paltosu giymiş gururlu, havasız görünümlü bir adama dönüştü. Gözleri maviydi, sonra siyah, yüzü soluk, sonra kürklü, alaycı, sonra bir kez daha soluk, sıkılmış ve hareketsiz. Duvarlar resimlerle doluydu, ışık loştu; tüm bunları hayal mi ediyordum?

Titreyerek elimi ceketimin altına soktum ve Phaidra'nın Una'ya yaptığı oymayı buldum. Onu sıkıca kavradım, kenarlarını parmaklarıma bastırdım.

"Hiçbir şeye dokunmayın," dedim diğelerine. "Burada bizimle birlikte bir şey var. Kül, küf ya da... Ne olduğunu bilmiyorum ama dokunursanız sizi yakar. Bak." Merdivenlerin diğler tarafında duran bitkiye gittim ve

ceketimden bir düğme daha çıkardım ve bir yaprağın üzerine bıraktım. Hepimiz düğmenin hafif bir tıslamayla dumana dönüşmesini izledik.

Alastrina dehşet içinde dumana baktı.

Farrin hasta görünüyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki burası bir ölüm tuzağı," diye mırıldandı Ryder, yaylı tüfeği dolu ve hazır halde en yakın koridora bakarken. Sırtındaki sadak bir kez daha doluydu; bulabildiği her oku bulmak için ormanı didik didik etmişti.

Kendisi için bile son derece solgun olan Mara, "Bir keresinde başka bir Rose bana böyle bir şeyden bahsetmişti. Ne olduğunu bilmiyordu: küf, kül ya da bir tür zehir. Yıllar önce kazara karşı tarafa geçenlerden biriydi. Ben oldukça gençtim. Edyn'e geri döndüğünde, eskisi gibi değildi. Tüm dünyayı ciğerlerine çekmekten ve bir kez oraya girdikten sonra tüm duyularını, her şeyi görme şeklini nasıl değiştirdiğinden bahsedip duruyordu. Hepimiz onun uydurduğunu düşündük. Biz küçükleri korkutmak için hep bir şeyler uydururdu. Eğitimimizin bir parçası olduğunu söylerdi."

"Bu Rose hâlâ hayatta mı?" Alastrina sordu.

"Hayır." Mara'nın sesi çelik gibiydi ama gözlerinde tam olarak saklayamadığı bir acı gördüm. "O kendi canına kıydı."

"Oh, mükemmel. Nefes almayı bırakırsak ölürüz, nefes almaya devam edersek de vücudumuzu Eski Ülke toksinleriyle doldurur, aklımızı yitirir ve kendimizi öldürürüz."

Ryder gergin bir sesle, "Bu hiç yardımcı olmuyor, Trina," dedi.

"Phaidra'nın oymalarını yakınıınızda tutun," dedi Mara hepimize. "Mümkün olduğunca onlara dokunun. Elimizden geldiğince kendimizi eve demirlemek zihnimizin berrak kalmasına yardımcı olacaktır."

Otoriter bir tavırla konuşuyordu ama bize neyin yardımcı olabileceği konusunda sadece tahmin yürüttüğünü biliyordum. Yine de terleyen parmaklarımı Una'ya doladım ve ona sıkıca sarıldım ve Phaidra'yı düşündüm, ne kadar gergin ve sevgili görüldüğünü

tılsımı bana sunarken. Bu düşünce harika olduğu kadar korkunçtu da; ani kederim karşısında nefes almak zordu.

Sonra Farrin yanıma geldi, gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Çapa demişken," dedi sessizce, "eğer lanetin çapası bu evde bir yerlerdeyse, o da bu zehirle kaplanmış olabilir. Onu bulabiliriz ama dokunamayız."

"Ya da onu bulana kadar," dedim, "o kadar çok solumuş olacağız ki gözlerimiz bize oyun oynamaya başlayacak ve aslında dokunmak güvenli değilken dokunabileceğimizi *düşüneceğiz*."

"Ve kendi ellerimizi yakacağız," dedi Farrin belli belirsiz. "Eğer o kadar ileri gidebilirsek. Zemin de zehirli mi?"

Ona cevap veremedim. Tek bildiğim, şu ana kadar ayaklarımın zarar görmediği, bu da bir şeyin -ya da birinin- en azından şimdilik devam etmemi istediği anlamına geliyordu. Ve beni ne kadar korkutursa korkutsun devam edecektim.

Sertçe yutkundum, tılsımına bağlı deri kordonu başımın üzerinden geçirdim ve Una'yı hafifçe ceketimin cebine soktum. Ona daha kolay dokunabileceğim bir yerde ihtiyacım vardı. Cebimdeki ağırlığı beni rahatlatıyordu. Merdivenleri geçip geniş perdeli kapılarla birbirine bağlanan üç büyük odaya girdim; bu odaların gösterişli partilere ev sahipliği yapmak için tasarlandığı belliydi. Tavanlardan sarkan avizelerden elmaslar damlıyordu. Koyu kırmızı duvarları dev aynalar süslüyordu. Yansıyıp sadece bir kez baktım, sonra hızla gözlerimi kaçırdım. Cam çarpıktı, belki de büyüyle yapılmıştı; yansıyam uzun, ürpertici ve yabancıydı, sanki kendimi bir kabusun şekilsiz dürbününün içinden görüyorum.

"Ne kadar çok şeyin ters gidebileceğini düşünemiyoruz," diye fısıldadım Farrin'e, ama aslında tam da bunu yapıyordum. "Talan'ı bulmak zorundayız. O tüm bunların içinden nasıl güvenli bir şekilde çıkılacağını bilir."

"Öyle mi?" Farrin'in sesi kuşkuluydu. "Evinin denize düştüğünü söyledi ve gördüğünün, doğru olduğunu düşündüğü şeyin bu olduğuna inanıyorum. Yani ya

gördüğü şey bir yanılsamaydı ya da *birileri* evi denizden çıkarıp yeniden monte etmişti ya da-

"Ya da tamamen yeni bir ev inşa ettiler. Bir zamanlar olanın bir yankısı."

İkimiz de *Kilraith* kelimesini söylemeye cesaret edemedik ve ben buna sevindim. O korkunç evde onun adını anmak yapabileceğimiz en olağanüstü aptalca şey gibi geliyordu.

Birden odadaki hava değişti, sıkıştı. Ağırlığı omuzlarımı yaktı. Yanımda Farrin kaskatı kesildi. O da hissetmişti.

Bu odada bizimle birlikte bir şey vardı.

Etrafımda döndüm. Gözümün ucuyla aynadaki yansımam karanlık bir şekilde titriyordu.

Ama odanın girişinde duran şey bir canavar değildi, en azından eski türden değildi.

Babamızdı.

Bana gülümsedi, yüzü sıcak ve yumuşaktı. "Merhaba Imogen. Tanrılara şükür hayattasın. Endişeden aklımı kaçırmıştım."

Anında rahatlardım ve başım döndü. Neredeyse ona koşacaktım. Olan biten her şeyi boş verin; zanaatkârı ve onca yıllık yalanları boş verin. Babam beni kurtaracaktı. Beni kollarıyla saracak ve bu korkunç evden sağ salim çıkaracaktı. Bana zarar vermeye çalışan her yaratığı yerle bir edecekti. O Lord Gideon Ashbourne'du, meshedilmiş bir nöbetçiydi.

Ama ileri doğru bir adım attığımda, cebimdeki Una'nın hafif ağırlığı kalçama çarptı.

Hemen durdum, tüylerim diken diken oldu. Önümde duran adam kesinlikle babama benziyordu; Farrin'inki gibi altın sarısı saçları, kahverengi gözleri, düzgün kesilmiş sakalı. Uzun boylu ve zayıftı, asilzade kıyafetleri içinde bir askerdi: beyaz yakalı, gri, ince bir yazlık takım elbise ve brokarlı yeşil bir yelek. Sesi kendisine aitti, zengin ve tanıdıktı, hayatım boyunca duyduğum sesin aynısıydı ama yine de kendimi ona gitmeye zorlayamadım.

Babamın kaşları hafifçe çatıldı. "Ne oldu, tatlı kızım? Çok korkmuş görünüyorsun." Elini uzattı. "Gel benimle. Eve gidelim."

Kendimi ondan ayırmak korkunçtu ama bir şekilde başardım.

"Farrin?" Hemen arkamda kız kardeşimi görmeyi umarak döndüm ama o çok uzakta, üç devasa balo salonunun diğer ucundaydı. Yumrukları iki yanında, başka bir koridora açılan boş bir kapıya bakarak kaskatı duruyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi sertçe. "Beni terk et. Bırak beni yoksa seni öldürürüm."

Farrin öfkeyle kızarmış bir halde kapıya doğru döndü ve sanki duyamadığım bir şeyi dinliyormuş gibi bir an öylece durdu. Ona doğru aceleyle ilerlerken boğazıma mide bulandırıcı bir his doldu. Yüz ifadesi buruşmuş, duruşu yenilgiyle çökmüştü. Yüzünü parmaklarının arkasına sakladı.

"Bırak beni, *lütfe*," diye fısıldadı. "Bunu bir kez yaptın, şimdi tekrar yap. Sana yalvarıyorum."

Omuzlarından tuttum. "Farrin? Farrin, bana bak."

Ama ben kendimi tutup ona tokat attığımda bile yapmadı. Sadece ellerinin içine bakarak ağladı. Onun yanından geçip boş kapıya doğru yürüdüm ve koridora baktım. Koridorun tamamı boştu: koyu yeşil duvar kâğıtları, neşeli altın lambalar, her birkaç adımda bir asılı duran yağlı boya tabloların pırıl pırıl dokusu.

Kapı aralığından tökezleyerek geri döndüm, Una'yı almak için elimi cebime attım, babam olduğunu iddia eden şeyin yanından geçerek odanın içinde koştum ve giriş holüne döndüm. Büyük merdivenin dibinde kanım donarak kısa bir süre durdum.

Ryder uzak köşelerden birine büzülmüştü, yüzü ıstırapla kaplanmıştı. Yayı yerde unutulmuş bir şekilde yatıyordu. Onun yukarısında, duvarın içine yerleştirilmiş bir oyukta, sırttan bir heykel kendi giysilerini yırtma eylemi içinde donmuş bir halde duruyordu. Ben izlerken Ryder aniden uyanmış şekilde doğruldu ve yanındaki duvara döndü. Avuçlarını duvara dayadı ve kulağını duvara .

Nefes nefese dinledim.

"Tanrılar bana yardım etsin, o duvarların içinde," diye fısıldadı.

Sonra döndü ve beni gördü. Yüzü umutla aydınlandı. "Çabuk, gel yardım et! Duvarın içinde ve nefes alamıyor!"

Önce tırnaklarıyla, sonra da sadağından çıkardığı bir okla duvar kağıdını tırmalamaya başladı. Okla duvarı oyuyor, çalışırken korkunç çaresizlik çığlıkları atıyordu. Kâğıdın yırtık pırtık şeritleri sıyrıldı ama Ryder teselli edilemez bir haldeydi, çılgına dönmüştü. Oku bir kenara fırlattı, ağır heykeli yuvasından söktü ve gülümseyen kafasını duvara çarpmaya başladı.

Neredeyse durması için bağıracaktım, ellerini yakacaktı, ama yaralanmamış görünüyordu, derisi bütün ve solgundu ve rahatlasam mı yoksa daha da korksam mı karar veremiyordum. Ev -ya da evi her ne yaptıysa- bizi nasıl ve ne zaman zehirleyeceğini seçebilir miydi? Ryder'ın elleri, bu bilinmeyen mimar onun çırpınışını izlemeye doyduğunda küle mi dönüşecekti?

"Neden bana yardım etmiyorsun?" Ryder öfkeyle bana seslendi ama onu toz bulutları içinde orada bıraktım ve şaşkınlıkla giriş holünü geçtim. Alastrina'nın yavaşça merdivenleri tırmandığını görünce durdum. İkinci kattaki sahanlığa bakıyordu.

Ben izlerken Alastrina sessiz bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Gösterişli ahşap trabzanın arkasına saklanmaya çalıştı ve altındaki boş merdivene döndü.

"Sadece çok sessiz ol," dedi, "böylece bizi bulamayacaklar. Burada bulamazlar. Hiçbir zaman."

Umutsuzca etrafımda döndüm. Mara. Mara neredeydi?

Babam denen şey ellerini arkasında kavuşturmuş beni izlemek için giriş holüne çıkmıştı.

"Imogen, beni endişelendiriyorsun," dedi. "Artık benimle gelmen gerektiğini düşünüyorum. Burası senin için iyi değil. Şimdi gel, sana yardım edeyim."

buradan. Yolu biliyorum."

Diğer yöne, büyük merdiveni geçip henüz görmediğim bir koridora doğru aceleyle ilerledim.

"Imogen, kes şunu," dedi sertçe. Hayal kırıklığı sesini inceltti.

Onu görmezden geldim ve gölgeleri aradım, kalbim hızla çarpıyor, ellerim Una'nın tahta karnında terliyordu. Koridorun yarısında, altın rengi bir ışık yayan iki geniş kapı açık duruyordu. Mara'nın adı dudaklarımda içeri koştum ve onu pırıl pırıl bir mutfakta buldum; tavandan sarkan bakır tencereler, duvarlara yerleştirilmiş dört büyük taş fırın, içinde neşeyle çıtırdayan bir ateşin bulunduğu devasa bir ocak ağızı.

Ve Mara, denize bakan geniş bir pencerenin yanında duruyordu.

Elinde parlayan gümüş bir satır vardı.

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan," dedi, ağlamaktan sesi kısılmıştı, "sanırım haklısın."

Satırı boğazına doğru kaldırdı. Küften ya da külden eser yoktu ama bıçağı yeterince tehlikeliydi; gümüş rengi ve keskin, ateş ışığında bana göz kırpıyordu.

Odayı boydan boya geçtim ve ona çarptım. Satır yere düştü, yerde dönmeye başladı. Bir elimle Mara'nın kolunu tuttum ve diğer elimle Una'yı ona doğru ittim.

"Mara, şuna bak," diye boğuldum. "Hatırladın mı? Phaidra bunları bizim için yapmıştı. Edyn'den gelen ahşaptan yapılmışlar. *Evden*. Herkes için yapmıştı. Benimki Una. Onu hatırlarsın. Onu eve getirdiğimizde oradaydın, daha üç aylık bir yavruyken. Ivyhill'de beni bekliyor. Oyman nerede, Mara? Phaidra sana ne verdi?"

Mara küçük ahşap Una'ya o kadar uzun süre baktı ki umutsuzluğa kapılmaya başladım. Onu kaybetmiştim; çok geç kalmıştım. Bu evde yaşayan kötü büyü her neyse, onu kendine mal etmişti.

Ama sonra yavaşça tuniğinin altına uzandı ve deri bir kordona asılı soluk ahşap bir oyma çıkardı: kıvrılan bir sarmaşık dalı. Tarikat için bir gül değil; manastıra ya da Mistlands'e ait bir şey değil.

Ivy. Kaybettiği bir parça.

Elimi onunkinin etrafında kıvırdım, parmaklarımızı ve Phaidra'nın tılsımlarını sert bir düğüm haline getirdim ve göğüs kemiğine dayadım.

"Bu doğru, Mara," diye fısıldadım. "Orası bizim geldiğimiz yer. Ve bu iş bittiğinde gideceğimiz yer de orası. Eve gideceğiz."

Mara'nın yüzüne yeniden hayat sızdı. Yanaklarını ovuşturdu ve kendini silkeledi, sarmaşık kolyesini tuniğinin altına geri soktu, avucunu ona bastırdı. Sonra bana hızlı ve sert bir şekilde sarıldı ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Beni bıraktığında yine kendisiydi. Kahverengi gözleri, yaralı boynu, vahşi, güzel ve güçlüydü. Cildi hala geldiğimizden beri olduğu gibi parlıyordu.

"Tanrılara şükürler olsun, birbirinizi bulmuştunuz," dedi babamız kapı aralığından. Çerçeveye yaslandı, gülümsemesi sıcak ve rahattı. "Artık Farrin'i bulup gidebiliriz. Burayı terk edebilir ve bir daha asla geri dönmeyebiliriz."

Mara şokla kaskatı kesildi. Yüzünü kendime çevirdim ve ona sıkıca sarıldım. "Bu babam değil," dedim ona. "Ne olduğunu bilmiyorum ama o değil. Onu dinleme ve diğerlerini gördüğünde telaşlanma. Onlar kendileri değiller."

"Zehir mi?" Mara sordu.

"Belki."

Ya da daha kötü bir şey. Kelimeler aramızda söylenmeden asılı kaldı.

Mara babamıza baktı, sonra tekrar bana döndü. "*Ytheliad*"ın çapası olsun ya da olmasın, bu zehir her neyse bizi tamamen ele geçirmeden önce buradan bir an önce çıkmalıyız."

"Talan'ı terk etmeyeceğim," dedim

hemen. "Gemma-"

"*Hayır*. Bunu yapmayacağım. Onu bulacağız ve sonra gidip ormana geri döneceğiz. Sis bizi orada bulacak ve eve dönmemizi sağlayacak."

Mara'nın yüz ifadesi şüpheyile titredi. Kalbim sıkıştı. Onu bırakmamız gerektiğini düşünüyordu. Kaçmamız gerektiğini düşünüyordu. İçimdeki her şey protesto için ayağa kalktı; ona onu sevdiğimi, onu terk edersem kendimle asla yaşayamayacağımı, bana en çok ihtiyacı olduğu anda beni ondan alırsa ondan sonsuza dek nefret edeceğimi haykırmak istedim.

Bunun yerine daha sakın, onun anlayacağı bir yol denedim. "Kilraith'le bağlantısı var," dedim çabucak, "ve Kilraith tehlikeli biri. Kraliçe de öyle diyor. O halde Talan'ı yakınımızda tutmalıyız ki onu gözlemleyebilelim, belki Kilraith'i Edyn'e, onunla daha iyi savaşabileceğimiz yere çekebiliriz. Eğer Talan'ı burada bırakırsak..."

"Görebildiğimiz bir düşman, göremediğimiz bir düşmandan iyidir," diye kabul etti Mara, sonra başını salladı. "O zaman onu bulalım."

Rahatlamaktan güçsüz düşmüş bir halde onun peşinden mutfaktan çıktım ve kapıda bizi bekleyen korkunç şeyin yanından geçtim.

"Büyüleyici," dedi sessizce, gidişimizi izlerken.

Bizi takip ettiğini duyduğumda tüylerim diken diken oldu - yavaş, ölçülü adımlar, babamın cilalı botları yerde. Adımlarında korku yoktu, acelesi yoktu. Neden acele etsin ki? Burası onun eviydi ve her köşeyi biliyordu.

Merdivenin dibinde durduk. Ryder hâlâ duvarı tırmalayıp dövüyor, küfrediyor, çaresizlik içinde bağıırıyordu, parmakları kan içindeydi. Alastrina merdivenlerin yarısına kadar sokulmuş, yanındaki havayı yatıştırıyordu. "Korkma," diye mırıldandı. "Ben seninle ilgileneceğim."

Etrafımda döndüm, çaresizce tüm koridorlara, üstümüzdeki merdivenlere baktım. Evin ağırlığı üzerime çökmüştü; devasa ve sonsuzdu. Saatlerce arayabilir ve onu asla bulamayabilirdik.

"Nereye gidiyoruz?" Fısıldadım. "Talan, neredesin?"

"Geldin ve beni buldun," dedi Mara yavaşça, Ryder'ın öfkesini izlerken. Sonra merakla bana baktı. "O... şey- geri kalanımızı işe yaramaz hale getirdi. Aklımızı başımızdan aldı. Ama sen bir şekilde onunla savaştın. Ondan kurtuldun ve beni kendime getirdin. Bunu nasıl yaptın?"

Başımı salladım, ne yaptığımı düşünmeye çalıştım ama zekice bir şey hatırlayamadım; ne bir numara ne de bir kurnazlık. Cebime dokundum.

"Una'ya tutundum," dedim. "Onu ceketimin içinde hissettim ve ona tutundum ve sonra onun babam olmadığını anladım. Bunu çok net görebiliyordum."

Mara'nın bakışları keskindi. "Bence bundan daha fazlası var. Müdür'ün biz Gülleri manastırda tutmasının bir nedeni var, neden erken yaşta onun yanına gelip birlikte büyüyor, yan yana öğreniyor ve eğitiliyoruz. Sis'le etkili bir şekilde savaşmak, dünyalar arasındaki bariyerden kaçan her şeye karşı kendimizi savunmak için birbirimizle hızlı bir şekilde bağ kurmalıyız. Bir aile olmalıyız. Tarikat'taki kız kardeşlerimin hepsini sevmiyorum ama onları seviyorum. Gerekirse onlar için ölürüm. Biz birbirimize aitiz."

Ani kıskançlığımın tadı acıydı ve beni hemen kesiyordu; Mara'nın asla bilemeyeceğim ya da göremeyeceğim bir parçası vardı, kalbinin bir kısmı koparıldığı ailesine değil Tarikat'a aitti ve bu korkunç gerçekten nefret ediyordum.

Bu duyguyu bir kenara ittim. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Mara arkama baktı. Ayak sesleri kesilmişti. Baba-şey bizden çok uzakta değildi, bekliyor, izliyordu.

"Demek istediğim, Talan'a olan aşkının seni koruduğunu düşünüyorum," dedi Mara hızla. "Diğer Gülleri ve beni koruyan da aynı aşk. Bize bir amaç veriyor, zihinlerimiz korkuyla dağılmışken odaklanmamızı sağlıyor. Burada senden başka hiçbirimiz Talan'ı sevmiyoruz. Bu nedenle, evimizden parçalar bize yardım etse bile, evle savaşmaya hazır değildik."

Ev. Kilraith.

Sertçe yutkundum. Arkamızdaki şeyin içinde duran o muydu? Sahte babamın gözlerinden dışarı mı bakıyordu?

Mara omuzlarımı kavradı, sertçe sıktı. Gözlerime bakmak için eğildi. "Bu aşka tutun, sana yol göstermesine izin ver ve gidip onu bul. Geri dönüşü olmayan aptalca bir şey yapmadan önce diğerlerini uyandıracam. Sonra hepimiz doğruca sana geleceğiz."

"Farrin balo salonunda," dedim belli belirsiz, düşüncelerim yarışyordu. Sonra bir korku sarsıntısı: satırın parlayan bıçağı aklımdan geçti. Mara'nın kolunu tuttum. "Bekle! Eğer ayrılırsak, nasıl güvende kalacaksın?"

"Seni düşüneceğim," dedi Mara gülümseyerek. "Farrin'e de aynısını yapmasını söyleyeceğim ve sonra Bask'lara yardım edeceğiz. Şimdi git ve acele et."

Dönüp beni terk etti ve ben bir an daha beklemedim, o şey bana bakarken, gölgelerden merakla izlerken olmazdı. Merdivenleri hızla çıktım, mırıldanan Alastrina'yı geçtim ve yoluma devam ettim. Yan tarafım ısrarla ağrıyor, bana ormandaki kavgamızdan hâlâ yaralı olduğumu hatırlatıyordu. Nefesim keskin patlamalar halinde geliyordu. Nefes nefese, kendimi çekmek için tırabzana uzandım ama sonra zehri -ya da küfü ya da her ne berbat şeyse onu- hatırladım ve elimi bir tıslamayla geri çektim. Talan'ı düşünerek ilerledim, yukarı doğru.

İkinci kat açıldı, karanlık bir asma kat merdivenlerin üzerinden aşağı bakıyordu. Sola döndüm ve bulduğum her odaya çarparak geniş ana koridorundan aşağı koştum. Bu konuda sessiz kalmanın bir anlamı yoktu; ev orada olduğumuzu biliyordu.

"Talan, buradayım!" Koşarken ağladım. Yatak odası, yatak odası, kitaplarla dolu küçük bir çalışma odası, bir banyo odası, yerden tavana siyaha boyanmış bir oda

-Penceresiz, mobilyasız, tek süsü duvardaki iki titrek lamba ve tek bir yuvarlak ayna.

Kapıyı çarparak ve odadan hızla çıktım; içerideki hava dilime ekşi bir tat vermişti. Gözlerim sulanarak koşmaya devam ettim. Herhangi bir duman ya da garip bir duman kokusu almıyordum ama havada bir şeylerin hareket ettiğini hissediyordum: bir ağırlık, bir yanlıklık. Bu ev bir zehirdi ve biz de onu solumaktan alamıyorduk.

"Seni seviyorum Talan," dedim. Ararken kelimeleri yüksek sesle söyledim, sesimi sabit tutmak için savaştım. Ev beni duyacaktı; ondan duyduğum korkunun beni susturmasına izin veremezdim. "Talan, seni burada bırakmayacağım. Seni kurtaracağız ve sonra eve gideceğiz. Ivyhill'e. Orada benimle yaşayacaksın. Sabahları çayırdaki yürüyeceğiz, gökyüzü şarkılarla dolsun diye kuşlara tohum atacağız."

İkinci kat boştu. Aceleyle üçüncü kata çıktım, burada hava daha soğuktu ve duvarlar özenli kalıplarla ikiye ayrılmıştı: üstte kırmızı duvar kâğıdı, altta ahşap paneller. Odadan odaya koştum; yatak odası, odası, cam duvarlı bir salon. Onun ötesinde, altımızda deniz kuduruyordu.

"Bütün iyi partilere katılacağız, sıkıcı olanlara ise hiç katılmayacağız," diye devam ettim. Acı yan tarafıma vururken telaşlı yürüyüşüm topallamaya başladı. Dişlerimi sıktım ve devam ettim. "Yıldızların altında olabildiğince sık sevişeceğiz. Sana en sevdiğim kitapları okuyacağım ve tüm sesleri ben yapacağım, beni aptal gibi gösterenleri bile."

Boş bir odaya açılan bir dizi kapıyı ittim ve en uçta başka bir kapı vardı. Boşlukta aceleyle ilerledim ve ikinci kapıyı iterek açtım.

İlkinin aynısı olan başka bir odaya açılıyordu: boş, çıplak ahşap zemin, uzak uçta açık duran bir kapı. Hâlâ koridora açık duran ilk kapıya baktım, sonra geri döndüm, duraksadım, kolumu ikinci kapıdan içeri soktum ve dehşet içinde, bedensiz kolumun odanın diğer ucundaki üçüncü kapıdan dışarı çıkışını izledim, sapkın bir yansımaydı bu. Kolumu salladım; kolum bana el salladı.

Tökezleyerek koridora çıktım ve kapıyı çarparak kapattım. Yankılar hemen ardından geldi - tıpkı şimdi yanında durduğum kuzenim gibi çarparak kapandığını gördüğüm diğer iki kapının uzaktan gelen çarpma sesleri.

Sırtımı duvara yaslamış, nefes nefese, tırmanan korkuma karşı savaşıyordum. Sağ tarafımda yumuşak bir hışırtı duydum: Baba-şey bana katılmak için telaşsızca merdivenleri mi çıkıyordu?

Bir elimle Una'yı sıkarken sesimi bulmaya çalışarak diğer yöne doğru olabildiğince hızlı topalladım. "Uyurken ne kadar huzurlu görüldüğüne bayılıyorum. Gücünü kullanmadan bile bedenimi o kadar güzel canlandırmanı seviyorum ki acımı fark etmiyorum. Beni bu kadar kolay sevmeni seviyorum," diye ekledim, sesim kırılarak. "Benimle ilgili tuhaf olan her şey, zor ve korkutucu olan her şey, mantıklı herhangi bir insanı uzaklaştıracak şeyler - hiçbirini beni sevmene engel değil."

Sonra durdum, omzumun üzerinden geriye baktım. Neredeyse kaçıyordum: duvara gömülü bir kapı, topuzu ya da mandalı yok, kenarları zar zor görünüyor. Gölgelerin arasında gizlenmişti, en yakın lamba bir metre ötedeydi. Yanılmadığımı, gördüğüm şeyin sadece duvar kağıdındaki bir kusur olmadığını umarak omzumla duvara yaslandım ve sertçe ittim.

Kapı açıldı, bereket versin ki sessizdi. Cebimden Una'yı çıkardım, kordonu boynuma geçirdim, oymayı gömleğimin içine soktum, böylece tenime baskı yapacaktı ve kolları hızla siyaha dönen paltomu hızla silktim. Belli ki ev ya da yaratıcısı bana kızmaya başlamıştı. Bu koridorlarda daha ne kadar zarar görmeden yürümeme izin verileceğinden emin olamıyordum.

Kapının ardında dar bir merdiven yükseliyordu. En üstte başka bir kapı aralık duruyordu; bu kapı düz ahşap kalaslardan yapılmıştı ve demir bir tokmağı vardı. Kapının ardında loş bir oda vardı. Zorlukla görülebilen soluk sarı bir ışık çizgisi merdivenlerden aşağı uzanıyordu.

Karanlıkta hızla tırmandım, arkama bakmayı reddettim ve botlarımın tabanlarının altında ısı artışı hissederken paniğe kapılmamaya çalıştım. Zemin bile yakında dokunmak için güvensiz hale gelecek miydi? Merdivenlerin tepesindeki kapıya yaklaştığımda, her bir kalasın altının pürüzlü olduğunu, çiziklerle ve girinti kümeleriyle dolu olduğunu gördüm. Dış izleri.

"Bir ya da iki kez çiğneyerek çıkmaya çalıştım," dedi odanın içinden gelen sessiz bir ses.

Kalbim yerinden fırladı: *Talan*.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

İçeri girdim ve onu odanın kalbinde, koyu renkli bir berjer koltuğa yığılmış halde buldum.

Kapının her iki yanındaki apliklerde iki lamba parlıyordu. Tavan yüksek ve sivriydi; karşımdaki duvarın tepesine yakın, kimsenin ulaşamayacağı kadar yüksekte, bir yemek tabağı kadar küçük, yuvarlak tek bir pencere vardı. Altındaki ahşap duvar korkunç bir şekilde aşınmış, oyulmuştu. Kalaslar sökülmiş, gri tuğladan bir açıklık ortaya çıkmıştı. Zeminden yaklaşık on metre yukarıda izler duruyordu.

Talan, "Buraya asla üzerinde durup pencereye ulaşabileceğim kadar yüksek bir şey koymamışlar," dedi, kelimeleri bulanık ve ağırdı. Sessizce güldü. "Ama ah, nasıl da denedim."

Ona doğru koştum ve ayaklarının dibinde diz çöktüm. Oda terk edilmiş oyuncaklarla doluydu, hepsi zehirden simsiyah olmuştu. Onlara bakmak midemi bulandırıyor. Onun yerine gözlerimi Talan'a diktim; solgun yüzüne, buğulu gözlerine. İlk tanıştığımız geceki kıyafetlerini giymişti: kırmızı kadife bir paltonun altında koyu brokar bir yelek, koyu renk pantolon, koyu renk çizmeler. Her şey gıcır gıcır ve güzeldi.

"Burası oyun odası," dedi yere bakarak. "Oyun, zamanım tükenmeden önce dışarı çıkmaya çalışmaktı. Ailem oyunları severdi." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. Yüz hatlarında farkındalık gibi bir şey belirdi. Kaşları çatıldı. "Sanırım bunu sana söylemiştim. Sanırım seni tanıyorum."

"Beni tanıyorsun," dedim hıçkırıklarına engel olarak. Eğer ağlarsam onu kaybedecektim. Bunu korkunç bir kesinlikle hissediyordum. Bana bakmaya devam etmesine, *gerçekten* bana bakmasına ve sesimi duymasına ihtiyacım vardı. "Ben Gemma'yım. Ben senin vahşi kediciğinin. Hatırladın mı?"

Soğuk ellerinden birini kaldırdım ve yanağıma bastırdım. "Seni seviyorum ve her zaman seninle olmak istiyorum. Bu yüzden senin için geldim, seni eve geri götürmek için."

Kaşlarını çattı, şaşkındı. "Ben geldim."

"Hayır, burası sizin eviniz değil - ne bu kopya ne de orijinal ev. Burası her zaman kötü bir yerdi. Deniz o gece onun için geldi. Hatırladın mı? Ve sen kaçmıştın."

Talan'ın gözleri parlıyor, odanın içinde geziniyordu. "Yumruklarım kanayana kadar kapıya vururdum. Kız kardeşlerim merdivenlerde oturur ve bana gülerlerdi. Onlar favorilerdi. Ailelerimizin oyunlarını kazanmak için her şeyi yaparlardı."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime getirdim. "Artık bunu düşünme. Bitti artık. O zaman bitti ve o insanlar öldü. *Bana* bak, Talan. Beni tanıyorsun, değil mi?" Alnını okşadım, parmaklarımın saçlarını öpmesine izin verdim. "Beni hatırlıyorsun ve buraya ne yapmaya geldiğimizi de hatırlıyorsun."

Bir an bana baktı, görmüyordu. Sonra nefes alış verişi hızlandı ve gözleri keskinleşti, berraklaştı. Ellerimi buldu ve sıkıca tuttu.

"Gemma," dedi kısık sesle, "gitmelisin. Kaç ve arkana bakma. Kaç ve beni burada bırak."

"*İkimiz* de kaçacağız sevgilim, sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

Alnımdan öptü, sıcak ve sert. Bir son, bir veda hissi vardı ve midem ani bir korkuyla burkuldu.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı tenime karşı, "Gemma, anlamıyorsun _."

"Eve gidip dinleneceğiz, gücünü geri ve lanetin çapasını orada aramaya devam edeceğiz, tamam mı? *Ytheliad*'ın eşi benzeri yok

bizim için." Onun için cesur bir gülümseme buldum, sesimi hafif tuttum. "Şimdi kalk. Gidip diğerlerini bulacağız ve ormana döneceğiz."

"Hayır, Gemma."

Beni itti. Sertçe geriye düştüm ve acıdan sersemlemiş bir halde ona baktım. Başını ellerinin arasına almış, titriyordu. Parmakları alnına gömülmüş, sertçe bastırıyordu.

"İçimde-" diye başladı, sonra merdivenlerde yumuşak bir itiş kakış duydum ve Talan kendi sesinde boğuldu. Bakmak için döndüm, ellerim ve dizlerim üzerinde kapıdan uzaklaştım ama kimse yoktu. Hava bana doğru kaydı, soğuk ve hızlı.

Sonra Talan gülmeye başladı.

Ona döndüm, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Ondaki değişim barizdi; durgundu, rahatlamıştı, artık azapla kıvranmıyordu. Bana tekrar baktığında gülümsüyordu. Gözleri daha da koyuydu ve konuştuğunda sesi ikiye ayrılıyordu: Bu oydu ve babammış gibi davranan şeydi.

"Sen çok ilginç bir yaratıksın," dedi. Arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirerek beni düşündü. "Senin gibi bir şeyle hiç karşılaşmadım."

Titriyordum; avucumu Una'ya bastırdım ve diğer elimle kendimi ayağa kaldırdım. Zemin parmak uçlarımı yaktı, onları kırmızı ve hassas bıraktı ve gözyaşlarımı kırıştıtararak acı içinde tısladım.

"Talan," dedim, sesim titreyerek, "şimdi benimle gelmene ihtiyacım var. Eve gidiyoruz. Kalk ve beni merdivenlerden aşağıya kadar takip et."

Talan güldü. "Muhteşem. Ne yüz­süz bir aptallık. Sanki bu kadar kolay olacaktı gibi."

Titreyen bacakları­mın üzerinde dimdik durdum ve kendimi ona, sevdiğim adamla acımasızca alay eden o siyah gözlere bakmaya zorladım.

"Kimsin sen?" Ben talep ettim.

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı, tüm masumiyetiyle. "Ben senin Talan'ımın, küçük vahşi kedi."

"Hayır, değilsin. Talan'ın içindesin ama o değilsin, ona hiç benzemiyorsun. Onun tek bir parçasına bile layık değilsin. Nesin sen? Adın ne senin?"

"Neden, Gemma." Elini kalbine götürdü. "Kendi babanı unutabildiğin için. Gerçekten çok kırıldım."

İçimde nefret kaynıyordu. Ona bir adım daha yaklaştım. "Nesin sen? Adın ne senin?"

"Ben Vauzanne'lı Talan d'Astier. Ben Uzak Deniz'in Talan'ıyım. Ben Üç Gözlü Taçlı Adam'ım. Brimgard'ın, Farther Hanesi' varisiyim." Bana baktı, kurnazca ve gülmeye başladı. "Öfkelendiğin zaman ne kadar da güzel görünüyorsun. Sanırım insanların sana ne kadar güzel olduğunu söylemesine alışkınsın." Daha yakına eğildi, alaycı bir tavırla. "Talan'ın sana defalarca söylediğini biliyorum. Kendini kaptırmış."

Yeme gelmeyecektim. Farrin ve Mara'yı düşündüm; onların çelik omurgalarını, bizi birbirimize bağlayan kederi, ellerimi tutuşlarının anısını. Farrin önde, Mara arkamda, Ivyhill'in arazisinden ayçiçeği tarlalarını çevreleyen dereye doğru koşarken parmaklarımız kenetlenmişti. Bayan Rathmont ceplerimizi hamur işleriyle doldurmuştu ve onları küçük taş yaya köprüsünün üzerinde yerdik, hepimizin yazdan başı dönmüştü. Ben altı, Mara sekiz, Farrin on yaşındaydı. Henüz ateş yoktu, Müdür de yoktu. Zanaatkâr gelip gitmişti ama ben bunu bilmiyordum. Hafıza, zanaatkârın zeki Eski Çağ büyüsunün içinde bir yerlerde gömülüydü. Yalnızca kız kardeşlerimin güvenli ve sıcak dünyasını biliyordum ve o huzur anıyla sarmalandığımda, yumuşak bir anlayış patlamasıyla berraklık geldi.

İçimde, ağlamıştı Talan, o korkunç, korkunç gülme maskesinin ardında kaybolmadan hemen önce parmaklarını alnına bastırarak.

Ben Vauzanne'lı Talan d'Astier'im, demişti maske bana, benimle alay ederek, çaresizliğimden zevk alarak.

Ben Uzak Deniz'in Talan'ıyım.

Ben Üç Gözlü Taçlı Adam'ım.

Üç Gözlü Taçlı Adam.

Ailemin şeytanı, çok daha kötü bir şeye bağlı.

Eski içgüdüler içime hücum etti, sıcak ve keskin, istekli. Gözlerim Talan'ın solgun alnına kayd. Orada gömülü ve saklı bir şey vardı. Babamın yüzünü giyen canavar sesini almadan önce bana anlatmaya çalışmıştı.

Ormanda, etimle kaynaşmış camı büyüleyerek uzaklaştırmış, kendi yaptığım bir maskenin altında gerçek tenimi gizlemiştim. Ama o maskenin altında cam hâlâ parlıyordu; büyü sadece bir pelerin, bir yalandı. Ve ne yapmam gerektiğini gökyüzü kadar açık bir kesinlikle biliyordum.

Cesaret için çabucak dua ettim: *Dehşet. Şehvet. Öfke.*

Mara. Farrin. Talan. Illaria. Gareth. Phaidra. Nessel. Lulath. Ryder. Alastrina.

"Yalan söylüyorsun," dedim soğuk bir ifadeyle, Talan olmayana bakarak. "Senin adın Kilraith ve burada istenmiyorsun."

Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Tıpkı Eski Orman'da, Vilia'nın dağ evinde, Ivyhill'deki balo salonunda ve tuvalet masamda, o uzun haftalar önce odamda tek başıma ve şaşkın bir haldeyken yaptığım gibi, gücümün yükselmesine ve beni gitmem gereken yere götürmesine izin verdim.

Talan'a doğru hamle yaptım, sol avucumu alnına çarptım. Ateş vücuduma sıçradı ve elimi alnına çiviledi.

Korkunç bir çığlık attı, acı ve öfke dolu bir sest. ve sandalyeden fırladı, vücudu sarsılıyordu. Kaçmaya çalıştı ama gücüm onu sınıksı tuttu, maskenin altında yatan her neyse ona doğru ilerledi. Gerçekten de üzerinde bir cazibe vardı; bu hissi biliyordum, hayatım boyunca onların etrafında olmuştum. Her partide, başkente yaptığım her alışveriş gezisinde. Kerrish bana stil vermeye geldiğinde, tenindeki kokuyu alabiliyordum. Bir tanesi o gece bahçelerde üzerime düşmüştü, Talan'a olan tutkum şaşkın bir güç patlamasıyla taşmıştı. Şimdi bir tanesi beni örtüyor, camdan tenimi gizliyor.

Ve bir tanesi Talan'ın üzerindeydi; bir kabuk, bir hapishane, sert ve kadim, kafatasından örölmüş ve kafa derisine dikilmiş ve gücüm onu yırttıkça öfkeyle titreşen. *Ytheliad*'ın çapası. Lanetli bir taş, gizli ve iğrenç.

Üç Gözlü Taçlı Adam: Kilraith cevabı tam orada, Talan'ın unvanında saklamıştı. Hiç şüphesiz, Talan'ı efendisine bağlayan ve ondan önceki tüm iblisleri bağlayan şeyin bir hatırlatıcısı olarak, alay etmek için söylenmişti. Ve şimdi bu alay onu kurtaracak olan şeydi.

"Seni canavar!" diye uluyarak beni pençeledi. "Bırak beni, seni iğrenç yaratık!" Darbeleri korkunçtu, kollarımda acıya yol açan keskin kırbaçlardı, Ama elimi bırakmadım. Elimin alnıyla buluştuğu yerden parlak bir ışık fişkırdı ve oyun odasının gölgelerine beyaz alevler gibi yayıldı.

"Korkma Talan," dedim, gözlerimi ona dikerek. Bu korkunç yarattığın beni sevdiğim yüzden uzaklaştırmasına izin veremezdim: ciddi bir alnı çerçeveleyen koyu dalgalar, ciddi gözler, yüz kez öptüğüm ve yüz bin kez daha öpmek istediğim dudaklar.

Bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu, gücümün ışığı tenini cıfcaflı bir beyaz-maviye boyuyordu. Gözleri bana kilitlendi; onun, tanıdığım Talan'ın yüzeye çıktığını gördüm, yüzü acıyla gerilmişti.

"Devam et," diye yalvardı, sesi paramparçaydı. "Gemma, bırakma, ne derse desin, ne yaparsam *yapayım*-"

Sonra yüzü değişti, bir gölge onu kararttı. Gözleri parladı ve öfkeli bir kükremeyeyle üzerime atılarak beni yere düşürdü. O da benimle birlikte düştü; gücümün ışığı bizi bağladı, kolumdan yukarı ve omurgasından aşağıya doğru koptu.

"Bunu sonsuza dek yapamazsın, *yaban kedisi*," diye alaycı bir şekilde tısladı Kilraith. O Kilraith'ti, dedim kendi kendime çılgınca - *Kilraith*'ti, Talan'ım değil. Beni yere yapıştırdı, dizini sertçe karnıma sapladı.

Nefes nefese kaldım, görüşüm karardı. Dişlerimi sıktım ve sağ elimle sol kolumu kavradım, destekleyerek ona doğru ittim. Korkunç bir sıcaklık avuç içimi kavurdu. Parmaklarım alnının derisini kazıyordu; kan yüzünden aşağı damlıyor, bileğimden aşağı süzülüyordu.

Sırtarak aşağı eğildi. Bizi ayıran tek şey ince bir ışık kalkanı ve benim yanan elimdi.

"Ben Yok Edici'yim," diye homurdandı. "Damarlarımda hayal bile edemeyeceğin bir felaket dolaşüyor. O geldiğinde, ölü tanrılarınız bile ağlayacak. Ve sen beni yenebileceğini mi sanıyorsun?" Sesi babamın kahkahasının sesiyle dalgalanıyordu; küçümseyici, iğrenme dolu. "Aptal kız. Sen bir hiçsin. İçindeki zavallı yamalı bohçaya kadar kırılmışsın."

Onu görmezden gelemezdim; tam oradaydı, üzerime bastırıyor, ekşi nefesini üzerime üflüyordu.

Ama konuşabilirdim. Kalan sesimi kullanabilirdim.

"Talan, her şey yolunda," diye soluk soluğa bağırdım. "Buradayım ve gitmene izin vermeyeceğim. Seni seviyorum, seni seviyorum. Seni bırakmayacağım."

"*Aşk*," diye tükürdü Kilraith bana. Başka tarafa baktı, gözlerini sıkarak kapattı ve sözsüz bir acı kükremesi çıkardı. Gözleri tekrar açıldığında korkunç, kan çanağı, hayvani ve kesikti. "Peki onu Edyn'e geri götürseydin ne yapacaktın? İçi dışı yara bere içinde bir iblis mi? Bundan sonra benim izimi taşıyacak. Bunu saklayamazsın. İnsanlar ondan korkacak. Ondan ve senden *nefret ederler*. Onu avlarlar."

Ateş içindeki bedenimden ter boşanıyordu. Elim beyaz bir ateş bulutunun içinde kaybolmuştu ama parmaklarımı hâlâ hissedebiliyordum; her biri ikinci boğumuna kadar Talan'ın etine, kaslarına ve kemiğine gömülmüştü.

Başımı yere doğru salladım. "Onu koruyacağım, ailem de öyle."

"Senden bı kacaktı. Tüm o korkunç korkun, içinde tekmelenmiş bir kovan gibi vızıldayan tüm o panik."

Sessizliğim üzerine sırtıttı. Beni etkilediğini biliyordu.

"Sonsuza dek benim yanımda tahtta oturabilecek bir iblis prensi, senin gibi zavallı, yarı yaratık biriyle ne yapmak ister ki? Kendi babası tarafından bile seilmeyen bir kadınla? Köşelerde saklanan ve derisine çürükler kazıyan bir kadın mı? Ah"-gözleri dalgalandı; sırtışı genişledi-"Şu anda bile korkunu hissedebiliyorum, sanki bir işe yarayacakmış gibi bana yönelttiğin tüm bu güce rağmen."

"İyi oluyor," *diye* hırladım, nefesim kesilmişti, dünya dönmeye başlamıştı. "Tüm gücüne rağmen kendini benden ayıramıyorsun. Ve yanıyorsun: Ben korkunç değilim. Ben bir yük değilim. Yalnız değilim."

Kilraith dualarım karşısında güldü. Ağzına kan emdi ve yüzüme püskürttü.

"Sen ondan çok önce ölürsün," dedi iğrenç bir şekilde gülümseyerek, "o zaman zavallı sevgili Talan'ı kim güvende tutacak?"

Dünya kararmaya başlamıştı; tüm vücudum elimdeki cehennem tarafından tutuşturulmuş alevler içinde yanıyordu. Buna daha fazla dayanamazdım, bu aşağılık yaratıkla uğraşmaya devam edemezdim. Kalan tüm gücümle Talan'a doğru olduğunu bildiğim şeyi söyleyecektim.

"İçinde ya da dışında hangi yaraları taşıdığın umurumda değil," dedim ona, nefesim kesilmiş, sesim gergin çıkıyordu. Bana dik dik bakan öfkeli siyah gözlerle karşılaşmak için kendimi zorladım. "Benim de yaralarım var. Kederinden korkmuyorum. Onu taşımana yardım edeceğim Talan, sen de benimkini taşımana yardım edeceksin. Bir daha asla yalnız başımıza katlanmak zorunda kalmayacağız."

Talan'ın yüzündeki öfkenin bir kısmı çatlayarak açıldı ve acıyla buruştu. Elleri boynuma sertçe kapanırken bile yanaklarından taze gözyaşları süzülüyordu.

"Gemma, özür dilerim," diye bağırdı, sesi yine kendisine aitti. "Seni seviyorum sevgilim, onunla savaşmaya çalışıyorum ama-"

Vücudu benimkine karşı sarsıldı. "Ama *yapamaz*," dedi Kilraith bir kez daha kontrolü ele alarak. Yüzü kandan kıpkırmızıydı, gözleri soğuk ve nefret doluydu. Belli ki acı çekiyordu; boynundaki damarlar ve kolları belirginleşmişti.

Beni boğarken titriyordum ama yakında beni yine de yenecekti. Gücümün azaldığını, parmaklarımın Talan'ın kafatası üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini hissettim.

Kilraith'in gülümsemesi genişledi. "Evet, böyle. Uyuyun Leydi Gemma. Hayalleriniz sizi eve çağırıyor."

Ve neredeyse başarıyordum. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, ciğerlerim yanıyordu ama sonra bir şarkı havayı deldi, bir çan kadar yüksek ve net.

Kilraith irkilerek, ayak parmaklarımı yalayan ölüm akıntısına karşı son bir tekme atmama yetecek kadar gevşedi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Gülümsedim, nefesim . "O benim kız kardeşim," diye mırıldandım.

Gözleri büyüdü ve yüzü gevşedi. Bana doğru sarktı ama arkasında hiçbir güç yoktu. Sersemlemişti; Farrin'in sesi onu sersemletmişti.

Çaresiz bir çılgılla kendimi ona doğru ittim ve onu tekrar yere çarptım. Şimdi onun üstündeydim, göğsüne binmişim ve elimi etinin derinliklerine sokmuştum. Deri ve kan tırnaklarımın altında sıkışmıştı; umutsuzca hava almak için savaşıırken öğürdüm, karnım şişti. Altımda Kilraith kasıldı, kendini bana doğru attı, göğsümü pençeledi. Vücudu mide bulandırıcı bir çatırtıyla büküldü. Talan'ın tüm kemiklerini kıracaktı.

Sonra parmaklarımın altındaki bir şey çözüldü: gergin bir ağın patlayarak açılması gibi bir dizi çıtlama. Parmaklarım sert ve metal bir şeye dokundu.

Taç.

Farrin'in şarkısı yaklaştı. Soluma baktım ve onun korkusuzca yanımda diz çöktüğünü gördüm, yüzü gücümün fırtınasıyla aydınlanmıştı. Şarkısı o güne kadar duyduğum en güzel şeydi: nağmeli ve tatlı, özlem dolu ve her notada daha da güçleniyordu.

Sağ tarafımda Mara duruyordu, yüz ifadesi acımasızca kararlıydı. Arkamda diz çöktü ve Kilraith'i yere sabitlemek için akıl almaz gücünü kullandı. Bizi üzerinden atmak için ne kadar çabalarsa çabalasın Mara'nın elinden kurtulamıyordu ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum.

"Beni dinle," dedim Talan'a, sesim artık daha güçlüydü. Kız kardeşlerimin iki yanımda olması, bana yardım etmeleri, benim için ve Talan için savaşmaları gücümü tazeledi. "Daha derine gidiyorum, Talan. Sana zarar vermek istemiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni asla incitmek istemiyorum, asla." Gözyaşları beni kör etti, ateşimin ışığını bulanıklaştırdı. "Seni incitmek beni öldürüyor."

Her nasılsa, Kilraith'in can çekişen öfkesinin çılgınlığına kapılmış olsa da, Talan bana ulaşmanın bir yolunu buldu. Bir an için bedeni durdu: bana baktı, yüzünde deriden çok kan vardı. Kocaman bir nefes çekti ve bana küçük, titrek bir gülümseme verdi.

"Yap şunu Gemma," diye fısıldadı.

Kulaklarımda Farrin'in müziği ve yanımda Mara'nın katı, sıcak ağırlığı varken bunu yaptım: Tüm gücümle onu ittim, tüm gücümle ve parmaklarımı etinin içine soktum, tacın kalın sıcak bandını kavradım ve çektim.

Bu imkânsızdı, tamamen delilikti ama Gareth'ın her zaman söylediği gibi Eski Ülke tanımlanamazdı ve işte bunun kanıtı gözlerimin önünde, parmaklarımın altındaydı. Bir dağı topraktan çekip çıkarmak gibiydi ve Talan'ın bedeni kulakları yırtan bir acı çığlığıyla bana doğru şiddetle yükseldi. Kafasına bakamıyordum; bütün, yara almamış ve tamamen sakatlanmış, alnının tam ortasından yarılmış arasında gidip geliyordu. Ve kafatasından çıkan bu *şeyin* görüntüsü, kanlı ve pürüzlü, ışık dilleri etrafında kırbaçlanıyor, o anda ve orada pes etmek istememe neden oldu ve Bask'lar olmasaydı, kusabilirdim, yere yığılabılırdım ve Kilraith'in beni Talan'ın bedeninden geriye kalanlar üzerinde öldürmesine izin verebilirdim.

Eller omuzlarımı kavradı, kocaman ve güçlüydü. Ryder'a ait olduklarını hemen anladım. Alastrina'ya bir şeyler haykırdığını duydum -anladığım tek kelime onun adıydı- ve aniden iki Meshedilmiş insanın ağırlığı beni çekiyor, tacı Talan'dan çekip almama ve kendi umutsuzluğumla savaşmama yardım ediyordu.

Tacı iyice kavramıştım; bir mücevherin pürüzsüz yuvarlak yüzü akkor halindeki avucuma bastırılmıştı. Bir kez daha çekersem onu alacaktım, ondan kurtulacaktım. Farrin'in sesi kulaklarımda çınladı. Talan'ın vücudu kasıldı ve kıvrandı, Kilraith karanlık bir Olden dilinde küfürler savurdu ama Mara onu sıkıca tuttu, çabayla zor nefes alıyordu.

Talan çığlık attı ve ben de attım, sanki onun sesi benimkini de çekiyordu. O kadar sert ve korkunç bir çığlık attım ki, içimin yarılacağından korktum. Parmaklarımin altında bir şey gevşedi. Büyük bir güç beni geriye savurarak Ryder ve Alastrina'nın yanından geçmeme neden oldu. Duvara çarptım ve görüşüm bir anlığına karardı, sonra yeniden canlandı ve onu gördüm, o korkunç, kanlı şeyi. Elimde, her bir canavar gözü için bir tane olmak üzere üç sütlü sarı mücevherle süslenmiş kalın metal bir taç tutuyordum.

Bağırdım, sesim mahvolmuştu. Sesler çıkarıyor, kelimeler söylüyordum ama duyarsızdım. Kendi hareketlerimi, hatta kendi düşüncelerimi bile anlamıyordum - biri hariç.

Talan.

Ona doğru sürünmeye çalıştım, odada onu aramaya çalıştım, ama görüşüm değişen bir renk bulanıklığıydı, kollarım ve bacaklarım işe yaramazdı. Titreyerek yere yığıldım ve altımdaki zeminin titrediğini hissettim. Garip bir ışık parıltısı gözüme çarptı; şaşkınlıkla tacı tutan elime baktım.

Her tarafı yara bere , tüten beyaz çizgilerden oluşan bir ağ.

Sesler üstümde hareket ediyordu. Biri beni kaldırıyor ve tüm dünya sallanıyordu.

"Ev çöküyor!" diye bağırdı biri -Mara, diye düşündüm. "Şarkı söylemeye devam et Farrin," diye bağırdı Ryder. "Bu onu !"

Koşuyorlardı, beni gölgeler ve dumandan oluşan bir tünelden aşağıya taşıyorlardı ve kulaklarımda yumuşak bir müzik vardı - tanıdık, kuş seslerinden daha tatlı, yıldızlardan daha parlak. Bana kız kardeşim Farrin'i hatırlattı ve bunun duyacağım son şey olduğunu düşündüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

Uyandığımda kendimi Ryndar'da bulmayı umuyordum. Ölmüştüm ve tanrıların büyüleriyle yaratılan ruhum, sonunda dinlenebileceğim Uzak Işık Diyarı'na, Sonsuz Hükümrânlık'a giden yolu bulmuştu.

Ama onun yerine Farrin'in yüzünü ve onun ötesinde, tatlı bir öğleden sonra esintisini içeri almak için itilerek açılmış, güllerle çerçevelemiş bir pencere gördüm.

"Farrin," diye mırıldandım ve sonra biraz boğuldum, irkildim. Harap olmuş boğazım yanıyordu. Yine de bilmek zorundaydım: "Ben öldüm mü? Talan öldü mü? *Sen öldün* mü? Mara öldü mü? Taç nerede?"

Kız kardeşim bana gülümsedi, gözleri yumuşak ve parlaktı. "Hayır Gemma, sen hayattasın, ben ve diğer herkes de öyle. Talan da dahil," diye ekledi nazikçe. "Mara'ya göre taç burada, manastırda, en az bir düzine koruma katmanının ardındaki depoda. Güvende. Sen de güvendesin."

Sözlerinin şoku, saf ve parlak rahatlaması beni nefessiz bıraktı. Nefesim kesildi, hıçkırıklara boğuldum. Sesimi tekrar bulduğumda, zavallı bir paçavra gibi, sessizce, "Anlat bana," dedim.

"Laneti bozduğunuzda ev çökmeye başladı," dedi Farrin. Güneş yumuşak, altın rengindeydi. Saçlarına dokundu ve başparmağı benimkine sürtündü. "Yavaşlatmak için şarkı söyledim -Ryder'ın fikriydi ve işe yaradı- ama yine de her şey kül olmadan ve üzerinde oturduğu uçurum denize düşmeden önce zar zor kurtulduk. Hiçbiri gerçek değildi. Bütün ev

bir aldatmacaydı, büyüyle yapılmıştı ve zehirliydi. Kokusu bizi ormana kadar kovaladı ve Müdür'ü de orada bulduk."

Telaşla doğrulmaya çalıştım, kollarım titriyordu. "Müdür mü? Bizi nasıl buldu? Nereden biliyordu?"

Farrin beni sırtımdaki yastıklara yaslamama yardım etti ve gözlerine ulaşmayan acımasız bir gülümseme takındı. "O Gül Tarikatı'nın Gardiyanı, Middlemist'in koruyucusu. Sis'in her santimini biliyor ve ne zaman biri onun izni olmadan Sis'e girse ya da çıksa bunu hissediyor. Bu yüzden bize açıkladı - oldukça kibirli bir şekilde, ekleyebilirim. Sanırım Müdür farkına varmadan Eski Ülke'ye geçip tekrar geri dönebileceğimizi düşünmekle aptallık ettik."

Bir suçluluk duygusu hissettim. "Mara bunun olacağını biliyor olmalıydı ama yine de bunu yapmamıza yardım etti," dedim. "Müdür ona kızgın mı?"

"Bir şey diyemem. Bizim sayemizde Müdür'ün elleri dolu. Manastırın şifacıları gece gündüz çalışarak yaralarımızla, özellikle de senin ve Talan'ınkilerle ilgileniyorlar."

Uzun bir nefes aldım, kollarımı kaldırdım, yorganın altından bacaklarımı uzatmaya çalıştım. Şaşkınlıkla fark ettim ki, her zamankinden daha zayıf hissetmek bir yana, yaralanmamıştım. Tek ağrım kaslarımdaki ve eklemlerimdeki tanıdık donuk zonklamaydı ve bunu hayal kırıklığına uğramış bir hisle fark ettim.

Farrin kaşlarını çatı. "Ne oldu? Acı var mı?"

"Evet, ama sıra dışı bir şey değil." Başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsemeye çalıştım ama aslında hissizleşmiş, utanmış ve çok üzgün hissediyordum. "Sanırım olanlardan sonra, Eski Ülke'deyken kendimi ne kadar güçlü ve kuvvetli hissettiğimi, eve dönersek her şeyin... farklı olacağını düşündüm. Daha iyi olacağımı düşündüm."

Farrin'in yüzündeki hüznü dayanılmazdı; sessizliği daha da kötüydü. Başımı salladım ve biraz güldüm, her şeyi geçiştirmeye çalışarak kız kardeşimden başka her yere baktım. Üzerinde işlemeli beyaz bir çiçek

Etrafıma sarılmış yorgan gözüme çarptı, ince ipliği güneş ışığında usulca parlıyordu ve bu görüntü bana korkunç bir şekilde Phaidra'yı hatırlattı.

Pencereye doğru döndüm ve gözlerimi sıkıca kapattım. Utanç boğazıma düğümlenmişti; orada, hayatta ve iyi durumdaydım, alışkın olduğum bir acıdan, yıllardır yeterince iyi yaşadığım bir acıdan şikâyet ediyordum ve Phaidra ölmüştü.

"Hayal kırıklığına uğrayabilirsin," dedi Farrin usulca. Bunu nezaketen söylediğini biliyordum ama duymak istemiyordum ve kapı açılıp Mara içeri girdiğinde sevindim.

Tarikatın sade kıyafetlerini giymişti, botları yumuşak ve kahverengiydi, saçları uzun deri bir kordonla yüzünden geriye doğru bağlanmıştı. Boynundaki kordon da ona uyuyordu; tuniğinin altındaki ahşap sarmaşığın hafif yumrularını gördüm.

Ona gülümsemeye çalıştım. Gülümsemenin daha kolay olması gerektiği aklıma geldi. Hayattaydık; güvendeydik.

"Diğer herkes nasıl?" Dedim. "Neset? Brigid?" Durakladım. "Lulath?"

"Brigid her zaman olduğu gibi aynı, yani ben tüm bunlar hakkında ne hissettiğinden emin değilim. Lulath..." Mara usulca bana baktı. "O öldü Gemma, ama bu üzülecek bir şey değil. Gittiğinde mutluydu. Dinlenmekten memnundu. Neset bana söyledi."

Bir an için yüzümü ellerimin arasına sakladım ve Neset'in de bir mağarada ölmesinin ya da onu koruyamayacağım bir yaratık tarafından bıçaklanmasının ne kadar süreceğini düşünmemeye çalıştım. En azından o içlerinde en genç olanıydı, üç Vilia'mın en yenisiydi. Belki de yeniden yaratılan bedeninin yavaş yavaş parçalanmasını engelleyecek bir büyü bulmak için henüz zaman vardı. Bunu da yapılacaklar listesine ekledim ve başımı kaldırıp Mara'ya cesurca gülümsedim.

"Neset nasıl?" Ben sordum.

"Hayatta ve iyi durumda ve aslında oldukça ilgi odağı. Ağaç Odası'nda bir dükkan açtı ve Phaidra'nın anısına herkes için tılsımlar oyuyor. Müdürün onunkini ne yaptığından emin değilim. İki eliyle tutuyordu.

parmaklarına baktı ve sanki elinde bir sümüklüböcek tutuyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı."

"Nesset ona bir baykuş mu verdi?" Ben sordum.

Mara merakla bana baktı. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Şu kaşları," diye cevap verdim ve kaşlarımı çatarak kendi kaşlarımı Müdür'ün korkutucu, düşünceli bakışlarının kötü bir kopyası haline getirdim.

Kız kardeşlerimin güldüğünü gördüğüme sevinmişim. Eğer Mara gülüyorsa, Eski Ülke'ye yaptığımız yolculukta başına gelenler *o kadar* da korkunç olamazdı. Belki de bu özel suçluluk duygusunu taşımama gerek yoktu, en azından şimdilik.

"Peki Illaria nerede? Ve Gareth?"

"Biri koridorun aşağısında kamp kurmuş, genç Güller'e kokulu yağlar hakkında ders veriyor ve izin verdiğim anda seni görmek için can atıyor. Biri de Chimaera saldırısının ardından yardım etmesi için başkente geri çağrıldı. Hangisinin hangisi olduğunu tahmin edebileceğinizi sanmıyorum."

Onları düşününce gülümsedim ama mutluluğum kısa sürdü. "Nesset Phaidra'ya ne olduğunu biliyor mu?"

"Biliyor," dedi Farrin nazikçe, "ve yas tutsa da Phaidra'nın huzura kavuşmasından memnun. Bana en az bir düzine kez Phaidra'nın ya da Lulath'ın ölümü için seni suçlamadığını ve eğer kendini suçlamakta ısrar edersen... ne demişti? 'İyileşene kadar bekleyeceğim ve sonra onu kış üstü yere sereceğim'."

Mara küçük bir gülümsemeyle elini kaldırdı. "Bana en azından *yirmi* kez."

Farrin yüzünü ona çevirdi. "Gösteriş."

Oyunculukları içimi ısıttı. Uzun yıllardır onları böyle görmemişim - böyle korunmasız, samimi bir şekilde *birlikte* olmamıştık. Bu nadirlik, kendimi değerli hissettirdi; elimde olduğu için vazgeçmeyi reddettiğim bir hazine.

"Peki ya Ryder ve Alastrina?" Ben sordum.

Mara ayılarak Farrin'e baktı. "Şimdilik Ravenswood'daki evlerine gittiler. Ama önümüzdeki ay Ivyhill'e gidip sizinle birkaç konuda görüşmek istiyorlar: kuzeydeki huzursuzluk, Hisar saldırısı, Kilraith. Tüm bunların ne anlama geldiği."

Farrin, "Babam kesinlikle kendinden geçecek," diye mırıldandı. "Basks Ivyhill'de mi kalıyor? Sadece parti misafiri olarak değil, *müttefik* olarak da mı?" Başını salladı, yüz ifadesi aniden asık ve yorgun bir hal almıştı. "Onlarla tarafsız bir yerde buluşmak daha iyi olur. Belki burada, Rosewarren'de."

"Müdür, manastırın bir konferans yeri olması fikrine pek sıcak bakmıyor."

"Babam Basks'ın evinde uyuması fikrine pek sıcak bakmayacaktır."

"Uyum sağlayacaktır," dedi Mara sessizce.

"Evet, peki bu arada onun elini tutan ve tüm öfke nöbetlerini yatıştıran kim olacak?" Farrin tersledi.

Aramıza sessizlik çöktü, birkaç dakika öncesinin sıcaklığı hızla kayboldu.

Mara koluma hafifçe dokunarak korkunç sessizliği bozdu. "Elini nasıl hissediyorsun? Ağrın azaldı mı?"

Şaşkınlıkla ellerime baktım ve ancak o zaman sol elimin derisinin nasıl değiştiğini, önden ve arkadan soluk yara izleriyle parıldayan bir ağla işaretlendiğini fark ettim. Narin ama dikenliyidiler, don çizgileri gibiydiler, şurada burada düğümlenmiş lezyonlar bana kar tanelerini hatırlatıyordu. Üç tanesi parmak eklemlerimi işaretliyordu. Çok daha büyük bir tanesi avucumun içinde belli belirsiz parlıyordu, buzdan bir yıldız patlaması. Ama dokunduğumda sıcaktı, cildimin geri kalanından ayırt edilemiyordu - ki artık cam gibi parıldamadığını hayretle keşfetmiştim.

Mara nazikçe konuştu. "Talan, sen onun büyüünü yırtıp laneti bozduğunda, güç şokunun camı derine kaynaştıran büyüü bozduğunu düşünüyor."

"Ama hala buna sahibim," dedim hafifçe, parıldayan elimi kaldırarak, "açıkçası bundan memnunum. Tek bir eli saklamak tüm vücudu saklamaktan çok daha kolay."

Hiçbirimiz gülmedik. Hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Bunu söyleyen Farrin oldu. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu sessizce. "Orada yaptığımız şeyler, sahip olduğumuz güç? Ryder ve Alastrina da bizim gibi Meshedilmişler ama yine de Eski Ülke onların büyülerini ya da görünüşlerini değiştirmede." Önce bana, sonra Mara'ya baktı. "Phaidra'nın dediği gibi, bu Fae kanı mı? Ya da..."

"Ya da başka bir şey," diye bitirdi Mara. Yüz ifadesi ciddi ve düşünceliydi. "Talan serbest bırakıldığına ve Kilraith -muhtemelen, umarım- oldukça ağır yaralandığına göre, artık savaştacak bir savaşı olmadığı gerçeğinden başka bir şey hakkında konuşmasını sağlayabilirsiniz, babamın bazı fikirleri olabilir."

"Babam dayanılmaz olacak," dedi Farrin perişan bir halde. "Katıldığı her parti, himaye ettiği her tüccar, ziyaret ettiği her vali hep Bask'ları mahvetmek içindi. Son haftalarda korkunç bir şey planlıyordu ve Talan'ın özgürlüğünün bunu gerçekleştirmesini engellemeye yeteceğinden şüpheliyim."

Bu düşünce beni ürpertti ama kafam yorgunluktan bulanıklaşmıştı ve aynı anda ancak bu kadar çok şey düşünebilirdim. "Eğer bilmemiz gerekenleri babamdan ya da aile arşivlerinden öğrenemezsek..." Kendimi hazırladım. "Annemi aramamız gerekecek."

Farrin kuşkulu bir nefes verdi. "Annem öldü, Gemma." "Bunu bilmiyoruz," diye belirtti Mara.

"O öldü. Eğer ölmemiş olsaydı, bize geri dönerdi. Yazardı. Ravenswood'un etrafındaki lanetli orman parçalandığında ve Bask'lar tekrar özgür olduğunda bizim için endişelenirdi. Hepimizin güvende olduğundan emin olmak isterdi."

Mara tekrar denedi. "Farrin-"

Farrin ona doğru dönerek, "Bana hayatta olduğunu söyleme," diye tükürdü. "beni hayatta olduğuna ikna etmeye kalkma."

Sonra Farrin kendini yataktan aşağı itti ve açık pencereye doğru yürüdü. Sırtı bize dönük duruyordu; kolları iki yanında düz ve sertti.

Bir süre sızlanmasına izin verdim ve sonra Mara'nın yardımıyla beceriksizce yataktan çıktım.

"Ne olduğumuzu öğrenmeliyiz Farrin," dedim sonunda. "Babam bu sırrın bir kısmını benden çok uzun süre sakladı. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni gerçeğin geri kalanından mahrum etmesine izin vermeyeceğim ve sen de vermemelisin - hepimizin iyiliği için ve sadece üçümüzü kastetmiyorum. Gareth ve Illaria ne dedi? "Bu olayların bir araya gelmesi tesadüf olamaz. Onlara katılıyorum. Bence bir şeyler oluyor ve biz de bunun bir parçasıyız. Ve bence istesek de istemesek de bunun ne olduğunu bulmak zorundayız."

Yorgun, kafam bitkin sorularla dolu, Mara'ya yaslandım. "Talan'ı görmek istiyorum," dedim ve beni ona götürmesine izin verdim.

Öğleden sonra güneşinin altın rengine boyadığı odasına girdiğimde uyuyordu. Yüzü uykuda yumuşaktı, gövdesi çıplaktı.

Onu uyandırma fikrinden nefret ederek ama yakınlığına da karşı koyamayarak, olabildiğince sessizce yatağa girdim ve sağ yanına sokuldum. Boğazımda bir yumruyla ona baktım: keskin çenesi, burnunun ince düz çizgisi, güneşin aydınlattığı yastığın üzerindeki koyu renk saçları, mürekkep ve altından bir dökülme. Göğsü inip kalktı; parmağımı dudaklarından bir santim uzakta tuttum. Nefesinin yumuşak pufunu hissettiğimde ve sonunda onun hayatta olduğuna inanmama izin verdiğimde - burada olduğumuza, ikde, deniz kenarındaki o korkunç evden kaçtığımıza - Alnına bakmaya cesaret ettim.

Oradaki yara izleri benimkileri andırıyordu: alnını çaprazlama kesen, şakaklarından aşağıya ve saçlarına doğru kıvrılan, belli belirsiz parlayan çizgilerden oluşan bir ağ.

Üç gözlü tacın yankısı. Alnında üç yara izi vardı, avucumdakiyle eşleşen silik parmak izleri.

Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim ve sonra eğilip ağzımı dudaklarına bastırdım, pürüzsüz, parlak sıcaklıklarına karşı üç iffetli öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde Talan uyanıktı, gülümsemesi uykudan ağırlaşmıştı.

"İşte buradasın," dedi bana, sesi kısık ve sessizdi, benimki kadar yıkıktı. Beni kendine çekmek için uzandı ve beni öptü-yavaşça, dikkatlice, sanki kırılacakmışım gibi yüzümü avuçlarının arasına aldı, sanki kendi gücünden korkuyormuş gibi.

Anı aklına geldiği anda bunu hissettim: elleri boynumdaydı, Kilraith'in iradesi onu beni öldürmeye itiyordu. Ona bakmak için yüzümü kaldırdım ve gözlerindeki yaşları gördüm.

"Aşağıya bakıp ellerimin seni incittiğini görmek, kendimi ayırmaya çalışmak ve başarısız olmak işkenceydi" dedi. Denediğim için bana güldü. Ağzımı kullanarak söylediği şeyler, benim aracılığım ile sana verdiği acı... Onunla savaştım ama yeterli olmadı. Benim vahşi kedicğim. Gemma'm." Başını salladı, ağzı titriyordu. "Aşkım, çok üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Seni tanıyorum. Yüzünü biliyorum ve beni öldürmeye çalışan adama baktığımda senin değil, onun gözlerini gördüm."

Başını salladı, yüzünde kendinden nefret dolu bir ifade vardı ama parmaklarımı ağzına götürdüm ve itirazlarını susturdum.

"Sen savaştın, ben savaştım," dedim ona sessizce. "Birbirimiz için savaştık. Birlikte savaştık."

Onun gözyaşlarını öptüm ve onun da benimkileri öpmesine izin verdim. Çok az konuştuk; söylenecek hiçbir şey yoktu, o anda, o sessiz, güneşli yatak odasında değil. Bir bütündük ve nefes alıyorduk, mucizevi bir şekilde hayattaydık. Vardiyamı çıkardım; teninin sıcaklığını tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Beni kendine doğru çekti, yaralı elimi ağzına götürdü ve avucumu öptü. Yüzüm boynuna sıkıca bastırdı, eli saçlarımda yumuşacıktı, birbirimize sarıldık ve uyuduk.

Bir hafta sonra Ivyhill'e dönecek kadar güçlenmiştik ve yeşil yoldan çit labirentimize adımımı attığım anda herkesten uzaklaştım ve onlardan olabildiğince hızlı kaçtım. Talan, Farrin, önden gelen eskortlarımız... Onların yanında bir saniye bile durmaya dayanamıyordum. Farrin seslendi; onu duymazdan geldim, zor nefes alarak zayıflamış bacaklarımı daha hızlı ittim. Greenway'in büyüğü bileklerimde ve topuklarımda acı verici bir şekilde kaldı, dişler gibi beni parçaladı, ama panik çok daha kötüydü: yükselen bir Fırtına tüm havamı emiyor, tenimde şimşek gibi geziniyor.

Labirentin kalbine yakın bir yerde, taştan bir bank, çakıllı bir yol ve beyaz yaprakları parıldayan bir söğüt ağacının bulunduğu küçük bir açıklıkta tökezleyerek durdum. Tertemiz kesilmiş bir çitin yanına saklandım ve bunun için kendimden nefret ederek hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Yapılacak işler, söylenecek vedalar vardı ve ben her anın tadını çıkarmak yerine, ağlayan bir çocuk gibi labirentin içine kaçmıştım.

Dizlerimi göğsüme çekerek çimlere uzandım. Eteklerimi yırtmamak ve kalçalarımı paramparça etmemek için tüm irademi kullandım. Her yerim kaşınıyordu, nefes alamıyordum, *düşünemiyordum* ve Talan yapacaktı... Talan yapacaktı...

Sonra oradaydı, önümde diz çökmüştü, Müdür'ün Fenwood'da onun için aldığı koyu renk seyahat kıyafetleri içinde sessiz ve güzeldi. Şefkatle çenemi yukarı çevirdi ve yüzündeki kederi, pişmanlığı, korkunç üzüntüyü gördüğümde kalbim ikiye bölündü.

Kendimi ondan uzaklaştırdım ve aceleyle bankın yanından geçip söğüdün gölgesine girdim.

"Lütfen bana bakma," dedim ona. Çaresizlik içinde sesim sertleşti. "Lütfen, eve git. Seninle orada buluşuruz. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Sessizce ayağa kalktı. "Senden ayrı kalmak istemiyorum, o an için bile. Mecbur kalana kadar olmaz. Lütfen beni gönderme."

Ağacın etrafından dolaştım ve sırtımı gövdesine yaslayarak yüzümü ondan sakladım. Söğüdün dallarına, ötesindeki yıldızlı gökyüzüne baktım ve karnımı tuttum, ellerimi eteklerime sıkıştırdım. Duamı aradım ama bulamadım. Hüznüm dua edemeyecek kadar büyüktü. Ne yapacağımı, neyi çizeceğimi, neyi yırtacağımı ya da neye vuracağımı, hangi çığlıkları atacağımı bilmiyordum ama içimde oluşan paniğin baskısını hafifletmek için *bir şeyler* yapmam gerekiyordu ve bunu yaparken Talan'ın yanımda olmasını istemiyordum.

Bir kez güldüm, kendi sefil hüznümde biraz boğuldum. Yarın Talan beni terk edecekti. Uzak Deniz'de yaptığım şey Kilraith'i sersemletmiş, hatta belki de yaralamıştı ama hiçbirimiz onun öldüğüne inanmıyorduk. Dışarıda bir yerlerdeydi, ya bu dünyada ya da Eski Topraklar'da ve onun hakkında daha fazla şey öğrenene, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar Talan'ın hepimizden, herkesten uzakta saklanması gerekecekti.

Doğru olanın, en güvenli olanın bu olduğunu biliyordum ama onu bir yerlerde tek başına, yine evsiz, konuşacak, sarılacak, sevecek hiçbirimizin olmadığı bir halde düşünmek korkunçtu. Nereye gideceğini bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Kendi güvenliğimiz için, bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti.

Talan söğüt dallarının altına saklandı ve ben tam pes etmişken, utanç duygusuyla kollarımı vahşice kaşımaya başlamışken beni buldu. Ellerimi yakaladı, karanlık bakışları üzerimde sabit kaldı ve sonra sağ elimi göğsüne, sol elimi de alnına bastırdı, yara izi yara izine, avuç içi alnına.

"Hisset beni," dedi sessizce. "Tam buradayım ve seni görüyorum ve senden başka bir yere bakmak istemiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Yavaşça nefes verdi, tekrar tekrar. Bu hafif ritim, sürünen tenimi yatıştırdı. Avuçlarımin altında sıcacıktı.

"Lütfen acını hak etmediğini bil," dedi bana kraliçenin bahçelerinde söylediklerini sessizce yineleyerek. "Bunu sana söylememe kulak ver ve

Buna inan. Bana deneyeceğine söz vermiştin." Parmaklarımı öptü. "Gareth'ın bulunduğu şifacıyı görmeye gideceksin, değil mi? Sana bahsettiğim şifacıya?"

Talan'ın bana söylediğine göre bu şifacı aynı zamanda bir zihin bilginiydi ve benimki gibi panikleri duymuştu. Sözde, bunu anlamama yardımcı olabilirdi. Başımı salladım. Evet, bu şifacıya gidecektim, sadece Talan'ı özlemek dayanılamayacak kadar acı verici olduğunda beni meşgul edecek bir şey olacağı için.

"Bana kelimelerle anlat aşkım," dedi Talan nazıkçe. "Bana gideceğine, onun söyleyeceklerini dinleyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım ve sonra sıcak gözyaşlarımın arasından ona baktım. "Artık her şeyin farklı olacağını, burada benimle yaşayacağını ve hep birlikte olacağımızı sanıyordum. Eski Ülkede yaptıklarımızın içimdeki paniği ve acının her zerresini yakıp yok edeceğini düşünmüştüm. Eve döndüğümde seninle birlikte bir hayat yaşayacağımı, kendimi Eski Gökler altında hissettiğim kadar güçlü hissedeceğimi sanmıştım." Başımı iki yana salladım. "Ne kadar aptalmışım."

"Sen aptal değilsin. Aslında, olağanüstü birisin." Elimini alından indirdi ve avucumu öptü. "Zekisin, tutkulusun ve cesaretin beni şaşırtıyor. Ve hayalini o hayat, birlikte yaşayacağımız hayat

-Ben de hayal ediyorum. Bunun için dua ediyorum. Bunun için *savaşıyorum*." Gözleri inançla parlıyordu, beni kendime, ona, bedeninin kıyısına geri çağıran şiddetli ve sabit bir ışık.

Ona doğru eğildim, yüzümü göğsüne bastırdım.

"Konuşmaya devam et," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Çok güzel şeyler söylüyorsun."

Sessizce güldü. Yumuşak gümbürtüsünü yanağımda hissettim. "Bütün bunlar bittiğinde sana geri döneceğim ve bir ay boyunca yatak odanı terk etmeyeceğiz. Seni gece gündüz seveceğim ve yatağında güven içinde birbirimize dolanmış bir şekilde uyuyacağız ve sonra seni ağzımla uyandıracağım ve her şeyi yeniden yapacağız." Önce şakaklarımdan birini, sonra diğerini öptü ve beni titretti. "Ve sonra," diye ekledi, neredeyse mırıldanarak, "Bayan Rathmont'tan bana en sevdiğin şeyleri nasıl pişireceğimi öğretmesini isteyeceğim. Ve sen de yiyeceksin.

Tadı nasıl olursa olsun, her birinin ne kadar güzel olduğunu söyleyip bana övgüler yağıdırıyorlar."

Bu beni güldürdü. "Lanet olsun sana," dedim gözyaşları içinde ona gülümseyerek. "Şu anda gülmek istemiyorum."

Kendinden son derece memnun görünüyordu. "Ama ben senin gülmeni istiyorum. Yüzünün aydınlanma şekli..." Yüz ifadesi yürek parçalayan bir şefkate dönüştü. Bana hayretle bakarak başını salladı. "Bunu sonsuza dek yapmak istiyorum. Seni güldüren, zevkten ağlatan, korktuğunda güvende hissettiren ve yüzünü dünyaya göstermekten utandığında görüldüğünü hissettiren kişi olmak istiyorum. Senin o yüzün, benim güzel, cesur Gemma'm."

Sol elime baktı. Çenesinin çalıştığını, ağzının büküldüğünü gördüm. Tekrar bana baktığında gözleri parlıyordu.

"Hangi yaraları taşıdığın umurumda değil," dedi sessizce. "Benim var."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu sözleri biliyordum; onları asla unutmuyacaktım. Onları söylemenin nasıl bir his olduğunu asla unutmuyacaktım ve şimdi de sevdiğimin sesinden bana söylenmelerini duymanın nasıl bir his olduğunu asla unutmuyacaktım.

"Senin kederinden korkmuyorum," diye devam etti. "Onu taşımana yardım edeceğim Gemma, sen de benimkini taşımana yardım edeceksin. Bir daha asla yalnız başımıza katlanmak zorunda kalmayacağız."

Sesi son kelimede kesildi. Beni şiddetle kendine çekti, yüzünü saçlarıma gömdü ve ben de orada, beyaz söğüdün altında ona sarıldım ve onu içime çektim - sıcaklığını, tenini, tuzunu ve terini.

"Sonsuza kadar sürmeyecek Gemma," dedi kısık sesle. "Sana geri döneceğim." Dönmeyeceğini ikimiz de bildiğimiz halde bunu söylemek korkunç bir şeydi. Tek başına, saklanmak zorunda , Mara, Farrin, Basklar ya da ben onu koruyamazken ne olacaktı? Kilraith onu bulursa, onu nasıl savunacaktı?

kendisi mi?

Yine de bunu söylediği için onu seviyordum. Bu güzel bir rüyaydı, uğruna savaşmaya değer bir rüyaydı ve ben her nefesimde bunun için savaşacaktım. Savaşırdım.

onu bana geri getir.

"Deneyeceğine söz ver," diye fısıldadım.

"İçimdeki her şeyle, olduğum her şeyle, sana söz veriyorum." Geri çekildi ve bana baktı, yüzü o kadar sevgi doluydu ki ona bakmaya zor dayanıyordum. "Ve sen de kendine iyi bakacağına söz vermelisin," dedi, "bedenine, aklına ve kalbine benim değer verdiğim gibi değer vereceğine."

Talan usulca gülümsedi ve sonra gözleri parlayarak kaşlarını hafifçe çattı. "Burada sevdiğim kadından bahsediyoruz. Böyle şeyleri kolay kolay söylemem. Ona iyi bak. Benim yerime onu sev."

Cevap olarak kollarımı ona doladım ve ayak parmaklarımın üzerinde uzanıp onu öptüm. O da dizlerimin bağını çözen bir tutkuyla karşılık verdi, kolları beni şiddetle sardı, elleri saçlarımdaydı. Öpüşmeyi sadece onu kalın yaz çimenlerine çekecek kadar kestim. Çimenlerin ay ışığıyla aydınlanmış taze yastığına sırtımı yasladım ve onu üzerime çektim, göğsüm aşkla ağrıyordu.

Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre boyunca bunu son kez yapacaktık ve bu çok hızlı oluyordu; ceketini çıkarmasına yardım ederken, elleri kalçalarımın yukarı kayarken ve dili ağrıyan sıcaklığımı bulurken bile bunu biliyordum, ama bunu durduramazdım, aramızda alevlenen ateşi evcilleştiremezdim -Şimdi değil, bu gece değil. Birbirimizin dokunuşunun tadını çıkarmak, öyle yavaş sevişmek için bir ömrümüz olacaktı ki, sadece tamamlanma vaadiyle paramparça olacaktık. Buna inanmak zorundaydım. Ben Leydi Imogen Ashbourne'dum ve istediğim hayat, istediğim *aşk* gerçekten, güvenli bir şekilde benim olana kadar onun için savaşıacaktım.

Bacaklarım titremeye, ayak parmaklarım kıvrılmaya başlamıştı. Talan tekrar yanıma gelene kadar saçlarını çekiştirdim, gözleri tutkuyla parlıyordu, gülümsemesi yumuşaktı. Onu öptüm, kendimin tadıyla sarhoş oldum ve içime girdiğinde, ağzına karşı nefes aldım, onu sıkıca tuttum, vücudumu onunkine doğru kaldırdım.

Adımı saygıyla boynuma doğru üfledi ve ben de ona tutundum, sanki onu tenime bastırabilecekmişim gibi ona sarıldım. Şakağını öptüm,

yanağını, nefis alt dudağını. Adını fısıldadım ve o da benimkini inleyerek bana geri verdiğinde gülümsedim ve gece gökyüzünün altında birlikte hareket ederken etrafımızdaki dünya -söğüt, hava, ateşli tenimiz- sonsuz yıldızlarla doluydu.

Daha sonra uyandığımda sabahın erken saatleriydi ve Talan gitmişti. Ceketini üzerime örtmüştü, aptal adam. Bundan sonra nereye giderse gitsin başka bir tane bulması gerekecekti. Ya uzak kuzeydeki Yapılmamış Topraklar'a ya da gecelerin acımasızca soğuk olduğunu duyduğum Aidurran çölüne giderse? Ya böyle yerler için uygun giysileri güvenli bir şekilde elde etmek çok riskliyse? Farklı bir görünüme bürünmek için gücünü ne kadar çok kullanırsa, Kilraith onu o kadar kolay takip edebilirdi.

Korkunç düşüncelerimin girdabı hızla bir çığa dönüşüyordu. Doğrudum ve ceketı sıkıca üzerime çektim, Talan'ın ayrılmadan önce bu ceketı Ivyhill'den bir ceketle kolayca değiştirebileceğı düşüncesiyle kendimi rahatlattım. Ayrıca zeki ve becerikliydi, ruhu dirençli ve vahşiydi. Yüzümü ceketin koluna çevirdim; kumaş onun, bizim kokumuzu taşıyordu ve sanki hayattaki son şansımymış gibi kokuyu içime çektim.

Sonra sol göğüs cebinde Talan'ın nefis yazısını taşıyan katlanmış bir kağıt parçası buldum. Basit bir not yazmıştı:

Ona benim için iyi bak. Onu hak ettiğı gibi sev.

Notayı göğsüme bastırdım ve uzun bir süre gözlerimi kapattım, üstümdeki söğüt ağacının rüzgârını, sabahın erken saatlerindeki kuş seslerini, uzaktaki bir atın kişnemesini dinledim. Ivyhill uyanıyordu.

Ayağı kalktım ve Talan'ın notu elimde, çit labirentinden sessizce çıktım. Ev beni hafifçe uzanan yokuşun başında bekliyordu.

Muhteşem ve görkemli, beyaz duvarları yükselen güneşle menekşe rengine bürünmüş, kalın sarmaşık perdeleri çiğle parlayan eğimli bir zemin.

Mara'nın kalbinin yanında güvenle duran sarmaşık tılsımını düşündüm ve gülümsedim. Onu iki hafta içinde ziyaret edecektik. Beklemek için ne kadar da kısa bir süre. Yakında Farrin ve ben kız kardeşimizi tekrar görecektik.

Derin bir nefes aldım, sabahın serin havasının ciğerlerime dolduğunu hissettim. Doğuya baktım ve tanrıça Kerezen'e bir dua okudum, sonra da tanrı Caiathos'a. Talan'ım için güç. Gittiği yollarda sakın denizler ve berrak gökyüzü - bir gün onu bana geri getirecek yollar.

Ve o zamana kadar, öğrenecektim. Çalışacaktım. Savaşacaktım.

Ivyhill'e geri döndüm ve eve giden patikadan yukarı çıkmaya başladım.

[Claire Legrand'dan daha fazlasını keşfedin](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜR

Bu seriyi yazmaya hayatımın özellikle zorlu bir döneminde başladım ve en başından beri bana keyif veren bir şeyler yazmaya kararlıyım. Bazen benim için neşe, arkadaşım Alison'ın dediği gibi, "romantik fanteziler" şeklini alıyor. Bazen keyif, şeytani ele geçirme ve kara büyü içeren sahnelerdir. Bazen de keyif, bir karakterin panik atak geçirdiği ve diğer taraftan biraz daha güçlü, hatta biraz muzaffer hissederek çıktığı bir sahnedir. Umarım bu sahneler -ve diğerleri- sana da keyif vermiştir sevgili okur.

Her şeyden önce, benim ve kitaplarımın her zaman en harika savunucuları olan editörüm Annie Berger ve menajerim Victoria Marini'ye teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz ve coşkunuz için her ikinize de içten teşekkürler ve sevgiler.

Ayrıca Sourcebooks'taki herkese bu kitapları dünyaya getirmek ve okuyucularını bulmalarına yardımcı olmak için çok çalıştıkları için teşekkür etmek istiyorum. Rebecca Atkinson, Shannon Barr, Stephanie Gafron, Alyssa Garcia, Heather Hall, Ashley Holstrom, Pamela Jaffee, Ashlyn Keil, Madison Nankervis, Katie Stutz, Jocelyn Travis ve Dominique Raccah'a özel teşekkürlerimi ve hayranlığımı sunuyorum. Ayrıca bu kitabın çarpıcı kapak resmini yaratan sanatçı Nekro'ya da minnettarım.

Bu (ve her) yazma sürecinde bana destek olan arkadaşlarıma ve sevdiklerime, özellikle de bu durumda hem sevgili arkadaşım hem de harika bir metin editörü olan Alison Cherry'ye teşekkür ederim.

Ve en çok da her günümü aydınlatan ve bana inanmaktan asla ama asla vazgeçmeyen ortağım Ken'e teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Claire Legrand, kafasındaki hikâyeleri düşünmeden duramadığını fark edene kadar müzisyenlik yapıyordu. Şimdi Empirium Üçlemesi, Edgar Ödülü adayı *Some Kind of Happiness*, Bram Stoker Ödülü adayı *Sawkill Girls* ve *The Cavendish Home for Boys and Girls* dahil olmak üzere çocuklar ve gençler için birçok romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır. *A Crown of Ivy and Glass* ilk yetişkin romanıdır.

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

OceanofPDF.com

başını kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi,

ve ılık bir sıvı hissi vücuduma yayıldı-

demir atmış gibi hissediyorum, sanki ayaklarım sağlam duruyormuş gibi

yaz sicağıyla ısınmış zeminde, tüm büyük sıcaklık

dünya ayak parmaklarıma baskı yapıyor.

"Eğer ailemin adını ve onurunu geri almama yardım edersen,"

dedi, çok alçak sesle, yüzü yakın, nefesi sıcak ve şarap gibi tatlı

"Ailenin iblislerini avlamana yardım edeceğim,

ve o yok edilene kadar rahat etmeyeceğim,

ve sen ve seninkiler özgürsünüz. Kendi ailemi kurtaramadım.

Ama belki birlikte çalışırsak sizinkini kurtarabilirim

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

